

Giới thiệu Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương

Thể loại: Cổ đại, hài, sùng.

Converter: ngocquynh520

Độ dài: 123 chương.

Truyền thuyết kể lại rằng, Vì một nữ tử mà Tà Vương đã bức vua thoái vị, tru sát hoàng đế khiến triều Đường biến mất.

Truyền thuyết kể lại rằng, Vì một nữ tử mà Tà Vương đã khiến trăm người cùng chết trong một đêm, máu nhuộm đỏ thẫm hoàng cung.

Nam Cung Tự, là đích nữ của Nam Cung gia, sống cùng ngoại tổ mẫu từ nhỏ ở vùng nông thôn.

Nam Cung Ngọc, là nhị tiểu thư của Nam Cung gia vì thân thể yếu đuối nên từ bé đã được phụ mẫu sủng ái hết sức.

Nam Cung lão gia lại vì tiểu nữ nhi mà bỏ qua đại nữ nhi.

Đường đường là đích nữ của Nam Cung gia lại bị đẩy lên kiệu hoa thành thân với Tà U Vương.

Tà U Vương chính là kẻ giết người thành tính, năm người vợ trước đều chết dưới độc thủ của hắn.

Nếu như nhìn thấy hắn cười khuynh thành thì có nghĩa đại nạn cũng sắp tới.

Nếu không phải suýt chút nữa đã đánh mất cái mạng nhỏ này, nàng thề.

Dù có cho nàng mượn gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám đào hôn.

Một câu "Làm nữ nhân của ta" đã tuyên bố nàng không cần phải chết.

Đoạn ngắn thứ nhất:

"Vương gia, thái tử phi sai hạ nhân tát vương phi một bạt tai, dưới con giận dữ, vương phi đã phé mất cánh tay phải của thái tử phi rồi."

"Ha ha ha, làm rất tốt! Không hổ là ái phi của bốn vương."

Mặt thị vệ nào đó toàn là hắc tuyến, tiếp tục nói: "Vương gia... Việc này đã làm kinh động đến thái tử, thái tử nổi giận lôi đình, phái người bắt vương phi đến phủ của hắn, nghe nói muốn dùng nghiêm hình tra tấn vương phi, điều phổ thị chúng, ba ngày sau lại muốn trảm người."

Vị vương gia nào đó dẫn theo ba vạn tinh binh bao vây toàn bộ phủ thái tử, "Phập" một tiếng, một đầu người đầy máu đã rơi trên mặt đất...

Đoạn ngắn thứ hai:

Vào một ngày trăng tròn nào đó...

Trên mái hiên của phủ Tà vương có một bóng dáng thướt tha yếu đuối, chín chiếc lông xù trắng như tuyết phất phơ phía sau người, mái tóc bạc nhẹ nhàng tung bay trong gió.

"Grào--!"

Quần gia sợ tới mức vất chân lên cổ mà chạy như điên đến trong tầm cung của Tà U vương.

"Vương Gia, có yêu quái, có yêu quái..."

"Buồn cười, tiểu yêu ở đâu ra, dám giễu võ dương oai trên địa bàn của bốn vương à!" Vị vương gia nào đó đằng đằng sát khí phủ thêm áo choàng rồi đón gió ra ngoài, lúc nhìn thấy bóng người đang ngược lên trời mà gào, lại dịu dàng nói: "Ái phi à, đừng gào nữa, về phòng ngủ thôi."

Đoạn ngắn thứ ba:

"Phụ thân, nương nói chờ sau khi Cửu nhi lớn lên, nhất định sẽ giúp con tìm một tân lang tuấn tú như Tự ca ca vậy."

Vị vương gia nào đó nghiêm túc nhắc nhở: "Cửu nhi, nghe phụ thân khuyên một câu, tuấn tú cũng không thể có cơm mà ăn, phải tìm một người có quyền thế, biết thế nào là yêu thương người khác như phụ thân. Lại nói tên Đường Uyên Tự kia đã là lão bất tử rồi, còn ca ca cái gì?"

"Nhưng nương nói, cho dù nam nhân khắp thiên hạ có chết sạch cũng không thể tìm được một nam nhân giống phụ thân được."

Khoé môi vị vương gia nào đó hơi giật giật, nghi ngờ hỏi: "Vì sao?"

Một tiểu nam hài đáng yêu đan tay vào trước ngực dựa vào cánh cửa bên ngoài, mở miệng: "Bởi vì nương nói phần lớn các đại nguyên soái, ra trận giết địch không có khả năng lúc nào cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, ngộ nhờ ngày nào đó chết thẳng cẳng, chắc chắn sẽ liên lụy toàn bộ người trong nhà phải tuần táng theo."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tân nương “gả” thay!

Edit: Hoang Nguyen

Triều Đường, thành Lạc Dương.

Hoàng hôn dần buông. Ánh nắng chiều nhàn nhạt phủ xuống gạch đỏ ngói xanh óp trên mái cong tuyệt điểm tầng lầu của các cửa hàng mọc san sát nhau nơi ngã tư đường. Chiêng trống vang rung trời, pháo nổ bùm bùm suốt dọc theo từng con phố lớn ngõ nhỏ.

Ở giữa đội rước dâu thật dài là tám kiểu phu lực lưỡng đang đồng lòng góp sức nâng cỗ kiệu to lớn đồ thẫm. Một đường dọc theo phố lớn đi tới, hai bên trái phải đều có binh lính hộ vệ. Mãn kiệu pháp phơ nhịp nhàng theo gió. Vậy mà mười dặm phố dài, dân chúng rối rít cúi đầu không ai dám càn rỡ nhìn người trong kiệu lâu hơn một cái có thể thấy được lai lịch nhà chồng tân nương hẳn không tồi.

Chỉ thấy một Liệt Mã chạy như bay ở trên đường cái mở đường cho kiệu hoa, gõ chiêng trống trong tay hô to: "Tà Vương phi xuất giá, những người không có nhiệm vụ lập tức tránh ra nhường đường."

Không sai!

Hôm nay chính là đại hôn của Đường triều trấn quốc Ma Quân Tà U Vương và Nam Cung Nhị tiểu thư.

Nói đến Nam Cung Nhị tiểu thư này, dân chúng triều Đường đều công nhận là đệ nhất mỹ nữ. Tuy nói nàng từ nhỏ yếu ớt nhiều bệnh nhưng tài múa lại điêu luyện. Năm ngoái ở Bách Hoa hội, không nói tới dung mạo chim sa cá lặn chỉ với một điệu múa, nàng đã làm cho mọi người khen ngợi không dứt. Thậm chí hoàng thượng còn khen tặng đệ nhất hoa khôi.

Vậy mà trời ghen tị hồng nhan, một giai nhân tuyệt sắc như thế, lại bị vợ ỷ gả cho lãnh khốc vô tình khát máu Tà U vương.

Thành Lạc Dương không ai không hiểu, không ai không biết, Tà U Vương là một người lãnh khốc khát máu cỡ nào. Vương phi tiền nhiệm bởi vì nói một câu làm hấn không vui, ngày hôm sau liền chết bất đắc kỳ tử ở trên đường cái. Còn có mấy đời vương phi trước, người sau so với người trước chết càng khó coi hơn. Tất cả đều chết dưới thủ đoạn độc ác của Tà U Vương.

Với tính tình ngạo mạn của Nam Cung nhị tiểu thư, có thể đoán trước thế nào cũng không có kết cục tốt.

Đang lúc mọi người sôi nổi bàn tán có thương xót có tiếc hận vì người trong kiệu thì một Hãn Huyết Bảo Mã từ đằng xa chạy như bay đến. Nam nhân ngồi ở trên lưng ngựa vươn tay về phía đội ngũ rước dâu: "Dừng kiệu!" Đội ngũ nhanh chóng ngừng lại. Không ai kịp thấy nam nhân d.đ/l;q"đ vừa tới xuống ngựa thì nào chỉ thấy sóng lưng y trắng tấp cong gối quý trước kiệu hoa nói: "Nam Cung tiểu thư, chủ tử nhà ta có lệnh mời ngài xuống kiệu đi bộ đến vương phủ để bày tỏ thành ý!"

Là người ngu cũng nghe ra Tà U Vương muốn khiến Nam Cung Ngọc khó xử trước mọi người.

Bên trong kiệu chậm chạp không có tiếng đáp lại. Mành cửa kiệu tuôn rơi rủ xuống, gió nhẹ từ từ phát qua, chuỗi châu phía trên mành kiệu va chạm phát ra tiếng nghe như chuông bạc ma mị mê người.

Bà mai thấy thế vội vàng nói: "Ồ, sao có thể như vậy được? Tân nương xuất giá đều ngồi kiệu lớn được tám người nâng đến cửa nhà phu gia. Nếu phá vỡ quy cũ như thế chỉ sợ điềm xấu! Ngài....." Đang muốn nói tiếp chợt chạm vào ánh mắt sắc bén của nam tử quảng tới, một câu nói cứng rắn liền nghẹn họng làm bà không thốt ra lời.

Trong kiệu hoa, tân nương mặc hi phục, đầu đội mũ phượng, hi khăn che mặt ngồi yên lặng. Không ai nhìn ra vẻ mặt nàng lúc này.

Thấy người trong kiệu khinh thường đáp trả lời nói của mình, đáy mắt Mộ Vấn Thiên thoáng qua vẻ lạnh lẽo nói tiếp: "Nam Cung tiểu thư, xin ngài không nên làm khó tiểu nhân, nếu chọc giận chủ nhân, ngài nên biết hậu quả rất nghiêm trọng."

"Cần rồi!" Đột nhiên từ bên trong kiệu hoa truyền đến tiếng trách giận tràn đầy uy nghiêm. Người trong kiệu hít sâu một hơi, vén bức rèm che, nhấc lên khăn cưới che kín tầm mắt, lộ ra khuôn mặt thanh nhã nhưng lạnh nhạt, cặp mắt trong suốt y hệt như con ngươi của nai con thỏ nhưng lúc này dâng lên vẻ lạnh lùng quyết đoán, liếc mắt nhìn nam tử quý gối trước mặt, cười lạnh nói: "Một tiểu nhân như ngươi lại dám uy hiếp ta trước mặt mọi người. Hôm nay ta coi như là hiểu được, có chủ tử như thế nào, thì có dạng cầu nô tài như thế đó!"

Mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh. Vị Nam Cung nhị tiểu thư này thật đúng là không biết sống chết, thế nhưng trước mặt mọi người đối với tâm phúc Tà U Vương chỉ cây dâu mà măng cây hòe.

Ngồi ngay ngắn ở trong kiệu lúc này là một thiếu nữ lớn lên có ngoại hình cực kỳ mỹ lệ. Trên người mặc váy dài màu đỏ sẫm, mái tóc dài đen tuyền vấn kiểu Vân La, trên trán là chuỗi ngọc Lưu Tô, trên cổ đeo dây chuyền phi thúy trong suốt, tay mang một đôi vòng ngọc long phượng, làn da mượt mà, bóng mịn giống như ngọc. Dung nhan thanh tú che khuất dưới mũ phượng chi khác Nam Cung Ngọc một điểm duy nhất chính là bên môi nàng có một nốt ruồi mỹ nhân càng làm dung mạo nàng tăng thêm mấy phần yêu mị.

Điều ma ma – ma ma hồi môn của Nam Cung Ngọc lúc này vội vàng cười hi hi tiến lên. Đầu tiên bà vội vàng cung kính xin lỗi Mộ Thiên Vấn, sau đó xoay người nghiêm nghị nói với Nam Cung Tự: d"đ;l"q;d "Tiểu thư, không nên khẩu xuất cuồng ngôn! Người đã quên lúc trước lão gia đã nói gì với người sao? Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu*. Tà Vương muốn người làm cái gì, người y theo hẳn là được rồi."

*: ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng

Nam Cung Tự hung hăng cắn môi. Nàng vừa chào đời liền bị ném cho ngoại tổ mẫu ở nông thôn nuôi dưỡng, mà muội muội cùng mẹ với nàng lại có thể hưởng thụ hết yêu thương sủng ái của hai đảng sinh thành.

Mặc dù coi như bị cha mẹ từ bỏ nhưng hôn nhân cũng không phải do nàng làm chủ.

“Cuộc hôn sự này người gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả. Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, cũng không phải người nói ‘không’ là được!” - Đây là câu nói đầu tiên phụ thân nàng nói với nàng khi vừa bước vào cửa nhà.

Nàng vừa khóc vừa quỳ trên mặt đất cầu khẩn cha mẹ, hi vọng có thể đánh động lương tâm của họ mà thay đổi tâm ý. Vậy mà bọn họ mặc kệ hạnh phúc cả đời của con gái mình, bắt buộc nàng thay thế Nam Cung Ngọc gả cho Tà U vương khét tiếng máu lạnh vô tình trong truyền thuyết.

Đúng vậy! Một mình nàng tới hy sinh lại có thể đổi lại một nhà an nhạc (bình an vui vẻ). Khó trách cha mẹ nàng làm sao không tính toán như vậy.

Nếu nói là cha mẹ của nàng, chẳng bằng nói là cha mẹ Nam Cung Ngọc.

Nhưng mà..... Duy chỉ có chuyện này, nàng tuyệt đối cũng sẽ không theo.

"Về nói lại cho chủ tử của người, ban đầu hôn sự này là Tà Vương phủ các người chủ động cầu thân, nay lại muốn ta đi bộ đến vương phủ tỏ thành ý không khỏi khiến mọi người ở đây thắc mắc? Trừ phi là chủ tử các người tự mình đến cầu xin ta...ta ngược lại là có thể suy nghĩ một chút."

Chuyện cười! Ban đầu hôn sự này là hần - Tà U Vương ép cưới, nàng đã quá uất ức bị buộc gả cho cho hần; hôm nay muốn khó xử nàng trước mặt mọi người, Nam Cung Tự nàng cũng không phải là kiểu người bảo thì đến đuổi thì đi, như quả hồng mềm tùy ý ai bóp đều được.

Sắc mặt Mộ Thiên Vấn biến hóa, "Nam Cung....."

"Khởi kiệu! Nếu Tà U Vương hỏi tội xuống, tất cả do một mình ta gánh chịu." Nói xong, bàn tay búp sen trắng nõn rút trở về, bức rèm che tuôn rơi rủ xuống.

Đội ngũ rước dâu cũng không dám làm trễ nãi canh giờ, thế nhưng Nam Cung tiểu thư lại ôm tội lên người mình khiến đoàn người cũng không khỏi băn khoăn.

Mặc dù vậy, tám kiệu phu vẫn đồng lòng dốc sức nâng kiệu hoa chậm rãi hướng đến Tà Vương phủ.

Mọi người thăm thò dài, Nam Cung tiểu thư quả thật là người cái gì cũng dám làm, cái gì cũng dám nói nhưng phải biết Tà U Vương cũng không phải là người lương thiện gì, chọc hần nổi giận thì đồng nghĩa với tự rước họa vào thân. Xem ra lát nữa có trò hay để nhìn.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, ngón tay sờ viên mã não chính giữa sợi dây chuyền phi thúy trên cổ. Đây là thứ duy nhất đáng giá ngoại tổ mẫu trước khi lâm chung đưa cho nàng. Nàng là do một tay ngoại tổ mẫu nuôi nấng; trong thời thơ ấu của nàng không hề tồn tại nhân vật gọi là phụ mẫu.

Nàng giống như là một như con rối bị lợi dụng, luôn khao khát được sống một lần vì bản thân.

Từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ bén nhọn, đầu ngón tay chỉ nhẹ nhàng phát qua mặt đao, liền bị xẹt qua một đạo vết thương dài và hẹp.

Tà Vương phủ, bên trong thư phòng.

"Bẩm chủ tử, Nam Cung tiểu thư trước mặt mọi người cự tuyệt mệnh lệnh của chủ tử, mở miệng liền nói một mình gánh chịu mọi tội lỗi."

Trên ghế có hoa văn được mạ vàng, một nam tử mặc y phục bằng gấm màu đen đang ngồi. Dưới ánh nến mờ tối không thấy rõ biểu lộ của hần trong giờ phút này, ngón tay thon dài đang cầm bút viết rất nhanh, vẻ mặt chăm chú, hoàn toàn bỏ quên người bên ngoài bình phong.

Hồi lâu, nam tử dừng bút, cầm lên tấu chương hần mới vừa phê chuẩn đưa cho gã sai vặt đang tiến lên nghênh đón.

‘Xuy ’ một tiếng, từ trong bình phong vang lên tiếng cười dịu dàng mà tà mị.

Ngoài bình phong, Mộ Thiên Vãn đang quỳ, trên trán mồ hôi tuôn như tắm. Hắn không nghe lầm chứ? Không sai, đúng là từ trong miệng Tà U Vương truyền tới tiếng cười, làm người ta rợn cả tóc gáy.

Lát sau, tiếng cười tà ác rốt cuộc dừng lại: "Nói tiếp!"

"Nam Cung tiểu thư còn kêu thuộc hạ truyền lời, nói là nếu như ngài tự mình đi cầu xin, nàng có thể suy tính." Khi nói lời này trên người Mộ Thiên Vãn cũng đồng thời xuất mồ hôi lạnh toát thân. Đây là bị cơn lạnh lẽo từ trong bình phong tản mát ra áp sát đến.

"Lá gan cũng không nhỏ." Nam tử rút cuộc gác hạ bút, mười ngón tay trắng nõn thon dài khép lại, chống cằm, ý cười trong mắt dần dần thu lại. Khóe miệng hắn nhếch lên tạo cảm giác sâu xa, âm lãnh mà bí hiểm khó dò làm tỷ nữ bên cạnh không khỏi rung mình một cái.

Hắn tức giận.

Lần này Mộ Thiên Vãn thật chắc chắn, hắn đang rất tức giận.

"Chủ tử bớt giận, thuộc hạ lập tức đi trừ khử nữ nhân cả gan mạo phạm ngài."

Hắn đứng dậy muốn rời đi thì bên trong bình phong từ từ truyền đến một giọng nói dịu dàng tà mị: "Nếu nàng đã sẵn diện như vậy, Bôn vương sẽ thành toàn cho nàng."

Bước chân Mộ Thiên Vãn dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía bóng dáng tôn quý phía trong bình phong, "Ý của chủ tử là muốn....."

"Hưu thôi!" (bỏ vạ)

Phải biết rằng ở chỗ đại cô dâu mới vừa qua khỏi cửa bị bỏ rơi, đây chính là mất mặt mười tám đời tổ tông, huống chi nàng là bị Tà U Vương bỏ rơi ngay sau sợ rằng không ai dám lấy nàng làm vợ.

Nghĩ tới đây, Mộ Thiên Vãn không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Kiểu hoa rất nhanh tới cửa lớn Tà Vương phủ. Hai cột trụ hai bên cửa chính Tà Vương phủ điêu khắc long phượng giương nanh múa vuốt. Cửa chính màu đỏ chói mắt rộng, trên nóc cửa chính treo biển ngạch Thượng Thư ba chữ to mạ vàng kim quang lấp lánh ‘Tà Vương phủ’.

Bên ngoài Tà Vương phủ sớm có người đang chờ. Một lão ma ma ước chừng sáu mươi tuổi dẫn đầu, sau lưng dẫn theo một đám nha hoàn gã sai vặt đi tới, cầm một chút ngân lượng tùy tiện tiễn đưa đội ngũ rước dâu đi sau đó cúi người xuống vung bức rèm che lên, nói với Nam Cung Tự: "Vương phi, xuống kiệu đi!"

Nam Cung Tự vén khăn hi lên, nâng mí mắt liếc nhìn lão thái bà trước mắt, ánh mắt nhíu nhẹ: "Vương Gia đâu?"

"Thân thể chủ tử khó chịu không thể bái đường nên đã sắp xếp người thay thế Vương Gia bái đường." Lão ma ma nói xong khóe miệng nhếch lên một cái, rõ ràng là nụ cười trào phúng. Đột nhiên lão ma ma cúi người, vươn tay về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, xin mời!"

Lời này là có ý gì?

Hôm nay là ngày đại hôn của Tà U Vương, hắn thế nhưng không bái đường cũng liền thôi vậy mà còn tìm người thay thế?

Chỉ là suy nghĩ một chút vậy thôi, mình không phải cũng là bái đường thế sao? Bái đường với ai cũng vậy thôi.

Thấy ma ma dẫn đường đi tới đại sảnh vương phủ, hai hàng ghế màu đỏ Đào Mộc ngồi đầy quan lại quyền quý. Từ trên mặt bọn họ lộ ra mấy phần không tin được, hai vị trí cao đường lại không có một bóng người.

Đang ở giữa mờ mịt, nàng được nha hoàn bên cạnh đỡ quỳ xuống giữa đại sảnh, bên cạnh chính là cái gọi là người bái đường thay thế.

"Nhất Bái Thiên Địa ——" Người chủ lễ kéo dài giọng nói hô.

Đầu người bái đường đập mạnh trên đất, Nam Cung Tự nghe một tiếng va đập nặng nề, Ai da.... Chắc là đụng bệ đầu chứ chẳng chơi.

Ngay sau đó bên tai truyền tới một tiếng nức nở: "Ô ô ô, đau quá đau chết mất!" Tuy không thấy rõ bộ dáng người này nhưng nhìn xuống dưới hi khăn là đôi giày màu đen thì có thể đoán đây là một người đã trưởng thành. Nhưng giọng nói ngơ nghe cùng tiếng khóc nức nở lại giống như một đứa trẻ con.

Nam Cung Tự mạnh mẽ xốc hi khăn liền thấy trước mắt một nam tử mặc áo khoác ngoài màu đỏ, ngang hông không có buộc đai lưng, lỗ mũi đỏ rực giống tên hề, nhìn khuôn mặt ước chừng sắp ba mươi tuổi. Thì ra là một tên ngốc.

Hắn nhìn về phía bà vú sắc mặt cực kỳ lúng túng đứng ở một bên khóc ròng nói: "Mẹ, ta không bái cái gì đường nữa. Chơi không vui chút nào." Nói

xong giận dỗi vút tú cầu trên người xuống đất còn mạnh mẽ đập lên một cái.

Tân khách ngồi ở hai bên trái phải cười ầm ầm thật to, xen lẫn trong đó còn là sự khinh bỉ cực độ.

Lúc này nàng hiểu ra rồi. Chính là Tà U Vương muốn lợi dụng kẻ ngu này để cho nàng mất mặt trước mọi người.

Được rồi! Mất mặt liền mất mặt đi. Mất mặt cũng là mất mặt Nam Cung Ngọc, dù sao nàng chỉ là thay thế Nam Cung Ngọc xuất giá.

Rất nhanh, Nam Cung Tự bị đưa vào bên trong tân phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cái giá phải trả khi đào hôn

Edit: Hoang Nguyen

Trên hành lang, đèn lồng treo trên cao đang lay động theo gió. Ngoài cửa sổ mưa phùn rơi lất phất, nước mưa theo mái hiên nhỏ giọt xuống mặt đất. Từng giọt từng giọt rơi xuống đất giữa những vũng nước đọng tạo thành vô số những vòng tròn đồng tâm vừa như than vãn, vừa như chào đón ở lại.

Bên cạnh chiếc giường rộng rãi bằng gỗ Trầm Hương mắc tấm màn che giường quý giá thêu hoa hải đường bằng chỉ bạc nhẹ nhàng đung đưa theo gió.

Bên cạnh bàn, ngọn nến dán chữ hi đang lập lòe chúc giao tích lạc. Trên giường gỗ lim khắc hoa, một bóng dáng kiều diễm mà nhỏ nhắn đang ngồi.

Bà vai người ngồi ở trên giường run lên từng hồi, hai tay vặn xoắn chiếc khăn trong tay thể hiện rõ nỗi bất an trong lòng.

Nha hoàn canh giữ ở hai bên trái phải đều lộ ra thần sắc bất an, Diêu ma ma cau mày đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn ra ngoài phòng giống như đang lo lắng chuyện gì.

Khi nghe được tiếng bước chân trên hành lang truyền đến, Diêu ma ma không khỏi căng thẳng, trong lòng bất an hồi hộp nhưng khi cửa phòng mở ra thì vẻ mặt lại tươi cười ra nghênh đón. Bà đứng ở cạnh cửa, hơi hơi quý gối cúi đầu: "Chúng nô tỳ chúc mừng vương gia! Kính chúc Vương gia, Vương Phi sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão." Giọng nói ngọt ngào như ăn mật táo nhưng sắc mặt lại toát ra vẻ bất an.

"Ma ma, người nhầm rồi. Không phải Vương gia, không phải..." Hồ Phách thấy người tới không phải Tà U vương, mà là tâm phúc của Tà U vương - Mộ Thiên Vãn, vội vàng nhắc nhở Diêu ma ma.

Diêu ma ma nâng mí mắt nhìn thấy Mộ Thiên Vãn, tảng đá nặng nề trong lòng mới hạ xuống, nhẹ nhõm thở dài một hơi, cười hỏi: "Mộ gia, có phải thân thể Vương gia không khỏe nên không tới được hay không?"

Mất Mộ Thiên Vãn cũng lười liếc về phía bà, trực tiếp lướt qua Diêu ma ma nhìn người ngồi ở trên giường đang đội khăn hi, không nói hai lời từ trong lòng ngực lấy ra một phong hưu thư đặt lên bàn: "Phụng mệnh chủ tử chi mệnh đặc biệt đưa tới thư hưu thê. Mời Vương Phi ký tên rồi lập tức mang theo người của người rời khỏi Vương Phủ."

Nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt Diêu ma ma nháy mắt cương cứng lại ở bên miệng, gì? Làm sao vừa vào cửa không đến mấy canh giờ, liền tuyên bố bị bỏ? Tà U vương đầu tiên là cho cô dâu mới cùng tên ngọc bái đường, sau đó là đưa tới một phong hưu thư. Đây rõ ràng là khinh người quá đáng!

"Mộ gia, tiểu thư nhà ta nói sao cũng là thân trong sạch gả tiến Vương Phủ, một phong hưu thư đây chính là muốn hủy cả đời tiểu thư nhà ta nha! Ngài xem như vậy được không; ngài giúp tiểu thư nhà ta cầu xin Vương gia, lão gia nhà ta nhất định sẽ không bạc đãi người." Diêu ma ma nhất thời khó thở, đã quên giờ phút này tân nương ngồi ở trên giường là một hàng giả.

Mộ Thiên Vãn lạnh lùng liếc nhìn Diêu ma ma, hừ lạnh nói: "Tâm ý chủ tử nhà ta đã quyết cho dù là hoàng thượng cầu tình cũng chưa chắc có thể thay đổi." Nói xong, ánh mắt nhìn về tân nương d/d";q"d từ ngồi ở trên giường không nói được một lời: "Thỉnh Nam Cung tiểu thư đừng làm tiểu nhân khó xử! Nếu người không muốn ăn đau khổ, thỉnh tự mình ký tên đi!"

"Người.... Đi ra ngoài trước đi. Lát nữa ta sẽ ký."

Không đúng! Mộ Thiên Vãn phát giác không ổn, con người lóe lên tia sắc bén liền biến mất. Mối mong nhếch nhẹ, bước từng bước tới gần giường lại bị Diêu ma ma ngăn cản: "Mộ gia, tiểu thư nhà ta đã đồng ý ký tên. Xin ngài cho nàng một chút thời gian. Ngày mai, sáng mai chắc chắn giao hưu thư cho ngài!"

"Tránh ra!" Tay Mộ Thiên Vãn hất mạnh Diêu ma ma ra làm bà ngã trên mặt đất, bộ pháp như mũi tên phóng ra, rất nhanh đứng ở trước giường mạnh mẽ xóc hi khăn lên. Đập vào mắt y lúc này là khuôn mặt đầy tàn nhang khác xa so với dung nhan tuyệt sắc mà hắn đã từng thấy trước đây, này..... Rõ ràng chính là nha hoàn hồi môn Linh Nhi.

Điều ma ma thấy sự tình càng không thể vẫn hồi, vội vàng cùng hai nha hoàn bên cạnh quỳ trên mặt đất, cầu xin hấn: "Mộ gia, xin ngài thương xót. Trăm ngàn lần đừng nói cho Vương gia chuyện tiểu thư nhà ta đào hôn. Mạng của chúng nô tỳ đều nằm ở trong tay ngài đó!"

Linh Nhi phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, lưng lạnh run, khóc nói: "Mộ gia tha mạng! Nô tỳ cũng là bị buộc mới giả mạo tiểu thư, cầu xin ngài khai ân." Nói xong, đầu không ngừng đập mạnh xuống sàn nhà.

Ánh mắt Mộ Thiên Vấn cực kỳ lạnh lẽo. Từ trên cao nhìn xuống một đám nô tỳ ma ma đang quỳ gối khóc lóc cầu xin, lạnh mặt nói: "Đào hôn vốn là từ tội, khi Vương phạm thượng* tội nặng thêm một bậc. Ta cho các người thời gian một ngày chuẩn bị hậu sự đi!" Bỏ xuống câu nói lạnh như băng, đẩy cửa đi ra ngoài.

*Khi Vương phạm thượng: giống khi quân phạm thượng: ý là khi dễ, coi thường bề trên

Tĩnh Tâm các

"Khởi bẩm chủ tử, hưu thư đã đưa đi, nhưng Vương Phi đã không biết tung tích!"

Nam tử đang ngồi trên ngọc tháp ở Tĩnh Tâm các, ngón tay thon dài trắng nõn đang khảy đàn màu bạc. Bởi vì nghe xong thủ hạ bẩm báo, ‘băng’ một tiếng dây đàn bị đứt, mi tâm nhíu lại, mắt đen từ từ mờ ra, đáy mắt hiện lên vẻ giận dữ vô cùng, môi mỏng lạnh lùng mím chặt mang theo thị huyết phẫn nộ.

Hắn tưởng rằng với giấy hưu thư này nàng nhất định sẽ khóc lóc quỳ lạy trên mặt đất cầu xin hấn, nhưng mà hấn trăm triệu lần không nghĩ tới, nàng thề nhưng đào hôn.

Còn chưa bao giờ có người dám ngỗ nghịch xác xược trước mặt hấn như vậy, Nam Cung Ngọc nàng (Nam Cung Tự) là người đầu tiên.

"Nữ nhân chết tiết!" Hắn giận dữ đứng dậy, xoay người chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn mưa phùn rơi ngày càng dày đặc, con người toát ra vẻ lạnh lùng thị huyết. Thật lâu sau, hấn ra lệnh: "Truyền khẩu dụ bốn vương, phạm là của hồi môn đi theo từ nha hoàn, bà tử đến cả bà mối ở bên trong, ban thưởng một ly rượu độc. Nam Cung viên ngoại dung túng con gái khi quân phạm thượng, tội không thể tha thứ. Tịch thu tài sản, chém đầu thị chúng (giết làm gương), ba ngày sau chấp hành!"

"Nữ nhân chết tiết!" Hắn giận dữ đứng dậy, xoay người chấp tay sau lưng, ánh mắt nhìn mưa phùn rơi ngày càng dày đặc, con người toát ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Thật lâu sau, hấn ra lệnh: "Truyền khẩu dụ bốn vương, phạm là của hồi môn đi theo từ nha hoàn, bà tử đến cả bà mối đều ban thưởng một ly rượu độc. Nam Cung viên ngoại dung túng con gái khi quân phạm thượng, tội không thể tha thứ. Tịch thu tài sản, chém đầu thị chúng (giết làm gương), ba ngày sau hành hình!"

Mộ Thiên Vấn cau mày, nhìn sườn mặt lạnh lẽo của chủ tử, da đầu căng thẳng, cúi đầu ôm quyền tuân lệnh nói: "Dạ!"

"Không cần —— hu hu, Vương gia tha mạng!" Trong phòng tân hôn, nha hoàn cùng ma ma đang quỳ cầu xin tha mạng. Thần sắc các nàng kích động, trong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ, quỳ rạp người đập đầu cầu xin tha mạng nhưng không ai được toại nguyện. Từng người từng người bị bóp miệng đỏ vào hạc đỉnh hồng. Bộ dáng khi chết cực kỳ đáng sợ: ánh mắt đều là trợn ngược thật to, đó là chết không nhắm mắt.

Bà mối bị ép uống độc rượu xong, máu đỏ cuộn cuộn từ miệng phun ra không ngừng, đầu đón thống khổ bò ra cửa tạo thành một vệt máu thật dài trên sàn nhà. Cuối cùng độc tố xâm nhập lục phủ ngũ tạng, chết ở trên hành lang.

Nam Cung phủ luôn luôn phong cảnh vô hạn cũng khó trốn một kiếp. Gia sản bị tịch thu, Nam Cung lão gia, phu nhân cùng tất cả hạ nhân ở bên trong ước chừng có bảy mươi mấy người đều bị áp giải vào địa lao, ba ngày sau chém đầu.

Một đêm kinh động toàn bộ thành Lạc Dương, việc này cũng bởi vậy kinh động hoàng thượng. Tục ngữ nói: “Thanh quan khó xử việc nhà”, hoàng thượng hấn cũng chỉ là khuyên nhủ mà thôi, mọi việc vẫn do Tà U vương quyết định. Dù sao nhờ có Tà U vương mà người Cao Ly mới có thể an phận thủ thường nhiều năm như vậy.

Bức họa dán ở trên tường bị gió thổi lên một góc, hơi hơi tung bay. Dân chúng chung quanh vừa chỉ trỏ về phía bức họa dán trên bảng thông báo vừa nghị luận rất nhộn nhịp.

Nam Cung Tự mặc một bộ y phục hồng nhạt, bên ngoài là áo choàng lông cáo có nón, len vào trong đám người chật chội, tầm mắt dừng ở trên bức họa. Nàng không nhìn lầm, bức họa mỹ nhân kia đúng là nàng.

Lại thấy tại cửa thành, binh lính cầm bức họa trong tay. Những người nào muốn ra khỏi thành đều phải trải qua kiểm tra mới có thể ra thành.

Nam Cung Tự cúi đầu đi ra khỏi đám người. Theo tình hình hiện tại, cửa thành canh gác nghiêm ngặt nếu nàng liều lĩnh còn chưa ra khỏi thành đã bị bắt. Suy nghĩ mãi, cuối cùng nàng quyết định chọn một nhà trọ bình dân hẻo lánh để dừng chân.

Tiểu nhị quán trọ dẫn nàng đến phòng lầu hai phía tây có cửa sổ ngó xuống ngã tư đường.

"Ai, Nam Cung viên ngoại cũng không biết tạo nghiệt gì lại có con rể máu lạnh như vậy. Nam Cung tiểu thư đào hôn làm hại toàn bộ Nam Cung gia diệt môn." Một nam tử mặc đồng phục bộ khoái lên tiếng, giọng nói không lớn nhưng lại rõ ràng mà đi vào tai Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự đi vào phòng, buông hành lý, ngồi trên ghế, hỏi tiểu nhị: "Tiểu nhị, vừa mới nghe vị bộ khoái kia nói vì Nam Cung nhị tiểu thư đào hôn mà toàn bộ người nhà Nam Cung bị chém đầu, việc này là thật hay giả vậy?"

"Ngài chắc là từ xa đến đây?" Tiểu nhị thấy cô gái che mặt gật gật đầu tiến lên vừa châm trà vừa nói: "Khó trách người không rõ chuyện này. Nam Cung gia cũng thật đáng thương. Việc này phải nói từ Nam Cung nhị tiểu thư: Nam Cung tiểu thư là đệ nhất mỹ nhân thành Lạc Dương. Năm kia đại thọ sáu mươi của Thái Hậu đương nhiên không thể thiếu Nam Cung tiểu thư khiêu vũ giúp vui, cũng tại khi đó nàng bị Tà U vương coi trọng, còn tới cửa xin cưới. Cũng không biết sao đêm động phòng hoa chúc Nam Cung tiểu thư thế nhưng đào hôn. Vì thế Tà U vương giận dữ ngút trời ban thưởng rượu độc cho nha hoàn và ma ma hồi môn ngay cả bà mối cũng khó thoát khỏi cái chết còn tổng giam bảy mươi mấy người Nam Cung gia vào địa lao, ba ngày sau sẽ chém đầu."

Nghe vậy, biểu tình trên mặt Nam Cung Tự không chứa một tia gợn sóng, nghiêng mặt nhìn về cửa sổ thấy binh lính đang qua lại tuần tra ở ngã tư đường, khóe miệng ngấn một chút ý cười.

Có lẽ, nếu cha mẹ lúc trước có thể đối xử nàng tốt một chút thôi, cho dù là bé nhỏ không đáng kể, nàng cũng sẽ không chút do dự chui đầu vô lưới.

Nhưng là..... Con người Nam Cung Tự trầm xuống. Từ khi nàng biết được một lần nữa mình lại bị cha mẹ chọn lựa làm vật hy sinh, Nam Cung Tự nàng đã không phải nữ nhi bọn họ cho nên bọn họ sống hay chết không quan hệ với nàng.

Trong đầu suy nghĩ như vậy nhưng bàn tay nắm chặt nỗi giận xanh đã muốn bán đứng nàng.

Nếu đi trở về, với tính cách của Tà U vương chắc chắn sẽ dùng tất cả biện pháp tra tấn nàng.

Tiểu nhị như muốn nhìn xuyên qua cái khăn che mặt màu tím, tựa hồ nhìn thấu cái gì lại thấy nàng ngăn người không biết đang suy nghĩ gì liên tục giọng nói: "Cô nương, cô còn cần thứ gì nữa không?"

"Được rồi, nơi này không còn chuyện của người nữa. Lui ra đi!" Nam Cung Tự hồi phục lại như thường, từ trong thất lung lấy ra một lượng bạc đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị nhận được tiền liền vui vẻ nhanh chóng đi ra ngoài.

Bây giờ trong thành nơi nào cũng đều dán bức họa truy nã nàng, nếu là tiếp tục lưu lại chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt.

Ánh trăng màu bạc nhàn nhạt chiếu xuống đất, khắp nơi vang tiếng con dê mèn kêu thê lương bi ai. Trên mái hiên, một bóng dáng màu đen như con dơi khinh công nhẹ nhàng mà lạnh lẽo như mũi tên, do đội nón mà không rõ dung mạo của nàng mà mái tóc dài đen nhánh sau lưng bị gió thổi ngược bay dựng đứng lên.

Thấy binh lính tuần tra ở ngã tư đường, Nam Cung Tự nhanh chóng tránh bên cạnh mái hiên, lấy ra bản đồ trong lòng ngực, cẩn thận nghiên cứu một hồi lâu rồi quyết định từ sau cửa thành đi ra ngoài.

Lúc nàng đang đứng dậy thì bên kia mái hiên "vút" một tiếng, một mũi tên bay thẳng về phía bả vai nàng đâm vào làm hai chân nàng khụy xuống, cả người ngã ra sau, trước mắt màu đen càng lúc càng lớn.

"Phù phù" một tiếng, nam nhân ngồi ở trên lưng ngựa nhanh tay tiếp được người từ trên trời giáng xuống. Trong lúc mơ mơ màng màng, đập vào mi mắt đang hé ra là đôi môi mỏng khêu gợi có một chút độ cong thật sâu, muốn mở to mắt để thấy rõ bộ dáng người nọ, nhưng mê mang đục ngầu dần dần ăn mòn ý thức của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mạng của bọn họ ta lưu lại

Tà Vương điện —— tịnh tâm các

Gió thổi làm rèm cửa sổ nâng lên một góc, ánh mặt trời màu vàng chiếu vào song cửa sổ đang mở rộng, hắt vào bên trong phòng lên bên trên chiếc giường lớn được điêu khắc từ gỗ cây trắc, bên giường treo màn tơ lụa, khắp màn đều được thêu từ sợi châu rơi của hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Một nữ tử nằm ở trên giường cả người nhuốm máu, lông mày chau tại một chỗ, lông mi đen nhánh nồng đậm khẽ phát run, gương mặt thanh tú thanh nhã bởi vì sốt cao mà ửng hồng, đôi môi đỏ mọng đầy đặn khêu gợi khẽ mở ra, thỉnh thoảng từ trong miệng khạc ra nước lợ giống như sương mù, một bên tay đang chảy máu rú xuống ở bên giường, máu theo đầu ngón tay thon dài 'tạch tach tach' nhỏ trên sàn nhà, nhìn qua thương thế rất nghiêm trọng.

"Chủ tử, nếu tiếp tục như vậy nữa sợ rằng nàng sẽ không chịu được qua sáng mai, hay là ta đi mời ngự y tới đây?" Mộ Thiên Vấn thấy một nữ tử nằm ở trên giường đang ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, vội vàng hướng người nam tử đang dựa cửa sổ mà nói.

Hoa mai theo gió nhẹ lướt qua bàn tay của người nam tử kia, phấp phới mà bay lên, đôi mắt hẹp dài màu hổ phách ý vị sâu xa liếc mắt nhìn Mộ Thiên Vấn, đôi môi lạnh bạc chứa đựng một nụ cười lạnh lùng: "Không giết nàng đã coi như là khai ân, nơi này không có chuyện của ngươi, lui ra đi!"

Lông mi của Mộ Thiên Vấn nhấc lên, ôm quả đấm: "Vâng" một tiếng liền đi ra ngoài.

Hiên Viên Dật xoay người ngồi ở trên giường, nâng người đang nằm thoải mái ở trên giường lên mà ôm vào lòng, đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt trắng nõn thanh tú, dừng lại ở môi nàng có cái nốt ruồi đen nho nhỏ, đôi môi lạnh bạc nhàn nhạt nhếch lên tựa như cười mà không phải cười, "Thì ra là như vậy....."

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự cau lại, trên vai Nam Cung Tự có một cổ nóng rực giống như là loại cảm giác đau đớn khắp toàn thân, nàng đau đến mức từ trong cơn ác mộng mà tỉnh lại.

Một tay nàng bụm bả vai sớm đã mất cảm giác, trên vai nàng còn có mũi tên đang cắm vào, đang lúc nàng lảo đảo: "Đau quá đau....." Đột nhiên sau gáy của nàng truyền tới một cổ nhiệt ấm áp, nóng đến toàn thân, da thịt của Nam Cung Tự căng thẳng lên, gò má của nàng chợt ửng hồng.

"Ngươi đã tỉnh." Bên tai nàng truyền đến một giọng nói đặc trưng của nam nhân, giọng nói mê người vẫn còn lượn lờ ở bên tai nàng.

Nam Cung Tự từ trên giường nhảy lên, ánh mắt nàng nhìn trên người của nam tử đang nằm trên giường, nam tử mặc một loại y phục làm từ loại tơ bạc Phiên Nhiên hoa lệ, dáng người lười biếng nằm ở trên giường êm, dáng người thon dài. Đầu tóc đen nhánh cong cong quẹo quẹo khoác lên giường êm, gương mặt giống như được điêu khắc nhìn rất sâu sắc, lông mày nhìn giống như được điêu khắc từ dây đeo trán bằng vàng của Phượng Hoàng, dưới lông mày là một đôi mắt hổ phách Câu Hồn Nhiếp Phách(hồn xiêu phách lạc), đôi môi mỏng hấp dẫn chứa đựng một nụ cười nhạt. Nụ cười là liên nhãn mây, không khô làm cho người khác có cảm giác lạnh đến tận xương.

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nam nhân, nhìn ánh mắt của hắn không phải hoa si(mê gái ó bạn), mà là ** trắng trợn ghen tỵ.

Đáy mắt Nam Cung Tự khẽ chấn động, khóe môi Hiên Viên Dật khẽ mở, tầm mắt hắn nhìn vết máu trên vai nàng đang không ngừng chảy máu, đuôi lông mày hắn nhàn nhạt, không nói hai lời đứng dậy bước nàng đến gần bên giường, "Khàn ——" một tiếng, hắn chợt xé y phục trên người của Nam Cung Tự, Nam Cung Tự lộ ra làn da thịt trắng như tuyết.

Da đầu Nam Cung Tự bắt đầu căng thẳng, thân thể theo bản năng mà căng thẳng lên, đôi tay ôm trước ngực, hướng giữa giường mà co rút lại. Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của hắn đang từ từ buới tới gần nàng, Nam Cung Tự lắp bắp nói: "Ngươi... Ngươi nghĩ muốn làm cái gì? Đừng tưởng rằng ngươi đã cứu ta một mạng, ta liền sẽ lấy thân báo đáp. Ngươi..... Umh umh ——"Đột nhiên miệng nàng bị cái môi mỏng khô gọi cứng rắn của cái khuôn mặt kia ngăn chặn, Nam Cung Tự kinh ngạc, cơn mắt từ từ phóng đại, hai tay vô lực đánh vào lồng ngực rắn chắc của Hiên Viên Dật. Chỉ thấy trước mắt là một đôi mắt thâm thúy, hiện lên một tia không rõ ý cười, hắn..... Hắn muốn làm cái gì?

Là hắn bắn nàng bị thương, nàng còn nghĩ hắn là ân nhân cứu mạng của nàng? Ngụ ngôn!

Một tay nắm đôi tay không an phận của Nam Cung Tự để ở trên đỉnh đầu, tay còn lại nắm đầu mũi tên, chợt hắn rút tên ra.

"Ồ umh....." Ấn đường của Nam Cung Tự nhú lên, giọng gầm nhẹ mang theo chút khàn khàn, hắn ép hôn nàng, một trận đau tê tâm phế liệt(xé rách tim gan) thanh âm phát ra từ trong cổ họng nhưng nàng cứng rắn nuốt xuống bụng.

Máu đột nhiên bắn lên xiêm y của hắn, Nam Cung Tự cả người tức giận nhưng khi được hắn ấm áp ôm trong ngực thì nàng bây giờ giống như loại khí cầu mềm vậy.

"Đau quá....."

Giọng nói giống như con muỗi rất nhỏ, nhưng âm thanh lại cứng rắn nên Hiên Viên Dật có thể nghe.

"Ngaoan, đắp cái này lên liền hết đau." Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước của một nam nhân, từng tia ấm áp xông vào bên trong lòng của Nam Cung Tự.

Hắn lấy ra một chai thuốc ẩm sắc từ trong ngực, bột màu trắng rắc vào trên vết thương, trong đau đớn còn mang theo man mát lành lạnh.

Nam Cung Tự từ từ khôi phục ý thức, phát hiện trên người nàng bọc vài màu trắng, Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía cửa sổ nơi mà một nam tử đang đứng, hiếu kỳ nói: "Ngươi là ai? Tại sao muốn dùng cái loại phương thức này cứu ta?" Nàng cúi đầu, đầu ngón tay rơi vào trên môi của nàng, trong nháy mắt mặt nàng ửng đỏ.

Hiên Viên Dật chợt xoay người, ánh mắt sâu nhìn nữ tử ở trên giường, gần từng chữ một: "Bởi vì ngươi là do Bồn vương dùng tám người khiêng đại kiệu mà thú(cưỡi) người về!"

Hắn..... Hắn chính là người trong truyền thuyết tình tình cổ quái, diện mạo cực kỳ khó coi là Tà U Vương?

Quả thực là —— nói vậy!

Trước mắt vị này là Tà U Vương, dáng người thon dài thật đẹp, làm cho nàng phải sinh lòng ghen tỵ.

Chỉ là, rất nhanh Nam Cung Tự khôi phục cảm xúc của mình lại, đáng lẽ hẳn nên hận nàng mới đúng chứ? Hận nàng đào hôn để cho hắn mất hết mặt mũi, tại sao hắn không bắt nàng tới Tông Nhân phủ hung hăng hành hạ một phen?

Đột nhiên những từ này được nói ra từ trong miệng của Nam Cung Tự: "Thả ta đi!"

Lông mày Hiên Viên Dật hơi nhíu, khẽ mím môi, đôi môi mỏng nhàn nhạt nâng lên, giống như Nguyệt Cầu một loại mê người, hắn dùng đôi chân thon dài đi đến trước mặt nàng, bàn tay nắm cầm của nàng, nâng cằm của Nam Cung Tự lên.

"Mệnh của phụ thân, phụ mẫu người đều do người, nghĩ sai thì hồng hêt, đi hay là ở, do người quyết định."

Ý của lời này đến người ngu còn hiểu, phụ thân, phụ mẫu nàng bây giờ đang ở trong tay hắn, quyết định của nàng liên quan đến chuyện sống chết của họ.

Đúng là đã ra ngoài dự đoán, đôi môi đỏ mọng của nàng cười sâu hơn mấy phần, lạnh lùng nói: "Bọn họ là sống hay chết, cùng ta không có bất cứ quan hệ gì."

Ngay từ lúc nàng bước ra khỏi cái nhà kia, vào kiểu hoa, nàng cùng nhà Nam Cung đã không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên nàng chọn rời đi.

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, tiếp theo đôi mắt thâm thúy đôi, môi hiện lên một nụ cười không rõ, buông lỏng tay ra, "Như người mong muốn!" Đột nhiên đáng người hắn thẳng tắp, hướng về phía thị vệ đang canh giữ ở ngoài mà ra lệnh một tiếng: "Người đâu! Mang cả nhà Nam Cung ban thưởng Bạch Lăng(lụa mỏng màu trắng), ngay lập tức chấp hành."

"Dạ!"

Thị vệ tuân lệnh xoay người muốn rời đi, giọng nói truyền đến từ sau lưng mà ngăn lại: "Chậm đã!"

Hiên Viên Dật nghiêng đầu nhìn về phía người trên giường, môi của hắn nhẹ nhàng cong lên, đường cong nâng lên nhất mặt hoàn mỹ, ý vị sâu xa nói: "Thế nào, đôi ý sao?"

Nam Cung Tự cúi đầu, trán mềm mại bị mái tóc che phủ, cặp mắt giãy giụa, sống lưng run lẩy bẩy, "Nếu như..... Ta lưu lại mạng của bọn họ, có tính là ta đã trả sạch cho bọn họ vì đã để lại cho ta cái mạng này hay không?"

Đáy mắt của Nam Cung Tự khẽ chấn động nhưng tất cả đều thu hết vào trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, hắn không chút do dự nói: "Coi như!"

Nàng hung hăng cắn môi dưới, nhớ tới dù sao trên người nàng đang mang dòng máu của bọn họ, nếu như bởi vì nàng mà bọn họ chết, có lẽ đời này nàng sẽ không tha thứ cho mình.

"Mạng của bọn họ ta lưu lại!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thử yêu người

Edit: Phong Nguyệt

Đuôi lông mày Hiên Viên Dật giật lên, hắn xoay người từ hông áo lấy ra một lệnh kim bài, phía trên có khắc dòng chữ Tà U vương, hắn đưa cho thị vệ tiến lên nghênh đón: "Truyền lệnh xuống, hôm nay Bôn vương Động Phòng Hoa Chúc, Bôn vương cao hứng xóa bỏ tội danh, đặc xá nhà Nam Cung vô tội được thả ra, những tài sản đã tịch thu của nhà Nam Cung đều vật quy nguyên chủ!"

Mí mắt Thị vệ nâng lên không thể tin tưởng nhìn Hiên Viên Dật, hắn không nghe lầm chứ? Hai chữ ‘ đặc xá ’ thế nhưng được nói ra từ trong miệng của Tà U Vương, bọn thị vệ ngớ ngẩn, nhận lấy lệnh bài, ôm quyền đáp một tiếng: "Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Liền đi ra ngoài phòng.

Bên trong phòng lập tức yên tĩnh lại, ‘ phốc ’ một tiếng, khuôn mặt nho nhã tuyệt mỹ nở ra nụ cười mê người, tiếng cười lạnh lẽo tỏa ra trong không khí mang theo sự mê hoặc lòng người mà phân tán ra, con mắt thâm thúy màu hổ phách gọn lên từng tầng từ tầng sóng lớn, cứ như vậy nhìn chăm chăm nàng.

Người thiếu niên trước mặt này nở nụ cười khiến cho Nam Cung Tự không nhận được rằng mình một cái, tâm tư của nàng có chút mờ mịt.

Hắn đi tới, mỗi bước chân đều đi rất nhẹ nhàng, nhưng thật giống đang giẫm lên quả tim của nàng, nhịp tim bỗng nhảy rộn lên.

"Ái phi, chuyện nhà đã nói xong rồi, có phải nên nói một chút chuyện riêng của chúng ta hay không?" Một chân Hiên Viên Dật quỳ gối trên giường, một chân đứng trên mặt đất, hắn giơ tay phải lên, dọc theo hướng mặt của nàng vói tới, tay nâng cằm nàng lên, dùng sức nâng lên, bây giờ nàng đang đối mặt với cặp mắt mập mờ bất định của hắn.

Tin đồn, Tà U vương cười một tiếng khuynh thành, hẳn là đại họa sắp xảy ra.

Trong đầu nàng thoáng qua cảnh tượng mình đang sống sờ sờ lại bị hấn hành hạ cho tới chết, khóe miệng Nam Cung Tự hưng hăng co rút lại, nàng thề, coi như nàng mượn gan hùm mật gấu, nàng cũng không dám chạy trốn.

Thân là nhị đồ đệ của Thái Ất chân nhân, mà bị chết theo kiểu như thế, chuyện này mà truyền tới tai sư đệ sư muội, thì người làm Nhị Sư Tỷ này đúng là thất bại mà.

"Sư phụ, xin tha thứ cho đồ nhi bất hiếu này, kiếp sau con sẽ làm trâu làm ngựa hiếu kính với người!" Ai bảo nàng thua bởi cái tính máu lạnh vô tình của Tà U vương? Hấn muốn giết nàng giống như bóp chết một con kiến nha.

Tiếng cười dịu dàng từ trong miệng hấn thật thấp phát ra, không một chút che đậy mặc dù âm thanh rất nhỏ.

Hiên Viên Dật đột nhiên chăm chú nhìn nàng, khẽ gọi mập mạp môi: "Làm nữ nhân của ta!"

Mí mắt của Nam Cung Tự chớp chớp, không dám tin nhìn hấn, năm chữ, chuyện này nàng không cần phải chết sao?

Nhưng lúc nàng nghe hiểu những lời hàm nghĩa này thì, bỗng chốc mặt xoạt lên tia màu đỏ, nàng hưng hăng cắn cánh môi, dưới ánh nến, long mi nhỏ dài dày đặc che khuất cặp mắt dữ tợn đi.

Hồi lâu, Nam Cung Tự ngẩng đầu lên nói từng chữ: "Vậy ngươi còn không bằng giết chết ta đi!"

Hiên Viên Dật ngẩn người, lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hấn bị nữ nhân cự tuyệt, trái tim xẹt qua cảm giác khác thường, đó là cảm giác mất mát.

"Lý do!"

"Bởi vì ngươi không yêu ta, ta cũng không yêu ngươi." Nam Cung Tự không chút do dự nào nói, nàng không hy vọng giao mình cho một nam nhân mà nàng không yêu, cho nên nàng thà rằng hi sinh để giữ sự trong sạch.

Tay Hiên Viên Dật dừng lại một chút, yêu, từ lúc nào,? Cái từ này đối với hấn mà nói đã từ lâu không hề tồn tại nữa rồi.

Hiên Viên Dật chậm rãi đứng lên, nhìn về phía tỷ nữ đang canh giữ ở ngoài phòng nói: "Người đâu!"

Quả nhiên..... Hấn đang tức giận.

Nha hoàn Linh Hương mặc áo màu hồng cộc tay vấy ngấn đi vào, khẽ khẽ nhún người: "Vương Gia!"

Giữa lúc Nam Cung Tự chắc chắn mình phải chết thì những lời nói này được nói ra từ trong miệng của hấn: "Vương phi bị trọng thương, đi truyền ngự y tới đây, lại phái mấy người tới hầu hạ vương phi!"

Nam Cung Tự không dám tin lời nói này của hấn, hấn thế nhưng không giết nàng, ngược lại còn phái người hầu hạ nàng.

Thấy hấn đi ra ngoài, Nam Cung Tự đột nhiên nói: "Tại sao không giết ta?"

Hiên Viên Dật dừng lại, quay đầu lại lẳng lặng nhìn người trên giường, Hiên Viên Dật hít thở: "Bỏ vương muốn thử yêu ngươi!" Hấn nhàn nhạt nói xuống những lời này, bước đi ra ngoài.

Ánh mắt Linh Hương quý dị nhìn về phía Nam Cung Tự, sừng sốt nửa khắc sau, đối diện với người trên giường đang nửa quỳ gối nói: "Chúc mừng vương phi, chúc mừng vương phi được Vương Gia cưng chiều."

Thân thể Nam Cung Tự bị tề liệt nằm ở trên giường, đôi môi đỏ mọng đầy đặn từ từ thở dài một cái, tựa hồ may mắn vì nàng còn sống.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng tất cả đều là khuôn mặt mê người của hấn.

Nam nhân chết tiết, như thế đùa giỡn nàng.

Ngày hôm sau

Sáng sớm màn cửa bốn phía ở trên cao đang cuốn lên, ánh nắng ban mai mờ nhạt chập chờn, hai cây hoa quỳnh nở ra che khắp nơi, chính giữa đặt lư hương có khắc hoa văn màu vàng kim, từng luồng từng luồng sương mù màu trắng nhàn nhạt mang theo hương thơm của cây từ đàn chậm rãi tiêu tán.

Trên tấm bình phong có vẽ một cung nữ đang xem hoa lê, được điêu khắc từ cây đàn hương mà ở trên giường mỹ nhân đang ngủ say, dáng người linh hoạt pho ra, xuyên qua màn lụa như ẩn như hiện, khiến cho người khác phải suy nghĩ, trên bốn cây cột treo lơ lửng đèn lồng màu đỏ Tường Vân Thụy Thú.

Trên hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng va chạm xột xột xoạt xoạt của y phục, cửa bị Thụy ma ma đẩy ra, sau lưng còn có mấy tỷ nữ, họ tiến lên thổi tắt cây nến bên trong lồng đèn.

"Vương phi, người nên rời giường rửa mặt thay y phục." Thúy ma ma nghiêng người, đứng ở bên ngoài tấm bình phong nhẹ giọng kêu.

Nghe một tiếng ưm, Nam Cung Tự lật người, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ khúc xạ ở trên gương mặt thanh tú của nàng, hình như người trên giường vẫn không muốn tỉnh lại.

Thúy ma ma lúc đầu chò, bà gọi thêm mấy tiếng, có thể thấy được người trên giường chậm chạp không đáp lại, "Thất lễ." Nói xong, Thúy ma ma vòng qua tấm bình phong đi vào, khẽ sùng sốt, người nằm trên giường mặc dù có đắp chăn, nhưng không thể che giấu dáng người mị hoặc mê người.

Đột nhiên dẫn tới một luồng khí lạnh lẽo ở trên người Nam Cung Tự, Nam Cung Tự ẩn mi tâm, cặp mắt mở ra vẫn còn lờ mờ, nhìn về phía bán mặt cứng đờ của Thúy ma ma, phát hiện trong tay Thúy ma ma đang ôm cái chăn, Nam Cung Tự ngồi dậy, ôm hai tay lại run lập cập, trời đang rất lạnh, giành chăn của nàng làm cái gì chứ? Nam Cung Tự không vui nói: "Làm cản! Người đang làm cái gì hả?"

Thúy ma ma cũng không để ý lời nói của nàng..., mang chăn đưa cho tỷ nữ, hướng về nàng khẽ khẽ nhún người: "Vương phi, đã là giờ Mẹo rồi, người nên đi Từ Đường bái tế lão Vương gia cùng Thái phi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trở về phủ

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự ngủ chưa đã, dáng người nàng lười biếng dựa trên ghế trước bàn trang điểm, mặc cho nha hoàn trang điểm làm dáng đầy đủ cho nàng.

Thúy ma ma hướng về phía một đũa nha hoàn bên cạnh nháy mắt, nha hoàn hiểu ý, đi tới, lấy một quả ngọc giới trong hộp gắm đeo vào ngón tay vô danh của Nam Cung Tự, nhẹ giọng nói: "Vương phi, cái ngọc giới này tượng trưng cho thân phận tôn quý, cho nên vô luận thế nào người cũng phải mang."

Nam Cung Tự nâng tay phải lên, nhìn viên ngọc giới óng ánh trong suốt, chỉ thấy chính giữa khảm một viên đá quý màu đỏ, ở ngoài phòng ánh mặt trời khúc xạ vào, hết sức chói mắt.

Rất nhanh nha hoàn đã làm xong, chỉ thấy người trong kính mặc áo lông hoa mai đoàn án tuyết, ba búi tóc đen dùng một ngọc trâm chi tinh xảo đặc sắc vấn lên, ngọc trâm khảm mấy viên Mã Nãi, trên trán rủ xuống chuỗi ngọc Lưu Tô, mi tâm còn vẽ một đoá hoa mai, sống mũi cao thẳng xuống dưới là đôi môi mềm mại đầy đặn, ánh nắng chiếu xuống càng dâng lên một cảm giác mê người sáng bóng.

Nam Cung Tự lẳng lặng nhìn mình trong kiếng, nhũ nhũ mảy, đáy mắt nổi lên vẻ chán ghét.

Cũng bởi vì gương mặt này cùng Nam Cung Ngọc giống nhau như đúc, nàng sao có thể bị cha mẹ một lần nữa lựa chọn hy sinh vì thứ kia chứ.

"Vương phi, người nên đi Từ Đường dâng hương." Thúy ma ma nhắc nhở.

Rất nhanh, Thúy ma ma dẫn đường, bên trong tứ hợp viện có một gian thạch đại Từ Đường, trong đường bài biện chừng trên trăm linh bài, ở chính giữa trung bài trên trăm linh bài trong đó có hai linh bài cỡ lớn, chữ phía trên là dùng Kim vượt qua, ở chính giữa đường có đặt một lư hương Thanh Đồng Đình, phía trên cắm đầy hương.

Thúy ma ma cầm nhang ở trên bàn lên để nhen lửa, xoay người đưa cho Nam Cung Tự, cung kính khom lưng đứng ở một bên.

Nam Cung Tự hít vào một ngụm khí lạnh, 'phù phù' một tiếng quỳ gối trên nệm êm, phía trên ma ma phân phó, trên mặt đất dập đầu sáu cái.

Dâng hương xong, Thúy ma ma mang nàng đi tản bộ trong Vương Phủ, rất nhanh tới buổi trưa đã đi hết một vòng, Thúy ma ma cũng không vội phân phó phòng bếp chuẩn bị bữa ăn trưa, mà là phân phó nha hoàn chuẩn bị quà tặng.

"Vương phi, theo tục lệ, ngài vừa qua khỏi cửa một ngày, chủ tử phải đi cùng với Vương Phi về nhà mẹ đẻ để bái kiến Nam Cung lão gia cùng phu nhân, nhưng mà chủ tử công việc bề bộn, cho nên....." ^

"Cho nên, ta không cần thiết phải trở về." Nam Cung Tự đột nhiên nói, cắt đứt lời nói của Thúy ma ma, liền chữ 'nhà' cũng trực tiếp bỏ đi được, thay vì nói là nhà của nàng, chẳng bằng nói đó là nhà của Nam Cung Ngọc. Cho nên hẳn có trở về hay không, Nam Cung lão gia cùng phu nhân trước sau gì cũng sẽ không để ở trong lòng, có thể nói ước gì nàng không nên quay lại.

Thúy ma ma nghiêm mặt: "Coi như chủ tử không thể cùng Vương Phi về nhà, ngài cũng phải một thân một mình về nhà mẹ đẻ, đây là quy củ của Vương Phủ."

"Không thể từ chối được sao?" Lòng này Nam Cung Tự nhún lại, nhìn Thúy ma ma.

Nghe vậy, Thúy ma ma trưng bày gương mặt như cá chết, không chút do dự nói: "Xin Vương Phi đừng làm khó lão nô."

Trên mặt tuyết ở chính viện của Vương Phủ có in dấu chân thật sâu, dấu chân biến mất ở trước đài Yêu Nguyệt.

Nam Cung Tự ngồi ở trên băng đá bên trong đình Yêu Nguyệt, hai tay đóng băng của nàng được nha hoàn ôm đưa tới lò sưởi, trong miệng hắc ra một đoàn sương mù. Liếc nhìn Thúy ma ma, nhìn về mặt bà ấy lúc này giống như thiếu nàng 100 vạn tệ vậy.

Một gã sai vặt mặc xiêm y màu xanh lam đi vào, uất ức nói: "Thúy ma ma, cổ kiệu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi."

Thúy ma ma khẽ hướng gã sai vặt gạt đầu hài lòng một cái, xoay người hướng về phía Nam Cung Tự cúi người nói: "Vương phi, cổ kiệu đã ở ngoài cửa chờ đợi, có thể lên đường."

Nam Cung Tự thở dài một cái, nếu không thuận theo, liền lấy quy củ ra nói chuyện, bây giờ chủ tử không dễ làm nha!

Trước cửa Vương phủ ở đỉnh đầu có cấm tú làm thành kiệu mềm, bốn gã Cẩm y vệ chia làm ở hai bên kiệu.

Chính lúc này bão tuyết rơi xuống, Nam Cung Tự khoác áo choàng khảm lông gấm, trong tay ôm lò sưởi ngồi ngay ngắn ở bên trong kiệu, thị vệ dẫn ở phía trước gõ chiêng trống, "Vương phi đi ngang qua, những người không có nhiệm vụ xin tự động tránh ra ——"

Thân thể của nàng lay động một hồi, cổ kiệu chậm rãi lơ lửng giữa không trung hướng con đường trên phố mà đi qua, bốn bề màn cửa của cổ kiệu theo gió khẽ phát động.

Dân chúng trên đường đi đứng ở trên đường phố chia làm hai bên, rồi rít dùm ánh mắt khác thường nhìn cổ kiệu, chấp đầu bên tai nhỏ giọng thì thầm.

Một người khác không biết nói: "Đây là phu nhân nhà nào, lại phô trương lớn như vậy?"

"Ồ, người không có nghe tiếng gõ chiêng trống sao, đó là Vương phi của Tà U Vương đấy? Không ngờ Nam Cung tiểu thư mạng thật là lớn, đêm tân hôn lại dám đào hôn, Vương Gia chẳng những không trách tội, còn miễn xá cho nhà Nam Cung."

Nam Cung Tự lẳng lặng ngồi ở bên trong kiệu, quai hàm hai sợi mực ti theo gió phấp phới lên, sắc mặt bình tĩnh không chứa gợn sóng, giống như chưa từng nghe dân chúng nghị luận.

Xuyên nhìn qua rèm cửa mỏng, mắt nàng nhìn về phía trước, Nam Cung phủ chỉ cách có một trăm mét con đường, tâm nàng thật chìm mấy phần.

Cổ kiệu ở phía tây đến trước cổng phủ rồi ngừng lại, bên ngoài kiệu liền truyền tiếng nói hỗ phách của nha hoàn: "Vương phi, đã đến rồi, nên xuống kiệu rồi."

Nam Cung Tự đi ra, trước mắt nàng nhìn thấy tòa dinh thự trước cửa đặt hai con sư tử đá, cửa chính đỉnh lên, trên tấm bảng có ba chữ thượng thư cường tráng mạnh mẽ "Nam Cung phủ", nhưng lại sai lệch một góc, đây là những cảnh tượng ngày qua đây sao, thì ngược lại có chút vắng vẻ, rất rõ ràng là tịch biên gia sản mà tạo thành.

Được nha hoàn dìu đỡ, chân nàng bước vào cửa chính Nam Cung phủ, Từ quân gia đang trong đại viện quét tuyết, thấy người tới là Nam Cung Tự, mới đầu có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu liễm lại cảm xúc, cúi người nói: "Nhị tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đang nổi nóng, khuyên người đừng nên đi vào."

"Cần rồi!" Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự đột nhiên trừng mắt về phía Từ quân gia, "Bỏ cung muốn gặp người nào, há cho nô tài nhà người ngăn trở?!"

Ánh mắt Từ quân gia nhìn Nam Cung Tự lộ ra vẻ khinh thường, phách lối cái gì chứ? Bất quá chỉ là một đích tiểu thư thất sủng mà thôi, nếu không phải Nhị tiểu thư liều chết không gả cho Tà U vương, Nam Cung Tự nàng sẽ có hôm nay sao?

"Tiểu nhân không dám, chỉ sợ tiểu thư đi vào sẽ tự tìm mất mặt."

"Thật sao?" Khỏe môi Nam Cung Tự nhếch lên ý cười nhợt nhạt, rốt cuộc là ai tự tìm mất mặt? Thu hồi ánh mắt, đột nhiên nói, "Và miệng hắc cho Bồn cung!"

Nha hoàn hổ phách được lệnh, không nói hai lời tiến lên tát vào mặt của Từ quân gia.

Nam Cung Tự kéo làn váy dài lên đi vào, chỉ thấy trong đại sảnh bố trí đỉnh đầu La Hán giương, ngồi một nam một nữ, bọn họ chính là cha mẹ ruột thịt của nàng, Nam Cung Ngạo cùng Mộ Dung phương, mà hai bên mấy vị Di nương đang ngồi cùng con của thứ nữ.

Bọn họ đang nói chuyện, thấy người tới là Nam Cung Tự, đại sảnh trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Nam Cung Ngạo vừa nhìn thấy Nam Cung Tự, mặt lập tức căng thẳng lên, tay đập bàn kêu rên nói: "Người còn có mặt mũi trở lại? Cút ra ngoài cho ta, lão phu không có loại đứa con bất hiếu này!"

Mộ Dung Tô ngồi một bên cầm nước trà lên từ tay của người làm đưa tới, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới lơ đãng nói: "Lão gia, nó là người ở nông thôn vừa mới đi ra ngoài, người cần gì phải vì nó mà nổi giận!"

Nghe một chút, đây chính câu nói từ cha mẹ ruột thịt của mình nói đấy.

Người khác nghe, cũng sẽ hoài nghi nàng có phải là con ruột của họ không.

Nam Cung Tự không giận cũng không nóng nảy, nàng từng bước ra khỏi cái cửa nhà này, nàng dùng hạnh phúc cả đời đổi lấy mạng của bọn hắn, từ lúc đó Nam Cung Tự nàng đã không phải là nữ nhi của bọn họ nữa.

"Nam Cung lão gia, chẳng lẽ người cứ như vậy đối đãi với ân nhân cứu mạng cho cả nhà Nam Cung phủ sao?" Long mây đuôi cong lên, nụ cười vẫn như cũ, "Đừng quên, mạng của các người là ta cứu."

Nghe vậy, "Người thử lặp lại lần nữa!" Nam Cung Ngạo đứng dậy, ngón trỏ run lấy bẫy chỉ vào Nam Cung Tự nổi giận nói: "Người phản phải hay không? Cái mạng của người vẫn còn là lão phu cho, nếu không phải đưa con gái bất hiếu nhà người không để ý người nhà an nguy, khur khur cố chấp đào hôn, chúng ta như thế nào lại bị Tà U vương nhốt vào địa lao? Người còn mặt mũi nói ra lời nói này hả."

"Nam Cung lão gia là người hay quên rồi, mới vừa rồi là ai nói không có người nữ nhi này? Ban đầu là ai nói chỉ cần Bồn cung ra khỏi cái nhà này, sống hay chết cùng nhà Nam Cung không hề có quan hệ? Bây giờ muốn nhận thân thích." Khóe môi Nam Cung Tự cười gần sâu hơn mấy phần, đáy mắt sắc sảo lóe lên một cái rồi biến mất, khóe môi đỏ mọng giật giật, "Đã muộn!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lập uy

Edit: Phong Nguyệt

"Nam Cung lão gia là người hay quên rồi, mới vừa rồi là ai nói không có người nữ nhi này? Ban đầu là ai nói chỉ cần Bồn cung ra khỏi cái nhà này, sống hay chết cùng nhà Nam Cung không hề có quan hệ? Bây giờ muốn nhận thân thích." Khóe môi Nam Cung Tự cười gần sâu hơn mấy phần, đáy mắt sắc sảo lóe lên một cái rồi biến mất, khóe môi đỏ mọng giật giật, "Đã muộn!"

Nam Cung Tự nói một câu làm sắc mặt của Nam Cung Ngạo xanh mét, huyết áp nhất thời tăng vọt, lui về phía sau một bước, nặng nề ngã trên giường La Hân.

Liễu di nương thấy thế, vội vàng giành với Mộ Dung Tô, tiến lên vỗ nhẹ nhẹ trên ngực của hắn, lấy nước trà từ tay nha hoàn bưng tới trước mặt Nam Cung Ngạo, dịu dàng nói: "Lão gia, uống ly trà xin bớt giận, cùng với loại nha đầu không có dạy dỗ này lão gia tức giận là không đáng." Nói xong, ánh mắt đảo vòng, âm thầm nhìn về hướng Nam Cung Phùng nhi từ cửa bà, nháy mắt ra hiệu.

Nam Cung Phùng hiểu ý, đây là cơ hội tốt để hắn biểu hiện ở trước mặt cha, hắn phô trương thanh thế(có tỏ vẻ ra mình có tài) nói: "sao người có thể nói chuyện với cha như vậy?"

"Xin người đừng nhận bậy, hắn là cha người, không phải cha của Bồn cung." Ánh mắt Nam Cung Tự thản nhiên nhìn Nam Cung Phùng tràn đầy địch ý, Nam Cung Tự nàng không nợ bọn họ, cho nên nàng không cần thiết phải ăn nói khép nép, càng không cần thiết xem sắc mặt của bọn họ.

"Luôn mồm luôn miệng nói Bồn cung, người cho rằng người là ai? Cũng không suy nghĩ một chút Nam Cung Tự người có được ngày hôm nay, đều là cha ban cho, nếu không bây giờ người vẫn còn ở Ngu gia thôn trải qua cuộc sống nghèo khổ. Không biết cảm ơn thì cũng thôi đi, còn nói năng lỗ mãng không có giáo dục, đúng là không có giáo dưỡng! Nào còn là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các?" Nam Cung Phùng khinh bỉ trách cứ.

Nam Cung Ngạo giận đến phát run, trợn mắt nhìn.

Đúng nha! Nàng có được hôm nay đều là người cha này ban tặng, nghe một chút tới đây, đây là câu người nên nói sao? Bọn họ còn có mặt mũi để nói ra những lời ấy sao, cuộc sống trước đây nàng đều ghi nhớ hết, nàng cùng bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, bọn họ cho phí sinh hoạt cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, nếu không phải dựa vào bà ngoại kiếm tiền từ việc may y phục, sợ là tổ tông hai người đã sớm chết đói.

Nam Cung Tự nhìn về phía thị vệ canh giữ ở ngoài phòng lạnh lùng nói: "Người đâu! Tứ thiếu gia nhà Nam Cung Dĩ Hạ Phạm Thượng Bồn cung, kéo ra ngoài đánh một trăm trượng."

Nam Cung Phùng giận dữ giậm chân: "Ta xem người dám!"

Rất nhanh thị vệ đứng ở ngoài phòng đi vào, tuân lệnh nói: "Dạ!" Tiến lên bắt được Nam Cung Phùng.

Hắn làm phải dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, phù phù một tiếng Nam Cung Ngạo quỹ gối trước mặt Nam Cung Ngạo uất ức nói:

"Cha, người nên vì hài nhi mà làm chủ!"

"Nói một câu đánh một trăm, nói hai câu đánh hai trăm, người cứ việc nói!" Ánh mắt Nam Cung Tự sắc bén hung hăng trừng mắt về phía hắn, "Hai trăm!"

Nghe trong miệng Nam Cung Tự lẩm bẩm phát sinh số lượng từ từ, sắc mặt Nam Cung Phùng đã đen nhưng so với đáy nồi còn đen hơn, bị lời nói của nàng uy hiếp mạnh mẽ, hắn nghẹn họng, chỉ đành ngoan ngoãn im lặng, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Nam Cung Ngao.

Hương Di Nương đã sớm nhìn Nam Cung Phùng không vừa mắt, ý vào hắn là con trai duy nhất của lão gia, cùng với mẹ hắn trong phủ cần bao nhiêu hung hăng cần quấy thì có bấy nhiêu hung hăng cần quấy, hắn nên bị trừng trị thích đáng, liền thêm mắm thêm muối nói: "Lão gia, hôm nay Tự nhi đã là vương phi, Phùng nhi lên tiếng mạo phạm vương phi, vậy thì đồng nghĩa với mạo phạm Tà U Vương, nếu chuyện này mà truyền tới tai Vương Gia, thì không phải là trượng đánh đòn gián như vậy, đây chính là tội mất đầu." Nói xong, bà làm động tác tự vẫn(tự sát).

Nam Cung Phùng bị ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự cùng giọng nói uy nghiêm, cộng thêm Hương Di Nương đã kích, trong lòng hắn hoảng hốt, vội vàng hướng Nam Cung Ngao nói: "Cha, hài nhi tự nhận là mình không có nói sai cái gì, hài nhi không phục! Cha nên vì hài nhi mà làm chủ..." ~~~

Liễu di nương giận dữ giậm chân, hai mắt tròn tròn chỉ vào Hương Di Nương: "Theo lời nói của người, Phùng nhi nhà ta nên đáng đánh?"

"Ồ, ta đây cũng là vì suy nghĩ cho nhà Nam Cung mà thôi!" Trên mặt Hương Di Nương lộ ra nụ cười ôn nhu.

Thiếu chút nữa Nam Cung Ngao nổi đóa, hung hăng đập bàn, giận dữ hét: "Tất cả các người im miệng hết cho lão phu!"

"Bốn cung không có ranh rỗi mà nghe chuyện nhà các người, người đâu!" Ngón trỏ của nàng chỉ về hướng Nam Cung Phùng, rồi hướng về phía thị vệ ra lệnh nói, "Theo lệnh Bốn cung mang Tứ thiếu gia xuống đánh ba trăm trượng."

Thị vệ được lệnh, mạnh mẽ tiến lên kéo Nam Cung Phùng ra ngoài phòng.

Chỉ nghe ngoài phòng truyền đến tiếng đánh vang dội và tiếng cầu xin của Nam Cung Phùng.

Giờ phút này Nam Cung Ngao giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, Nam Cung Phùng chính là một kẻ thù sinh, làm sao chịu được ba trăm côn? Nha đầu này là cố tình muốn đoạn tuyệt hương khói nhà Nam Cung mà, "Cánh đã mọc cứng cáp rồi, không quản được người nữa rồi? Nhà Nam Cung sao có loại đứa con gái bất hiếu, thật là gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!"

Ánh mắt Mộ Dung Thị nghiêm túc trừng mắt về phía Nam Cung Tự, nổi giận nói: "Người là cố tình muốn chọc tức chết cha người mới cam tâm sao? Cùng là một người từ trong bụng mẹ sinh ra, làm sao người cùng Nhị muội người lại có sự khác biệt lớn như vậy, ta sao lúc đầu lại không bóp chết người chứ?"

Đúng nha! Cùng là một người từ trong bụng mẹ sinh ra, hơn nữa còn là sinh đôi, tại sao Nam Cung Ngọc lại được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay như viên ngọc, còn nàng lại bị bọn họ vứt bỏ như 'rác rưởi'?

Nàng mong chờ trong mười sáu năm được họ nhìn dù chỉ một lần, nhưng tại sao? Tại sao Nam Cung Ngọc lại có thể được bọn họ sủng ái, trong mắt bọn họ nàng là ôn thân, là tai tinh(tai họa), ngay cả một người xa lạ cũng không bằng.

Nàng không biết mình đã làm sai điều gì, tại sao cha mẹ lại đối xử độc ác với nàng như vậy.

Nam Cung Tự nổi giận, đột nhiên nàng nâng tầm mắt lên, lộ ra ánh mắt nồng nặc oán hận cùng tức giận mà nhìn bọn họ: "Bóp chết ta? Bắt đầu từ lúc ta ra đời người nên bóp chết ta đi, đáng tiếc người bây giờ không còn cơ hội nữa rồi. Còn có! Các người nên nhớ, bây giờ Bốn cung là Vương Phi được Tà U Vương cưới hỏi đăng hoàng, nếu các người còn dám nói năng lỗ mãng, đừng trách Bốn cung vô tình." Nam Cung Tự phất tay áo đi ra ngoài phòng, đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu quét mắt nhìn toàn bộ mọi người bên trong phòng: "Bốn cung có thể không giết các người, cũng có thể tùy thời muốn mạng của các người." Dứt lời, bóng lưng của nàng biến mất ở trong tầm mắt bọn họ.

Hồ Phách canh giữ ở ngoài phòng, cầm áo choàng trong tay khoác lên trên người Nam Cung Tự, thấy sắc mặt nàng có chút không đúng, không khỏi nói: "Vương phi, ngài thế nào rồi? Có phải khó chịu ở chỗ nào hay không?"

"Không có gì, trở về thôi!" Trên mặt Nam Cung Tự lộ ra nụ cười khổ sở, lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lại dám, rời khỏi Bốn Vương

Edit: Phong Nguyệt

Trở về Vương Phủ, trên người Nam Cung Tự mặc áo tơ trắng kiện đơn bạc màu trắng, tựa vào bên cửa sổ dựa mình lên gối, đầu tóc đen nhánh như mực đen lượn quanh ở trên giường, còn một đầu băng gạc (vải mỏng) dài rơi xuống mặt đất.

Ở Vương Phủ đã hơn nhiều tháng rồi, vết thương trên vai cũng đã khỏi, chỉ là thời tiết thay đổi thì xương quai xanh thấp thoáng lại phát đau, về sau còn để lại di chứng.

Thời gian này nàng phải chịu nhiều oan ức, Nam Cung Tự nàng muốn khóc lóc kể lể với cha mẹ, làm sao nàng không muốn có nơi để quay về đó chính là nhà mẹ đẻ của mình? Nhưng cha mẹ lại lạnh lùng lời nói thì vô tình, Nam Cung Tự than nhẹ một tiếng, ánh mắt cũng âm ảm thêm mấy phần.

"Cục cục cục" một con chim bồ câu màu xám tro đậu ở bên cửa sổ, cắt đứt suy nghĩ của Nam Cung Tự, tầm mắt nàng rơi vào dưới chân chim bồ câu có lá thư, cặp mắt kia vốn âm ảm trong nháy mắt sáng lên mấy phần, nàng nhận ra con chim bồ câu này, là sư huynh chăn nuôi chim bồ câu, cũng là phương thức để hắn truyền tin.

Nam Cung Tự tiến lên bắt được chim bồ câu, lấy ra lá thư, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, tâm nàng hoảng hốt, liền tranh thủ cho chim bồ câu cất cánh bay đi.

"Vương phi!" Linh Hương bùng một chén cháo tổ yến đi vào, nâng mí mắt liếc nhìn vẻ mặt không thích hợp lắm của Nam Cung Tự, tầm mắt rơi vào tấm băng gạc (vải mỏng) rơi là tả, "Nha! Tại sao người lại tháo băng gạc ra chứ, ngự y bảo là sau hai tháng mới có thể tháo ra." Nói xong, nàng lấy chén cháo đặt ở trên bàn nhỏ, tiến lên nâng Nam Cung Tự, "Vương Gia biết người thích ăn cháo tổ yến, đặc biệt từ Hàm Dương Thành mua được tổ yến thượng đẳng, ngài nếm thử một chút."!

Trong một tháng này, nàng gặp Tà U vương cũng chỉ có hai lần, nhưng hắn đi đánh trận chiến thắng về sẽ mang một chút ly kỳ trân bảo cho nàng, Nam Cung Tự nàng không có cảm kích, hắn chỉ biết cho nàng vật chất gì đó, nhưng không biết nàng chân chính muốn là cái gì.

Nam Cung Tự ngồi ở trước bàn, nàng nhận lấy cháo tổ yến, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, lạnh nhạt nói: "Được rồi, nơi này không có chuyện của người, lui ra đi!"

"Vâng!" Linh Hương hơi quỳ gối đáp một tiếng.

Thấy bóng lưng nàng rời đi, Nam Cung Tự mới từ lưng áo trong lấy ra lá thư lúc nãy: Tự, nghe nói người bị buộc gả cho Tà U vương, sư phụ biết được chuyện này, đặc biệt phái ta xuống núi đón người trở về Võ Đang, tối nay giờ tý hẹn gặp ở Nguyệt Hồ.

Trông mặt Nam Cung Tự âm ảm xuống, đừng nói là đi ra ngoài, ngay cả bước ra cái cửa phòng cũng phải được Lão Vu Bà cho phép, muốn đi ra ngoài nói dễ như vậy sao? Người người hâm mộ nàng vì được ăn cơm ngon mặc áo đẹp, nhưng họ lại không biết tình cảnh bây giờ của nàng, giống như sống ở trong địa lao, không có tự do.

Bất quá, nàng sao có thể để người khác định đoạt nàng như tượng gỗ? Chân ở trên người nàng, hắn có thể quản nàng được sao?

‘Đừng! Đừng! Đừng! ——’ con đường rộng rãi vắng vẻ vang lên tiếng chiêng, một dáng người lưng gù từng bước xuất hiện ở trên đường phố cảm đèn lồng đi tới, "Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa" lão già đi qua ngõ nhỏ bên trong phố lớn hết lớn.

Nha hoàn đã sớm nghiêng người dựa vào bên giường ngủ gà ngủ gật, Nam Cung Tự mang giày, đẩy cửa sổ ra quét mắt xung quanh viện, thấy bốn phía không có người nào, hai chân đạp nhẹ ở trên cửa sổ, thân thể nhẹ nhàng phóng người nhảy lên trên mái hiên.

Đột nhiên một thanh kiếm sắc bén phóng tới ở sau lưng của nàng, bên tai truyền tới giọng nói của Hồ Phách: "Vương phi, đã trễ thế này, người còn muốn đi đâu?"

Tuy nói kiếm của đối phương là ngăn chặn ở eo nàng, nhưng không có sát khí, không cần nghĩ cũng biết là Hồ Phách, là hắc phái tới để giám thị nàng.

Tầm mắt của Nam Cung Tự nhanh chóng đảo quanh, môi đỏ mọng cười sâu hơn mấy phần, chỉ thấy giữa năm ngón tay của nàng chẳng biết lúc nào đang kẹp độc châm vừa ốm vừa dài, độc châm Vút Vút phóng về hướng của Hồ Phách.

Hồ Phách sử dụng kiếm để ngăn cản độc châm, đuổi theo Nam Cung Tự đột nhiên sương mù phân tán ra, chờ sương mù tan đi, người đã sớm không thấy bóng dáng.

Hậu hoa viên, một dáng người cao gầy phảng phất bóng người trong suốt ở trên mặt hồ, gió nhẹ khẽ phất qua, nhộn nhạo lên từng vòng gợn sóng.

"Chủ tử, nô tỳ vô năng, khiến Vương Phi bỏ trốn..... Chỉ là nô tỳ ở trên người Vương Phi rắc một chút bột huỳnh phấn, tin tưởng đi theo bột huỳnh phấn có thể tìm ra tung tích của Vương Phi." Hồ Phách nửa quỳ ở trên thềm đá, ôm nắm đấm cúi đầu nói, nhìn như rất bình tĩnh, nhưng nhìn kĩ thì thân thể nàng khẽ run là có thể nhìn ra, giờ phút này nàng đang sợ.

Hiên Viên Dật cầm trong tay là thức ăn gia súc chiếu xuống trên mặt hồ, tay cầm khăn lông ướt mà gãi sai vật đã đưa mà lau tay, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mang theo sự lạnh nhạt xa cách mà nhìn vào Hồ Phách, trầm giọng nói: "Đuổi theo!"

"Nô tỳ tuân lệnh!" Hồ Phách đáp một tiếng, thoáng như một làn khói giống như không có bóng người nào tồn tại.

Mộ Thiên Vấn đứng ở phía sau lưng hắn đột nhiên nói: "Chủ tử, theo thuộc hạ biết, Vương Phi cũng không có học qua võ công, chính là một cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt mà thôi, Vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, nếu là người võ công cao cường đi nữa cũng chưa chắc có thể chạy thoát khỏi

Vương phủ, nhưng vì sao Vương Phi lại có thể dễ như trở bàn tay thoát khỏi Hồ Phách mà chạy ra khỏi Vương phủ?"

"Cô gái yếu đuối?" Hiên Viên Dật nhàn nhạ cách xa lông mi hơn nhú lại, khẽ mím môi đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên, giống như câu loạn mê người, trong tay cầm tấm lụa gấm mỏng phủ đá ngọc rủ xuống hai bên, cười nhạt nói: "Người đã đánh giá thấp ái phi của bản Vương."

Hoa tuyết trên không trung bay theo chiều gió, nhỏ nhỏ như lông vũ trắng, vừa giống như thối rơi cánh hoa lê, nhiều vô số.

Hồ nước trôi nổi kết thành từng khối từng khối giống như khối băng long lanh như chiếc gương loại sáng, gió nhẹ nhẹ nhàng thổi phát qua, không khỏi cho người khác một cảm giác dựng đứng tóc gáy.

Dưới bóng cây, một nam tử mặc trường bào Lam Bạch đan xen, trong tay cầm một thanh bảo kiếm, sống lưng nghiêng dựa vào thân cây, đầu tóc đen nhánh như mực theo gió phấp phới bay lên, trên vai còn có con tiểu hồ ly mập phi đang nằm, thỉnh thoảng dùng móng vuốt lông ở lỗ tai.

"Sur huynh!" Từ nơi không xa trên mái hiên truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe.

Tuyệt Trần thu lại cảm xúc, ánh mắt đảo quanh, nhìn về hướng người nào vừa phát ra giọng nói, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng: "Tự Nhi."

Vừa mới nói xong, tiểu hồ ly màu hổ phách mắt lóe ra tia sáng chói mắt, thân thể mũm mĩm nhảy lên, nhảy vào ngực của Nam Cung Tự, dùng đầu cọ vào cằm của nàng.

"Tiểu Hồ?" Nam Cung Tự sững sờ nhìn vật nhỏ đang ở trong lòng nàng nũng nịu, khoe miệng nàng hung hăng mãnh liệt co rút, nâng mí mắt lên trừng mắt về phía khuôn mặt đang cười híp mắt kia, "Sur huynh, làm sao huynh mang tiểu hồ đến?"

Nói đến con tiểu hồ ly này, nàng liền một bụng đau khổ, cứ hàng năm Võ Đang sẽ cử hành đại hội võ lâm, chủ nhân của con tiểu hồ ly này vốn là của Tiêu Dương Vương, đột nhiên mất tích, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng con tiểu hồ ly này lại ở trong phòng của nàng, nàng đuổi nó nhưng nó sống chết thế nào cũng không chịu đi, suýt nữa Tiêu Dương Vương nói nàng là kẻ trộm. Sau đó Tiêu Dương Vương thấy nó thích nàng, liền lòng từ bi đưa cho nàng, cả ngày lẫn đêm, mặc kệ là nàng đi đâu nó sống thế nào cũng đều đi theo nàng, khiến cho nàng toàn thân từ trên xuống dưới đều có mùi của con tiểu hồ ly này.

Thật vất vả nàng làm cho nó ngất đi rồi đưa cho sư huynh nuôi, nào biết hôm nay sư huynh lại đưa nó đến đây.

Tuyệt Trần đưa tay nhẹ nhàng vuốt trán của nó, trong mắt lại cười nói: "Tự Nhi, ta cũng là hết cách với nó rồi, người đi mấy tháng, tên tiểu tử này liền giận dữ không ăn, ta đây cũng không phải sợ nó đói bụng, mà mang nó đến." Nói xong, nụ cười trong mắt hắt từ từ phai đi, ánh mắt chăm chú nhìn Nam Cung Tự, "Tự Nhi, hắn có làm khó dễ người hay không?"

Nam Cung Tự lắc đầu nói: "Không có, hắn đối với ta rất tốt!"

"Rất tốt?" Ánh mắt của Tuyệt Trần âm thầm thêm mấy phần, đột nhiên đôi tay đặt lên vai của Nam Cung Tự, nghiêm túc nói, "Tự Nhi, người lựa chọn ở lại nơi này hay là đi theo ta?"

Đáy mắt Nam Cung Tự hiện lên một tầng gợn sóng, lần đầu tiên nàng thấy sư huynh lo lắng cho mình, đã vậy còn chăm chú nhìn mình.

"Thế nào? Người sống thiếu kiên nhẫn đến như vậy sao? Thế nhưng dám trốn khỏi Bản vương vậy còn ở bên ngoài gặp người khác!" Sau lưng nàng đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lẽo giống như từ trong điện Diêm Vương vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Vương Gia, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ!

Edit: Phong Nguyệt

Chân mày của Nam Cung Tự cau lại, ánh mắt nàng nhìn về phía Hiên Viên Dật đang cười trên lưng ngựa, "Xin Vương Gia nghỉ lại, không có chứng cứ thì đừng nói thần thiếp ăn vụng, phá hủy danh tiếng của thiếp là nhỏ, nếu như chuyện này truyền tới tai của dân chúng, sợ là sẽ phá hủy danh dự của người đứng đầu như vương gia."

"Nói bậy!" Sắc mặt của Hiên Viên Dật bởi vì những lời nói này lại âm thầm thêm mấy phần, lông mày cong lên tức giận, gương mặt tuần tú kia cũng sắp biến thành đầy nổi, cảm giác phổi cũng sắp nổ tung, kẻ đầu sỏ có tình gây chuyện giờ dùng ánh mắt vô tội nhìn hắn, làm cho hắn không có chỗ để xả cơn tức giận, hắn chỉ đành phải mang cơn tức giận xả hết trên người của Tuyệt Trần vậy(cái này gọi là “giận cá chém thớt” ó:D), ngón trỏ hướng về phía thị vệ rồi chỉ về hướng nam nhân bên cạnh Nam Cung Tự, ra lệnh một tiếng: "Người đâu! Mang kẻ không biết chết sống này áp giải vào đại lao cho Bản Vương, ba ngày sau điều phủ thị chúng, xử trảm!"

Mạc Thiên Vấn được lệnh, hắn dẫn một đám thị vệ đi tới, lại bị Nam Cung Tự ngăn cản, "Vương phi, xin người không nên làm khó tiểu nhân."

"Vương Gia, nếu như ngươi có ý muốn xử tử hần, đã như vậy thì thần thiếp khẩn cầu Vương Gia cũng ban cái chết cho thần thiếp luôn đi." Nam Cung Tự không yếu thế chút nào đón (nghênh tiếp) ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật, dù sao giờ nàng cũng không thể tránh khỏi cái chết, Nam Cung Tự nàng bây giờ cũng không sợ chọc giận hần.

Tuyệt Trần hơi sững sờ, Tự Nhi thế nhưng vì hần ngay cả mạng cũng không cần, trong lòng hần kích động một hồi, hần che trước mặt của Nam Cung Tự, "Chuyện này không liên quan đến Tự Nhi, muốn giết cứ giết ta!"

Hiên Viên Dật nhanh chóng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lập tức bước nhanh về phía trước, một chưởng nhắm tâm hướng trước ngực Tuyệt Trần mà đánh tới, một cỗ lực lượng mạnh mẽ chưởng Tuyệt Trần bay ngã dưới gốc cây, Hiên Viên Dật bắt được cổ tay của Nam Cung Tự, "Ngươi phải nói rõ ràng với Bốn vương, hần là người nào, tại sao ngươi có thể vì hần ngay cả mạng cũng không cần? Mạng của ngươi là của Bốn vương, ngươi chỉ có thể vì Bốn vương mà hy sinh tánh mạng, còn hần thì không xứng với ngươi."

Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên giờ phút này hần không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, Hần đứng là lần đầu tiên nhìn thấy có người cùng Vương Gia tranh cãi.

Nam Cung Tự vừa nghe, trong lòng hừ lạnh một tiếng, "Mạng của ta là sự phụ cùng bà ngoại cho, ta cùng Vương Gia không có bất cứ quan hệ gì." Nếu như không phải có ngoại tổ mẫu, nàng đã sớm chết đói, nếu như không phải có sự phụ, nàng sớm đã bị lang(sói) xé thành mảnh nhỏ.

Cho nên, mạng của nàng không thuộc về hần.

"Nam — Cung — Ngọc!" Mấy chữ cứng rắn này từ trong kẽ răng của hần ép ra ngoài, không khó nhìn ra giờ phút này hần tức giận vô cùng, ngọn lửa không tên kèm theo cảm giác ghen tức ở trong lòng thiêu đốt.

Lông mày của Nam Cung Tự nhíu lại càng sâu, nàng ghét cái tên này, vô cùng ghét.....

"Vương Gia mời người nghe rõ ràng, ta tên là Nam Cung Tự, là người đang đứng ở trước mặt người, cũng không phải là nữ tử trong lòng của người, còn người mà Vương Gia nói là Nam Cung Ngọc đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi." Bây giờ nàng cũng không có gì để giấu diếm nữa rồi, nàng trước sau đều chết, chẳng thà nói ra toàn bộ, Nam Cung Tự nàng phải khiến cho toàn bộ nhà Nam Cung chôn theo cùng nàng.

Tiểu Hồ ly trong ngực của Nam Cung Tự cả người lông dựng lên, lộ ra hai hàm răng sắc bén, tức giận trợn trừng mắt nhìn Hiên Viên Dật, giống như đang nói: ‘ Dám khi dễ chủ nhân của ta, Tiểu Hồ liêu mạng với ngươi. ’ chột thân thể mũm mĩm nhảy lên, móng vuốt sắc bén hướng hần mà tập kích tới.

Mí mắt của Hiên Viên Dật lười phải nâng lên, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, ngón tay thon tóm lấy lỗ tai của Tiểu Hồ ly, nhét trên người của Mộ Thiên Vãn, tiểu hồ ly chột dùng móng vuốt sắc bén cào trên gương mặt tuấn mỹ của Mộ Thiên Vãn xẹt qua mấy vết đỏ, mặt Mộ Thiên Vãn muốn có bao nhiêu vạch đen liền có bấy nhiêu vạch đen.

"Ta biết rồi!" Ba chữ nhàn nhạt từ trong miệng hần bật thốt lên, trong giọng nói không chứa tí gợn sóng nào.

Nam Cung Tự liền giật mình, mắt bỗng chốc sáng lên, "Ngươi biết?"

Hiên Viên Dật nhẹ gãi tay phải lên, nâng cằm Nam Cung Tự, khuôn mặt ngọc của Nam Cung Tự được nâng lên, đôi mắt màu hổ phách thâm thúy nhìn vào môi nàng gợn trên có nốt ruồi, ngón trỏ thon dài theo môi của nàng chuyển qua phía trên nốt ruồi, môi mỏng lạnh nhạt nói: "Mặc dù ngươi không phải là nữ nhân mà Bốn vương thú, vậy thì như thế nào? Từ khi ngươi bước vào vương phủ, từ lúc đó Bốn vương đã thử yêu ngươi, ngươi nhất định phải là nữ nhân của Bốn vương, nhất định cái mạng này của ngươi phải thuộc về Bốn vương." Giọng nói bá đạo xen lẫn cung chiêu cùng hứng thú.

Nghe giọng điệu hần nói hình như không có ý định giết nàng, cũng không có ý muốn thả nàng.

"Nhưng ngươi không có cách nào chi phối được ta, bởi vì ta không yêu ngươi." Nam Cung Tự không chút do dự nói.

Một khi không biết yêu người khác, lại vọng tưởng từ trên người khác lấy được yêu? Buồn cười.

Nam Cung Tự nàng tuyệt không làm con cừu nhỏ mặc người chém giết, ngay cả chết nàng cũng không sợ, như thế nào lại sợ hãi hần?

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên mang theo một chút ý cười, trong lòng ghen tức lập tức tiêu tán, hần từ trước đến giờ không thích có người không vâng lời hần, nhưng duy chỉ có nữ nhân này, hần cực kỳ khai ân. ánh mắt sắc bén nhìn về phía nam nhân đang nằm trên đất, đáy mắt xẹt qua sát khí, ánh mắt mạnh mẽ (hung ác) nhìn về phía Tiểu Hồ ly đang ra sức chống cự công kích Mộ Thiên Vãn, hần đột nhiên rút bảo kiếm ngang hông ra, mũi kiếm chột hướng Tiểu Hồ ly bổ tới.

Hần nhanh chóng dừng lại động tác, khẽ cau mày, nhìn về phía nữ nhân đang che trước mặt Tiểu Hồ ly, hần lạnh lùng nói: "Mau tránh ra!"

"Không" Nam Cung Tự không yếu thế chút nào nói, nàng nhìn ánh mắt của hần trong đó chỉ toàn là sự khinh bỉ (khí dễ), Tiểu Hồ ly nhảy qua vai nàng co lại thành một đống, run lẩy bẩy, đến Tiểu Hồ ly cũng không bỏ qua, người đàn ông này lòng dạ thật đúng là hẹp hòi.

"Thế nào? Ngươi rất để ý tín vật đính ước mà hần đưa cho? Được, ngươi càng để ý, Bốn vương càng muốn làm thịt con Hồ ly này."

"Vương Gia, phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ!"

Chương 9: Phế tay Thái Tử Phi

Edit: Phong Nguyệt

"Người....." Hiền Viên Dật nổi đóa, tức giận đặng đặng nói, "Không giết nó cũng được, nhưng nam nhân kia phải chết!" Ngay tức khắc hướng mũi kiếm về phía Tuyết Trần.

Nam Cung Tự quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: "Xin Vương Gia ban cái chết cho thần thiếp."

Đáy mắt của Hiền Viên Dật một mảnh yên tĩnh, cũng không có người nào có thể nhìn thấu sự bình tĩnh trong cặp mắt của hắn rốt cuộc đang cất dấu cái gì, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện tâm trạng của hắn bây giờ rất là không vui.

Nửa đêm canh ba chạy ra khỏi vương phủ, trên chóc nam nhân cũng không nói đi, thế nhưng vì nam nhân kia ngay cả mạng cũng không cần. Nam nhân kia có gì tốt chứ? Thân phận chỉ là một thứ dân, còn võ công quả thực là không chịu nổi một chiêu của hắn, thật không biết nàng coi trọng hắn ở điểm nào? ^_~* Diễn*Đàn*Lê*Quý*Đôn*^_~!

Chỉ là, Nam Cung Tự cùng nam nhân hẹn hò cũng tốt, vì nam nhân không muốn sống cũng được, dù sao nàng cũng không phải là nữ nhân hắn muốn thú, danh hiệu Vương Phi kia chỉ là hư danh thôi, hắn có cái gì đáng để tức giận?

Nhưng mà trên thực tế, hắn rất giận, hơn nữa còn cực kỳ tức giận, hắn chưa từng phải trải qua cơn tức giận như thế này.

"Những lời nói kia thu hồi hết cho Bốn vương, người dám can đảm lấy tánh mạng ra uy hiếp Bốn vương, như vậy ta liền ngũ mã phanh thây hắn."

"Hiền Viên Dật!" Nam Cung Tự hung hăng trừng mắt về phía hắn, từ trong kẽ răng nện ra ba chữ.

"Lớn mật, dám gọi thẳng tên của vương gia, người không cần mạng phải hay không?" Mộ Thiên Ván đứng ở một bên làm bộ mặt lạnh, lạnh lùng nói.

Ánh mắt sắc bén của Hiền Viên Dật trừng mắt về phía Mộ Thiên Ván, Mộ Thiên Ván hiểu ý, cúi đầu im lặng.

Hắn tự tay nâng mặt của Nam Cung Tự, cặp mắt thâm thúy đe dọa nhìn nàng, lông mày cong lên, hỏi "Thế nào, không phục?"

Nam Cung Tự hung ác nói, "Không sai! Ta không phục, hơn nữa ta còn muốn giết ngươi!" Mơ hồ trong giọng nói còn có tiếng nghiến răng.

Môi mòng của Hiền Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, "Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này." Nói xong, chỉ thấy ngón tay thon dài ôm eo của nàng, chợt vác Nam Cung Tự trên vai, Hiền Viên Dật liếc nhìn Tuyết Trần miệng đầy máu, ánh mắt từ từ chuyển thâm(khắc sâu, mình nghĩ chắc là khắc sâu khuôn mặt của Tuyết Trần thì phải), "Người còn quay trở lại trên chóc ái phi của Bốn vương, ta liền cắt ngươi thành tám khúc ném vào trong hồ làm mồi cho cá." Bỏ xuống những lời này, xoay người rời đi mặc cho nữ nhân trên vai đang giãy giụa, nghênh ngang rời đi.

"Tự Nhi..... Khụ khụ." Tuyết Trần bị hắn chưởng đến vỡ xương sườn, cật lực từ trên mặt đất đứng lên, không ngờ Tà U Vương võ công lại cao cường như thế, một chưởng làm xương sườn của hắn bị vỡ, nếu mà ra tay nặng hơn, chỉ sợ mạng hắn đã không còn rồi, gương mặt nhìn Nam Cung Tự bị Tà U Vương mang đi.

Trở lại vương phủ, Tà U Vương giận dữ, hạ lệnh cấm túc Nam Cung Tự cả đời.

Chân trước của nàng một bước ra khỏi cửa phòng, phía sau thì lại có một đám người mặc y phục dạ hành người bịt mặt theo sát.

"Vương Gia....." Hồ Phách vội vã đi vào bên trong thư phòng.

Hiền Viên Dật ngồi ở trên ghế, tay cầm bút lông, vẻ mặt chuyên tâm, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn về phía Hồ Phách, hỏi "Xảy ra chuyện gì?"

"Vương Gia, vương phi đã một ngày chưa có ăn gì rồi, nói là....." Hồ Phách không dám nói tiếp.

Mí mắt Hiền Viên Dật nâng lên trừng mắt về phía Hồ Phách, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Nói!"

"Vương phi nói nếu như chủ tử ngài không thu hồi mấy người kia, Vương phi liền muốn tuyệt thực." Hồ Phách nhỏ giọng nói.

Hiền Viên Dật sững sờ một chút, nàng lại lấy cái chết ra ép hắn thu người về, vẫn còn vì điều này mà muốn tuyệt thực, hắn không nhịn được bật cười, "Theo ý tứ của nàng mà làm đi, phái bọn họ vụng trộm giám thị nàng cũng được." Nàng không thuận theo, vậy giám sát ngầm vậy, dù sao cũng phải vững vàng xem chừng nàng.

Hồ phách lại nhỏ giọng nói: "Nhưng..... Vương phi còn nói, nếu ngài nghĩ vụng trộm phải người giám thị Vương phi, Vương phi liền tự thân động thủ."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật tay cầm bút lông run lên, một vết mực rơi xuống trên giấy Tuyên Thành, nữ nhân này chẳng lẽ là giun đũa trong bụng hắn? Hắn ki căng dần đo một hồi lâu, liền nói: "Cũng được, truyền khẩu dụ của Bồn vương, để cho bọn họ lập tức biến mất khuất tầm mắt của Vương phi."

"Chủ tử....."

Hiên Viên Dật rút cuộc không nhịn được nói: "Còn có chuyện gì?"

Hồ Phách giờ tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán, nhỏ giọng lại nói: "Chủ tử, Vương phi nói ở trong Vương phủ buồn chán, muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt một chút."

Hiên Viên Dật không nhịn được khoát tay thuận miệng nói: "Thuận theo nàng đi!" Đội hân phản ứng kịp, muốn thu hồi những lời này, thì Hồ Phách đã sớm không thấy bóng dáng.

Hai bên đường phố các cửa hàng san sát nhau, trời sắp tối ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu vào những gạch ngói đỏ xanh lá, tạo nên sắc màu tươi đẹp lên bên trên các lầu mái cong, trước mắt là khoảng không gian của sự ồn ào làm tô thêm cảnh đêm của thành Lạc Dương càng tăng thêm mấy phần mờ lung và ý thơ.

Tiếng người huyên náo, mọi người ồn ào tập trung bên các cửa tiệm, Nam Cung Tự đi qua đi lại không dứt trên đường, Hồ Phách một tắc cũng không rời hết sức theo sau lưng nàng.

"Vương phi, ở đây nhiều người rất hỗn loạn, người không nên ở lâu."

Hồ Phách vừa mới nói xong, Nam Cung Tự đột nhiên dừng bước chân lại, tầm mắt nhìn một tiệm đồ cổ có treo một Thanh Ngọc kiếm, sắc màu óng ánh trong suốt, điêu khắc tinh xảo, nàng nhìn một cái liền chọn trúng Thanh Ngọc kiếm này, đáng người mềm mại đi vào trong tiệm.

Thấy người tới trên người mặc y phục bằng chất vải cực tốt chắc hẳn là người có nhiều tiền, chương quỹ trưng bộ mặt nụ cười nồng nhiệt chòn đón, thân thiện mà nói: "Phu nhân, xin hỏi người cần mua đồ gì?"

Nam Cung Tự nâng tay phải lên, ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ Thanh Ngọc kiếm, đang mở miệng nói muốn mua, đột nhiên từ phía sau một nữ tử đi tới, trên người nàng mặc một y phục lam từ sợi bông lụa mỏng quý giá, bên ngoài khoác áo choàng Phù Dung, sau lưng còn có một nha hoàn, đưa tay lấy Thanh Ngọc kiếm đang treo ở trên tường, trừng mắt nhìn Nam Cung Tự, nhìn về phía chương quỹ: "Chương quỹ, kiếm này Bồn cung muốn."

Hồ phách không vui nói: "Thật xin lỗi, thanh kiếm này là phu nhân nhà ta nhìn thấy trước."

"Điều dân lớn mật!" Tỷ nữ bên người của nữ nhân kia đột nhiên lên tiếng, ánh mắt hung hăng trừng mắt về phía Hồ Phách, "Người không biết sống chết, dám can đảm giành đồ mà Thái tử phi nhìn trúng?"

Thái tử phi cầm kiếm giờ cao lên, trước sau như một(2 mặt) đều tạo thần thái kêu ngạo giống như từ trên cao nhìn xuống.

Ấn đường Nam Cung Tự hơi nhíu, cười lạnh nói: "Ta tưởng là chó nhà ai mà ngông cuồng như vậy, thì ra là Thái tử phi thất sủng nuôi chó."

"Cần rồi! Lại dám lên tiếng châm chọc Bồn cung?" Ánh mắt Thái tử phi ngầm quan sát, ánh mắt sắc bén của nàng nhìn như Mẩu Dạ Xoa(giống cái nhìn của mẹ kế á), bởi vì Thái tử lạnh nhạt nên nàng rất tức giận, lại bị lời nói của nàng(NCT) đã kích, không thể nghi ngờ là lừa giận trong lòng nàng(Thái tử phi) lại tăng thêm, hướng về phía nha hoàn bên cạnh: "Phán, trừng trị thích đáng một kẻ không biết trời cao đất rộng!"

Phán được lệnh, vung ống tay áo kéo lấy đầu đen nhánh tỏa sáng của Nam Cung Tự, nàng căn bản cũng không có kịp tránh né, một cái tát hướng trên mặt nàng(NCT) bặt tới, tức giận nói: "Đồ không có mắt, dám can đảm lên tiếng mạo phạm Thái Tử phi, hôm nay ta phải xé rách cái miệng này của ngươi."

Đáy mắt Hồ Phách âm lãnh lên chợt lóe lên rồi biến mất, chợt tiến lên bắt cổ tay mảnh khảnh của nha hoàn Phán, "Ta xem ngươi là chán sống rồi, lại dám ra tay đánh Tà Vương phi?"

Tà Vương phi?

Nàng chính là Nam Cung Ngọc là nữ nhân của Tà U Vương?

Da mặt Thái Tử phi run lên, hồi tưởng lại Tà U Vương ngay trước mặt Thánh thượng giết bảy Hoàng Tử, nàng không khỏi lạnh run một chút, ngộ nhờ Tà U Vương biết nàng đánh nữ nhân tân sủng của hắn, sợ rằng đến lúc đó dù có Thái tử ra mặt, cũng chưa chắc có thể giữ được mạng của nàng.

Trong lòng lo lắng đánh trống một hồi, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ngênh đón chịu tội nói: "Bồn cung không biết là Tà Vương phi, nếu có chỗ đắc tội xin Tà Vương phi đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, Ngọc kiếm này coi như là Bồn cung bồi lễ."

Chuyện cười! Nam Cung Tự nàng bị đánh một cái tát giờ liền muốn như vậy dàn xếp ổn thỏa?

Nàng lớn như vậy còn chưa bao giờ bị người khác bạt tay, đây là lần đầu tiên, Nam Cung Tự nổi giận.

Hai mắt nàng nâng một tầng hàn băng, đe dọa nhìn Thái Tử phi: "Nếu là ta giết ngươi, lại hướng ngươi chịu tội, ngươi còn có thể đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân hay không?"

Thái tử phi tâm không khỏi rung mình, là người ngu cũng biết nàng đang nổi giận, tuy nói thân phận nàng(NCT) nhỏ hơn nàng, nhưng nàng(NCT) có nui dựa là Tà U Vương người người sợ hãi hãi, nữ nhân này không chọc được. Dưới tình thế cấp bách, Thái tử phi vung tay tát trên mặt của nha hoàn Phấn, "Bồn cung liền thay ngươi tát cái tát này, nếu Tà Vương phi còn cảm thấy chưa đủ hả giận, vậy thì ta giao nha hoàn này tùy Tà Vương phi xử lý."

Phấn trong lòng kêu oan, nhưng lại sợ hãi Thái Tử phi, không thể làm gì khác hơn là ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mình nuốt, quỳ trên mặt đất run lấy bấy, ý vị cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng, nô tỳ biết sai rồi."

Bớt giận? Khỏe miệng Nam Cung Tự hơi nhếch lên, cúi người xuống, đưa tay nâng tiểu nha hoàn lên, nụ cười vẫn như cũ nói: "Ngươi yên tâm, Bồn cung ăn oán rõ ràng, không giết ngươi! Nhưng là, cái tay tát vào mặt Bồn cung, vậy thì phải phết cái tay kia."

Nói xong! Nàng cầm Thanh Ngọc kiếm, ‘ rắc rắc ’ một tiếng, bên tai truyền đến tiếng kêu thê thảm "A ——" Gương mặt thanh tú dính loang lổ vết máu.

Phấn ngăn người, lấy lại tinh thần, phát hiện đôi tay mình vẫn còn, nhìn về phía người đang lăn lộn trên mặt đất với vẻ mặt đau đớn, làm nàng giật mình.

Chỉ thấy Thái Tử phi bị chặt đứt một cánh tay, trên đất dính vũng máu, trên mặt đất khô sò lăn qua lộn lại.

Người đi ngang qua bị một màn này dọa sợ đến sắc mặt cũng trắng bệch, trong miệng thì thầm: "A —— giết người, giết người."

Không có giết người đâu! Chỉ là chém đứt cánh tay của Thái Tử phi thôi mà.

Thái tử phi khổ sở che chỗ bị chặt, ngón trở run lấy bấy chỉ Nam Cung Tự, vẻ mặt khổ sở, trong lòng thì ngập tràn lửa giận, "Rõ ràng người ra tay đánh ngươi..... Phấn! Người tiện nhân này, tại sao muốn chém đứt tay của Bồn cung....." Nói xong, Thái tử phi hung hăng cắn môi dưới, loại đau này từ từ lan tràn tới toàn thân.

Ánh mắt của Nam Cung Tự từ trên cao nhìn xuống, nụ cười vẫn như cũ nói: "Không sai, đánh Bồn cung là nha hoàn của ngươi, nhưng con chó này tát Bồn cung là do ngươi sai khiến, nàng(nha hoàn Phấn) mới dùng tay phải tát Bồn cung, ta liền phết tay phải của chủ nhân con chó này, đây cũng là hợp tình hợp lý, ta nói đúng chứ? Thái tử phi ~" Cuối cùng, giọng nói âm ngoan tăng mấy phần.

"Ta nhờ vào! Đừng tưởng rằng có Tà U Vương che chở ngươi, Bồn cung không dám làm gì ngươi, Bồn cung muốn giết ngươi!" Thái tử phi hung tợn nói, mấy chữ cuối cùng là từ trong kẽ răng ép ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tà U Vương bức vua thoái vị

Edit: Phong Nguyệt

Bên trong Nguyễn Tâm Các, ánh trăng đỏ thắm dịu dàng len lỏi qua khung cửa gỗ, ánh sáng yếu ớt rọi lên trên đàn cổ, rèm cửa màu tím bay theo gió còn có những cánh hoa từ ngoài cửa sổ bay vào, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua từng dây đàn, lư hương dâng lên từng luồng khói hương lượn lờ, rèm cửa cuộn lại, khắp căn phòng đều tràn ngập hương thơm.

Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên nệm êm, ngón tay thon dài gầy nhẹ lên bình ngọc, nước rượu trắng trong suốt liên tục không ngừng tràn vào chén nhỏ, bốn phía nồng nặc mùi rượu, hoa mai theo gió phấp phới bay lên, chậm rãi rơi vào trong chén, tạo nên lịch sự tao nhã.

Tiếng bước chân đi trên hành lang làm cắt đứt suy nghĩ của hắn, chỉ thấy Mạc Thiên Ván đẩy cửa vào, ôm quả đấm quý gối ở bên ngoài tắm bình phong, bầm báo nói: "Bẩm Vương Gia, Vương Phi và Thái Tử Phi xảy ra tranh chấp ở gian tiệm đồ cổ....."

Không chờ hắn nói xong, người trong tấm bình phong nhàn nhạt lên tiếng giọng nói dịu dàng tà mị nói: "Nói điểm chính!"

"Dạ, bởi vì Thái Tử Phi sai hạ nhân tát Vương Phi một bạt tai, dưới con giận dữ, Vương Phi đã phết mất cánh tay phải của Thái Tử Phi rồi."

"Ha ha ha....." Từ trong tấm bình phong đột nhiên truyền ra tiếng cười lớn không chút kiêng kỵ, tiếng cười không giống như cười lạnh, mà ngược lại nghe nhẹ nhàng khoan khoái, "Được, làm tốt lắm! Thật không hổ là ái phi của Bồn Vương."

Bên trên thái dương của Mộ Thiên Ván hiện lên mấy vạch đen, Vương Gia như thế còn cười được, Vương Phi đã thương đương kim Thái Tử Phi, không chừng cũng là quốc mẫu tương lai, chuyện này nhất định sẽ kinh động tới Thánh Thượng.....

Đột nhiên suy nghĩ tới một chuyện, liền tiếp tục nói: "Vương Gia, chuyện này vì vậy mà kinh động tới Thái Tử, Thái Tử nổi giận lôi đình, phái người bắt Vương Phi mang về phủ Thái Tử, nghe nói muốn nghiêm hình tra khảo Vương Phi, điều phở thị chúng, ba ngày sau liền muốn trảm..... Vương phi....." Nói xong lời cuối cùng rồi im bặt, bởi vì lúc này về mặt nồng nặc sát ý của ai đó từ trong tấm bình phong lan tràn ra, hắn không nhận được rằng mình một cái, suy nghĩ của hắn có chút mờ mịt.

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Dật từ từ đọng lại trên bờ môi, nụ cười trong mắt từ từ tích tụ âm lãnh, hắn đứng dậy truyền mệnh lệnh xuống dưới: "Truyền khẩu dụ của Bôn Vương, lập tức điều động ba vạn tinh binh ở cửa thành, bao vây phủ Thái Tử lại."

Nghe vậy, Mộ Thiên Vấn sững sờ không kịp phản ứng, hắn không nghe lầm chứ? Vương Gia như thế vì một nữ nhân không tiếc điều động binh lính?

"Vương Gia đây là muốn....."

"Nếu Hắn dám làm mất một cọng tóc nữ nhân của Bôn Vương, Bôn Vương liền thay Thánh Thượng phế Thái Tử." Hiên Viên Dật lạnh lùng nói.

Mộ Thiên Vấn do dự nói: "Vương Gia..... Như vậy không tốt đâu? Bây giờ ba vạn tinh binh đang đóng quân ở ngoài cổng thành là dùng để canh giữ Hoàng Thành, nếu là biết Vương Gia điều động binh mã, là vì vương phi, thứ nhất liền dao động lòng quân, hai sợ là sẽ khiến dân chúng cho là ngài muốn mưu triều soạn vị, phá hỏng danh dự của Vương Gia, xin Vương Gia nghĩ lại!" Hắn nói năng hùng hồn.

"Bôn vương tự có chừng mực, người hôm nay nói nhiều rồi, chính mình đi lãnh năm mươi hèo." Giọng nói của Hiên Viên Dật nói ra không có nửa điểm tình cảm, lạnh như từ Địa phủ vọng về.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Mặc dù Mộ Thiên Vấn không đồng ý cách làm của Vương Gia, nhưng hắn đi theo Vương Gia đã vài chục năm, biết Vương Gia không phải là một người không phân biệt phải trái, liền không có khuyên tiếp nữa, tự mình lui ra đi lĩnh năm mươi hèo.

Hắn không phải không phân biệt được chuyện nặng chuyện nhẹ, theo hắn biết, Thái Tử ý vào được Hoàng Thượng sủng ái nên tùy ý làm bậy, không những trắng trợn cướp đoạt dân nữ, còn câu kết với bang Phi Hồ để cướp quan ngân, điều này cũng đã vậy đi, hắn lại lên lúc lấy Kim quốc để mua binh khí, nếu ngày Thái Tử lên ngôi làm Hoàng Thượng, những năm gần đây Hiên Viên Dật hẳn nhọc nhằn khổ sở vì giang sơn xã tắc Đường triều nếu mà giao cho Thái Tử quản lý chắc chắn sẽ bị hủy trong chớp lát.

Cho nên..... Con mắt Hiên Viên Dật từ từ âm trầm, hắn lợi dụng cơ hội lần này, phế Thái Tử ngu ngốc.

Phủ Thái Tử

Bức tường ngoài viện màu trắng, liễu xanh xung quanh rủ xuống, ba gian lầu cửa thủy hoa (một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc có bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu), hành lang bốn phía khúc khuỷu. Đường đi trong viện quanh co, núi đá như được tô điểm thêm, mái hiên ngoài điện phủ Thái Tử treo tám biển "Thái tử điện".

Cây cột ngọc Thạch Điện trong điện đứng thẳng, vách tường gạch đá màu trắng bốn phía tất cả đều gọt giũa mà thành, hoa lan hoàng kim được tạc trên đá trắng vẻ đẹp kinh diễm, rèm cửa màu xanh theo gió mà tung bay, trong đầu Nam Cung Tự hiện lên ba chữ: Tên phả của.

Chỉ thấy nam tử mặc một áo bào màu vàng từ ngoài phòng đi vào, mặt hắn hình chữ quốc, tướng mạo thô cuồng lại mang theo mùi thuốc súng nồng nặc, cầm rập rập râu ria, nhìn ước chừng tuổi hắn sắp ba mươi tuổi, nhưng tuổi thật của hắn chỉ là mới đầu hai mươi, nếu không phải người này thân mặc trang phục xa hoa, thật không nhìn ra hắn có điểm nào có khí chất hoàng thất.

Thái tử Đường Uyên Tông kéo áo bào màu vàng lên rồi ngồi ở chủ vị, theo sát là Thái Tử Phi yếu đuối từ ngoài phòng đi vào, ánh mắt hung ác tràn đầy sát khí trợn mắt nhìn Nam Cung Tự, rồi nhìn về phía Đường Uyên Tông mặt khóc ra nước mắt, quỳ trên mặt đất khóc rờn nói: "Thái Tử, ngài nên vì nô tì mà làm chủ nha! Ô ô, cái tay của nô tì bị chặt là chuyện nhỏ, nếu như ngài nếu không xử tử nàng ta, chỉ sợ người ngoài sẽ nói ngài sợ hãi Tà U Vương, Thái Tử ngài về sau ở trước mặt Văn Võ Bá Quan mà có thể ngóc đầu lên được." Sắc mặt biến đổi quả thật so với quần còn nhanh hơn.

Đường Uyên Tông nghe những lời này, lông mày đuôi của hắn bởi vì không vui mà nhăn lên? Hắn đường đường là Thái Tử điện hạ, là Hoàng Tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất, Tà U Vương hắn cũng chỉ là một Vương Gia nhỏ nhỏ thôi, há có quân vương nào mà sợ quân thần? Nói ra còn không bị những kẻ thù hắn không đội trời chung và lão thần từ cười đến rưng rưng?

Hồi tưởng lại Tà U Vương trước mặt phụ hoàng nhiều lần đều làm cho hắn khó chịu, lại thấy tay Thái Tử Phi bị nữ nhân của Tà U Vương chém đứt, hắn càng thêm quyết định phải ban cái chết cho Nam Cung Tự, nhờ vào đó hướng Văn Võ Bá Quan mà tuyên thệ từ trước tới giờ hắn không để Tà U vương ở trong mắt.

"Tà Vương Phi, người có biết tội của người không?"

Nam Cung Tự không phải người ngu, theo nàng biết Thái Tử cùng Tà U Vương đôi đầu, hắn hỏi nàng có biết tội, nếu nàng đáp biết tội, Thái Tử chẳng những sẽ không cực kỳ khai ân, mà ngược lại sẽ có cái cớ giết nàng. Nếu nàng liều chết không nhận tội, nhiều đời mắt đã thấy hết chuyện đã xảy ra, thái tử chắc chắn nhờ vào đó làm cái cớ nói nàng không biết hối cải, ban thưởng nàng từ tội.

Trước sau đều phải chết, Nam Cung Tự định không trả lời mà chỉ hỏi lại: "Thử hỏi Thái Tử điện hạ, nếu như người bị ta bạt một bạt tai trước mặt văn võ bá quan, người sẽ làm như thế nào?"

Nữ nhân này chẳng lẽ là tính toán ngay trước mặt Văn Võ Bá Quan đánh hắn một bạt tai chứ? Nghĩ đến cảnh kia, Đường Uyên Tông hung dữ mà nói: "Bản Điện Hạ sẽ cắt người thành tám khúc, ném vào đảo Ngạc Ngư làm mồi cho cá." Mấy chữ cuối cùng từ trong kẽ răng cứng rắn nện ra, thấy Nam

Cung Tự trong miệng phát ra âm thật thấp mà nghe hình như là tiếng cười, nhíu mày nói, "Chết đến nơi người còn cười được."

Thật không biết Thái Tử này đầu óc là dùng cái gì làm nên, trúng bẫy rập của nàng vậy mà còn hồn nhiên không biết.

Nam Cung Tự cười lạnh nói: "Bồn cung cười là ngài không có đức tính độ lượng, chém một cánh tay thì cũng thôi đi, tội gì muốn đuổi tận giết sạch đây? Ngài nói Bồn cung có phải là rất độ lượng hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt Đường Uyên Tông đột nhiên trắng bệch, trong nháy mắt mới phản ứng kịp ý lời nói này của nàng, chợt đập bàn, bật người đứng dậy, ngón trở run lấy bấy chỉ vào Nam Cung Tự, đặng đặng sát khí nói: "Người lại dám trêu Bần Điện Hạ, đừng tưởng rằng được Tà U Vương cung chiều người...người liền vô pháp vô thiên, Bần Điện Hạ hôm nay không thể không giết người!" Nói xong, hần rút bảo kiếm ở ngang hông của Cẩm y vệ, hướng Nam Cung Tự đi tới.

Nam Cung Tự nụ cười vẫn như cũ nói: "Nếu là Thái Tử hôm nay giết không được Bồn cung thì tính sau đây?"

"Lão tử liền theo họ người!" Giọng nói thô lỗ từ trong miệng Đường Uyên Tông hung tợn phát ra.

Chỉ thấy hần đưa bảo kiếm trong tay lên hướng Nam Cung Tự mà bổ tới, khoe miệng nàng ý cười nhợt nhạt, bóng dáng nhanh chóng chợt lóe, bản lĩnh hết sức nhanh nhẹn, Đường Uyên Tông rơi vào khoảng không, giậm dứ lời đình, bảo kiếm trong tay chém loạn xạ, đừng nói là muốn giết nàng, chỉ là như vậy chặt tới chặt lui, đều làm cho hần một môi thờ hồng hộc.

"Dừng tay!" Từ bên ngoài đại điện truyền đến một loại âm thanh âm trầm.

Nam Cung Tự thấy Hiên Viên Dật liền té xuống đất, Đường Uyên Tông cầm bảo kiếm trong tay hướng trước mặt nàng mà bổ tới, ‘ keng ’ một tiếng, tay Đường Uyên Tông bị tên đâm thủng cứng rắn dính trên cây cột, đau đớn mà hô to.

"Thái tử điện hạ....."

"Thái tử điện hạ....."

Hiên Viên Dật sai bước đi về chỗ của Nam Cung Tự, khẽ cau mày, chỉ thấy đầu đen nhánh của Nam Cung Tự tóc dài xoắn xé không chịu nổi, trên mặt còn rõ dấu năm ngón tay, cặp mắt trong suốt như nước trong như thủy tinh long lanh, rục rịch góc đầu dậy.

"Vương Gia..... Bọn họ đều không phải là người tốt, ý vào người đồng thể mạnh khi dễ ta." Ngón trở Nam Cung Tự chỉ về phía mọi người trong đại điện, uất ức cùng cực nói.

Trong đại điện mọi người ríu rít nhìn một cái, Tà U Vương Phi rõ ràng chính là bóp méo sự thật.

Hiên Viên Dật nhìn gương mặt đầy nước mắt của nàng đang chảy xuống hần khẽ co rút đau đớn, loại cảm giác này..... Làm hần rất không thoải mái, rất tức giận.

Ngoài phòng một ngọn lửa gọi vào trong tầm mắt Đường Uyên Tông, hần nhìn được nỗi đau, cả giận nói: "Tà U Vương người thật to gan, lại dám vì một nữ nhân mang binh bao vây phủ Thái Tử, còn bắn tên đá thương Bần Điện Hạ, trong mắt người có còn vương pháp hay không? Như người vậy sẽ khiến nhiều người tức giận."

Hiên Viên Dật không nhìn sự hiện hữu của hần, tay phải lạnh lẽo nhẹ nhàng phát qua má phải của nàng, cái loại cảm giác nóng rục kia lan tràn ở trong lòng bàn tay hần, ánh mắt dịu dàng trong nước nhìn Nam Cung Tự nói: "Cái người nữ nhân này thật đúng là không khiến người ta tỉnh tâm nha!" Hần đứng dậy, nhìn về phía mặt của Thái Tử Gia nào đó mà hỏi tội, trông mắt sắc bén giống điều hâu bắn ra tia lạnh khát máu, vươn tay nhận lấy bảo kiếm mà Mộ Thiên Vân đã đưa, gần từng chữ một, "Bồn vương chính là vương pháp!"

Đường Uyên Tông thấy hần cầm bảo kiếm trong tay, mới nhận ra là phụ hoàng ban cho hần Thượng Phụng Bảo Kiếm, mọi người đều biết Thượng Phụng Bảo Kiếm quyền lực chính là chém hôn quân, chém xuống quần thần, cái này rõ ràng muốn bức vua thoái vị.

"Người..... Lấy công làm tư, Bần Điện Hạ không phục!"

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên một vệt nhàn nhạt đường cong, từ hông áo trong lấy ra một đạo thánh chỉ: "Thánh chỉ giá lâm, thái tử Đường Uyên Tông....."

Nam Cung Tự nhanh chóng ngắt lời hần, cười lạnh nói: "Vương Gia sai lầm rồi, mới vừa Thái Tử nói hôm nay nếu giết không được thần thiếp, hần liền theo họ của thần thiếp!"

"Hả?" Hiên Viên Dật nhìn đầy mắt nàng xẹt qua một tia giao hoạt, mím môi cười một tiếng, như mong muốn của nàng nói: "Thái tử Nam Cung Uyên Tông tiếp chi ——"

"Người....." Đường Uyên Tông giận đến run lấy bấy, về mặt hung ác trừng mắt về phía Nam Cung Tự, nhưng bởi vì trong tay Tà U Vương nắm giữ thánh chỉ, chỉ đành phải nhẫn nhục quỳ trên mặt đất, từ trong kẽ răng cứng rắn nặn ra chữ: "Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế."

"Phụng Thiên Thừa Vận, hoàng đế triệu viết: Thái tử Đường Uyên Tông cầu kết với thổ phỉ cướp quan ngân, cầu kết với nước Kim tự mình sản xuất binh khí, văn võ cả triều bách quan ríu rít thượng tấu buộc tội Thái tử, khi quân bùng bít người trên, liên lụy hoàng gia hậu duệ, thái tử phạm pháp xử như thứ

dân, vốn tội đáng cử tộc, nhưng bởi vì gây họa tới Hoàng thất, trăm đứng là không đành lòng, huy bỏ Thái tử Đường Uyên Tông, ban cho cái chết, khâm thủ ——" Hiên Viên Dật tuyên đọc xong, thấy cả người Đường Uyên Tông sống xoài trên mặt đất, khỏe miệng lại tràn ra nụ cười lạnh, "Tiếp chi đi!"

"Không thể nào, cái này không thể nào, phụ hoàng không thể nào làm như vậy." Đường Uyên Tông lắc đầu không dám tin nói, chột nâng mí mắt trừng mắt về phía Hiên Viên Dật, "Nhất định là ngươi, nhất định là ngươi ở trước mặt phụ hoàng vu oan ta...ta muốn gặp phụ hoàng."

"Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này." Dứt lời, chỉ thấy con mắt Hiên Viên Dật nụ cười từ từ phai đi, cầm lên Thượng Phương Bảo Kiếm nhấn tâm hướng trên cổ Đường Uyên Tông ‘phập’ một tiếng, máu chột văng khắp nơi, phù phù một tiếng, Đường Uyên Tông ngã xuống đất bỏ mình, đầu rơi trên mặt đất, con mắt mở thật lớn.

Thái Tử Phi thấy đầu của Thái tử ở dưới chân của nàng, không khỏi hoang mang sợ hãi thét chói tai: "A ——" hôn mê bất tỉnh.

Hiên Viên Dật thu hồi bảo kiếm đưa cho Mộ Thiên Vấn, lạnh lùng nói: "Thái tử đã chết, phù Thái tử người đều phải chôn theo, người đâu! Bắt tất cả bọn họ lại cho Bồn Vương." Giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm, xoay người ôm lấy Nam Cung Tự, thu hồi con mắt lệ khí, thay thế là dịu dàng như nước, vừa đi vừa đặt cánh môi dính vào bên tai nàng nói, "Cái kết quả này, ngươi có thỏa mãn không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tung hoành không muốn sống

Edit: Phong Nguyệt

Móng tay nhỏ dài nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt tuần mỹ của Hiên Viên Dật, cười nói: "Vương Gia, người giết ái tử của Hoàng thượng, chẳng lẽ người không sợ Hoàng Thượng hỏi tội xuống sao?"

"Bồn vương có thể nâng hân ngồi lên long ý, cũng có thể tùy thời kéo hân xuống." Hiên Viên Dật nhàn nhạt khinh thường nói, tầm mắt hân rơi vào trong ngực nữ nhân, ánh mắt dâng lên một chút sắc khí nhu hòa, "Ái phi chẳng lẽ đang lo lắng cho Bồn vương?"

Nam Cung Tự nghiêm túc lắc đầu nói: "Ta ước gì Vương Gia chết sớm, sớm đầu thai." Tránh cho nguy hại nhân gian.

Lông mày nam nhân như ngọn núi sục xuống, hài hước cười nói: "Bồn vương thế nào cam lòng để ngươi tuổi còn trẻ mà phải ở quả phụ đây?"

"Trong thiên hạ nam nhân còn nhiều, sợ gì mà không tìm được người thứ hai giống Vương Gia." Nam Cung Tự nhẹ nhàng nói, giống như chưa từng nhìn đến vẻ mặt không vui của hân.

Được, ngươi được đẩy Nam Cung Tự, ngươi chính là như vậy báo đáp ân nhân cứu mạng của mình sao, ngươi có còn lương tâm hay không? Chính mình điều động ba vạn binh mã, cố gắng càng nhanh càng tốt chạy tới cứu ngươi, tới câu cảm ơn cũng không có.

Lại không ngừng rửa hân chết sớm một chút, lại còn có ý nghĩ vui vẻ với người mới, nếu đổi lại người Vương Phi trước, sợ là chết một trăm lần cũng không đủ hân hả giận.

Hiên Viên Dật cảm giác lông mày của mình sắp dựng lên, phôi sắp nổ tung, hung ác nói: "Nếu Bồn vương chết thật, Nam Cung Tự ngươi đừng nói tái giá, ngay cả quả phụ cũng làm không được, bởi vì ngươi phải chết theo!" dieendaanleequydonn

Chết đối với nàng mà nói cũng không đáng sợ, đáng sợ là cùng người này sống cả đời.

Nam Cung Tự cười nói: "Vương Gia ngài yên tâm, ta sẽ sống lâu trăm tuổi."

Hiên Viên Dật mím chặt môi, ý vị sâu xa nói: "Nếu muốn sống lâu trăm tuổi, vậy ngươi nhất định phải học được là lấy lòng Bồn vương."

"Khiến Vương Gia thất vọng, ta là người, không phải ‘chó’." Cậu sẽ cụp đuôi lấy lòng người, Nam Cung Tự nàng sẽ không nhìn sắc mặt người khác, nếu khiến nàng trải qua cuộc sống không yên ổn, nàng cũng sẽ không để cho hân tốt hơn.

"Ngươi....." Hiên Viên Dật thiếu chút nữa nổi đóa, hân nói một câu, nàng liền chống đối một câu, cái này đã lướt qua ranh giới cuối cùng của hân rồi, nhưng là..... Rất kỳ quái, hân chẳng những không cảm thấy tức giận, ngược lại còn có loại cảm giác nói không nên lời, có lẽ nàng là người đầu tiên dám dùng giọng điệu, thái độ như vậy nói chuyện với hân.

Nam Cung Tự mơ hồ chú ý tới khi đi ngang qua bọn người kia, bọn họ rồi rít dùng ánh mắt địch ý nhìn chằm chằm nàng, đó là hận muốn bắt nàng mà nuốt sống.

Cái này cũng khó trách rồi, ai bảo bọn họ nhao nhao lấy toàn bộ gia sản đánh cuộc Nam Cung Tự nàng không sống qua được ngày thứ ba, nhao nhao

đặt tiền rửa nàng chết sớm một chút, nàng cứ không như bọn họ tính, sống đến một trăm tuổi để chọc tức chết bọn họ mới được. Đã qua hai tháng rồi, nàng chẳng những không có chết ở trong tay Tà U Vương, mà còn được hẳn cực kỳ sung ái.

Vừa tới cửa chính của Vương Phủ, vẻ mặt Dư quân gia tươi cười chòn đón, liếc nhìn Nam Cung Tự, cười đối với Tà U Vương nói: "Vương Gia, Lục Cô Nương ở Ngưng Hương Uyển chờ ngài đã lâu."

Thái độ Hiên Viên Dật chần chừ không nhỏ, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Ồ trong phòng chờ ta." Nói xong, bỏ lại nàng nghênh ngang rời đi.

Dư quân gia sợ Nam Cung Tự hiểu lầm, liền vội vàng giải thích: "Vương phi ngài ngàn vạn lần đừng hiểu lầm Vương Gia, Lục Cô Nương đã cứu vương gia một mạng, cho nên....."

Lời còn chưa nói hết, Nam Cung Tự liền cứng rắn cắt đứt lời nói của Dư quân gia, tỏ rõ lập trường nói: "Những chuyện này cùng Bồn cung không có bất cứ quan hệ gì, người không cần thiết giải thích." Dứt lời, nàng liền hướng về phòng mình mà đi.

Không sai, nàng không có ý định cùng hắn sống hết cả đời, cho nên nàng sẽ không can thiệp chuyện sinh hoạt tư nhân của hắn.

Muốn trở về phòng của nàng thì phải đi qua Ngưng Hương Uyển, khi đi ngang qua Nam Cung Tự vô tình nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng kì lạ nàng nhìn thấy nữ nhân kia từ trong túi giấu lấy ra một viên thuốc, đưa cho Hiên Viên Dật, "Người yên tâm, chỉ cần người làm theo lời ta, độc trong người người không tới ba năm sẽ tốt."

Nghe những lời này, Nam Cung Tự dừng lại bước chân, nàng tò mò nhìn Tà U Vương luôn luôn làm theo ý mình, cũng sẽ không để người khác khống chế? Nàng càng hiếu kỳ, nữ nhân này dùng cách nào mà khống chế được hắn.

Hiên Viên Dật môi mím chặt lên, nhận lấy thuốc mà nàng đưa tới mà nuốt vào, sát ý trong đáy mắt dần dần tuôn trào, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, "Ta biết rõ nên làm như thế nào." Giọng nói nhạt như nước hoàn toàn giống như vô sắc vô vị.

Khi hắn còn là một hoàng tử chạy trốn thì bị nữ nhân này cứu, nhưng nàng lại hạ độc hắn, rồi dùng thuốc giải uy hiếp hắn làm một chuyện mà hắn không muốn làm.

Từ lâu cái chết hắn đã sớm khám phá, nhưng trên lưng hắn còn mang Huyết Hải Thâm Cừu của gia tộc, khi hắn còn chưa báo thù được, hắn không thể chết được!

Hắn thử qua rất nhiều phương pháp từ trên người nữ nhân này lấy thuốc giải bí truyền, nhưng nữ nhân này quá狡 hoạt rồi, lại đốt thuốc giải bí truyền đó, để cho hắn không thể không nghe lời của nàng.

Nam Cung Tự đứng ở ngoài phòng khoe môi nâng lên, thì ra Hiên Viên Dật hắn cũng là người sợ chết.

"Vậy thì tốt, ta liền trong phủ chờ tin tức tốt của người." Chỉ thấy nữ nhân kia người mặc xiêm y màu xanh chậm rãi đứng dậy, cúi đầu ghé vào bên lỗ tai hắn dịu dàng nói, "Dật, đừng làm cho ta thất vọng!" Dứt lời, nàng liền nghênh ngang bước đi. die,n; da.nlze.qu; ydo/nm

Mộ Thiên Ván thấy sắc mặt của Hiên Viên Dật có chút không thích hợp, cau mày, thận trọng nói: "Vương Gia..... Người không sao chứ?"

Hiên Viên Dật nâng mí mắt nhìn về phía Mộ Thiên Ván, lạnh lùng nói: "Bồn vương giống như là người xảy ra chuyện gì sao?"

Mộ Thiên Ván bị ánh mắt sắc bén của hắn trừng cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh, nhỏ giọng thì thầm "Giống như....."

"Lục Cô Nương xin dừng bước!" Một giọng nói thanh thúy dễ nghe trên hành lang yên tĩnh mà vang lên.

Lục Nhã dừng lại bước chân, nhìn về phía Hồ Phách, chân mày cột nhả nâng: "Chuyện gì?" Lời còn chưa nói hết, liền bị phẫn nộ hương phả vào mặt làm bất tỉnh nhân sự.

Tà Vương phủ có một mật đạo nhưng không có người nào biết, hai bên vách tường treo từng chiếc đèn lồng mờ nhạt, chột vụt sáng mà lóe ra.

Đi thẳng đến chỗ sâu nhất, liền có thể thấy trên giá gỗ cao lớn, đang trói một cô gái uể oải, Hồ Phách lấy một thùng nước đá chọt giội trên mặt nàng, "A ——" kèm theo bên tai là tiếng rít chói tai, Nam Cung Tự lấy khăn nhét vào trong miệng nàng.

"Ồn ào chết đi được...!" Nam Cung Tự nhàn nhã ngồi ở trên ghế, nhấp máy nước trà, lúc này mới đề ly xuống nói: "Lục Cô Nương, Bồn cung biết không mời nổi người, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn này tới bắt người."

Thấy mặt nàng đen lại ‘ hừ ’ một tiếng, quật cường quay mặt, nụ cười trên môi của Nam Cung Tự vẫn như cũ nói: "Chỉ cần Nhị cô nương dâng hoàng mạng thuốc giải đưa cho Bồn cung, Bồn cung đương nhiên sẽ không bạc đãi người, nhưng nếu người không giao ra, muốn lấy trứng chọi với đá, Bồn Cung không thể làm gì khác hơn là đắc tội."

Thấy nàng lại ‘ hừ ’ một tiếng, không lên tiếng?

Nam Cung Tự cảm Thiết ấn trong lòng đi tới, nắm mái tóc như tơ của Lục Nhã, ở trước mặt nàng khoa tay múa chân, cười nói: "Nếu như người còn nói những lời nói mạnh miệng, Bồn cung sẽ không thương hương tiếc ngọc nữa." Nói xong, đáy mắt âm ngoan mấy phần, "Nói! Thuốc giải ở đâu?"

Hồ Phách mặt xám lại nói: "Vương phi, người nhét khăn vào miệng của Lục Cô Nương, nàng trả lời thế nào vấn đề của người?" Chiều này vô dụng, Vương Gia sớm thử qua, hình như Lục Cô Nương không sợ bị uy hiếp, chết sống gì cũng không chịu giao ra thuốc giải.

"Người vọng tưởng! Ta thà chết cũng sẽ không nói cho người biết thuốc giải ở nơi nào, nếu như người thật là vì Dật mà lo nghĩ, người tốt nhất là thả ta ra, nếu không một tháng sau độc phát tác mà chết." Lục Nhã hung tợn uy hiếp nói, nàng không phải người ngu, nếu giao ra thuốc giải, theo tính tình của Tà U Vương nàng đoán chừng phải chuẩn bị hậu sự cho mình, nàng nhận định chỉ cần nàng liều chết không giao ra thuốc giải, Nam Cung Tự chắc là sẽ không dám làm gì nàng.

Nam Cung Tự nghe vậy, lông mày đuôi rất có hứng thú nửa cong lên, cười lạnh nói: "Cái chiều này đối với hần hữu dụng, nhưng mà đối với ta lại không dùng được."

Lục Nhã ngăn người, hừ lạnh nói: "Người cứ giả bộ đi, người buộc ta lấy ra thuốc giải là muốn cứu hần chứ gì, người cho ta là người ngu?"

"Người sai lầm rồi! Thứ nhất ta ước gì hần chết sớm một chút, như thế nào lại cứu hần đây? Buộc người lấy ra thuốc giải là ta muốn uy hiếp hần." Nụ cười trên môi của Nam Cung Tự từ từ phai đi, mục đích của nàng rất đơn giản, sử dụng mệnh hần đổi sự tự do cho nàng.

Hồ Phách môi run run, còn tưởng rằng lương tâm của Vương Phi phát hiện, biết Vương Gia tốt, nào ngờ Vương Phi nghĩ cầm thuốc giải uy hiếp Vương Gia.....

"Người cho rằng ta sẽ tin lời nói của người sao? Thuốc ở đây, người chết thuốc hủy."

"Thật sao?" Sắc mặt của Nam Cung Tự lạnh mấy phần, Thiết ấn nhẫn tâm hướng tới tám da thịt mềm trên mặt mà ấn xuống, bên tai truyền tới tiếng kêu như mô heo, từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, mũi dao để ở trên cổ nàng, nụ cười trên mặt của Nam Cung Tự càng thêm nồng, "Cho người cơ hội lần thứ hai, là muốn mệnh? Hay vẫn là tiếp tục mạnh miệng?"

Này, mềm yếu mà đối cứng rắn, lấy cứng rắn đối với sự hung ác, sự hung ác luôn luôn sợ chết, ngược lại nàng phải xem Lục Nhã nàng ta mạnh miệng tới khi nào.

Đứng ở một bên Hồ Phách nhìn một màn này không khỏi rung mình một cái, không ngờ Vương Phi bình thường nhìn dịu dàng động lòng người, khi tức giận thật đúng là không thua với Vương Gia.

Ấn đau khổ Lục Nhã bị Nam Cung Tự hù dọa như vậy, tâm không khỏi sợ sệt, nàng cũng là một người tham sống sợ chết, biết rõ một dao kia rắc rắc đi xuống, dù là Đại La Thần Tiên cũng không cứu được nàng, "Đừng..... Ta nói! Ta nói!" Hai chữ cuối cùng từ trong kẽ răng nặn ra.

Nam Cung Tự từ hông áo trong lấy ra một viên thuốc cứng rắn nhét vào trong miệng Lục Nhã, nụ cười thật ngọt ngào, "Đây là Hạc Đình Hồng, nếu như người dám trêu Bồn cung, một tháng sau người sẽ chảy máu đến chết, cái này gọi là ăn miếng trả miếng."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vương Gia, xin ấn dấu

Trong sương phòng, màn cửa bốn phía trên cao đang cuộn cuộn lên, ánh trăng mập mờ, hai góc hoa quỳnh nở che khắp nơi, hương thơm nhàn nhạt từ rễ cây đàn hương tràn ngập khắp trong phòng, ánh trăng xuyên vào cửa sổ được điêu khắc hình hoa tạo thành những vệt nhỏ đen.

Nam Cung Tự lười biếng nằm ở trên giường, trong ngực ôm một con hồ ly trắng như tuyết, mắt lim dim buồn ngủ.

Trên hành lang yên tĩnh có tiếng bước chân ngày càng gần, ‘kéo kẹt’ cửa bị đẩy ra một tiếng thanh thúy vang lên, người tới chính là Hiên Viên Dật, ánh mắt của hần vẫn nhìn chung quanh, tầm mắt rơi vào trong tấm bình phong có nữ nhân đang nằm uể oải, hần cố hít một ngụm khí lạnh, bước đi tới trước giường hẹp, khóe miệng cong lên trên tức y hệt nụ cười, cúi người.

Nam Cung Tự mở cặp mắt sáng suốt từ từ, đập vào mi mắt là khuôn mặt tuần dật đậm nhả, cau mày nói: "Có chuyện gì sao?"

Hiên Viên Dật động tác hơi chậm lại, nâng tay phải lên vuốt nhẹ trên mái tóc của Nam Cung Tự, dịu dàng cười nói: "Nghe nói Ái Phi vì Bồn vương mà lấy được thuốc giải?" Nói xong, nụ cười càng thêm nồng hậu, cúi đầu xuống hôn trên trán nàng một cái, "Bồn vương biết nàng sẽ không nhẫn tâm để ta đi tìm cái chết."

Nam Cung Tự nhướn lông mày (tỏ vẻ kinh thường), hướng hần liếc mắt: "Vương Gia, người chết hay không chết có quan hệ gì với ta?" Nàng lười biếng đứng dậy tựa trên đầu giường, từ dưới gối lấy ra một phong thư đã sớm viết xong, trong mắt hần hiện ra bức thư, âm thanh nhát nói: "Vương Gia nếu thật muốn sống lâu trăm tuổi, như vậy xin ở phía trên ấn dấu."

"Người vọng tưởng!" Trên người Hiên Viên Dật tỏa ra hơi thở âm trầm, ánh mắt lóe qua sắc khí bén, đoạt lấy lá thư từ trong tay nàng, xé thành mảnh nhỏ, tung lên đầy trời, giấy từ từ rơi xuống mặt đất, giờ phút này sắc mặt của hần đen có thể so với đáy nồi, hần nâng cằm Nam Cung Tự, giờ tay vuốt

nhẹ lên gương mặt thanh tú của nàng, như đỉnh đóng cột nói, “ Nam Cung Tự người từ khi bước vào Vương Phủ một khắc kia, đời này nhất định là người của Bôn Vương, chết cũng là hồn ma của Bôn vương, người đừng nghĩ tới việc mà hư thư, không phải vậy.....” Nói xong, lực đạo trong tay lại tăng thêm mấy phần.

“Vương Gia tính dùng sức mạnh sao?” Nam Cung Tự mở mắt như nai con thanh thuần, chớp chớp mắt, ánh mắt vô tội nhìn hấn.

“Người mà cũng biết sợ hãi?” Đôi mày thanh tú của Hiên Viên Dật cột nhũ, cái này gọi là cổ tình chọc giận nữ nhân kia đã dùng ánh mắt vô tội nhìn hấn, làm con tức giận của hấn không có chỗ xả.

Nam Cung Tự lười biếng duỗi cái eo, xoay người nhắm mắt lại, trong miệng lầm bầm nói: “Đêm đã khuya, thân thể này không chịu được sự giày vò của Vương Gia, mệt nhọc, cũng mệt mỏi, xin Vương Gia tự động rời đi! Nhớ đóng cửa lại.”

Hiên Viên Dật thiếu chút nữa nổi hỏa, “Được, rất tốt!” Hấn không tin không có Nam Cung Tự nàng hấn không lấy được thuốc giải chặc, xoay người một cước đá văng cửa chính, đi ra ngoài.

“Đi ra đi!” Hai mắt Nam Cung Tự từ từ mở ra, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn bóng người đang núp ở phòng bên.

Chỉ thấy sắc mặt Lục Nhã phát run từ phòng bên đi ra, đến gần bên giường, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Vương phi, xin người nhất định phải cứu ta...ta không muốn chết.”

Hôm nay nàng đã giao thuốc giải cho Nam Cung Tự, tương đương với việc giao tính mạng cho nàng ta, bây giờ đối với Vương Gia đã không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, theo tính tình của Tà U Vương, chắc chắn là ăn tươi nuốt sống nàng, nghĩ tới đây, cả người nàng nhịn không được mà sợ run cả người.

Nam Cung Tự dựa trên giường, ngón trỏ nâng mấy sợi tóc đen ở trước ngực, lạnh nhạt nói: “Bôn Cung đã nói, chỉ cần người giao ra thuốc giải, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.” Dừng một chút, nàng giơ tay phải lên, đầu ngón tay nhỏ dài êm ái xẹt qua vết sẹo ở má phải của Lục Nhã, trong mắt hiện lên một chút ý cười, “Duy nhất có thể cứu người chỉ có chính người, chỉ sợ cái biện pháp này người không làm được.”

“Chỉ cần có thể bảo vệ mạng này, làm cái gì ta đều nguyện ý!”

Nam Cung Tự thất thanh cười, mới vừa rồi nàng còn tuyên bố cho dù chết cũng sẽ không giao ra thuốc giải, hôm nay lại giống như con chó một dạng nằm trên mặt đất cầu xin nàng, Lục Nhã nàng ta là một người rất sợ chết, “Bên cạnh Bôn Cung đang cần người, nếu như người muốn sống, liền ở lại bên cạnh Bôn Cung, nghe ta sai khiến.” Nói xong, trên mặt nàng nụ cười dần dần dày. ^

Sắc mặt Lục Nhã càng ngày càng xanh mét, gì? Nàng đường đường là đại tiểu thư của Phủ Tướng Quốc, phụ mẫu coi nàng như hòn ngọc quý, từ trước tới nay luôn là người khác hầu hạ nàng, mười ngón tay không dính nước nàng hôm nay cư nhiên luân lạc tới hầu hạ người khác? Tà U Vương lợi hại nàng biết, hôm nay cũng chỉ có Nam Cung Tự có thể cứu nàng một mạng, đang đầu tranh tư tưởng, nàng cúi đầu ôm quyền nói: “Nô tỳ nguyện ý đi theo Vương Phi.”

Trong hành lang của Vương Phủ, ngọn đèn dầu lượn lờ, màn lụa trắng giương lên, tỷ nữ cùng gã sai vặt đều lui xuống, Hiên Viên Dật nằm nghiêng người ở trên cao, giờ phút này hấn cực kỳ tức giận, nín một bụng hỏa, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám không vâng lời của hấn, hấn cũng chưa từng trải qua con tức giận như vậy.

Hiên Viên Dật liếc nhìn Mộ Thiên Vấn đang đứng hộ vệ một bên, chỉ thấy hấn giơ tay lau mồ hôi lạnh trên trán, Hiên Viên Dật mím môi nói: “Nóng lắm à?”

Mộ Thiên Vấn trên trán hiện ra ba vạch đen, trời đang rất lạnh làm sao nóng, rõ ràng là bị hấn(HVD) làm giảm nhiệt nên toàn thân hấn mới sinh ra mồ hôi lạnh, kể từ khi Vương Gia từ trong phòng của Vương Phi đi ra ngoài, cả người bao phủ một tầng khí âm trầm từ địa phủ, làm người ta không khỏi sợ hãi.

“Vương Gia thay đổi.”

Hiên Viên Dật lấy nước trà từ tay thị tỷ nữ đưa tới, hương thơm từ lá trà nhẹ nhàng bốc lên, lông mày nhướng lên hứng thú nói: “Nói nghe một chút.”

“Trước kia Vương Gia chưa bao giờ hiểu được thương hoa tiếc ngọc, lại càng không hiểu được thương người, nếu người nào dám can đảm không vâng lời của Vương Gia, đó chính là con đường chết, liền lấy Tiền Nhiệm Vương Phi trước nói đi! Nàng đã nói một câu khiến ngài không xuôi tai, ngày hôm sau liền chết thảm.....” Mộ Thiên Vấn nói say sưa ngon lành thì đột nhiên bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật trợn mắt nhìn tới, lời đến khóe miệng liền cứng rắn nghẹn ở trong cổ họng, khóe miệng hung hăng nạnh liệt co rút lại, Vương Gia tức giận.....

Hiên Viên Dật nụ cười nhuộm thắm(toan tính cái gì đó), trong mắt lại cực kỳ âm lãnh, nấp máy môi: “Bôn vương nghe rất thú vị, thế nào? Sao không tiếp tục nói?”

Hấn tức giận.

Mộ Thiên Vấn lần này không dám phán đoán, Vương Gia giận thật.

“Vương Gia bớt giận, thuốc hạ nhất thời nóng lòng nhanh miệng, nói sai, thuốc hạ tự mình đi lĩnh hèo.”

Thấy hấn xoay người muốn rời đi, Hiên Viên Dật trong mắt lo lắng được giảm bớt, một con đại mãng xà quấn quanh ở trên cổ của hấn, nâng cằm, nghiêng đầu, ngón trỏ thon dài nhẹ nhàng vuốt ve cái trán của con mãng xà, ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Mộ Thiên Vấn nói: “Nói tiếp, bằng không Bôn

Vương mang người chặt ra, đút cho nó ăn.”

Mộ Thiên Văn sợ đến phải lùi lại một bước, con mãng xà này mỗi ngày đều nhìn chăm chăm hắn, ước gì ăn được hắn, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Hắn xoa xoa mồ hôi trên trán, hắng giọng một cái, kinh hồn bạt vía nói: “Dạ! Kể từ Nam Cung tiểu thư gả vào Vương Phủ, Vương Gia trở nên, chẳng những tính tình thay đổi tốt hơn, còn hiểu được thương người.” Đó là chỉ đối với một mình Vương Phi, Vương Gia tức giận, bọn họ làm hạ nhân chính là nơi để Vương Gia trút giận, đúng là khổ không thể tả!

“Nói thật hay! Thương.” Lời nói này làm cho hắn vui liền cười nói: “Con mãng xà này là Hoàng tử Tây Vực tặng cho Bôn vương làm sủng vật, Bôn Vương liền thương nó cho người”

Sủng vật?..... Là sủng vật, rõ ràng chính là quái vật mới đúng.

Thấy Mộ Thiên Văn lắc đầu một chút rồi một chút gật đầu, Hiên Viên Dật cau mày nói: “Nói tiếng người!”

“Tâm ý của Vương gia thuộc hạ nhận, chỉ là con mãng xà này hình thể to lớn, nếu là mang về nhà sợ sẽ dọa người trong nhà Nhị lão, cho nên xin Vương Gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Mộ Thiên Văn quý trên mặt đất thành khẩn nói, ngoài miệng nói là sợ hù dọa người nhà, thật ra thì chân chính là hắn sợ.

(Haizz)..... Mỗi ngày không chỉ đoán tâm ý của Vương Gia, còn phải lo lắng đề phòng con mãng xà này, gần vua như gần cọp, hắn thật là mệnh khổ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tù nhân này, Bôn cung muốn

Edit:Phong Nguyệt

Bên trong phòng, gió lạnh thổi bay một góc rèm cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào nửa khung cửa sổ đang mở rộng, bên trong phòng chiếc giường lớn được chạm khắc hoa Hồng Mộc, phía trên giường gỗ có treo tấm màn tơ lụa, màn lụa được thêu từ sợi bạc hoa hải đường ngọc châu, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Đôi mắt Nam Cung Tự hơi lay động, môi đỏ mọng thỉnh thoảng mím lại.

Thúy ma ma làm bộ mặt như không thấy đi vào bên trong tấm bình phong, chợt vén áo da đang đắp trên người nàng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, người nên rời giường để vào cung."

Nam Cung Tự mở cặp mắt sáng suốt, theo bản năng lấy mu bàn tay ngăn cản ánh sáng chói mắt, nhìn qua khe hở của năm ngón tay nhìn thấy Thúy ma ma, môi đỏ mọng mím chặt lên, đưa tay ôm lấy Tiểu hồ ly đang rút ở trong chăn, bàn tay vuốt ve bộ lông bóng loáng êm ái của Tiểu hồ ly, "Tiểu Hồ, thật ồn ào!"

Thúy ma ma không chút nào để ý lời của nàng..., làm bộ mặt nói: "Vương phi, đã giờ thìn (7h-9h sáng), nên vào cung thỉnh an Thái hậu."

Hai mắt hơi thu lại, vẫn lẳng lặng nhìn Tiểu hồ ly dựa vào trong lòng mình.

"Vương phi....."

"Thúy ma ma, người biết Bôn cung ghét nhất cái gì không?" Môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nàng nâng hai mắt lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Thúy ma ma, thấy bà không trả lời, liền lại nói, "Bôn cung ghét nhất đang ngủ mà bị người khác đánh thức, người nhiều lần phạm vào đại kị của Bôn cung, phải bị tội gì?" Giọng nói êm dịu, lại xen lẫn một phần sâu sắc uy nghiêm.

Thúy ma ma quý trên mặt đất, "Vương phi bớt giận, lão nô chỉ làm việc theo quy củ của Vương phủ, nên đã vô ý mạo phạm Vương phi."

Bà biết rất rõ ràng, vị Vương phi trước mặt này với mấy vị Vương phi trước kia có chút bất đồng, người chủ nhân này không dễ chọc.

Lại còn rất được Thái hậu yêu thích, hơn nữa địa vị ở trong Vương Phủ cũng không phải là người khác có thể so sánh, nàng là người nữ nhân đầu tiên được Vương Gia sủng ái, cũng là người đầu tiên dám chọc giận Vương Gia mà lại bình yên vô sự.

"Quy củ? Ha ha." Lòng mày Nam Cung Tự nửa điệu cong lên, trong miệng phát ra tiếng cười thật thấp, hướng về phía Hồ Phách nhẹ giọng nói, "Hồ Phách, Thúy ma ma Dĩ Hạ Phạm Thượng, theo gia quy Vương Phủ đáng phải tội gì?"

Lão hồ ly này mỗi lần cũng lôi quy củ ra nói chuyện, hồn nhiên không để nàng ở trong mắt, nên phải trừng trị thích đáng.

Hồ Phách hơi sững sờ, nhìn mắt Thúy ma ma, cúi đầu nói: "Thúy ma ma Dĩ Hạ Phạm Thượng, theo quy củ của Vương Phủ phải chịu 50 gậy."

Thúy ma ma nghe vậy, bà tuổi đã cao, còn sức đâu chịu 50 gậy, cái này rõ ràng là muốn lấy mạng già của bà. Thúy ma ma run lấy bầy quỳ trên mặt đất cầu xin nói: "Vương phi bớt giận, lão nô sai rồi, 50 cây gậy vạ lần không được."

Mí mắt của nàng hạ xuống, nhẹ xoa đầu Tiểu hồ ly, nhàn nhạt hỏi "Thúy ma ma, người ở vương phủ được bao nhiêu năm rồi?"

"Bẩm Vương Phi, đã hơn ba mươi năm."

"Nên thay mới rồi." Nam Cung Tự lơ đãng nói, cười rất dịu dàng, cố tình bọc lộ nụ cười âm lãnh lẫn lộn làm Thúy ma ma sợ hãi không khỏi phải rùng mình một cái.

"Ta....."

"Hồ Phách, Bồn cung nhìn bà ta chừng mắt, lấy chút bạc đuổi bà ta ra ngoài phủ." Án đường của Nam Cung Tự nhấn nhẹ, phủ thêm áo khoác nhìn Thúy ma ma thoáng qua.

Thúy ma ma hung hăng cắn môi dưới, bà ở Vương phủ đã hơn ba mươi năm, rất được Vương gia tin cậy, nàng nói một câu chừng mắt rồi đuổi bà đi ra ngoài?

"Vương phi, người không có quyền làm như vậy!" Bà không phục nói.

Nam Cung Tự ngồi ở trước bàn trang điểm, trong tay cầm lược chải lộn tóc mềm mại trước ngực, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Thúy ma ma sau gương, đang muốn nói cái gì, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến một giọng nói mang theo sự dịu dàng: "Ái phi."

Thúy ma ma vừa nhìn thấy Hiền Viên Dật, khóc quỳ trước mặt hắn nói: "Vương Gia, ngài nên vì nô tài mà làm chủ! Lão nô cũng chỉ làm theo quy của Vương Phủ, Vương Phi liên không phân tốt xấu liên đuổi lão nô đi....."

Mí mắt Hiền Viên Dật lười phải ngẩng lên nhìn bà ta một cái, rồi nhìn sau lưng Nam Cung Tự, "Ái phi....."

"Vương Gia là muốn thay bà ta cầu xin?" Nam Cung Tự cứng rắn ngắt lời hắn, xuyên qua kính đối diện là khuôn mặt tuần dật của hắn.

Nam nhân khoe miệng cười mỉm, lông mày nhướng lên phụ họa theo nàng, "Cũng không phải, cất bà ta thành tám khúc Bồn vương cũng không có ý kiến, lời người nói trong Vương phủ này chính là mệnh lệnh."

Nghe lời này cả người Thúy ma ma không khỏi run, nước mắt ở trong hốc mắt rơi xuống, cực kỳ uất ức.

"Hả?" Mối do dự Nam Cung Tự nhấp nhẹ, hạo một câu Vương phủ cho nàng định đoạt, nhìn đáy mắt của hắn có một chấn động nhỏ, nàng hình như nhìn thấu cái gì đó. "Lời này là lời Vương Gia nói, nhưng nếu thiếp muốn bỏ người, chắc hẳn Vương Gia cũng sẽ không có ý kiến gì chứ?"

Nghe vậy, động tác trong tay Hiền Viên Dật khẽ run, nữ nhân này cố tình chọc giận hắn, tuyệt đối là cố ý, hắn nhìn.

"Không tính."

"Vương phi, cổ kiện đã chuẩn bị xong rồi, có thể lên đường." Lục Nhã từ ngoài phòng đi vào, vừa thấy Hiền Viên Dật sắc mặt đột nhiên khó coi.

Hiền Viên Dật nghe tiếng nói nhìn lại, một cái trùng mắt về phía nữ nhân đứng ở trước lưng Nam Cung Tự, ánh mắt sắc bén trong nháy mắt dâng lên, dường như muốn ăn tươi nuốt sống. "Người....."

Thấy hắn từng bước hướng Lục Nhã áp sát tới, Nam Cung Tự đứng dậy, cười yếu ớt nói: "Vương Gia, quên nói cho người biết một tiếng, nàng ta đến bước đường cùng nên phải nương nhờ vào thần thiếp, mạng của nàng chính là mạng của thiếp đấy, kính xin Vương Gia hạ thủ lưu tình."

Được, người được đẩy Nam Cung Tự, không trách được hắn phái người lục tung khắp phủ Tướng Quốc lật đến đỉnh trời cũng không tìm được Lục Nhã, hóa ra là nàng núp ở dưới mí mắt mình.

"Ái phi chẳng lẽ muốn dưỡng hổ?"

Đuôi lông mày Nam Cung Tự nháy lên, "Vương Gia sợ thần thiếp không thuần phục được Hồ?"

Hiền Viên Dật môi mỉm cười một cái, "Bồn vương sợ người nuôi Hồ sau này nó sẽ phản."

"Vương Gia đừng lo lắng, thần thiếp sẽ nuôi con Hồ này, sẽ không thả Hồ về rừng."

Hắn nhìn nữa, "Chỉ cần nàng giao thuốc giải ra đây, Bồn vương tuyệt sẽ không làm khó nàng ta."

Nam Cung Tự cười nói: "Sợ là Vương Gia sẽ róc xương lóc thịt nàng ta, nàng ta cũng không phải là không giao thuốc giải, mà bởi vì nàng ta chỉ nghe lời nói của thần thiếp."

Lục Nhã bị nàng hạ độc, nàng ta sống hay chết chỉ một câu nói của nàng.

Con mắt Hiền Viên Dật nhanh chóng tràn đầy lửa giận, cũng không thể để cho nàng uy hiếp hấn được, mang tức giận dẫu trong lòng, trừng mắt nhìn Lục Nhã, không thể nhịn được nữa trước uy hiếp của nàng đằng đằng sát khí đi ra ngoài."Vương Gia đi thông thả, không tiễn." Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói mềm mỏng, hấn tức giận đến mức thiếu chút nữa muốn lột da người đứng phía sau Mộ Thiên Vần.

Mộ Thiên Vần mơ hồ cảm nhận một luồng sát khí cho nên toàn thân lạnh toát, nếu đổi lại vị Vương Phi trước...như vậy chộc giận người, Vương Gia sớm một đao chém chết nàng.

Khóe miệng Hồ Phách hiện lên nụ cười khô sô, đáy mắt đều là ước ao ghen tị, được Vương Gia cưng chiều so với lên trời còn khó hơn, Vương Phi thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng.

Một chiếc xe ngựa đã sớm ở trước cửa chính Vương Phủ chờ.

Người Nam Cung Tự mặc một áo lông chồn tuyết, trong ngực ôm một con Tiểu hồ ly lười biếng, tóc đen thui được búi lên theo kiểu thượng xuyết đơn giản nhưng không làm mất dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, trên trán có chuỗi ngọc, eo nhỏ có buộc dây tơ lụa có đính một lục lạc, mỗi bước đi đều tạo ra một âm thanh dễ nghe.

Xe ngựa chạy trên đường phố ồn ào náo nhiệt, trên mặt tuyết in dấu vết của bánh xe.

"Đại nhân oan uổng quá." Từ trên ngã tư đường truyền đến tiếng la oan của cô nương, ánh đường của Nam Cung Tự nhú lại, nàng vén bức rèm che mới nhìn rõ, một cô nương mặc y phục tử từ trên cổ mang gông xiềng, đi chân không, bị quan sai áp giải tới pháp trường, dáng đi trên mặt tuyết đều in dấu chân thật sâu nhưng tất cả dấu chân đều lưu lại vết máu.

"Chậm!" Một tiếng giống như nước suối giọng nói hanh thúy vang lên.

Khâm sai áp tải tù phạm đưa tay ngừng giữa không trung, theo sát sau lưng là đội ngũ quân lính cũng ngừng lại, lông mày hấn nhăn lại nhìn từ xa có một cô nương, liền nhận ra là trước đây cô nương kia đã gả cho Tà U Vương chính là Nam Cung Tự, vội vàng ôm quyền nói: "Vi thần tham kiến Vương Phi."

Mí mắt của Nam Cung Tự lười phải nhìn hấn, nhìn xe tù phía trước, ánh mắt lại nhàn nhạt nhìn thân nhếch nhác của cô nương kia, "Nàng phạm vào tội gì? Vì sao kêu oan?"

Khâm sai đại nhân đi tới cung kính nói: "Hồi bẩm Vương Phi, cô nương này chính là người Hung Nô, phụng mệnh Vương Gia, giải nàng ta tới pháp trường chém đầu răn chúng."

Khuôn mặt đầy nước mắt, oan uổng nói: "Vương phi, cầu xin người cứu ta...ta tuy là người Hung Nô, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng giết người!"

"Vương phi, cô nương này gian trá giao hoạt, từng giết chết không ít binh lính của thần, người ngàn vạn lần chớ bị nàng ta lừa."

"Người thật sự không muốn chết?" Nam Cung Tự không để ý đến lời nói của Khâm sai đại nhân, nâng mí mắt nhìn cô nương kia.

.....

.....

Khâm sai đại nhân hướng Tà U Vương tố cáo "Vương Gia, Vương Phi trước mặt mọi người mang tội phạm quan trọng triều đình đi, còn để lại câu nói cho Vương Gia, nói là phạm nhân này Vương Phi muốn."

"Là giống cái hay là giống đực?" Hiền Viên Dật đột nhiên nói.

Khâm sai đại nhân ngăn người nói: "Là giống cái...."

"Nha..... Như vậy!" Ái phi thể nhưng mở miệng muốn nhân vật quan trọng, vậy thì đưa cho nàng đi.

"Khuỵ....." Hấn giọng một cái, Hiền Viên Dật nghiêm nghị nói, "Người không phải là Thánh Hiền, ai có thể không sai lầm, người làm mất tội phạm quan trọng của triều đình chuyện đó Bốn vương không truy cứu nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lui ra đi!"

Khâm sai đại nhân nhìn Vương Gia cổ làm ra dáng vẻ, mặt xạm lại, rõ ràng chính là lấy công làm tư, Vương Gia đã chịu thua thiệt đã vậy còn có thể nói ra những lời hiền ngang lắm liệt, không hổ là Tà U Vương nhà!

.....

Mọi người, tết Trung Thu vui vẻ(lời tác giả).

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Một cước đạp công chúa xuống hồ

Edit: Phong Nguyệt

Như Nguyệt cảm kích quỹ gối bên trong buồng xe, "Tạ ơn Vương Phi đã cứu mạng, Như Nguyệt nguyện theo Vương Phi dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ."

"Người tên là Như Nguyệt đúng không?" Đôi tay lạnh lẽo của Nam Cung Tự đang ôm lò sưởi, hướng Lục Nhã ánh mắt ra hiệu.

Lục Nhã hiểu ý, tiến lên dịu Như Nguyệt khắp người đầy thương tích.

Như Nguyệt nhỏ giọng nói: "Dạ, đúng vậy, đó là tên của Như Nguyệt."

"Tên rất đặc biệt." Hai mắt Nam Cung Tự hơi thu lại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu hồ ly đang nằm trên đầu gối của nàng, "Người không cần tạ ơn Bồn cung, cũng không cần vì Bồn cung mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng. Bồn cung tán thưởng hành động của người, nếu như người muốn làm việc cho Bồn cung, ngày sau ta nhất định không bạc đãi người." Xác thực, hành động của nàng ta rất khá, giết nhiều binh lính như vậy, mặt không đỏ tím không đập so với Đậu Nga còn lợi hại hơn.dddlllequyd9on

Người bên cạnh nàng đều là tai mắt của Tà U Vương, nàng đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì, không chừng ngày nào đó nàng chọc giận hắn, đến lúc đó chẳng phải khó bảo toàn tánh mạng sao, cho nên nàng muốn tìm người thật lòng thần phục làm người của nàng.

Nghe vậy, Như Nguyệt thoải mái, âm thầm nghĩ ngợi, thấy Tà Vương phi là nhân vật lợi hại, nhanh chóng sửa lời nói: "Có thể vì Vương Phi làm việc là vinh hạnh của nô tỳ."

Khỏe miệng Nam Cung Tự mỉm cười, đôi tay trắng nõn vén rèm xe lên một chút, hướng về phía Hồ Phách đang cười trên lưng ngựa nhỏ giọng nói: "Hồ Phách."

Hồ Phách kéo chặt yên ngựa, nhanh chóng quay mặt qua, "Vương phi, có gì phân phó?"

"Bắt đầu từ hôm nay nàng chính là người của Bồn cung, người mang nàng về Vương phủ trước, rồi an bài chỗ ở cho nàng ta."

Trên mặt Hồ Phách lập tức hiện lên vẻ do dự, cau mày nói: "Nhưng Vương Gia....."

"Không cần nhiều lời, Vương Gia nếu trách tội xuống, Bồn cung tự mình gánh." Nói xong, nàng rút tay trở về, rèm ngọc mảnh rũ xuống, mảnh chuỗi hạt châu phát ra tiếng chuông bạc êm tai.

"Vâng"

Xe ngựa chạy trên phố lớn ước chừng đi nửa canh giờ, đi tới trước cửa chính Hoàng cung thì ngừng lại, Nam Cung Tự nhắc màn kiệu lên một góc, ánh sáng chói mắt phản quang từ góc phòng xuyên bắn qua đây, ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi trên mái hiên, xanh thẫm dưới bầu trời, mái hiên trên đỉnh điện Hoàng Thành màu vàng kim lưu ly, cực kỳ huy hoàng.

Xuống xe ngựa, chỉ thấy một người mặc y phục công công màu xanh dương đậm bộ mặt chất đồng nộ cười tiến lên đón, "Tà Vương phi, mời người tới bên này."

Trên mặt của Nam Cung Tự mang ý cười nhợt nhạt, "Làm phiền công công."

Được công công dẫn đường, một đường vòng rất nhiều ngõ, trước mắt hành lang điều quanh co giống như vĩnh viễn không cách nào đi tới cuối đường.

"Đứng lại!" Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói chói tai của nữ nhân

Nam Cung Tự theo bản năng nghiêng đầu sang để nhìn, chỉ thấy một người mặc y phục sa tơ màu vàng thêu hoa gấm đang đi tới, sau lưng dẫn một đám cung nữ, thái giám, đi về phía nàng.

Chỉ nghe bên cạnh Tô công công cung kính hướng nàng ta khẽ cúi chào nói: "Gặp qua Đại công chúa."

Thì ra nàng ta chính là người cùng Hòa thượng có tư tình, tiếng xấu lan xa Tĩnh Hợp Công chúa, nàng nhìn lên, đích xác là một mỹ nhân, nhưng lại khó có thể che giấu một thân lệ khí(tàn ác).

Lông mày đuôi của Nam Cung Tự cong lên, "Đại công chúa, người tìm ta có chuyện gì sao?" Ngay cả việc hành lễ cùng lời nói khách sáo nàng cũng miễn, dứt khoát nói.

"Hừ!" Ánh mắt Đại công chúa lạnh lẽo, rên lên một tiếng, trước sau như một thần thái đều ngạo mạn giống như từ trên cao nhìn xuống nàng, "Đại công chúa là để người gọi sao? Thấy Bồn cung còn không mau quỹ xuống?" Ánh mắt bén nhọn làm cho người khác nhìn qua giống như một Mẩu Dạ Xoa,

hình như không có phong thái của người Hoàng thất, ngược lại có loại cảm giác ý thế hiệp người.

Nàng ghen tỵ Nam Cung Ngọc có khuôn mặt đẹp, hâm mộ Nam Cung Ngọc nàng có thể khiến Tà U Vương yêu mến, hơn nữa nàng oán hận Thái hậu đã đổi Nam Cung Ngọc toàn là sủng ái.

Nam Cung Tự không phải người ngu, tự nhiên biết Đại công chúa là cố tính tìm đến gây sự, khẽ khom gối nói: "Thỉnh an Đại công chúa."

Đại công chúa chỉ vào cây quạt roi trên mặt đất, cố ý gây khó khăn nói: "Nhặt lên cho Bồn cung."

"Vâng" Tô công công tiến lên muốn nhặt lên, lại bị Đại công chúa dùng chân hung hăng dẫm lên cây quạt, nổi giận nói: "Cầu nô tài, xen vào việc của người khác!" Nói xong một cước hung hăng đạp trên bụng Tô công công, từ trên cao nhìn xuống chỉ vào Nam Cung Tự nói: "Nhặt lên."

"Vâng" Nam Cung Tự khom lưng tiến lên nhặt cây quạt lên, trong tay áo lấy ra một bọc giấy len len nhét trên người của Đại công chúa.

"Dor bản." Đại công chúa cười lạnh, vút cây quạt trên mặt đất lần nữa.

Đáy mắt của Nam Cung Tự dâng lên một tia cười lạnh không dễ dàng phát hiện, mỉm cười yếu ớt nói: "Thần thiếp nên đi thỉnh an Thái hậu, cáo từ." Dứt lời, xoay người liền hướng Cầm Nguyệt cung đi tới.

Đột nhiên từ nơi không xa trên cây Nguyệt Quế truyền tới âm thanh 'ong ong ong', những tiếng thét từ sau lưng nàng hét lên một tiếng: "A —— Người đâu, cứu mệnh với."

Lục Nhã hiếu kỳ quay đầu nhìn lại, khoe miệng hung hăng mãnh liệt co rút, chỉ thấy Đại công chúa đang ôm đầu chạy bởi vì có một đám ong mật đang truy đuổi mãnh liệt, cung nữ bị dọa đến mức lui về phía sau mười mấy bước, Lục Nhã nhìn một cái liền nhận ra nàng ta bị hạ độc bằng ong mật, chỉ cần bị loại độc này dính trên người lập tức sẽ bị trúng độc, nếu không kịp thời giải độc, độc phát bỏ mình, vị Vương phi này rõ ràng là muốn mệnh của công chúa.

Khoe miệng của Nam Cung Tự mỉm cười, đáng đời!

Đại công chúa ôm đầu chạy như điên, hướng về phía Nam Cung Tự hung dữ mà nói: "Là nguoi, nhất định là nguoi ở trên người ta động tay chân. A —— đau chết Bồn cung rồi, người đâu, mau tới, mau đuổi những con ong mật này đi."

"Có chứng cứ không?" Khoe miệng của Nam Cung Tự nhếch lên, đáy mắt giễu cợt lóe lên, "Đại công chúa muốn mình ướt như chuột lột? Hay là muốn mạng sống?" dddllequyd9on

"Nói nhảm!" Mặt Đại công chúa sát khí đằng đằng nhìn nàng chằm chằm, không hiểu Nam Cung Tự nàng nói lời này là có ý gì, chỉ biết là những con ong mật này đốt nàng gần giống như đầu heo, "Đương nhiên là muốn sống."

"Hả?" Nụ cười trên mặt Nam Cung Tự thật nồng hậu, "Như vậy thất lễ." Nói xong, chỉ thấy nàng nhấc chân phải lên hung hăng hướng bụng Đại công chúa đá tới, con mắt Đại công chúa co lại, chột roi xuống hồ nước.

Cung nữ cùng thái giám chỉ biết mở to hai mắt, xem đến choáng váng.

Mặt hồ Liên Y trong xanh phẳng lặng gọn sóng, Liễu Như Tiềm vùng vẫy trên mặt hồ tạo đầy bọt nước, "Khụ khụ, cứu mệnh với, người đâu mau tới cứu ta!"

Một màn trò này bị Hoàng hậu đi ngang nhìn thấy, nhất thời cũng muốn tăng máu, mắt cũng sáng lên, một bộ dáng muốn ăn thịt người, bà bước đi tới, hướng về phía bọn thái giám đang đứng sững sờ cả giận nói: "Khôn kiếp, đứng lý ra đó làm cái gì, còn không mau đi cứu công chúa?"

Rất nhanh Đại công chúa được cứu lên bờ, nàng chột phun nước hồ từ trong miệng ra, tấm gương mặt mỹ lệ sưng lên giống như đầu heo, khóc quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, chỉ vào Nam Cung Tự uất ức nói: "Mẫu hậu, là nàng ta, là tiện nhân này ở trên người nhi thần động tay động chân, lúc đó còn đưa tới đám ong mật, còn đá nhi thần vào trong hồ nước, ô ô..... Mẫu hậu, người phải làm chủ cho nhi thần!"

Hoàng hậu đau lòng nhìn gương mặt nữ nhi mình sưng lên giống mặt đầu heo, giờ phút này bà giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, đầu tiên là hại chết hoàng nhi của bà, hiện tại Đại nữ nhi của bà lại bị cái tiện nhân này khi dễ, bất luận hôm nay như thế nào bà cũng không trôi nổi con tức giận này, hướng về phía ma ma bên cạnh ra lệnh một tiếng: "Người đâu, bắt con tiện nhân này tới Tông Nhân phủ cho Bồn cung, Bồn cung muốn chặt nàng ta thành trăm mảnh." Cuối cùng bốn chữ từ trong kẽ răng hung ác phát ra.

Ma ma được lệnh, vung ống tay áo tiến lên bắt được Nam Cung Tự, trên hành lang truyền đến âm thanh sâu sắc uy nghiêm: "Dừng tay!"

----- Lòi ngoài mặt -----

Lễ quốc khánh vui về o(n_n)o, Tổ Tổ dự định nằm ở nhà để ngủ, mọi người đang làm cái gì đấy?

Vì sao không nhắn tin? Để lại nhiều dấu móng tay cho Tổ Tổ a, chứng minh mọi người vẫn tồn tại, hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Bóp méo sự thật

Cầm Nguyệt cung nguy nga lộng lẫy, bốn phía màn cửa theo gió mà đung đưa, mười mấy ngọn đèn lồng treo lơ lửng, bốn phía trên vách tường là hoa văn màu tranh mỹ nữ án xạ hương (Con xạ, con hươu xạ. Một giống thú giống như con hươu mà bé, không có sừng, lông đen, bụng có một cái bóng da to bằng cái trứng gà, gọi là xạ hương dùng để làm thuốc, giá rất đắt) tràn ngập trong phòng.

Thái hậu dặt tay Nam Cung Tự ngồi trên giường ở trong điện, Hoàng hậu ngồi ở phía bên phải trên ghế mang theo vẻ mặt tà ác.

Giờ phút này trên mặt Đại công chúa sung lên giống như đầu heo, dưới sự điều khiển của cung nữ mà đi vào, ‘phù phù’ một tiếng quỳ trên mặt đất, trừng mắt khéo léo liếc Nam Cung Tự đang ngồi ở bên cạnh Thái hậu, đó là hận muốn nuốt sống nàng, nhưng bởi vì có Thái hậu che chở, nàng chỉ được một cái là khóc rống lên nói: “Hoàng nữ nãi, người phải vì Tình nhi mà làm chủ! Nàng ta đầu tiên là phế tay Thái Tử phi, hiện tại lại đi khi dễ con, người hãy nhìn gương mặt của con, đều là nàng ta làm hại. Làm vậy cũng thôi đi, lại đá con vào hồ nước, Hoàng nữ nãi, người không thể khoan dung với nàng ta được.”

Lục Nhã không vui phân bác: “Vương phi nhà ta chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ đá công chúa vào trong hồ nước.”

Hoàng hậu dậm chân giận dữ, hai mắt tròn tròn chỉ vào Lục Nhã: “Theo ý người, công chúa đáng bị đá vào hồ nước?”

Lục Nhã bị nét mặt đàng đàng sát khí của Hoàng hậu dọa cho giật mình, cúi đầu trầm mặc.

Khỏe miệng Nam Cung Tự cong nhẹ, chứa đựng nụ cười mỉa mai, trên mặt lộ ra một bộ dạng Tiểu Bạch Thỏ bị dọa làm cho sợ sệt, mở mắt thanh thuần như nai con Bambi, vô tội giống như đứa bé đơn thuần chắc phát, “Hoàng nữ nãi, lúc ấy không biết tại sao những con ong mật kia lại đuổi theo Đại công chúa không tha, Ngọc nhi sốt ruột muốn cứu người nên mới đá Đại công chúa xuống hồ nước, lúc ấy con còn hỏi Đại công chúa là muốn người ướt như chuột lột, hay là muốn mạng sống. Đại công chúa tự mình nói là muốn mạng sống, nếu người không tin có thể hỏi Tô công công.”

Thái hậu nghe vậy, đuôi lông mày nhướng lên, hướng về phía Tô công công trầm ngâm hỏi “Chuyện này có thật không?”

Tô công công sớm đã không vừa mắt Đại công chúa, đương nhiên lựa chọn đứng về phía Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm Thái hậu quả thật là có chuyện này.”

“Tình nhi người còn có gì muốn nói? Ngọc nhi cứu người một mạng, người ngược lại bóp méo sự thật?” Ánh mắt Thái hậu nhìn Đại công chúa đều là thất vọng, ánh mắt rơi vào sắc mặt khó coi của Hoàng hậu, nói: “Hoàng hậu, không phải ai gia ở trước mặt vẫn bói không nể mặt người, chỉ là người thân là người đứng đầu Hậu cung, không phân tốt xấu liền muốn hỏi tội Ngọc nhi, người thật là khiến cho ai gia quá thất vọng rồi, haiz.”

Bỏ Tatsống nha! Nam Cung Tự còn kém chưa quỳ lại Thái hậu.

Đại công chúa bị Thái hậu nói một câu nhất thời cứng họng, mới chợt hiểu ra mới vừa rồi Nam Cung Tự hỏi nàng một câu kia là có dụng ý, rõ ràng nàng ta là đầu sỏ gây ra chuyện, bây giờ trong mắt người khác nàng ta trở thành ân nhân cứu mạng của mình, sắc mặt Đại công chúa giận đến trắng bệch.

“Dạ, xin nghe Mẫu hậu dạy bảo.” Hoàng hậu đề áp lửa giận trong lòng, vốn là Thái hậu vì chuyện của Thái tử mà có thành kiến với bà, hôm nay lại cho bà lấy công làm tư, trùng bày rập của người ta mà vẫn hồn nhiên không biết. Có thể oán người nào? Chỉ oán cái Đại nữ nhi này không bằng trí tuệ của Nam Cung Tự.

Đại công chúa nghe vậy, tức bực dậm chân nói: “Mẫu hậu, tại sao người không giúp nhi thần.....”

Ánh mắt sắc bén của Hoàng hậu trừng mắt về phía Đại công chúa, lạnh lùng nói: “Nói gì? Nói muốn để cho người mẫu hậu này lấy công làm tư xử tử nàng?” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn mắt Nam Cung Tự, nhìn về phía Thái hậu nói: “Nhi thần xin được cáo lui trước.” Xoay người liền sát khí đàng đàng phát tay áo rời đi.

“Mẫu hậu...” Đại công chúa nhìn bóng lưng Mẫu hậu mình, giận đến mặt cũng đỏ lên, lòng không phục đối với Thái hậu nói: “Nhi thần cáo lui.” Dứt lời, trừng mắt nhìn Nam Cung Tự liền đi ra ngoài.

Khỏe miệng của Nam Cung Tự cong lên, sự uất ức trên mặt đã sớm không còn, nhìn bóng lưng Đại công chúa, trong ánh mắt đều là sự khinh bỉ, giễu cợt không cần che giấu nữa.

Thái hậu là một người thông minh, đương nhiên biết cả sự tình chân tướng, chỉ là Đại công chúa này quá mức điêu ngoa, nên phải bị trừng trị thích đáng.

“Ai gia mấy ngày không thấy con, Tà U Vương đối đãi con có tốt không?”

“Nhị hoàng tử, Lục hoàng tử đến ——” Vừa mới nói xong, từ ngoài điện truyền đến giọng the thé của thái giám.

Chỉ thấy hai dáng vẻ nhanh nhẹn của nam tử đi vào, đồng thời nói: “Thịnh an Hoàng nữ nãi.”

Về mặt tươi cười của Thái hậu về giờ tay lên nói: “Được, được, đều đứng lên đi!”

Đứng ở bên phải là nam tử mặc y phục cẩm bào màu xanh lam, tuổi chừng vừa hai mươi, cả người xem ra rất tao nhã lịch sự, khuôn mặt thanh tú nho nhã mang theo nụ cười, thế nhưng ánh mắt lại lạnh nhạt vô cùng.

Còn lại một nam tử đứng ở bên trái thì hoàn toàn khác biệt, hình dáng sắc bén, ngũ quan xinh xắn nhưng trên mặt lại có vết đao hẹp dài, cả người tản ra một cỗ khí phách vương giả.

Nam Cung Tự đứng dậy, ánh mắt hơi thu lại, hướng hai vị Hoàng tử khề khề nhún người, “Thỉnh an hai vị Hoàng tử.”

Đường Uyên Tự hơi ngẩn ra, ánh mắt nữ nhân này nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh nhạt xa cách, giống như là ánh mắt lạnh lùng của một người xa lạ, tâm hắn trầm xuống, khề gật đầu, ngồi ở trên ghế mà cung nữ đưa tới.

“Ngọc..... Tà Vương phi xem ra khí sắc không tệ, không biết Tà U Vương đối đãi người có tốt không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nam Cung Tự ngược mắt lên nhìn Đường Uyên Tự một cái, mặc dù trên mặt hắn là nụ cười, nhưng nàng nhìn trong ánh mắt hắn có mấy phần âm trầm, rất rõ ràng, hắn cùng Nam Cung Ngọc có quen biết, hơn nữa còn rất quen nữa là đằng khác. “Nhờ Điện hạ quan tâm, Vương Gia đối đãi ta rất tốt.”

Đường Uyên Tự nhận trà động tác hơi chậm lại, giương mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, khóe môi gật gật, chứa đựng nụ cười khổ sở, “Hắn thật đối đãi với người thật tốt hả?”

“Đó là đương nhiên!” Từ bên ngoài điện truyền đến một giọng nói dõng dạc từ tính dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Làm tổn thương nữ nhân của ta, chết!

Edit: Phong Nguyệt

"Đó là đương nhiên!" Từ ngoài điện truyền đến một giọng nói cực kì dịu dàng, chỉ thấy người tới là Tà U Vương, thân thể hắn mặc một trường bào màu đỏ, chân thon dài thong thả ung dung bước vào, khề hướng Thái hậu khom người nói: "Vi thần thỉnh an Thái hậu."

Khách quý, thật là khách quý đến nha!

Nếu không phải Hoàng thượng đích thân triệu kiến hắn, sợ rằng một năm 365 ngày cũng không thấy được bóng dáng hắn.

Thái hậu vội vàng ra lệnh cho Tô công công dọn ghế tới, lại để cho cung nữ mang điểm tâm cùng nước trà ra, cười nói: "Miễn lễ, nhanh ngồi xuống đi!"

Khóe miệng của Nam Cung Tự khề co rút, ánh mắt kia là gì nha, thật giống như nàng đã làm sai chuyện gì mà mình không nhận ra.

"Không cần, thời gian cũng không còn sớm, ái phi nên theo Bôn vương trở về phủ có phải hay không?" Ánh mắt sắc bén của Tà U Vương khéo léo liếc Nam Cung Tự đang ngồi cạnh Thái hậu, ý cười trên khóe môi từ từ nhạt dần, hình như chưa từng để Thái hậu ở trong mắt. dddllquydon

Nụ cười trên mặt Thái hậu có chút gượng ép, nhưng thấy Tà U Vương khàn trương vì Nam Cung Ngọc (Nam Cung Tự), xem ra bà lo lắng là dư thừa rồi, lấy tay Nam Cung Tự đặt trong lòng bàn tay của mình, vui mừng vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng. "Nếu Tà U Vương tới đón con...Con theo hắn trở về phủ đi! Có rảnh rồi thường đến thăm Ai gia."

Đường Uyên Tự lấy nước trà mà cung nữ đưa tới, khề nhấp một miếng, trên mặt nhìn rất bình tĩnh, giờ phút này trong ánh mắt hắn là sự dữ tợn khó mà che dấu.

"Vâng"

Bông tuyết theo gió cuộn cuộn bay lên đầy trời, xanh vàng rực rỡ, trên mái hiên Hoàng Thành phủ một tầng lớp tuyết dày đặc, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới, bức rèm theo gió phát ra tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe, thị vệ canh giữ ở ngoài cửa thành tự động tránh ra, con đường một cái đã trở nên rộng rãi, trên mặt tuyết lưu lại dấu vết bánh xe thật dày.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong buồng xe, môi đỏ như son hắc ra một ngum sương mù giống như nước lọc, thổi hơi nhẹ vào hai tay sắp đóng băng của mình.

Hiên Viên Dật ngồi dựa vào bên cửa sổ, hai mắt hơi thu lại, con mắt thâm thúy màu hổ phách, tựa như dưới ánh mặt trời đông băng, lạnh thấu xương, giống như chỉ liếc mắt liền có thể đông băng người kẻ bên.

Vậy mà, khi ánh mắt rơi vào tấm thân mềm mại của Nam Cung Tự thì nét mặt lại vô cùng dịu dàng.

Bàn tay ấm áp đột nhiên đặt ở trên lưng lạnh lẽo của Nam Cung Tự, trái tim lạnh lùng bỗng đập một nhịp, trịnh trọng nói ra lời cảnh cáo: "Không có sự cho phép của Bồn vương về sau không cho phép nàng đến gần Nhị Hoàng tử."

Lông mày của Nam Cung Tự hơi nhíu lại, "Tại sao?"

Tại sao? Nàng thật khờ hay là giả ngốc? Cả thành Lạc Dương mọi người đều biết Nam Cung Ngọc cùng nhị hoàng tử Đường Uyên Tự quan hệ không tầm thường, nhưng mà hần thiếu chút nữa đã quên rồi, bây giờ người ngồi ở trước mặt hần không phải là Nam Cung Ngọc, mà là Nam Cung Tự.

Nhưng mà..... Ánh mắt Hiên Viên Dật chuyển thâm, môi mím chặt thành một đường thẳng: "Bồn vương không thích hần." Năm chữ thật đơn giản nhưng lộ ra là nồng nặc ghen tức.

Nam Cung Tự cố gắng dấu vẻ mặt nghi ngờ, khóe miệng chứa đựng một chút ý cười, "Ừ."

Ánh mắt Hiên Viên Dật hiện lên một chút kinh ngạc khó che dấu, hần không nghe lầm chứ? Nàng mới vừa trả lời ‘ ừ ’, đây là lần đầu tiên nàng thuận theo ý của hần.

Từ lúc nào, hần bắt đầu vì nàng mà im hơi lặng tiếng, từ lúc nào, hần bắt đầu muốn lấy được tình yêu của nàng, từ lúc nào, hần có trái tim lạnh lùng kiên cường mà vài lần vì nàng mà rung động.

"Nhưng mà..... Chân là ở trên người Nhị Hoàng tử, nếu hần tự động tìm tới thần thiếp, vậy thần thiếp có nên đóng cửa không tiếp sao?" Nam Cung Tự đột nhiên nói. dddllquydon

Khóe mắt Hiên Viên Dật giựt giựt, ánh mắt dịu dàng đã sớm không còn nữa, bá đạo giờ tay lên nắm cầm Nam Cung Tự, nâng nhẹ khuôn mặt ngọc, con mắt thâm thúy đe dọa nhìn nàng, giống như xung quanh tất cả đều là bóng tối, chỉ dung nạp được một mình nàng.

Kéo mặc Nam Cung Tự gần mặc mình khoảng cách hai người bây giờ rất gần, có thể nghe được hơi thở của đối phương truyền đến, làm trái tim hần khản trương mà sinh ra phiền muộn.

"Tự, ta....."

Gió bên tai xẹt qua, tóc đen rủ xuống trên vai phấp phới bay lên, một mũi tên lao về phía má Nam Cung Tự vùn vụt mà lao đến, dính trên buồng xe ngựa, cặp mắt sâu trong suốt co lại, khuôn mặt trắng nõn mềm mại xẹt qua một vết thương hẹp dài, máu theo mặt nhỏ xuống ở trên ngón tay của Hiên Viên Dật.

Xe ngựa đột nhiên "Phanh" một cái kịch liệt lay động, ngay sau đó, mấy tiếng “Bang bang” liên tục vang lên, mấy chục mũi tên như mưa bụi vùn vụt mà lao đến.

Ngón trở thon dài của Hiên Viên Dật nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt Nam Cung Tự, đầu lưỡi liếm nhẹ vết máu dính ở trên ngón tay, vẻ mặt lạnh nhạt được hần che dấu, môi lạnh bạc mím lại thành một đường, hàm răng màu trắng bạc ở ánh sáng có vẻ trắng hếu, mang theo sự phẫn nộ và khát máu.

"Chờ ta ở đây." Hần quay mặt, ánh mắt nhu tình đã không còn nữa, mà trên người tản ra một cỗ sát khí làm người ta không khỏi phải rùng mình.

Chỉ thấy Hiên Viên Dật vén màn xe lên, một mũi tên vùn vụt mà lao đến, hần dễ như trở bàn tay đưa tay nhanh chóng nắm mũi tên này, lấy mũi tên đâm xuyên tim phu xe, trong mắt toát ra sự khát máu, từ trong rừng cây u ám bay vọt ra hơn mười bóng dáng giống như con dơi.

Mấy chục người áo đen tay cầm bảo kiếm, bộ pháp nhẹ nhàng nhanh chóng hướng xe ngựa áp sát tới, mấy chục người ánh mắt lạnh lùng vung trường kiếm từ trên trời giáng xuống.

Hiên Viên Dật rút bảo kiếm ngang hông, tung người bay lên, trường bào màu đỏ trên không tạo một đường cong tuyệt mỹ, "Làm tổn thương nữ nhân của ta, chết!" Nói xong, vung kiếm mà đánh tới chỉ để lại một bóng dáng hào hoa phong nhã.

Hơn mười người mặc áo đen giống như con kiến rơi trên mặt đất, bề ngoài người mặc áo đen liều chết nhưng bên trong họ bắt đầu e dè, có người trực tiếp bị cắt thành hai, Hiên Viên Dật giết hết mười người áo đen giống như là bóp chết một con kiến bình thường đơn giản, không cần tốn nhiều sức.

Hai chân Hiên Viên Dật chậm rãi rơi trên mặt tuyết, lông mày hơi nhíu lại, lồng ngực đau nhức dữ dội, đau đớn lan tràn khắp toàn thân, khóe miệng trào ra một ngụm máu, che ngực quý một chân trên đất, "Đáng chết." Nhỏ giọng mắng, ở thời khắc này thể nhưng độc lại phát.

Chỉ thấy hàng loạt người áo đen lần lượt từ trong rừng cây bay vọt ra, bao vây Hiên Viên Dật thành từng đoàn.

"Giết!" Dẫn đầu là một nam tử mặc áo trắng mang mặt nạ đưa bảo kiếm trong tay lên, ra lệnh một tiếng, hơn mười thanh kiếm nhanh chóng hướng Hiên Viên Dật đánh tới.

Hiên Viên Dật gượng chống đỡ thân thể, đưa bảo kiếm trong tay lên, tuy nói độc tố đã phát tán, nhưng hần vẫn ngoan cố, người áo đen chết dưới kiếm của hần đếm không hết.

Một thanh kiếm lạnh lẽo thừa dịp hấn không chú ý từ phía sau đâm thật sâu trên vai của hấn.

"Vương Gia ——"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Làm tổn thương nam nhân của ta, chết!

Edit: Phong Nguyệt

Huyết sắc nhanh chóng tràn ra, theo miệng vết thương mà chảy ra, con mắt sâu của Hiên Viên Dật co lại, người áo đen chỉ mũi kiếm về hướng Nam Cung Tự, rất rõ ràng, bọn họ nhắm về phía nàng.

Môi mòng của hấn mím chặt thành một đường thẳng, nhin đau, vung bảo kiếm trong tay lên bảo hộ ở trước mặt nàng, chọt chém đứt sợi dây ngựa, ý bảo nàng ngồi trên lưng ngựa.

Từng bước từng bước ép sát người mặc áo đen, hấn không sợ hãi, không lùi bước, mà là lựa chọn bảo vệ nàng.

"Ta đếm tới ba, người liền cưỡi ngựa rời đi."

"Ngu ngốc." Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự khẽ nhúc nhích, mái tóc phủ xuống trán như một bóng ma, ánh mắt toàn là ảm đạm.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật sững sờ nhìn nàng, cau mày, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Mau lên ngựa!" dđđđlêquýĐôn

"Ta không đi!"

"Người....." Chân mày Hiên Viên Dật nhíu sâu hơn, một chân quỳ trên đất, che miệng, máu từ khe hở ngón tay giữa chảy ra giọt máu, độc đã lan ra khắp toàn thân, hơn nữa sau lưng lại bị thương, sợ là không chống đỡ được nữa rồi.

Chỉ thấy hơn mười thanh kiếm lạnh lẽo hướng hấn chém tới, "Không cần." Giọng nói nhàn nhạt từ miệng Nam Cung Tự phát ra, chỉ thấy hơn mười thanh kiếm bị gãy lìa ra, hóa thành lưỡi dao rơi trên mặt tuyết.

"Tự?" Con mắt Hiên Viên Dật phóng đại, người đứng ở trước mặt hấn toàn thân phát ra một cỗ ánh sáng, cả người lơ lửng giữa không trung, cặp mắt kia vốn là trong suốt như đầm nước bây giờ trở nên trống rỗng vô hồn, đầu tóc đen nhánh được bao bọc trong ánh sáng lập tức biến thành màu bạc, theo gió phấp phới bay lên, hai bên tai toàn là lông lá, từ làn váy chậm rãi mọc ra chín cái đuôi trắng như tuyết, trong miệng lầm bầm nói: "Không...không nên....."

Người áo đen bị một màn này dọa sợ trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, lưỡi dao trên mặt tuyết lơ lửng giữa không trung, ánh trắng phản xạ xuống lưỡi dao lập tức phản quang, gào thét hướng mười mấy tên áo đen đánh tới.

Nam Cung Tự hai chân chậm rãi rơi trên mặt tuyết, ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn từng người áo đen té trên mặt tuyết ở trước mặt nàng.

Trên đùi của Nam tử mặc áo trắng trúng một đao, khắp khễnh hướng về phía sau mà đi, trên mặt tuyết đều lưu lại vết máu của hấn, xuyên thấu qua mặt nạ, trong mắt là sợ hãi khó có thể che giấu.

Bóng người Nam Cung Tự nhanh chóng biến mất, giống như tia chớp.

"Làm tổn thương nam nhân của ta, chết!" Giọng nói dịu dàng vang bên tai của nam tử mặc áo trắng, âm thanh phát ra lạnh lẽo, cặp mắt đen kia quá mức sắc bén, thân thể nhỏ nhắn có một loại hơi thở lạnh lẽo, đôi tay trắng nõn như ngọc tàn nhẫn bóp cổ nam tử mặc áo trắng, đường cong trên môi nàng từ từ nhếch sâu lên, "Kéo kẹt" một tiếng, đầu của nam tử bị tay nàng gỡ xuống, để trên mặt đất.

Lúc đó, trên mặt Nam Cung Tự dính đầy vết máu, ánh mắt trống rỗng vô hồn, phảng phất giống như là bị thao túng như con rối, hồn nhiên như là biến thành người khác.

Hiên Viên Dật nhìn trước mặt mình là bóng hình xinh đẹp lạnh lẽo, trước mắt từ từ bị bóng tối ăn mòn.

Nàng xoay người kinh ngạc nhìn nam nhân nằm trên mặt tuyết không nhúc nhích, trong ánh mắt trống rỗng hiện lên một mảng yên tĩnh, từ phía sau truyền tới một âm thanh: "Hấn đã chết."

Nam Cung Tự xoay người nhìn về phía rừng rậm từ trong bóng tối đi ra là một con Thạc đại Bạch Hồ (con cáo khổng lồ, ta chính edit ra như vậy nhưng mà ta nghĩ lại nên để vậy tốt hơn), chỉ dừng lại trong mười giây, tầm mắt rơi vào khuôn mặt tuấn dật, môi đỏ mọng mím chặt lại: "Ta biết rất rõ."

Nàng ngồi xổm người xuống ôm lấy nửa thân thể lạnh lẽo của hắn, vén mái tóc bên tai lên, cúi đầu xuống, đôi môi hồng đặt lên đôi môi mỏng khiêu gợi của Hiên Viên Dật, vang lên bên tai là giọng nói kích động của Bạch Hồ: "Cơ Nhi, ngươi điên rồi phải không? Ngươi vất vả mới đầu thai chuyển thành người, thật vất vả sống lại, nhưng ngươi vì nam nhân này hy sinh nội đan, hẳn đáng giá để ngươi làm vậy sao?"

"Có đáng giá hay không ta không biết, nhưng là....." Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ chuyển thâm, "Khi hắn chưa đồng ý chuyện hưu thư, hẳn không thể chết được."

Khóe mắt của Bạch Hồ hung hăng co giật, gì? Còn tưởng rằng nàng vì yêu tên tiểu tử này, mới có thể hy sinh nội đan của mình, thì ra cứu hắn là vì chuyện hưu thư?

"Nhưng....."

"Gia gia đừng ngăn chặn ta." Đôi tay Nam Cung Tự ôm lấy thân người của hắn khuôn mặt càng phát ra lạnh lẽo, khóe miệng cười càng sâu, môi đỏ mọng lạnh bạc tách đôi môi mỏng của Hiên Viên Dật ra, một cỗ khí lưu trong cơ thể liên tục không ngừng truyền vào trong miệng hắn.

Sáng sớm, gió mát nhẹ thổi, tấm màn mỏng theo gió cuốn lên thành một góc, hoa từ ngoài cửa sổ rơi vào bên trong, mùi thơm ngát xông vào mũi.
dddllêquýĐôn

Bên trong phòng, trên giường gỗ rộng lớn, có một thiếu niên tuấn kiệt, lông mày của nam nhân hơi nhíu lại, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, Hiên Viên Dật lười biếng mở ra cặp mắt vẫn còn lờ mờ, nhìn bốn phía, thân thể khẽ tựa trên đầu giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, hắn chợt mở mắt ra, phát hiện sau lưng thương thế giống như kỳ tích đã khỏi, thân thể so với trước kia khỏe hơn rất nhiều, hôm qua giống như là một con ác mộng vậy, nhưng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật chuyển thâm, không đúng, đây không phải là mộng.

"Người đâu!"

Mộ Thiên Vãn canh giữ ở ngoài phòng vội vã đi vào, thấy Vương Gia tỉnh lại, hắn kích động tiến lên phía trước nói: "Vương Gia, người hôn mê suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng đã tỉnh lại rồi."

"Tự nhi đâu?" Hiên Viên Dật nhíu mày nói.

"Vương gia, Tự nhi là vị nào thế?" Về mặt của Mộ Thiên Vãn vô cùng nghi hoặc hỏi.

Hiên Viên Dật mặt căng thẳng giống như cá chết, hắn nôn nóng, giận dữ hét: "Khốn kiếp, Bỏn vương nói là Vương phi, nàng đi đâu?"

Nghe vậy, da đầu của Mộ Thiên Vãn căng thẳng, phịch một tiếng quỳ một chân trên đất, thanh âm run rẩy áp ứng nói: "Vương..... Phi nàng.... Nàng...."

"Khốn kiếp!" Ánh mắt của Hiên Viên Dật trong nháy mắt lạnh thêm mấy phần, nằng nặc từ phòng bên vọt ra, hướng Mộ Thiên Vãn thỉnh thoảng khề đầu lườm ra, ánh mắt kia là hận muốn nuốt hắn, "Nói! Vương phi ở đâu, nếu như ngươi dám lừa Bỏn vương, đừng trách Bỏn vương chặt ngươi đứt cho nó ăn."

Sống lưng Mộ Thiên Vãn run lấy bầy, nhắm mắt một hơi nói: "Vương phi nàng trúng cổ độc, thuộc hạ đi cứu người vào thời điểm đó Vương phi đã bất tỉnh nhân sự, nựg y cũng bó tay hết cách, nói là..... Nói là vương phi sợ là chịu không nổi qua ngày mai."

Cổ độc là của Miêu gia là loại độc lợi hại nhất, chỉ cần người nào trúng loại độc này, dù có Hoa Đà tái thế, chỉ sợ cũng không cứu được. dddllêquýĐôn

Hiên Viên Dật tiến lên đưa tay nắm xiêm áo của Mộ Thiên Vãn, kéo hắn lơ lửng giữa không trung, ánh mắt đầy tơ máu, "Ngươi..... Nói gì?"

"Vương Gia bớt giận, Vương Gia bớt giận." Mộ Thiên Vãn bị sát khí của Hiên Viên Dật làm toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, cổ họng chậm rãi nuốt nước miếng xuống, chưa từng thấy qua Vương Gia vì nữ nhân mà kích động như thế, cái này là lần đầu tiên nha, haizz, đáng tiếc là hồng nhan bạc mệnh.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hấn khốc

Edit: Phong Nguyệt

Trán của Hiên Viên Dật nổi đầy gân xanh, hung hăng ném Mộ Thiên Vãn xuống đất, phát tay áo cát bước nghênh ngang rồi đi.

Chỉ thấy ánh mắt sắc bén của con nường xà kia, thân thể chập chập quần chặt lấy Mộ Thiên Vãn, thỉnh thoảng khề ra đầu lườm.

Trên trán Mộ Thiên Vãn hiện ra ba đường vạch đen, đi đứng run lấy bầy, đưa tay hướng về phía bóng lưng của Hiên Viên Dật thì thầm nói: "Vương

Gia....." Không được bỏ thuốc hạ mà đi như vậy——

Dường Tâm Các

Bức rèm theo gió lay động tiếng chuông bạc phát ra âm thanh dễ nghe, trên tấm bình phong có họa tiết tranh một mỹ nữ, tấm chăn trên giường được họa tiết hình hoa, nữ nhân nằm nghiêng trên giường với vẻ mặt không thích hợp, sắc mặt nàng tái nhợt, vết thương hẹp dài trên má phải tràn ra máu đen, đôi mày thanh tú nhũn chặt thành một chỗ, búi tóc bên tai bị mồ hôi làm thấm ướt, mấp máy môi một cái, trong miệng thở khê ra một ngụm không khí giống như nước lọc, hai tay nắm chặt chăn giường, nhìn qua rất đau đớn.dddân lê quy đôn

Tiểu hồ ly bò tới trên vai nàng, cặp mắt trong suốt lóe ra nước mắt, thỉnh thoảng dùng móng vuốt mập béo gãi gãi trên bả vai của nàng.

Ngoài phòng mười mấy tên ngự y đi qua đi lại, trừ lúc đầu thờ dài, trên mặt còn có mấy phần lo lắng, nếu Vương phi không sống được, đầu của bọn họ chắc sẽ chuyển chỗ, chuyện này làm cho các Ngự y lo lắng, rồi rít chấp đầu ghé tai nhau mà thương lượng đôi sách, nhưng kết quả "Ai ——" chính là lắc đầu.

Vương phi đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi, hiện tại thỉnh thoảng còn khắc ra máu đen, Hồ Phách vội muốn chết, hướng về phía ngự y nói: "Các người có thể đến phòng nghiên cứu tìm cách mà cứu Vương phi?"

Mấy vị ngự y nhìn nhau một cái, trong miệng đều phát ra "Ai ~" theo sát lắc đầu, Hồ ngự y thấy thế nói: "Vương phi trúng cổ độc, loại độc chất này độc nhất là rết, con bò cạp, Hắc Hồ xà, Hắc Quả Phụ (ta chẳng hiểu đoạn này nữa chắc là thành phần thuốc độc ấy ^-^), hơn nữa độc đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, sợ rằng....."

"Chỉ sợ cái gì?" Từ ngoài phòng truyền đến một giọng nói âm lãnh giống như đến từ Điện Diêm Vương, người tới chính là Hiên Viên Dật, hần tháo bỏ áo choàng trên người xuống ném vào mặt của nha hoàn, cặp mắt sâu như chim ưng sắc bén âm lãnh quét mắt về phía mấy vị Ngự y, trên người lộ ra một cỗ sát khí làm người khác phải rùng mình.

Trong không khí, lan tràn sát khí nồng nặc.

Tâm của mấy tên Ngự y không khỏi ‘lộp bộp’ một cái, nhắm mắt quỳ trên mặt đất, đồng thanh nói: "Vương Gia bớt giận, bọn hạ thần đã bó tay hết cách, xin Vương Gia bớt đau buồn!" Giọng nói tựa như rất bình tĩnh, nhưng mồ hôi lạnh trên trán cùng hai tay run rẩy đã bán đứng bọn họ, không sai, giờ phút này bọn họ rất sợ, chỉ sợ chọc giận Vương Gia, sợ bị roi đầu.

Bốn chữ cuối cùng cứng rắn nện vào màng nhĩ trong của Hiên Viên Dật, đầu nổ một cái trống không, hai quả đấm giấu trong tay áo phát ra ‘kéo kẹt’ giòn vang, ánh mắt sắc bén giống như một cây đao, trong lòng không khỏi hiện lên lửa giận.

Tại sao tim của hắn lại khó chịu như vậy, giống như bị dao găm từng một nhát xẹt qua, như vậy mà bận tâm.

"Phế vật!" Môi mỏng hé mở, âm thanh không lớn, trong giọng nói lại mang theo sự lạnh lẽo.

Các Ngự y run run đôi chân quỳ trên mặt đất, ý vị mà nói: "Vương Gia bớt giận, Vương Gia bớt giận."

Môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, răng màu bạc trắng hàm răng lộ ra ánh sáng có vẻ trắng hếu, ánh mắt liếc qua chỗ của Hồ Phách rồi cất bước vào phòng.

Chỉ thấy Hồ Phách rút bảo kiếm ngang hông lên, không chờ Ngự y kịp định thần, "Rắc rắc" mấy tiếng, đầu người rơi, mấy chục bộ thi thể không đầu ‘bùm’ một tiếng té quỵ dưới đất, trên nền gạch khắp nơi nhiễm một bãi máu đỏ tươi, làm cho nha hoàn, gã sai vặt bị dọa đến run cầm cập.

Hắn ngồi ở trên giường, chậm rãi rũ rèm mắt xuống, nhìn nữ nhân trên giường đang thoi thóp, đuôi lông mày nhăn lại thành một chỗ, hắn vươn tay muốn lau vết máu đen trên mặt của nàng, khi chạm được vào gương mặt nóng bỏng của nàng, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay lan tràn đến đáy lòng của hắn, cuối cùng trong lòng lại từ từ bốc cháy lên, làm lòng ngực của hắn đau đớn khó chịu.

Nàng là người đầu tiên dám thị uy với hắn, không nhìn đến sắc mặt của hắn mà ngang nhiên dám đào hôn, cũng là lần đầu tiên hắn không trách cứ nàng, thậm chí là quan tâm, yêu thương nàng.

Trong trí nhớ, hắn là một Hoàng tử của đất nước sắp bị diệt quốc, hắn cùng Cẩm y vệ liều chết từ trong chiến loạn mà chiến thắng đi ra, hắn vẫn còn sống, nhưng vì vậy mất đi tất cả. Tâm hắn vốn bị đóng băng, vì nữ nhân này mà dao động, đến cuối cùng, hắn còn lại một người.....

"Tự....."

"Khởi bẩm Vương Gia, từ trên người áo đen tìm được một khối kim bài." Từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến giọng nói của Cẩm y vệ.

Hồ Phách đi vào, đưa khối kim bài cho Hiên Viên Dật, "Vương Gia, đây là kim bài của Đại công chúa."

Hiên Viên Dật nắm thật chặt kim bài trong tay, mạnh mẽ bóp vỡ khối kim bài cứng rắn như đá, trong mắt toát ra âm lãnh, mấp máy môi: "Truyền khẩu dụ của Bốn vương, mang binh tới thẳng Tây Cung, bắt giữ Đại công chúa cho Bốn vương, nếu ai dám ngăn cản, giết không tha ——" Trong giọng nói lộ ra ý lạnh thấu xương.

"Vương Gia..... Nếu là Hoàng thượng ngăn cản?" Khóe miệng của Hồ phách hung hăng mãnh liệt co rút, Vương Gia trước đây không lâu mới vừa giết

ái tử của Hoàng thượng, hiện tại lại muốn mang binh bắt Đại công chúa, cái này rõ ràng không để Hoàng thượng vào trong mắt, nếu không phải là Vương Gia, Đường triều này đã sớm bị người Kim tiêu diệt, chuyện này..... đúng là sức thảm hại của một quốc gia.

"Giết không tha!"

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Hồ phách được lệnh, xoay người liền đi ra ngoài. dđđđđ lê quy đôn

"Không cần..... Không cần....." Bên tai truyền đến từng tiếng kêu gọi hoảng sợ lo lắng, tầm mắt của Hiên Viên Dật rơi vào trên gương mặt tái nhợt, đáy mắt xẹt qua tia đau lòng.

Trong mộng, nàng bị người ta cắt đứt gân tay gân chân, để ở trong nhà gỗ nhỏ, nhà gỗ nhỏ bốc cháy lửa mạnh nóng rực, cả người nàng bị lửa thiêu đốt, cuối cùng hóa thành một đoàn sương trắng theo gió mà bay.

Đây không phải là mộng, là kiếp trước của nàng. Mười sáu năm trước.....

Một cổ tia sáng chói mắt bắn vào Nam Cung phủ Đại thiếu nữ nãi nãi trong phòng ngủ, khi đó chính là Đại thiếu nữ nãi nãi thời kì trẻ.

"Oa oa ——" Tiếng khóc của bé gái thật dễ nghe, Nam Cung Tự ra đời.

"Yêu quái, yêu quái ——" Bà mẹ run lẩy bẩy bế đứa bé để ở trên giường, sắc mặt tái xanh quy người trên mặt đất giá lạnh.

Bởi vì diện mạo của nàng cực kỳ giống như Cửu vĩ hồ, Nam Cung lão gia vốn nghĩ một đao đánh chết nàng, nhưng thấy nàng mở mắt to ngập nước, hướng về phía hân lộ ra nụ cười, dù sao cũng là cốt nhục, hân thật sự xuống tay không được.

Hai Phu thê quyết định, ôm Nam Cung Tự đưa cho Mộ Dung thị sống ở nông thôn nuôi dưỡng, vì để tránh cho chuyện này rêu rao ở bên ngoài đưa tới họa sát thân, liền hợp sức giết bà mẹ.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, chín cái đuôi cùng lông lá trên người của nàng dần dần biến mất.....

Là người nam nhân(phụ thân của Nam Cung Tự) kia ở trong tiềm thức của ‘nàng’.

Nam Cung Tự chợt mở mắt ra, đập vào mi mắt là gương mặt khóe như cười của ai đó, mí mắt nàng chớp chớp, không dám tin nhìn hốc mắt đỏ ngầu của Hiên Viên Dật, cái người này mọi người đều biết hân là Tà U Vương lạnh lùng khát máu, thế nhưng hân lại khóc.

"Hiếm thấy hiếm thấy." Trong miệng lẩm bầm nói.

Hốc mắt còn chứa nước mắt của Hiên Viên Dật ngưng lại, khuôn mặt tuấn dật đột nhiên ửng hồng, hân nổi giận, "Cái người nữ nhân đáng chết này, biết Bồn vương lo lắng cho ngươi nhiều như thế nào hay không?"

Đúng, hân cực kỳ tức giận.

Nàng hôn mê ba ngày ba đêm, vì nàng mà hân cam nguyện chấp tay giao một tòa thành trì nhường cho quý y, thấy nàng chậm chạp chưa tỉnh, thiếu chút nữa một đao rắc rắc giết quý y! Thật vất vả mới cứu nàng từ trong quỷ môn quan ra, nàng mở miệng liền chọc giận hân, hân hận không được muốn bóp chết nàng.

Nam Cung Tự không nhìn hân, mở miệng liền nói: "Ta đói rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lòng dạ đàn bà là độc ác nhất

Edit: Phong Nguyệt

Tâm trạng của Hiên Viên Dật rất rạo rực, ngón tay thon dài chạm vào má phải của Nam Cung Tự, vén mấy sợi tóc đen bên tai của Nam Cung Tự, ánh mắt thâm trầm thoáng qua liền biến mất, giọng nói êm tai nhu tình như nước: "Ngươi muốn ăn cái gì? Bồn vương tự mình xuống bếp."

Lòng của nàng rất khó chịu bởi sự ồn ào kích động mà tạo thành, giọng nói của hân dịu dàng lộ ra tình ái càng làm cho nàng cảm động đến không cách nào hình dung, ảm áp. Nàng đột nhiên mở mắt không chớp một cái nhìn hân, trên mặt chất đầy chất vấn, cau mày nói: "Vương Gia nấu cơm có thể ăn được không?"

Quần gia ở một bên không nhìn được dùng tay áo che miệng lại, nhẹ giọng cười, bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật trọn mắt nhìn tới, nhất thời kìm nén đến mặt đỏ rần, chỉ đành phải mượn cơ đi ra ngoài mà cười trộm. dđđđđ lê quy đôn

Hiên Viên Dật không giận mà cười, cánh môi tron bóng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong, đột nhiên, bàn tay ấm áp của hắn chạm vào gương mặt của Nam Cung Tự, "Làm không được, làm tiếp, cho đến khi ngươi thích ăn mới thôi."

Thân thể Nam Cung Tự từ từ cứng ngắc lên, không phải lời hắn nói làm nàng cảm động, mà khi bàn tay ấm áp của hắn chạm vào gương mặt của nàng thì rất đau, rất đau.....

Nàng nhanh chóng từ dưới cái gối lấy cái gương đồng, chỉ thấy trên má phải gương mặt thanh tú tuyệt mỹ có một vết sẹo hẹp dài xấu xí, chung quanh mớ hồ hiện lên mấy vết phỏng nước, đáy mắt của nàng có chút rung rung, nàng dùng nội đan cứu sống hắn, nàng đã dự liệu được cái kết quả này, có lẽ đối với nàng mà nói gương mặt này bị hủy lại là chuyện tốt.

Bởi vì, nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét.....

Hiên Viên Dật thấy vẻ mặt của nàng có cái gì không đúng, không nói một lời, không lẽ nàng bị đá kích? Nghĩ đi nghĩ lại lòng càng thêm lửa đốt: "Ta thật có lỗi....."

"Vương Gia, người không cần thiết phải tự trách, càng không cần thiết vì ta mà chịu trách nhiệm. Ta cứu người một mạng, người vừa cứu ta một mạng, huề nhau. Ban đầu ta là dựa vào gương mặt này làm phi của người, hôm nay mặt đã bị hủy, người tùy thời có thể bỏ ta." Nam Cung Tự mất đối mặt với cặp mắt thâm thúy, gần từng chữ một.

Người hắn muốn thú không phải nàng, nàng chỉ là người thay thế để gả cho hắn, hắn không cần thiết phải tự trách, càng không cần vì nàng mà chịu trách nhiệm.

Kiếp trước quá yêu, kiếp này nàng không tin tưởng vào tình yêu nữa.

Ở trong mắt nàng, nam nhân đều không phải là đồ tốt, nữ nhân chỉ là để nam nhân lấy về nhà làm ấm giường mà thôi.

Đáy mắt của Nam Cung Tự có chút dao động nhỏ nhưng tất cả đều thu vào trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, thuận tay từ trên bàn cầm một cây chùy thủ đặt trên khuôn mặt, "Nếu như phá hủy gương mặt này, có thể làm ngươi ở lại." Hắn chớp chớp mắt, "Ta nguyện ý!"

Lông mi của Nam Cung Tự khẽ phát run, hắn nói những lời này làm lòng nàng nhói một cái, người đàn ông này..... Kẻ điên, thế nhưng vì nàng mà muốn phá hủy gương mặt này, nàng đưa tay nắm lấy chùy thủ trên tay của hắn, nhìn hắn chăm chăm "Đừng!" Chợt miệng lại gần bên lỗ tai hắn, dịu dàng nói, "Nếu như người muốn phá hủy gương mặt này, ta không dám cam đoan bên ngoài sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt nha."

Ý của nàng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật nghi ngờ dần dần nở nụ cười.

"Vương Gia, Đại công chúa đã dẫn tới." Từ ngoài phòng truyền đến giọng nói của Hồ Phách, phá vỡ không khí mờ ám.

"Mang vào!"

Rất nhanh Hồ Phách đi vào, thị vệ trời Đại công chúa mang tới, "Quý xuống!" Ánh mắt sắc bén của Hồ phách trùng mắt nhìn về mặt vênh vào hống hách của Đại công chúa, một cước hung hăng đạp trên đầu gối của Đại công chúa, hai chân của Đại công chúa chợt ngã sòng xoài trên mặt đất.

"Lớn mặt! Các ngươi muốn tạo phản phải không? Thân thể của Bốn cung chính là ngàn vàng, nữ nhi của Đương Kim Thánh Thượng, há có thể quỳ trước mặt quân thần? Trong mắt các ngươi có còn vương pháp hay không? Trong mắt có Bốn cung hay không?" Đại công chúa giận đến cả người run lập cập, lời nói không yếu thế chút nào.

Nghe lời nói của Đại công chúa thẳng khí hùng hồn, 'phốc' một tiếng giống như một loại tiếng cười, khoe miệng sâu kín của Nam Cung Tự phát ra, khoe miệng lộ ra nụ cười, "Vương pháp? Ở trong mắt Đại công chúa vương pháp có thể tùy thời giết người, nói cách khác Bốn cung muốn róc xương lóc thịt của ngươi, cũng không có tội, là như thế này đi, Vương Gia?" Nói xong, ánh mắt nhu tình rơi vào trên người của Hiên Viên Dật. dddd lê quý đôn

Đại công chúa ghen hờn không nói gì, trong mắt muốn phun ra lửa, nói dóc! Quả thực là nói dóc, dường như những lời nói nàng ta nói ra đều là sự thật.

Nhìn đáy mắt có chút dao động nhỏ của Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật thoải mái, môi mỏng nâng lên tạo thành một đường cong, dịu dàng dò hỏi: "Ái phi nói có lý, vậy theo ý của ngươi là, là muốn róc xương lóc thịt của Đại công chúa? Hay là ném vào trong ao bò cạp?"

Tà U Vương yêu thích gương mặt quyến rũ của Nam Cung Tự, hôm nay.... Mặt của nàng ta đã bị hủy, vì sao Tà U Vương vẫn còn sùng ái nàng(NCT)? Nàng niu nàng ta giống như tiểu bảo bối trong lòng bàn tay, (** I Đại công chúa ghen tỵ hãm mộ nha!)

Nam Cung Tự nghe vậy, vỗ tay bảo hay, "Vương Gia nói cực phải, Đại công chúa lòng dạ ác độc, nếu là một đao chém xuống như vậy thì thật là lãng phí một cách vô ích, lòng dạ nàng ta(ĐCC) giống như con bò cạp, hay là để nàng ta làm bạn với bò cạp trong ao, ném thử một chút độc cực mạnh của bò cạp vậy, những con bò cạp độc chất kia đang rầu không có đồ gặm!" Nụ cười thật nồng hậu.

Hiên Viên Dật lộ ra một màn ý vị sâu xa mỉm cười, bàn tay ấm áp vuốt nhẹ má nàng, "Được, cứ theo ý tứ của ái phi mà làm."

Nghe những lời nói của Nam Cung Tự, Đại công chúa muốn học máu, kẻ điên, hai kẻ điên, lại muốn ném nàng vào trong ao bò cạp? Nàng coi như là từ trên người nàng ta nhìn thấu.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net.**

Edit: Phong Nguyệt

Hiền Viên Dật bưng nước trà lên từ tay nha hoàn đưa tới, giấu tầm mắt, mở nắp trà ra hương thơm nhẹ nhàng từ lá trà phát bay ra, bình tĩnh nói: "Đại công chúa ngay cả lệnh bài của mình mà không nhân ra sao?" Nói xong, Hồ Phách hiểu ý, từ hông áo lấy ra kim bài hiện ra ở trước mắt Đại công chúa.

Khóe miệng của Nam Cung Tự hiện lên nụ cười lạnh, đáy mắt đều là giễu cợt, lười biếng tựa trên đầu gối của Tà U Vương, môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích: "Ta đã gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng lại chưa từng thấy qua người nào có da mặt dày như thế." Nàng ta nói láo mặt không đỏ tim không đập, kỹ thuật diễn thật là khó tin.

Mô Thiên Vấn dẫn một vị công công đi vào, ôm quyền nói: "Khởi bẩm Vương Gia, Hoàng thượng hạ chỉ muốn ngài lập tức cùng Vương phi vào cung."

Trong mắt Đại công chúa hiện ra nhiều điểm sáng, nàng biết Phụ hoàng sẽ không trơ mắt nhìn nàng đi tìm chết, trừng mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, ngạo mạn nói: "Thế nào, sợ? Không dám vào cung cùng Bôn cung đối chất? Bôn cung còn tưởng rằng Tà U Vương không sợ trời không sợ đất, hừ, cũng chẳng qua như thế."

Giương mắt tuần mỹ của Tà U Vương ở trước mắt nàng hiện ra nụ cười mê người, một cổ dữ tợn từ đôi mắt bắn tới, "Được, liền theo ý tứ của ái phi đi."

Đến Ngự Thư Phòng, chỉ thấy người ngồi trên Long Yǎ là một nam tử ước chừng chừng năm mươi tuổi, đầu đội mũ Ô Long, bức rèm che nhỏ xíu theo động tác từ từ run run, dưới mũ Ô Long là cặp mắt già nua, ánh mắt lộ ra mấy phần mềm yếu, mặt chữ quốc thượng giữ lại hai mép râu ria, trên đầu gối có một phi tử đang dựa vào, nếu không phải thân thể hần đang mặc long bào, thật không nhìn ra hần có điểm nào giống Hoàng thượng có khí phách đứng đầu thiên hạ. "Vi thần tham kiến Hoàng thượng!"

Mặc dù Tà U Vương có thể lực không lò, hấn có thể không để hoàng thượng ở trong mắt, nhưng hấn dù sao cũng là Vương gia, hành lễ là đều phải làm.

Hoàng thượng vừa nhìn thấy mặt Tà U Vương, trên mặt xẹt qua một chút hoảng hốt, vội vàng đẩy người trong ngực ra, "Khụ!" Hắn giọng một cái, giọng tay lên nói: "Miễn lễ, ban thưởng ngồi!"

"Hò dô! Ngươi phạm sai lầm cho là trầm không biết sao? Đã vậy ngươi còn có mặt mũi bóp méo sự thật, hoàng hậu dạy dỗ ngươi như thế hả? Còn không mau hướng Hiền Viên ái khanh chịu tội?" Hoàng thượng sầm mặt, ánh mắt thất vọng khinh bỉ trùng trùng về phía Đại công chúa, nha đầu này ai

Quy tắc tranh tài do Hoàng thượng quy định, trên cành Dương Liễu treo một cái hoàng bào, trên đỉnh đóng một đồng tiền to bằng cái bát, mũi tên thứ nhất phải bắn trúng hoàng bào treo trên cành cây liễu, mũi tên thứ hai bắn đứt dây đỏ trên hoàng bào, ở thời điểm hoàng bào rơi xuống đất, liền bắn mũi tên thứ ba bắn vào tâm lỗ đồng tiền.

Ặc, quy tắc tranh tài tuy là từ trong miệng Hoàng thượng nói ra, nhưng cái chủ ý này cũng là do Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự ra đề.

Nam Cung Tự không phải người ngu, cao như vậy dù tài bắn cung có cao hơn nữa cũng không có cách nào bắn trúng, hẳn làm như vậy muốn nàng biết khó mà lui, âm thầm sắp xếp mọi chuyện, làm người hòa giải, đáng tiếc, nàng cố tình không đồng ý cách của hắn, mạng của Đại công chúa nàng chắc chắn phải có được!

Các vị Hoàng tử, Công chúa ngồi ở trong lầu cổ, ăn điểm tâm, cắn hạt dưa, trận đánh cuộc vô luận là phương nào thắng, đối với bọn họ mà nói cũng chỉ là một cuộc biểu diễn ngẫu hứng mà thôi, dĩ nhiên! Phần lớn người ước gì Đại công chúa thua trên tay Nam Cung Tự, ai bảo Đại công chúa bình thường làm nhiều chuyện thất đức như vậy?

"Nhị Hoàng huynh, người đánh cuộc người nào thắng?" Bát hoàng tử Đường Uyên Lâm cầm trên tay ly ngọc vuốt vuốt, ánh mắt không chút để ý nhìn về phía nữ tử che mặt khéo léo ngồi ở bên cạnh Tà U Vương, hiện ra sự linh hoạt, da trắng nõn, không tẻ!

Đường Uyên Tự chú ý tới ánh mắt bất nhả của Bát hoàng tử, "Khụ!" Rõ ràng đang hắng giọng nói: "Tất cả đặt cược năm trăm lượng."

Bát hoàng tử nhếch mày, quả nhiên là Nhị ca, hai người tất cả đặt cược năm trăm lượng, nói cách khác mặc kệ phương nào thắng, bạc sẽ không ra bên ngoài, chỉ biết nhét vào trong túi áo bọn họ. Nhưng mọi người đều biết Nam Cung nhị tiểu thư chưa học qua tài bắn cung bao giờ, đặt cược ở trên người nàng..... Không đáng tin cậy. Hắn hướng về phía công công đưa một túi bạc: "Bát hoàng tử đánh cuộc trên người Đại công chúa."

Lời này không nhẹ không nặng rơi vào tai của Nam Cung Tự, nàng hé miệng mà cười khê, những thú vui cuộc sống thường ngày của hoàng thân quốc thích chính là đặt cược đánh bạc, bọn họ chỉ biết là Nam Cung Ngọc không hiểu được bắn cung, nhưng bọn họ hẳn nhiên không biết người mang danh hiệu Tà Vương phi tài bắn cung của nàng cũng không phải là dạng xoàn, bọn họ lần trước đánh cuộc nàng không chịu được ba ngày, kì này lại đặt cược tất cả lên trên người Đại công chúa, rất tốt! Lão nương để cho các người từ Phú Nhị Đại thua đến nghèo rớt mồng tơi.

Ánh mắt của Nam Cung Tự long lanh như nước chớp chớp nhìn hắn, "Vương Gia, người đánh cuộc bao nhiêu tiền?"

Hiên Viên Dật ngẩn người, ánh mắt nhu tình chậm chậm hướng về phía Nam Cung Tự, hé miệng cười nói: "Ái phi, nói chuyện đặt cược tiền bạc sẽ làm mất đi tình cảm? Ở trong mắt Bồn vương, ái phi đã là người thắng rồi."

Lời này nghe làm sao kỳ cục như vậy? dddân lễ quý đôn

Ngón tay thon dài của Nam Cung Tự ở trên bờ môi mỏng khơi gợi về một vòng tròn, "Vương Gia, nghe nói trại lính cần bạc gấp, nếu như người tin tưởng thần thiếp..., liền đánh cược toàn bộ gia sản vương phủ vì thần thiếp, như thế nào?" Nếu để cho người khác chiếm được tiện nghi, chẳng thà tự mình kiếm lời.

Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên mí mắt run lên, gì? Vương phi lại muốn Vương Gia đánh cược toàn bộ gia sản vương phủ cho nàng, mặc dù nói không biết Vương phi lấy đâu ra tự tin, nhưng ngộ nhờ thua, toàn bộ người trong vương phủ từ trên xuống dưới cùng nhau đi ăn gió Tây Bắc rồi, không được, kiên quyết không được.

"Vương Gia, chuyện này vạn lần không được!" Hắn chột lắc đầu nói.

Hiên Viên Dật liếc mắt về phía Mộ Thiên Vãn, không chút để ý nói: "Bồn vương đều là người của nàng, hướng chi là cả Vương phủ này?"

Lời này không biết xấu hổ mà nói ra người khác mà nghe được đó là ** trắng trợn hiểu lầm, mặt Nam Cung Tự đột nhiên ửng hồng, phản bác: "Xin Vương Gia chú ý lời nói!"

"Hả?" Lòng mày của Hiên Viên Dật hơi cong lên, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Nam Cung Tự, miệng nhếch lên tạo thành một đường cong thật sâu, bờ môi bóng loáng như nước, còn ánh mắt của các tiểu thư quan lại ghen tỵ hâm mộ, nâng cằm Nam Cung Tự lên, kê miệng lại gần bên tai nàng, dịu dàng nói, "Ái phi là cảm thấy hữu danh vô thực, nàng nói những lời này giống như là uất ức vậy? Nếu không..... Chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc, vì phu sẽ bồi thêm tình cảm."

Tai Nam Cung Tự giống như là bị lửa thêu mà nóng rực, cái hơi thở ấm áp kia phả ra trên cổ nàng, làm cho cả người nàng nổi lên một tầng da gà, như thể mập mờ, thật là khôn khéo.

"Vương gia cẩn thận thân thể nhu nhược, chớ mạnh tay bê hoa."

"Khụ khụ!" Hoàng thượng lúng túng hắng giọng một cái, hướng về phía Tô công công nói: "Bắt đầu đi!"

"Dạ!" Tô công công nhỏ giọng lên tiếng, ánh mắt hướng về phía Thái giám đứng ở dưới cây dương liễu ra hiệu.

"Tùng Tùng Tùng ——" tiếng trống được thái giám đánh mà vang lên, chỉ thấy người ra sân là Công chúa, nàng mặc một y phục bằng tơ lụa đai lưng bó sát người, tóc đen dài mượt buộc lên rất gọn gàng, nhưng lại không cách nào che giấu một thân nồng nặc phấn vị.

Da mặt Mộ Thiên Văn run run, đây chính mấy tháng lợi nhuận đều không có lương tháng nha! Đáng thương nói: "Vương Gia có thể thương lượng một chút không?"

"Không thể!" Hiên Viên Dật bất thình lình nói.

Mộ Thiên Vấn hóa đá ngay tức khắc, ở trong gió ngồn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Phản bội Bồn cung, hậu quả rất nghiêm trọng

Nam Cung Tự để mũi tên trong tay xuống, lạnh nhạt xoay người đi vào trong lều, lông mày nhăn nhẹ, tầm mắt rơi vào sắc mặt xám trắng của Đại công chúa, đáy mắt thoáng qua tia độc ác, ý cười trên khóe môi sâu hơn mấy phần, toàn thân tỏa ra sát khí凛冽 hiện ngay trên ánh mắt: vì ai một đời ngông cuồng.

Đại công chúa, muốn ta chết? Ha ha, vậy thì ta đưa ngươi lên đường trước.

Đường Uyên Tự nhìn ánh mắt của Nam Cung Tự, trừ không dám tin bên ngoài không biểu hiện gì hết, về mặt ý vị không rõ ràng, “Nàng thắng!”

“Nàng vốn không biết bắn cung, làm sao hôm nay lợi hại như vậy, nhất định là có người bên trong động tay động chân, Bồn cung không phục!” Đại công chúa thế nào cũng không tin Nam Cung Ngọc 【 Nam Cung Tự 】 bắn được cung tên, nghĩ thầm nhất định là nàng giờ trò gì.

Nam Cung Tự không giận mà cười, nụ cười mê người, vẫn không khỏi làm Đại công chúa bối ngỡ, nghĩ ăn vạ đúng không! Không có việc gì, ánh mắt của mọi người đều đã nhìn thấy mọi chuyện, “đàn lê quý đôn Đại công chúa nói những lời này sẽ làm cho nhiều người tức giận đấy, mọi người ở đây đều nhìn hết tất cả quá trình, chẳng lẽ bọn họ nhìn lầm? Giấy trắng mực đen trên giấy viết rất rõ ràng, người thua mặc cho đối phương xử trí, hơn nữa Hoàng thượng cùng nhiều người ở đây làm chứng, chẳng lẽ Đại công chúa muốn kháng cự hay sao?”

Nàng nói xong những câu có lý, mọi người không hện mà cùng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát Đại công chúa, nhìn mỗi bước đi đều rất nhẹ nhàng, như muốn giẫm lên trái tim của Đại công chúa, đè ép nhịp tim, trái tim của nàng ta giống như có ai bóp chặt, không thở nổi.

“Ngươi..... Ngươi muốn làm gì.....”

Ánh mắt trong suốt hiện lên nụ cười nồng đậm, ánh mắt như thanh đao như muốn xuyên qua đáy lòng công chúa, để cho nàng bối ngỡ, không khỏi lui về phía sau.

Nam Cung Tự dừng lại bước chân, lười biếng ngồi ở trên ghế bên cạnh Tà U Vương, hướng về phía Mộ Thiên Vấn nhạt giọng nói: “Cho ta mượn tay giết nàng, Bồn cung sợ bản tay.” Nói xong nhìn về phía Hiên Viên Dật, mỉm cười cười yếu ớt nói: “ Vương Gia, chúng ta đi thôi!”

Trong mắt Hiên Viên Dật mang theo ý cười, môi mỏng lạnh nhạt nói: “Được!”

Khi hai người xoay người hướng bên ngoài lều đi ra thì sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai thê thảm của Đại công chúa, nhất thời máu đỏ tươi văng khắp nơi, máu phun ra làm cho các vị Hoàng tử và Công chúa hai bên đều hoang mang lo sợ, sắc mặt của vị Hoàng đế bấy giờ là trắng bệch, cả người thờ thẫn ngồi trên Long Y, nhìn Đại công chúa còn mở cặp mắt tròn vo.

“Ái phi không phải nói muốn ném Đại công chúa vào trong ao bò cạp sao?” Hiên Viên Dật đột nhiên nói.

Nam Cung Tự dừng lại bước chân, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, “Chẳng lẽ Vương Gia không biết con bò cạp không ăn thịt người sao? Điểm thông thường này mà cũng không hiểu, không biết Vương gia làm sao mà lãnh đạo được thiên quân vạn mã.” Dứt lời, nàng kéo làn váy thật dài lên đón gió đi ra ngoài.

Khóe miệng Hiên Viên Dật khẽ co rút, lại dám coi rêu hấn?

Được, rất tốt, rất tốt! Tội nay Bồn vương sẽ để cho ngươi ném thử một chút cái gì gọi là thông thường.

Nhìn bóng hình càng xa càng xinh đẹp kia, khóe miệng nam nhân nào đó cười sâu hơn mấy phần.

Đêm đã buông xuống.

Ngoài cửa sổ những bông hoa tuyết rơi xuống, giống như trăm ngàn con bướm bướm tựa như bay về phía cửa sổ, ở trên cửa sổ mà nghịch ngợm, lại nhẹ nhàng bay về hướng bên cạnh.

Người Nam Cung Tự mặc một y phục ống tay áo váy ngắn, lười biếng gối đầu tựa lên trên cửa sổ, trên người khoác một cái áo choàng lông ngỗng trắng

như tuyết, tay trắng nõn cầm quyển sách, ánh mắt hơi thu lại, không nhìn ra trên mặt nàng có bất kỳ biểu cảm gì.

Bên ngoài tấm bình phong, chỉ thấy sắc mặt Lục Nhã phát run quỳ trên mặt đất, trên mặt hiện ra là tái nhợt, trên môi hiện rõ thâm đen, rõ ràng cho thấy là bị trúng độc.

“Vương phi, cho nô tì thêm một cơ hội, cứu nô tì”

“Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!” Giọng nói của Nam Cung Tự không có nửa điểm tình cảm, ở vào cái đêm Đại công chúa hành thích nàng, Lục Nhã lựa chọn vứt bỏ nàng mà chạy, lại bị trúng độc của nàng, nàng có thể đi bao xa? Đến cuối cùng độc cũng phát ra, giờ giống như con chó bỏ lại đi cầu nàng?

“Vương phi, nô tì biết sai rồi, thật biết sai rồi, xin người cho nô tì thêm một cơ hội, nô tì thật sự chưa muốn chết.” Lục Nhã dập đầu, viên mắt còn ẩm ướt, nàng còn trẻ, còn chưa có lập gia đình, còn chưa có sanh con, nàng không cam lòng cứ như vậy mà chết.

Từ ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân nhẹ, theo sát truyền đến giọng nói của Mộ Thiên Vãn: “Vương phi, Vương Gia hỏi ngài có dùng bữa tối hay không.”

Nam Cung Tự để cuốn sách xuống, lười biếng duỗi lưng một cái, bụng thì đang đánh trống biếu tình vang dội, phát hiện chính mình từ lúc tỉnh dậy cũng chưa từng ăn cơm, nàng bĩu môi nói: “Đói bụng.”

Đói bụng? Nói như vậy còn chưa có ăn.

Mộ Thiên Vãn cười nói: “Như vậy xin Vương phi theo tiểu nhân đi một chuyến đến Yêu Nguyệt Các, cùng Vương Gia dùng bữa tối!”

Đôi mày thanh tú của Nam Cung Tự cong lên như có điều suy nghĩ, đáy mắt dâng lên có một tia mờ ám, xem ra Vương Gia nhà nàng không nhẫn nại được nữa muốn xuất chiêu, nàng sao nhẫn tâm bỏ qua một phen ý tốt của hắn được?

Lục Nhã thấy nàng đi ra, khổ sở tiến lên ôm lấy bắp chân của nàng, khóc lóc cầu khẩn nói: “Vương phi, cứu nô tì, cầu xin người cứu nô tì!”

Ánh mắt của Nam Cung Tự hơi thu lại, tầm mắt nhàn nhạt nhìn vào gương mặt làm cho nàng chán ghét, lông mày nhíu lên, “Bổn cung đã cho người một cơ hội, là người tự mình lựa chọn buông tha cơ hội lần này.” Bỏ xuống những lời này, nàng nhẫn tâm hướng bụng Lục Nhã mà đá tới, nàng thống hận nhất là sự phản bội, có một số việc bỏ lỡ, cũng chưa có hối hận, cho nên nàng sẽ không cho nàng ta cơ hội lần thứ hai.

Lục Nhã ôm bụng đang đau nhói, ánh mắt giống máu gà thể hiện lên sự khát máu, nghĩ thầm thuốc giải nhất định là ở trên người nàng, trước sau đều chết, nàng phải liều mạng!”Tiện nhân, mau giao thuốc giải ra đây!” Nói xong, nàng liền từ trong tay áo nhanh chóng lấy ra một cây chủy thủ, hướng về phía sau lưng của Nam Cung Tự đâm tới.

Đáy mắt của Nam Cung Tự âm lãnh đột nhiên lách mình sang một bên, bóng dáng tựa như tia chớp nhanh chóng tiến tới, sống lưng của Lục Nhã chợt cứng ngắc, chủy thủ trong tay đánh rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng giống như tiếng chuông thanh thủy dễ nghe, thanh trường kiếm từ phía sau để ở trên cổ nàng, “Phản bội Bổn cung, hậu quả rất nghiêm trọng.” Một cổ lạnh phát ra phun trên gáy Lục Nhã.

Máu đỏ tươi như suối phun ra văng khắp nơi, khoe môi của Lục Nhã tràn ra tia máu, sắc mặt dữ tợn, cả người chậm rãi té trên vũng máu hung hăng co quắp ba cái, rồi liền chết.

Một màn này được Như Nguyệt đẩy cửa vào mà thấy được, lông mày nàng hơi run rẩy, da đầu không khỏi căng thẳng, đây không phải là tỷ nữ thân cận của Vương phi sao?

Nam Cung Tự bỏ bảo kiếm dính máu trong tay xuống, không chút để ý ánh mắt của Như Nguyệt đang nhìn, lạnh nhạt nói: “Lấy đầu của nàng xuống, đưa đến phòng của Vương Gia!”

Như Nguyệt chợt nuốt nước miếng xuống, gật đầu, giống như là con gà con đang mổ thóc.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hiên Viên Dật sử dụng nam nhân kế

Nam Cung Tự đi theo sau Mộ Thiên Vãn hướng Yêu Nguyệt Các đi tới, trong tay Như Nguyệt xách bọc màu trắng chứa đầu của Lục Nhã, trên hành lang lưu lại vết máu dài thật quý dị, gãi sai vật, nha hoàn đi ngang qua nhìn thấy sợ hãi lùi về phía sau ba bước, sắc mặt tái nhợt.

Mộ Thiên Vãn đột nhiên dừng lại bước chân, tầm mắt nhìn vào tay của Như Nguyệt đang xách cái bọc đang nhỏ giọt máu, phía sau cái hành lang dài có vẻ vô cùng âm u, cả người hắn không nhịn được run lập cập, do dự nói: “Vương phi, làm như vậy có chút không ổn?” Vương Gia mời Vương phi đi qua dùng bữa, nàng lại mang đầu người theo.....

“Rất ổn!” Nam Cung Tự xem thường nói, trong tay ôm tiểu hồ ly đang ngủ, bộ dáng nhẹ nhàng đi tới Yêu Nguyệt Các.

Bên trong phòng bốn bề màn cửa thật cao cuộn cuộn xoắn lên, trên lư hương khói hương tràn ra như sương mù, mỏng như cánh màn lay động. Hiên Viên Dật lười biếng nghiêng người dựa vào giường La Hán, người mặc trường bào màu tím, cổ áo khê mở rộng, lộ ra làn da trắng nõn cùng lồng ngực cường tráng, hô hấp chậm rãi phập phồng. Ánh mắt màu hổ phách hiện lên một chút nhu hòa ánh sáng lộng lẫy, cánh tay trắng nõn thon dài cầm ly ngọc, đôi môi lạnh lẽo hấp dẫn khẽ nhấp một ngụm rượu, vẻ mặt dị thường mê ly yêu nghiệt.

Cả người Nam Cung Tự liền sững sờ, người nam nhân trước mắt này mọi động tác đều nhẹ nhàng, nàng không dám đảm bảo sẽ trực tiếp nhào tới ăn hắn.

Xem ra vị Vương Gia này vốn định dùng nam nhân kẻ mê hoặc nàng, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

Động tác uống rượu của nam nhân này hơi chậm lại, tầm mắt hài hước rơi vào trên người của Nam Cung Tự, “Tự nhi, tôi đây ném thử một chút tài nấu nướng của vi phu.”

Ặc, hần hình như không được bình thường?

Hiện tại cũng đôi giọng gọi nàng là ‘Tự nhi’, trừ Ngoại Tổ mẫu cùng sư phụ gọi nàng như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai thân mật gọi nhũ danh của nàng như vậy.

Mặt của Nam Cung Tự ửng hồng, vội vã lúng túng dời ánh mắt, ánh mắt nhìn vào bữa tiệc trên bàn lớn, mùi thơm bốc lên, nhìn qua có vẻ rất ngon, nàng đói bụng, ánh mắt dần dần tụ tập thành chất vấn “Vương Gia, người dám thề rằng món ăn này là do ngài làm? Không cần người khác giúp?” Tiểu hồ ly không hện mà cũng gật đầu tỏ vẻ không tin.

Hiên Viên Dật sững sờ một chút, đuôi lông mày cong lên, cắn răng nói: “Nàng biết vi phu vì làm mấy món ăn này rất khổ cực không? Nàng nhìn đôi tay của vi phu xem.” Nói xong đưa đôi tay ra vết thương chổng chắt mười ngón tay, ra trận giết địch cũng không có những vết thương này.

Mộ Thiên Vấn đầu tiên là ngẩn người, không nhận được che miệng cười trộm, vẫn là lần đầu tiên thấy Vương Gia uất ức, có thể đùa như vậy.

“Ồ!” Mí mắt của Nam Cung Tự đều lười không nhấc lên, ngồi ở một bên trên ghế, rất thom, chắc hẳn mùi vị nhất định không tệ.

Thấy nàng tập trung chú ý trên bàn rượu và thức ăn, căn bản không có ý định quan tâm tay hắn, con tức giận lập tức dâng lên, nín nửa ngày, khạc ra một câu: “Nam Cung Tự, lương tâm của ngươi bị chó ngậm trong mồm tha đi rồi sao? Chẳng lẽ cũng không biết quan tâm tới Bôn vương một cái hay sao?”

Mí mắt của Nam Cung Tự hướng hần liếc mắt, thật là nhìn không thấu nam nhân này đang suy nghĩ gì, có lúc bá đạo, có lúc sâu không lường được, thỉnh thoảng còn có chút tùy hứng, như một đứa con nít hướng nàng tranh công.

Nàng đưa tay cầm cái bọc trắng từ tay của Như Nguyệt đưa tới để trước mặt hắn, “Vương Gia, đây là đích thân ta tặng người lễ vật.”

Hiên Viên Dật ngẩn người, tầm mắt cảm động rơi vào cái bọc màu trắng, còn dính nhiễm bãi máu lớn, hần tự tay mở ra, chỉ thấy một đôi mắt tròn vo lật lên trên, bên mép vết máu còn chưa ngừng chảy, hần đã sớm nghĩ là đầu người, Ếc..... Quà tặng này, rất đặc biệt.

“Ái phi đã có thành ý như vậy, Bôn vương liền bỏ qua chuyện cũ.” Nụ cười của hần nồng đậm, nhắc tới làm nàng chướng mắt liền ném cho Mộ Thiên Vấn, âm thanh nhạt nói: “Đút cho chó ăn.”

Khỏe miệng của Mộ Thiên Vấn hung hăng co rút, người cũng đã chết rồi, còn phải ném cho chó ăn, nhìn Lục Nhã có kết quả bi thảm, xem ra sau này hần không chỉ phòng Vương Gia cùng con nặc xà kia, còn phải lo lắng đề phòng học được lấy lòng vị Vương phi này, không biết ngày nào đó hần chết không biết làm sao chết.

Hiên Viên Dật phủ thêm áo choàng, run lập cập ngồi ở trước mặt của Nam Cung Tự, mười ngón tay khép lại kéo căng, mặt mong đợi nhìn nàng nói: “Tự nhi, ném thử một chút như thế nào?”

Nam Cung Tự gấp một miếng thịt đúng như hần mong muốn, nhưng đối tượng ăn là tiểu hồ ly nằm trong ngực nàng, thân hình Hiên Viên Dật cứng lại, tiểu hồ ly nhai thịt say sưa ngon lành, lộ ra khuôn mặt hạnh phúc, chột nhảy ở trên bàn gặm ăn.

Môi mọng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường, chột đưa tay nắm cổ của tiểu hồ ly, hung tợn uy hiếp nói: “Còn ăn nữa thử một chút xem, có tin Bôn vương tra tấn ngươi rồi, rồi nướng ngươi hay không hả.” Tiểu hồ ly như thế bị hần hù dọa, trong con mắt lóe ra nước mắt, thiếu một chút khóc, hần thoải mái cười to lên, “Ha ha, thế nào? Biết sợ, tránh sang một bên đi, chó phá hư chuyện tốt của Bôn vương.”

Ánh mắt của Tiểu hồ ly hiện lên tia nguy hiểm, cả người lông dựng thẳng lên, khi dễ ta đây nhỏ yếu đúng không? Ta đây với ngươi liều mạng, móng vuốt sắc bén bắt chặt tất cả hướng tới gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Dật mà quào ba cái.

Da mặt của Hiên Viên Dật run lên, gương mặt tuấn mỹ lưu lại ba đường vết đỏ, sắc mặt âm trầm xuống, đôi tay nắm cổ tiểu hồ ly, ánh mắt kia hận muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Đáy mắt âm lãnh của Nam Cung Tự lóe lên rồi mất, từ trong tay hần nhanh chóng cứu thoát tiểu hồ ly đáng yêu, khinh bỉ trừng mắt liếc hần một cái, “Hiên Viên Dật, ngươi không cần tùy hứng có được hay không?” Cũng chỉ ăn đồ ăn hần làm, sao hần kích động như vậy?

“Bồn vương nơi nào tùy hứng, thức ăn này nó không thể ăn, không nó sẽ.....” Phát xuân(nảy sinh lạc thú o($\geq v \leq$)o~)hai chữ cuối cùng hần không nói ra miệng, mục đích chưa đạt được, hần phải bình tĩnh, bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vương Gia, người cam chịu số phận đi

“Không nó sẽ như thế nào?” Nam Cung Tự chán ghét nhú nhú mày, trong lòng tám chín phần nghi ngờ hần bỏ cái gì trong rượu và thức ăn, chỉ là nàng không có trực tiếp phơi bày, bởi vì nàng muốn biết hần có đáng giá để nàng hy sinh nội đan hay không, nếu như hần dám can đảm lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, như vậy.... Ánh mắt trong suốt hiện lên tia nguy hiểm.

“Không có..... Không có gì.” Hiên Viên Dật đột nhiên không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, hần hốt hoảng mở miệng, ánh mắt không lý do tự chủ nhìn sang một bên, đáng chết! Vì cái gì hần cảm thấy làm chuyện này thật có lỗi với nàng.

Đang lúc hần do dự liền thấy Nam Cung Tự gấp một miếng thịt chậm xé nhỏ nuốt, cặp mắt trong suốt chưa kịp hạnh phúc lập tức nheo lại, nhìn trên mặt nàng lộ ra vẻ hài lòng, tim của hần khẽ co rút, cảm giác tội ác bỗng nhiên cảm thấy tăng thêm mấy phần, môi mỏng mím chặt lên, “Đừng ăn.....”

Nam Cung Tự nhìn chỗ sâu trong đáy mắt hần đang gọn sóng, xem thường nói: “Tại sao, mùi vị rất tốt!”

Hiên Viên Dật nâng mí mắt sững sờ nhìn nàng, ánh mắt âm thầm từ từ hiện lên ánh sáng óng ánh, như một đũa con nít kích động nói: “Có thật không? Nàng không có dụ ta đấy chứ?” Đây chính là lần đầu tiên hần xuống bếp, làm 99 lần mới làm ra hình dạng món ăn, nhưng hần thật không ngờ nàng hài lòng đồ ăn của hần làm.

Nam Cung Tự gấp miếng thịt cá đưa lại gần miệng hần, trên mặt hiện ra nụ cười ôn nhu, “A! Há miệng.”

Mộ Thiên Vãn đẩy cửa đi vào, sững sờ nhìn Vương Gia đang há miệng ăn đồ ăn Vương phi đưa tới, không khỏi kinh ngạc nói: “Vương Gia, người không phải là ghét nhất ăn cá sao?” Mặt trời từ phía tây mọc lên sao, hần đi theo Vương Gia ước chừng mười năm, trong Vương phủ son hào hải vị đều có, chính là duy nhất không có cá, chỉ vì Vương Gia không thích ăn cá, cho nên đây là lần đầu tiên hần thấy Vương Gia ăn thịt cá.

Hiên Viên Dật che miệng lại nhai khẽ, mùi vị ngay cả mình đều cảm thấy rất tốt, xem ra lúc trước hần làm thất bại 98 lần không uống, liếc nhìn mặt kinh ngạc của Mộ Thiên Vãn, gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười ôn nhu, trong mắt tràn ra hạnh phúc sáng bóng, “Trước không thích, không có nghĩa là hiện tại không thích.”

Biết bao lâu, biết bao lâu không nhìn thấy Vương Gia cười? Hần đi theo Vương Gia từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Vương Gia cười dịu dàng như thế, như vậy vô hại, Mộ Thiên Vãn trong mắt lóe ra kích động, hít mạnh nước mũi một cái, nức nở nói: “Vương Gia thích là tốt rồi.” Hướng về phía Nam Cung Tự khẽ khẽ nhún người, “Như vậy Vương Gia liền làm phiền Vương phi hầu hạ.” Xoay người liền đi ra ngoài.

Khóe miệng của Nam Cung Tự không ngừng co rút, hần mới vừa nói lời kia giống như phó thác một đứa bé không hiểu chuyện cho nàng vậy, không nhìn được cười nói: “Vương Gia, người nên hiểu chuyện đi, không thôi người bên cạnh vì người lo lắng đấy.”

Hiên Viên Dật nghe lời này, có chút xấu hổ, che miệng ho nhẹ hai tiếng, hần làm sao để cho người khác quan tâm sao? Đột nhiên biểu hiện trên mặt từ từ cứng ngắc lại, hần mới vừa dường như đã ăn, cảm thấy trong lòng giống như bị lửa thiêu đốt một cỗ nóng rực, loại cảm giác nóng rực này dường như muốn da thịt của hần, gương mặt tuấn mỹ trắng nõn lúc này hiện lên một tầng đỏ tươi.

Ha ha, xem ra dược hiệu đã có tác dụng, khóe miệng của Nam Cung Tự cười sâu hơn mấy phần, muốn bỏ thuốc nàng, làm ơn! Loại thuốc này đối với nàng căn bản không có tác dụng gì, nhiều nhất là làm ấm áp thân thể thôi, nhưng mà đối với một phạm nhân như hần mà nói, dược kia đương nhiên có hiệu lực, tuy là trong cơ thể hần có nội đan, nhưng hần dù sao cũng là người phạm **, làm sao mà chịu được dược mạnh như vậy?

Hiên Viên Dật nhìn Nam Cung Tự nhàn nhã ăn, cùng với một bộ dạng chú mèo ham ăn, trên mặt không có bất kỳ biến hóa dị thường, nghi ngờ nói: “Tự nhi, nàng..... Làm sao nàng không có việc gì?”

“Vương Gia hi vọng thần thiếp có chuyện gì sao?” Nam Cung Tự buông đũa trong tay xuống, đưa mặt lại gần mặt hần, ngón trỏ êm ái phất qua cang làm cho gương mặt hần thêm nóng rực, rất nóng, giống như bị lửa thêu nướng, “Nhanh như vậy liền uống say, Vương Gia thật đúng là tứ lượng không cao!” Nụ cười thật dịu dàng.

“Tự nhi, đừng như vậy, ta sợ sẽ.....” Hiên Viên Dật vốn bị dược hiệu làm cho toàn thân khó chịu, lại bị nàng như vậy đùa giỡn, càng khó kiềm chế lại trong lòng cái loại ham muốn mãnh liệt **, hần hung hăng cắn môi dưới, không được, tuyệt đối không được.

Nam Cung Tự đứng dậy, đi qua ngồi ở trên người hần, một tay choàng qua cổ của hần, một tay kia là nắm cằm, môi đỏ mọng ghé vào tai hần, hơi thở ấm áp giống như lông vũ êm ái phả trên mặt, ánh mắt hẹp dài hiện lên nụ cười hài hước, “Vương Gia sợ sẽ như thế nào đây?”

Suy nghĩ một chút dám thả thuốc dụ ta? Ha ha, được, tối nay nhìn lão nương huấn luyện người như thế nào.

“Tự nhi, không cần, ta biết sai rồi còn không được sao?” Trong truyền thuyết Tà U Vương khát máu lạnh lùng, bây giờ bày ra bộ mặt uất ức nũng nịu giống như là tiểu oán phụ, hắn một đôi anh minh, thế nhưng hừ ở trên tay nữ nhân này, nhưng hắn thật không ngờ tên Mộ Thiên Vãn kia thế nhưng hạ thuốc mạnh như vậy, trong lòng là hận muốn nuốt sống Mộ Thiên Vãn.

Trên hành lang, Mộ Thiên Vãn bị một cổ sát khí không biết từ đâu đến làm cho thân thể run run, “A!” Hắn bao bọc hai cánh tay nổi da gà lại, hắt hơi một cái, nghe từ trong phòng Vương Gia truyền đến âm thanh mềm mại, trong lòng không khỏi tự hỏi, được này rất mãnh liệt? Hắn ước chừng xuống phân lượng đủ để hạ gục một con trâu, chắc hẳn bây giờ Vương phi đã ở trong lòng của Vương gia.

Đầu ngón tay của Nam Cung Tự chạm vào lồng ngực rắn chắc vẽ một vòng tròn, khoe mỗi hiện lên nụ cười tà ác, nhưng mà trên mặt lại cố làm vẻ không hiểu hỏi “Vương Gia, nói cho ta biết nhanh lên, người làm sai chuyện gì rồi?”

Trên trán của Vương Gia nào đó nổi gân xanh, bị nữ nhân này chạm vào càng làm cả người càng thêm khó chịu, hắn tức giận, đứng phắt dậy, đẩy nữ nhân trong ngực mềm nhũn ngã trên giường, cả người đè trên người nàng, đưa tay vuốt mái tóc trên quai hàm nàng, ánh mắt thâm thúy mê ly đe dọa nhìn nàng, trong miệng thổi ra một ngụm hơi thở giống như nước lọc y hệt sương mù, phả ra trên gương mặt trắng nõn như ngọc.

“Nữ nhân, đừng lướt qua ranh giới cuối cùng của Bồn vương, còn nói lời như vậy nữa, Bồn vương sẽ ăn người sạch sành sanh.”

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự nhấp máy, đôi tay bưng lấy gương mặt cực nóng của nam nhân kia, cười đến càng thêm quyến rũ, hơi có mùi vị xấu xa, “Vương Gia ở trong rượu và thức ăn hạ được, mục đích không phải là muốn muốn thân cận để thiếp ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, không phải sao? Tại sao đột nhiên đổi ý?”

“Không sai, ta là muốn lấy được người.” Hiên Viên Dật che hai mắt, môi mỏng khẽ nhúc nhích, “Nhưng làm như vậy sẽ để cho người ghét, để cho người bị thương tổn, cho nên ta đổi ý.”

Lông mi Nam Cung Tự hơi run rẩy, lòng của nàng bỗng bị hấn ghim chặt đến không thở nổi, là nữ nhân nào khi nghe những lời này cũng làm cho xúc động, bao gồm có nàng ở bên trong.

“Vương Gia muốn trói buộc ta sao?”

“Tự.....” Ánh mắt của Hiên Viên Dật âm trầm trong nháy mắt sáng lên, ý của lời này là phải.....

Đôi tay của Nam Cung Tự vuốt ve trên ngực hấn, môi đỏ mọng nhấp máy, chợt đẩy hấn ra, hướng ngoài phòng đi ra ngoài.

Hiên Viên Dật nhếch nhác tựa vào trên giường, nhìn bóng lưng nàng rời đi, trên mặt hiện ra nụ cười khổ sở, xem ra là hấn nghĩ hơi nhiều.

Chính hấn đang cắn răng cố nén, “Rầm rầm” một thùng nước giá rét lạnh thấu xương chợt đổ xuống đầu hấn, cả người hấn sững sờ, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng dễ nghe của Nam Cung Tự: “Tình táo được chút chưa?”

Hiên Viên Dật da mặt run lên, chợt nâng mí mắt trừng mắt về phía Nam Cung Tự, cắn răng nói: “Nữ nhân, người điên rồi phải hay không? Hôm nay lạnh như vậy, thế nhưng dội nước vào người của vi phu, người nở lòng như thế sao?” Thật không biết nữ nhân này có tâm không hay bị chó ngậm trong mồm tha đi rồi, lại không có tim không có phổi lộ ra nụ cười, cả người hấn run lập cập.

Nửa đêm.....

“Tự nhi, vi phu lạnh quá, ôm chặt ta!”

“Tự nhi, vi phu khát nước, hôn ta!”

Một nữ nhân nào đó phát điên, Nam Cung Tự cố mở đôi mắt thâm quầng ra, ngón trở điểm tắt cả huyệt đạo của nam nhân, cười nói: “Vương Gia, người cam chịu số phận đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sài quận chúa

Edit: Phong Nguyệt

Một trận gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào bên trong phòng, phát nâng màn cửa mỏng màu tím, dập tắt cây nến, ngoài cửa sổ trên nhánh cây hai con chim sẽ nhảy riu ra riu rít, trên ngọn cây những quả tuyết cầu đang lăn xuống, mặt trời như quả tuyết màu hồng từ phía đông đám mây tràn ra ánh sáng, bao phủ chặt ních tuyết trên mái hiên, phản chiếu vô căn phòng tối tăm.

Mặt trời lên cao

Hiên Viên Dật lười biếng lật người, thuận thể ôm cơ thể người nào đó héo rút(khô héo, ý chỉ chị TỰ' đấy, bị quăng cả đêm sao không lại được hihi) trong chăn, một luồng không khí ấm áp phả lên má trái Nam Cung Tự, mang theo cảm giác mê người tê dại, đầu khẽ thấp, hôn trên trán nàng một cái, gương mặt tuấn mỹ hiện lên nụ cười dịu dàng.diandanequydon

Hai mắt Nam Cung Tự khép chặt, ấn đường hơi nhú, vùi mặt chôn thật sâu vào lồng ngực ấm áp của hắn, một cổ mùi hương Bạc Hà thoang thoảng xông vào mũi, cái miệng nhỏ nhắn mềm mại đỏ tươi, um một tiếng, động tác này vô ý thức, khiến nam nhân nằm kế bên nhịp tim không khỏi gia tốc.

Khóe môi của hắn cong lên, ngón trỏ êm ái xẹt trên gương mặt mềm mịn, dừng lại ngay trên vết sẹo thật sâu, hồi tưởng lại cái kia đêm, đáy mắt xẹt qua một tia trong suốt, nữ nhân này nhìn như yếu đuối, lại có lực lượng cường đại, năng tính tình quật cường để cho hắn vừa yêu vừa hận.

"Cốc cốc cốc ——" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Ấn đường Hiên Viên Dật hơi nhú, cẩn thận từng li từng tí thu lại cánh tay đang bị nàng đè, phủ thêm áo choàng, đẩy cửa nhìn về phía quán gia, "Chuyện gì?"

Quán gia cười bấm báo nói: "Vương Gia, Sài quận chúa ở Vân Nam chạy đến thăm ngài, người đã chờ ở đại sảnh."

Trong hành lang

"Dật ca ca!" Hiên Viên Dật còn đang đi trong hành lang, liền từ trong phòng truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe, người nọ đã nhảy đến bên cạnh hắn, nũng nịu ôm cánh tay hắn, cau mày uất ức nói: "Dật ca ca, vì sao huynh không tới Vân Nam thăm Khê nhi?"

Nữ tử Khê nhi này là con gái một của Tiêu Dương Vương là ân sư của hắn, số tuổi ước chừng mười lăm tuổi, người mặc một y phục dân tộc thiểu số vật áo trước thêu hình hoa nhỏ, ba ngàn sợi tóc đen uốn thành khăn trùm đầu, chuỗi hạt trong suốt nhỏ bé rung động phát ra tiếng chuông bạc lạnh lạnh dễ nghe, diện mạo cực kỳ tinh xảo, da thịt mềm mịn, da dẻ vô cùng mịn màng, nhìn qua như nước trong veo, ngây thơ hồn nhiên.

"Công việc bề bộn, không có rảnh, lão nhân gia sự phụ ông ta thân thể tốt không?" Ánh mắt Hiên Viên Dật từ từ hiện lên ý cười, theo thói quen giơ tay lên cưng chiều sờ đầu của nàng.

"Dật ca ca, lão nhân gia cha ta thân thể cường tráng! Thịnh vượng còn có thể cùng dừng sĩ đấu vật!" Sài Khê Nhi nhảy nhót kéo cánh tay của Hiên Viên Dật ngồi xuống ghế, hai chân treo ở giữa không trung, cười nói, "Địa phương Đại Đường có thật nhiều chuyện vui đùa! So với Vân Nam chơi khá hơn nhiều." diandanequydon

"Đúng rồi, làm sao muội một thân một mình tới Đại Đường? Sự phụ đồng ý?" Hiên Viên Dật thu lại nụ cười trên mặt, nhẹ giọng hỏi.

Nụ cười trên mặt Sài Khê Nhi từ từ động lại trên bờ môi, nâng mí mắt, chăm chú nhìn Hiên Viên Dật nói: "Dật ca ca, thật ra thì ta lần này tới không phải du sơn ngoạn thủy, mà là chỉ vì huynh mà đào hôn."

Hiên Viên Dật lấy nước trà lên mà nha hoàn đưa tới, hơi sững sờ, "Nói rõ đi?"

"Dật ca ca, huynh trước trả lời ta một vấn đề, huynh có thích ta hay không?"

Nhìn nàng có vẻ chăm chú, ánh mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, trầm ngâm chốc lát, hắn buông ly trà trong tay xuống, thân thể khẽ tựa vào trên ghế dựa.

"Khê nhi, muội ở trong mắt ta chỉ là quan hệ huynh muội, không hơn không kém!" Hiên Viên Dật lười biếng khép lại ánh mắt, nhàn nhạt nói, lời nói nhẹ nhàng hiện tại làm cho nàng không còn mặt mũi nào.

Sài Khê Nhi nghe vậy, cúi đầu xuống, trong hốc mắt hiện ra nước mắt, đôi tay dùng sức xoắn khăn thêu, hung hăng cắn môi dưới, tùy hứng nói: "Dật ca ca, muội không muốn làm muội muội của huynh, muội không muốn! Khê Nhi chỗ nào không tốt, muội có thể đổi."

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, tiếp theo trong mắt hiện lên ánh cười, lạnh nhạt nói: "Muội rất tốt."

"Vậy tại sao Dật ca ca không thích muội?"

"Bởi vì ở trong mắt ta trừ ‘nàng’ ra, không còn chỗ cho những nữ nhân khác."

Sài Khê Nhi nheo mắt, nàng? Nàng là người nào? Hốc mắt ướt át, tim như bị đao cắt.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn một khắc kia, nhất định thể không lấy ai ngoài hắn, vì hắn cùng mà nàng cùng cha trở mặt, vì hắn đào hôn, vì hắn không ngại cực khổ đường xa xôi đi tới Đại Đường, nhưng hắn lại vô tình cự tuyệt nàng.

Nàng không cam lòng, nàng không cam lòng!

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vấn vội vã đi vào, liếc nhìn Sài Khê Nhi đang ngồi ở một bên, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

"Khê Nhi, muội đi đường tới đây chắc hẳn cũng mệt rồi." Hiền Viên Dật nhìn về phía Hồ Phách nói: "Mang Quận chúa đến Đông Suong uyển nghỉ ngơi."

"Dạ!" Hồ Phách hiểu ý, tiến lên đối diện với Sài Khê nhi chỉ hướng ngoài phòng nói: "Quận chúa, mời đi bên này!"

Sài Khê Nhi thấy hẳn có ý muốn đuổi nàng đi, không vui từ trên ghế nhảy xuống, ủy khuất dậm chân, âm thanh mềm mại: "Dật ca ca chê muội chướng mắt, muội đi, muội đi là được chứ gì!" Nói xong bước nhanh hướng ngoài phòng mà đi.

"Nói, chuyện gì!" Hiền Viên Dật lườm biếng khép lại ánh mắt, nhàn nhạt nói.

"Vương Gia, quân ngân(tiền bạc) bị thổ phi đoạt đi."

Hiền Viên Dật chợt mở mắt ra, đáy mắt dâng lên vẻ âm lãnh cực kì lạnh lẽo, "Theo lệnh Bôn vương tìm ra sào huyệt của bọn hắn, diệt!"

"Nghe nói đám thổ phi có người đứng sau chỉ điểm....."

"Buồn cười! Là ai ngông cuồng như vậy dám can đảm cấu kết với bọn thổ phi cướp quân ngân?" Trong ánh mắt Hiền Viên Dật hiện lên tia lạnh lẽo, tình mệnh như đầm nước, mang theo sóng gió mãnh liệt đi qua, "Đi, tìm ra kẻ sai khiến đứng đằng sau, nếu là nam thiến, nữ đưa vào kỹ viện!"

diendanequydon

Mộ Thiên Vãn trên mặt lộ ra vẻ do dự, "Nhưng chỉ điểm bọn thổ phi cướp đi quân ngân cũng không phải ai khác, mà là Vương phi."

"A, đi nói cho Vương phi, nàng muốn bao nhiêu bạc tự đi lấy, không cần khách khí!" Ái phi muốn tiền, sẽ đưa cho nàng, dù sao triều đình mỗi tháng cũng sẽ phát bổng lộc, quân doanh có rất nhiều bạc.

Khóe môi Mộ Thiên Vãn khẽ run lên, Vương Gia thật đúng là rộng rãi, cái kia chỉ có chừng một vạn lượng bạc, cũng không biết Vương phi cướp quân ngân làm cái gì.

Dưới cây mai, Nam Cung Tự ngồi trên xích đu, nhàn nhã dập dòn.

Như Nguyệt từ hành lang đi tới cung kính bên người nàng, nhỏ giọng nói: "Vương phi, đã làm xong theo ý của ngài."

"Rất tốt!" Tầm mắt Nam Cung Tự rũ thấp xuống, nhẹ nhàng vuốt ve trán của tiểu hồ ly.

"Đúng rồi, Nhị hoàng tử phái người đưa thiệp mời, nói là muốn hẹn Vương phi du ngoạn Tây Hồ."

Đuôi lông mày Nam Cung Tự nhíu lên, tầm mắt rơi vào tấm thiệp mời màu đỏ mà Như Nguyệt dâng lên, nhớ tới đêm đó Vương Gia ngăn cản vạn dân không cho phép nàng gặp Nhị hoàng tử, trái tim như quặn thắt lại, môi đỏ mọng bĩu một cái: "Không đi!"

Trên mặt Như Nguyệt lộ ra vẻ khó xử, "Nhưng Nhị hoàng tử đã phái người mang kiệu đến đang ở ngoài cửa chờ."

"Vừa đúng trả lại thiệp mời cho hắn, tránh khỏi ngượng đi một chuyến."

Vừa mới nói xong, tiểu hồ ly trong ngực chợt mở mắt, giống như đã phát hiện cái gì, từ trên người nàng nhảy xuống, hướng về phía Sài Khê đúng lúc đi ngang qua mà nhào tới.

"Tiểu Hồ?" Sài Khê nhi một cái nhận ra tiểu hồ ly mà trước đó cha đã nuôi, kỳ quái? Nghe cha nàng nói mang Tiểu Hồ đưa cho nữ đệ tử của Thái Ất chân nhân, làm sao xuất hiện ở Vương phủ.

Hồ Phách ngăn người nói: "Quận chúa làm sao biết sủng vật của Vương phi?"

"Vương phi?" Sài Khê Nhi cả người lền ngậy ngốc tại chỗ, bắt được cánh tay của Hồ Phách lắc lư hai cái, cảm xúc kích động nói: "Người nói bậy cái gì..... Dật ca ca lúc nào nạp phi? Tại sao ta không biết?"

Hồ Phách lạnh nhạt nói: "Quận chúa bớt giận, Vương Gia ba tháng trước đã thành hôn với thứ nữ Nam Cung Ngọc của nhà viên ngoại Nam Cung."

"Đang nói chuyện gì về Bôn cung vậy?" Giọng nói dịu dàng dễ nghe sâu kín truyền đến.

Hồ Phách thấy người tới chính là Nam Cung Tự, nghiêng người hơi quỳ gối nói: "Hồi Vương phi, thuộc hạ đang cùng Sài quận chúa nói Vương Gia đã thành hôn rồi."

Tầm mắt Nam Cung Tự rơi vào trên vai Sài Khê nhi có tiểu hồ ly, lông mày đuôi rất có hứng thú nửa cong lên, "Vị này là?"

"Vị này là con gái một của Tiêu Dương Vương ân sư của Vương gia, Sài quận chúa." Hồ Phách nói.

Thì ra là nữ nhi của Tiêu Dương Vương, không trách được Tiểu Hồ đối với nàng thân thiết như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26-1: Học chó sủa

Edit: Phong Nguyệt

Ánh mắt quý dĩa của Sài quận chúa quan sát Nam Cung Tự, nửa nhưong mi, trên mặt quái gờ nói: "Người chính là Nam Cung Ngọc?" Nói xong, nàng nhanh chóng giơ tay lên gạt cái khăn che trên mặt Nam Cung Tự ra, khăn che mặt từ từ rơi xuống mặt đất, đập vào mắt là khuôn mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo, lông của nàng nhất thời xông lên một cỗ ghen tỵ, nhưng lúc Nam Cung Tự đối diện với mặt nàng thì lòng ghen tỵ giống như trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là ánh mắt giấu cợt khinh bỉ và nồng nặc khiêu khích.

"Nguyên lai là một nữ nhân xấu xí a, không trách dùng khăn che mặt sợ người khác nói mình xấu." Sài quận chúa khuôn mặt ngây thơ thuần khiết thoáng qua tia độc ác, từng bước đến gần nàng mà tới, "Xấu xí, chỉ bằng người mà cũng dám cướp đi Dật ca ca của ta? Ha ha, ta khuyên người đừng nằm mơ, thức thoi một chút liền cách xa Dật ca ca ra một chút, không thì tự gánh lấy hậu quả!"

Thật không nghĩ ra, Dật ca ca làm sao coi trọng loại nữ nhân này, nếu hẳn tìm nữ nhân so với nàng đẹp mắt hơn, nàng cũng không còn lời nào để nói, nhưng nữ nhân này đáng đáp cũng quá xấu đi? Căn bản không có tư cách cùng nàng đánh đồng, càng không có tư cách làm Vương phi của Dật ca ca.
diendanlequydon

Dật ca ca là của nàng, Vương phi cũng chỉ có thể là nàng Sài Khê Nhi.....

Như Nguyệt thấy khăn che mặt của Vương phi bị Quận chúa trước mặt mọi người lấy xuống, còn chê cười cảnh cáo Vương phi, này rõ ràng chính là cố ý bới móc, tiến lên vì Nam Cung Tự bất bình nói: "Quận chúa, lời này của ngài là có ý gì? Dù sao nói Vương phi cũng là nữ chủ nhân của Vương phủ này, há lại để cho Quận chúa ở nơi này đối với Vương phi nói năng lỗ mãng?"

Lời này của Như Nguyệt coi như là đánh vào trên lưỡi dao, nữ chủ nhân, người xấu xí, nàng xứng sao?"Cái tên cầu nô tài này, phẩm chất ti tiện!" Sài quận chúa ‘vọt’ một cái nổi giận, giơ tay lên muốn tát trên mặt của Như Nguyệt, lại bị Nam Cung Tự một phát bắt được, nàng hung tợn trừng mắt về phía Nam Cung Tự, "Buông tay!"

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự cong lên, ánh mắt đáng hiện lên tia nguy hiểm, mặc kệ đối phương là người nào, không có ai có thể tổn thương người của nàng.

"Nếu Bồn cung không buông tay thì sao?"

Sài quận chúa cảm thấy từ trên tay nàng truyền đến một cỗ lực mạnh mẽ, trên mặt nàng cười đến dịu dàng, thì cỗ lực liền tăng thêm mấy phần, đau đến sắc mặt nàng tái nhợt.

"Đau..... Người mau buông tay."

Nàng nóng nảy, nàng có cảm giác cổ tay nàng sắp bị bóp nát.

Môi của Nam Cung Tự hiện lên nụ cười chế nhạo, từ từ thấm vào trong ánh mắt.

"Học hai tiếng chó sủa nghe một chút, có lẽ Bồn cung mở tâm, liền nói lỏng tay."

Gi? Học chó sủa?

Sắc mặt Sài quận chúa muốn đen bao nhiêu thì đen bấy nhiêu, đang lúc nàng nghĩ một tiếng cự tuyệt thì xương truyền đến một tiếng ‘kéo kẹt’, gãy xương.....

"A.... Đừng.... Ta học, ta học!" Giọng nói nàng mềm nhũn ra, khuôn mặt đỏ lên, "Gâu Gâu——"

Một cơn gió lạnh không để lại dấu vết bao trùm lên âm thanh rất nhỏ, đỉnh đầu bay qua một đàn quạ.

Án đường Nam Cung Tự hơi nhíu, trong ánh mắt không khỏi mang theo tia đùa giỡn, nhìn về phía Như Nguyệt nói: "Như Nguyệt, người mới vừa có nghe được tiếng chó sủa hay không?" diendanlequydon

Như Nguyệt thoải mái, thu liễm lại nụ cười trên mặt, trong ánh mắt có mấy phần hả hê.

"Hồi bẩm Vương phi, nô tỳ không nghe thấy tiếng chó sủa."

Trong mắt Nam Cung Tự nụ cười từ từ phai đi, trông mắt hẹp dài mang theo u ám đe dọa nhìn Sài quận chúa.

"Không nghe thấy, phải làm gì đây?"

Sài quận chúa nhìn không ra hi vọng của nữ nhân này, nhưng phút chốc nụ cười trên mặt nàng ta phai đi, nàng luống cuống, sợ.

"Gâu Gâu——"

Tiếng chó sủa vang dội quanh viện, bọn hạ nhân rồi rít che miệng cười trộm, đáng đời! Ai bảo nàng chọc Vương phi.

Đứng ở ngoài viện Hiên Viên Dật thấy tất cả mọi chuyện, ánh mắt thâm thúy hiện lên nụ cười không dễ dàng phát giác.

Xem ra cũng chỉ có ái phi của hắn mới có biện pháp trị được nha đầu này.

"Khê Nhi?" Từ ngoài viện truyền đến giọng nói dịu dàng tà mị, Hiên Viên Dật từ ngoài viện đi vào, hắn nhìn Sài quận chúa nhưng tầm mắt rơi vào trên người Nam Cung Tự, con mắt trũng gió tình hiện ra, đôi chân thon dài bước chân tới trước mặt của Nam Cung Tự, hắn vươn tay vòng qua ôm eo nhỏ nhắn của nàng, nụ cười thật dịu dàng, "Ái phi cũng ở đây à, không ngờ các người nhanh như vậy đã quen biết nhau, thật là ngoài ý muốn nha."

Nghe vậy, sắc mặt Sài quận chúa xám trắng, nhìn bọn họ thân mật như vậy, trong lòng xông lên một cỗ chua chát ghen tức, siết chặt hai nắm tay, móng tay thật sâu nắm vào trong lòng bàn tay, cặp mắt trong suốt thuần khiết như nai con giống như ánh mắt dâng lên một tầng sương lệ, uất ức nói: "Dật ca ca huynh bị nữ nhân này lừa rồi, nàng mới vừa khi dễ muội, còn buộc muội học tiếng chó sủa!"

Khi dễ nàng? Không biết là người nào chọc trước người nào, tôn chỉ của nàng là: người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu chọc ta thì ta phải chọc người.

Một cơn gió lạnh phát qua, mái tóc trên trán hắn theo gió phiêu dật lên, đôi mắt hẹp dài mang theo vẻ sâu u ám nhìn về phía Sài quận chúa, "Khê nhi, người mới vừa nói cái gì, ta nghe không rõ."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26-2: Học chó sủa (2)

Edit: Phong Nguyệt

Sài quận chúa ủy khuất dậm chân, giọng nói mềm mại: "Dật ca ca, muội nói nữ nhân này khi dễ muội....."

Thân thể nhỏ nhắn của Nam Cung Tự rúc vào trong ngực của Hiên Viên Dật, dịu dàng nói: "Vương Gia, Sài quận chúa nói ta khi dễ nàng!"

"Thật sao?" Nụ cười của hắn từ từ hiện lên, Sài quận chúa nhìn không ra hi vọng của người nam nhân này, chỉ cảm thấy cái loại hàn khí âm trầm lạnh lẽo cùng khinh bỉ làm nàng không còn mặt mũi nào nữa, "Khê nhi, rốt cuộc là ai khi dễ ai trước?"

"Muội....." Sài quận chúa vốn đã đuối lý, càng cảm thấy lời này của Hiên Viên Dật là cố ý ám hiệu cho nàng, "Nàng..... Không có khi dễ muội."

Trong mắt của Hiên Viên Dật lo lắng lập tức biến mất, bàn tay để trên đầu Sài quận chúa, khẽ xoa mấy cái, lại làm cho đầu nàng một hồi tê dại.

"Hồ Phách, đưa Quận chúa về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai phái người đưa muội ấy trở về."

Sài quận chúa nhìn nụ cười của Hiên Viên Dật, nhưng đáy mắt lại lạnh nhạt vô cùng, chỉ vào chóp mũi của Nam Cung Tự ghen ngào chất vấn: "Dật ca ca, muội nơi nào không bằng cái nữ nhân xấu xí này hả? Luận thân phận nàng là gì, muội xinh đẹp hơn nàng căn bản cũng không có tư cách so với muội, nàng rốt cuộc có chỗ nào tốt?"

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt thành một đường thẳng, ánh mắt chứa đầy sát ý, nếu Sài quận chúa dám can đảm nói thêm câu ‘xấu xí’ nữa, nàng liền lập tức ra tay phết nàng.

"Chát" một tiếng thanh thúy vang lên, tiếng vang vọng trong biệt viện, gương mặt thanh tú trắng nõn má phải hiện ra năm dấu vết.

Môi mọng của Hiên Viên Dật mím chặt lại, nụ cười trong mắt nhạt dần, thay vào đó là âm lãnh y hệt như Địa phủ, "Nuốt hai chữ xấu xí này về cho Bồn vương!"

Hắn tức giận.

Lần này Sài quận chúa không có đoán sai, hắn bị chọc giận rồi.

"Dật ca ca..... Huynh đánh muội? Huynh thế nhưng vì nàng đánh muội?" Sài quận chúa che má phải sưng đỏ, rất rõ ràng hắn xuống tay không nhẹ, trong

mất bởi vì uất ức cùng nước mắt tích đầy tia máu, hung hăng cắn môi dưới, Dật ca ca thay đổi rồi, trước kia mặc kệ nàng làm cái gì, hẳn luôn thông cảm nàng, tuyệt sẽ không xuống tay đánh nàng.

Dật ca ca thế nhưng vì cái nữ nhân xấu xí này đánh nàng, nàng hận thấu nữ nhân này, hận thấu.

"Vương Gia, nam nhân đánh nữ nhân khó coi!" Nam Cung Tự cau mày nhẹ giọng nói.

"Lời tuy như thế, nhưng là có vài nữ nhân mắc lỗi, đáng đánh!"

Lời nói Hiên Viên Dật hiện lên trong đầu Sài quận chúa từng lần một tái diễn, thật sâu nàng đau nhói lòng.

Trên mặt Sài quận chúa huyết sắc đều hiện ra hết, ánh mắt hung ác trợn mắt nhìn nữ nhân nép vào trong ngực của Dật ca ca, "Dật ca ca, muội chán ghét huynh, muội chán ghét huynh!" Nàng dậm chân, nện lệ hướng ngoài viện chạy đi.

Hiên Viên Dật vươn tay vòng qua hông của nàng, đẩy mắt thoáng qua chưa bao giờ có vẻ thương tiếc, lại gần bên tai nàng, dịu dàng nói, "Ái phi, người yên tâm, Bôn vương sẽ chữa khỏi vết thương trên mặt của người."

"Nếu như Vương Gia có tiền dư vì ta trị mặt, chẳng bằng mua mấy đầy tớ nam nhân cho ta hưởng dụng." Nam Cung Tự cau mày, hồi lâu cho ra một câu nói như vậy.

Hiên Viên Dật sững sờ, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện hẳn không vui, đẩy mắt một mảnh tỉnh mạch, "Nam Cung Tự, người tốt nhất bỏ ý niệm này đi."

"Như vậy, sẽ để cho Vương Gia người tới thỏa mãn ta **!" Nụ cười trên môi Nam Cung Tự dần dần dày, đôi tay lạnh lẽo bụng lấy gương mặt tuấn mỹ, nàng sắp không chịu nổi, nàng đưa nội đan cho nam nhân này, nàng bây giờ suy yếu vô cùng, cho dù là đi lại đều có cảm giác vô cùng khó chịu, nàng cần tinh khí của nam nhân này.

"Ừm....." Ánh mắt Hiên Viên Dật co lại, đôi môi đỏ mọng mềm mại ngậm trên miệng hẳn, cặp mắt xanh đen từ từ biến thành màu đỏ, từng cổ một khi lưu từ trong miệng hẳn tràn vào trong cơ thể nàng.

Ánh mắt của Hồ Phách không hề chớp mắt nhìn chăm chăm một màn này, mặt lập tức đỏ lên, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hiên Viên Dật cảm giác cả người dùng sức không được, mềm nhũn ra, được Nam Cung Tự đỡ, hẳn cau mày nói: "Ái phi, người đã làm cái gì đối với ta?"

Ánh mắt đỏ tươi của Nam Cung Tự từ từ biến mất, bỗng nhiên cảm thấy trên người chảy xuôi một cỗ lực lượng cường đại, là hấp thu tinh khí của nam nhân này.

"Không có gì, chỉ là hấp thu tinh khí của Vương gia, ngủ một giấc liền hết chuyện."

Ngày hôm sau

Mặt trời lên cao

Nam Cung Tự lười biếng lật người, mơ mơ màng màng mở cặp mắt ra, phát hiện người bên cạnh sớm không thấy bóng dáng, thấy Hồ Phách dẫn một đám nha hoàn đẩy cửa đi vào, nàng ngáp một cái, hỏi "Vương Gia đi đâu?" diendanlequydon

Hồ Phách ở sau lưng nha hoàn đi tới nháy mắt, bọn nha hoàn rồi rút lui người ra, lúc này mới nói: "Hồi Vương phi, sáng nay từ biên cảnh truyền đến tin tức, nói là Lý tướng quân bị người Kim giết, trại lính Quân Long không chủ, Vương Gia liền dẫn ba vạn quân mã ở ngoài thành đi biên cảnh." Nói xong tiến lên đỡ Nam Cung Tự ngồi ở bàn trang điểm, tiếp tục nói, "Vương Gia thấy ngài không có tinh lại, không đành lòng quấy rầy, liền dặn dò thuộc hạ, nói chừng ba tháng chắc chắn chiến thắng trở về, nói ngài đừng lo lắng."

"A, thật sao?" Nam Cung Tự không chút để ý cảm lược trên bàn lên, cắt tia mái tóc trước ngực, tầm mắt nhìn qua gương đồng rơi vào trên người Mộ Thiên Ván ở ngoài cửa, hẳn lúc này phải nên theo Vương Gia xuất chinh chứ, giờ như thế nào như chó giữ cửa? Ngần người, đuôi lông mày nhảy lên, "Đi, bắt hẳn cho Bôn cung."

Hồ Phách nhìn phương hướng nàng chỉ nhìn ra ngoài, thoải mái, "Dạ!" Đáp một tiếng, xoay người hướng về phía Mộ Thiên Ván vẫy vẫy tay.

Ánh mắt Mộ Thiên Ván trong lúc vô tình bay tới trên người Hồ Phách, thấy nàng ngoác tay, xem xét bên cạnh không có người nào, theo bản năng chỉ chớp mũi chính mình, chỉ thấy Hồ Phách gật đầu một cái, hẳn lập tức mở cò trong bụng. Hồ Phách làm việc ở bên cạnh Vương gia, như vậy nhìn trúng hẳn, chỉ tiếc người ta chưa từng để ý hẳn, lúc này lại chủ động tìm hẳn, đúng là cho hẳn niềm vui. Nhưng thấy Vương phi ở bên trong không dám đi vào, hướng Hồ Phách phát tay một cái, chính là muốn gọi nàng ra ngoài.

Hồ Phách trợn mắt nhìn Mộ Thiên Ván một cái, đúng như hẳn mong muốn bỏ đi ra ngoài, làm bộ mặt nói: "Vương phi có lời muốn nói với người, người còn đứng lý ở đây làm cái gì?"

Trong lòng của Mộ Thiên Ván dâng lên một cỗ lạnh lẽo, hóa ra hẳn tự mình đa tình, thảm than trong lòng một tiếng, đi vào, hướng về phía Nam Cung Tự chấp tay nói: "Vương phi ngài tìm thuộc hạ?"

"Ừ." Nam Cung Tự đáp một tiếng, cầm ngọc trâm từ bên trong hộp gắm lên cài trên mái tóc, lúc này mới nói, "Làm sao ngươi không đi theo Vương Gia, ngược lại ở chỗ này làm chó giữ cửa vậy?"

Lời này nghe sao chói tai như vậy? Những lời từ trong miệng Vương phi nói ra hẳn cũng không trông cậy những lời nói tốt đẹp gì. Hồi tưởng lại lời nói của Vương Gia trước khi đi ngàn cân vạn dặm để cho hắn nhìn chăm chăm từng cử động của Vương phi, cách hai ba ngày thì phải dùng chim bồ câu truyền tin bẩm báo, chẳng lẽ lúc Vương phi đi nhà xí, nói chuyện với người nào cũng phải chi tiết bẩm báo sao? Đúng là một bụng khổ nha!(tiểu Mộ Thiên Vãn này thật dễ thương nha...cười cười gian manh)

"Hồi Vương phi, Vương Gia để thuộc hạ ở lại để bảo vệ ngài, cho nên sẽ không đi theo." Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói.

Nam Cung Tự dĩ nhiên biết Vương Gia cho Mộ Thiên Vãn ở lại là có dụng ý, không phải là sợ nàng thừa cơ chạy trốn sao, ha ha, nếu nàng thật lòng muốn trốn, đối với công phu mèo quào của hắn canh nàng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chỉ muốn biết ngươi là ai

Edit: Phong Nguyệt

Như Nguyệt đi vào, liếc nhìn Hồ Phách cùng Mộ Thiên Vãn, đứng ở sau lưng Nam Cung Tự, lại gần bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Vương phi, có vị công tử đưa tờ giấy muốn nô tỳ đưa cho ngài, nói là người xem tự sẽ hiểu."

Đuôi lông mày của Nam Cung Tự nhăn nhè, ánh mắt nhìn vào tờ giấy mà Như Nguyệt đưa tới, nàng cầm tờ giấy lên, chỉ thấy trên tờ giấy viết sáu chữ phụ đề(chữ thuyết minh ó bạn) nhúc nhít, ‘ Bệnh tình sư phụ nguy kịch ’.

Lông mày rậm mảnh khẽ phát run, lòng của nàng như bị cái gì đó ghim chặt hít thở không thông.

Nàng không nói hai lời trở người đứng dậy, cầm áo choàng giắt trên bình phong lên, hướng về phía Hồ Phách trầm ngâm nói: "Lập tức chuẩn bị xe ngựa, Bốn cung phải đi xa nhà một chuyến."

Mộ Thiên Vãn không khỏi cau mày, làm bộ mặt, tiến lên đưa tay ngăn cản đường đi của nàng: "Vương Gia có lệnh, không có sự cho phép của Vương gia, trừ Vương phủ ra Vương phi nơi nào cũng không thể đi, xin Vương phi không nên làm khó thuộc hạ."

"Cần rồi!" Ánh mắt của Nam Cung Tự trợn lên, liếc mắt về phía Mộ Thiên Vãn, "Bốn cung không muốn làm khó ngươi, cũng xin ngươi đừng làm khó Bốn cung, tránh ra!"

"Vương Gia có lệnh, không có sự cho phép của Vương gia, trừ Vương phủ ra Vương phi nơi nào cũng không thể đi." Mộ Thiên Vãn mặt không đổi sắc lặp lại, nhìn như rất bình tĩnh, nhưng con mắt của hắn không dám nhìn thẳng đôi mắt của nàng, chỉ nhìn thẳng vào vách tường.

Xem ra hắn muốn ăn quả cân chứ nhất quyết không nhường đường, Nam Cung Tự nhú mày nói: "Chủ nhân của Vương phủ là ai?" diendanlequydon

"Vương Gia!"

"Nữ chủ nhân của Vương phủ là ai?" Nam Cung Tự lại nói.

"Vương phi!" Mộ Thiên Vãn theo bản năng trả lời.

Nam Cung Tự hướng hắn liếc mắt, "Vậy là được rồi, Vương Gia không có ở đây, Bốn cung định đoạt."

Mộ Thiên Vãn suy nghĩ một chút, dường như lời nói này của nàng cũng có chút ít đạo lý, nhưng hắn để Vương phi ra khỏi Vương phủ, nhớ tới trước khi đi Vương Gia ngàn cân vạn dặm, còn có con mãng xà kia nhìn chăm chăm theo dõi hắn, hắn không khỏi rung mình một cái, trên mặt lộ ra vẻ do dự, "Nhưng....."

"Ngươi dám can đảm nói một câu nói nhảm, có tin Bốn cung trước thiên người sau mới bẩm báo, thiên người, đưa ngươi tiến cung làm thái giám?" Ánh mắt của Nam Cung Tự lạnh hẳn đi, hung ác nói.

Mộ Thiên Vãn sợ run cả người, theo bản năng dùng đôi tay bảo vệ sinh mạng phía dưới, không tiền đồ yếu thế lắc đầu một cái, hắn là con một, chín đời Mộ gia phải có người nối dõi, tuy nói lệnh của Vương Gia như núi, nhưng trước mắt là bảo vệ sinh mạng mới là điều quan trọng nhất.

Trong miệng Nam Cung Tự phát ra giọng nói dễ nghe giống như tiếng suối chảy trong trẻo như chuông bạc, vỗ nhẹ bả vai của Mộ Thiên Vãn, ánh mắt như có ý nhìn Hồ Phách một cái, lại gần bên lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Chỉ cần ngươi chịu nghe lời Bốn cung, Bốn cung tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Dứt lời, đón gió hất vào mặt đi ra khỏi phòng.

Hồ Phách đầu tiên là ngăn người, Vương phi mới vừa dùng ánh mắt ấy nhìn nàng làm cái gì? Cuối cùng dùng ánh mắt khinh bỉ trừng mắt nhìn Mộ Thiên Vãn, "Phế vật!" Hừ một tiếng, nắm bảo kiếm đi ra ngoài.[diendanlequydon](#)

Như Nguyệt nhìn bóng lưng của Hồ Phách rời đi, đến gần mặt âm trầm của Mộ Thiên Vãn, cau mày quan tâm nói: "Mộ gia, người không cần quan trọng hóa vấn đề? Hồ Phách tỷ cũng thiệt là, biết rõ trong lòng ngài có tỷ, vẫn như thế đối với ngài, không có việc gì! Cô nương tốt nhiều vô số, hà tất treo cổ trên một thân cây đây?"

Mộ Thiên Vãn nâng mí mắt chán ghét trừng mắt nhìn Như Nguyệt, đáy mắt lộ ra khinh thường, tức giận nói: "Phiên bà(tức là bà già), chớ ở trước mặt ta giả mù sa mưa*, giả ta khinh thường!"

*Giả mù sa mưa: là lời nói nói ra không thật, giả dối, vô vớ

"Người được đẩy Mộ Thiên Vãn, nói người nào là phiên bà hả? Tốt bụng an ủi người...người không cảm kích thì cũng thôi đi, cần gì xuất khẩu(mở miệng) đá thương người?" Như Nguyệt bị hấn chọc tức mặt đỏ lên, "Chà trách Hồ Phách tỷ không thêm đề mắt tới người, đồ lòng lang dạ sói!" Hừ một tiếng, tiểu cô nương một cước hung hăng giẫm trên chân của hắn, nghiêng đầu bêu môi đi ra ngoài.

Mộ Thiên Vãn ôm đùi nhảy ba cái, nhìn bóng dáng của Như Nguyệt rời đi, không khỏi ai oán nói: "Ta đây là trêu ghẹo ai rồi?"

Bên ngoài Vương phủ

Hồ Phách người mặc y phục bó sát người váy ngắn, thân áo treo một thanh bảo kiếm, dắt một chiếc xe ngựa đi tới, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, có thể lên đường."

Nam Cung Tự người mặc y phục lụa mỏng thêu hình hoa mai, trên cổ thon dài trắng nõn có quàng khăn, tóc đen thui búi tóc hình hoa bách hợp, trên trán có đồ trang sức treo một khối tuyết có màu vàng kim Lư Tô, trên mặt che khăn mỏng, khăn bên má phải thêu đóa hoa mẫu đơn, trên eo nhỏ thon dài treo lưng lửng một chuỗi lục lạc, khi đi đều phát ra tiếng chuông thanh thúy dễ nghe.

Ở chỗ Hồ Phách, có khoảng hai người nâng đỡ nàng lên xe, xe ngựa chạy chậm rì trên đường phố, chậm rãi hướng cửa thành Lạc Dương mà đi.

Nam Cung Tự ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, hai tay gần như đóng băng đưa trước lò sưởi, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh sư phụ bị bệnh nguy kịch, vừa mất tập trung lơ tay làm lò sưởi rơi trên mặt đất, tấm thảm bị đốt cháy, phát ra một mùi khó ngửi

Như Nguyệt thấy thế, liền vội vàng tiến lên dập tắt lửa, thấy Vương phi cầm tờ giấy, suốt dọc đường tâm tình của Vương phi có chút không tập trung, không khỏi quan tâm nói: "Vương phi, ngài không sao chứ?"[diendanlequydon](#)

Sư phụ bị bệnh nguy kịch, thân là đệ tử mà sư phụ sủng ái nhất, lại không thể ở bên cạnh hiếu kính khi sư phụ bệnh, có thể không quan trọng hơn sao? Khóe miệng Nam Cung Tự nở nụ cười chua xót, im lặng không lên tiếng nhắc rèm cửa sổ lên, trước mắt không ngừng xẹt qua cảnh sắc quen thuộc, lòng của nàng lại chìm như biển rộng như loại dề nên.

Nhớ năm đó nàng bảy tuổi Ngoại tổ mẫu(bà ngoại) bị nhiễm phong hàn, đến trong nhà không có cơm để ăn, làm gì có tiền mời đại phu cho Ngoại tổ mẫu? Nàng tình cờ nghe Nguru Đại thẩm cách vách nhà nói trên núi có thảo dược trị bệnh phong hàn, chỉ là nơi này xuất hiện sói ăn thịt người, không ai dám lên núi.

Mất nhìn thấy Ngoại tổ mẫu bệnh ngày càng nặng, ở trong ký ức của nàng, trừ Ngoại tổ mẫu ra nàng không còn người thân nào khác, nàng không thể mất đi Ngoại tổ mẫu.

Chính là ý chí như vậy cho nàng dũng khí, thân thể nhỏ nhỏ cồng lòng trúc, cầm dao găm lên núi hái thuốc.

Vất vả lắm nàng mới tìm được thảo dược thì đột nhiên từ trong rừng rậm chỗ sâu nhào tới vài con sói xám hung thần ác sát, nàng bị dọa sợ đến ngã sõng xoài trên mặt đất không thể động đậy, khi nàng cho là mình cái chết cận kề thì kỳ tích xuất hiện.

Một đạo kiếm quang chói mắt trong khoảnh khắc đó chém đầu sói xám thành hai khúc, máu tươi văng trên mặt nàng, khuôn mặt hiền lành tươi cười chiếu vào tầm mắt, là một đạo sĩ, hắn ngồi xổm xuống, giờ tay lấy khăn nhẹ nhàng lau vết máu trên khuôn mặt của nàng.

Hắn đối với nàng hỏi "Đưa bé, làm sao người một mình chạy lên trên núi chơi vậy? Nơi này rất nguy hiểm."

Nam Cung Tự cong môi đỏ mọng lên uất ức nói: "Ta không có chơi, Ngoại tổ mẫu bị bệnh, ta lên trên núi hái thuốc."

Đạo sĩ kia đầu tiên là ngăn người, ngay sau đó sờ sờ chòm râu trên gương mặt của mình, trong mắt toát ra vẻ tán thưởng, "Khó có được một tiểu nha đầu hiểu chuyện như vậy, nể tình người có lòng hiếu thuận, bản thân liền ngoại lệ thu người làm đồ đệ, sẽ cứu Ngoại tổ mẫu người một mạng."

Từ đó về sau, nàng liền bị Thái Ất chân nhân thu làm đồ đệ, học một thân bản lĩnh, rất được bốn vị trưởng lão trong Võ Đang coi trọng.

Sau đó nàng bị phụ thân, phụ mẫu không có tim không có phổi lừa gạt xuống núi, bị buộc gả cho Tà U Vương làm Vương phi, sau này nàng liền sẽ không còn thấy sư phụ.....

Cũng oán cái tên Hiền Viên Dật mang binh đám chua này, chỉ sợ nàng đi ra ngoài sẽ trêu chọc nam nhân, cả ngày nhìn nàng giống như nhìn một phạm

nhân, nếu không nàng đã sớm trở về Võ Đang thăm sư phụ.

Nam Cung Tự thu ánh mắt, đầu nhẹ nhàng nghiêng dựa vào bên cửa sổ, cũng hít một hơi không khí lạnh, sư phụ thân thể luôn luôn rất cường tráng, tại sao đột nhiên bệnh tình nguy kịch? Chuyện đột nhiên xảy ra, dọc con đường để cho nàng mang theo tràn đầy áy náy cùng lo lắng.

Xe ngựa đột nhiên lay động mãnh liệt, "Thở phi ——" Bên ngoài xe ngựa truyền đến Hồ Phách kéo chặt dây cương.

Nam Cung Tự từ từ mở mắt ra, hướng về phía Như Nguyệt nói: "Đi xem một chút đã xảy ra chuyện gì."

"Dạ!" Như Nguyệt vén rèm xe lên đi ra, không bao lâu lại vội vã trở về, "Vương phi, là Nhị hoàng tử."

Án đường (điểm giữa hai đầu lông mày) của Nam Cung Tự hơi nhíu, đáy mắt hiện lên một vệt sáng, đã đuổi kịp tới nơi này, xem ra là phải gặp qua Nhị hoàng tử rồi.

Nàng vung màn xe lên đi ra ngoài, ánh mắt nhìn nhặt nhìn về phía người nam nhân ngồi trên lưng ngựa ngăn cản ở trước xe ngựa, "Đây không phải là Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự sao? Ngăn cản xe ngựa của Bôn cung, có chuyện gì sao?" diendanlequydon

Đường Uyên Tự mặc một y phục màu đen gấm thừng, đầu bó chuỗi ngọc quan, đôi mắt hẹp thon dài hiện ra vẻ kì lạ, vẻ mặt đạm bạc mà an tĩnh, ánh mắt tự nhiên thanh thần nhìn về hướng Nam Cung Tự nói: "Ngọc nhi, vì sao phải trốn tránh ta?"

Ngọc nhi? Lông mày của Nam Cung Tự cong lên, xem ra Nhị hoàng tử cùng Nam Cung Ngọc có quan hệ thật đúng là không cạn, trên khuôn mặt tràn ra nụ cười nhàn nhạt, "Lý do rất đơn giản, bởi vì Vương Gia không thích Bôn cung gặp người."

"Người rất dễ ý hấn?" Đường Uyên Tự nhếch miệng lên nụ cười trào phúng, bốn tháng trước, nữ nhân này đối với hấn tình ý sâu đậm, trong nháy mắt hướng tới trong ngực của nam nhân khác, coi hấn như người xa lạ lạnh lùng xa cách. diendanlequydon

Nam Cung Tự không chút do dự nói: "Rất dễ ý!"

Trong mắt Đường Uyên Tự lạnh mấy phần, nhảy xuống lưng ngựa, đôi chân thon dài bước tới bên cạnh xe ngựa, đưa tay một phát bắt được cổ tay của Nam Cung Tự, Hồ Phách, Như Nguyệt thấy thế tiến lên muốn ngăn trở, bị hấn chưởng đả thương ngã trên mặt đất, cứ như vậy lời nàng hướng trong rừng rậm đi tới.

Đáng chết! Nếu không phải là nàng giao nội đan cho Hiên Viên Dật, thân thể vẫn còn ở trạng thái điều dưỡng, bằng hấn dễ dàng mang nàng đi như vậy sao?

Hấn dừng lại bước chân, đặt Nam Cung Tự dưới bóng cây, đôi tay thon dài ôm eo mảnh khảnh thon nhỏ của nàng, khóe môi hiện lên nụ cười thật sâu, cúi đầu xuống.....

Khi mái tóc trên trán của hấn rơi vào trên trán của nàng trong nháy mắt đó, Nam Cung Tự tức giận, dám bóp bánh bao (eo ôi) của lão nương, chột một quyền cứng rắn nện trên gương mặt tuần mỹ của hấn, hung tợn đe dọa nói: "Đừng đến ta một lần nữa, có tin ta thiên người hay không."

Khi một quyền rơi xuống, gương mặt tuần mỹ lộ ra vẻ mặt khó che giấu là khiếp sợ, hấn nhíu nhíu mày, rất xác định nói: "Người không phải là Ngọc nhi!" Ngọc nhi đối với nàng không nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, nàng không đối với hấn đảm bảo ra quyền như vậy. diendanlequydon

Lông mày của Nam Cung Tự hơi cong lên, thần nhiên nói: "Muốn biết Ngọc nhi của người ở đâu không?"

Ánh mắt thâm thúy của Đường Uyên Tự nhìn chăm chăm người trước mắt này đôi mắt bại lộ ra bên ngoài, mấp máy môi: "Chỉ muốn biết người là ai!" Hấn không quan tâm chân chính Nam Cung Ngọc ở đâu, hấn chỉ quan tâm nữ nhân làm cho hấn động tâm là ai thôi.

"Ta không có cái nghĩa vụ nói cho người biết, người cũng không cần thiết biết ta là ai." Ánh mắt của Nam Cung Tự nhìn nhặt nhìn hấn, lấy tay gạt ra khỏi cánh tay của hấn, hướng phương hướng lúc này mà đi.

Nhìn bóng hình xinh đẹp gầy gò của Nam Cung Tự, môi mỏng của Đường Uyên Tự hé mở, trong mắt lộ ra vẻ thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Câu Hồn Sứ Giả (gọi tắt là thần chết)

Edit: Phong Nguyệt

Khu vực Thanh Cốc ở phía Tây Nam là địa phương non xanh nước biếc, Huyện Thanh Cốc nằm cách đó không xa trong núi lớn, ngọn núi gọi là ‘Thiên Từ Sơn’, có một tòa đạo quan, được đặt tên là Võ Đang, là do Thái tổ hoàng đế Đường Tông xây dựng.

Võ Đang là do người võ lâm dưới triều nhà Tần kính ngưỡng Huyền Dịch đạo trưởng mà thành lập nên, hiện nay đã có hơn ba trăm năm lịch sử, được đặt ở giữa sườn núi Thiên Từ Sơn.

Ánh tà dương màu đỏ sẫm từ phía tây chiếu vào ngọn núi, bầu trời xanh thăm thẳm cùng với khối đám mây màu trắng đang di chuyển, ánh nắng chiều chiếu rọi trên ngọn núi hiện ra màu đỏ tươi, bao phủ tất cả trên ngọn núi.

Xe ngựa đi lên ngọn núi cao chót vót, càng lên đi càng chậm, đến núi Võ Đang, sắc trời đã gần đến tối.

Trên núi cách đó không xa truyền đến tiếng trống, âm thanh vang vọng trong sơn cốc.

Nam Cung Tự vén màn cửa sổ lên, trước mặt chính là mùi hương của Hoa Huệ Lan, tầm mắt nhìn Hoa Huệ Lan cùng Hoa Mai vàng nở đầy trên núi, trong mắt nàng hiện lên một chút ánh sáng nhu hòa lộ lầy, giống như đánh hơi mùi vị được về nhà.

Rất nhanh xe ngựa chậm rãi ngừng lại, Hồ Phách nhắc màn xe lên nhìn về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, đã đến." diendanlequydon

Nam Cung Tự nhảy xuống xe ngựa, đập vào mi mắt là một cầu thang dài không thấy đuôi, không khỏi làm nàng nhớ tới tiểu sư đệ ban đầu vì lên núi bái sư học nghệ, từ nơi cầu thang này quỳ đến trước cửa đạo quan, sư phụ mềm lòng mới chấp nhận tiểu sư đệ này.

Như Nguyệt nhìn trong ánh mắt của Nam Cung Tự hiện lên tia cười dịu dàng, khe khẽ sờ sờ, bỗng nhiên cảm thấy mình nhìn lầm đến hoa mắt rồi hay không, tuy nói Vương phi mặt thường mỉm cười, thế nhưng loại cười này làm cho người ta rung mình, thậm chí là làm người ta sợ hãi. Vậy mà bây giờ trong ánh mắt của Vương phi hiện lên tia cười dịu dàng là như thế xinh đẹp, tự nhiên.

"Vương phi, ngài thế nào rồi?"

Nam Cung Tự hoàn hồn, lắc đầu cười nói: "Không có gì." Nam Cung Tự không nói gì nữa, nâng quần dài lên từng bước một hướng cửa môn đi tới.

Đến đỉnh núi, cả người nàng thiếu chút nữa ngã về phía sau, cũng may Như Nguyệt cùng Hồ Phách kịp thời đỡ.

Khuôn mặt bé nhỏ của nàng vì mệt mỏi nên đỏ bừng, ngồi một bên trên băng đá, điều chỉnh hô hấp một cái.

Như Nguyệt từ trong cái bọc lấy ra bình nước đưa cho Nam Cung Tự, không khỏi ân cần nói: "Vương phi, ngài không có sao chứ?"

Có thể không có chuyện gì sao? Bây giờ nàng yếu đuối đến đi bộ cũng làm nàng thấy khó chịu, trong lòng dè dặt xuống cái loại muốn hấp thu tinh khí **, nhưng là nàng vẫn cố nén.

"Nhị Sư Ty?" Từ nơi không xa truyền đến một giọng nói non nớt.

Nam Cung Tự ngẩng đầu theo nguồn âm thanh nhìn tới, chỉ thấy cửa đạo quan có một vị thiếu niên đang đứng, số tuổi ước chừng mười ba tuổi, người mặc một cẩm bào tuyết bạch sắc bó sát người, hông áo treo một ngọc bội màu xanh lam, gương mặt anh tuấn mang theo vài phần ngây thơ, có mấy phần đáng yêu.

Trong trí nhớ của Nam Cung Tự hẳn chính là người quỳ lết lên núi tiểu sư đệ Mạc Sầu.

Mạc Sầu vừa nhìn thấy người đó đứng là Nhị Sư Ty Nam Cung Tự của hắn, cặp mắt màu đen hiện lên một tầng nước mắt, bỏ cây chổi trong tay xuống, hướng về phía Nam Cung Tự mà chạy, ôm Nam Cung Tự thật chặt vào trong ngực của mình, nức nở nói: "Nhị Sư Ty, thật sự là người, đệ không có nằm mơ chứ?"

Hắn rất kích động, rất kích động, cho là Nam Cung Tự một đi sẽ không trở lại.

Rất nhiều sư huynh sư tỷ ở bên trong, Nam Cung Tự là người không ghét bỏ hắn, trừ sư phụ, nàng là người thứ hai đối với hắn tốt nhất. diendanlequydon

Hồ Phách ở một bên nhìn thấy một màn này, đáy mắt nhất thời thông suốt, kêu một tiếng, từ trên eo lấy ra bảo kiếm để ngang hông của Mạc Sầu, lạnh lùng nói: "Cách xa Vương phi ra một chút!"

Gương mặt non nớt của Mạc Sầu lộ ra tất cả uất ức, ánh mắt uất ức nhưng khi nhìn Hồ Phách lại là lạnh lẽo, ai oán nói: "Vị tỷ tỷ này rất chướng mắt!" Nói xong, ngón trỏ thon dài kẹp mũi kiếm, tay không hề gãy mũi kiếm, phóng lưỡi dao nhanh chóng trên cổ Hồ Phách.

Cả người Hồ Phách cứng ngắc, không ngờ nàng chịu không nổi một chiêu của thiếu niên tay không hề gãy mũi kiếm này, nội lực chắc hẳn đã luyện đến chín phần mười, không ngờ Võ Đang thật là ngọa hổ tàng long nhà.

"Mạc Sầu, sư phụ như thế nào?" Nam Cung Tự không có rảnh rỗi thời gian cùng hắn ở nơi này mất thời gian, trực tiếp nhảy vào vấn đề.

Ánh mắt của Mạc Sầu ảm đạm xuống, thu tay về, tựa đầu vào vai của Nam Cung Tự, sống lưng run rẩy bầy, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Sư phụ bị bệnh, bị bệnh rất nghiêm trọng, các Trưởng lão đang triệu tập các sư huynh sư tỷ chuẩn bị hậu sự cho sư phụ, còn quyết định bỏ phiếu bầu làm Chương Môn."

Một trận gió lạnh phát trên mặt của nàng, khăn che trên mặt theo gió nhấc lên một góc, vết sẹo xấu xí bị Mạc Sầu thấy được, hắn ngăn người, muốn nói

lại thôi, chỉ vì trên người nàng tan mát ra một cổ ý lạnh làm người ta không khỏi rùng mình.

"Điên rồi, điên rồi....." Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt thành một đường thẳng, di chuyển tầm nhìn, lông mi thon dài nồng đậm rũ xuống, nhìn hình bóng của mình, nàng muốn che lại vẻ mặt của nàng, giấu ở trong tay áo hai quả đấm thật chặt, chợt nâng ánh mắt khát máu nhìn chằm chằm Mạc Sầu, "Các người cũng điên rồi phải hay không? Sư phụ vẫn còn sống, các người liền muốn tranh chức Chương môn?"

Mạc Sầu hơi sững sờ, bị ánh mắt sắc bén của nàng nhìn đến chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, ấn đường nhăn lại, đôi tay bắt được bả vai của Nam Cung Tự, "Sư tỷ, đệ biết rõ bây giờ tỷ nhất thời không có cách nào tiếp nhận, nhưng sư phụ bị bệnh là sự thật, Chương môn là ai do sư phụ quyết định."

"Ta không tin! Trừ phi chính miệng sư phụ nói cho ta biết." Nam Cung Tự trở người đứng dậy, bỏ hai tay của Mạc Sầu ra, liếc nhìn Hồ Phách cùng Như Nguyệt, "Ồ lại chỗ này chờ ta!" Nói xong, nàng đón ngược gió hướng cửa chính đạo quan đi vào.

Chỉ thấy trong đạo quan, sư phụ Thái Ất chân nhân đang được đệ tử nâng đỡ, ngồi ở chủ vị, ngồi ở hai bên là bốn vị trưởng lão người mặc trường bào màu trắng, diendanlequydon

Tuyệt Trần dẫn sư huynh sư đệ đi vào, rồi rút quỳ gối trên mặt đất.

Không khí hết sức trang nghiêm, nặng nề.

Đầu tiên là Chương Môn Thái Ất chân nhân giảng đạo, cuối cùng là Đại Đệ Tử, người thừa kế Tuyệt Trần ở trước mặt sư phụ cùng các vị trưởng lão, các sư huynh đệ biểu diễn Võ Đang kiếm, Võ Đang Bát Quái Chương, Võ Đang Hành Ý Quyền.....

Kế tiếp chính là sư phụ giao vị trí Chương môn cùng tất cả bí quyết của Võ Đang truyền thụ cho Đại Sư Huynh, Nam Cung Tự đứng ở ngoài cửa hung hăng căn môi dưới, nhìn mọi cử động của sư phụ đều là run lấy bầy, sắc mặt tái nhợt, lòng của nàng như bị ai nắm chặt.

Một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng để vào bả vai đang run lấy bầy của nàng, bên tai truyền đến giọng nói nhân hậu dồi dào từ tính: "Hắn tuổi thọ đã hết, đến lúc rồi."

Sống lưng của Nam Cung Tự cứng lại, móng tay thật dài hung hăng nắm cánh cửa, nàng nhận ra cái giọng nói này, là gia gia.

"Gia gia, ta không làm được, ta không làm được!" Nàng chợt xoay người nhìn về phía gia gia của nàng, trong hốc mắt hiện lên một tầng màn lệ(nước mắt) mờ mờ.

"Đây là sứ mạng của con!" Khuôn mặt hiền lành nhưng lại lộ ra lạnh lùng xa cách, một trận gió nhẹ lướt qua, thân thể gia gia hóa thành một đoàn sương trắng theo gió tan đi, tất cả đều rơi trong tầm mắt của nàng.

Sứ mạng..... Nam Cung Tự nhin không được cười lên, từ khi nàng là một con tiểu hồ ly bình thường đến khi biến thành Câu Hồn Sứ Giả cứu vĩ hồ từ phút chốc kia, ba trăm năm, nàng không hề có một khắc dừng lại, mỗi ngày liên tục làm một chuyện giống nhau.

Coi như nàng sống lại, sứ mạng vẫn như cũ trôi buộc nàng.

Có cái gì tàn nhẫn hơn đó chính là câu hồn của người mà mình yêu thương nhất?

Nhưng là..... Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ biến thành màu đỏ tươi, từ làn váy lộ ra chín cái đuôi, đầu tóc dài màu bạc theo gió phấp phới bay lên, ngón tay thon dài trắng nõn bỗng dung xuất hiện cây lưỡi hái, đây là sứ mạng của nàng!

Nam Cung Tự bộ pháp nhẹ nhàng bước vào trong đạo quan, người chung quanh cũng không có ai thấy nàng, nàng tựa như không khí trong suốt, có thể nhìn thấy nguyên hình của nàng, chỉ có người sắp chết. diendanlequydon

Nhìn như mỗi bước đều rất nhẹ nhõm, nhưng lại như bị tảng đá đè ép, rất nặng rất nặng.

Nàng dừng lại bước chân, sững sờ nhìn sư phụ hướng về phía nàng lộ ra mỉm cười hiền hòa, trong mắt là như vậy bình tĩnh, không có một tia sợ hãi, hình như đã biết thân phận của nàng, mục đích của nàng.

"Sư phụ....." Cây lưỡi hái trong tay của Nam Cung Tự dần dần biến mất, nàng mềm nhũn khuỵu ở trên mặt đất, trong đầu hiện ra khi còn bé cùng sư phụ làm đủ loại chuyện, trừ Ngoại Tổ mẫu cùng gia gia, sư phụ là người duy nhất yêu thương nàng, muốn nàng cầu linh hồn của sư phụ, nàng không làm được!

"Tự, đây là sứ mạng của con, sư phụ già rồi, đến lúc rồi." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của sư phụ.

Nam Cung Tự nâng mí mắt, thấy sư phụ nhìn nàng khẽ gật đầu một cái, nàng ngo ngắc, đôi mắt chứa đầy lệ vẫn cố định, không có tiêu cự, tất cả chung quanh từ từ âm u, chỉ để lại khuôn mặt hiện đầy nếp nhăn nở nụ cười. Một tiếng kia "Đây là sứ mạng của con" hóa thành một thanh đao sắc thật sâu đâm vào trong lòng của nàng, Nam Cung Tự chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, cây lưỡi hái lần nữa hiện lên ở trong tay, lần này, nàng không tiếp tục do dự, đưa cây lưỡi hái trong tay lên đưa về phía người của Thái Ất chân nhân.

Chỉ thấy linh hồn của sư phụ theo cây lưỡi hái nâng lên, thoát khỏi xác, linh hồn xuyên qua mái hiên, từ từ bay lên bầu trời, biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

Nàng thu cây lưỡi hái trong tay về, xoay người hướng cửa chính đi ra ngoài, sau lưng truyền đến tiếng khóc của sư huynh đệ: "Sư phụ... Sư phụ....."

Như Nguyệt thấy Nam Cung Tự từ đạo quan cửa chính đi ra, thấy trên mặt nàng bình tĩnh không có một tia gợn sóng, hồn nhiên giống như chưa có chuyện gì xảy ra, không khỏi cau mày nói: "Vương phi, ngài có khỏe không?" diendanlequydon

Nam Cung Tự lắc đầu cười khổ nói: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi!"

Mạc Sầu nghe vậy, thấy nàng phải đi, không nói hai lời đuổi theo, đưa tay kéo lấy vạt áo của Nam Cung Tự, bùi môi uất ức nói: "Sư tỷ, có thể không đi hay không?" Hắn biết, sư tỷ lần này đi, liền sẽ không trở lại, trong lòng liền xông lên cảm giác mất mát.

Bước chân của Nam Cung Tự dừng lại, liếc nhìn trên gương mặt lưu luyến không rời của hắn, tầm mắt rơi vào cây chổi trên tay hắn, ấn đường hơi nhíu, nhất định là Tam Sư Đệ thừa dịp sư phụ ngã bệnh lại khi dễ tiểu sư đệ.

"Mạc Sầu, ta không thể lưu lại, nhưng ngươi có thể lựa chọn đi theo ta."

Đáy mắt của Mạc Sầu âm trầm trong nháy mắt hiện lên ánh sáng nóng rực, kích động nói: "Có thật không? Ta thật sự có thể cùng sư tỷ đi sao?"

"Không thể!" Giọng nói lạnh lẽo từ trong miệng của Hồ Phách phát ra, nếu như Vương Gia biết Vương phi tự mình chứa chấp người, hơn nữa còn là giống đực, hậu quả..... Thật không tưởng tượng nổi.

Đáy mắt của Mạc Sầu từ ánh sáng nóng rực từ từ âm trầm xuống, uất ức cực kỳ, "Sư tỷ....."

"Bôn cung định đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Người nhà Nam Cung tới

Edit: Phong Nguyệt

Trở lại Vương phủ, đã là nửa đêm.

"Sư tỷ, nơi này là chỗ ở của tỷ sao? Thật to nha!" Mạc Sầu từ xe ngựa nhảy xuống, đôi mắt nhìn qua Vương phủ xa hoa, trong mắt thoáng qua khó che giấu kinh ngạc, khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt, hắn biết, sư tỷ không phải là người thấy tiền sáng mắt, hắn tò mò, là hạng người gì cướp đi lòng của sư tỷ, hắn không thể chờ đợi thêm được muốn đi gặp cái người gọi là 'Biểu tỷ phu'.

"Mạc Sầu, vào phủ đi!"

Mạc Sầu đột nhiên do dự nói: "Sư tỷ, ngộ nhờ tỷ phu không thích đệ, muốn đuổi đệ đi thì sao?"

Khoe miệng của Nam Cung Tự hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Mạc Sầu ngoan, có sư tỷ ở đây, hắn sẽ không đòi đệ đi." Nàng không dám đảm bảo sau khi Hiên Viên Dật trở về sẽ không đuổi hắn đi, nhưng ít ra hiện tại Vương phủ này Nam Cung Tự nàng định đoạt.

An bài Mạc Sầu ở nơi hậu viện, Nam Cung Tự một đường hướng viện mình đi tới, chân trước mới vừa bước vào viện, chỉ thấy bên trong chánh phòng ánh nến lóe lên, giấy màu trắng dán trên cửa sổ hiện lên bóng người màu đen. diendanlequydon

Nam Cung Tự đi vào, chỉ thấy một nha hoàn người mặc váy ngắn ống tay áo dài treo hai chân ngồi ở trên giường êm, đất đầy vỏ hạt dưa, giống như nàng mới là chủ nhân của phòng này.

Thấy người tới là Nam Cung Tự, nha hoàn Châu nhi cũng không dừng động tác cắn hạt dưa, dứt khoát nói: "Đại tiểu thư, lão gia muốn người rời khỏi Vương Gia, rời khỏi thành Lạc Dương, đi thật xa." Chỉ vào hộp gỗ trên bàn, "Lão gia nói chỉ cần Đại tiểu thư chịu phối hợp, thì trăm lượng sẽ là của người, nếu chê ít thì ra cái giá, nô tỳ sẽ đưa cho người."

Trong mắt của Nam Cung Tự tràn ngập sát khí, lạnh lùng liếc mắt nhìn Châu nhi một cái, cặp mắt thâm hắc (sâu sắc) giống như lưỡi dao bén nhọn, bề ngoài bình tĩnh mơ hồ lộ ra sát khí.

Ban đầu, là bọn họ ép nàng thay thế Nam Cung Ngọc gả cho cho Tà U Vương, hôm nay, bọn họ muốn dùng phương thức giống nhau ép nàng rời khỏi, làm cho Nam Cung Ngọc danh chính ngôn thuận trở lại?

Nhìn một chút, đây chính là phụ thân, phụ mẫu mà nàng mười sáu năm qua sáng nhớ chiều mong, như vậy thật bất công.

Mặc dù nàng là mọn thai hoàn hồn, nhưng trên người nàng chảy huyết mạch của Nam Cung gia, không có cách nào phủ nhận sự thật được.

Thế nhưng..... Nam Cung Tự nàng đã không còn giống ban đầu để cho bọn họ định đoạt nàng như tượng gỗ, càng không phải là quả hồng mềm mà họ có thể đùa giỡn.

Từ lúc nàng quyết định lưu lại mạng sống của họ, cũng đã trả hết nợ bọn họ cho nàng cái mạng này.

Nam Cung Tự đã không nợ Nam Cung gia, cho nên bọn họ không có tư cách điều khiển cuộc đời của nàng, càng không có tư cách ra lệnh cho nàng rời đi.

"Về nói lại cho lão gia nhà ngươi, muốn Bồn cung đồng ý rời đi, sáng mai để hắc xích đầu người nhà Nam Cung từ trên xuống dưới tới gặp Bồn cung." Giọng nói của Nam Cung Tự sâu kín lộ ra ý lạnh, đó là khí lạnh ngấm vào trong xương tủy.

Nghe vậy, Châu nhi từ trên giường giật dử nhẩy lên, mắt tròn tròn liếc Nam Cung Tự: "Ta nhỏ vào! Cho ngươi ba phần mặt mỏng, ngươi thật coi trọng chính mình rồi, đừng tưởng rằng ngươi bây giờ là Vương phi thì ngon rồi, cũng không nhìn ngươi một chút có thể có địa vị hôm nay, còn không đều là Nhị tiểu thư cho sao?" diendanlequydon

Nam Cung Tự lười biếng tựa trên chiếc giường cạnh cửa sổ, nhàn nhạt mà nhìn lướt qua người Châu nhi, đuôi lông mày cong lên, "Hả? Theo lời của ngươi nói, Bồn cung quả thật phải cảm tạ tiểu thư nhà ngươi rồi!"

Quả thật! Nàng có địa vị ngày hôm nay, tất cả đều do Nam Cung Ngọc ban tặng, nếu không nàng sao có thể thức tỉnh tiềm thức ‘của mình’? Làm sao có thể thấy rõ bộ mặt thật của phụ thân, phụ mẫu?"Đó là tự nhiên! Nếu không phải trong lòng Nhị tiểu thư đã có đối tượng, ngươi cho rằng ngươi có thể có ngày hôm nay sao?" Châu nhi khinh thường cười lạnh, "Đại tiểu thư! Ngươi quên rồi, Nhị tiểu thư mới là người mà Vương gia muốn thú, ngươi chán qua chỉ là thân phận thay giả thôi. Hôm nay mặt Đại tiểu thư đã bị hủy, ngươi cho rằng Vương gia còn có thể cung chiều ngươi, yêu ngươi sao? Nô tỳ xin khuyên Đại tiểu thư vẫn là nhận lấy số bạc này, tự rời đi!"

Nam Cung Tự bật cười, rõ ràng bị buộc gả cho người cũng là nàng, hy sinh người cũng là nàng, lại làm giống như là bị người ta bỏ thí, buồn cười!

"Nàng trở lại là muốn thay thế thân phận của Bồn cung, là như vậy hả?" Nụ cười châm chọc xông lên trong mắt, nghe giọng điệu của nha đầu này, Nam Cung Ngọc đã quay trở về, nhưng điều này đã nằm trong dự liệu của nàng, Nam Cung Ngọc từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, làm sao mà chịu được cuộc sống nông thôn khổ nhọc. diendanlequydon

Châu nhi phản bác: "Xin Đại tiểu thư nghe rõ ràng, Nhị tiểu thư không phải thay thế thân phận của ngươi, mà là thân phận này thuộc về nàng!" Nhấn mạnh giọng điệu lộ ra nồng nặc giễu cợt.

"Về nói lại cho Nhị tiểu thư nhà ngươi, Vương Gia xuất chinh, sợ là trong thời gian ngắn không về được, để cho nàng tháng sau trở lại, Bồn cung sẵn sàng đón tiếp!" Nam Cung Tự nở nụ cười từ từ dày đặc, trong tay vuốt ngọc bội.

Châu nhi hơi ngần người ra, lời nói đến mức này, trên mặt nàng thế nhưng có thể bình tĩnh như vậy, không chứa một chút gợn sóng, bình tĩnh đến như vậy làm nàng lại có chút..... Sợ.

Nhưng rất nhanh thu liễm lại cảm xúc, hừ lạnh một tiếng, ôm lấy hộp gỗ trên bàn nặng trĩu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Nam Cung Tự lười biếng ngáp một cái, trong mắt không rõ là ý cười.

Nam Cung Ngọc, ha ha! Ngươi nghĩ trở lại đúng không, tốt! Ta liền cho ngươi cơ hội lần này.

"A ——" Từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng kêu thê thảm, chỉ là rất nhanh không còn nữa.

Cửa bị đẩy ra, chỉ thấy tiểu sư đệ trên trường bào trắng như tuyết dính loang lổ vết máu, tay phải cầm kiếm đang nhỏ máu, tay trái còn lại là kéo Châu nhi, từ ngoài phòng trên mặt tuyết đến bên trong phòng trên sàn nhà lưu lại vết máu thật quý giá, thật là dọa người.

"Sư tỷ, ta mới vừa đang luyện kiếm, không cẩn thận giết người, phải làm gì đây?" Tiểu sư đệ mở mắt to như nai con Bambi thanh thuần, vô tội giống như đứa bé ngây thơ, khoe miệng hiện lên đường cong thật sâu. diendanlequydon

Như Nguyệt canh giữ ở ngoài phòng nghe nói như thế, khoe miệng hung hăng mãnh liệt co rút, như thế nào là không cẩn thận giết người? Rõ ràng chính là cố ý giết người, nàng ở ngoài phòng thấy rất rõ ràng, Mạc Sâu biết rõ có người sau lưng, kiếm của hắc lệch hướng chém tới trên người Châu nhi, xem ra tiểu sư đệ của Vương phi cũng không phải là hiền lành gì nha!

Nam Cung Tự chạm được đáy mắt sóng gợn chấn động bé nhỏ của Mạc Sâu, nhếch miệng lên không rõ nụ cười, tiếc hận nói: "Đáng tiếc nha đầu này nhanh nhồm nênh, chỉ là Mạc Sâu ngươi cũng không cần tự trách, chết cũng chưa hắc không phải là chuyện tốt!" Đúng vậy a, dù sao cũng hơn bị nàng hành hạ tới chết.

"Như Nguyệt!"

Như Nguyệt đi vào, nhỏ giọng nói: "Vương phi người gọi nô tì?"

Ngón tay nhỏ nhắn của Nam Cung Tự nâng bình ngọc lên, rót trà đưa cho Mạc Sâu, chỉ vào Châu nhi nằm trong vũng máu nói: "Đưa cỗ thi này về Nam Cung phủ, nói Nam Cung Nhị tiểu thư một tháng sau đến Vương phủ tìm Bồn cung lấy lại công đạo."

"Cái gì?" Như Nguyệt đầu tiên là ngẩn người, bây giờ Vương phi muốn tính toán chuyện gì a, nhưng rất nhanh biết trong lời nói của nàng có ý tứ, ôm quyền nói, "Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dâng trào ghen tuông

Edit: Phong Nguyệt

Đôi mắt của Mạc Sầu hiện lên đầy tia máu, lười biếng duỗi eo, ngáp một cái nói: "Sư tỷ, đệ mệt rồi, tối nay đệ ngủ giường của tỷ."

"Vương phi!" Hồ Phách bưng trà nóng cùng bánh xốp tiến vào, vừa đứng lúc nhìn thấy cả người Mạc Sầu nằm trên giường của Vương phi, nàng chợt để mâm trà lên trên bàn nhỏ, tiến lên một tay nắm lấy xiêm áo của Mạc Sầu, "Giường của Vương phi là chỗ người có thể nằm sao?"

Nàng đang vui mừng, may mắn Vương Gia không thấy, nếu không kết quả..... Thật không tưởng tượng nổi nha!

Mạc Sầu mở đôi mắt tỉnh táo ra, lộ ra nét mặt không vui, tầm mắt rơi vào xiêm áo của mình bị Hồ Phách nắm, lông mi nhăn lên, không khỏi nheo mắt lại, "Vị tỷ tỷ này, chẳng lẽ người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" diendanlequydon

Đôi mắt âm u hàn khí của Hồ Phách nhìn ánh mắt của Mạc Sầu, nghe vậy, tầm mắt sững sờ rơi vào lồng ngực cường tráng trắng nõn kia, đáy mắt phong trào hốt hoảng đầy màu sắc, nhưng tay cũng bất giác không thả ra.

Nam Cung Tự khẽ nhấp một ngụm trà nóng, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Hồ Phách, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, "Không có gì đáng ngại, Bồn cung tối nay ngủ trong phòng của Vương Gia."

Án đường của Hồ Phách nhăn lại, lộ ra vẻ do dự: "Nhưng....."

Nam Cung Tự chậm rãi đặt ly trà xuống, đứng dậy liếc nhìn Hồ Phách, "Thuận theo ý của hấn đi!" Nói xong, nghênh đón gió phả vào mặt đi ra ngoài.

Mạc Sầu ngẩng nhìn bóng lưng sư tỷ rời đi, cái nhìn đầy thâm ý hướng Hồ Phách nhìn tới, nhếch miệng hiện lên nụ cười hài hước, "Thế nào, không có ý định buông tay sao?"

Hồ Phách luống cuống, vội vàng buông tay ra, trừng mắt nhìn Mạc Sầu hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Sau mấy ngày

Phía chân trời ở giữa treo một vòng ánh tà dương, hào quang phản chiếu trên mặt hồ, nước theo mặt hồ dâng lên tầng con sóng phiêu dạt dập dờn, cây mai trên bờ hồ theo gió nhẹ thổi lật phất, cánh hoa màu hồng nhẹ nhàng bay xuống trên mặt hồ. diendanlequydon

Bước chân của Nam Cung Tự đi chậm trên mặt tuyết trong hậu viện Vương phủ, nàng dừng lại bước chân, thân thể nhẹ nhàng nghiêng dựa vào cây mai, hít không khí lạnh một hơi, hoa mai ở trên đầu ngón tay theo gió bay xuống ở trên mặt hồ, hiện lên từng vòng dao động.

Lối vào hậu viện, bóng người mặc chiến bào vội vã xông vào, nhìn kỹ, đầu đội khôi giáp, eo áo treo một thanh kiếm, là một binh lính. Hấn đi nhanh, đứng ở sau lưng Nam Cung Tự nửa quỳ xuống, ôm quyền nói: "Bẩm Vương phi, Vương Gia đánh trận chiến thắng, chỉ là....." Lời đến khóe miệng còn ngẹn ở trong cổ họng, vẻ mặt ảm đạm mây phủ, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi. diendanlequydon

Nam Cung Tự thân thể hơi nghiêng một cái, một tia dự cảm chẳng lành quanh quẩn mà đến, hơi nhíu mày: "Nói!" Giọng ra lệnh mang theo một tia uy nghiêm làm người ta không dám kháng cự.

"Dọc đường trở về, Vương Gia bị thích khách Dạ Tập (đột kích ban đêm), trên người bị chém mười mấy đao, chỉ vì Vương Gia mất máu, quân y đã bó tay hết cách, sợ là....." Binh lính chợt cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Nam Cung Tự, "Xin Vương phi bớt đau buồn đi!"

Nghe vậy, Nam Cung Tự liền giật mình, mái tóc trên trán theo gió phấp phới, lộ ra cặp mắt đen sâu trong đáy mắt, môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng.

"Lui ra!" Giọng nói không chứa một chút gọn sóng từ trong miệng nàng nhàn nhạt phát ra.

Binh lính mơ hồ cảm thấy từ trên người nàng hiện lên một tầng khí lạnh, "Dạ!" Vội vàng đáp một tiếng, đứng dậy liền hướng bên ngoài sân đi ra ngoài.

"Bùm!" một tiếng, ngọc bội Uyên ương cầm trong tay vô ý rơi xuống trong hồ, án đường của Nam Cung Tự nhíu nhẹ, đây là trước khi hấn xuất chinh đưa cho nàng ngọc bội Uyên ương này, trước hấn đưa cho nàng rất nhiều bảo vật ly kỳ cổ quái, nhưng không có một cái nào hợp mắt, duy chỉ có khối ngọc

bội này, có lẽ là bởi vì cái tên đi! Uyên ương.....

Nhìn ngọc bội dần dần chìm vào đáy hồ, trong mắt hiện lên một tia sáng, nàng cò áo choàng trên người ra, ném xuống gốc cây bên cạnh.

"Không muốn——"

Nàng chưa kịp nhảy vào trong nước thì truyền đến từ sau lưng là một tiếng hấp tấp, bị một bàn tay mạnh mẽ bàn tay chọt tời lôi kéo, cả người Nam Cung Tự về phía sau xoay tròn mấy vòng, lăn vẩy giống như hoa Mẫu Đơn nở rộ. Đợi khi nàng phản ứng lại, phát hiện mình bị Nhị hoàng tử ôm chặt không thể động đậy.

"Nhị hoàng tử đây là đang làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía Đường Uyên Tự, nhất thời trợn mắt.

Đường Uyên Tự không buông nàng ra, tay ở phía sau lưng Nam Cung Tự không tự giác tăng thêm, ánh mắt hốt hoảng từ từ tích tụ vì vui mừng, cũng may hắn tới kịp thời, bằng không phải nhặt xác của nàng.

"Phải là ta hỏi ngươi làm cái gì mới đúng chứ? Ngươi điên rồi có phải hay không, nếu vì hắn mà chết?"

Nam Cung Tự nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra hắn cho nàng vì Hiến Viên Dật mà tự sát?

Trong miệng phát ra tiếng cười như nước suối chảy dễ nghe, đuôi lông mày cong lên, "Nhị hoàng tử cho là Vương Gia chết rồi, ta còn có thể sống sao? Có cần phải làm điều thừa tự sát sao?" diendanlequydon

Đường Uyên Tự sững sờ, đáy mắt trầm xuống, đúng a! Nếu Hiến Viên Dật chết rồi, thân là Vương phi nàng phải chết theo, trừ phi....."Làm nữ nhân của Bản hoàng tử, ngươi cũng không cần chết!"

Trên hành lang dài từng khúc quanh co từng đèn lồng vụt sáng, Hiến Viên Dật đứng ở phía dưới đèn lồng, sắc mặt lúc sáng lúc tối, nhìn bên hồ có đôi nam nữ đang dây dưa, vọt lên hạ xuống, hắn tức giận! diendanlequydon

Trong lúc nhất thời, trong không khí hình như xuất hiện cái gì, làm cho bóng lưng người nào cảm thấy nguy hiểm.

Hắn cũng không nghĩ tới hắn chỉ là rời đi hai ba ngày, ái phi của hắn liền trêu chọc gã nam nhân này, trêu chọc liền trêu chọc đi! Thế nhưng cùng hắn trắng trợn mập mờ trên địa bàn của hắn, cái này rõ ràng cho hắn đội nón xanh, hắn hoàn toàn bị chọc giận.

Nếu hắn thật có chuyện không hay xảy ra, khó bảo toàn nữ nhân này sẽ không tìm thêm nam nhân thứ hai.

Mộ Thiên Vãn thấy Vương Gia rút bảo kiếm ra khỏi vỏ muốn đi, vội vàng ngăn cản ở trước mặt hắn, giang hai cánh tay ra nói: "Vương Gia nghỉ lại! lấy đại cục làm trọng." Bên ngoài bây giờ mọi người đều biết rõ Vương Gia thân mang trọng thương, không còn sống lâu nữa, đột nhiên bây giờ Vương Gia bình yên vô sự, vẫn không để ý muốn cầm kiếm chém chết Nhị hoàng tử, ngộ nhờ truyền tới tai người không nên nghe được, sự cố gắng trước đó chẳng phải là tát nước sao?

"Ái phi của Bôn vương đang bị người khác quyến rũ, còn ba cái gì tư?" Trong mắt của Hiến Viên Dật tất cả đều là tức giận, nhìn Nhị hoàng tử thân mật ôm nữ nhân của mình, đó là hận muốn chém Nhị hoàng tử thành trăm mảnh, hướng về phía Mộ Thiên Vãn cả giận nói, "Cút ngay!"

Mộ Thiên Vãn thấy không thể ngăn Vương gia lại, khế cắn răng, bất cứ giá nào, ôm thật chặt bắp đùi của Hiến Viên Dật, "Vương Gia không được a, ngài chờ một chút, nói không chừng chuyện không như vậy!"

Vừa mới nói xong, "Chát ——" một tiếng thanh thúy vang lên trong biệt viện trống rỗng này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chuyện cũ đã qua người sống như vậy

Edit: Phong Nguyệt

Chỉ thấy thân thể nhẹ nhàng của Nam Cung Tự từ trong ngực của Nhị hoàng tử thoát ra ngoài, tay phải đưa lên tát vào mặt của Nhị hoàng tử, tiếng của bàn tay vang dội khắp trong viện.

Đôi mắt xé rách dài của Đường Uyên Tự trầm lắng, đáy mắt hiện lên vẻ khó có thể tin.

Nhìn nụ cười của Nhị hoàng tử từ từ biến mất, gương mặt tuấn mỹ dần dần cứng ngắc lại, tâm tình của Hiến Viên Dật bỗng nhiên cảm thấy rộng mở, lửa giận vừa rồi thật giống như bị một cái tát này đánh cho vụn tiêu mura tan(không còn một chút gì hết), gương mặt đẹp đẽ phác hoạ lên ý cười sâu.

Làm tốt lắm! Không hổ là nữ nhân mà Hiền Viên Dật hẳn coi trọng, đủ cá tính, hẳn thích.

Chỉ là..... Nụ cười trên mặt hẳn từ từ biến mất. diendanlequydon

Mộ Thiên Vần đã nhận ra trên mặt của Vương Gia phủ một tầng sóng gợn nhỏ, "Vương Gia, ngài thế nào rồi?" Chẳng lẽ còn nghĩ muốn chém Nhị hoàng tử?

Trong ánh mắt của Hiền Viên Dật có ánh sáng lóe lên, tiếc hận than thở: "Vương phi xuống tay quá nhẹ rồi, nên phế hẳn." Mới đủ để hẳn giải hận.

Ặc, "Như vậy không tốt đâu?" Ngài đã phế hai đứa con của Hoàng thượng, chẳng lẽ cần phải diệt hết người nối dòng dõi cho Hoàng thượng người mới cam tâm? Trong lòng Mộ Thiên Vần không khỏi thầm thở dài một tiếng, người người hãm mộ Hoàng thượng dưới một người trên vạn người(chắc là đứng sau Tà U Vương), lại không biết Hoàng đế lão nhi kia một bụng nuốt nước đắng nha!

"Tình chưa?" Nam Cung Tự đột nhiên nói.

Lông mày của Đường Uyên Tự nhú nhẹ, gương mặt tuấn mỹ hiện lên tầng mây mù, làm như mê hoặc không rõ.

Nam Cung Tự bức bối, không ngờ gặp sự quấy nhiễu của nam nhân này.

Đầu tiên là hẳn thả chim bồ câu, hẳn mặt dày đuổi theo xe ngựa của nàng, bị nàng đe dọa, hẳn vẫn làm bộ dạng không có chuyện gì xảy ra, chủ động tới cửa thổ lộ.

Bị nàng đánh một bạt tai, theo lý thuyết, là người cũng sẽ có một chút nhũn mày tức giận chứ? Mà hẳn không giận, ngược lại mặt hiện ra biểu tình nghi hoặc.

"Xem ra Nhị hoàng tử còn chưa có tỉnh táo! Phải làm gì đây?" Lông mày của Nam Cung Tự nhăn lại, tầm mắt nhìn gốc cây rồi nhìn vào trong hồ nước lạnh như băng, khóe môi nở ra nụ cười xinh đẹp, đưa tay hướng sau lưng Nhị hoàng tử đẩy một cái.

"Bùm" một tiếng, Đường Uyên Tự không hề phòng bị, phải nói là ngoài dự đoán, bị Nam Cung Tự một tay đẩy mạnh xuống hồ nước lạnh thấu xương, hẳn sẽ sờ phát hiện hồ nước này rất cạn, chỉ là nhấn chìm nửa người dưới của hẳn, xem ra vừa rồi hẳn lo lắng là dư thừa.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi xổm xuống, ngón trỏ chỉ nước hồ nói: "Nhị hoàng tử đã xuống nước như vậy, không ngại giúp ta ở đáy hồ tìm ngọc bội."

"Ngọc bội?" Lông mày của Đường Uyên Tự cong lên, nhất thời bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là nàng xuống nước là muốn tìm ngọc bội nha! Chắc hẳn khối ngọc bội kia đối với nàng mà nói rất quan trọng, đây là cơ hội để hẳn biểu hiện thật tốt, ân! Hẳn nghĩ như vậy. Không nói hai lời, cầm cây quạt trong tay cắm vào eo áo bên trong, xoắn ống tay áo lên, ở trong hồ ra sức tìm ngọc bội. diendanlequydon

Hồi lâu, tay của hẳn từ trong hồ nước lạnh thấu xương lấy ra một khối ngọc bội óng ánh trong suốt, đưa cho Nam Cung Tự, dịu dàng cười nói: "Chắc hẳn ngọc bội này đối với nàng mà nói rất quan trọng?"

Đứng ở lối vào cửa viện Hiền Viên Dật liếc mắt nhận ra khối ngọc bội kia, là hẳn đưa ngọc bội Uyên ương cho nàng, trên người hẳn cũng có một khối ngọc bội giống nhau như đúc, chỉ là hoa văn không giống nhau. Trong mắt hẳn hiện lên ý cười sâu hơn mấy phần, xem ra trong lòng nàng hẳn vẫn có vị trí nhất định.

Nam Cung Tự nhú mày, nhìn khối ngọc bội trong tay hẳn bị nước gội ướt càng thêm lộ ra vẻ sáng long lanh, suy nghĩ một chút, hình như là đang suy tư. Hồi lâu, Nam Cung Tự mới giương đôi mắt nhìn về phía Đường Uyên Tự: "Ừ, xem như thế đi! Bởi vì đây là món quà duy nhất mà Vương Gia đưa cho ta mà ta để ý."

"Vương phi, thì ra là ngài ở nơi này!" Mộ Thiên Vần từ lối vào viện đi tới, liếc nhìn Nhị hoàng tử vẫn sờ đang ở trong hồ nước, ánh mắt lộ ra vẻ mặt đồng tình, lúc này mới nhìn về phía Nam Cung Tự, "Vương phi, Vương Gia được đưa về phủ, sợ là không xong rồi, ngài mau đi xem một chút đi, chậm sẽ tới không kịp." Vừa nói, biểu hiện trên mặt thật giống như thật.

Nam Cung Tự trầm mặc, hình như là đang suy tư, hồi lâu, nàng mới ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Thiên Vần, híp mắt nói: "Người chắc chắn hẳn không xong rồi?"

Bị nàng hỏi như vậy, Mộ Thiên Vần về mặt thoáng qua vẻ hốt hoảng, nhớ tới Vương Gia ngăn cản vạn dân không thể lộ ra nửa điểm sơ hở, nếu không thì sẽ bầm hẳn thành thịt vụn đứt cho măng xà kia ăn, hẳn đành phải nuốt nước miếng, cố làm vẻ trấn định nói: "Thái y nói như vậy."

Nam Cung Tự không có hỏi thêm nữa, bước nhanh đi về hướng tẩm cung của Hiền Viên Dật mà đi.

Cho đến bóng lưng của nàng biến mất trong tầm mắt của Mộ Thiên Vần, hẳn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nguy hiểm thật! Chút xíu nữa đã bị Vương phi nhìn ra sơ hở rồi.

Mộ Thiên Vần tri hoãn tâm tình khẩn trương, liền đi, chỉ để lại người Đường Uyên Tự ướt đến vô cùng chật vật. diendanlequydon

Hẳn thua, hẳn không phải bại bởi Nam Cung Tự nàng, mà là bại bởi Hiền Viên Dật!

Lúc đó, sắc trời từ từ âm đạm xuống, trên hành lang đèn lồng ở trong gió rét chấp chờn.

Đi vào trong viện, chỉ thấy ngoài phòng bên trong đại sảnh ngồi đầy quan viên mặc triều phục, bọn họ lẳng lặng ở đó ngồi chờ Thái y công bố tin tức, tuyệt đại đa số người cũng ước gì Hiên Viên Dật hai mắt nhắm lại, hai chân giẫm một cái, vì vậy sẽ bớt đi người gieo họa, nhưng là..... Ngộ nhờ Tà U Vương thật ngã xuống, đối với Đường triều mà nói tuyệt đối là có hại không lợi, bởi vì lúc đó bên ngoài Đường triều sẽ bị các nước láng giềng xung quanh nhìn chăm chăm.

Cái tên Tà U Vương chết tiệt không thể chết được, không thể chết được, trên mặt các quan viên muốn rồi rầm thì có bao nhiêu rồi rầm.

Nam Cung Tự đi vào, mọi người đưa mắt tập trung ở trên người nàng, có than thở, có người trực tiếp tiến lên an ủi: "Chuyện đã thành như vậy, Tà U Vương phi, xin người bớt đau buồn!"

Những lời này không nhẹ không nặng truyền vào tai của Hiên Viên Dật, sắc mặt hắn trầm xuống, nhìn về phía Hồ Phách nói: "Đi, xem một chút những lời vừa này xuất ra từ miệng của ai, tối nay Bồn vương sẽ để cho nữ nhân của hắn bớt đau buồn đi!"

"Vương Gia nghĩ lại, lấy đại cục làm trọng." Hồ Phách nhỏ giọng nói.

Hiên Viên Dật hít thở sâu nhiều lần, lúc này mới dần dần đề xuống tức giận trong lòng, nằm xuống.

Hồi lâu, chỉ thấy Thái y từ trong phòng đi ra, ngay sau đó mười mấy tên quan viên xông tới, ồn ào lộn xộn hỏi thương thế của Vương gia.

Cho ra một cái kết luận là: "Vương Gia thương thế đã giảm bớt, tạm thời chưa có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là....."

Thái y có làm ra vẻ huyền bí rồi dừng lại, nhưng làm cho bọn họ càng thêm gấp gáp, mắt nhìn thấy nước láng giềng xung quanh đã nhìn chăm chăm đang chuẩn bị chiến tranh, vội vàng hỏi tới: "Nhưng mà cái gì?"

"Chỉ là thương thế của Vương Gia tới tận xương cốt, sợ là không thể mang binh đi đánh giặc, nếu không sợ sẽ cả đời tàn phế, dù đợi ba năm hay năm năm cũng không hồi phục được." diendanlequydon

Hiên Viên Dật nằm ở trên giường trong mắt xẹt qua tia hài lòng, giống như vẻ mặt trẻ con không thể dạy vậy. Hướng về phía Hồ Phách nói: "Người của ngươi làm tốt lắm, thưởng!"

"Tạ ơn Vương gia!" Trên mặt của Hồ Phách lộ ra nụ cười, ánh mắt lơ đãng nhìn Nam Cung Tự từ ngoài đại sảnh đi tới, vội vàng che miệng ho nhẹ: "Khụ khụ....."

Hiên Viên Dật nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng nằm xuống nhắm mắt.

"Vương Gia như thế nào?" Nam Cung Tự bộ pháp nhẹ nhàng đi tới bên giường, nghe lời đoán ý nhìn sắc mặt của nam nhân hai mắt nhắm nghiền đang nằm trên giường, gương mặt tuấn nỹ không có một tia bệnh hoạn, môi mỏng đỏ thắm, chỉ là trên cằm trẻ trung có nhiều râu ria, nhưng lại không cảm thấy cho người ta chán ghét, ngược lại nhiều hơn mấy phần thành thực vững vàng.

Hồ Phách nhỏ giọng nói: "Hồi Vương phi, Vương Gia mới vừa uống thuốc một chút giờ đi ngủ."

"A, vậy ta ngày mai trở lại thăm hắn."

Đang lúc Nam Cung Tự xoay người muốn đi thì tay bị một bàn tay ấm áp giữ chặt, truyền tới bên tai một giọng nói dịu dàng quen thuộc: "Tự..... Không cần đi, không nên rời bỏ ta....." Ân đường của nàng hơi nhũ, xoay người liếc nhìn người trên giường, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang nói mơ.

Ánh mắt của Hồ Phách hiện ra một tia không rõ nụ cười, mặc dù lóe lên rồi mất, Nam Cung Tự lại thấy rất rõ ràng, sợ rằng Vương Gia bệnh nặng chỉ là có người cố ý tạo ra bệnh giả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cường hôn

Edit: Phong Nguyệt

"Vương Gia ~" Đột nhiên từ ngoài phòng truyền đến một giọng nói mềm mại, còn kèm theo một tiếng khóc nức nở bị cường điệu lên, chỉ thấy người tới là thiếp thất của hắn, Chu Văn Nương, tóc đen dài mượt búi tóc thành hoa Mẫu Đơn, người mặc y phục lụa gấm mỏng viền hình hoa mai, bên trong áo lụa viền một đóa hoa Phù Dung quý giá, bên hông treo thương bội màu lam bằng bốn ngón tay, rơi xuống là quần mỏng viền hình hoa mai nhiều màu sắc hiện ra, là lút mà đi đến.

Chu Văn Nương là hòn ngọc quý trên tay của Chu thừa tướng, ngày thường kiều diễm mỹ lệ, bởi vì thân thể mảnh mai, toàn thân liền toát ra một cổ phong cách dịu dàng nhu nhược, nhìn một cái làm người ta sinh ra tiếc thương, nhưng đáy mắt lại khó có thể che giấu tàn độc.

Nàng ước muốn gả cho Tà U Vương, nhưng từ khi nàng gả vào Vương phủ liền không được Vương gia sủng hạnh, nàng chờ đợi trong tầm cung trống rỗng ngày qua ngày, bình thân vô vị, tựa như ở trong lãnh cung một loại thê lương.

Biết được Hiên Viên Dật bị thương nặng, nàng cũng không nhẫn nại được khi trong lòng trống không, không để ý hậu quả, không nghe người làm khuyên, cố ý tới thăm Vương Gia, đây là cơ hội tốt của nàng.

Chu Văn Nương bộ pháp nhẹ nhàng thẳng bước đi vào, ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn về phía Nam Cung Tự, xem ra nàng vẫn chậm một bước, lại thấy Vương Gia tay gắt gao lôi kéo tay Nam Cung Tự, ghen tức càng thêm dâng tràn lên trong lòng, nàng đè nén cơn ghen tức trong lòng, gượng cười đi tới.

"Thiếp thân gặp qua Vương phi." diendanlequydon

Ánh mắt của Nam Cung Tự lười biếng nhìn nữ nhân trước mặt, giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, nữ nhân này đối với nàng có thành kiến rất sâu, tám phần coi nàng thành tình địch?

"Không cần đa lễ!" Nàng lạnh nhạt nói.

Chu Văn Nương rất nhanh tháo xuống thái độ nhún nhường, tiến lên lấy tay của Hiên Viên Dật đặt ở trong lòng bàn tay của mình, ngồi ở bên giường, nhẹ nhàng xoa bóp, động tác êm ái nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán của Hiên Viên Dật, ánh mắt lạnh tanh liếc nhìn Nam Cung Tự, "Vương phi, thời gian cũng không sớm, Vương Gia đã có thân thiếp lo, ngài hay là trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Nghe giọng điệu này, giống như nàng là người dư thừa.

Nam Cung Tự liếc nhìn người trên giường vẫn không nhúc nhích, cười nói: "Vậy làm phiền muội muội." Nói xong, xoay người muốn rời đi, lại bị một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt.

Bên tai truyền đến giọng nói từ tính hơi khàn khàn: "Ai cho ngươi đi?"

Hiên Viên Dật chán ghét tay trái đẩy nữ nhân đang ở mép giường ra, tay phải lôi kéo, chợt kéo Nam Cung Tự vào trong ngực ấm áp, kèm theo hô hấp vững vàng, luồng không khí ấm áp phả ra ở trên cổ. Con mắt đen như mực đe dọa nhìn Chu Văn Nương, mới vừa chớp mắt một cái nhu tình đã không còn nữa, thay vào đó là sự chán ghét.

"Cút ra khỏi tầm mắt của Bôn vương!"

Giọng nói âm lãnh, đập vào mặt, đập vào đến trong lòng của Chu Văn Nương.

"Vương Gia....." Chu Văn Nương sửng sốt nhìn nam tử trước mặt lạnh lùng vô tình, hốc mắt ướt át, tim như bị đao cắt. Ba năm, nàng gả cho Vương Gia đã ba năm, đôi lấy chỉ là ánh mắt chán ghét của hắn, dù nàng có làm như thế nào, hắn cũng sẽ không liếc nhìn nàng một cái.

Nàng biết, Vương gia dịu dàng chỉ khi ở bên Nam Cung Tự, những người khác, vĩnh viễn chỉ có thể xem ánh mắt lạnh lùng xem thường của hắn.

Nhưng mà..... Nàng không phục, nữ nhân trong ngực của Vương Gia ban đầu đã sớm không còn cái dạng xinh đẹp như hoa Đệ Nhất Tài Nữ, mà là nữ nhân xấu xí, dựa vào cái gì Nam Cung Tự được Hiên Viên Dật nâng ở lòng bàn tay như Minh Châu (ngọc), mà nàng đây? Ở bên Vương Gia cũng không xứng. diendanlequydon

Chỉ là Vương Gia không phải người bị trọng thương sao? Vì sao trên mặt hắn không nhìn ra vẻ gì là bệnh hoạn cả, hờn nhiên không giống như là người bị trọng thương, ngược lại là vênh váo hung hăng, mơ hồ còn lộ ra một cổ sát khí làm người khác nổi da gà.

"Nghe không hiểu tiếng người sao?" Trong đáy mắt của hắn chỉ có từ lạnh, lạnh đến không có một tia tình cảm.

Chu Văn Nương thu liễm lại nước mắt, hết sức trú bộ gương mặt không còn giọt máu, nức nở nói: "Thiếp thân này cút!" Lúc xoay người, trong ánh mắt xẹt qua tia độc ác, ta không có được người nam nhân này, người khác cũng đừng vọng tưởng mà có được. Mang theo một tia tàn độc biến mất khỏi tầm mắt của Hiên Viên Dật.

"Tự....." Hiên Viên Dật đang tính nói cái gì, chỉ thấy ngoài phòng đi tới một thiếu niên lạ mặt, người tới chính là tiểu sư đệ Mạc Sầu của Nam Cung Tự, lòng mi hắn nhú nhẹ, nhân nhật quét mắt nhìn Mạc Sầu, "Lớn mặt! Ngươi là người phương nào, lại dám lén xông vào Vương phủ?"

Ánh mắt hẹp dài thuần khiết của Mạc Sầu tựa như hồ nước trong suốt, trừng mắt nhìn da, không nhìn thẳng Hiên Viên Dật, ánh mắt tràn ngập ghen tức nhìn vào nam nhân, bĩu môi nói: "Sư tỷ, hắn chính là nam nhân tỷ xem trọng?" Nói xong, tầm mắt nhìn Hiên Viên Dật từ trên xuống dưới, nhú mày, lại nói, "Thì ra là sự tỷ thích kiểu đại thúc."

Đại thúc.....

Hiên Viên Dật giống như bị đá kích cực lớn, sắc mặt đỏ ửng khóe miệng co quắp, gân xanh trên trán nổi lên, ngón trỏ thon dài hướng về phía Nam Cung Tự rồi chỉ về hướng Mạc Sầu, một câu một chữ chất vấn: "Nam Cung Tự, cái tiểu tử thú vị này với ngươi có quan hệ thế nào?"

Thấy trong mắt Hiền Viên Dật tất cả đều là tức giận, Nam Cung Tự nhủ mảy nói: "Quan hệ sư tỷ đệ!"

Lông mi của Mạc Sầu nhủ nhẹ, ý vị sâu xa nói: "Hơn nữa còn rất thân mật giống như cái loại kia....!" Giọng điệu khiêu khích không thể nghi ngờ là thêm dầu thêm mỡ.

Nam Cung Tự nhủ mảy, cũng không có giấu giếm hấn, từ trong ngực hấn thoát ra ngoài, lúc này mới nói: "Vương Gia, vị này là sư đệ ta Mạc Sầu, sư phụ bệnh qua đời, Võ Đang đã không có đất để hấn dung thân, cho nên...."

"Cho nên....." Hiền Viên Dật trầm mặt hỏi, "Ngươi coi đó là chuyện đương nhiên nên dẫn theo tiểu tử này trở về?" Hấn chỉ là rời đi hai ba ngày, ái phi của hấn liền mập mờ dẫn theo tiểu tử này trở về, nhìn tới..... Hấn phải phải thêm người giám thị từng cử động của nàng.

Nam Cung Tự đương nhiên nhìn ra được hấn đang ghen, hơn nữa lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Hiền Viên Dật thấy nàng trầm mặc, hừ lạnh nói: "Vương phủ của Bốn vương không chứa chấp tên ăn xin!"

Con mắt đen kịch của Mạc Sầu lóe ra nước mắt trong suốt, giọng nói hơi nghẹn ngào: "Sư tỷ..... Mạc Sầu không phải tên ăn xin." Nói xong đồng thời, nhếch miệng lên hiện ra nụ cười không dễ dàng phát giác, xem ra biểu phu mang bình dấm chua nha!

Con tức giận của Nam Cung Tự lúc lên lúc xuống, hấn nơi nào cũng ăn dấm chua hết vậy, thậm chí ngay cả đũa bé dấm chua cũng ăn. Mặt thất vọng khinh bỉ nhìn về phía Hiền Viên Dật, hướng về phía Mạc Sầu nói: "Mạc Sầu, chúng ta trở về Võ Đang!"

"Nam Cung Tự!" Hiền Viên Dật chợt từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt ác ngạo trừng mắt về phía Nam Cung Tự. "Ngươi dám bước ra khỏi Vương phủ một bước thử nhìn một chút, Bốn vương liền chặt hấn làm trăm mảnh." Cuối cùng bốn chữ từ trong kẽ răng cứng rắn của hấn rít ra ngoài.

Cho tới bây giờ, từ xưa tới nay chưa từng có ai làm cho hấn tức giận qua như vậy, càng không người nào dám làm trái ý của hấn, Nam Cung Tự nàng là người thứ nhất.

Thấy Nam Cung Tự thờ ơ đi ra ngoài phòng, hấn nóng nảy.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy một hồi mất mát, giống như bảo bối nâng ở lòng bàn tay bị người khác đoạt mất.

"Tự, đừng đi!" Giọng nói của Hiền Viên Dật mềm nhũn ra.

Trong giọng nói của hấn, có tang thương bất lực van xin, còn lộ ra một tia ôn nhu, mà sự ôn nhu thật giống như dây leo quấn lấy chân của nàng, khiến Nam Cung Tự không tự chủ đứng lại.

"Ta cho hấn ở lại, cho hấn ở lại!"

Hiền Viên Dật phát bực, nữ nhân này quả thực là được voi đòi tiên, hấn đã xuống giọng rồi, nàng đang khiêu chiến sự chịu đựng của hấn, đổi lại là người khác dám không chút kiêng kỵ như vậy lướt qua ranh giới cuối cùng của hấn, sợ là chết trên tay hấn một ngàn lần, một vạn lần cũng không đủ để giải hận. diendanlequydon

Bất quá nói đi cũng nói lại, từ lúc nào, hấn bắt đầu chú ý tới nàng? Mặc kệ nàng làm hấn tức giận thế nào, hấn đều không muốn xuất thủ đã thương nàng, chẳng lẽ, hấn đã yêu nữ nhân này? Nhất thời trong tim xông lên một cỗ cảm giác khác thường.

"Hấn có thể ở lại, nhưng ngươi phải đồng ý với ta, không tự mình đi gặp mặt hấn!" Hiền Viên Dật cong môi nói, đây là hấn nhượng bộ rồi đấy. Hấn trở người đứng dậy, đứng ở trước mặt của Nam Cung Tự, cánh tay thon dài ôm eo thon của nàng, liếc nhìn Hồ Phách nói: "Bốn vương cùng Vương phi cần nói chuyện riêng, Hồ Phách! Đưa sư đệ của Vương phi trở về phòng nghỉ ngơi."

Hồ Phách nhếch miệng hiện ra nụ cười, "Dạ!" Đáp một tiếng, hướng về phía Mạc Sầu chỉ hướng ngoài phòng nói: "Xin mời!"

Mạc Sầu bộ mặt lo lắng nhìn về phía Nam Cung Tự, đột nhiên gương mặt lên, tràn đầy địch ý nhìn về phía Hiền Viên Dật, rất là nghiêm túc nói: "Đại thúc, ngươi dám khi dễ sư tỷ của ta, ta nhất định không tha cho ngươi!" Bỏ xuống những lời này, xoay người liền đi ra ngoài.

Đại thúc..... Môi mỏng của Hiền Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, con mắt lạnh lẽo khát máu nhìn thẳng vào bóng lưng của Mạc Sầu, đó là hận muốn nuốt sống hấn, nếu không phải có Nam Cung Tự ở đây, hấn đã sớm một đao đánh chết hấn.

Hấn đè nén lửa giận trong lòng, không nói hai lời bế nữ nhân vào trong ngực, chân thon dài bước đến gần bên giường, chợt để thân người mềm nhũn của nàng trên giường.

"Vương Gia, thần thiếp hơi mệt." Nam Cung Tự nhủ mảy, lười biếng rút vào trong chăn ấm áp.

Hiền Viên Dật chợt vén chăn lên, như sói mà đánh tới, đè ở trên người nàng, đôi tay bị hấn gắt gao đặt trên đỉnh đầu, không thể động đậy. diendanlequydon

Hấn kêu gọi môi mỏng của nàng tùy ý cướp đoạt, con mắt của Nam Cung Tự từ từ phóng đại, trong mắt xẹt qua vẻ kinh hoàng, mặc dù..... Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ hôn, nhưng cái loại cảm giác này rất kỳ quái, rất quý dị, để cho cả người nàng không khỏi căng thẳng lên.

Đôi lông mày thanh tú của Hiền Viên Dật nhíu lại, máu từ khóe miệng tràn ra ngoài, cánh môi bị nàng hung hăng cắn ra máu, như nàng mong hắn rời khỏi môi của nàng.

"Có phải ngươi không muốn?"

Nam Cung Tự lười biếng lật người, nhấc chân lên đạp ở trên người, nhẹ nhàng trả lời: "Ta mệt rồi."

Nàng không rõ ràng lắm mình đối với hắn là cái dạng tình cảm gì, hơn nữa nàng nhìn không thấu ý định của người nam nhân này.

Nhưng là..... Rất kỳ quái, bị hắn hôn trong lúc đó, nàng không hề cảm nhận được sự chán ghét.....

Hiền Viên Dật nhìn sâu vào mắt của nàng, như đang ngẫm nghĩ cái gì, hồi lâu, hắn nằm xuống, đưa tay vòng qua hông của nàng, "Tự, trả lời ta! Ngươi yêu ta phải không?" Một dòng khí ấm áp phả ra trên lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chọc giận làm nàng khóc

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự vui mặt trong chăn, như đang ngẫm nghĩ điều gì, cái vấn đề này hỏi quá đột ngột, nàng không biết nên trả lời như thế nào, hồi lâu, nàng không có lên tiếng.

Nghe nàng hít thở đều đều, không hiểu sao trong lòng dâng lên một cảm giác mát mát, trên mặt nam nhân hiện ra vẻ khổ sở tự giễu, cặp mắt màu hổ phách dưới ánh trăng hiện ra vẻ ảm đạm.

Hắn xúc niệm lên, nằm quay lưng về phía nàng.

Trong bóng tối, bên tai truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Coi ta như không có nói qua những lời này, ngày mai ta sẽ như ngươi mong muốn đưa từ thư, cho ngươi trở về Vô Đàng." Đúng, hắn quyết định sự việc rất trọng đại, buông tha nàng.

Có lẽ làm như vậy, hắn sẽ lẻ loi một mình, nhưng mà... Chỉ cần nàng hạnh phúc là đủ rồi.

Nam Cung Tự xoay người vui mặt trên lưng hắn, không thấy rõ ràng giờ phút này, "Quả nhiên..... Bị ngươi chán ghét." Giọng nói đè trên ngực nhàn nhạt phun ra.

Nàng một lần nữa bị bỏ rơi rồi.....

Bỗng nhiên cảm thấy một cổ chua xót, mắt rung rung.....

Sống lưng của Hiền Viên Dật lập tức cứng đờ, xiêm áo sau lưng ướt đầm mồ hôi, thời gian giống như vào giờ khắc này ngưng lại.

Hắn hoang mang sợ hãi xoay người, lòng như lửa đốt muốn giải thích, nhưng lúc nhìn cặp mắt ướt đầm lệ của nàng, trong lúc nhất thời cứng họng.

Nàng khóc.....

Nhìn trong ánh mắt của nàng rung rung những giọt nước mắt, tim của hắn giống như là bị cái gì hung hăng ghim chặt không thở nổi.

Hiền Viên Dật đau lòng nâng tay phải lên muốn lau nước mắt trên gương mặt của nàng, lại bị Nam Cung Tự đẩy ra.

Hắn dịu dàng làm cho nàng không biết phải làm như thế nào, nhưng cũng phần dịu dàng này, để cho nàng cảm thấy một cổ ấm áp.
diendanlequydon

"Hiền Viên Dật, thu hồi ánh mắt đồng tình đi, ta cũng hiểu được." Nam Cung Tự xấu hổ thì thầm nói, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chằm chằm nam nhân trước mắt, có thể ép nàng khóc đến trình độ này, hắn là người thứ nhất.

Nàng ngồi dậy, chuẩn bị đi thì eo đột nhiên có một vòng tay ôm chặt, cả người té xuống, phía dưới là lồng ngực ấm áp, mang theo mùi hương Bạc Hà từ cơ thể toát ra ngoài.

Cánh tay thon dài của Hiền Viên Dật vòng sau lưng của nàng, bàn tay to lớn đè trên gáy của nàng, nhìn như rất dịu dàng, nhưng lực độ rất nặng.

"Thiệt là, rõ ràng chính là ái phi sai, vì sao lại thành Bôn Vương sai?" Nghe giọng điệu như oán trách, lại lộ ra áy náy cùng tự trách, giọng nói trong đêm tối như hoa Quỳnh(1) nở ra, tràn đầy sương mù như một loại tà mị."Chính là như vậy, hướng tới ta nũng nịu chút đi!"

Nam Cung Tự có chút run run giống như trong sương mù, làm nũng..... Nàng có thể sao?

Hắn cho nàng sủng ái, cho nàng một cái ‘ nhà ‘.

Đột nhiên phát hiện mình càng ngày càng lệ thuộc vào người nam nhân này, càng ngày càng thích hắn. diendanlequydon

Hiên Viên Dật đau lòng nâng gò má của Nam Cung Tự, ngón trỏ thật trọng vì nàng lau nước mắt trong khóe mắt, động tác trong tay hắn ngưng lại, lúc đó nàng, cặp mắt trong suốt rạch rịch đầy nước, nhìn qua thật làm người ta lo lắng, vết sẹo xấu xí trên mặt hình như nhạt đi.

Đáy mắt thâm trầm của hắn lướt qua giống như thoáng qua liền biến mất, "Đáng chết!" Nhỏ giọng mắng một tiếng, chọc giận làm nàng khóc đầu sỏ gây nên lại là hắn, trên khuôn mặt tuần mỹ đều là vẻ tự trách, ẩn đường nhú nhẹ, đột nhiên hỏi "Trừ Bồn Vương, người còn ở trước mặt người nào khóc nữa?"

Nam Cung Tự suy nghĩ một chút, ánh mắt đột nhiên hung thần ác sát nhìn hắn chằm chằm, "Đòi ta chỉ khóc hai lần!"

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Nói, người nào không biết sống chết dám làm ái phi của Bồn Vương khóc? Bồn vương giết hắn, vì ái phi hả giận."

"Vương Gia không được hạ thủ lưu tình, động thủ đi!" Nam Cung Tự hí mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói.

Nghe giọng điệu của nàng rất rõ ràng nói người đó chính là hắn, sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống, "Có thể để cho ta trước khi chết hiểu ra vấn đề không?"

Nam Cung Tự gằn từng chữ một: "Ép gả cho Vương Gia, bản thân bởi vì không muốn thay gả mà khóc. Về phần lần thứ hai vì sao khóc, chắc hẳn Vương Gia trong lòng rõ ràng nhất, cho nên! Nếu Vương Gia thật muốn làm thần thiếp hả giận, như vậy thì xin tự vận đi!"

Nói cho cùng, đời này để cho nàng rơi nước mắt, Hiên Viên Dật hẳn là đầu sỏ gây nên.

Hiên Viên Dật bộ mặt vô tội, "Ái phi, chúng ta đầu gì cũng là phu thê, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đây?" diendanlequydon

Nam Cung Tự cường điệu nói: "Cùng ta bái đường cũng không phải người, cho nên chúng ta không phải phu thê."

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Dật cười nói: "Vậy dễ lắm, giết người bái đường với nàng, lại cùng Bồn vương bái đường." Sau đó sẽ danh chánh ngôn thuận ăn sạch sành sanh, nụ cười tà ác tăng lên mấy phần.

"Xem ra có người so với ta càng muốn mạng của Vương gia!" Sóng mắt của Nam Cung Tự xoay chuyển, ánh mắt liếc nhìn bóng người trên cửa sổ dán giấy bóng.

Hiên Viên Dật cũng đã nhận ra ngoài cửa sổ trong đêm tối, nụ cười càng thêm dày đặc, "Thật sao?"

Vừa mới nói xong, chỉ thấy một bóng đen, nhanh như quỷ dị, từ cửa sổ nhảy vào, một thanh kiếm lạnh lẽo hiện ra đánh tới.

Mắt thấy kiếm vừa đến, Nam Cung Tự không nhúc nhích nằm ở trong ngực của Hiên Viên Dật.

Chỉ thấy Mộ Thiên Vấn chọt đá cửa đi vào, dẫn đội hộ vệ đoàn đoàn bao vây ở bên trong, ra lệnh một tiếng: "Bắt lại cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Giết Vương Gia, ta tặng tiền gấp bội

Edit: Phong Nguyệt

Bên trong căn phòng tối tăm, người áo đen bị cưỡng ép quỳ trên mặt đất vùng vẫy, sâu trong ánh mắt hiện lên tia tàn ác, cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên giường nhỏ.

Mộ Thiên Vấn cầm cây đuốc trong tay đưa cho vệ binh, cứ thế tiến lên gạt khăn che mặt của người áo đen, chỉ thấy tóc của hắn đen như mực, hắn búi tóc lên làm nổi bật lên hai gò má trắng nõn như ngọc, ánh mắt sâu màu tím, dưới sống mũi là môi mỏng khiêu gợi, cả người phát ra sát khí nồng đậm.

"Là người?" Mộ Thiên Vấn nhận ra người này chính là Đường Gia Sinh, chỉ thấy vẻ mặt thoải mái tinh mịch của hắn, mũi kiếm nhất thời để ở trên cổ của Đường Gia Sinh, nghiêm giọng nói: "Nói, là ai phái người tới ám sát Vương gia?"

Đường Gia Sinh hừ một tiếng, khinh thường liếc nhìn Mộ Thiên Vấn, một bộ dạng không sợ chết nói: "Ta không biết, muốn chém giết muốn róc

thịt muốn làm gì cũng được tùy các ngươi!"

"Xoẹt!" Trên mặt của Hiên Viên Dật nở nụ cười âm trầm, sợ rằng tiếng cười của hắn giống như âm thanh vang vọng trong sơn cốc, lại mang theo vài tia âm trầm từ Địa phủ.

Mộ Thiên Vấn không khỏi rung mình, không biết bao lâu không nhìn thấy Vương Gia cười đến đáng sợ như thế, sắc mặt hắn ngẩn ra, cố làm trấn định nói: "Muốn chết không dễ dàng như vậy, nếu như ngươi không nói, sợ rằng có thể so với chết càng khó chịu." Hắn nói thật tình, phải biết rằng ám sát Vương Gia, chẳng khác gì là nhảy vào hồ lửa. diendanlequydon

"Ta vẫn là câu nói kia, không biết!" Đường Gia Sinh hừ nói, hắn đã sớm ôm tâm trạng chết mà tới ám sát Tà U Vương, chỉ là..... Hắn sợ suất quá, thế nhưng trúng kế của Tà U Vương

Nam Cung Tự mỉm cười nhợt nhạt, trầm giọng nói "Giữ cái miệng của hắn." Để ngừa hắn tự sát.

Hắn biết rõ không nói chính là tự tìm đường chết, có thể tưởng tượng mà nói người này không có ý định sống sót mà trở về, kẻ thù của Vương gia thật đúng là không ít!

Mộ Thiên Vấn hiểu ý, vội vàng dùng ngón tay giữ cằm của Đường Gia Sinh, thấy hắn giằng giằng, cầm khăn lau trên bàn lên nhét vào trong miệng của hắn, hừ hừ! Xem ngươi tự sát thế nào.

"Đổi phương cho ngươi bao nhiêu tiền? Giết Vương Gia, ta xuất ra gấp bội." Nam Cung Tự đột nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, bên trong nhà yên tĩnh.

Đường Gia Sinh đẩy mắt lóe ra kinh ngạc khó mà che dấu, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc không hiểu quan sát nữ nhân đang rúc vào trong ngực của Tà U Vương.

Mộ Thiên Vấn ngẩn người, Vương phi đây là muốn..... Giết phu?

Cằm của Hiên Viên Dật để ở trên mái tóc mềm mại của nàng, hơi thở trầm xuống, ánh mắt chuyển động không rõ, bất mãn nói: "Ái phi, làm sao ngươi hướng cánh tay ra ngoài chứ?"

Nam Cung Tự cười nói: "Vương Gia xuống tay tự vận không được, thần thiếp bỏ tiền tìm người giết chết Vương gia, Vương Gia phải cảm ơn thần thiếp mới đúng."

"Ái phi thật đúng là vô tình!" Nụ cười của Hiên Viên Dật dừng lại, hắn chậm rãi nâng tầm mắt nhìn Đường Gia Sinh, hướng về phía Mộ Thiên Vấn trầm giọng nói, "Thà hắn!"

Mộ Thiên Vấn giật mình chớp mắt, ánh mắt lộ ra vẻ không hiểu rõ, Vương Gia giả bộ bệnh không phải là vì muốn bắt nội gián sao, người này còn chưa có thăm vấn xong, nếu để cho hắn chạy thoát, hắn thật sự không hiểu dụng ý của Vương gia ở chỗ nào.

"Vương Gia đây là muốn thả hổ về rừng?" Hắn thận trọng hỏi. diendanlequydon

Hiên Viên Dật không giải thích bất kỳ cái gì, lạnh lùng nói: "Thả!"

Trên mặt của Mộ Thiên Vấn lộ ra vẻ do dự, nhưng lúc hắn chạm được đáy mắt gọn sóng của Hiên Viên Dật, "Thuộc hạ biết rồi." Mặc dù vô cùng không tình nguyện, nhưng vẫn tháo lỏng sợi dây trên cổ tay của Đường Gia Sinh.

Đường Gia Sinh hùng hổ phun vài rách bản thủ trong miệng ra ngoài, ho nhẹ mấy tiếng, "Đừng tưởng rằng ngươi thả ta, ta liền cảm kích ngươi, vậy thì ta trúng kế." Nhìn Hiên Viên Dật trên mặt không rõ nụ cười, ánh mắt âm u vài phần, trở người đứng dậy, bóng dáng giống như quỷ mị nhanh chóng chột lóe, một luồng hướng tới chỗ của Hiên Viên Dật mà đến, lại bị hắn dễ như trở bàn tay tránh thoát.

Hắn biết mình không phải là đối thủ của Hiên Viên Dật, ánh mắt nhanh chóng chột lóe, chợt bắt Nam Cung Tự kẹp ở hai bên, lấy ngón tay để trên cổ trắng nõn như ngọc của nàng, hướng về phía Hiên Viên Dật uy hiếp nói: "Muốn mạng sống của nàng, giao ra Tướng quân phủ đây." Đã sớm nghe nói Tà U Vương đối với vị Vương phi này sủng ái, hắn nhận định, chỉ cần nữ nhân này ở trong tay hắn, Tà U Vương chắc chắn ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ.

Con mắt màu hổ phách của Hiên Viên Dật u ám từ từ tích tụ âm lãnh, hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm Đường Gia Sinh, từng chữ từng câu, đánh thẳng vào đáy lòng của Đường Gia Sinh: "Đã thương nàng, ngươi chết, giết nàng, diệt Đường gia."

Giọng nói của Hiên Viên Dật mang theo sát khí lạnh lạnh, Đường Gia Sinh do dự, Đường Gia mặc dù đã sớm nhà tan cửa nát, nhưng trong nhà còn có một muội muội cùng hắn sống nương tựa lẫn nhau, hắn biết Hiên Viên Dật nói được làm được.

Hắn chết không quan trọng, nhưng muội muội của hắn là thứ duy nhất ràng buộc hắn.

Nghĩ tới đây, Đường Gia Sinh không tiếp tục do dự, một tay đẩy Nam Cung Tự vào trong ngực của Hiên Viên Dật, ông tay áo vung lên, bên trong nhà nhất thời rơi vào trong sương mù, đội khói tan đi, người đã sớm không cánh mà bay.

"Thả hổ về rừng, Vương Gia nên làm như thế nào đây?" Nam Cung Tự cười nói, trong tay chẳng biết lúc nào cầm một khối kim bài.

Hiên Viên Dật liếc nhìn kim bài, trong mắt từ từ mỉm cười, "Ái phi ngày mai cùng Bôn vương đi một chuyến tới Tây Vực."

Nam Cung Tự nhú mào: "Không đi!"

Bàn tay của Hiên Viên Dật ôm lấy ngực của nàng, "Lý do."

"Nơi đó rất nóng, sẽ tổn thương da." Nàng không muốn đi Tây Vực, trở về lại thành nữ nhân da màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Giấu giếm sát ý

Edit: Phong Nguyệt

Tây Vực nằm ở phía tây trên sa mạc, nơi này 1 năm 4 mùa đều là mùa hè, mấy ngàn năm nay chưa từng rơi xuống một giọt mưa, khí trời nóng bức quanh năm đối với người dân ở tại sa mạc mà nói đã sớm thành thói quen.

Mặt trời chiếu xuống dưới, lộ ra từng tia khí nóng, giương mắt nhìn lên, hình như lúc này dưới bãi cát vàng đang dâng lên một cỗ khí nóng nhàn nhạt, bàn chân của lạc đà lưu lại dấu chân trên cát.

"Len keng —Len keng —"

Trên sa mạc vắng lặng truyền đến mấy tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe.

Mấy chục Lạc Đà tạo thành một đội ngũ thật dài đi trên sa mạc nóng bức, trong đó có một đôi nam nữ mặc y phục Trung Nguyên ngồi trên lưng lạc đà trước cổ đeo chuông bạc.

Người Nam Cung Tự mặc một cái váy ngắn màu trắng, mái tóc đen nhánh tản mát ra hơi nước, gỡ tấm khăn che mặt hiện lên tầng mỡ hôi trong suốt trên mặt, toàn thân nàng giống như là quả cầu da bị xi hơi mềm nhũn ở trong lòng Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật mặc cẩm bào ngà voi màu trắng, tà áo mỏng được thêu hình hoa văn, tao nhã lịch sự, lộ ra hơi thở sạch sẽ, hoàn toàn không chịu nổi sự ô nhiễm của gió cát nổi lên đầy trời trong sa mạc.
diendanlequydon

Tay thon nhẹ trắng muốt như ngọc nhẹ nhàng lấy ngọc thạch ra, giúp nàng tản đi khí nóng.

"Ngoan, nhịn thêm chút nữa, cũng sắp tới." Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước, giọng điệu cung chiều giống như dỗ tiểu hài tử.

Đi ba ngày ba đêm, rốt cuộc đã tới Tây Vực, lúc đó trời chiều nhiễm đỏ nửa bầu trời, khí trời nóng bức không có tiêu tán đi.

Hôm nay chính là đại thọ mười năm của Tây Vực Vương Lục, cả nước cùng chúc mừng.

Trên đường phố nam nữ già trẻ đầu đội chậu nước lên, cái chậu nước được bỏ đầy đất cát, bọn họ vui sướng thỏa mái lấy đất cát, bọn họ đang chúc thọ cho Quốc vương, tiếng nói tiếng cười không dứt.

Đến trước cửa cung, Hiên Viên Dật xuống Lạc Đà, đôi tay giơ lên cao đỡ cánh tay của Nam Cung Tự, làn váy giống như Hoa Quỳnh nở rộ trong đêm tối, hai chân chậm rãi rơi trên mặt đất, cả người mềm nhũn tựa trên ngực của Hiên Viên Dật, gầy yếu thật giống như một trận gió thổi qua có thể thổi nàng té xuống đất.

Tây Vực Vương biết được Tà U Vương đột nhiên đến thăm, trong lòng lo lắng đánh trống, vội vàng phái người tiếp đón hân ở cửa cung.

"Kèo kẹt" một tiếng, chỉ thấy cửa cung to như vậy chậm rãi mở ra, một người mặc quân trang binh lính màu trắng cung kính tiến lên đón: "Tà Vương gia, Tà Vương phi, mời vào bên trong!"

Hiên Viên Dật không có mở miệng, bế Nam Cung Tự, đi thẳng vào trong cung.

Mặc dù Tây Vực chỉ là quốc gia nhỏ, nhưng hoàng cung này được xây dựng không chút nào thua kém với Đường triều Hoàng Thành, có thể thấy được Tây Vực là đất nước giàu có cường thịnh cỡ nào.

Bữa tiệc được bố trí tại Chủ Điện, trên hành lang bên trong hoàng cung có thể nhìn thấy tỷ nữ, gã sai vặt bận rộn cùng bóng dáng của Tàn phi, Công chúa và tiếng cười vui.

Hiên Viên Dật bước chân ung dung mang theo khí chất vương giả, không nhìn những Công chúa kia đang quăng tới ánh mắt si mê nhìn mình.

Khi Hiên Viên Dật ôm Nam Cung Tự bước vào bên trong cung điện xanh vàng rực rỡ, ngồi ở trên vương vị là Tây Vực Vương vội đặt rượu trong tay xuống, trong lòng cứ đắn đo lần này Tà U Vương đến thăm có mục đích gì, nhưng vẫn trung ra bộ mặt chất đồng nộ cười, tự mình tiến lên đón.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật không gọn chút sùng, đối mặt với Tây Vực Vương nhiệt tình hoan nghênh chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái, cùng Nam Cung Tự ngồi xuống ở vị trí dưới vương vị.

Vốn là không khí vui vẻ từ khi bọn hắn đi vào liền trở nên yên tĩnh. Nam Cung Tự mơ hồ nhận thấy chung quanh tràn ngập một cỗ sát khí, ở hai bên chỗ ngồi của Văn Võ Bá Quan sôi nổi dùng ánh mắt địch ý tập trung ở trên người bọn họ. diendanlequydon

Cũng khó trách rồi, Tây Vực và Đường triều không đội trời chung, hai nước từng nhiều lần giao chiến, Tây Vực là một nước bại trận, binh lính chết trong tay của Hiên Viên Dật đếm không hết, hôm nay Hiên Viên Dật chủ động đưa tới cửa, bọn họ nhân cơ hội này giết chết hắn, còn việc chiêu đãi bọn hắn đã coi như là không tệ.

Tây Vực Vương gặp bầu không khí này có chút xấu hổ, "Khụ khụ ——" Lúng túng cực kỳ hắng giọng một cái, giờ ly rượu lên hướng về phía Hiên Viên Dật nói: "Khó được Tà U Vương đại giá quang lâm, Bồn vương kính người một ly!"

Hiên Viên Dật cự tuyệt không đứng lên, cầm ly rượu của tỷ nữ đưa tới khẽ nhấp một miếng, cười nói: "Hôm nay là đại thọ của Tây Vực Vương Lục, ta phụng chỉ của Quân Vương đưa tới lễ vật." Nói xong, vỗ tay một cái.

Chỉ thấy Mộ Thiên Văn dẫn hai người binh sĩ khiêng rương gỗ đi vào, hắn đưa tay ý bảo bọn họ để cái rương xuống, ánh mắt của Nam Cung Tự tò mò nhìn về phía cái rương nặng trĩu, nàng tò mò là vật gì có thể để cho Hiên Viên Dật không ngại đường xa cực khổ tự mình đưa tới. Dựa vào trực giác nhạy cảm của nàng, bên trong nhất định không phải là cái đồ tốt gì.

"Phụ vương, bên trong nhất định có sự lừa gạt, hài nhi thay phụ vương nhìn đến tột cùng là cái gì." Tam vương tử Ngao Hồ trở người đứng dậy, ánh mắt tràn ngập địch ý trừng mắt nhìn Hiên Viên Dật, đưa bảo kiếm trong tay lên, 'phanh' một tiếng, rương gỗ nhất thời bị chém thành hai khúc, một mùi hôi thối rửa bốc lên, mọi người kêu lên, chỉ thấy người tay chân bị chặt đứt thi thể ngã nhào xuống trên mặt đất lạnh như băng.

"Vút Vút" Các bách quan ở sảnh đường rút bảo kiếm trong tay ồn ào chỉ về hướng Hiên Viên Dật.

Sắc mặt của Tây Vực Vương thay đổi, một cái liền nhận ra cỗ thi thể này là người hãm an bài ở bên cạnh Tà U Vương, Đường Gia Sinh.

Tam vương tử nổi trận lôi đình, hôm nay là đại thọ của Phụ vương hắn, thế nhưng Tà U Vương đưa cỗ thi thể tới, cái này rõ ràng là Phụ vương hắn chết không toàn thây. Một người khi dễ đến thăm, giọng điệu này của hắn vô luận như thế nào nuốt không nổi, hướng về phía thị vệ bên người ra mệnh lệnh: "Người tới, đem hắn bắt lại cho Bồn vương tử, kéo ra ngoài chém!"

Chỉ thấy mười mấy tên thị vệ cầm kiếm xông lên, Mộ Thiên Văn dẫn mấy tên binh lính xông tới ngăn ở trước mặt của Vương Gia.

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, hắn cũng nhìn nàng lại một cái, khẽ mỉm cười, bờ môi của nàng nâng lên một chút ý cười.

Nàng xem đã hiểu ý tứ của hắn, có ta ở đây, không cần sợ. diendanlequydon

Thật ra thì nàng cũng không sợ, chỉ là tò mò người nam nhân này rốt cuộc trong hồ lô bán thuốc gì.

Hiên Viên Dật không chút để ý rót ly rượu, khẽ nhấp một miếng, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ đây chính là lễ đãi khách của Tây Vực sao?"

Gương mặt của Tam vương tử căng thẳng, kêu rên nói: "Chẳng lẽ đây là quà đại lễ của các người sao?"

"Cần rồi!" Sắc mặt của Tây Vực Vương nghiêm lại, nặng nề đặt ly rượu trên bàn, ánh mắt tràn ngập uy nghiêm nhìn về phía thị vệ, "Tất cả lui ra cho Bồn vương!"

"Phụ vương....."

"Nghe không hiểu lời nói của Bồn vương sao? Lui ra!" Tây Vực vương thần sắc nghiêm trọng, giọng điệu uy nghiêm làm người ta không dám kháng cự.

Tam vương tử đè nén cơn tức giận trong lòng, "Dạ!" Rất miễn cưỡng phát tay ý bảo thị vệ lui ra.

"Không biết Tà U Vương mang cỗ thi thể này tới đây là có ý gì?" Tầm mắt của Tây Vực vương rơi vào trên người của Hiên Viên Dật, mở miệng hỏi.

Trong mắt của Hiên Viên Dật nụ cười từ từ biến mất, chậm rãi giương con mắt nhìn Tây Vực vương đầy ý tứ hàm xúc, "Cỗ thi thể này tên gọi là Đường gia sinh, là một tên lính trong Vương phủ của Bồn vương, trong một đêm hắn ám sát Bồn vương thất bại, đứt khoát bảo vệ mệnh, nhưng là....." Hắn dừng một chút, ánh mắt toàn âm u, "Nhưng người này trước khi chết, lại nói về Tây Vực muốn diệt quốc."

Sắc mặt của Tây Vực Vương xanh mét, vốn cực kỳ chột dạ, lại bởi vì lời nói của Hiên Viên Dật không khỏi rung mình, "Tà U Vương chỉ giáo cho?" Nhìn hắn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lóe sáng rồi biến mất biểu hiện hắn rất hồi hộp.

"Hắn nói là Tây Vực Vương phái hắn ám sát Bồn vương, cướp lấy quân phù, muốn đánh bại Đường triều." Giọng nói của Hiên Viên Dật vẫn nhàn nhạt như cũ, giọng điệu không có một tia gợn sóng.

Tà U Vương chắc sẽ không mạo hiểm tính mạng tới đây chấp vấn tội, chắc hẳn ngoài cửa thành đã sớm bày mai phục.

Sự lợi hại của Tà U Vương hẳn đã lĩnh giáo qua, nếu Tà U Vương hẳn trở mặt vào lúc này, hôm nay chính là ngày chết của Tây Vực vương hắn. diendanlequydon

"Bồn vương căn bản cũng không biết người Trung nguyên này, nhất định là nước khác từ bên trong sắp đặt, xúi giục hai nước tranh đoạt thừa lúc vắng mà vào, ngồi thu lợi ích." Tâm trạng của Tây Vực vương có chút kích động một mực phủ nhận.

Nghe vậy, trong lòng của Hiên Viên Dật hiện lên ý cười lạnh, mở miệng nói: "Bồn vương đúng là nghĩ như vậy, cho nên giết chết tên đầu sỏ xúi giục hai nước chúng ta tranh chấp, hiến tặng cho Tây Vực Vương, không biết quà tặng này ngài có hài lòng không?"

Tây Vực Vương nghe lời này, sắc mặt càng thêm khó coi, không đúng! Lời nói của Tà U Vương chứa đầy hàm ý, chắc hẳn không đơn giản mà đi chấp vấn tội, nụ cười rất là gượng ép nói: "Hài lòng, hài lòng!" Tâm mắt từ Hiên Viên Dật chuyển sang cô nương che mặt ngồi cạnh hắn, vội vàng nói sang chuyện khác, "Vị này chắc là Tà Vương phi đi!"

Xem thường, không nhìn.

Nam Cung Tự trầm mặc không nói, đối với Tây Vực Vương làm như không thấy.

Đang lúc mặt của Tây Vực Vương lúng túng thì một trận gió nhẹ thổi khăn che trên mặt của Nam Cung Tự từ từ phát lên, thấy rõ vết sẹo trên mặt nàng, suy nghĩ vụt sáng rồi biến mất, chắc hẳn nữ nhân này ở trong lòng Tà U Vương có vị trí nhất định, nếu như hắn có thể chữa hết vết sẹo trên mặt nàng, chắc hẳn Tà U Vương sẽ không truy cứu chuyện này nữa.

Nghĩ tới đây, Tây Vực Vương liền mở miệng nói: "Xem ra mặt Tà Vương phi bị thương không nhẹ a! Đúng lúc Bồn vương biết một vị danh y, người này y thuật cao siêu, hẳn có thể chữa khỏi vết sẹo trên mặt của Tà Vương phi."

"Là thật có thể trị hết?" Ánh mắt của Hiên Viên Dật dâng lên một tầng sóng dồn dập, hắn đương nhiên biết rõ ràng Tây Vực Vương đang tính toán điều gì, nhưng chỉ cần có thể trị hết vết thương trên mặt của nàng, hắn sẽ không tiếc!

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chuyện xảy ra bất ngờ thay đổi

Edit: Phong Nguyệt

Nam Cung Tự nhìn trong ánh mắt của Hiên Viên Dật có con sóng gợn lên rất nhỏ, nhàn nhạt như sương mây, liếc mắt nhìn Tây Vực Vương, ánh mắt gợn sóng không ổn định, giọng nói rất bình thản nhìn hắn hỏi: "Tây Vực vương nói thần y kia có thể chữa trị khỏi vết sẹo? Không lưu lại dấu vết nào?" Nói thật, nàng không để ý bề ngoài như thế nào, nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét, nhưng là vết sẹo trên mặt này quá chứng mất.

"Có thể!" Tây Vực Vương quả quyết trả lời.

Khóe miệng của Nam Cung Tự.....động lại nét cười, nghe hắn nói như vậy, nàng ngược lại có chút tò mò vị thần y này trong miệng Tây Vực Vương nói là người như thế nào.

Hiên Viên Dật phát hiện ánh mắt của nàng vẫn sáng như cũ nhưng không có chút rung động nào, cũng không có bất kỳ tâm tình biến hóa gì, hắn do dự, mặc dù Tây Vực Vương nói như đinh chém sắt có thể trị hết vết sẹo trên mặt nàng, nhưng hắn muốn nghe một chút suy nghĩ của nàng "Tự, người nguyên ý thử một chút sao?" Nói xong lấy nàng tay đặt ở trong lòng bàn tay.

"Thiếp thân muốn học hỏi y thuật của vị thần y này." Nam Cung Tự khẽ gật đầu, bày tỏ nàng đồng ý. diendanlequydon

Tây Vực Vương thấy thế, hướng về phía thị vệ trầm ngâm nói: "Truyền Ngự Thần y vào cung ——"

Hồi lâu, thị vệ dẫn nam tử trung niên mặc y phục kỳ lạ từ ngoài điện đi vào.

"Ngự Đạt tham kiến Đại Vương, Ngộ Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Ngự Thần y đi vào trong cung điện, hướng về phía trên vương vị Tây Vực Vương hành lễ, tay phải cung kính để ở trước ngực.

Tây Vực Vương hài lòng gật đầu một cái, vội vàng giơ tay lên nói: "Ngự Thần y mau mau đứng lên, không cần đa lễ."

"Tạ Đại Vương!" Ngự Thần y chậm rãi duỗi thẳng eo, mở miệng gọn gàng dứt khoát hỏi, "Không biết Đại Vương triệu kiến vì thần vì chuyện gì?"

Tây Vực Vương hướng về phía Ngự Thần y chỉ hướng Hiên Viên Dật nói: "Ngự Thần y, vị này là Tà U Vương của Đại Đường." Dừng một chút, chỉ về hướng Nam Cung Tự nói: "Vị này là Tà Vương phi!" Làm một giới thiệu đơn giản, ánh mắt chăm chú nhìn Ngự Thần y, "Ngự Thần y, Bôn vương hôm nay triệu kiến ngươi, là hy vọng ngươi có thể chữa trị vết sẹo trên mặt của Tà Vương phi."

"Gặp qua Tà U Vương, Tà Vương phi!" Ngự Thần y tiến lên cúi người nói, nâng mí mắt, tầm mắt thật sâu rơi vào trên người của Nam Cung Tự, sững sờ, một đôi mắt sắc bén thâm sâu, nếu người sở hữu đôi mắt này, chắc là mỹ nhân tuyệt sắc. Hắn có chút không thể chờ đợi muốn nhìn rõ dung nhan của nàng, "Chẳng biết Tà Vương phi có thể tháo cái khăn che mặt xuống hay không?"

Nam Cung Tự khẽ gật đầu, không chút nào kiêng kỵ ở trước mặt mọi người chậm rãi lấy cái khăn che mặt xuống.

Không khí vào giờ khắc này từng điểm từng điểm đọng lại, người ngồi ở bên trái sững sờ nhìn xem là dung nhan tuyệt sắc, nhưng lúc nàng quay mặt qua thì má phải có vết sẹo mang dung nhan tuyệt sắc che đầy kín, mọi người trong lòng không khỏi một hồi thờ ải.

Hiên Viên Dật nhìn ánh mắt mọi người tụ tập trên mặt của Nam Cung Tự, trong lòng đột nhiên không thoải mái, cảm giác thứ gì đó của mình bị người ta nhòm ngó. diendanlequydon

Ánh mắt của Ngự Thần y nhìn trên gương mặt của nàng, chân mày không khỏi nhíu lên, mặc dù vết thương cực nhỏ nhưng lại rất sâu, cơ hồ chiếm cứ nửa mặt, muốn hoàn toàn chữa khỏi, không thể nghĩ ngờ là đưa ra một vấn đề khó khăn.

"Ngự Thần y!" Ánh mắt của Hiên Viên Dật nhìn về mặt khó xử của Ngự Thần y, đuôi lông mày nhú nhẹ, "Chỉ cần ngươi có thể chữa khỏi vết sẹo trên mặt của nàng, ngươi muốn cái gì, chỉ cần Bôn vương có thể làm được, chắc chắn thỏa mãn ngươi." Nếu không thể chữa khỏi..... Trong mắt hắn từ từ âm u.

Ngự Thần y hoàn hồn, nhìn việc Tây Vực Vương giao phó thật giống như mang tất cả sự sống còn của Tây Vực đều ký thác vào trên người của hắn, hắn thoải mái hiểu ý, chắc là Tây Vực Vương chịu uy hiếp của Tà U Vương, xem ra cũng chỉ có ở trên người nàng đánh cuộc một lần rồi.

Hắn không do dự, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Xin Tà Vương phi theo vi thần đến hậu điện."

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn Hiên Viên Dật, khẽ hướng Ngự Thần y nhẹ gật đầu, lạnh nhạt đứng lên nói: "Làm phiền Ngự Thần y."

"Vương phi nói quá lời, vi thần nhất định tận tâm tận lực." Ngự Thần y hướng về phía Nam Cung Tự chỉ hướng ngoài điện, ý bảo nói: "Vương phi mời tới bên này."

Dưới sự hướng dẫn của Ngự Thần y, đi tới hậu điện của hoàng cung trong sương phòng, bên trong nhà trần ngập một cỗ mùi thơm nhàn nhạt.

Ngự Thần y từ trong hòm thuốc, lấy ra hai bình thuốc hình hồ lô đưa cho tỳ nữ, phân phó nói: "Rửa mặt dùng bình màu đỏ, bình màu xanh dùng dùng để thoa mặt, đợi sau bốn canh giờ, thần sẽ thay da." diendanlequydon

Rửa mặt xong, cả người Nam Cung Tự mềm nhũn ở trên giường, trên mặt thoa lên một tầng dược cao màu đen, đầu tiên trên mặt nhột vô cùng, cuối cùng vết thương sưng đỏ đau đớn, sau đó cảm giác trong cơ thể một cỗ khí lưu không thể thông suốt, đè ở trên ngực, rất khó chịu rất khó chịu.....

Ngoài điện

Sắc mặt của Hiên Viên Dật nhìn như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại giống như kiến bò trên chảo nóng, phiền não lo lắng.

Một canh giờ, hai canh giờ, ba canh giờ.....

Hắn nóng nảy, đã qua bốn canh giờ, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Đang lúc ấy thì, từ ngoài điện đi tới một tỳ nữ, vẻ mặt hoảng đi về phía Tây Vực Vương, cúi người tiến tới bên tai Tây Vực vương nhỏ giọng nói: "Đại Vương đã xảy ra chuyện, Ngự Thần y thay da cho Tà Vương phi, vết sẹo trên mặt đã chữa khỏi, nhưng Tà Vương phi gọi thế nào cũng không tỉnh lại."

Giọng nói mặc dù giống như con muỗi thật nhỏ, nhưng lại cứng rắn nện vào màng nhĩ của Hiên Viên Dật, cặp mắt hẹp dài màu hổ phách từ từ phóng đại, hắn đứng dậy, chột xóc cái bàn lên, tay nhanh chóng từ ngang hông của Mộ Thiên Vãn lấy ra kiếm, bóng dáng nhanh như tia chớp, một thanh ánh lạnh để ở trên cổ của Tây Vực Vương, "Bôn vương muốn giết ngươi!"

Thấy Tây Vực Vương bị bắt, mọi người "Vút Vút" rút kiếm ra, binh lính chạy nhanh tới chỗ của Hiên Viên Dật rồi rút rút kiếm ra giằng co.

Toàn thân của Tây Vực Vương không khỏi run run lên, hắn đột nhiên xuất hiện cùng với sát ý làm cả người hắn(Tây Vực Vương) chảy mồ hôi lạnh ướt sũng, đầu lưỡi thất nói: "Ngươi.... Ngươi làm cái gì vậy? Có lời gì từ từ nói, có lời gì từ từ nói."

"Vương Gia....." Từ ngoài điện truyền đến một giọng nói nhu hòa, phá vỡ không khí ngột ngạt.

Chỉ thấy Nam Cung Tự từ ngoài điện đi vào, động tác trong tay của Hiên Viên Dật hơi dừng lại, đập vào mí mắt là dung nhan tuyệt sắc không mang theo bất kỳ dấu vết nào, nhưng giờ phút này cả người nàng lão đảo, cảm giác đập vào mí mắt tất cả trời đất quay cuồng, thật giống như có trận gió thổi qua là có thể thổi nàng té xuống đất.

Hiên Viên Dật thấy cả người nàng ngã về phía sau, tim của hắn không khỏi căng thẳng, "Tự nhi!" Bóng dáng giống như quỷ mị, nhanh chóng ôm lấy eo thon của nàng.

Nam Cung Tự giống như quả cầu da bị xì hơi một dạng mềm yếu ở trong lòng hắn, cảm giác chân khí trong cơ thể đang không ngừng chạy mất, thật khó chịu, cảm giác giống như sắp chết.

"Vương Gia, ta thật khó chịu, thật khó chịu....."

Trước mắt khuôn mặt hắn trương một chút xú trong tầm mắt biến mất, ý thức từ từ mờ dần, ngất đi. diendanlequydon

"Tự....." Hiên Viên Dật cảm thấy thân thể nàng bắt đầu lạnh lẽo lên, mái tóc trên trán xõa ra, hồi lâu, hắn giương con mắt, trong mắt như ánh nến chiếu xuống toát ra nụ cười lạnh khát máu, lạnh lẽo quét mắt nhìn mọi người, môi lạnh bạc mím chặt thành một đường, một ít răng màu bạc trắng lộ ra ánh sáng có vẻ trắng hếu, mang theo sự phẫn nộ khát máu."Bỏ vương muốn các ngươi chết không toàn thây!"

Trong lúc nhất thời, sát khí trong không khí lưu động làm cho người ta không rét mà run.

Tam vương từ thoải mái cười lớn, cười lạnh nói: "Chỉ bằng bên cạnh ngươi có mấy tiểu lâu la liền muốn giết chết ta rồi?"

"Đủ rồi!" Hai chữ lạnh lẽo từ trong miệng Hiên Viên Dật bật thốt lên.

"Hừ! Ngươi không khỏi đánh giá quá cao mình, đừng quên, ngươi bây giờ không phải ở Đại Đường, mà là đang ở Tây Vực!" Nụ cười trên mặt của Tam vương từ từ biến mất, thay vào đó là sát ý nồng nặc, chỉ vào Hiên Viên Dật hướng về phía thị vệ ra mệnh lệnh: "Người tới, giết chết hắn cho Bôn vương!"

Nhưng lời nói này vừa mới nói xong, lại thấy binh lính từ ngoài điện đi tới.

"Đại Vương, không xong, xảy ra chuyện lớn....." Một người lính vội vã đi vào, vịn cái mũ, run lẩy bẩy quỳ trên mặt đất, "Binh mã của Đường triều đã sát tiến hoàng cung rồi."

Nghe vậy, Sắc mặt của Tây Vực vương đại biến, cả người ngây ngẩn mềm nhũn ở trên vương vị, hồi lâu nói không ra lời.

Hiên Viên Dật ôm lấy người thoi thóp vào trong ngực, "Giết không tha!" Giọng nói âm lãnh cũng không có một chút cảm giác, cùng Mộ Thiên Ván đi ra ngoài.

Khóe môi của Hiên Viên Dật nâng lên nụ cười lạnh khát máu, bóng dáng dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người. Một nhóm binh lính lớn Đại Đường, từ ngoài điện giết tới.

Cung điện xanh vàng rực rỡ một màu máu đỏ tươi, nhất thời máu nhuộm thành sông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Dật Dật thật hung dữ, Tự Tự rất sợ

Edit: Phong Nguyệt

Hiên Viên Dật mang theo Nam Cung Tự thúc ngựa không ngừng liên tục chạy mấy ngày đường, trở lại Vương phủ thời điểm đã là rạng sáng ngày thứ năm.

Gió lạnh thổi vù vù, trên bầu trời bông tuyết tung bay giống như như là lông ngỗng, nóc nhà, ngọn cây, mặt đất trắng phau phau sàn nhà phủ lên một tầng sương lạnh, giấy lụa mỏng được dán lên song cửa sổ ánh sáng chiếu vào so với bình thường sáng hơn nhiều, trong phòng có một loại ánh sáng óng ánh.

Bên trong Yêu Nguyệt Các sương khói lượn lờ, không khí trang nghiêm làm người khác cảm thấy âm u kinh khủng.

Trong phòng ngủ trên giường có một người gầy yếu đang nằm, bởi vì sốt cao mà mặt ửng hồng, cái trán sáng bóng chảy ra một tầng mồ hôi trong suốt, môi đỏ ửng hồng phun ra khí nóng, cả người lâm vào trạng thái hôn mê. Bên cạnh giường hẹp có các ngự y đang quỳ đầy đất, không dám thở mạnh, đều bị sát khí trên người của Hiên Viên Dật tản ra làm cho toàn thân run run.

Hiên Viên Dật đưa tay lau mồ hôi trên trán của nàng, trong lúc lơ đãng đụng trúng gương mặt nóng bỏng của nàng, nhiệt độ nóng bỏng từ lòng bàn tay vào đến tận đáy lòng, cuối cùng trong lòng hắn bốc cháy lên, thù nung ngực của hắn đau đến mức khó chịu.

"Lui ra!" Hai chữ nhàn nhạt từ trong miệng hắn phát ra.

Trong mắt các ngự y không hèn mà cùng về mặt kinh ngạc, bọn họ không nghe lầm chứ? Vương Gia thế nhưng không giết bọn họ, hơn nữa còn không trách cứ bọn họ nữa câu, điều này làm cho bọn họ rối rít trong lòng thăm may mắn, rối rít đứng dậy tạ ơn rồi liền lui ra ngoài.

Hồ Phách ngây người nhìn trong mắt của Hiên Viên Dật toát ra sự ưu thương trước nay chưa từng có, đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy Vương Gia như vậy, hơn nữa hai lần đều là bởi vì Nam Cung Tự.

"Vương Gia vì sao không giết đám lang băm kia?" Hồ Phách không nhẫn nại được mở miệng hỏi, cái này rất không giống tác phong của Vương gia.

Kể từ khi Vương Gia biết nữ nhân này, hoàn toàn giống như biến thành người khác, cả trái tim đều đặt ở trên người của Nam Cung Tự, hoàn toàn không hề đề tâm đến chuyện phục quốc, mặc kệ nàng phạm qua lỗi gì, cũng có thể làm cho Vương Gia hóa thành người mềm lòng, điều này làm cho Hồ Phách đối với Nam Cung Tự chán ghét sâu hơn một tầng. diendanlequydon

"Giết bọn họ có thể đổi mạng của Tự Nhi sao?" Hiên Viên Dật không trả lời mà hỏi lại, trong lòng một trận cười lạnh, không thể bảo vệ nàng thật tốt, là lỗi của hắn, để cho nàng bị thương tổn, cũng là lỗi của hắn, hắn có tư cách gì mà trách cứ người khác.

Tự, Cách xưng hô này làm người khác phải ghen tỵ? Hồ Phách có chút khó chịu cúi đầu, nắm chặt hai quả đấm run rẩy, móng tay nhỏ dài đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: "Vương Gia, người nên bỏ xuống tư tình nữ nhi, chú trọng tình thế trước mắt, thực hiện tốt kế hoạch báo thù. Theo trình sát hồi báo Ngõ Vương bệnh tình nguy kịch, triều chánh tạm giao cho thái tử Ngõ Cương xử lý, hơn nữa Thừa Tướng khởi binh tạo phản, trong tay Vương Gia nắm giữ thiên quân vạn mã, nếu vào lúc này xuất binh tấn công Ngõ quốc, nhất định có thể nhất cử đánh bại Ngõ quốc, Hiên Viên Quốc phục hưng cũng sắp tới rồi. Vương Gia có thể nào giờ phút quan trọng này bận tâm tư tình nữ nhi, mà bỏ quên sự nghiệp lớn phục quốc?"

Hiên Viên Quốc mười mấy năm trước bị Ngõ Vương đánh bại, đổi tên là Ngõ quốc, là một trong bảy quốc gia cường thế nhất, nhưng mấy năm gần đây các nước láng giềng dòm ngó, đã sớm là nước suy yếu. Mạng của nàng là Vương Gia cứu, một thân công phu của nàng là do Vương Gia bồi dưỡng, hôm nay là cơ hội thật tốt để phục quốc, nàng có thể nào trở mặt nhìn Vương Gia vì Nam Cung Tự mà không chú ý tới sự nghiệp phục quốc.

"Vương Gia, Hồ Phách nói rất đúng, nếu không vào lúc này xuất binh tấn công Ngõ quốc, chỉ sợ sẽ bị các nước khác ngồi ngư ông đắc lợi, sự cố gắng những năm gần đây của Vương gia chẳng phải đổ xuống sông xuống biển hết sao?" Mộ Thiên Vãn về mặt nghiêm nghị nói.

"Xin Vương Gia buông xuống tư tình nữ nhi, xuất binh tấn công Ngõ quốc!" Hai người rất ăn ý trăm miệng một lời nói.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật dần dần lộ ra vẻ lo lắng, báo thù, hai chữ này hắn không có một khắc nào quên, chỉ là trước mắt bệnh tình của Nam Cung Tự càng ngày càng không lạc quan, nếu vào lúc này xuất binh tấn công Ngõ quốc, nói ít cũng phải ba tháng, ngộ nhờ nàng tỉnh lại không nhìn thấy hắn, nàng sẽ như thế nào? Ngõ nhờ nàng chết rồi..... Hắn đời này cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Nữ nhân này, là người thứ nhất hắn vừa yêu vừa hận, hắn từ trên người nàng mới biết được mùi vị được yêu.

"Bốn vương tự có tính toán, Thiên Vãn, Hồ Phách, các người hôm nay quá nhiều lời, đi xuống lĩnh năm mươi quân còn!" Hiên Viên Dật không chút do dự, hắn quyết định ở cùng với nàng, cho đến khi nàng tỉnh lại.

"Phải...." Mộ Thiên Vãn biết Vương Gia một khi quyết định chuyện gì, dù là đến miếng thịt cũng sẽ vứt sạch, hắn không cam lòng cũng không muốn nói, thấy Hồ Phách đang muốn nói cái gì, hắn vội vã lôi kéo tay Hồ Phách đi ra ngoài phòng, chỉ sợ nàng nói thêm câu nữa sẽ chọc giận Vương Gia.

"Buông tay!" Hồ Phách chán ghét bỏ tay khỏi tay của Mộ Thiên Vãn.

Thấy Hồ Phách muốn đi vào, hắn nắm chặt tay của Hồ Phách, cau mày nói: "Người không cần mạng phải hay không? Người đi vào nói một câu nữa, chỉ sợ sẽ chọc giận Vương Gia."

"Người buông tay! Ta không thể trở mặt nhìn Vương Gia vì tư tình nữ nhi, mà bỏ qua cơ hội phục quốc."

"Người làm như vậy là vì cơ hội phục quốc của Vương gia mà sốt ruột sao?" Mộ Thiên Vãn nhủ thầm nói, trong lòng hắn biết rõ ràng, Hồ Phách không phải đang vì chuyện phục quốc mà sốt ruột, mà là ghen tỵ, ghen tỵ Nam Cung Tự vì được Vương gia sủng ái.

Ánh mắt của Hồ Phách né tránh ánh mắt của Mộ Thiên Vãn, hung hăng cắn môi dưới: "Người đừng chớ mồm vào!" Nói xong đằng đằng sát khí đi ra khỏi phòng.

Lúc đó, sắc trời từ từ âm đạm, ánh trăng mờ mờ lung lung, rủ xuống như lụa mỏng, chiếu xuống trên mặt tuyết trắng noãn, gió thổi vù vù ngoài cửa sổ.

Trên hành lang quanh co đèn lồng theo gió dập dờn, ánh đèn chợt sáng chợt tắt.

Gã sai vật dẫn người thiếu niên hướng Yêu Nguyệt Các đi tới, "Cốc cốc cốc ——" kèm theo tiếng động ở cửa, gã sai vật đẩy cửa đi vào, dẫn thiếu niên đi vào, cách tám bình phong nhỏ giọng khẽ bẩm nói: "Vương Gia, Quý y đã đến."

Không sai, người này chính là Y Giới tiếng tăm lừng lẫy Quý y, nhìn bộ dáng như mười bảy mười tám tuổi, nhưng tuổi thật đã hơn năm mươi tuổi, dựa vào bộ dáng trẻ tuổi tuổi mười đã mê hoặc không ít lòng của thiếu nữ, y thuật của hắn, chỉ cần bệnh nhân còn một hơi thở, hắn liền có thể làm cho người ta cải tử hồi sinh. Nhưng người này tính tình quý dị, nếu thấy ngứa mắt, hoặc là không có ích lợi, hắn sẽ không ra tay cứu người.

"Mau truyền hắn vào đi!" Hiên Viên Dật vội vàng nói, không khó nghe ra hắn giờ phút này rất sốt ruột.

Bước chân của Quý y rất bình tĩnh mà bước vào, tầm mắt của hắn nhìn người trên giường đang thoi thóp, còn chưa ra tay chẩn đoán bệnh liền mở miệng nói: "Tà Vương phi là bởi vì thay da trên mặt, tiêu hao thể lực trong người, đưa đến thận hư dẫn đến sốt cao, nếu không chữa trị kịp thời lúc nào cũng có thể dẫn đến nguy hiểm tính mạng, nhưng là....."

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống một cái, cảm xúc kích động tiến lên nắm cổ áo của Quý y, híp mắt nói: "Không nhưng nhị gì cả, nếu không cứu sống nàng, ngươi phải chôn theo!" Nàng phải sống sót, phải.

Trên mặt của Quý y không có một chút gợn sóng nào, nhũn mày cười nói: "Đây chính là phương thức Vương Gia cầu người sao?"

Mắt nhìn thấy trạng thái càng ngày càng không lạc quan của Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật căn bản cũng không có cái tâm tư cùng hắn đánh nhau, buông lỏng tay ra ngồi ở bên giường nhìn hơi thở của Nam Cung Tự ngày càng suy yếu, hắn dứt khoát nói: "Thế nhưng cái gì!"

Quý y sửa lại nếp nhăn trên xiêm áo một chút, gần từng chữ một: "Muốn máu của Vương gia đổi mạng của nàng!"

"Tốt! Chỉ cần có thể cứu Tự Nhi một mạng dù là muốn mạng của Bồn vương, Bồn vương cũng không tiếc." Hiên Viên Dật không chút do dự nói, ngón trở mảnh khảnh em ái phớt qua gương mặt ửng hồng của nàng, đáy mắt dâng lên quyết định, nếu như mất đi nữ nhân này, coi như hắn đoạt được thiên hạ, cũng không có ý nghĩa gì nữa. Hắn không muốn sống với cái xác không hồn, không muốn lẻ loi một mình.

Quý y nhìn Tà U Vương thâm tình như vậy, không khỏi cảm thán nói: "Không ngờ người máu lạnh vô tình như Tà U Vương cũng vì tình mà thay đổi, khó có được khó có được!" Nói xong ánh mắt nhìn người người trên giường đầy thâm ý, nữ nhân này thật không tầm thường.

Hiên Viên Dật trừng mắt nhìn Quý y, không vui nói: "Hãy bớt nhiều lời đi, bắt đầu đi!"

"Gấp cái gì, uống trước bình thuốc này!" Quý y từ hòm thuốc mang trên người lấy ra một bình thuốc đưa cho Hiên Viên Dật, "Uống xong sau một canh giờ, cắt tay lấy ra một chén máu."

Hiên Viên Dật làm theo phân phó của Quý y uống bình thuốc kia, lấy ra một chén máu, chỉ thấy Quý y từ trong hòm thuốc lấy ra một viên thuốc màu đỏ bỏ xuống chén máu khuấy đều, đưa chén cho Hiên Viên Dật nói: "Dùng miệng hút nàng, sau một nén nhang không có tỉnh lại, chuẩn bị hậu sự."

Môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, ản quả đấm ở trong tay áo phát ra tiếng kêu kệt giòn vang, hận muốn bóp chết tên Quý y này, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Hắn cạy hàm răng đóng chặt của nàng ra, uống một hớp đưa máu truyền vào trong miệng của nàng.....

Sau một nén nhang, Nam Cung Tự không có bất kỳ động tĩnh nào, Hiên Viên Dật nóng nảy, một tay nắm chặt xiêm áo của Quý y tức giận nói: "Tại sao nàng còn chưa có tỉnh lại?"

Lời mới vừa dứt, người trên giường truyền đến một giọng nói ngây thơ: "Dật thật hung dữ, Tự Tự rất sợ, rất sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thích mùi vị ngọt ngào trong miệng của Dật

Edit: Phong Nguyệt

Sống lưng của Hiên Viên Dật cứng đờ, thời gian giống như trong nháy mắt ngưng lại.

Ánh mắt của hắn dừng sờ nhìn người đang nằm ở trên giường, chỉ thấy tóc dài đen nhánh như mực rủ xuống trên vai, bao lấy thân thể mềm mại gầy yếu, ánh nền lóng lánh, gương mặt xinh đẹp như quả đào, cái đẹp kia làm người khác phải nghẹt thở, nhất là cặp mắt, đen như mực ngọc, như hồ nước trong suốt động lòng người, lại sạch sẽ không mang theo nửa điểm bụi bặm, như nai con giống như một dạng điểm đậm đáng yêu nhìn tới hắn.

Hiên Viên Dật buông lỏng xiêm áo của Quý y, cánh tay thon dài thật chặt ôm nàng vào trong ngực, gương mặt tuấn mỹ lộ ra mừng rỡ như điên, bàn tay nhẹ đỡ sau đầu của nàng, "Tự, nàng rốt cuộc đã tỉnh." Hắn tưởng rằng nàng không tỉnh lại được nữa.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, lại nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ ngẩn ngơ khác thường của hắn.

Đôi tay lạnh lẽo của nàng thật trọng ôm gương mặt ngẩn ngơ của Hiên Viên Dật, chớp chớp con mắt, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạng, "Tự Tự thích Dật, thích, vô cùng thích!"

Thích, thích người này vô cùng.

Hắn là của nàng, ai cũng không thể thích hắn.

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, lướt nhẹ qua tóc trên trán của hắn, ánh mắt hiện ra khó có thể che giấu sự khiếp sợ, lông mi khẽ run, nàng nói..... Nàng thích hắn.

Hắn không nghe lầm chứ? Vì sao hắn lại không vui, cảm thấy nàng hình như biến thành một người khác, trở nên ngốc nghếch.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật trầm một cái, đôi tay bắt được bả vai của nàng, kích động mà lung lay hai cái nói: "Tự, nàng làm sao vậy? Nàng rốt cuộc bị làm sao?"

Khi ánh mắt đen như mực đến gần, ánh mắt của Nam Cung Tự giống như nai con hoảng sợ, cau mày, uất ức nói: "Đau, rất đau!"

Động tác trong tay của Hiên Viên Dật hơi chậm lại, lúc này mới phát hiện ra mình bóp đau nàng, vội vàng buông lỏng tay ra, nhìn nàng mím môi, một bộ dáng điềm đạm đáng yêu, giống như tiểu tức phụ bị uất ức, nhìn về mặt của nàng ánh mắt sâu thẳm của hắn xẹt qua một tia đau lòng, bỗng nhiên cảm thấy trái tim xông lên một cỗ nóng nực ghen tuông.

Trên trán hắn nổi lên gân xanh, không nói hai lời nắm xiêm áo của Quý y, giống như bóp một con gà con hướng ngoài phòng kéo đi.

Ra khỏi phòng, Hiên Viên Dật một tay đặt quý y trên vách tường, lồng mày cong lên tức giận như bị lửa thiêu đốt, "Bốn vương muốn giết người...người rốt cuộc đối với Tự Nhi làm cái gì."

Hắn lúc này liền giống như là Âm Tào Địa Phủ Diêm La Vương, lúc nào cũng có thể lấy mạng của hắn, ánh mắt lạnh thấu xương.

Mặt của Quý y, sớm bị dọa không còn chút máu, lần này Nam Cung Tự ngốc nghếch, là ngoài dự liệu của hắn.

Hắn cố làm trấn định nói: "Vương Gia thật là biết nói đùa, ta nào dám đối với Vương phi làm cái gì đây? Chỉ là Vương phi liên tục nóng sốt bảy ngày bảy đêm, sợ là cháy hòng đầu, trở nên ngốc nghếch." Chắc là như vậy, nếu không tại sao đột nhiên ngốc nghếch, hắn nghĩ như vậy.

Hiên Viên Dật nhất thời theo uổng máu gà, ánh mắt khát máu muốn giết người, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người, bàn tay sắc bén như kiếm hung hăng bóp lấy cổ của Quý y, "Đáng chết!" Môi mím chặt thành một đường thẳng.

Quý y trấn định lại, ánh mắt đầy thâm ý nhìn hắn nói: "Vương Gia giết ta như kiến hôi dễ như trở bàn tay, nếu ta chết, đời này của Vương phi chỉ sợ cũng điên điên khùng khùng."

"Người đang uy hiếp Bốn vương?" Lồng mày của Hiên Viên Dật nhăn chặt hơn, hắn không thích bị người khác uy hiếp, nhưng lời của Quý y nói làm hắn do dự.

"Không phải uy hiếp, chỉ là muốn cho lẫn nhau một ‘ cơ hội ’." Cho hắn một cơ hội sống, thì đồng nghĩa cho Nam Cung Tự một cơ hội sống lại.

Trong mắt của Hiên Viên Dật chợt lóe sự sắc bén, ý lạnh tràn ngập toàn thân.

"Rầm rầm rầm——" mấy đạo tia chớp vút qua không trung, trên hành lang đèn lồng theo gió đập chồm, ngoài cửa sổ mưa phùn vắt ngang(từ trái sang phải hoặc từ phải sang trái), giọt nước theo mái hiên lặng lẽ nhỏ xuống, trên mặt đất mở ra mấy vòng sóng gợn lăn tăn, tựa như thờ dài tựa như giữ lại.

"A ——" Từ trong nhà truyền đến một tiếng thét.

Thấy vậy hắn buông lỏng tay ra cuống quýt chạy thẳng vào bên trong nhà, "Trời mưa thật đúng lúc!" Quý y sửa lại một chút xiêm áo bị Hiên Viên Dật bóp nhăn, đôi chân thon dài bước trở về phòng.

Cả người Nam Cung Tự nhin không được run run lên, đôi tay ôm đầu rút ở trong góc, thấy Hiên Viên Dật từ trong nhà đi vào, cặp mắt hoảng sợ trong nháy mắt sáng lên, run lấy bầy đưa tay kéo áo của hắn, giọng nói run rẩy: "Ồ lại, cùng Tự Tự, Tự Tự hơi sợ." Giọng nói chậm rãi mang theo câu khản.

Sắc mặt nàng đỏ tươi, nước mắt trong khóe mắt rung rung nhẹ nhàng, điềm đạm đáng yêu nhìn hắn, ánh mắt tựa như xuyên qua đáy lòng của hắn, lòng hắn đau khom lưng ôm lấy thân thể của Nam Cung Tự đang run lấy bầy, tầm mắt rũ thấp xuống, trong mắt hiện ra vẻ mặt cung chiêu, "Tự Nhi ngoan, ta sẽ ở bên cạnh nàng." Sẽ..... Đây là lời hứa duy nhất hắn có thể nói với nàng.

Nam Cung Tự vốn tâm tình lo lắng, một lát sau chậm rãi bình tĩnh lại, cảm giác nằm ở trong ngực hắn, rất an tâm rất an tâm.

Hiên Viên Dật rũ tầm mắt thấp xuống, nhìn nàng ngủ say sưa trong lòng mình, nàng lúc này giống như là một người không có chuyện gì, nhưng sự thông minh của nàng lại..... Trong mắt hắn dâng lên một tia đau thương, trong lòng càng phát ra tự trách.

Ngày hôm sau

Hiên Viên Dật hơi nhíu nâng lồng mày lên, đầu lưỡi chạm được vật thể không rõ ràng, còn mang theo chút ẩm ướt.

Hắn chợt mở ra đôi mắt, đập vào mắt là nụ cười mang theo rức rờ thuần khiết, hắn sững sờ, một giây kế tiếp cả người hắn cứng đờ.

Nàng..... Nàng đang làm gì?

Khi miệng của nàng rời khỏi môi của hắn, hắn biết mình trong giấc mộng bị nàng hôn, hắn theo bản năng giơ tay lên che miệng lại, mặt hiện lên một tầng vết hồng, có chút hốt hoảng nói: "Tự.... Tự Nhi nàng đang làm gì?"

Nam Cung Tự nhảy lên trên người hắn, nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn mặt đỏ bừng của Hiên Viên Dật, cười đến híp cả con mắt nói: "Tự Tự thích mùi vị ngọt ngào trong miệng của Dật." Cực kỳ giống đứa trẻ tham ăn nếm được mùi vị của thức ăn ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chỉ ăn cơm của người làm

Edit: Phong Nguyệt

"Ngu ngốc..... Về sau đừng làm chuyện như vậy nữa." Hiên Viên Dật không biết tại sao mình hồi hộp như vậy, mặt đỏ lên bởi vì những lời của nàng nói, trong lòng xuất hiện cảm giác tội lỗi, tuy nói nàng thần chí không rõ ràng hôn hắn, nhưng hắn lại có cảm giác mình làm chuyện này thật có lỗi với nàng.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, vẻ mặt nghi ngờ, một giây kế tiếp, khi nàng thấy rõ ánh mắt chăm chú của người nam nhân này, nâng lên quai hàm, cau mày, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chăm chăm dưới người của Hiên Viên Dật, "Dật ghét Tự Tự làm như vậy sao?" Cúi đầu đôi tay ôm lấy bụng đang kêu ùng ục ùng ục, uất ức nói, "Nhưng bụng của Tự Tự.... Thật đói thật đói!"

Cho nên dùng phương thức này để đỡ đói?

Đuôi lông mày của Hiên Viên Dật nhíu lại, trên mặt liền có mấy phần cổ quái."Phốc" trong miệng hắn phát ra một trận cười thanh thúy dễ nghe, giống như âm thanh trong sơn cốc vang vọng, hắn ngưng nụ cười lại, con mắt thay thế là nồng nặc nhu tình. Hắn nhẹ giơ tay phải lên, bàn tay ấm áp rơi vào trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa.

"Người đâu, chuẩn bị thiện(com)...."

Nam Cung Tự nhíu mày, nâng lên quai hàm nói: "Ta không muốn!"

Hiên Viên Dật không hiểu nhìn nàng, nhíu mày nói: "Tại sao? Tự Nhi không phải đói sao?"

"Bởi vì....." Nam Cung Tự mặt ửng đỏ, cúi đầu không dám nhìn thẳng hắn, đôi tay xoắn góc áo của hắn, thật lâu mới nói ra lời, "Tự Tự chỉ ăn cơm Dật làm."

Hiên Viên Dật sững sờ, đột nhiên kích động từ trên giường ngồi dậy, nắm hai vai của Nam Cung Tự nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, kích động dò hỏi: "Tự Nhi nàng còn nhớ rõ chuyện ta nấu ăn? Nàng có phải nhớ được cái gì hay không?"

Nam Cung Tự bất ngờ hành động của hắn làm nàng sợ hết hồn, gương mặt xinh đẹp phủ lên một tầng nghi ngờ, tại sao hắn luôn nắm đau nàng, nghe một chút nàng không hiểu lời hắn nói.

Thấy nàng không trả lời, mà là vẻ rối rắm nhìn hắn, trong lòng Hiên Viên Dật dâng lên một cổ cảm giác mất mát khó có thể tả bằng lời, rất nhanh khôi phục tinh táo, buông lỏng tay ra, "Thật xin lỗi, có phải hù dọa nàng hay không?" Thấy nàng dùng sức gật đầu một cái, đáy mắt hiện ra vẻ mặt đau lòng, lười biếng từ trên giường đứng lên, phủ thêm áo choàng.

Nam Cung Tự khần trương lời áo của hắn, ánh mắt sáng long lanh nhìn chăm chăm sau lưng của hắn, vẻ mặt tự trách nói: "Tự Tự không cần Dật nấu cơm, như vậy sẽ làm Dật chán ghét ta, Tự Tự không làm cho Dật chán ghét ta."

Bước chân của Hiên Viên Dật liền nặng xuống, tâm giống như bị những lời nói này của nàng thật sâu nắm lên, rất buồn bực, còn mơ hồ có chút đau. Hắn xoay người đôi tay bung lấy gương mặt ngọc thanh tú, cười nói: "Tự Nhi nàng nghe cho kỹ, mặc kệ nàng biến thành cái dạng gì, hai chữ ghét này vĩnh viễn sẽ không từ trong miệng ta nói ra, chỉ biết có yêu." Nói xong, hắn khom lưng cúi đầu xuống, môi mông kêu gọi nhẹ nhàng rơi vào cái trán sáng bóng của nàng, "Ngoan ngoan ở trong phòng chờ ta làm xong cơm."

"Vương....." Hồ Phách xụ mặt đi vào, trong miệng đang muốn nói cái gì, lời nói gượng gượng nghẹn ở trong cổ họng, ngẫu nhiên bị nàng nhìn thấy làm nàng ước ao ghen tị.

Môi của Hiên Viên Dật rời khỏi cái trán của Nam Cung Tự, xoay người nhìn về phía Hồ Phách, nhu tình trong mắt đã sớm biến mất, thay thế là ánh mắt lạnh lùng xa cách, "Chuyện gì?" Giọng nói lạnh lẽo không có một tia tình cảm chen vào.

Hồ Phách sững sờ hoàn hồn lại, khi nàng chạm được ánh mắt lạnh lùng vô tình của Vương Gia thì giấu hai quả đấm run lấy bẫy trong tay áo, nàng khiến Vương Gia ghét như vậy sao.

"Bẩm Vương Gia, hiện tại Ngô quốc không thể cứu vãn được nữa, xin Vương Gia xuất binh tấn công Ngô quốc."

Nghe vậy, vẻ mặt của Hiên Viên Dật hiện lên một tầng lạnh lẽo thấu xương, nheo lại đôi mắt hẹp dài: "Chẳng lẽ lời của Bốn vương nói tới hôm qua không rõ ràng sao?"

"Nhưng....."

"Vương phi hiện tại cần người chăm sóc, người lưu lại phục vụ nàng." Bỏ xuống những lời này, cặp chân thon dài của Hiên Viên Dật bước lướt qua người của Hồ Phách, đón gió hất tới đi ra ngoài.

Cặp mắt dưới mái tóc của Hồ Phách, che trong mắt là vẻ mặt dữ tợn, hung hăng cắn môi dưới, hai quả đấm phát ra tiếng kêu kệt giòn vang.

Rất nhanh, Hồ Phách che giấu cảm xúc xong, đi vào, liếc nhìn Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Vương phi, nên rời giường rửa mặt trang điểm rồi."

Về mặt của Nam Cung Tự vô cùng nghi hoặc nhìn Hồ Phách nói: "Vương phi là vật gì? Có thể ăn không?"

Ánh mắt của Hồ Phách lóe lên, bị những lời hỏi của nàng nhất thời á khẩu không trả lời được, cau mày nói: "Vương phi, trò cười này không tốt."

"A, ta biết rồi!" Nam Cung Tự đột nhiên chỉ vào Hồ Phách nói: "Vương phi là người, đúng không? Người không tốt sao?"

Nghe vậy, mặt của Hồ Phách xạm lại, khóe miệng khẽ co quắp, Vương phi đây là thế nào? Nàng nhẩn nài nói: "Vương phi, xin ngài đừng đùa với nô tỳ, nên đứng lên rửa mặt trang điểm rồi."

"Vương phi nàng không có giấu cợt người, bởi vì nàng ngốc nghếch." Mộ Thiên Vãn từ ngoài cửa phòng đi vào, ánh mắt lảng lạng nhìn Nam Cung Tự, nhàn nhạt lên tiếng nói.

Đáy mắt của Hồ Phách thoáng qua một vẻ khiếp sợ, xoay người nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, sững sờ nói: "Vương phi ngốc nghếch?" Đã xảy ra chuyện gì? Về mặt của nàng nghi hoặc hỏi.

Mộ Thiên Vãn ôm lấy tay, thân thể nhẹ nhàng nghiêng dựa vào trên vách tường, "Ừ, đúng vậy, tối hôm qua lúc Quý y trở về, mới biết được Vương phi bởi vì sốt cao, nên đầu chảy hư rồi."

"Phải... Thật sao?" Trên mặt của Hồ Phách là nụ cười khổ sở, không có bởi vì câu nói này mà cảm thấy vui vẻ, ngược lại có chút khó chịu, bởi vì vô luận Nam Cung Tự thế nào, lòng của Vương gia giống như tảng đá một loại cứng rắn.

Lúc đó đã là buổi trưa, ngoài cửa Vương phủ đậu một chiếc xe ngựa, lưng của Sài quận chúa đeo một cái tay nải nhìn vào trong Vương phủ, thỉnh thoảng nghiêng đầu hướng cửa chính nhìn lại, lại chậm chạp không thấy bóng dáng của Hiên Viên Dật.

Nàng thất vọng, tâm cũng đã chết.

Đang lúc Sài quận chúa chuẩn bị bước lên xe ngựa thì nghe thấy từ sau lưng truyền đến một giọng nữ dịu dàng: "Quận chúa xin dừng bước!"

Sài quận chúa dừng lại bước chân, xoay người nhìn về phía nữ nhân từ trong Vương phủ ung dung bước ra, cau mày nói: "Người là?"

"Ta là thiếp thất của Vương gia Chu Văn Nương, có chuyện muốn mời Quận chúa vào trong phòng tán dóc."

Chỉ thấy Chu Văn Nương nhếch miệng lên nụ cười âm hiểm không dễ dàng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sài quận chúa bị hủy dung

Edit: Phong Nguyệt

Trong Vương phủ có mấy năm tiểu viện, đều là chỗ ở của con quan lại quyền quý đưa cho Vương gia làm thiếp, tiểu viện lớn nhất được đặt tên là Đông Hương Uyển, là chỗ ở của Chu Văn Nương, bên trong có một ao hoa sen nho nhỏ, trong sân trồng đầy hoa mai, nhưng có vẻ hết sức vắng lạnh.

Trong sương phòng, người Chu Văn Nương khoác một cái áo choàng làm bằng nhung tơ màu trắng hết sức rực rỡ, bên trong vạt áo làm bằng lụa màu xanh nhạt, bên dưới váy rủ xuống tám cái nếp gấp hình hoa.

Nàng lười biếng dựa trên giường La Hán, từ bên trong lấy nước trà mà nha hoàn bưng tới, nhẹ nhàng thổi qua lá trà, thông thả ung dung khẽ nhấp một ngụm nước trà. Bên tai liền truyền đến giọng nói chói tai: "Người nói cái gì? Tiệp nhân kia là hồ ly tinh?" Chỉ thấy Sài quận chúa kích động từ trên ghế

nhảy xuống diendanlequydon

Chu Văn Nương không chút để ý buông chun trà xuống, cầm chiếc khăn tay lên, khước miệng nhếch lên lau một cái, lúc này mới tiến lên kéo Sài quận chúa ngồi xuống ghế, "Quận chúa nhỏ giọng một chút, ngoài tường có tai." Giọng nói mang theo cẩn thận, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay của Quận chúa, lộ ra một bộ dạng giả nhân giả nghĩa, "Chuyện này đúng thiên chân vạn xác (đúng 100%), chính tai ta nghe Vương phi nói dùng yêu pháp mê hoặc tâm trí Vương gia, tận mắt nhìn thấy Vương phi nàng biến thành hồ ly. Nếu không ta đâu dám ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám lấy chuyện này tới lừa gạt Quận chúa."

Không trách được, không trách được Dật ca ca đột nhiên giống như là biến thành người khác, còn ra tay đánh nàng.

Không trách được, không trách được tiện nhân kia tướng mạo xấu xí như thế, Dật ca ca lại thần hồn điên đảo(chết mê chết mệ) vì nàng ta.

Nghĩ tới đây, Sài quận chúa đối với lời nói của Chu Văn Nương không có một chút hoài nghi.

"Vậy thì như thế nào? Ta dù sao cũng là người phạm **, sao có thể thắng yêu pháp của nàng ta được?"

Chu Văn Nương thấy Sài quận chúa đối với lời nói của nàng tin là thật, khước miệng nàng nâng lên nụ cười không dễ dàng phát hiện.

"Người phạm đương nhiên không đấu lại yêu quái, nhưng là hôm nay Vương phi đã thành kẻ ngốc nghếch, giết nàng ta quả thật dễ như trở bàn tay."

"Người nói tiểu tiện nhân kia bị ngốc nghếch sao?" Đôi mày thanh tú của Sài quận chúa chớp chớp, híp mắt nói: "Thật không ngờ, vậy vì sao người không tự mình động thủ?"

Chu Văn Nương than thở: "Vậy thì như thế nào? Quận chúa cho rằng ta giết nàng, Vương Gia sẽ cảm kích ta sao? Sẽ yêu ta sao? Trong lòng của Vương gia ta vốn không có bất kì địa vị nào, so với người không quen biết còn không bằng. Nhưng Quận chúa thì khác, Vương Gia trong lòng hẳn là có Quận chúa, chỉ cần Quận chúa giết nàng, lòng của Vương gia sẽ trở lại trên người của Quận chúa."

Trong lòng của Sài quận chúa càng thêm nghi ngờ, coi như trong lòng của Hiên Viên Dật không có nàng, nhưng nói cho cùng Chu Văn Nương dù sao cũng là thiếp thất của Dật ca ca, nữ nhân nào nguyện ý cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phu của mình?"Lời tuy nói như thế, nhưng người dù sao cũng là thiếp thất của Dật ca ca, làm sao người có lòng tốt như vậy tới giúp ta?"

Nghe vậy, Chu Văn Nương trở người đứng dậy, đưa lưng về phía nàng, làm bộ nói: "Quận chúa xem Chu Văn Nương ta thành loại người nào rồi? Ta là không đành lòng thấy Vương Gia cả ngày bị tiện nhân kia mê hoặc, chia rẽ nhân duyên của Quận chúa và Vương gia, mới phải nói chân tướng cho Quận chúa, sao Quận chúa lại nghi ngờ lời nói của ta." Nói xong, hướng về phía tỷ nữ bên cạnh nói: "Tiểu Hà, tiền khách!"

Quả nhiên, Sài quận chúa bị lời nói của nàng nên trong lòng tràn đầy áy náy, liến vội vàng tiến lên kéo cánh tay của Chu Văn Nương nói: "Tỷ tỷ tốt, là ta không phân biệt tốt xấu không biết tấm lòng tốt của tỷ tỷ, ta sai rồi được không? Chỉ cần chờ ta lên làm Vương phi của Dật ca ca, nhất định sẽ không bạc đãi tỷ tỷ, cũng đừng giận ta." diendanlequydon

Thấy Sài quận chúa trúng bẫy của mình, Chu Văn Nương nhếch miệng lên hiện ra nụ cười, trong lòng một trận cười lạnh, nữ nhân này ngu xuẩn hết chỗ nói, Hừ! Nếu Nam Cung Tự chết, cuộc sống sau này của Sài quận chúa cũng chấm dứt. Xem ai còn dám giành nam nhân của nàng.

Sau khi đưa Sài quận chúa đi, Tiểu Hà đi vào, cơ trí tiến lên hành lễ nói: "Chúc mừng đi nương, chúc mừng đi nương, không bao lâu nên gọi người một tiếng Vương phi rồi."

Tâm tình của Chu Văn Nương bỗng nhiên rộng mở trong sáng, từ hông áo trong lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Tiểu Hà, cười nói: "Nói thật hay, thưởng cho người."

Nhận được ngọc bội, Tiểu Hà cười nói: "Di nương chiêu này quả thật hay, mượn cây đao của Quận chúa giết Vương phi, Vương Gia chắc chắn sẽ chặt Quận chúa làm trăm mảnh, di nương đây là một hòn đá ném hai con chim! Loại bỏ được cái đinh trong mắt, hiện tại trong Vương phủ này chỉ có di nương là có thân phận lớn nhất, Vương phi không phải là ngài còn có thể là của người khác sao."

"Đừng nói trước sớm như vậy, ta lo lắng chuyện này không có đơn giản!" Mặt Chu Văn Nương trầm xuống nói.

Tiểu Hà thoải mái, chần chờ nói: "Di nương đang lo lắng Vương phi giả ngốc nghếch....."

Chu Văn Nương nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm, than thở: "Ai biết được?" Chỉ là coi như giết không được Nam Cung Tự, người chết vĩnh viễn sẽ không là nàng, nhưng Sài quận chúa đó dù sao cũng phải chết, nàng cũng không tính là thua thiệt.

—— Tuyến phân cách ——

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ chiếu nghiêng vào trên mặt kính, trong gương đồng phản xạ ra khuôn mặt trái xoan trắng nõn, ngồi ngay ngắn ở trước bàn trang điểm để người khác trang điểm.

Hồ Phách khéo tay ở một bên tỉ mỉ trang điểm cho Nam Cung Tự, thấy nàng đưa phấn vào trong miệng, vội vàng ngăn lại, cứ thế đoạt phấn trong tay của Nam Cung Tự đưa ra xa, trên mặt đều là vui vẻ bất đắc dĩ: "Vương phi, vật này ăn không được, nếu ăn sẽ sinh ra bệnh."

Nam Cung Tự không làm nữa, phồng má, hung hãn lắc người người, kháng nghị nói: "Tự tự đói bụng, người không cho ta ăn cái gì, người là người xấu."

"Vương phi, người ngoan ngoãn ngồi ở đây đừng động đậy, nghe lời thì cho đồ ăn." Hồ Phách bắt đầu nói, giọng điệu giống như là dỗ đứa bé.

Nam Cung Tự như Hồ Phách mong muốn ngồi thẳng thân mình, ba giây sau, nàng chu miệng nhỏ không vui nói: "Nói ta ngoan ngoãn thì cho ăn, người gạt người, người gạt người, gạt người sẽ tè ra quần đó!" diendanlequydon

Lời này vừa nói ra, nha hoàn ở một bên rồi rít cúi đầu, che miệng cười trộm, ma ma lớn tuổi ở bên cạnh ánh mắt cảnh cáo trợn mắt nhìn sang, không thể làm gì khác hơn là đành chỉ không dám bật cười.

Mộ Thiên Văn không khỏi thở dài một tiếng, không ngờ Vương phi luôn cường hãn đến tận xương, thế nhưng lại ra nông nổi như thế này.

"Tự Nhi ——" Hiên Viên Dật từ ngoài phòng đi vào, bưng một bát mì thơm ngát đặt trên bàn.

Nam Cung Tự ngửi được mùi vị thơm ngát, lúc này từ trên ghế nhảy xuống, úp mặt trên mặt bàn, hai tròng mắt tròn vo tỏa sáng, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, nhưng lại chưa thấy nàng động đũa.

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Tự Nhi không phải đói bụng sao? Sao không ăn?"

Nam Cung Tự nâng quai hàm lên, nàng rất muốn ăn, rất muốn ăn, chỉ là cả người nàng dùng sức không được, lại nói nàng không biết dùng đũa, uất ức nói: "Lấy tay bóc rất nóng!" Nàng làm bộ dạng rất đáng thương nhìn Hiên Viên Dật, bày tỏ muốn hán đứt nàng ăn.

Nghe vậy, đáy mắt của Hiên Viên Dật càng thêm mấy phần âm đạm, trong lòng tràn đầy tự trách, đều do hán, Nam Cung Tự mới có thể biến thành như vậy.

"Thật hết cách với nàng, ta đứt nàng ăn." Nói xong, hán thổi thổi sợi mì, gấp sợi mì lên thận trọng đưa trước miệng của Nam Cung Tự, "Cẩn thận nóng."

(Edit: ca ca ta muốn ăn nữa****nói xong liền há miệng ra**Hiên Viên Dật:cười lạnh nói***ăn kiếm**Edit: tui thân**vừa đi vừa chấm nước mắt)

"Ừm ——" một tiếng, Nam Cung Tự ăn sợi mì như hổ đói, thì thầm: "Ăn thật ngon a, ta còn muốn ăn, ta còn muốn ăn." diendanlequydon

Thấy Nam Cung Tự ăn được mà trở nên vui vẻ, đôi mắt phượng của Hiên Viên Dật cười đến híp lại tạo thành một cái khe hở, trái tim ấm áp, "Thích ăn, ta ngày ngày vì nàng làm." Nói xong, hán nâng tay phải lên, dịu dàng vì nàng lau đi mảnh vụn đồ ăn trên mép.

"Tự Tự chỉ ăn đồ ăn của Dật làm." Nam Cung Tự nở nụ cười, nụ cười rất là rực rỡ.

Một màn hình ảnh ấm áp này, thật khiến cho ma ma cùng tỷ nữ ở một bên xem đến mắt choáng váng, từ lần đầu tiên họ vào Vương phủ chưa từng thấy Vương Gia vì nữ nhân nào tự mình xuống bếp, hơn nữa còn tự mình đứt Vương phi ăn, nên họ có thể ăn được cơm của Vương Gia làm, cho dù có chết cũng thỏa mãn.

Lúc đó, sắc trời từ từ mờ dần.

Hiên Viên Dật có chuyện tạm thời ra khỏi Vương phủ, trước khi đi ngàn căn vạn dặm chăm sóc tốt cho Nam Cung Tự, Hồ Phách cũng không nghĩ tới Vương phi lúc này lại biến mất, Vương phi sẽ không bị mất tích chứ, làm cho nàng gấp đến độ muốn lật tung cả Vương phủ lên.

Nam Cung Tự đuổi theo một con bướm bướm, trong miệng thở hổn hển thì thầm: "Bướm bướm đừng chạy, bướm bướm chờ ta một chút!"

Trên hành lang, Sài quận chúa nghe được giọng nói, ánh mắt nhìn về phía bụi cỏ thấy một bóng dáng, trong mắt sát ý dần dần dày, hướng về phía tùy tùng bên cạnh nói: "Đều lui xuống hết đi!" Nói xong, bước chân của nàng đi về hướng của Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự thấy bướm bướm đậu ở trên lá cây, tròng mắt đen kịt lấp lánh lên, trong tay vỗ vỗ đang muốn nhào qua, "Tiện nhân, rốt cuộc để cho ta bắt được người!" Giọng nói từ phía sau truyền đến đã quấy rầy bướm bướm trên lá cây, bướm bướm giương cánh hướng bầu trời bay lên.

Trên mặt của Nam Cung Tự là vẻ mặt mất mát, nàng nâng quai hàm lên, xoay người trừng mắt về phía Sài quận chúa đến không có ý tốt, phàn nàn nói: "Đều tại người, nên bướm bướm mới bay đi, người đền bướm bướm cho ta, người đền bướm bướm cho ta!"

Sài quận chúa nghe giọng điệu này của nàng, càng thêm xác định Nam Cung Tự đã bị ngốc nghếch, liền không hề băn khoăn tiến lên nắm lấy tóc của Nam Cung Tự, nâng khuôn mặt của nàng lên, đập vào mắt là dung nhan tuyệt sắc, trong lòng nàng nhất thời xông lên một cỗ ghen tỵ, trong mắt lộ khí(độc ác) càng thêm dày đặc mấy phần.

"Hồ ly tinh, nhìn ta hôm nay phải xé rách khuôn mặt mê hoặc Dật ca ca của người ra."

Dật ca ca?

Nam Cung Tự chau mày, nói lầm bầm: "Dật ca ca là tên người có thể gọi sao? Dật là của Tự Tự."

"Ta nhỏ vào! Nếu không phải là người dùng yêu pháp mê hoặc Dật ca ca, Dật ca ca sẽ không coi trọng loại nữ nhân như người."

Dật là của Tự Tự, Dật chỉ có thể là của Tự Tự..... diendanlequydon

"Giành Dật của Tự Tự, là người xấu!" Nam Cung Tự nói xong, nhấc chân không chút khách khí hướng trên bụng của Sài quận chúa hung hăng đập tới, Sài quận chúa nhất thời chống đỡ không được té xuống đất, chẳng biết lúc nào, trong tay nàng có cây chủy thủ, đề ở trên người Sài quận chúa, trong miệng lầm bầm có từ nói: "Dật là của Tự Tự, Dật là của Tự Tự....." Trong nháy mắt ánh mắt trống rỗng vô hồn, giống như đang phát điên, chủy thủ đặt ở trên mặt của Sài quận chúa.

"A —— cái người bà điên này, thật là đau, thật là đau, giết người, mau tới cứu người!" Sài quận chúa hét lên giống như giết heo đột nhiên vang lên, vang vọng ở trong vườn hoa.

Hồ Phách đang bận tìm kiếm tung tích của Nam Cung Tự, nghe được tiếng thét chói tai của Sài quận chúa, nàng vội vã dẫn một đám tùy nữ ở sau lưng hướng vườn hoa đi tới, một màn trước mắt làm cho nàng xem đến mắt choáng váng, chỉ thấy Vương phi đề ở trên người Sài quận chúa, tay cầm chủy thủ ở trên mặt Sài quận chúa xẹt qua xẹt lại, gương mặt của Sài quận chúa cơ hồ là máu thịt be bét, làm người khác phải nổi da gà.

Không ngờ Vương phi ngốc nghếch, nhưng thủ đoạn vẫn tàn nhẫn như cũ.

"Nhanh, Vương phi điên rồi, nhanh đi cứu Quận chúa!" Tiếp tục như vậy nữa, mặt Sài quận chúa liền hoàn toàn bị phá hủy, Hồ Phách vội vàng kêu tùy nữ kéo Nam Cung Tự ra khỏi người của Quận chúa.

Sài quận chúa nhìn đau từ trên mặt đất đứng lên, khom lưng nhặt cây chủy ở trên mặt đất rồi hướng về phía Nam Cung Tự, hung ác nói: "Cái kẻ tiện nhân này, Bản Quận chúa muốn giết chết ngươi!"

"Dừng tay!" Từ trên hành lang truyền đến một giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

Nam Cung Tự nhìn Hiên Viên Dật từ trên hành lang đi tới, đến gần trước mặt hắn, hai tay dính đầy máu tanh nắm chặt xiêm áo trước ngực hắn, vùi đầu vào trong ngực hắn, sống lưng run lấy bầy, nước nỡ nói: "Nàng là người xấu, là người xấu, nàng muốn cướp Dật, Tự Tự không muốn!" Nói xong, ngẩng khuôn mặt ngọc lên, cặp mắt đen kịt từ từ chảy ra giọt lệ, xem ra không khỏi làm cho người ta phải lo lắng.

Hiên Viên Dật liền gạt mình, ánh mắt như dao bén nhọn trừng mắt về phía Sài quận chúa, giống như chưa từng nhìn thấy máu thịt be bét trên mặt của nàng, "Ngươi đối với Tự Nhi làm cái gì?" Giọng nói âm lãnh, lạnh đến mức đánh thẳng vào đáy lòng của Sài quận chúa.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Dùng miệng mớm thuốc

Edit: Phong Nguyệt

Sài quận chúa kích động tiến lên bắt được bả vai của Hiên Viên Dật, nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, nước nỡ nói: "Dật ca ca, huynh hãy nghe muội nói, huynh trúng yêu thuật của con hồ ly tinh này rồi, mới có thể bị nàng mê hoặc đến thần hồn điên đảo(chết mê chết mệt). Dật ca ca huynh mau tỉnh lại đi, không nên trúng yêu thuật của tiện nhân này!"

Nàng thật sự cho rằng, Hiên Viên Dật bị như vậy là đúng như lời nói của Chu Văn Nương, là trúng yêu thuật, nhưng Hiên Viên Dật không phải là người tùy ý cho người khác định đoạt hắn như tượng gỗ.

"Chát" một tiếng thanh thúy vang lên, vang vọng bên trong vườn hoa yên tĩnh.

Hai tay Sài quận chúa vô lực từ trên bả vai hắn rơi xuống, hốc mắt tràn đầy nước mắt, một cái tát này đánh vào vết thương trên mặt, rất đau rất đau.

Mọi người không khỏi hít vào một hơi, Hồ Phách chỉ cúi đầu giữ yên lặng, xem ra Vương Gia bị chọc giận rồi, Vương Gia ghét nhất là dây dưa không rõ ràng với nữ nhân, càng hận người khác nói Vương phi không phải, nếu không phải Sài quận chúa có cha là ân sư của Vương gia, chỉ sợ cái tát này không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Trong mắt của Hiên Viên Dật từ từ tích tụ vẻ lo lắng, trong lòng hắn rất rõ ràng Sài quận chúa bị người khác lợi dụng, nhưng là ai từ trong cản trở?

"Đừng làm cho Bồn vương phải nhìn người nữa, nếu không....." Hắn sẽ giết nàng, đây là cảnh cáo lần cuối cùng của hắn.

Thấy vẻ mặt của Hiên Viên Dật không hề có cảm xúc, trên mặt của Sài quận chúa không còn giọt máu, nàng biết, nàng nói thêm câu nữa, thật sự chọc giận hắn, đôi môi khẽ run, không dám lên tiếng.

Nam Cung Tự trừng mắt nhìn, chăm chú nhìn Sài quận chúa nói: "Dật là của Tự Tự, chỉ có thể là của Tự Tự, không cùng người khác chia sẻ! Nếu như ngươi dám giành Dật với ta, ta..... Ta sẽ không khách khí với ngươi, là thật nhé!" Nói xong, híp mắt đuổi ra bàn tay uy hiếp nói.

Nàng biết, Dật có rất nhiều nữ nhân, sự sủng ái của hắn sẽ phân cho người khác, thậm chí sẽ không cần nàng.

Đừng!

Dật là của một mình nàng, hấn sủng ái chỉ có thể là mình, nữ nhân khác, hừ hừ! Không có cửa đâu, đứng sang bên đi.[đi3ndanl3quyd3n](#)

Khỏe miệng của Hồ Phách hung hăng co quắp mấy cái, Vương phi người đã rất không khách khí phá hủy mặt Sài quận chúa đó.

Nghe lời này, Hiên Viên Dật cười đến hơi có chút hài hước, trong mắt gọn sóng cho phép, hấn cho phép, như có nhiều lời muốn nói nhưng mà nói không được, cuối cùng chỉ còn lại nồng đậm cùng nhu tình, bờ môi nhếch lên một vòng tà mị hết sức thỏa mãn.

Mặc dù hiện tại Nam Cung Tự thân chỉ không rõ, nhưng khi nghe lời nói này làm cho hấn rất vui vẻ.

Có những lời nói này của nàng, vậy là đủ rồi.

Nam Cung tự cảm giác bụng mình bị buộc chặt, bị một cổ lực kéo vào trong ngực ấm áp, bên tai truyền tới giọng nói tron lảng: "Tự, nên trở về phòng uống thuốc rồi."

Nói vừa dứt, Hiên Viên Dật bế ngang Nam Cung Tự, liếc nhìn Hồ Phách, "Hồ Phách, tiễn khách!" Nhân nhật bỏ lại câu đuổi khách, bước chân thon dài đi trở về phòng.

Người Sài quận chúa mềm nhũng ngồi trên mặt đất, nàng giết không được Nam Cung Tự, không thể đổi lấy lòng của Hiên Viên Dật, lại bị hủy dung, một giây kế tiếp, nàng không coi ai ra gì khóc rống lên.

Trở lại bên trong phòng, Hiên Viên Dật bưng thuốc mà nha hoàn đưa tới, múc lên một muỗng thuốc, thổi thổi, đặt ở bên miệng nàng, dịu dàng nói: "Há miệng."

Lông mày của Nam Cung Tự khóa chặt, nghe mùi thuốc nồng đậm, cảm thấy trong lòng bỗng nhiên xông lên một trận chán ghét, không có theo lời của hấn há miệng, mà là chán ghét quay mặt, lắc đầu nói: "Ta không muốn uống cái thứ thối tha này, ta không muốn uống."

Hiên Viên Dật nhú nhú mày, đầu tiên là kiên nhẫn nói: "Tự Nhi ngoan, không uống thuốc bệnh sẽ không tốt lên, há miệng!"

"Ta không muốn uống..., ta không muốn Uống...uó...ng!" Nam Cung Tự phản ứng càng ngày càng kịch liệt, quơ múa đôi tay, không cẩn thận làm đổ cái muỗng mà hấn đưa tới.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm xuống, "Không được, nàng phải uống...uó...ng!" Giọng điệu không giống hồi nãy vừa dịu dàng nhu tình, ngược lại nhiều hơn mấy phần nghiêm nghị. [đi3ndanl3quyd3n](#)

"Người hung dữ với ta..... Người và những người đó là cùng một dạng người đều khi dễ ta, các người đều là người xấu, ta không muốn người, ta chán ghét người." Nam Cung Tự hết sức ủy khuất nói, ánh mắt tràn ngập u oán nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ý thức được giọng điệu của hấn có chút nặng, hừ nàng, trong lòng không khỏi thầm than, hôm nay nàng có bộ dạng như một đứa bé, giọng điệu phải dễ dàng.

Chỉ là trong miệng nàng nói người đó rốt cuộc là người nào? Là ai phụ nàng.

"Thật hết cách với nàng, xem ra chỉ có thể làm như vậy."

"Ừm ——" Bá đạo kêu gọi môi mỏng màu mật ong của nàng, hấn khẽ sờ uống thuốc vào trong miệng rồi truyền vào trong miệng của Nam Cung Tự, khoang miệng, cổ họng lan tràn đến dạ dày, thật khó ——

Nam Cung Tự nghi ngờ, khi cái lưỡi trong lúc lơ đãng đụng chạm đầu lưỡi mềm mại của đối phương thì nếm được mùi vị ngọt ngào, giống như thuốc cay đắng liền biến thành vị ngọt, trong lòng dâng lên một con sóng, ha ha, nàng thích mùi vị này.

Hiên Viên Dật ngây người, chỉ thấy Nam Cung Tự chợt đẩy hấn té nhào xuống giường, cái chén trong tay bịch một tiếng rơi xuống mặt đất, hấn chợt cảm thấy sự rung động trong cơ thể đang dâng trào mãnh liệt, đầu lưỡi ướt át này khuấy loạn tâm tình của hấn, trong lòng hấn nóng như lửa đốt, giống như núi lửa bùng lên kịch liệt.

Thân thể của hấn rõ ràng căng thẳng, trong lòng xông lên một cổ dục động**, hô hấp cũng theo đó trở nên nồng đậm, hấn chợt đưa tay đẩy nàng ra, hết sức ân cần, chỉ sợ tiếp tục như vậy nữa, hấn sợ không cầm được sẽ ăn luôn nàng.

"Tự..... Tự, đừng như vậy." Giọng nói của hấn có chút hốt hoảng, cùng ngưng ngừng.

"Dật không thích làm như vậy sao? Có phải những nữ nhân kia hôn người, người mới bằng lòng phải không?" Nam Cung Tự đề ở trên người hấn, giọng điệu bất mãn mang theo nồng nặc ghen tức.

Hiên Viên Dật hơi sững sờ, lời này hình như nhắc nhở hấn, nụ hôn đầu của hấn hiến tặng cho nữ nhân này.

Giọng điệu của hấn trầm nhẹ lại như đinh chém sắt nói: "Ta tất cả, bao gồm thân thể đều là thuộc về Tự, nhưng là....." Hấn không lợi dụng lúc nàng thần

chí không rõ mà ăn nằng sạch sành sanh.

Nam Cung Tự nghiêng đầu, như đang nghi ngờ, "Nhưng là cái gì?"

Tròng mắt của Hiên Viên Dật sâu thẳm, mấp máy môi: "Vì thân thể trước kia của nàng, nàng phải ngoan ngoãn uống thuốc, dưỡng bệnh cho khỏe mới được."

Ánh mắt sáng lên của Nam Cung Tự nhìn chăm chăm hắn, ngây thơ nói: "Có phải ta uống thuốc, bệnh sẽ khỏi, là có thể ăn Dật?"

Ặc, lời này nghe như thế nào coi hắn thành thức ăn?

Trên mặt Hiên Viên Dật lộ ra nụ cười ôn nhu, bàn tay của hắn nhẹ nhàng rơi vào bên trên đầu của Nam Cung Tự, "Ừ."

Nam Cung Tự khéo léo gạt đầu một cái, híp mắt nói: "Vậy ta uống thuốc, chỉ là Dật phải làm giống như vừa nãy dứt ta nhé."

"Được!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Dự tiệc

Edit: Phong Nguyệt

"Bẩm Vương Gia, tiểu Vương Gia đánh thắng trận đang trên đường trở về, bệ hạ mừng rỡ mở yến tiệc, mời Vương Gia cùng Vương phi cùng nhau đi dự tiệc." Mộ Thiên Vãn đứng ở bên ngoài tấm bình phong, ôm quyền nhỏ giọng bẩm báo nói.

Hiên Viên Dật lau miệng cho Nam Cung Tự động tác hơi chậm lại, sóng mắt hơi gọn sóng, như đang ngẫm nghĩ cái gì. diendanlequydon

Hồi lâu, chỉ nghe hắn hỏi: "Nhị hoàng tử sẽ dự tiệc sao?"

Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói: "Vâng, Vương gia, bệ hạ mời Văn Võ Bá Quan, đương nhiên không thể thiếu Nhị hoàng tử rồi."

Tay của Hiên Viên Dật cầm cái chén đặt lên trên bàn nhỏ, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Như vậy Bôn vương càng không thể đi."

"Vương gia có gì nói ra lời nói đó?" Mộ Thiên Vãn không hiểu hỏi, Vương Gia có đi dự tiệc hay không cùng Nhị hoàng tử thì có quan hệ gì?

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói, "Bôn vương không thích gặp cái người ngu quân tử đó."

Cũng bởi vì Đường Uyên Tự sẽ dự tiệc, hắn càng không thể đi, mỗi lần thấy Nhị hoàng tử hắn đăm đăm nhìn chăm chăm Nam Cung Tự, trong lòng của hắn cảm thấy rất khó chịu.

Càng nói..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật càng u ám, hôm nay Nam Cung Tự đã ngốc nghếch, hắn sợ sẽ mất tập trung, để Nam Cung Tự không chừng sẽ ngây ngốc cùng Nhị hoàng tử chạy trốn, vậy hắn sẽ mất cả chì lẫn chài sao.

Ấn đường của Mộ Thiên Vãn không khỏi nhíu nhẹ, trên mặt lộ ra vẻ do dự: "Nhưng bệ hạ đã phái Lý công công tới đón Vương Gia vào cung."

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Dật mở miệng nói: "Nói Bôn vương nóng sốt sắp chết, không đi được."

"Cái gì?" Ánh mắt của Mộ Thiên Vãn như xuyên thấu qua tấm bình phong trong suốt kia, quan sát Hiên Viên Dật một phen, thần thái sáng láng, nơi nào giống như người sắp chết!

Nghe vậy, Nam Cung Tự tin là thật, hai hàng nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt rục rịch bắt đầu chảy ra, hai tay nâng gương mặt của Hiên Viên Dật, nức nở nói: "Dật, người không cần chết a! Người chết sẽ không ai cần Tự Tự nữa, ô ô....." Nói xong, một đồng lệ và nước mũi lau trên người Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ngắt ra, đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt của Nam Cung Tự, khổ sở cười nói: "Tự Nhi đừng khóc, ta không có chết, dọa nàng thôi."

Nam Cung Tự chớp chớp lông mi đã bị nước mắt làm ướt, hít hít nước mũi, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Dật là người xấu, gạt người sẽ mất cái răng nanh."

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vãn hắn không có rãnh rồi đứng lý ở đây nghe bọn họ nói lời ngon tiếng ngọt, tính tình nhẫn nại nói: "Vương Gia là người thân duy nhất của tiểu Vương gia, hôm nay tiểu Vương Gia trở về, nếu ngài không đi, chỉ sợ sẽ khiến người khác nói xấu."

Hiên Viên Dật trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi, "Tự Nhi sẽ không cùng Nhị hoàng tử bỏ trốn chứ?"

Nói vừa dứt, khóe miệng của Mộ Thiên Vấn hăng co rút mãnh liệt, có chút hóa đá, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có một bầy quạ bay qua, thì ra Vương Gia lo lắng Vương phi cùng Nhị hoàng tử bỏ trốn. diendanlequydon

Nam Cung Tự nhú mày, nghiêng đầu, mặt nghiêng, "Cái gì là bỏ trốn? Vui không?"

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trầm một cái, đột nhiên nắm bả vai của Nam Cung Tự, ánh mắt thâm thúy như đầm nước đe dọa nhìn nàng, nghiêm túc nói: "Tự, nàng hãy nghe cho kỹ, bỏ trốn chính là cùng người khác chạy đi, nàng phải theo nam nhân khác bỏ trốn, vậy sau này nàng sẽ không còn gặp lại ta, không ăn được cơm ta làm." Giọng điệu mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

Nam Cung Tự nhướng mày, trong hốc mắt nước mắt bắt đầu chảy ra, dường như bị lời nói của hắn dọa sợ.

Không cần, nàng không muốn xa Dật.

Nàng lắc đầu nói: "Ta không muốn rời khỏi Dật, Dật là của Tự Tự, Tự Tự là của Dật, ta muốn, cùng Dật ở chung một chỗ."

"Ha ha."

Nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật hiện ra vẻ hài lòng, ôm đầu nàng vào bên trong lòng ngực, cảm trẻ trung râu ria để ở trên trán nàng, muốn đắm người, giọng nói đều mang vẻ vui mừng, "Ừ, sẽ ở cùng nhau."

"Khụ khụ ——" Mộ Thiên Vấn lúng túng hắng giọng một cái, bày tỏ hắn còn ở chỗ này!

"Chuẩn bị kiệu!" Giọng nói nhàn nhạt từ trong miệng của Hiên Viên Dật phát ra.

"Dạ!"

Khi Hiên Viên Dật cùng Nam Cung Tự tới Hoàng Thành đúng lúc là giờ Dậu (từ 5 giờ đến 7 giờ chiều), ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu vào vọng gác(mái lầu), từ bên trong tường cao ánh sáng chiếu xuống môn lung mờ nhạt.

Bữa tiệc tổ chức trong ngự hoa viên của hoàng cung, Lý công công dẫn bọn họ đi tới Ngự Hoa Viên.

Người của Hiên Viên Dật mặc trường bào dài màu trắng ngà, vạt áo được thêu hình vân mây đen mỏng, tao nhã lịch sự, nổi bật lên dáng người thon dài không chút nào yếu ớt, ngược lại lộ ra một cỗ khí phách vương giả.diendanlequydon

Nam Cung Tự mặc một y phục màu hồng tay áo dài màu trắng, váy màu hồng được điêu khắc hình bông hoa, tóc đen nhánh búi thành hoa Mẫu Đơn, hai bên aana có để hai sợi tóc xoắn như tơ, trăm cài tóc làm bằng vàng ròng hết sức tinh xảo, ở giữa búi tóc đeo lên một cái vòng vàng Hoa Thược, chính giữa khảm một Hồng Mã Nãi(viên ngọc màu đỏ) trong suốt sáng long lanh,ở giữa lông mày vẽ một đoá hoa Mẫu Đơn.

Đến Ngự Hoa Viên, bóng đêm lặng lẽ phủ xuống trên bầu trời phóng đầy pháo hoa, trong hồ nước có hoa đăng, thuyền hoa, trong hoa viên có hai hàng cây Đào Hồng, trên bãi đất trống có quan lại quyền quý ngồi đầy trên ghế, trên bàn bày rượu ngon món ngon.

"Tự, ngồi đây." Hiên Viên Dật dắt tay Nam Cung Tự tay ngồi ở dưới ghế rồng ở vị trí bên phải.

"Hoàng thượng giá lâm ——"

Một giọng nói chói tai vang lên, một bóng dáng từ trên hành lang dài đi tới, vẻ mặt tươi cười của Hoàng thượng ngồi trên Long Y.

Một công công đi tới, nhỏ giọng nói: "Bẩm hoàng thượng, tiểu Vương gia đến."

Nghe vậy, nụ cười trên mặt của Hoàng thượng càng thêm dày đặc, vội vàng giơ tay lên nói: "Mau truyền!"

"Dạ!" Công công đáp một tiếng, xoay người kéo dài giọng nói: "Truyền Chu U Vương ——"

Đi tới là một người nam tử có vóc dáng cao gầy, quỳ trên mặt đất ôm quyền cung kính nói: "Vi thần tham kiến bệ hạ, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!" Ngó kỹ, người này mặc một chiến giáp màu xanh, cổ tay bao ngân thiết, đầu đội mũ sắt màu xanh lam, ở phía sau bó chuỗi ngọc Lư Tô màu xanh, vừa nhìn đã biết võ tướng dũng mãnh quanh năm chinh chiến.

"Miễn lễ!" Hoàng thượng giơ tay lên nói, trong mắt đều là vẻ tán thưởng.

"Tạ hoàng thượng!" Hiên Viên Tuyết chậm rãi đứng dậy, ánh mắt há hê đặc ý liếc nhìn Hiên Viên Dật, từ nhỏ đến lớn hắn sống trong vàng sáng của hoàng huynh, cái danh hiệu tiểu Vương gia này cũng là hoàng huynh cho, hôm nay hắn dựa vào năng lực của bản thân mới đạt được, xem ai còn dám xem nhẹ hắn.

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói: "Ấu trĩ!"

Chương 43: Nương tử là tâm, huynh đệ như cặn bã

Edit: Phong Nguyệt

Không sai, Hiên Viên Tuyết chính là người cùng cha khác mẹ với Hiên Viên Dật Tam Hoàng đệ, mười ba năm trước Hiên Viên Quốc gặp tai ương dẫn tới diệt quốc, hai người huynh đệ may mắn còn sống, mặc dù Hiên Viên Dật nhìn như thờ ơ với người Hoàng đệ này, nhưng mấy năm gần đây lại vô cùng lo lắng cho người đệ đệ này.

Hiên Viên Dật hừ lạnh nói: "Ấu trĩ"

Cái câu này không nhẹ không nặng cứ rần rền vào trong màng nhĩ của Hiên Viên Tuyết, mặc dù hắn biết Hoàng huynh nói năng chua ngoa nhưng tâm lòng như đậu hũ, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu. diendanlequydon

"Vương huynh, lời này của huynh có phải quá đáng hay không?" Hiên Viên Tuyết không vui nói.

Hiên Viên Dật không chút để ý nhẹ lắc ly ngọc, nhếch miệng hiện lên nụ cười khinh miệt, "Bổn vương không cảm thấy lời này không đúng ở chỗ nào, có một chút thành tựu nho nhỏ, liền trắng trợn phô trương, ấu trĩ."

Hắn ăn muối so với hắn (Hiên Viên Dật) ăn cơm còn nhiều hơn, đánh nhau thắng trận nhiều đêm không hết, cái thành tựu nho nhỏ này đối với hắn mà nói căn bản không có gì đáng giá để ăn mừng, chỉ là Hiên Viên Tuyết có thể trong vòng một năm ngăn ngừa đánh thắng trận, quả thật làm cho hắn bất ngờ.

Nhưng là..... Ánh mắt của Hiên Viên Dật lập tức trầm xuống, hắn biết rõ tính cách của Hiên Viên Tuyết, một khi có cảm giác thành tựu (thành quả) liền quên mình, Hoàng thượng phô trương như thế vì muốn tẩy trần cho Hiên Viên Tuyết, đây là đang hại hắn.

Hoàng thượng sững sờ, nghe ra được lời nói của Hiên Viên Dật là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, "Khụ ——" Hắn lúng túng hắng giọng một cái, nụ cười trên mặt rất là gượng ép, "Chu ái khanh người có thể trong vòng một năm ngăn ngừa tiêu diệt được Lưu Ly Quốc, thật không thua Tà ái khanh, Đường triều có được hai người huynh đệ các người trấn giữ, trăm rất vui mừng. Người đâu, thưởng rượu!"

"Dạ!" Lý công công cầm ly rượu lên, được tỷ nữ đưa tới đi về phía Hiên Viên Tuyết, đôi tay dâng lên, rút lui sang một bên.

Hoàng thượng cầm ly rượu lên, trở người đứng dậy, hướng về phía Hiên Viên Tuyết nói: "Trăm kính người một ly."

"Tạ hoàng thượng." Hiên Viên Tuyết trong lòng tràn đầy cảm giác tự hào, hướng về phía Hoàng thượng cung kính giờ giờ ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Chu ái khanh mời ngồi!" diendanlequydon

Hiên Viên Tuyết ngồi ở vị bên phải phía dưới vị trí của long ý, vừa đứng cùng Hiên Viên Dật mặt đối mặt.

Hắn nhú mày, ánh mắt rất rất hứng thú quan sát nữ tử ngồi ở bên cạnh của Hiên Viên Dật, ừ, không tệ! Da mịn thịt mềm, da thịt trắng nõn vô cùng mịn màng, đặc biệt là khuôn mặt ngọc nghiêng nước nghiêng thành, hắn tiếc rẻ than nhẹ một tiếng, nhưng đáng tiếc thật đáng tiếc, xinh đẹp như vậy mà lại ở bên cạnh Vương huynh máu lạnh vô tình này, chắc chắn không ít khi dễ từ Vương huynh.

Hiên Viên Dật chạm được ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Tuyết nhìn Nam Cung Tự, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, cảm giác thứ gì đó của mình bị người ta nhòm ngó vậy.

"Nhìn đủ chưa?" Hắn đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói mang theo mùi thuốc súng nồng nặc.

Hiên Viên Tuyết ngẩn người, chậm hoàn hồn, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, ánh mắt kia thật giống như muốn khoét mắt hắn ra vậy, trong lòng hắn không khỏi thất kinh, nhìn ra được Vương huynh đối với nữ nhân này rất khâm trọng, hơn nữa còn là cảm giác chiếm hữu nữa.

"Chắc hẳn vị này chính là Vương tẩu đi!" Nói xong, Hiên Viên Tuyết rót ly rượu, trở người đứng dậy hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Ta mời Hoàng tẩu một ly." Trực tiếp làm như không thấy Hiên Viên Dật.

Nam Cung Tự nâng mí mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, rất nhanh hạ mi xuống, giọng nói có chút chậm chạp nói: "Dật nói rồi, không cho Tự Tự cùng người xa lạ nói chuyện, đặc biệt..... Đặc biệt là giống đực." (anh hại hư chị Tự rồi = _ =)

Động tác bưng rượu của Hiên Viên Tuyết hơi dừng lại, chuyện gì xảy ra? Âm thanh này, nghe ra là một nữ tử trưởng thành, thế nhưng giọng nói..... Sắc mặt hắn trầm xuống, lần nữa quan sát người nữ nhân trước mặt, hóa ra là một người ngọc ngà.

"Xoẹt" Một âm thanh thủy dễ nghe giống như tiếng cười từ trong miệng hắn truyền ra, híp mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật nói: "Vương huynh khẩu vị

đúng là khiến người khác bất ngờ!" Giọng nói xen lẫn nồng nặc khinh miệt.

Sắc mặt của Hiền Viên Dật trầm xuống, ánh mắt như dao sắc bén nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Trong lúc nhất thời, trong không khí hình như có cái gì chậm rãi phun trào, để làm cho người khác cảm thấy nguy hiểm, những quan viên ngồi ở bên cạnh Tà U Vương toàn thân đều là mồ hôi lạnh.[diendanlequydon](#)

Hoàng thượng thấy tình hình này, vội vàng hoà giải nói: "Khó có được hôm nay tâm tình của trẫm vui vẻ, trẫm kính chúc ái khanh một ly."

Mọi người rời rít giờ lên cái ly trong tay, hướng về phía Hoàng thượng nói: "Tạ hoàng thượng!"

Nam Cung Tự thấy trên mặt của Hiền Viên Dật tràn đầy tức giận, cúi đầu, tay nhẹ giật góc áo của hắn, nhỏ giọng thì thầm: "Tự Tự có phải nói sai cái gì hay không, Dật không cần giận ta có được hay không?"

Hiền Viên Dật liếc nhìn Nam Cung Tự, không khỏi đau lòng, lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng đặt ở trong lòng bàn tay của mình, trên mặt triển khai nở nụ cười ôn nhu, "Được, ta không tức giận." Nhưng mà trong nội tâm của hắn lại dâng dâng bốc lửa, ánh mắt tràn ngập mùi thuốc súng nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, tiểu tử thú, ngứa da muốn ăn đòn phải hay không?

Hiền Viên Tuyết cầm ly rượu lên đi về phía Hiền Viên Dật, như đang khiêu khích nói: "Vương huynh, Vương tẩu là người ngốc nghếch, cũng đáng yêu, đợi ngày nào đó Vương huynh chán rồi, liền thương cho đệ đi, ta nhất định sủng ái nàng bằng mọi cách."

Nghe vậy, trán của Hiền Viên Dật nổi gân xanh, híp mắt uy hiếp nói: "Đừng đánh chủ ý lên nữ nhân của ta, nếu không ta sẽ giết chết ngươi." Cuối cùng ba chữ là từ trong kẽ răng cứng rắn nện ra.

"Ta là đệ đệ của huynh mà!" Hiền Viên Tuyết không ngờ hắn lại phản ứng mãnh liệt như thế, có thể làm cho Vương huynh hắn khản trương như thế, nàng ta là người thứ nhất, đối với Nam Cung Tự có hứng thú nhiều hơn mấy phần.

Hiền Viên Dật nhú mày, hé miệng nói: "Nương tử là tâm(ý chỉ chị ấy là một phần trong cơ thể của anh đấy), huynh đệ như cặn bã."

Nghe vậy, Hoàng thượng ngậm rượu trong miệng đều phun ra ngoài, thiếu chút nữa sặc chết hắn.

Nghe Vương huynh vì hắn như cặn bã, da mặt của Hiền Viên Tuyết run run, sắc mặt có bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi, giờ phút này tâm tình của hắn chỉ có thể dùng một bài thơ để hình dung, thơ bảy bước.(bảy: cúng tuần cho người chết, bước: khoảng cách)(ta chỉ hiểu nhiều đây thôi)

Tức giận một hồi lâu, Hiền Viên Tuyết mới rút cuộc khôi phục lại cảm xúc lạnh tanh, vuốt vuốt trán, bình tĩnh.

"Vương huynh, có thể kiếm một chỗ nói chuyện không? Đệ có việc muốn nói với huynh."

"Vừa đúng lúc, Bồn vương cũng có chuyện muốn nói với Vương đệ." Hiền Viên Dật nhìn về phía Nam Cung Tự, ánh mắt đều là một mảnh nhu tình, "Tự, ngoan ngoãn ngồi ở đây chờ ta, biết không?" Thấy Nam Cung Tự khéo léo gật đầu một cái, hắn đảo mắt nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, nhếch miệng lên không dễ dàng phát giác nụ cười.

Hai người mang theo sát khí nồng nặc đi ra ngoài, không khí hình như chưa từng hóa giải, hai huynh đệ này không phải là đi ra ngoài đánh nhau chứ? Rất có thể, mọi người rời rít lo lắng lên.

Hồi lâu, chỉ thấy Hiền Viên Dật cùng Hiền Viên Tuyết mặt không có vẻ gì đi vào, dường như chưa từng động thủ dù một lần, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hiền Viên Dật liếc nhìn vị trí trống rỗng, ánh mắt vẫn nhìn chung quanh, lại chưa từng thấy bóng dáng của Nam Cung Tự đâu.

"Vương phi đi đâu?" Hắn nhìn ánh mắt đần độn của Mộ Thiên Ván, mày nhíu chặt lại, mở miệng hỏi.

Cử chỉ của Mộ Thiên Ván cực kì nhanh nhẹn, hoàn hồn lại, nghe câu hỏi của Vương Gia, vội vàng nói: "Hồi Vương gia, Vương phi....." Chỉ vào vị trí trống rỗng, lời nói liền ở trong cổ họng, Vương phi? Mới vừa rồi Vương phi còn ngoan ngoãn ngồi ở đây mà, chỉ trong chớp mắt người cũng không cánh mà bay rồi, môi của hắn run rẩy, "Vương phi..... Vương phi không biết đi đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nam Cung Ngọc

Edit: Phong Nguyệt

"Người nói cái gì?" Lòng mày của Hiền Viên Dật cong lên tức giận, nhưng cảm giác thấy lạnh cả người như thủy triều đánh tới.

Cả người Mộ Thiên Vãn run sợ, mặt nhất thời trở nên trắng bệch, nhanh chóng quỳ xuống: "Vương Gia tha mạng!"

Lý công công đột nhiên nghĩ đến cái gì, khom người tiến lên nhỏ giọng nói: "Vương Gia, nô tài vừa mới nhìn thấy Nhị hoàng tử mang Vương phi đi, chắc là thấy Vương phi uống nhiều quá, mang Vương phi đi ra ngoài hóng mát một chút, ngài không cần lo lắng."

Lý công công vạn lần không ngờ lời này của hắn chẳng những không thể làm Hiền Viên Dật yên tâm, mà ngược lại thêm dầu thêm mỡ. diendanlequydon

Căn bản Hiền Viên Dật đang bực bội, hiện tại càng thêm lửa giận ngập trời, lo lắng? Chính là biết người mang Nam Cung Tự đi chính là Nhị hoàng tử, hắn mới lo lắng. Hắn cũng không nghĩ tới hắn chỉ rời đi một lát, Vương phi liền bị người khác mang đi, hơn nữa đối tượng chính là tình địch của hắn Nhị hoàng tử Đường Uyên Tự.

Hắn hướng về phía Hoàng thượng ôm quyền nói: "Vi thần cáo lui." Nói xong, mang theo sát khí nồng nặc phát tay áo hướng hành lang đi tới.

"Vương Gia....." Mộ Thiên Vãn thấy thế vội vàng muốn đuổi theo.

Bước chân của Hiền Viên Dật dừng lại, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Mộ Thiên Vãn, liếc nhìn Lý công công nói: "Lý công công, người không cảm thấy Mộ Thiên Vãn có tiềm chất làm thái giám sao? Bỏ vương thường hắn cho người." Bỏ xuống lời nói lạnh lẽo, phát tay áo liền biến mất ở trong tầm mắt của Mộ Thiên Vãn.

"Tạ Vương gia ban thưởng!" Lý công công liền vội vàng tiến lên phúc thân tạ ơn, ánh mắt hài hước nhìn Mộ Thiên Vãn từ trên xuống dưới, hắn đang ngón ngàng trong gió.

Mộ Thiên Vãn bị Lý công công nhìn chăm chăm làm toàn thân hắn nổi da gà, Vương Gia thưởng hắn cho Lý công công, cái này muốn phá hủy dòng giống duy nhất của Mộ gia!

Lồng đèn màu đỏ treo ở trên hành lang theo gió chập chòn, trên mặt đất phản chiếu hình bóng một cao một thấp.

Đường Uyên Tự lôi kéo Nam Cung Tự đi về phía tầm cung, nàng giãy giụa nói: "Cái người tên đại bại hoại này, làm Tự Tự đau, người mau buông tay, Dật mà nhìn thấy sẽ nổi giận."

Môi miệng của Đường Uyên Tự mím chặt thành một đường thẳng, như nàng mong muốn buông lỏng tay ra, đưa tay ra muốn ôm Nam Cung Tự, lại bị nàng không để lại dấu vết tránh ra.

"Đừng đụng Tự Tự, Dật sẽ nổi giận." Gió nhẹ nhàng thổi phát lên, vấy theo gió thổi lên, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng.

Thấy nàng khấp khểnh xoay người muốn rời đi, Đường Uyên Tự đưa tay nhanh chóng bắt được cánh tay nhỏ của nàng, lông mi nhú nhẹ, "Nhưng nàng đang bị thương."

Nam Cung Tự cố chịu đau trên cổ chân đang bị thương, đẩy tay của hắn ra, nhú nhú mày, Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, con mắt lóe sáng, nói: "Người thích Tự Tự, đúng không? Người muốn dẫn ta bỏ trốn phải không?"

Đường Uyên Tự không ngờ nàng lại hỏi trực tiếp như vậy, tâm không khỏi luống cuống, không sai, hắn thích nàng, bởi vì trên người nàng có cái gì đó hấp dẫn hắn, vô cùng muốn lấy được nữ nhân này. diendanlequydon

Nhưng là..... Còn chưa đến mức phải bỏ trốn?

Hồi lâu, hắn gật một cái nói: "Thích."

Mày của Nam Cung Tự nhú lại chặt hơn, khổ sở nói: "Tự Tự không thích người, bởi vì Tự Tự thích Dật, ta sẽ không bỏ trốn cùng với người, bỏ trốn liền sẽ không thấy được Dật, không được ăn cơm của Dật làm, Tự Tự sẽ rất khổ sở."

"Ta hiểu biết rõ mà." Trong mắt của Đường Uyên Tự xẹt qua một tia thất vọng mất mát, hắn biết, hắn biết người trong lòng của nàng chính là Hiền Viên Dật.

Trên mặt của Nam Cung Tự hiện ra nụ cười, "Cho nên a, người không thể thích Tự Tự, nếu không Tự Tự sẽ rất khổ sở." Liếc nhìn sắc trời, đột nhiên phát hiện trước khi đi Hiền Viên Dật ngăn cản vạn dân muốn nàng ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ hắn, "Không thèm nghe người nói nữa, Dật không thấy Tự Tự sẽ nổi giận, Tự Tự sẽ không làm Dật tức giận." Dứt lời, nàng khấp khểnh đi trở về.

Đường Uyên Tự không có ngăn cản nàng, chỉ đứng lẳng lặng ở đó, cho đến khi bóng lưng của nàng dần dần biến mất trong tầm mắt, khóe miệng hắn kéo nhẹ, thoáng nở nụ cười chua xót, đã bị nàng cự tuyệt hai lần, trong lòng vô tận cảm giác mất mát.

"Kéo kẹt" một tiếng thanh thúy vang lên, Đường Uyên Tự đẩy cửa đi vào, đốt cây nến, cả người mềm dựa ở trên ghế, cảm nhẹ ngẩng lên, trong đầu không ngừng thoáng qua lời nói kia của Nam Cung Tự, ở trong đầu xua đi không được.

Đường Uyên Tự đột nhiên nhú nhú mày, ánh mắt quét qua bóng dáng thấp thoáng lên la lén lút sau tấm bình phong, lạnh lùng nói: "Ra ngoài!"

"Tự, là ta!" Chỉ thấy từ trong tấm bình phong có một nữ tử đi ra, ánh nến chiếu rọi xuống, gương mặt cùng với gương mặt của Nam Cung Tự tương tự nhau trên mặt lộ ra vẻ mặt nũng nịu, không sai! Người này chính là muội muội sinh đôi của Nam Cung Tự, Nam Cung Ngọc, nàng với Nam Cung Tự có sự khác biệt với nhau, trên người nhiều hơn mấy phần lãng lợ yêu mị.

"Sao người lại tới đây?" Đường Uyên Tự nhìn Nam Cung Ngọc ánh mắt không giống khi nhìn Nam Cung Tự là thâm tình khẩn thiết, mà là lộ ra mấy phần chán ghét.

Nam Cung Ngọc mềm mại đi tới bên cạnh của Đường Uyên Tự, ngồi trên đầu gối của hắn, to gan đưa tay vòng quanh cổ của hắn, giống như chưa từng nhìn đến ánh mắt chán ghét của hắn, môi đỏ mọng đề vào lỗ tai của hắn thẹn thùng nói: "Nhớ người."

"Chuyện ta giao phó người làm xong chưa?" Mặt của Đường Uyên Tự không chút thay đổi, giọng nói lạnh nhạt.[diendanlequydon](#)

Trên mặt của Nam Cung Ngọc lộ ra vẻ không vui, buông lỏng tay ra, trở người đứng dậy đưa lưng về phía hắn, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ trong mắt của Nhị hoàng tử, ta chỉ là một con cờ?"

Sắc mặt của Đường Uyên Tự trầm một cái, đưa tay ôm bụng của nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, môi mòng khẽ gợi đề vào bên tai của Nam Cung Ngọc, nhỏ giọng nói: "Là con cờ, nhưng cũng là nữ nhân của Bản hoàng tử."

"Tự..... Ừ ~ người thật là hư."

Bước chân của Hiến Viên Dật dừng lại ở bên ngoài tấm cung của Nhị hoàng tử, nghe bên trong phòng không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ mềm mại của nữ nhân cùng tiếng găm nhẹ của nam nhân, sự ác độc của hắn nắm chắc lại, nhìn xuyên qua khe cửa, nhìn đôi nam nữ trên giường đang quấn quýt lấy nhau, khi hắn thấy rõ gương mặt kia, con mắt từ từ phóng lớn lên, tay vịn trên cánh cửa không ngừng run rẩy, cả người tan mát ra một cổ sát khí nồng nặc, Tự.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chờ đợi

Edit: Phong Nguyệt

Đáy mắt của Hiến Viên Dật lóe lên rồi biến mất, đuôi lông mày nhú nhẹ, không phải là nàng! Không phải ái phi của hắn, chỉ vì khuôn mặt quá mức hoàn mỹ không tỳ vết, không tìm được nốt ruồi trên khóe môi của Nam Cung Tự, sự lo lắng trong lòng của hắn trong nháy mắt bình tĩnh trở lại.

Nàng là Nam Cung Ngọc?

Ánh mắt thâm tình khẩn thiết của Đường Uyên Tự nhìn vào khuôn mặt của người trước mắt này, giống như nàng chính là Nam Cung Tự, hắn giống như một con Dã Lang đang đói bụng xô ngã Nam Cung Ngọc xuống đất, ở trên mỗi một tác da thịt đề lại dấu vết hôn thật sâu, đắm đuối đưa tình mà nói: "Nói, nói yêu ta!"[diendanlequydon](#)

"Tự..... Ừ ~ ta yêu người." Người Nam Cung Ngọc mềm mại xấu hổ nói, cặp mắt hàm chứa xuân tình nhìn tới hắn, thật yêu thật yêu(tác giả muốn nhấn mạnh) người nam nhân này.....

Sắc mặt của Hiến Viên Dật trầm xuống, nhìn một màn này, trong lòng hắn không khỏi tức giận, chỉ vì khuôn mặt Nam Cung Ngọc giống khuôn mặt của Nam Cung Tự, giống như..... Ánh mắt của hắn từ từ lạnh lẽo lên, rất muốn trực tiếp bỏ đi, nhưng hắn làm động tác như vậy, theo công lực của Đường Uyên Tự tất nhiên sẽ bị phát hiện.

Chỉ là, hắn tò mò, đều là từ trong bụng mẹ sinh ra, hơn nữa còn là sinh đôi, vì sao tính tình hai tỷ muội có sự khác biệt lớn như vậy? Một người lãnh nhược băng sương(lạnh lùng như băng), giữ mình trong sạch, còn một người thì phong phanh như vậy(ý nói là lãng lợ), cùng với kỹ nữ không có gì khác nhau.

Hắn thấy may mắn, may mắn người hắn thú là Nam Cung Tự, mà không phải là Nam Cung Ngọc.

"A ~" Chỉ nghe bên trong tấm cung truyền đến tiếng rên rỉ của nữ tử, cả người Nam Cung Ngọc mềm nằm ở trên ngực của Đường Uyên Tự, thở hổn hển, môi đỏ mọng phả ra ngum khí giống như nước lọc sương mù.

Đường Uyên Tự chán ghét đẩy Nam Cung Ngọc ra, ngồi dậy sửa y phục xốc xếch lại, đưa lưng về phía nàng giọng nói lạnh nhạt: "Thời gian không còn sớm, người cần phải trở về, đừng quên nhiệm vụ ta giao phó cho người." Giọng nói lạnh lẽo, đánh thẳng vào trong lòng của Nam Cung Ngọc.

Đôi tay của Nam Cung Ngọc từ sau ôm lấy hông của Đường Uyên Tự, cầm đề trên đầu vai của hắn, môi đỏ mọng đề sát bên lỗ tai hắn, thẹn thùng nói: "Tự, tôi nay để cho ta ở lại nơi này đi, trở về sao ~"

Trong lòng của Hiên Viên Dật dâng lên một đoàn lửa giận, ở lại? Hẳn quá uất ức bị buộc phải thưởng thức(xem) xuân tình, bọn họ mà còn muốn đánh nhau một lần nữa, tròng mắt của hắn neoh lại, hẳn thế sẽ giết chết đôi cầu nam nữ này.

"Đừng náo nữa! Ngươi trở về đi."

Nam Cung Ngọc theo lời buông tay, Đường Uyên Tự thích nàng ở điểm này, nghe lời.

Ánh mắt của Hiên Viên Dật nhìn hành lang cách đó không xa có cung nữ đi tới, hẳn tung người lên biến mất ở trong bóng tối.

Tự, nàng ở đâu?

Khi Nam Cung Tự khắp khển vòng nhiều cái vòng, rốt cuộc có cung nữ tốt bụng dẫn nàng đến Ngự Hoa Viên, nhưng bữa tiệc đã sớm kết thúc, nàng không có đi, mà là lựa chọn ngồi tại chỗ lẳng lặng chờ đợi đến khi nào hắn xuất hiện trước mặt nàng thì thôi.

Qua giờ Tuất (7-9h tối), trong chốc lát, trời mưa rất lớn giống như sông Ngân Hà chảy xuống vậy, tiếng mưa rơi nổi thành một mảnh nổ vang, bầu trời như muốn rách ra tạo thành nhiều lỗ hổng, mưa to tựa như sập trời giống như trên bầu đang đổ ầm xuống mặt đất vậy.

Nam Cung Tự cuộn tròn thân mình, hai cánh tay vững vàng ôm hai đầu gối, đầu chôn sâu ở giữa hai đầu gối, sợ hãi trong chốc lát trời sẽ nổ vang lên, mưa bụi bay cuộn, thổi đánh ở trên người nàng.

Lạnh, lạnh đến thấu xương diendanlequydon

Dật, ngươi ở đâu?

Hốc mắt nóng lên, nàng cố nén sự chua xót trong lỗ mũi, giống như bị người ta vứt bỏ đi.

Trên hành lang, Lý công công xách theo đèn lồng đang định trở về nhà đi ngủ, tầm mắt trong lúc vô tình rơi vào Ngự Hoa Viên có một người đang ngồi co rút, chợt nhìn lên, ai u! Đây không phải là Tà Vương phi sao? Hắn khom người, mở cái ô lên, vội vã đi tới.

"Tà Vương phi, bữa tiệc đã kết thúc, ngài như thế nào ngồi ở đây hứng mưa? Nhanh, lão nô đưa ngài trở về phủ." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói chói tai.

Nam Cung Tự ngẩng đầu nhìn về phía Lý công công, cả người nàng run rẩy, quật cường lác đàu, giọng nói không ngừng run rẩy: "Không cần, Dật nói muốn ta ở đây đợi hắn, Tự Tự không thể đi, nếu không Dật sẽ nổi giận."

"Nhưng....." Trên mặt của Lý công công lộ ra vẻ do dự, hôm nay hắn biết Nam Cung Tự là người ngốc nghếch, chỉ nghe lời nói của Hiên Viên Dật, dù hắn có nói thêm gì nữa cũng không làm được chuyện gì, chỉ đành phải lấy cái ô cầm trong tay đưa cho nàng, "Tà Vương phi, ngài chờ ở đây, lão nô phải đi tìm Tà Vương gia."

"Ừm!" Nam Cung Tự ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Lý công công than một tiếng, hướng trên hành lang nhanh chóng đi tới, biến mất ở trong mưa bụi.

Sau một nén nhang, cây ô của Nam Cung Tự sớm bị cơn gió lạnh thấu xương thổi sang một bên.

Hiên Viên Dật giống như người điên tìm kiếm bóng dáng của Nam Cung Tự, tìm kiếm tất cả các ngõ ngách trong hoàng cung, hắn gấp đến độ thiếu chút nữa muốn lật tung hoàng cung này lên.

Lý công công khoác áo khoác đang định xuất cung một chuyến, trên hành lang, xa xa hắn nhìn thấy một bóng dáng đi về phía bên này, trời mờ tối đèn lồng chiếu rọi xuống gương mặt của Hiên Viên Dật, Lý công công liền vội vàng tiến lên nói: "Tà Vương gia, lão nô tìm được ngài rồi."

Biết được Nam Cung Tự ngồi ở đó chờ hắn, bước chân của Hiên Viên Dật nhanh như mũi tên.

Đến Ngự Hoa Viên, tròng mắt hẹp dài của hắn không hề chớp mắt nhìn trên người Nam Cung Tự cách một lớp mưa bụi, nàng vẫn ngồi ở đây chờ hắn? Tâm bỗng như bị lưỡi dao xẹt qua, rất đau diendanlequydon

Nam Cung Tự ôm hai cánh tay đang run rẩy, vùi mặt vào đầu gối, không để ý đến bóng dáng đang áp sát tới.

Hai chân thon dài của Hiên Viên Dật đứng lại ở trước mặt nàng, tóc bị nước mưa làm ướt đang nhiều từng giọt xuống, hắn lẳng lặng nhìn nàng, đáy mắt xẹt qua vẻ đau lòng, mấp máy môi: "Ngu ngốc....."

Nam Cung Tự chậm rãi ngẩng gương mặt ngọc lên, tầm mắt bị nước mưa làm cho nhòe đi, nhưng nàng nhận ra gương mặt này.

Nàng không khóc, trên mặt hiện ra nụ cười, "Dật, ngươi tới đón Tự....." Lời còn chưa nói hết, trước mắt một mảnh âm u, cả người hướng bên phải ngã xuống.

Án đường của Hiên Viên Dật nhú nhẹ, nhanh chóng vịn nàng, tóc bị nước mưa làm ướt nhiều giọt từng giọt nước trên gương mặt của nàng, môi mỏng của hắn mím chặt thành một đường thẳng, "Tự...."

Chương 46: Đời này nhất định sẽ chọn Dật

Edit: Phong Nguyệt

Vương phủ

Ở giữa căn phòng lớn có một hồ tắm, nước trong hồ tắm là Ôn Tuyền(suối nước nóng) thiên nhiên, là hồ tắm chuyên dụng của Hiên Viên Dật.

Nam Cung Tự mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện trên người mình chỉ mặc một cái đơn kiện(lớp vạt áo cuối cùng màu trắng) mỏng, Nam Cung Tự ngâm mình bên trong hồ tắm to lớn, nàng lười biếng xoay người, tựa vào bên cạnh thành ao, gối đầu nằm ngay trên đá thạch(là lớp đá được lớp ở phía trên cạnh tường), môi anh đào dần dần mở ra, tóc dài đen mượt lơ lửng ở trên mặt nước, y phục màu trắng sớm bị thấm ướt, dáng vẻ thướt tha mềm mại đều hiện ra bên ngoài vạt áo.

Hồ Phách đứng coi giữ ở một bên không khỏi có chút mắt hờn, thật là đẹp, không trách được Vương Gia đối với nàng ta si tình như thế, nếu nàng là thân nam nhi, sợ cũng sẽ động lòng.

"Kêu kệt" Một tiếng thanh thúy vang lên, cửa bị đẩy vào chậm rãi.

Hiên Viên Dật bước vào hơi nước bao phủ trong hồ tắm, khi ánh mắt nóng hừng hực nhìn vào dáng vẻ thướt tha mềm mại thì chợt cảm thấy gương mặt của hân giống như bị lửa đốt hết sức nóng bỏng, hốt hoảng xoay tầm mắt, tay cầm khăn lông ném trên tóc nàng, "Ta.... Ta ở ngoài phòng chờ nàng, tắm xong nói một tiếng." Hân cố nén trong lòng **, xoay người muốn rời đi, lại phát hiện vạt áo bị cái gì kéo lấy, nghiêng đầu ngẩng nhìn ánh mắt lóe sáng của Nam Cung Tự đang nhìn tới trước mặt hân, tâm không khỏi luống cuống, dáng vẻ của nàng lại mê người đến vậy.diendanlequydon

"Tự Tự không biết làm sao rồi, cả người hình như không còn sức." Nam Cung Tự kéo lấy góc áo của hân, trông mắt trong suốt như hồ nước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hân, khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức làm cho người khác thấy lòng chua xót, giang hai cánh tay ra nói: "Dật Bảo Bảo ~"

Hồ Phách nhú mày, đáy mắt lóe ra tia sáng, làm bộ đáng yêu?

Ánh mắt lóe ra tia sáng, xuyên qua đáy lòng của Hồ Phách, lại để cho nàng có chút không đành lòng.

Rõ ràng nàng coi Nam Cung Tự là tình địch, vì sao, vì sao nàng lại bắt đầu đồng tình với nàng ta, thậm chí mơ hồ có chút đau lòng.

Hiên Viên Dật nhìn nét mặt của nàng đẹp đến động lòng người, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ cùng thương xót, "Thật hết cách với nàng, trước tiên lau khô tóc đi." Hân mở ra đôi chân thon dài ở trước mặt nàng, ngồi xổm người xuống, đôi tay rơi vào trên khăn lông, nhẹ xoa mái tóc ướt át, nhìn người trước mặt đang nở nụ cười rực rỡ, đáy mắt dâng lên sự dữ tợn không dễ dàng phát hiện.

"Nếu như..... Ta nói là nếu như." Giọng nói của hân dịu dàng mà đầy từ tính đột nhiên vang ở trên đỉnh đầu của nàng, "Nếu như Tự Nhi khôi phục lại bình thường, nàng có thể giống như vậy lệ thuộc vào ta không? Còn có thể nói yêu thích ta không?"

Nghe vậy, Nam Cung Tự chậm rãi nâng khuôn mặt ngọc, chống lại cặp mắt thâm thúy như đầm nước, nhú mày, như đang nghi ngờ, hồi lâu, nàng nghiêm túc nói: "Mặc dù Tự Tự nghe không hiểu lời nói của Dật, nhưng là, mặc kệ Tự Tự thế nào....." Nói xong, nàng kéo tay Hiên Viên Dật đặt ở trên ngực, trái tim đập 'thình thịch', rất nhanh rất nhanh, "Đời này của Tự Tự sẽ chọn Dật."

Cả người của Hiên Viên Dật liền sững sờ, 'Đời này nhất định sẽ chọn Dật' những lời này không ngừng quanh quẩn bên lỗ tai của hân, giống như thời gian vào giờ khắc này sẽ ngừng lại.

Chỉ thấy tâm của hân lúc này hoàn toàn đặt ở trên người của Nam Cung Tự, trông mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng, gương mặt nghiêm túc chiếu vào trong tròng mắt của nàng.

"Tự....."diendanlequydon

Nữ nhân này, triệt để phá vỡ lớp băng nhiều năm ở trong lòng của hân.

Mềm nhũn, rất thoải mái..... Tay Hiên Viên Dật không khỏi néo néo, tầm mắt ngẩng nhìn tay của mình đang nắm bộ ngực của nàng, thái độ từ từ cứng ngắc lên, thân thể không khỏi căng thẳng, gương mặt tuấn mỹ chợt ửng hồng, vội vàng rút tay về, có chút hốt hoảng, có chút căm giận: "Đàn..... Trúng."

Nam Cung Tự nhú mày một cái, nàng nói sai cái gì rồi sao?

Nhìn sắc mặt nóng rực của Hiên Viên Dật, nàng đưa tay bưng lấy gương mặt của hắn, thật là nóng nha!

Nam Cung Tự cau mày nói: "Mặt của Dật so với Tự Tự càng nóng hơn đây?"

"Có..... Có không?" Hiên Viên Dật nghe nàng nói như thế, không khỏi khần trương lên.

"Có nha! Rất nóng rất nóng!" Nam Cung Tự nghiêm túc gật đầu một cái, đột nhiên khần trương nói, "Dật phát sốt lên sao?"

"Không phải." Ngu ngốc, hắn có chỗ nào giống người bị phát sốt, rõ ràng là đỏ mặt.

Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ ra, con mắt lóe sáng, nói: "Có phải cảm thấy nhịp tim đập thật là nhanh, nhanh đến không thở nổi?"

Nghe vậy, thái độ của Hiên Viên Dật có mấy phần cổ quái, Nam Cung Tự chờ đợi gật đầu một cái, chỉ thấy ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Tự dần dần tụ tập thành một đám ánh sáng mãnh liệt, ánh mắt thật sâu xuyên vào trong lòng hắn, không khỏi hốt hoảng nói: "Nàng dùng ánh mắt ấy nhìn ta làm cái gì?"

Nam Cung Tự không khỏi hí mắt nhìn về mặt hoảng hốt của hắn, đột nhiên cười nói: "Ta biết rồi, Dật không phát sốt, là bởi vì Tự Tự mới đỏ mặt, có đúng hay không."

Lời của nàng làm hắn càng khần trương hơn lên, hình như là nàng nói đúng như vậy.....

Hắn không có trả lời, cởi áo bào trên người xuống bao lấy đáng người nhỏ nhắn của nàng, ôm ra, mở đôi chân thon dài bước trở về phòng.

"Dật, ngươi nói đi! Có phải bởi vì Tự Tự mới đỏ mặt phải không?"

Dọc theo đường đi, Nam Cung Tự nắm cái vấn đề này một mực không thả ra, bước chân của Hiên Viên Dật dừng lại, rũ tầm mắt thấp xuống, ánh mắt nhu tình tựa như nước nhìn người trong ngực, môi mỏng lạnh nhạt nói: "Ừ, thời điểm thấy Tự Nhi, tim đập rất nhanh, mặt sẽ hồng." Chỉ vì hắn không có cách nào kiềm chế được mà yêu nữ nhân này.

Nam Cung Tự không nói thêm gì, chỉ cúi đầu nghiêng lỗ tai dựa sát vào lồng ngực của hắn, chỉ nghe trái tim đập ‘thình thịch’ một cách nhanh chóng, thật là nhanh, nhanh đến nỗi hít thở không thông.

"Tự....." diendanlequydon

"Vương Gia ——" Từ hành lang cách đó không xa truyền đến giọng nói của Mộ Thiên Vãn.

Không khí mập mờ trong nháy mắt bị phá vỡ, Hiên Viên Dật giương con mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn đang chạy về phía hai người, nhú nhú mày, như đang trách cứ hắn lỗ mãng.

"Bốn vương không phải ban thưởng ngươi cho Lý công công rồi sao? Làm sao ngươi chạy tới đây?"

Giọng nói lạnh lẽo đánh thẳng vào trong lòng của Mộ Thiên Vãn, hắn nuốt nước miếng một cái, thấp giọng nói: "Vương Gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

Hiên Viên Dật nhú mày nói: "Chuyện gì?"

"Hồi vương gia, Ngô quốc không thể cứu vãn được nữa, Nhị hoàng tử cùng tâm phúc Trần tướng quân dẫn nhân mã đầu tót Ngô quốc, bệ hạ mừng rỡ, ban thưởng Ngô quốc cho Nhị hoàng tử, Ngô quốc đổi tên thành Đường Quốc."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Thuyết phục trở về Ngưu gia thôn

Edit: Phong Nguyệt

Sâu thẳm trong tròng mắt của Hiên Viên Dật làm cho người ta đoán không ra giờ phút này hắn đang nghĩ cái gì, đôi môi mỏng mím nhẹ, "Vậy thì như thế nào?"

Hắn nói chuyện với vẻ mặt giống như là mùa thu bị gió thổi hết sức nhạt nhẽo, không chứa tí gợn sóng nào, tìm không ra nửa điểm dấu vết.

Lông mi của Mộ Thiên Vãn nhú nhẹ, ánh mắt thâm thúy phức tạp nhìn Hiên Viên Dật, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra được một chút, nhưng gương mặt tuần mỹ trước mắt này, vẻ mặt ấy vẫn là dạt bình tĩnh, bình tĩnh giống như không có một tia gợn sóng, làm người ta nhìn không thấu tâm tư của

Những năm gần đây, Vương Gia có thể ngồi lên vị trí như hôm nay, có thể nắm giữ thiên quân vạn mã, còn không phải là vì phục quốc? Còn không phải là vì báo thù? Ngõ quốc không thể cứu vãn được nữa, thật đến miệng lại bị Nhị hoàng tử tha đi, hắn không hiểu, là cái gì khiến Vương Gia có thể quên đi sứ mạng quan trọng chính là phục quốc.

Anh mắt thật sâu của Mộ Thiên Vãn nhìn vào trên người của Nam Cung Tự, trước kia Vương Gia chưa bao giờ hiểu được thương hương tiếc ngọc, đặc xá hai chữ càng sẽ không từ trong miệng Vương gia toát ra, từ một khắc kia nàng ta bước vào Vương phủ, Vương Gia giống như là biến thành người khác, nụ cười trên mặt cũng thường xuyên.

Vương Gia chân chính cần có một người hầu ở bên cạnh hắn, có lẽ đây chưa chắc là chuyện không tốt.

"Còn có việc sao?" Hiên Viên Dật nhíu mày nhìn nháy về phía Mộ Thiên Vãn, ở trong lòng hắn, chỉ có Tự Nhi là quan trọng nhất, về phần những người khác, những chuyện khác..... Không quan trọng.

Mộ Thiên Vãn hoàn hồn lại, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, nhỏ giọng bẩm nói: "Bẩm Vương Gia, có vị lão thái thái nói là có việc gấp muốn gặp Vương phi, tự xưng là Ngoại tổ mẫu của Vương phi."

Nam Cung Tự vừa nghe người đến là Ngoại tổ mẫu, vội vàng từ trong ngực của Hiên Viên Dật nhảy xuống, lôi ống tay áo của Mộ Thiên Vãn, vội vã thì thầm nói: "Tự Tự muốn gặp Ngoại tổ mẫu, dẫn ta đi gặp Ngoại tổ mẫu đi!"

Trên mặt của Mộ Thiên Vãn lộ ra vẻ khó xử, thấy Hiên Viên Dật im lặng không lên tiếng gật đầu một cái, liền nói: "Dạ, Vương phi mời tới bên này!"

Nhìn bóng dáng nhảy nhót lung tung của Nam Cung Tự, mày của Hiên Viên Dật nhíu lại thật chặt, trong lòng cảm thấy rất ngờ vực, nàng nhận ra nàng còn có một Ngoại tổ mẫu, có phải nàng nhớ lại được cái gì hay không?

Trong hành lang của Vương phủ, dưới cây đào có lão phu nhân xương gầy như củi đang ngồi trên ghế, hốc mắt lõm sâu vào, hai má hãm sâu vào, tóc bạch kim lưa thưa không còn nhìn nổi màu đen vốn có ban đầu, người mặc một y phục màu xám tro xen lẫn là vật áo, hạ thân còn lại là mặc la quần màu đỏ sậm, thân nhìn qua rất sạch sẽ, nhưng trên người không có mang đồ trang sức. Ở dưới chân bà có một túi khoai lang cùng đậu phộng.

Lão thái thái bưng nước trà của nha hoàn đưa tới, trông mắt già nua đảo qua lại nhìn trên đại sảnh to lớn, đột nhiên ánh mắt thật sâu rơi vào ly ngọc nhỏ trên bàn uống trà, vội vàng đặt ly trà trong tay xuống, mặt hiện đầy nếp nhăn tay run lẩy bẩy đang cầm ly ngọc trong suốt sáng lóng lánh, "Ai da má ơi(cái này của tác giả nói, tui vô tội), ly ngọc được lấy từ ngọc Bạch Thạch thượng đẳng mà tạo thành, vậy phải tốn bao nhiêu bạc!"diendanlequydon

Lời này vừa nói ra, chọc cho nha hoàn, gã sai vặt đứng ở một bên cúi đầu che miệng cười trộm, ngay cả quản gia cũng không nhịn được cười.

Lão thái thái thận trọng đặt ly ngọc lại trên khay trà, "Xem ra Tự Nhi tìm được phu gia(nhà chồng)tốt!" Thờ dài một cái, hốc mắt già nua xẹt qua bi thương không dễ dàng phát hiện.

"A ma ~"(a ma có ý nghĩa là nãi nãi) người Nam Cung Tự còn chưa đi vào trong nhà, giọng nói liền truyền vào. Lão thái thái vừa nghe liền nhận ra giọng nói của Nam Cung Tự, Nam Cung Tự mặc y phục quý giá từ ngoài phòng ung dung bước vào, bà phát tay một cái nói: "Tự, đến trước mặt của A ma, để A ma hảo hảo nhìn con một chút." Nói xong, trên mặt chất đầy nếp nhăn mỉm cười hiền hòa.

Nam Cung Tự theo lời, đến gần trước mặt của lão thái thái, ngồi xổm xuống nũng nịu vui đùa vào trong ngực của Ngoại tổ mẫu, "A ma, Tự Tự nhớ người muốn chết."

Lão thái thái bị sự thân mật bất ngờ của nàng làm cho sợ hết hồn, ấn đường nhíu nhẹ, có cái gì không đúng, Tự Nhi chưa bao giờ đối với bà làm nũng như vậy, càng sẽ không dùng cái loại giọng điệu này nói chuyện, Nam Cung Tự là một tay bà nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, tính cách của nàng sao bà lại không biết rõ chứ.

"Tự Nhi đã xảy ra chuyện gì?" Bà nâng tròng mắt già nua nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, chất vấn.

"Lão thái thái, lúc trước Vương phi sốt cao, mạng thì giữ được, nhưng là....." Về mặt của Mộ Thiên Vãn ảm đạm xuống, nói đến đây cũng không có nói thêm nữa.

Lão thái thái thoải mái, một khuê nữ làm sao lại thành kẻ ngốc nghếch? Thờ dài một hơi nói: "Ai, đây cũng là mệnh của Tự Nhi." Thật giống như lúc trước nàng bị phụ thân, phụ mẫu ruột thịt vứt bỏ, nhất định là thay mặt muội muội xuất giá, bây giờ nên trở lại thân phận ban đầu của nàng.

Nam Cung Tự ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi ngờ, nàng nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng nàng nhìn thấu trên mặt của Ngoại tổ mẫu lộ ra vẻ ưu thương cùng nước mắt trong hốc mắt.

"A ma làm sao người khóc? Có phải Tự Tự không tốt hay không, không khóc không khóc." Nói xong, nàng thận trọng vì bà ngoại lau nước mắt trên khóe mắt.

Khóe môi của Lão thái thái khẽ run, thấy Nam Cung Tự cho dù là ngốc nghếch, lại đối với bà vẫn hiếu thuận như vậy, trái tim nhất thời xôn xao lên một cổ áy náy nồng nặc, không cầm được nước mắt chảy xuống, đầm lòng ngực khóc nói: "Tự, là A ma không tốt, A ma xin lỗi con."diendanlequydon

Mộ Thiên Vãn thấy thế, kêu nha hoàn, gã sai vặt ra ngoài, để tổ tông(bà cháu) hai người ở lại.

Nam Cung Tự thấy Ngoại tổ mẩu khóc đến khó nhìn như vậy, lỗ mũi nàng chua chát, tròng mắt lóe ra nước mắt trong suốt, "A ma, có phải ai khi dễ người không, người đừng hù dọa Tự Tự, ô ô...."

Lão thái thái dừng lại động tác đầm ngực, hai tay già nua nâng khuôn mặt của Nam Cung Tự, nức nở nói: "Tự, lần này A ma tới là nghỉ đón con trở về Ngưu gia thôn, rồi đi chỗ thị phi này."

Nghe vậy, Nam Cung Tự ngỡ ngàng, con mắt cứ như vậy cố định ở trong hốc mắt, không có tiêu cự, nước mắt đã không còn chảy, khóe mắt chảy ra nước mắt không thấy được, chỉ để lại mấy dấu vết mờ mờ.

Thấy nàng không nói gì, lão thái thái an ủi vỗ vỗ mu bàn tay của Nam Cung Tự, thờ dài một hơi nói: "A ma biết con không phải dễ dàng, nhưng cái địa vị và thân phận này không thuộc về con. Tự, nghe A ma khuyên, cùng A ma trở về thôi, con không thuộc về nơi này."

Nói trắng ra là, lần này lão thái thái tới không phải là vì thăm người thân, cũng không phải là tới gia nhập vào Vương phủ, mà là bị nữ nhi cùng cô gia(con rể)nhờ, tới khuyên Nam Cung Tự rời khỏi Vương phủ, rời khỏi Hiến Viên Dật. Để Nam Cung Tự khôi phục thân phận, danh chính ngôn thuận là nữ chủ nhân của Tà Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Phế bỏ hậu viện

Edit: Phong Nguyệt

"A ma(có nghĩa là nãi nãi), Tự Tự không thể đi theo người, Tự Tự đồng ý cả đời sẽ chọn Dật, nói láo sẽ mất răng nanh, Tự Tự không muốn mất." Nam Cung Tự tùy hứng nói, mặc dù nàng là người ngốc nghếch, có một số việc, có vài người nàng đều không nhớ rõ, nhưng nàng nhớ rõ ban đầu là thế nào gả vào Vương phủ, nhớ rất rõ ràng.

Nàng biết bà là vì bị Nam Cung gia chi điểm, khuyên nàng trở về Ngưu gia thôn.

Tự Tự không muốn xa Dật, đừng!

Tuy nói lão thái thái nhìn Nam Cung Tự trưởng thành, nhưng ở trong lòng của bà, thủy chung vẫn là Mộ Thị, dù sao Mộ thị là hải tử của bà. Dĩ nhiên, lão thái thái cũng có lòng riêng, bà đã mua quan tài cho mình, không chừng ngày nào đó chết rồi, bên cạnh không có một người, hết sức thê lương? diendanlequydon

Nghĩ tới đây, lão thái thái càng thêm ăn đòn cân sắt(lòng quyết tâm tựa như sắt), tuyệt tâm muốn Nam Cung Tự rời khỏi Vương phủ, theo bà trở về Ngưu gia thôn.

"Cái nha đầu này là đồ không có lương tâm, ngốc nghếch liền quên ban đầu A ma thế nào ngậm đắng nuốt cay dưỡng nha đầu người trở thành người sao? Mười sáu năm này, A ma bớt ăn bớt mặc, đồ trang sức trên người cũng cạn sạch, còn không phải là vì nha đầu người? Hôm nay người vì một người nam nhân, cũng không cần A ma rồi sao? A ma coi như là uống công nuôi người." Lão thái thái lúc này mặt mũi mười dặm có thể nghe, chỉ vào Nam Cung Tự khóc thì thầm, "A ma không oán người, chỉ oán người A Công(chồng) bỏ lại ta cô khổ ở trên đời này." Nói qua một đồng nước mũi một đồng nước mắt hướng trên người nàng bôi.

Tròng mắt của Nam Cung Tự âm trầm xuống, mặc dù nàng không nhớ rõ nhiều việc, nhưng nàng biết, nàng luôn cho rằng, những năm gần đây Ngoại tổ mẩu vì nuôi dưỡng nàng thành người không ít cực khổ, nhưng là..... Nàng chợt giương mắt con mắt, ánh mắt rất là chăm chú nhìn Ngoại tổ mẩu: "Tự Tự không muốn xa Dật, cả đời này cũng không muốn rời khỏi hắn."

Ở trên thế giới này, chỉ có Dật đối với Tự Tự là tốt nhất.

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Nam Cung Tự, lão thái thái đầu tiên là ngăn người, cuối cùng khóc càng thê thảm hơn, đôi tay đánh đầu gối khóc thì thầm: "Ta làm sao lại có số mạng khổ như vậy a! Nữ nhi không cần ta nữa, cháu gái cũng không cần ta, ta..... Ta còn không bằng chết đi coi như xong rồi." Nói xong, ý niệm của bà chợt lóe, trở người đứng dậy, lấy cây gậy khập khểnh hướng trên cây cột đập tới, bà đoán chừng, chỉ cần bà dùng một chút chiêu này, Nam Cung Tự sẽ ngoan ngoãn cùng bà trở về Ngưu gia thôn.

Lão thái thái đoán chắc Nam Cung Tự sẽ dùng mình đỡ cho bà, quả nhiên đầu bà đụng vào không phải cây cột, mà là cái bụng mềm nhũn, lão thái thái lúc này tâm vui mừng, nếu nha đầu này không chịu đi bà sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ, khi bà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của người nọ, là một tiểu tử có đôi mắt đẹp, bà nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cung Tự, chỉ thấy nàng ngu người đứng tại chỗ không nhúc nhích, nha đầu chết tiệt không có lương tâm, thậm chí ngay cả người ngoài cũng không bằng.

Nam Cung Tự vừa thấy Hiến Viên Dật cau mày che bụng, tâm nàng không khỏi căng thẳng, liền vội vàng tiến lên vin hân: "Dật, không đau không đau, ta thôi một chút."

Hiên Viên Dật thấy nàng cúi đầu muốn thổi lên xiêm áo của hắn, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, đưa tay bắt được tay của nàng, lắc đầu nói: "Không có gì đáng ngại."

Sắc mặt của Lão thái thái lúc này thú vị mòi dăm có thể nghe, trong lòng không khỏi có chút ảo não, khinh thường, thua thiệt bà nuôi nàng mười sáu năm, bà nháo muốn tự sát, nàng chẳng những không đến quan tâm lão nhân gia bà có sao không, thì ngược lại quan tâm tới người nam nhân này?

Chỉ là, nha đầu này mới vừa gọi hắn là gì?

Dật? Ai u này, chẳng lẽ tiêu tử này là người trong truyền thuyết khát máu vô tình, khắc chết sáu vị phu nhân Tà U Vương?

Trong lòng của Lão thái thái mặc dù bất ổn, nhưng vẫn là nụ cười chất đống nghênh đón, ân cần nói: "Chắc hẳn vị này chính là Tà Vương gia đi! Mới vừa rồi có đụng bị thương ngài không? Có nặng lắm không?"

Đuôi lông mày của Hiên Viên Dật nhảy lên, ánh mắt thật sâu quan sát người lão phu nhân trước mắt này, mới vừa lời của bà hắn đều nghe được, trong lòng mặc dù đối với cách làm của lão thái thái rất căm tức, rất bất mãn, nhưng dù sao bà cũng là Ngoại tổ mẫu của Nam Cung Tự, một tay nuôi dưỡng Nam Cung Tự thành người, trong lòng hắn kiềm chế lại sự không vui, "Ngoại tổ mẫu, Bôn vương tôn xưng người một tiếng Ngoại tổ mẫu là nể mặt ái phi, nếu như bà cố ý muốn dẫn Tự đi, đừng trách Bôn vương không để ý ba bốn mặt bà, đưa bà trục xuất khỏi Vương phủ." Giọng nói lạnh lẽo không có một tia tình cảm chảy vào.

"Người....." Sắc mặt của Lão thái thái lúc này khó coi lên, người ngoài sợ Tà U Vương hắn, nhưng bà không sợ, bà đã mua cái quan tài cho mình, hơn nữa tôn nữ của bà là Vương phi của hắn, hắn còn phải gọi bà một tiếng Ngoại tổ mẫu, há có đạo lý trường bối lại sợ hãi văn bối?

Nghĩ tới đây, lão thái thái tiến lên lôi kéo tay của Nam Cung Tự, hướng về phía Hiên Viên Dật nói: "Ta không cần biết là ai, Tự Nhi là một tay ta nuôi nấng, ta có cái quyền lợi mang nàng đi." Nói xong, lôi kéo tay của Nam Cung Tự đi ra ngoài phòng, "Tự, cùng A ma trở về."

"Ta..... Ta không đi, Tự Tự muốn cùng ở chung một chỗ với Dật." Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của Nam Cung Tự.

Bước chân của Lão thái thái thật sâu dừng lại, nghiêng đầu sừng sờ nhìn về phía Nam Cung Tự, cau mày nói: "Người vừa nói cái gì?"

Nam Cung Tự rũ rèm mắt xuống, không có ai thấy con mắt của nàng trở nên thâm thúy không thấy đáy, nàng hung hăng cắn môi dưới, ngẩng đầu lên rất nghiêm túc nói: "Tự Tự không cùng A ma bỏ trốn, nếu như vậy, sẽ không còn được gặp lại Dật, cũng không được ăn cơm của Dật làm, ta không muốn!" Thái độ của nàng rất kiên định, nói cũng rất hiểu.

Chỉ là bỏ trốn.....diendanlequydon

"Xoẹt" Trên mặt của Hiên Viên Dật nở nụ cười cùng vui thích làm người khác cũng nhìn ra được, tiếng cười của hắn trong sáng dễ nghe, còn xen lẫn tia hài lòng, xem ra nàng đều ghi tạc những câu nói của hắn trong lòng.

Hiên Viên Dật ngưng nụ cười, hắn vươn tay vòng qua thân hình vụng về của nàng, lại gần bên tai nàng, trước nay giọng nói chưa từng có mềm mại: "Ngoan, Bôn vương sẽ không để cho nàng rời khỏi bên cạnh ta nửa bước, bởi vì Tự Nhi là của ta." Phả ra hơi thở giống như lông vũ mềm mại bay xuống ở bên tai nàng, tầm mắt nhàn nhạt nhìn về phía lão thái thái, trong mắt nhu tình đã sớm không có ở đây, thay thế là lạnh lùng cùng lạnh lẽo, "Tự Nhi nói nàng muốn ở lại bên cạnh của Bôn vương, cho nên Bôn vương không cho phép bất luận kẻ nào mang nàng rời khỏi ta."

Nghe vậy, lão thái thái xấu hổ không chịu nổi, không ngờ, không ngờ mười sáu năm qua bà ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng Nam Cung Tự thành người, nàng lại vì một người nam nhân như vậy đối với bà?

"Được, tốt! Coi như mười sáu năm qua ta uống công nuôi người!" Nói xong, lão thái thái xoay người phất tay áo rời đi.

Nam Cung Tự nhìn bóng lưng lạnh lùng của Ngoại tổ mẫu, lỗ mũi một hồi chua cay, trong hốc mắt trào ra nước mắt, mặt chôn thật sâu vào trong ngực của Hiên Viên Dật, sống lưng run rẩy, khóc nói: "Tự Tự không có ai thương, không có ai yêu, bọn họ không quan tâm ta, A ma cũng không cần ta, bọn họ đều là người xấu."

"Tự....." Hiên Viên Dật đau lòng bụng lấy gương mặt của Nam Cung Tự, nhìn đôi mắt lóe ra nước mắt trong suốt, tâm bỗng bị nhéo, rất đau rất đau, hắn một tay ôm nàng thật chặt vào trong ngực, "Ai nói Tự Nhi không có người thương không có người yêu, không phải còn có ta sao?"

"Nhưng....." Nam Cung Tự hít hít nước mũi, ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn hắn, "Dật có rất nhiều nữ nhân, sẽ quên Tự Tự."

Nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật từ từ nở nang, hắn dùng gò má cạ vào mặt của Nam Cung Tự, phát hiện hắn càng ngày càng thích nàng, càng ngày càng không thể rời bỏ nàng. Giọng trầm nhẹ lại như đinh chém sắt thân mật nói: "Ta chỉ muốn Tự Nhi, những người khác..... Không quan trọng." Dứt lời, hắn hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, hướng về phía Mộ Thiên Vấn ở ngoài cửa trầm ngâm nói, "Thiên Vấn!"

Mộ Thiên Vấn đi vào, ôm quyền nói: "Vương Gia!"

"Bôn vương phải phế bỏ hậu viện." Giọng nói của Hiên Viên Dật nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Mộ Thiên Vấn sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ do dự: "Nhưng Vương Gia, Chu di nương là cháu gái ruột của Thái hậu, bỏ không

được."

"Không có gì nhưng là, Bồn vương chỉ cần một mình Vương phi." Án đường của Hiên Viên Dật hơi nhú, giọng nói như đinh chém sắt nói.

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đêm trước bão tố

Edit: Phong Nguyệt

Đêm khuya thanh vắng, trên Đoạn Tinh Nhai xanh ngắt, xanh biếc như ngọc. Ánh trăng mỏng như cánh ve xuyên qua tán lá cây dày đặc chiếu xuống đất.

Bên trên Đoạn Tinh Nhai, bóng dáng thon dài khẽ tựa vào bóng cây Hoa Bạch Quỳnh, ngồi bên cạnh là một con Bạch Hồ hiếm thấy, một tia giá rét ập tới, thổi lên người mang mặt nạ màu vàng kim, con mắt màu tím lộ ra trong không khí trong lúc lơ đãng dâng lên sự u ám nhàn nhạt, môi mỏng kêu gọi mím chặt thành một đường thẳng.

Ánh trăng chiếu xuống, một nữ nhân chậm rãi đi ra từ trong rừng rậm u tĩnh, chỉ thấy ánh trăng mỏng lung vẫy quanh người nữ tử mặc y phục điểm hồng sắc quần dài, cổ trắng nõn như ngọc bên trên cột một dây lụa màu đỏ, ở trong gió nhẹ phấp phới bay lên.

"Vương, người liên lạc báo lại, ở thành Lạc Dương từng xuất hiện cửu vĩ hồ, từ trước đến nay trong thiên hạ cửu vĩ hồ đã sớm bị diệt sạch, thuộc hạ phán đoán là nàng không sai."

"Tìm, tìm được chỗ ở của nàng ta chưa." Nam tử ngẩng đầu lên, nhìn mây đen che khuất ánh trăng, con mắt thon dài màu tím lóe lên ánh sáng, đã từng vài lần hấn vì nàng mà đau lòng, để cho hấn vừa yêu vừa hận."Ngày trăng tròn cũng nhanh đến." Nàng sẽ hiện thân, nói cách khác, hấn sẽ gặp được nàng.....

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được ngày đó ở Đoạn Tinh Nhai cửu vĩ hồ đã cứu hấn, nụ cười của nàng từ cái nhăn mày thật sâu in dấu ở trong đầu óc hấn, xua đi không được.

Quý Cơ, nếu như nàng ở Âm Tào Địa Phủ, ta sẽ tới địa ngục từ tay Diêm Vương mang nàng về...Nếu nàng thay hình đổi dạng, ta cũng sẽ một cái nhận ra nàng...Nếu như nàng trở thành thê tử của người khác, ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào đoạt lại nàng.

"Dạ!"

Nam tử ngồi ở trên lưng Bạch Hồ, Bạch Hồ lười biếng đứng dậy, ở trên cổ có đeo lục lạc vang lên, chạy như bay hướng trong rừng rậm, biến mất ở trong bóng tối.

—— Phân chia tuyến ——

Nam Cung phủ

"Lão gia, Lão thái thái tới." Từ quản gia đi vào, nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Nam Cung lão gia đặt ly trà trong tay, hướng về phía Từ quản gia dò hỏi: "Có thấy thiếu nữ cùng đi không?"

"Bẩm lão gia, lão thái thái một thân một mình tới."diendanlequydon

Lúc này sắc mặt của Nam Cung lão gia trầm xuống, trừng mắt nhìn Mộ Dung Thị, kêu rên nói: "Nhìn mẹ ngươi làm chuyện rất tốt, chính xác là đau lòng cho nhà đầu kia, còn lâu mới nhẫn tâm khuyên nàng trở lại." Hấn cho Lão thái thái một khoản bạc, mục đích đúng là khuyên Nam Cung Tự trở về Ngưu gia thôn, hôm nay Lão thái thái không thể khuyên Nam Cung Tự, lòng ông thương không chỉ là bạc, còn đau lòng không thể để cho Nam Cung Ngọc khôi phục thân phận để bên ngoài chịu khổ.

"Lão gia....."

Từ quản gia lời nói còn chưa nói hết, chỉ thấy Mộ Dung Thị khoát tay tức giận nói: "Không gặp, nói thân thể lão gia khó chịu, chuẩn bị kiệu đuổi Lão thái thái trở về." Giọng nói lạnh lẽo, không có một tia tình cảm xen vào, thật giống như lão thái thái không phải mẹ ruột của nàng, có thể nói so với người xa lạ còn không bằng.

Lời này không nhẹ không nặng truyền vào tai của lão thái thái, về mặt ưu thương xen lẫn nồng nặc tự trách, cũng oán bà vô dụng, làm hại nữ nhi ở phu gia(nhà chồng) không ngóc đầu lên được, đối với Nam Cung Tự oán hận lại dày đặc thêm mấy phần.

Lão thái thái không để ý gã sai vặt ngăn cản mà xông vào, Mộ Dung Thị nghiêm mặt, ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn Lão thái thái, buồn bực nói: "Bà tới làm cái gì?"

Thật ra thì Mộ Dung Thị oán hận Lão thái thái là có nguyên nhân, trái tim đều làm bằng thịt, chỉ là Mộ Dung Thị vĩnh viễn không quên được phụ thân nàng ban đầu là thế nào bị mẹ của nàng chọc tức chết, lúc lão thái thái còn trẻ không chịu học nữ tắc, cùng với cha của Cầu Đan nhà cách vách có tư tình, bị bắt gặp, phụ thân nàng đang sống sờ sờ bị chọc cho tức chết.

Lão thái thái biết Mộ Dung Thị đối với bà oán hận, mặc kệ nữ nhi đối với bà lạnh lùng thế nào, bà đều không dám oán qua cái gì.

"Nữ nhi, mẹ tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn trả lại thời bạc cho con." Nói xong, tay lão thái thái run lấy bấy từ trong lòng ngực lấy ra một túi bạc đặt trên bàn, lại nói, "Tự nhi ngọc ngêch, mẹ nói nha đầu kia một câu cũng nghe không lọt, ai, cũng oán mẹ không còn dùng được." Giọng nói thật nghẹn ngào, tưởng rằng lão nhân gia ra mặt, Nam Cung Tự chắc chắn ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ, Mộ Dung Thị sẽ đối với bà cực đoan sẽ ít đi mấy phần, nào có thể đoán được kết quả như vậy.

Nghe vậy, Nam Cung Ngọc kích động từ trên chỗ ngồi nhảy xuống, lúc này nàng tiến lên dịu lấy Lão thái thái ngồi ở trên ghế, dò hỏi: "A mạ(nãi nãi), người nói cái gì? Đại tỷ nàng ngọc ngêch, chuyện này thật chứ?"

Đại tỷ? Nam Cung lão gia nghiêm mặt, cải chính nói: "Ngọc nhi, nữ nhi bất hiếu kia đã sớm cùng nhà Nam Cung ân đoạn nghĩa tuyệt, nàng đã sớm không phải là đại tỷ, lão phu cũng không có nữ nhi bất hiếu này." diendanlequydon

Lão thái thái nghiêm túc gật đầu một cái nói: "Thật có chuyện này, lúc ta đi tìm cả người Tự Nhi liên diên diên khùng khùng, giống như là chuyện lúc trước đều quên mất không còn một mảnh."

Sóng mắt Nam Cung Ngọc lưu chuyển, ý niệm chợt lóe, hé miệng cười nói: "Ngốc, ngốc thật là tốt!"

Mặt Mộ Dung Thị nghi ngờ, không hiểu nói: "Ngọc nhi con có gì nói ra lời ấy?"

"Nha đầu Ngọc Nhi này chuẩn bị nghĩ diệu kế gì." Nam Cung lão gia vuốt chòm râu, cười nói.

Nam Cung Ngọc trở người đứng dậy, đến gần bên người Nam Cung lão gia, kéo cánh tay của ông làm nũng nói: "Chỉ có phụ thân hiểu rõ con nhất."

Mộ Dung Thị thoải mái, đáy mắt xẹt qua u ám không dễ dàng phát giác, cúi đầu mím môi, trong tròng mắt về mặt không người nào phát hiện, bà không đau lòng cho Nam Cung Tự, nhưng dù sao Nam Cung Tự cũng là trên người bà rút xuống một miếng thịt, máu tan trong nước, trong lòng bà khó tránh khỏi đối với Nam Cung Tự có chút áy náy.

—— Phân chia tuyến ——

Vương phủ

Nam Cung Tự lười biếng nằm ở trong ngực của Hiên Viên Dật, trong đêm hắt xì mấy cái, dự cảm chẳng lành ập tới.

Hiên Viên Dật chậm rãi mở mắt ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của Nam Cung Tự, lông mi nhú nhẹ, dịu dàng nói: "Tự, có phải bị phong hàn hay không?" Nói xong, cái trán để lên trán của nàng, nhiệt độ rất bình thường, lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đó, khoảng cách mặt của hai người rất gần, đập vào mặt là hơi thở giống như là lông ngỗng nhẹ bay mềm mại, phụt ra ở trên mặt ngọc càng thêm nóng rực.

Đập vào mi mắt là tầm gương mặt tuần mỹ, Nam Cung Tự nuốt nước miếng một cái, tầm mắt nóng rực rơi vào sắc môi mỏng, cứ như vậy si ngốc mà nhìn chăm chăm vào mấy thước môi mỏng, có cảm giác khô miệng lưỡi đắng ngắt.

Rất muốn, rất muốn đi liếm

"Ta..... Ta khát nước." Nàng ngượng ngùng nói. diendanlequydon

"Úm?" Con mắt của Hiên Viên Dật từ từ phóng đại, chỉ thấy môi đỏ mọng của Nam Cung Tự thoa lên trên làn môi hần, đầu lưỡi ngọt ngào nắn mìn khi hần không hề phòng xâm nhập vào trong miệng, gương mặt tuần mỹ nóng lên như bị lửa thiêu đốt.

Chuyện này.... Coi như là đùa giỡn sao?

Hần cảm giác mơ hồ toàn thân rực rạch góc đầu dậy, hần nhin.....

"Vương....." Mộ Thiên Vãn cùng Như Nguyệt hai người xông vào, chỉ thấy Nam Cung Tự té nhào trên người của Vương Gia, không coi ai ra gì hôn hần.

Con mắt của Như Nguyệt cũng mau trợn lên, miệng cũng mau thành chữ O.

Mộ Thiên Vãn thấy Như Nguyệt ngờ ngác đứng ở đó, sắc mặt nhất thời trầm xuống, chẳng biết tại sao có chút ảo não, có chút tức giận, "Không cho

nhìn!" Dứt lời, lời kéo Như Nguyệt đi ra ngoài phòng, ấn nàng ở trên vách tường, hí mắt nói: "Phiên bà(chỉ người phụ nữ lớn tuổi), chẳng lẽ ngươi không biết cái gì gọi là phi lễ chứ nhìn sao? Cũng không biết tránh một chút sao? Chẳng lẽ ngươi cứ như vậy thích..... Thích....."

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Như Nguyệt nhón chân lên, môi đỏ mọng liền cứng rắn ngăn ở trên môi hắn.

Không khéo, Hồ Phách đúng lúc đi ngang qua, mặt không đổi sắc nhìn bọn họ đang hôn mãnh liệt, liếc mắt nói: "Các ngươi tiếp tục." Giọng nói lại lộ ra vẻ tức giận, đi tới hậu viện.

Sắc mặt Mộ Thiên Vấn trong nháy mắt khó coi, một tay đẩy Như Nguyệt ra, che miệng sắc mặt tái xanh nói: "Ngươi..... Ngươi làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Như Nguyệt nhú mày, cười nói, "Thích ngươi a, cho nên mới hôn ngươi, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra được sao?"

"Phiên bà, ngươi nghe rõ cho ta, coi như toàn thiên hạ cô nương đều chết sạch chỉ còn lại ngươi, ta cũng sẽ không thích ngươi. Khuyên ngươi chớ tự mình đa tình!" Giọng nói lạnh như băng của Mộ Thiên Vấn đánh thẳng vào bên trong lòng của Như Nguyệt Tâm, bỏ xuống lời nói lạnh lẽo này, hướng phương hướng của Hồ Phách mà đuổi theo.

Trên mặt Như Nguyệt cũng không có bất kì biểu hiện gì, thì ngược lại nhiều hơn mấy phần nóng nảy thú vị, đầu ngón tay phát qua môi đỏ mọng, nàng rút cuộc hiểu rõ tại sao Vương phi luôn miệng nói thích Vương Gia, thì ra là thích cái loại cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Giải quyết Chu Văn Nương

Edit: Phong Nguyệt

"Cho ta vào đi, ta muốn gặp Vương Gia, Vương Gia ~"

Hiên Viên Dật đang ngủ chậm rãi mở đôi mắt ra, ấn đường nhú nhẹ, thấy người trong ngực đang ngủ say, hắn thận trọng rút cánh tay ra khỏi đầu nàng, lấy trường bào, nghiêm mặt đi ra ngoài.

"Kêu kệt" một tiếng thanh thúy vang lên, cửa chậm rãi mở ra trong nháy mắt, chỉ thấy Chu Văn Nương một tay đẩy gã sai vặt ra, ôm bắp đùi của hắn nức nở nói: "Vương Gia, người không thể bỏ thần thiếp!" Tuy nói nàng là cháu gái của Thái hậu, nhưng nếu bị Tà U Vương bỏ, ngày sau sợ rằng không ai dám lấy nàng làm thê tử, cái này không khác nào là phá hủy cả đời nàng. Nghĩ tới đây, Chu Văn Nương càng thêm khóc sụt sùi ôm bắp đùi của Hiên Viên Dật không thả.

"Ngoan, Bôn vương sẽ vì ngươi tìm người trong sạch." Hiên Viên Dật nhẫn nại nói, ngón tay thon dài lau nước mắt trên khóe mắt của Chu Văn Nương, diendanlequydon

"Vương Gia, thần thiếp sống là người của người, chết là hồn của Hiên Viên gia, thề không lấy hai phu." Chu Văn Nương rung rung dịu dàng nói, trông mặt lộ ra kiên định, mặc dù người người sợ hãi Tà U Vương, nhưng nàng lại yêu sâu người nam nhân này, lần đầu tiên nhìn nàng đã nhận định hắn. Một khác kia gã vào Vương phủ, dù chưa từng được Hiên Viên Dật cưng chiều, nhưng nàng đã rất thỏa mãn rồi, dù sao ở chung một mái nhà, còn có thể mỗi ngày thấy người yêu.

Hôm nay, hắn vì cái tiểu tiện nhân Nam Cung Tự kia, nói bỏ nàng liền bỏ nàng, nàng không cam lòng!

"Như Nguyệt!" Mặt Hiên Viên Dật không chút thay đổi hướng Như Nguyệt canh giữ ở ngoài phòng gọi, "Tiễn khách!"

Nghe vậy, Chu Văn Nương khóc càng thêm thảm, nếu nàng bị đưa về phủ, truyền tới tai người ngoài, sẽ chỉ làm cha mẹ hổ thẹn mà thôi. Sao cam tâm nói trở về thì trở về? Nàng làm hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, ôm bắp đùi Hiên Viên Dật khóc thì thầm nói: "Vương Gia, người không thể làm như vậy a! Thần thiếp..... Trong bụng thần thiếp có mang thai con của người."

"Thật ồ ào!" Nam Cung Tự xoa đôi mắt lim dim, mặc một bộ y phục mỏng manh đi tới.

Hiên Viên Dật tháo trường bào xuống khoác lên trên người nàng, dịu dàng nói: "Tự, có phải đánh thức nàng hay không?"

Nam Cung Tự gạt đầu một cái, ngồi xổm xuống, ngón trỏ chọc bụng của Chu Văn Nương, nhú mày, ngẩng đầu lên liếc nhìn Hiên Viên Dật, nghi ngờ nói: "Dật, nàng nói trong bụng có đứa bé của người~"

"Thật sao?" Hiên Viên Dật mới vừa rồi ánh mắt còn dịu dàng, đã sớm trở nên lạnh thấu xương, con mắt thâm thúy như đầm nước đe dọa nhìn Chu Văn Nương, hắn thở ra hơi thở, cũng làm cho lòng người lạnh lẽo, trên mặt hắn mặc dù mang theo nụ cười, nhưng kì lạ nụ cười dịu dàng này làm cho nàng xấu hổ vô cùng.

Ngón trỏ của hắn cuốn lộn tóc trước ngực của nàng. "Văn Nương, người nói cho Vương phi nghe, người thật mang thai sao?" diendanlequydon

Trong giọng nói rất lạnh, đập vào mặt, vẫn đập vào trong lòng của Chu Văn Nương.

Hắn tức giận, hấn giận thật.

Chu Văn Nương rũ thấp trông mắt dữ tợn xuống, hung hăng cắn môi dưới, xấu hổ không chịu nổi nói: "Thần thiếp..... Thần thiếp không có mang thai."

Mặt của Nam Cung Tự mặt mày đứng dậy, nâng quai hàm lên không vui nói: "Thật là thất vọng! Còn muốn đào bụng của Chu tỷ tỷ, đem Dật bảo bảo ôm ra!"

Nghe vậy, Chu Văn Nương không khỏi rung mình một cái.

Hiên Viên Dật đưa tay vòng sang hông của Nam Cung Tự, hấn nhẹ giong tay phải lên, nâng cằm của Nam Cung Tự, nâng lên tầm mắt ngọc. Hề miệng nói: "Mẫu thân của con ta chỉ có thể là nàng." Nói xong, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt nhìn Như Nguyệt, "Như Nguyệt, đưa nàng đi."

"Vâng" Như Nguyệt thoải mái, liếc nhìn Chu Văn Nương, khoe miệng chứa đựng nụ cười khinh miệt, "Chu đại tiểu thư, xin mời!"

Tưởng rằng Chu Văn Nương sẽ thức thời rời đi, nào có thể đoán được nàng gắt gao ôm chân của Hiên Viên Dật, khóc nói: "Vương Gia, thần thiếp sai rồi."

Hiên Viên Dật nhú mày, ánh mắt lạnh lùng xa cách nhìn nàng, "Hả? Người lỗi ở đâu?"

Chu Văn Nương chạm được đáy mắt sắc bén lạnh lẽo của Hiên Viên Dật, da đầu căng thẳng, "Thần thiếp sai rồi, thần thiếp không nên hăm hại Vương phi, xúi giục Sài quận chúa ám sát Vương phi, cầu xin Vương Gia cho thần thiếp thêm một cơ hội? Thần thiếp chắc chắn sẽ an phận thủ thường."

Nàng cho là, Hiên Viên Dật nghi nàng là bởi vì Sài quận chúa, cho là hắn chất vấn nàng lỗi ở đâu, là muốn cho nàng một cái cơ hội, tất cả đều bởi vì nàng có tật giật mình, không đánh đã khai.

Sâu thăm trông mắt Hiên Viên Dật làm cho người ta đoán không ra hắn giờ phút này có ý định gì, cười như không cười nhìn nửa mặt tuyệt đẹp của Nam Cung Tự, giọng nói nhạt nói: "Tự, thì ra là Bôn vương nuôi một con hổ, nàng có muốn thả hổ về núi không? Còn muốn loạn côn đánh chết, vứt xác nơi hoang dã không?" diendanlequydon

Về mặt lúc nói chuyện của hắn giống như là mùa thu bị gió thổi rơi bình thân tự nhiên, lại trộn lẫn làm Chu Văn Nương không rét mà run sợ hãi.

Nam Cung Tự nhú mày một cái, lắc đầu nói: "Không cần, giết nàng rất đáng tiếc a! Tự Tự đói bụng, còn muốn hút tinh khí của nàng đấy."

Hiên Viên Dật nở nụ cười, bàn tay nhẹ nhàng rơi vào trên đỉnh đầu của nàng, nhẹ xoa mái tóc mềm mại, "Được, theo ý của nàng."

Mặt Chu Văn Nương nghi ngờ, tinh khí có thể hút sao?

Nam Cung Tự chợt hiểu sức nhớ ra gì đó, cúi người xuống bưng lấy gương mặt của Chu Văn Nương, mang theo ý cười nhợt nhạt, "Không phải sợ! Không đau, hút xong tinh khí, người sẽ cảm thấy cả người vô lực, từng ngày từng ngày già đi, cuối cùng thành thây khô, người yên tâm! Ta sẽ không một hơi hút xong, sẽ từ từ hút." Từ từ hành hạ chết nàng.

Như Nguyệt sợ run cả người, không ngờ Vương phi ngốc nghếch, thủ đoạn vẫn ác độc như cũ.

Nói vừa dứt, con mắt của Nam Cung Tự từ từ biến thành màu đỏ, chín cái đuôi từ làn váy từ từ ở giữa không trung lắc lư, nàng cuối đầu hơi thấp, khẽ mở môi đỏ mọng, một ít cổ khí lưu từ trong miệng của Chu Văn Nương liên tục không ngừng chảy vào trong hơi thở của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Khách không mời mà đến

Edit: Phong Nguyệt

Đáy mắt của Chu Văn Nương hoảng sợ khó mà che dấu, không ngờ cái miệng ăn mắm ăn muối của nàng lại nói trúng, Nam Cung Tự thật sự là hồ ly, hơn nữa ngay từ lúc mười sáu năm trước cửu vĩ hồ đã bị diệt sạch rồi mà.

Chu Văn Nương yếu đuối ngã sõng xoài trên mặt đất, cảm giác toàn thân dùng sức không được, dường như muốn hút linh hồn của nàng đi. Ánh mắt của nàng giống như là uống máu gà đỏ ngẫu, cắn răng nghiến lợi nói: "Nếu Chu Văn Nương ta chết sẽ hóa thành lệ quý, chắc chắn sẽ lộ da hồ ly của người, kéo gân của người, hút máu của người." Mấy chữ cuối cùng là từ trong kẽ răng hung tợn nặn ra.

Giọng nói mĩa mai của Nam Cung Tự ánh mắt thật cao quan sát nàng, giống như nhìn một con kiến dốt nát, âm thanh giống như chân trời bay tới đòi mạng từ âm phủ: "Đáng tiếc người muốn thành quý tởi tư cách cũng không có! Bởi vì Tự Tự hút không chỉ là tinh khí của người!" Tinh khí chỉ có thể bổ sung thể lực cho nàng, linh hồn liền chớ bàn những thứ khác, linh hồn càng tà ác, đối với nàng mà nói, càng tốt.

Giành Dật với Tự Tự, đều đáng chết! diendanlequydon

"Người..... Người không phải là Nam Cung Ngọc." Chu Văn Nương chỉ vào Nam Cung Tự chột nói, yếu đuối nằm bò cạnh chân của Hiên Viên Dật, kéo góc áo của hắn nói: "Vương Gia, người bị cái hồ ly tinh này lừa rồi, người mới vừa cũng thấy nàng do cừu vĩ hồ biến thành, căn bản nàng cũng không phải là Nam Cung nhị tiểu thư, nàng là yêu quái!"

"Ta hiểu biết rõ." Hiên Viên Dật nhấp máy môi, giọng nói bình tĩnh không có một tia gợn sóng.

Mặc kệ Nam Cung Tự là người hay là yêu, đời này hắn chỉ nhận định một mình nàng mà thôi.

Lời nói của Hiên Viên Dật như tiếng sấm rền đánh vào trên người của Chu Văn Nương, hắn biết? Hắn luôn cho rằng nàng không phải Nam Cung Ngọc, hơn nữa còn biết nàng là cừu vĩ hồ.

"Tự Tự mệt." Nam Cung Tự kéo cánh tay của Hiên Viên Dật, nghiêng đầu ánh mắt mơ hồ nói.

Hiên Viên Dật cười phát qua trên quai hàm một bên mái tóc của nàng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Chu Văn Nương, hướng về phía Như Nguyệt nói: "Áp giải nàng vào nhà giam." Bỏ lời nói lạnh lẽo xuống, "Phanh" một tiếng, cửa đóng lại.

Cả người Chu Văn Nương liền ngã sòng xoài trên mặt đất, con mắt liền ngưng lại không có chuyển động, giống như linh hồn xuất ra.

Trong sương phòng, bên cạnh bàn chữ hỷ đồ thắp cây nến sắp cháy hết, sắp nến nhỏ xuống. Bốn bề màn cửa thật cao cuộn cuộn cuốn lên, ánh nắng mờ mờ mê ly, hai góc hoa quỳnh nở che khắp nơi, ở giữa đặt một lư hương khắc hình hoa, từng tia từng sợi sương mù màu trắng mang theo nhàn nhạt mùi hương của cây Tử Đàn chậm rãi mà tiêu tán.

Gió nhẹ thổi lên một góc màn, ánh nắng nhức mắt xuyên thấu vào song cửa sổ, chiếu vào bên trong phòng trên giường lớn làm bằng cây Tử Đàn, dáng người nhỏ của Nam Cung Tự héo rút ở trong ngực ấm áp của Hiên Viên Dật, môi đỏ mọng béo mập thỉnh thoảng nhấm một chút. diendanlequydon

Từ trên hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng xột xột xoạt xoạt tiếng va chạm y phục, quân gia đẩy cửa đi vào, cách bình phong, khom người nói: "Vương Gia..... Vương Gia."

"Ừ." Ân đường của Hiên Viên Dật nhủ nhẹ, giọng mũi(âm thanh phát ra từ mũi) đáp một tiếng, lật người ôm người trong ngực, bộ dạng hồn nhiên chưa có tỉnh ngủ.

Hồi lâu, thấy Vương Gia không có trả lời, quân gia nhắm mắt nói: "Vương Gia, Nam Cung lão gia cùng Nam Cung phu nhân ở ngoài đại đường cầu kiến."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật từ từ mở cặp mắt ra, rũ thấp tầm mắt xuống, khẽ vuốt gò má của Nam Cung Tự, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt xuyên thấu nhìn bóng dáng qua tấm bình phong, "Chuyện gì?"

Quân gia nhỏ giọng nói: "Lão nô không biết, Nam Cung lão gia nói là có việc gấp muốn gặp mặt Vương Gia rồi nói."

Ngón tay của Hiên Viên Dật dừng lại, nhủ mảy nói: "Há? Xem ra lão hồ ly muốn tự mình ra tay."

"Vương Gia, ngài gặp hay không gặp?"

"Gặp, đương nhiên là muốn gặp. Nhạc phụ cùng nhạc mẫu tự mình tới cửa, Bốn vương có thể nào không gặp?" Hiên Viên Dật nói xong, khóe miệng chứa đựng nụ cười không rõ, "Người trước đi ra ngoài đi, sau đó Bốn vương liền đến."

"Dạ!"

Trong hành lang, sắc mặt của Nam Cung lão gia bình tĩnh ngồi ở một bên trên ghế, bưng nước trà mà nha hoàn đưa tới, không chút để ý khẽ nhấp một miếng, nhìn như vẻ mặt bình tĩnh, nhưng đáy mắt lơ đãng toát ra vẻ hốt hoảng, mắt nhìn thấy Vương Gia đã tới rồi, lại chậm chạp không thấy bóng dáng của Nam Cung Ngọc, nhưng ông nhanh chóng không biết nên như thế nào cho phải, trong lòng như kiến bò trên chảo nóng.

"Nha đầu Ngọc nhi này cũng không biết trong hồ lô bán thuốc gì, Vương Gia đã tới, tại sao nó còn chưa đến?"

Mộ Dung Thị đưa tay vỗ vỗ tay của Nam Cung lão gia, "Lão gia, Ngọc nhi làm việc ngài yên tâm, nên tới nàng chắc chắn sẽ xuất hiện."

Nghe phu nhân nói như thế, Nam Cung lão gia gật đầu một cái, than một tiếng: "Hi vọng như thế chứ!" diendanlequydon

Vừa mới nói xong, chỉ nghe ngoài cửa gã sai vặt kêu: "Vương Gia ——"

Nghe vậy, Nam Cung lão gia vừa thấy được Tà U Vương tới, vội vàng đặt ly trà trong tay xuống, bộ mặt chất đống nụ cười tiến lên đón, "Thảo dân gặp

qua Tà Vương gia."

Tuy nói ông là nhạc phụ của Hiền Viên Dật, nhưng dù sao ông cũng là một kẻ thảo dân, gặp mặt hành lễ là không tránh được.

"Dân phụ gặp qua Tà Vương gia." Mộ Dung Thị trở người đứng dậy, hướng Hiền Viên Dật khẽ nhún người nói.

Khỏe miệng của Hiền Viên Dật chứa đựng nụ cười khinh miệt, không có tiến lên đỡ ông, mà là trực tiếp cùng Nam Cung lão gia, Mộ Dung Thị gặp thoáng qua, nâng lên trường bào ngồi ở chủ vị, bụng nước trà từ nha hoàn đưa tới, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới giơ tay lên nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu không cần đa lễ!"

Trong lòng của Nam Cung lão gia mặc dù không vui, nhưng trên mặt vẫn là chất đông nụ cười, chấp tay nói: "Tạ vương gia."

Hiền Viên Dật thông thả ung dung đặt ly trà trong tay xuống, vuốt vuốt ngọc bội trong tay, ánh mắt đậm quét mắt nhìn Nam Cung lão gia, môi mòng lạnh nhạt nói: "Không biết nhạc phụ cùng nhạc mẫu có gì việc gấp cần phải ngay trước mặt Bốn vương mới nói?" Mặc dù ngoài miệng gọi nhạc phụ, nhạc mẫu, nhưng giọng điệu lại lộ ra lạnh lùng xa cách.

"Chuyện này....."

Đang ở thời điểm Nam Cung lão gia không biết nên trả lời như thế nào, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã: "Thả ta đi vào, ta muốn gặp Vương Gia, ta mới là Nam Cung Ngọc....."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Phá hủy dung nhan

Edit: Phong Nguyệt

"Chuyện này....."

Đang ở thời điểm Nam Cung lão gia không biết trả lời như thế nào, từ ngoài phòng đột nhiên truyền đến tiếng cãi vã: "Thả ta đi vào, ta muốn gặp Vương Gia, ta mới là Nam Cung Ngọc....."

Về mặt vôi vữa của quần gia đi vào, hướng Hiền Viên Dật khẽ nhún người nhỏ giọng khởi bẩm nói: "Bẩm Vương Gia, ngoài cửa có người có tướng mạo rất giống với Vương phi, đòi muốn gặp Vương Gia." diendanlequydon

"Hả?" Hiền Viên Dật nhíu mày như có điều suy nghĩ, giơ tay lên nói, "Cho nàng đi vào."

"Dạ!"

Hồi lâu, quần gia dẫn Nam Cung Ngọc đi vào, chỉ thấy đầu tóc của nàng ta dài đen mượt dùng một cây đũa co lại, gương mặt trắng nõn như ngọc trên mặt có một tầng bùn đất, người mặc một xiêm áo có vớ nhiều chỗ, trên chân mang một đôi giày rơm, cả người thoạt nhìn vô cùng mộc mạc, nhếch nhác, giống như là từ nông thôn tới nhà quê.

Ánh mắt của Nam Cung lão gia không hề chớp mắt nhìn nữ nhi ăn mặc mộc mạc như vậy, trong lòng đã rõ ràng, đáy mắt đều là vẻ tán thưởng.

Nam Cung Ngọc phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, đáy mắt chợt lóe lên, nàng nhẹ rũ con mắt, trong hốc mắt hiện ra nước mắt trong suốt, khóc kể lể: "Vương Gia, người phải phải làm chủ cho ta! Ta mới là Nam Cung nhị tiểu thư, Vương Gia đã thú(cưới) Nam Cung Ngọc a! Người gả cho vương gia là tỷ tỷ sanh đôi của ta, chỉ vì nàng ghen tỵ ta có thể tìm được phu quân tốt như vậy, liền đồ mất. Trước lúc thành hôn, đại tỷ đánh ta ngất đi, nghĩ dựa vào gương mặt giống ta gả vào Vương phủ hưởng thụ vinh hoa phú quý." Nói xong, nàng khóc đến càng thêm dữ tợn, không có hai cái liễn khóc một mặt đầy nước mắt, nói đến so với hát còn chân thật hơn, nức nở nói, "Sao đoán được lòng dạ của tỷ tỷ độc ác như thế, sợ ta còn sống mở miệng vạch trần âm mưu của nàng, liền nổi lên sát tâm, phái người giết ta, cũng may mạng của ta không có đến đường cùng, được người cứu sống. Vương Gia, người phải làm chủ cho Ngọc nhi!"

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Nam Cung Ngọc, đáy lòng của Hiền Viên Dật thầm cười nhạo, kỳ thật diễn đúng là không phải bình thường, nếu thật giống như lời nàng nói như vậy, vừa tiến đến không phải khóc muốn hấn làm chủ, mà là nên khóc cùng phu thê Nam Cung gặp nhau mới đúng. Cho là chen hai giọt nước mắt, hấn sẽ tin tưởng nàng bịa đặt nói lung tung sao?

Chỉ là điều này làm cho hấn nhớ tới đêm đó vào cung thấy một màn Nhị hoàng tử cùng Nam Cung Ngọc, Nhị hoàng tử giao phó cho Nam Cung Ngọc nhiệm vụ gì đó?

Chẳng lẽ là..... Đáy mắt của Hiền Viên Dật từ từ tỉnh mạch. diendanlequydon

Mộ Dung Thị thấy thế, tiến lên nắm cầm của Nam Cung Ngọc, hướng về phía Nam Cung lão gia kinh hô: "Lão gia, trên khoe miệng của Ngọc nhi không có nốt ruồi, là Ngọc nhi không sai." Sóng mắt lưu chuyển, ý niệm vụt sáng, nặn ra nước mắt, ôm Nam Cung Ngọc nức nở nói, "Tội nghiệp cho con ta! Để cho con ở bên ngoài chịu khổ, thế nhưng mẹ lại hồn nhiên không biết. Không ngờ lòng của Tự Nhi ác độc như vậy, thậm chí ngay cả muội muội của mình cũng động thủ." Thời điểm vừa nói chuyện, đáy lòng nàng liền đối với Nam Cung Tự áy náy ba phần.

"Mẹ..... Ô ô, Ngọc nhi thiếu chút nữa thì không thấy được người và cha." Nam Cung Ngọc khóc đến càng thê thảm hơn, vùi mặt ở trong ngực của Mộ Dung Thị, khoe miệng nở nụ cười không người nào phát hiện.

Nam Cung lão gia đầu tiên là ngăn người, cuối cùng tức miệng mắng to: "Nghịch nữ! Không ngờ, thật không nghĩ tới nàng sẽ làm ra loại chuyện mất hết tính người." Ông càng nói càng kích động, hướng về phía không có làm ra bất kỳ thái độ gì với Hiên Viên Dật nói: "Vương Gia, là lão phu dạy nữ nhi không tốt, ngài không cần tự thân động thủ, hôm nay ta liền giết cái nghịch nữ này."

Hiên Viên Dật nâng cằm, nhìn một màn nhà ba người diễn trò giống như thật, "Xoẹt——" một tiếng, hần nhin cười không được, trong hành lang từ từ quanh quẩn cái tiếng cười thanh thúy dễ nghe kia.

Nước mắt của Nam Cung Ngọc dừng lại, sững sờ nhìn thấy nụ cười trên mặt của Hiên Viên Dật không rõ ràng, tâm không khỏi căng thẳng, tại sao? Tại sao hần còn có thể như không có chuyện gì xảy ra mà cười? Phải nên hiểu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ mang Nam Cung Tự hưng sư vấn tội sao?

"Tự, xem diễn xuất có hay không?" Hần nấp náy môi, ánh mắt nhìn về phía bóng người từ ngoài cửa tiến vào, trong lúc vui vẻ xen lẫn làm bọn họ cảm thấy xấu hổ.

Nam Cung Tự đi vào, nàng đứng thẳng người ở trước mặt của Hiên Viên Dật, vượt qua ngòi ở trên đầu gối của hần, đôi tay vòng chặc cổ hần, trên mặt lộ ra nụ cười ngây thơ vô hại: "Đẹp mắt, thật là đẹp mắt! Thì ra là lòng dạ Tử Tự độc ác như vậy." Nói xong, nàng chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn về phía ba người đang ngăn người ở đó, thúc giục nói: "Đừng dừng lại tới a! Tiếp tục, tiếp tục, Tự Tự thấy đang đã nghiền!"

... Cạc cạc.....

Đình đầu một đám quạ bay qua, ba người giống như hóa đá ngốc lẳng tại chỗ.

Trong lúc nhất thời Nam Cung lão gia cứng họng, sắc mặt đen so với lộ nôi còn đen hơn, thì ra hần bị người đùa giỡn như khi.

Mộ Dung Thị rù thấp tầm mắt xuống, đáy mắt khó có thể che giấu áy náy, dù sao cũng là máu mủ của bà, dù sao người không được thương yêu không phải là lỗi của bà, dù sao ban đầu là bọn họ buộc nàng thay thế Nam Cung Ngọc xuất giá. Nhớ tới mới vừa rồi còn hăm hại Nam Cung Tự, cảm giác áy náy liên tăng thêm.

Hiên Viên Dật ôm eo của Nam Cung Tự, cảm thân mật chống đỡ ở trên vai của nàng, thở ra hơi thở ấm áp phả ra trên cằm cổ của nàng, giọng tà mị nói: "Tự, nàng là nhân vật chính, nếu như nàng không diễn, làm sao bọn họ diễn tiếp đây?"

"Vậy ta phải nên làm như thế nào đây?" Nam Cung Tự nghiêng đầu, như đang nghi ngờ. Nàng đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, con mắt lóe sáng, nói: "Tự Tự diễn là nữ nhân xấu, vậy thì nên cầm đao phá hủy mặt của nàng, ‘hủy dung nhan’!" Nói xong, nàng trở người đứng dậy, đi ra ngoài phòng.

Hồi lâu, chỉ thấy Như Nguyệt đi vào, hướng Hiên Viên Dật khẽ nhún người, hướng về phía Nam Cung Ngọc đang sững sờ bất động nhỏ giọng nói: "Vương phi nhà ta cho mời, Nhị tiểu thư mời tới bên này đi!" diendanlequydon

Nhớ tới Nam Cung Tự mới vừa rồi muốn hủy dung mạo của nàng, Nam Cung Ngọc chột lắc đầu nói: "Ta..... Ta không đi."

Như Nguyệt nghe vậy, nhú mồm, hí mắt nói: "Vương phi nói rồi, lại muốn diễn trò thì phải phối hợp, nếu như Nhị tiểu thư không chịu phối hợp, khiêng cũng phải lôi người ra ngoài." Nói xong, nàng tiến lên điểm huyệt đạo của Nam Cung Ngọc, chột vát nàng trên đầu vai, hướng về phía Hiên Viên Dật phúc thân nói: "Nô tỳ cáo lui." Dứt lời, liền đi ra ngoài phòng.

Hiên Viên Dật nhếch miệng lên một chút ý cười, xem ra hôm nay tâm tình Ái phi của hần không tệ, muốn tìm một chút vui đùa.

"Lão gia, người nói Ngọc nhi sẽ không xảy ra chuyện chứ?" Mộ Dung Thị vội vã nói.

Nam Cung lão gia thấy Hiên Viên Dật uống trà như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng cứ không hiểu ý định của Vương gia, nhưng vẫn phải nhắm mắt lên tiếng xin xỏ: "Vương Gia, van ngài mở một mặt lưới, tha cho Ngọc nhi một mạng." Nói xong, ông liền quỳ xuống.

Hiên Viên Dật dừng lại động tác vuốt vuốt ngọc bội, nhú mồm nhìn về phía Nam Cung lão gia đang hành lễ, cái này cũng thật không công bằng với Nam Cung Tự.

"Thế nhưng vừa bắt đầu muốn diễn trò, rồi cuộc có nên diễn không." Giọng nói lộ ra lạnh lùng, lạnh đến không có một tia tình cảm xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Giết cha giết mẹ

Edit: Phong Nguyệt

Giọt mưa lớn như hạt đậu từ trên bầu trời rơi xuống, mưa xối xả, rất nhanh cả trời đất đều lâm vào một mảnh mông lung.

Nam Cung Tự đứng ở bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mưa phùn mịn mù, trong mắt xẹt qua tia u ám, không người nào thấy được.

"Buông ta ra, buông ta ra ——" Đột nhiên từ trên hành lang truyền đến tiếng hét của Nam Cung Ngọc.[diendanlequydon](#)

Chỉ thấy Như Nguyệt khiêng Nam Cung Ngọc bị điểm huyết đạo đi vào, không chút nào thương hương tiếc ngọc ném nàng trên mặt đất, liếc nhìn bóng lưng của Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Vương phi, người đã mang tới."

"Tiểu Nguyệt Nguyệt, kể tiếp Tự Tự nên làm như thế nào đây?" Trong nháy mắt Nam Cung Tự xoay người mấy cái, giọng nói xen lẫn nghi ngờ.

Như Nguyệt hiểu ý, nhếch miệng lên một chút ý cười, từ trong tay áo lấy ra một cây chủy thủ, tay cầm lấy chủy thủ mang lên, "Hồi Vương phi, kể tiếp ngài nên hủy dung nhan."

Nam Cung Tự nhú mày, cầm lấy chủy thủ, đầu ngón tay phất qua lưỡi dao bén nhọn, chủy thủ quá mức sắc bén, ngón trở xước qua, miệng nàng ngậm lấy ngón trở, con mắt híp lại đau nói: "Đau quá..... Dao găm cần người!" Nói xong, trong nháy mắt nàng nhìn về phía Nam Cung Ngọc, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt, "Không đau, Tự Tự xuống tay sẽ rất nhẹ rất nhẹ, không phải sợ!"

Tròng mắt trong suốt hồn nhiên ngây thơ, ánh mắt xuyên qua đáy lòng của Nam Cung Ngọc, để cho nàng bờ ngỡ.

Không đúng, đây không phải là ánh mắt của người ngốc nghếch nên có, nhìn như hồn nhiên ngây thơ, nhưng trong sâu trong nội tâm lại phát ra ý lạnh cùng sắc bén, xuyên thẳng thắm thấu vào đáy lòng Nam Cung Ngọc.

Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát, nhìn như mỗi bước đều nhẹ, nhưng muốn giẫm lên trái tim của Nam Cung Ngọc, đè ép nhịp tim, để cho cả trái tim nàng giống như đột nhiên bị người khác bóp chặt lại tựa như không thở nổi.

"Người..... Cái người điên này, không được qua đây, không được tới gần ta."

Nhìn mũi dao từ từ bức tới, Nam Cung Ngọc không thể động đậy người cứng ngắc ngồi trên mặt đất, trong con mắt lộ ra nồng nặc sợ hãi, đôi môi tái nhợt nhợt không được run rẩy.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi xổm xuống, tay phải cầm cầm của nàng, nâng khuôn mặt tái nhợt lên, tròng mắt nàng híp lại, tay trái cầm chủy thủ để ở trên má của Nam Cung Ngọc, môi đỏ mọng của nàng mím chặt thành một đường thẳng, đột nhiên có chút không vui nâng quai hàm lên nói: "Tự Tự ghét gương mặt này, vô cùng ghét." [diendanlequydon](#)

Lúc đó, Nam Cung Ngọc nhất thời giống như uống máu gà, mắt cũng sáng lên, gào thét mãnh liệt: "Nam Cung Tự! Cái người hạ tiện này, người chỉ qua là thể thân của ta, người chỉ là cái bóng mờ dưới ánh sáng của ta mà thôi. Cha không thương, mẹ không đau, người lấy cái gì so với ta? Người đừng cho là có Vương Gia làm chỗ dựa cho người, người thật coi trọng chính mình rồi đấy. Người dám phá hủy mặt của ta, Tự hân sẽ không bỏ qua cho người."

Lời này cực kỳ chói tai khó nghe, các nàng là tỷ muội, là sanh đôi, nhưng là một trời một vực, nàng vừa sanh ra liền bị cha mẹ ngoan tâm ôm cho Ngoại tổ mẫu nuôi dưỡng. Ở quê hương chịu khổ, mà Nam Cung Ngọc sống an nhàn sung sướng được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay. Cho đến khi nàng gả vào Vương phủ, những thứ này nàng đều nhớ, nhớ rất rõ ràng.

Nam Cung Tự nàng không nợ nhà Nam Cung bất kỳ vật gì, là bọn hán thiếu nàng.

Ở trong mắt cha mẹ cũng chỉ có một mình nữ nhi là Nam Cung Ngọc, mà nàng, cái gì cũng không phải, ở trong căn nhà kia, nàng chỉ ở một ngày, tính là gì? Cái gì cũng không còn, không có ai quan tâm nàng, cha mẹ lạnh lùng vô tình, muội muội tính toán, ngay cả Ngoại tổ mẫu cũng không cần nàng.

"Tự Tự không cần bọn họ thương yêu, Tự Tự chỉ cần Dật như vậy đủ rồi." Ánh mắt của Nam Cung Tự từ từ trống rỗng, môi đỏ mọng mím chặt thành một đường thẳng, bàn tay trắng nõn như ngọc bóp cổ của nàng ta, mũi dao trên tấm mặt ngọc xẹt qua một đạo vết thương hẹp dài.

Nàng ghét gương mặt này, vô cùng ghét.

Nam Cung Ngọc bị điểm huyết đạo, thân thể không thể động đậy, chỉ đành mặc cho nàng ở trên mặt xẹt qua xẹt lại, khàn giọng kêu to: "A a a —— cái người điên này, mau cứu người a! Cha —— mẹ —— cứu mạng với ——"

Nam Cung Tự đột nhiên dừng chủy thủ trong tay lại, ánh mắt nhìn chăm chăm gương mặt máu thịt be bét kia, nhú mày một cái nói: "Phải làm gì đây? Bụng của Tự Tự thật đói, thật là nhớ, thật là nhớ hút máu người!" Nói xong, ánh mắt tràn đầy đôi bụng nhìn về phía mặt hoang mang sợ hãi của Nam Cung Ngọc.

Lời này là có ý gì?

Khi Nam Cung Ngọc vẫn còn đang nghĩ lời nói của Nam Cung Tự rốt cuộc là có ý gì thì chỉ thấy Nam Cung Tự đưa tay vén loạn tóc trên cổ, môi đỏ

mộng khẽ nhếch, lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn. diendanlequydon

Sắc mặt của Nam Cung Ngọc nhất thời trắng bệch, nàng chột trợn to đến đỏ mắt.

"Người...người muốn làm cái gì....." Giọng nói không ngừng run rẩy.

"Tự Tự đói bụng rồi, muốn hút máu Ngọc nhi, người không cần sợ! Chỉ là cắn một cái sẽ không chết, thật sẽ không chết, nhiều nhất chính là một cái xác không có linh hồn." Giọng nói của Nam Cung Tự vô cùng ôn nhu, nụ cười cũng hoàn toàn vô hại, nhưng kì lạ nụ cười hồn nhiên ngây thơ xen lẫn tạp âm làm Nam Cung Ngọc sợ hãi rợn cả tóc gáy.

"Giết người, mau cứu người a, cha, mẹ cứu mệnh với ——" Trong sương phòng truyền đến tiếng kêu thê thảm làm người khác nổi da gà, trên hành lang, nha hoàn bận rộn, gã sai vặt cũng không khỏi từ từ dừng bước lại.

Trong hành lang, vẻ mặt lo lắng của Nam Cung lão gia thỉnh thoảng hướng ngoài phòng nhìn, neho mắt giạt mình, cảm giác Nam Cung Ngọc sẽ xảy ra chuyện.

Mộ Dung Thị là ngồi ở một bên trên ghế, hai mắt nhắm nghiền, tay phải xoay chuỗi Phật châu, trong miệng lẩm bẩm, đột nhiên Phật châu trên tay đứt ra, mấy chục viên Phật châu bắn rơi trên mặt đất.

Chỉ thấy Như Nguyệt khiêng Nam Cung Ngọc đang thoi thóp ném trên mặt đất, Nam Cung Tự từ ngoài phòng đi vào, khoe miệng còn lưu lại tia máu, hướng về phía Hiên Viên Dật lộ ra nét mặt chưa đủ no: "Một ít cũng không dễ chơi, chỉ là uống chút máu thôi, chưa đã nghiền, chưa đã nghiền!"

Mộ Dung Thị liền vội vàng đứng lên ôm lấy Nam Cung Ngọc, nhìn khuôn mặt máu thịt be bét, còn có trên cằm cổ nàng có thể thấy rõ dấu răng, con mắt từ từ phóng đại, nước mắt từ từ lơ lửng ở trên hốc mắt, kêu gào lên: "Ngọc nhi..... Ngọc nhi con đừng hù dọa mẫu thân, con mở mắt ra nhìn mẫu thân một chút." Khi tay bà chạm tới đôi tay lạnh ngắt không có nhiệt độ của Nam Cung Ngọc, giống như mò tới từ thi(xác chết), Mộ Dung Thị sững sờ ngừng đầu nhìn về phía Nam Cung Tự, giọng nói run lay bầy:" Người.... Người đối với Ngọc nhi làm cái gì? Nàng thế nhưng là muội muội của người, làm sao người có thể hận đến quyết tâm sát hại muội muội của mình?"

"Kỳ quái! Tự Tự lúc nào thì có thêm muội muội?" Vẻ mặt của Nam Cung Tự lộ ra nghi ngờ, nhíu mày nhìn về phía mặt đầy nước mắt của Mộ Dung Thị, "Còn có! Tự Tự không có giết người, Ngọc nhi không có chết, so với cái chết cũng không hề khác nhau gì!"

Nhìn Nam Cung Ngọc bị giày vò thành ra như vậy, giờ phút này Nam Cung lão gia giống như bị lửa nhóm lên, máu nóng sục sôi, đầu tiên là đánh nửa người của Nam Cung Phùng bị liệt, cắt đứt hương khói duy nhất nhà Nam Cung, cuối cùng lại mang nữ nhi mà hắn yêu thương nhất hành hạ đến nửa chết nửa sống, hắn vô luận như thế nào cũng nuốt không trôi cơn tức giận này, ba hai bước đi tới trước mặt của Nam Cung Tự, lấy tay bóp cổ nàng, ông nhất thời giống như uống máu gà, mắt sáng lên, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người. diendanlequydon

"Đời này Lão phu hối hận nhất một chuyện chính là sinh ra cái người nghịch nữ này, ban đầu nên bóp chết người, hôm nay lão phu dù là bồi thêm cái mạng này, cũng phải bóp chết người!" Đồng thời nói chuyện, lực trong tay không khỏi tăng thêm.

Lời nói của Nam Cung lão gia, khiến cuối cùng Nam Cung Tự có một ít tình nghĩa cũng tiêu hao hết.

Sắc mặt của Hiên Viên Dật trong nháy mắt lạnh xuống, khi hắn muốn ra tay giết Nam Cung lão gia thì thấy mặt của Nam Cung Tự đang nở nụ cười, bước chân hắn thật sâu dừng lại, có lẽ người khác xem không hiểu nụ cười của nàng, nhưng hắn vẫn giống như một thanh gương sáng nhìn thấu tâm tư của nàng.

"Vương phi....."

"Dừng tay, không có Bôn vương cho phép, không cho phép người nào can thiệp." Từ trong miệng của Hiên Viên Dật đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh lẽo, lộ ra thật sâu uy nghiêm

Như Nguyệt thu bảo kiếm trong tay về, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn về phía Hiên Viên Dật, tại sao? Vương phi sắp bị Nam Cung lão gia bóp chết, Vương Gia phải nên khẩn trương chứ? Tại sao Vương gia có thể làm coi như không có chuyện gì xảy ra lựa chọn khoanh tay đứng nhìn?

Nhìn mặt mỉm cười của Nam Cung Tự, động tác của Nam Cung lão gia không khỏi có hơi chậm lại, giống như nụ cười của nàng không nên vào giờ phút này xuất hiện, cau mày nói: "Người cười cái gì?"

"Tự Tự đang cười phụ thân ngu xuẩn, cười bản thân mình chọn con đường chết!" Chủy thủ lần nữa xuất hiện ở trong tay của Nam Cung Tự, khoe miệng nàng nâng lên nụ cười khát máu, xuống một đao, máu đỏ tươi văng tung tóe ở trên cổ trên mặt trắng nõn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Nàng thích là tốt rồi

Edit: Phong Nguyệt

"Tự tự đang cười phụ thân ngu xuẩn, cười phụ thân chọn con đường chết!" Chủy thủ lần nữa xuất hiện ở trong tay của Nam Cung Tự, khóe miệng nàng nâng lên nụ cười khát máu, xuống một đao, máu đỏ tươi văng tung tóe trên khuôn mặt trắng như ngọc của nàng.

Da mặt của Nam Cung lão gia rung nhẹ, con mắt từ từ sâu co lên, động tác trong tay hơi chậm lại, chậm rãi cúi đầu sững sờ nhìn cây chủy thủ đang cắm trên ngực, rất rõ ràng không có ý định lưu lại đường sống cho ông.

Hai tay của Nam Cung lão gia vô lực từ trên càn cổ nàng rơi rú xuống, đầu gối hung hăng quỳ trên mặt đất, thân thể bị đau cong lên.

Trong lúc nhất thời mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập trong không khí, trong hành lang, mặc kệ mọi người đang làm gì, cũng không khỏi từ từ dừng động tác trong tay lại.

Nha hoàn kêu lên, Vương phi ám sát người nhưng đó là phụ thân ruột của nàng!

"Lão gia....." Ánh mắt ngơ ngác của Mộ Dung Thị nhìn một màn trước mắt này, cả người liền ngốc lảng tại chỗ, hồi lâu, bà chợt trợn to đến đỏ mắt, không kìm chế được cảm xúc chộp lấy chủy thủ từ tay phải của Nam Cung Tự, hướng về phía cổ nàng khoa tay múa chân nói: "Không phải ngươi hận ta sao? Được, ta liền đứng ở nơi này để cho ngươi giết, ngươi giết ta đi!"

"Không giết ngươi ồ! Sợ dơ tay của Tự Tự." Nam Cung Tự buông lỏng chủy thủ trong tay ra, chủy thủ dính đầy máu tanh rơi trên mặt đất phát ra âm thanh trong trẻo dễ nghe giống như tiếng chuông.

"Tự." Hiên Viên Dật nhẹ giọng kêu.

Nam Cung Tự liếc nhìn Hiên Viên Dật, ánh mắt khẽ chớp động, nói xong, nàng đi đến trước mặt hắn, đi đến ngồi trên đầu gối của Hiên Viên Dật, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Trình diễn xong rồi, chơi rất khá!"

Môi của Hiên Viên Dật nở nụ cười say động lòng người, sâu trong ánh mắt ẩn chứa nhu tình làm người ta chìm đắm trong ám áp. Hắn nhẹ giọng tay phải lên, nâng cằm của Nam Cung Tự, ngón trỏ êm ái phất qua khuôn mặt ngọc đang dính máu.

"Kế tiếp Bốn vương nên ra sân." Hắn nâng mí mắt, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt về phía Nam Cung lão gia đang co rút trên mặt đất, trong mắt dịu dàng đã sớm không còn nữa, nhìn về phía Mộ Thiên Vấn đang đứng canh giữ ở một bên, dè dặt mũi ô sa (mũi của Quan văn thời xưa) xuống, "Thiên Vấn, nếu có người hãm hại Vương phi, cô ý mưu sát Vương phi, tội ra sao?"

"Bẩm Vương gia, hãm hại hoàng thân quốc thích, phải tịch thu gia sản, mưu sát hoàng thân quốc thích, phải tru di cửu tộc(9 đời)!" Giọng nói của Mộ Thiên Vấn vang dội, truyền tới màng nhĩ trong của Nam Cung lão gia cùng Mộ Dung Thị giống như là ** bùa đòi mạng.

Nghe vậy, sắc mặt của Nam Cung lão gia tái xanh, huyết áp ‘đằng đằng đằng’ tăng vọt, khổ sở vuốt liên tục trên ngực, ‘phun’ một tiếng, miệng đầy máu, thân thể té xuống đất không ngừng co quắp, mắt trợn tròn, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Đó là bị chọc cho tức chết.

Nhìn trượng phu chết không nhắm mắt còn khuôn mặt bị hủy của nữ nhi, cả người Mộ Dung Thị liền sống xoài trên mặt đất, tay run lay bầy đầy nhè nhẹ thân thể của Nam Cung lão gia, mấp máy đôi môi tái nhợt run run, "Lão gia..... Lão gia....."

Hiên Viên Dật rũ thấp trông mắt xuống, nhìn người đang rúc vào trong ngực, ôn hòa cười nói: "Tự, cái kết cục này nàng có thích không?"

"Thích....." Đầu của Nam Cung Tự khe khẽ tựa vào trong ngực hắn, sau đó rũ mắt xuống, không có ai thấy con mắt nàng trở nên sâu không lường được, khóe miệng nàng lên đường cong thật sâu, gật đầu một cái, "Thích, thích vô cùng! Tự Tự thích nhất bị kịch."

"Nàng thích là tốt rồi." Hiên Viên Dật khẽ mỉm cười.

Quang cảnh Nam Cung phủ luôn luôn náo nhiệt bây giờ nhà tan cửa nát, nam bị đưa vào Tông Nhân phủ cả ngày lẫn đêm chịu nghiêm hình, còn nữ bị đưa tới trại lính làm quân kỹ, lần nữa oanh động cả thành Lạc Dương, dân chúng trên đường phố nghị luận đều là chủ đề Tà Vương phi giết cha giết muội.

"Tạch tạch tạch ——"

Hắn Huyết Bảo Mã hiểm thấy chạy như bay ở trên đường cái, theo sát ở phía sau là đỉnh đầu cỗ kiệu to lớn, ước chừng mười tên kiệu phu. Màn cửa bốn phía được thêu từ sợi bạc ngọc châu hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Dân chúng trên đường phố rồi rít đưa ánh mắt tụ tập xem cỗ kiệu đắt tiền, phô trương lớn như vậy, người ngồi bên trong rốt cuộc có lai lịch gì?

Người ngồi bên trong không phải là một nhân vật bình thường, có thể có mười tên khiêng kiệu, dù thế nào cũng là Vương tước trở lên.

"Hong Trần." Từ bên trong kiệu từ từ truyền đến giọng nói dịu dàng dễ nghe.

Một cô nương dẫn đầu ở phía trước nhanh chóng kéo chặt cương ngựa, con ngựa quay đầu hướng về phía bên phải của cỗ kiệu, "Thiếu chủ!"

"Dân chúng trên đường phố đều nghị luận về Tà Vương phi, là Vương phi của Tà U Vương?"

Hồng Trần sững sờ, gió thổi qua làm màn kiệu bay lên, nhìn tấm màn được điêu khắc tinh xảo, hít vào một hơi, giọng nói thu lại nín thở nói: "Bẩm thiếu chủ, chính là trước đây không lâu Tà U Vương mới vừa cưới Vương phi."

"Hả?"

Chỉ thấy nam tử ngồi ở bên trong nhếch lên đường cong thật sâu, mấp máy môi: "Hong Trần, Bồn cung muốn tới Tà Vương phủ."

Nghe vậy, trong mắt Hồng Trần thoáng qua khiếp sợ khó che giấu, phải biết là Tà U Vương cùng Thiếu chủ không đội trời chung, ngộ nhờ..... Ngay sau đó trên mặt nàng lộ ra vẻ do dự, "Nhưng....."

"Không cần nhiều lời!" Không chờ nàng nói xong, liền bị bốn chữ nhàn nhạt cứng rắn cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vương giả đấu

Edit: Phong Nguyệt

Đèn lồng được treo trên hành lang theo gió chập chờn, ngoài cửa sổ mưa phùn vắt ngang(từ trái sang phải hoặc từ phải sang trái), giọt nước theo mái hiên lặng lẽ nhỏ xuống, trên mặt đất tạo thành một vòng sóng lăn tăn, giống như đang thờ dài đan xen vào nhau để giành lấy sự sống.

Chiếc giường làm bằng gỗ trầm hương bên cạnh có treo tấm màn quý giá, trên tấm màn được thêu bằng sợi bạc ngọc trai hình hoa hải đường, theo gió nhẹ nhàng đong đưa.

Nam Cung Tự đang nằm trong ngực của Hiên Viên Dật ăn mút táo cau mảy ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài phòng mưa phùn mịt mù đđ'đđ'll'qq;đđ, không khí hàm chứa sự lạnh lẽo, môi đỏ mọng theo hô hấp hắt ra một ngum sương mù mỏng, tầm mắt nhìn về phía cửa sổ thấy bóng dáng vội vã của Hồ Phách.

Một lúc lâu, chỉ nghe tiếng cửa thanh giong vang lên, chỉ thấy Hồ Phách cau mày đi vào, cách tấm bình phong nàng khom lưng nhỏ giọng nói: "Vương Gia, Trần quốc Thái Phó Trần Từ Hiên đến thăm."

Một tia gió lạnh lẽo từ cửa sổ đánh tới, thổi lên trán của Hiên Viên Dật, Nam Cung Tự ngẩng đầu, chống lại cặp mắt sáng mông lung lại che giấu giếm sát khí trong con mắt, thân hình Tự Nhi run lên.

Ở trong ấn tượng của nàng, tròng mắt của Dật rất đẹp rất dịu dàng, nhưng lúc đó cặp mắt dịu dàng màu hồ phách kia đã sớm không còn nữa, làm nàng có chút xa lạ.

Hiên Viên Dật chậm rãi để quyền sách trên tay xuống, rũ thấp tròng mắt, trong mắt chứa đựng sức sống làm Tự Nhi chìm đắm trong ám áp. Hắn nhẹ giọng tay phải lên, nâng quai hàm cùng mái tóc rũ xuống của nàng. "Tự, ta đi một lát rồi trở lại." Thấy người trong ngực khéo léo gạt đầu một cái, khóe miệng hắn nhộn nhạo hiện ra nụ cười dịu dàng như nước.

Hồ phách giấu ở trong tay áo hai tay đang nắm chặt lên, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, có chút khó chịu cúi đầu, "Vương Gia....."

Một khắc kia khi hắn ngẩng đầu lên, nhu tình trong mắt đã sớm không còn nữa, làm cho nàng không dám nhìn thẳng, thậm chí là sợ hãi ánh mắt sắc bén đó.

Thấy Hồ Phách cúi đầu không dám nói gì nữa, môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, ôm lấy Nam Cung Tự đặt ở trên giường, đưa tay phất nâng trán của nàng, in dấu hôn như chuồn chuồn lướt nước. Thân thể cao lớn đứng dậy, xoay người mang theo một cỗ sát khí nồng nặc, đi ra ngoài phòng.

Hồ Phách xoay người muốn đuổi theo thì lại phát hiện ống tay áo bị cái gì níu lại, nàng xoay người nhú mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Nam Cung Tự, "Vương phi, ngài thế nào rồi?"

Nam Cung Tự ăn mút táo, miệng mơ hồ nói: "Hồ Hồ, nói cho Tự Tự, Trần quốc Thái Phó là ai? Tại sao Dật phải tức giận như vậy?"

Trần Từ Hiên.....

Người này là Trần quốc Thái Phó, bề ngoài nhìn như vừa hai mươi, nhưng thật ra hắn đã sáu mươi tuổi, nghe nói mười sáu năm trước hắn bệnh nặng, không biết là ăn cái thần đan diệu dược gì, kỳ tích sống lại, hơn nữa càng lúc càng trẻ, gần như trên mặt không tìm được vết nếp nhăn theo năm tháng.

Nghe vậy, chỉ thấy ánh mắt của Hồ Phách cùng Dật rất thâm thúy, còn mang theo sắc bén cùng chế nhạo d'đ'l'q;đ, Trần quốc Thái Phó cùng Vương Gia có thù không đội trời chung, có thể nói Hiền Viên Quốc bị diệt quốc, hơn phân nửa là do hấn ban tặng. Hôm nay Trần quốc Thái Phó lại nghênh ngang tới Vương phủ, Vương Gia có thể không tức giận sao?

Chỉ là, cùng kẻ ngốc nghếch này nói chuyện, nàng có hiểu không?

"Vương phi, có một số việc không phải người nên hỏi, nô tỳ còn có việc muốn làm, trước hết cáo từ." Bỏ câu này xuống không phải là trả lời, ngay sau đó Hồ Phách liền đi ra ngoài.

Đến đại đường, ánh mắt của Hiền Viên Dật nhìn chòng chọc vào khách không mời mà đến đang ngồi ở ghế chủ vị, chỉ thấy nam tử kia có làn da rất đẹp, da thịt trắng nõn như sữa, thâm thúy như đao khắc ngũ quan hết sức xinh đẹp, con mắt nhỏ dài dăng lên tầng nước gợn mòng lung, một thân khí phách cùng khí thế凛冽 ở từng động tác đang hiện ra không thể nghi ngờ.

Hắn cúi thấp xuống sâu trong con mắt là sự lạnh lẽo, Trần Tử Hiền xuất hiện là báo hiệu điều gì? Chẳng lẽ.....

Trong đầu của Hiền Viên Dật lướt qua đứa trẻ mười tuổi năm ấy, hình ảnh phụ hoàng, mẫu hậu bị người nam nhân này tự tay chém chết, đến bây giờ vẫn khắc sâu như cũ, trong con mắt xinh đẹp xẹt qua một luồng sát khí nồng nặc.

"Vương Gia!" Chỉ nghe ở ngoài cửa gã sai vặt cung kính kêu.

Hồng Trần cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Thiếu chủ, Tà U Vương tới."

Trần Tử Hiền chậm rãi hạ ly ngọc trong tay xuống, ánh mắt từ từ rơi vào thân hình của Hiền Viên Dật từ ngoài phòng đi vào, sát khí rất nặng, cách có chừng bốn mươi thước, nhưng lại có thể cảm giác từ trên người hấn tán mát ra sát khí nồng nặc.

Lông mày dày đặc của hấn cong lên thật cao, mười bốn năm đã qua, cái đứa bé vốn là thái tử Hiền Viên Quốc mềm yếu vô năng, trong nháy mắt thành Chiến thần uy trấn bốn phương.

"Bốn cung trong lúc rảnh rỗi, liền nhớ tới vị bạn cũ Tà U Vương gia này." Giọng nói cùng động tác của hấn không đồng nhất, lười biếng, nụ cười trên mặt rất ôn hòa, lại xen lẫn âm lãnh, nụ cười chứa sát khí lạnh đến thấu xương. Chỉ là qua trong giây lát, những sát khí kia bắt đầu khởi động từ từ tiêu tán trong không khí. Vẻ mặt của Hiền Viên Dật trong trẻo lạnh lùng nhìn Trần Tử Hiền, lại nhìn về phía Hồng Trần một cái, hấn trầm giọng nói: "Chỉ sợ người thăm người bạn cũ xong, liền không có mạng để trở về Trần quốc!"

Nói xong, chỉ thấy Mộ Thiên Vãn dẫn mấy trăm tên binh lính tiến vào.

Khỏe miệng của Trần Tử Hiền cong lên rồi biến mất, nếu không nhìn kỹ, không nhìn ra trong lúc vui vẻ còn xen lẫn sự khinh miệt.

Hồng Trần xì mũi coi thường d'đ'l'q;đ, cười lạnh nói: "Thiếu chủ, xem ra có người vội vã đi chịu chết."

Ánh mắt của Hồ Phách tròn trũng nhìn về phía Hồng Trần, cả giận nói: "Ta xem người vội vã chịu chết chính là ngươi!" Rút kiếm ở ngang hông ra, lại bị Hiền Viên Dật đưa tay chặn lại, nàng không hiểu, người đến thăm lại còn khi dễ, tại sao còn muốn nhin."Vương Gia....."

"Ngươi không phải là đối thủ của nàng." Giọng nói của Hiền Viên Dật lạnh nhạt.

Có thể ở bên cạnh của Trần Tử Hiền, võ công cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lấy công phu của Hồ Phách, nàng chỉ cần búng một đầu ngón tay, là có thể đẩy Hồ Phách vào chỗ chết.

Hấn biết, nếu cứng đối cứng, chắc chắn hai bên sẽ tổn hại.

Trần Tử Hiền tuyệt không phải là đến gây sự, vậy mục đích của hấn đến là vì cái gì?

Môi mỏng của Trần Tử Hiền lần nữa khẽ mở: "Nếu thật muốn báo thù, sao không ở trên chiến trường mà gặp gỡ?"

Ánh mắt của Hiền Viên Dật tối tăm lại, nâng tay phải lên, hướng về phía Mộ Thiên Vãn dừng tay nói: "Lui ra!"

Mộ Thiên Vãn ngăn người, trong lòng sáng tỏ, ôm quyền nói: "Dạ!"

Không chờ Mộ Thiên Vãn mang binh rút lui ra khỏi đại đường, chỉ thấy ngoài phòng xông vào một bóng dáng nhỏ nhắn màu đỏ.

"Vương phi?"

Bước chân của Mộ Thiên Vãn dừng lại, chỉ thấy Nam Cung Tự thở hổn hển chạy đến trước mặt Hiền Viên Dật, giang hai cánh tay ra, con mắt nheo lại: "Không...không nên tổn thương Dật!"

"Tự....." Hiền Viên Dật nhủ mảy, tầm mắt cảm dỗ nhìn về phía mặt ngọc bởi vì chạy bộ mà đỏ lên.

Ánh mắt thâm thúy của Trần Tử Hiền rơi vào thân hình đang bảo vệ cho Hiền Viên Dật, lúc này vẻ mặt không cảm xúc lại hiện ra tia gợn sóng, nhìn

khuôn mặt xa lạ này, lúc này trong đầu cũng đang mơ hồ lướt qua dung nhan của Quý Cờ, lông mi nhú nhẹ, tại sao? Tại sao nhìn nàng, có loại cảm giác quen thuộc, có loại cảm giác đã từng quen biết, có khí phách..... Cảm xúc không bao giờ tận(hết).

"Kẻ thù của Dật chính là kẻ thù của Tự Tự, nếu tên đại bại hoại này dám khi dễ Dật, Tự Tự biết giết người đó!" Mất Nam Cung Tự neho lại hung ác nói, giọng điệu ngây thơ mang theo sự uy hiếp mạnh mẽ.

"Xoẹt!" Trong hành lang vang vọng lên tiếng cười thanh thúy dễ nghe, nụ cười nhộn nhạo vô biên(không giới hạn) ầm ập, từng tia một thấm vào trong lòng của Tự Nhi.

Nam Cung Tự nhìn nụ cười trên mặt của người nam nhân trước mặt này, phồng má, mở to mắt về mặt nghiêm túc nói: "Tự Tự rất nghiêm túc, thật sẽ giết người ồ!"

Ngay cả Hiên Viên Dật thiếu chút nữa cũng buột miệng mà cười d'đ'l'q;đ, không khí ngọt ngào trong nháy mắt tiêu tán.

Nam Cung Tự cảm thấy eo ếch hơi buộc chặt, giống như trái tim của nàng cũng đi theo buộc chặt.

Hiên Viên Dật đưa tay vòng qua bụng của nàng, kéo vào trong ngực, cầm đặt ở trên vai của nàng, môi mỏng thân mật dán sát vào bên tai đỏ ngầu của Nam Cung Tự, "Tự, đừng nghịch, ngoan ngoãn trở về phòng đợi ta."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Vương Gia, Vương phi chạy trốn rồi !

Ấn đường của Nam Cung Tự nhú nhẹ, nàng nói sai cái gì sao? Nàng cúi đầu làm bộ đáng ủy khuất, uất ức nói: "Có phải Tự Tự làm sai hay không, khiến Dật tức giận."

Hiên Viên Dật vuốt mái tóc của nàng, đáy mắt hiện lên nhu tình cùng với cung chiều, lên tiếng nói: "Nàng không có làm sai."

Lấy được đáp án của hân, Nam Cung Tự nhìn gò má của hân, ánh mắt lóe lên nói: "Thật?"

"Ừ, nhưng nàng phải trở về phòng uống thuốc, như vậy bệnh mới có thể khỏi." Giọng điệu hân nói chuyện giống như là dỗ đứa bé.

Thật tốt quá, Dật không tức giận với nàng.

Nam Cung Tự nháy mắt mấy cái, khéo léo gạt đầu một cái, lên tiếng: "Ừm!"

"Hồ Phách, đưa Vương phi trở về phòng." Hiên Viên Dật nhàn nhạt mở miệng nói.

Đương nhiên Trần Tử Hiên nhìn ra Hiên Viên Dật vì sao vội vã muốn Nam Cung Tự rời khỏi đây, không phải là sợ hân coi trọng nữ nhân này sao. Chỉ là khẩu vị của Tà U Vương này làm hân có chút bất ngờ, bất ngờ này không phải là bởi vì Nam Cung Tự là người gốc nghèo, mà bất ngờ là Tà U Vương luôn luôn không gần nữ sắc nhưng lại dành tất cả nhu tình cho một người gốc nghèo như vậy! Nhìn bóng lưng của Nam Cung Tự rời đi, lông mày rậm rạp cong lên thật cao, thú vị!

Trong nháy mắt Hiên Viên Dật nhìn về phía Trần Tử Hiên, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, trong lòng đột nhiên rất không thoải mái, cảm giác thứ gì đó của mình bị người khác nhòm ngó, thậm chí mơ hồ có chút lo lắng, sợ Tự Nhi bị người khác đoạt đi.

Hai người này đều không phải dạng người lương thiện gì, ánh mắt chạm nhau ở chung một đường thẳng, mọi người đứng ở một bên tự dung nhận ra được một cỗ mùi thuốc súng nồng nặc, làm người ta cảm thấy nguy hiểm.

Ước chừng duy trì nửa nén hương, Hiên Viên Dật lạnh lùng nói: "Bổn vương không muốn thừa dịp người khác gặp khó khăn, Vương phủ càng không vui chào đón người." Tầm mắt hân di chuyển, nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, trầm giọng nói, "Thiên Vãn, tiễn khách!"

Trần Tử Hiên nhú mày, gấp cây quạt ngọc làm bằng tơ lụa quý giá trong tay lại, cười nhạt nói: "Nếu nhưng Tà U Vương không chào đón Bổn vương, chỉ sợ là trà này uống không được rồi." Hân lười biếng đứng dậy, chân thon dài bước ra, khi lướt qua Hiên Viên Dật, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đưa lưng về phía Hiên Viên Dật, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại rồi nhẹ nhàng nhếch lên, "Tà Vương phi thật đúng là một nữ nhân thú vị."

Hiên Viên Dật nghe vậy ánh mắt u ám thâm trầm của hân nổi lên sự lạnh lẽo giống như băng vạn năm chống lại ánh mắt của Trần Tử Hiên đang cố ý khiêu khích.

"Thiếu chủ, thời gian đã không còn sớm, cần phải trở về." Hồng Trần nhỏ giọng nói, lần nữa phá vỡ không khí nguy hiểm mà người khác tự dung cảm nhận được.

Một lát sau, Trần Tử Hiên di chuyển tầm mắt nhìn sắc trời từ từ âm đạm ở ngoài phòng, ánh mắt hẩn, xẹt qua tia thất vọng không dễ dàng phát hiện ra.

Nguyệt thực chi dạ(nguyệt thực sắp xuất hiện), nàng sẽ xuất hiện sao?

Hắn không nói cái gì nữa, chân thon dài bước ra đi dần dần biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, Hồng Trần theo sát phía sau.

Nhìn bóng lưng của Trần Tử Hiên rời đi, tảng đá lớn chèn ép trong lòng của Mộ Thiên Vãn bỗng chốc rơi xuống, gợn tay lên xoa xoa mồ hôi trên trán đang r rỉ ra, trên mặt đều là vẻ mặt may mắn, vốn tưởng rằng Trần Tử Hiên là tới gây sự, Vương Gia chắc chắn bị kích động, tiếp đến hai người sẽ động thủ, cũng may, cũng may Vương Gia duy trì được bình thản! Nếu không lấy công lực của hai người mà bất phân cao thấp, chắc chắn hai bên sẽ lưỡng bại câu thương(đều bị thiệt hại hết), ngày hôm sau sẽ truyền ra tin qua đời của Tà U Vương cùng với Trần thái phó.

“Vương huynh!” Hiên Viên Tuyết đi vào với vẻ mặt nghiêm túc.

Trong nháy mắt Hiên Viên Dật nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, “Chuyện gì.” Giọng nói không chứa một tia gợn sóng nào.

Hiên Viên Tuyết hồi hồn lại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, kích động nói: “Vương huynh, người của đệ mới nhìn thấy Trần Tử Hiên nghênh ngang tiêu sái từ Vương phủ đi ra ngoài, tại sao huynh muốn thả hắn đi? Tại sao không chặt hắn làm trăm mảnh? Chẳng lẽ Vương huynh quên Phụ hoàng, mẫu hậu chết như thế nào sao? Quên Hiên Viên Quốc như thế nào bị diệt quốc sao?”

Mặc dù hắn không biết tại sao Trần Tử Hiên đột nhiên đến thăm, nhưng mà hắn ta lại chủ động tới cửa, hắn không hiểu, tại sao Vương huynh không giết hắn ta đi? Mà là để cho hắn ta chạy thoát?

“Hắn không mang theo người nào vào Vương phủ, chắc chắn nắm chặt đường sống mà đi ra ngoài.”

Trong mắt lóe lên ánh sáng bén nhọn, môi mỏng của Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, đáng vẻ rõ ràng nhìn qua là rất bình tĩnh, nhưng cho người khác cảm giác được sự âm trầm.

“Nhưng.....” Hiên Viên Tuyết còn nói thêm gì nữa, kết quả trong lúc lơ đãng cảm nhận được một cỗ khí lạnh âm trầm từ lòng bàn chân đẩy lên, liền không nói thêm gì nữa.

Mưa phùn cùng với sương mù, mờ lung huyền ảo, bao phủ khắp đình viện to lớn, gió nhẹ phát qua, hồ nước bắt đầu gợn sóng.

Yêu Nguyệt đình

“Có thể tra ra vì sao Trần Tử Hiên xuất hiện không?”

Hiên Viên Dật gác tay sau lưng, mái tóc đen nhánh xốc xếch theo gió phấp phới bay lên, ánh mắt rậm rạp nhìn mưa phùn chẳng chịt, ‘ rầm rầm rầm ’ ba tiếng nổ, trên bầu trời xẹt qua một tia chớp màu bạc, gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thật giống như giếng bảo sắp tới trên bầu trời.

“Bẩm vương gia, theo tỳ nữ bên cạnh Trần thái phó báo lại, Trần Tử Hiên đến Hiên Viên Quốc là để tìm người.” Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên tiến lên một bước, nhỏ giọng nói.

“Hả?” Hiên Viên Dật nhú mày, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, “Có biết người hắn muốn tìm là người phương nào không?”

“Thuộc hạ không biết, nhưng theo người đưa tin báo lại, người Trần thái phó muốn tìm ở Nguyệt thực chi dạ sẽ hiện thân.”

Nghe vậy, con mắt của Hiên Viên Dật như hố sâu nhìn không thấu, che giấu vẻ nghi hoặc, Nguyệt thực? Hắn ngẩng đầu nhìn về phía mưa phùn mờ lung, ngày mai chính là Nguyệt thực chi dạ, mưa không ngừng, thì sẽ không xuất hiện Nguyệt thực, nói cách khác Trần Tử Hiên sẽ không tìm được người hắn muốn tìm.

Hắn tò mò không phải vì Nguyệt thực chi dạ xuất hiện liền có thể tìm được người mà Trần Tử Hiên muốn tìm, hắn tò mò, người nào có thể để cho Trần Tử Hiên bí quá hoá liều đến Đường Quốc.

“Trần Tử Hiên.....” Con mắt màu phỉ phách của hắn dần dần nheo lại.

Lúc này, Hồ Phách đi vào, vẻ mặt có chút khẩn trương nói: “Vương Gia, Vương phi chạy trốn rồi!”

Thân hình của Hiên Viên Dật ở dưới ánh trăng đang chiếu rọi xuống mà run lên, hắn xoay người nhìn về phía Hồ Phách, nhú mày nói: “Nói! Chuyện gì xảy ra?”

Hồ Phách cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên Dật, run lấy bả nói: “Bẩm Vương gia, Vương phi uống thuốc xong, không biết sao đột nhiên..... Đột nhiên biến thành cừu vĩ hồ, giống như là điên rồi hướng rừng rậm chạy đi.”

Hiên Viên Dật nhú mày một cái, trong nháy mắt nhìn về phía Hồ Phách cùng với Mộ Thiên Vãn, ra lệnh một tiếng: “Đuổi theo!”

“Dạ!”

Mưa phùn mờ lung âm trầm bao phủ rừng cây, trong rừng rậm ở phía tây thành Lạc Dương có một nơi có sơn động không một ai biết.

“Tích tích tích” nước mưa theo khe hở nhỏ xuống trong sơn động tạo thành một dòng suối nhỏ, ‘rầm rầm rầm’ ba tiếng nổ, trên bầu trời xẹt qua một tia chớp màu bạc, sơn động trên vách đá như ẩn như hiện làm người khác nổi da gà.

“Ngao ~” Từ bên trong sơn động vọng ra một tiếng kêu gào quanh quẩn làm người khác rợn cả tóc gáy.

Chỉ thấy bên trong sơn động, có một nữ tử có chín cái đuôi giống như cáo đang chảy máu, tóc dài màu bạc theo gió phấp phới, gương mặt tinh xảo tái nhợt, thật giống như một khối ôn ngọc trắng nõn. Con mắt màu đỏ khát máu dâng lên sát khí nồng nặc, đôi môi đỏ mọng mấp máy, lộ ra răng nanh nhọn hoắt.

Nam Cung Tự khở sở nằm sõng xoài trên mặt đất, móng tay hung hăng quào trên vách đá, trên vách đá đều có thể thấy rõ từng cái vết quào.

Máu —— nàng muốn máu.....

Cái loại khát vọng mãnh liệt đó, loại đau khổ này **, cơ hồ là chiếm cứ lý trí của nàng.

“Gia Gia!” Nam Cung Tự khở sở ngẩng khuôn mặt ngọc lên, chỉ thấy hình thể to lớn của con hồ ly đang ngâm 1 con sói đặt ở trước mặt nàng, ý bảo muốn nàng hút máu.

Nàng khở sở quát cường lắ đầu nói: “Đừng! Tự Tự không cần uống máu, sẽ dọa Dật chạy mất.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt không ngừng được hướng đầu nhìn thân thể đang trào máu của con sói.

“Cơ Nhi, nếu như con không nhanh lên hút máu, chỉ sợ con không chống đỡ tới lúc Nguyệt thực chi dạ sẽ hồn bay phách tán.”

Cửu vĩ hồ đến mỗi đêm trước Nguyệt thực chi dạ, sẽ khôi phục nguyên hình đi khắp nơi hút máu, đến Nguyệt thực chi dạ, hàng loạt cửu vĩ hồ liền xuống núi hấp thu tinh hoa của Nguyệt thực, có thể để cho bọn họ giữ gìn thanh xuân cùng với năm tháng, cũng có thể khiến chúng duy trì được hình người.

Nếu như cửu vĩ hồ không hấp thu được Nguyệt thực, liền phải đợi một trăm năm mới có thể khôi phục hình người cùng với chân khí.

Tuy nói bây giờ Nam Cung Tự là mang thân thể của người phạm, nhưng cái thân thể này lại không chịu nổi linh hồn cường đại của nàng, hơn nữa nàng đã đưa nội đan cho Hiên Viên Dật, nếu không hút máu chống đỡ đến lúc Nguyệt thực chi dạ, ** bắt đầu hao tổn, linh hồn không có nội đan bảo vệ, thoát khỏi ** sẽ bị hồn bay phách tán.

“Nhưng.....” Nam Cung Tự ngẩng đầu nhìn về phía mưa phùn mỏng lung ở ngoài động, cau mày nói, “Nhưng trời mưa thật to, Nhật thực(cái này của bản raw nên mình để luôn) sẽ bị những thứ mây đen kia che kín, hút không được Nhật thực, Tự Tự vẫn sẽ chết.”

“Sẽ không! Trời mưa đến sáng mai sẽ ngừng.”

Nam Cung Tự nghe vậy ánh mắt của nàng lóe lên ánh sáng, “Có thật không? Gia Gia không có gạt con chứ?”

“Cơ Nhi, Gia Gia không có gạt con?”

“Ừ, Tự Tự sẽ ngoan ngoãn nghe lời của Gia Gia.” Nói xong, Nam Cung Tự không chút khách khí một hóp hướng trên cổ của con sói mà cắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tự Nhi không ngốc

Lúc này đã gần giờ Tý, mưa cũng ngớt dần, trời quang mây tạnh, nhìn xa trong đêm tối mặt trăng mọc lên ở phía sau ngọn liễu, ánh trăng mờ ảo xuyên qua những tán lá cây rậm rạp, chiếu sáng trên mặt đất.

Bóng hình thướt tha mềm mại xinh đẹp đang dựa vào thân cây mai ở trên đỉnh núi, tóc đen như mực tung bay theo gió, trong ngực ôm một con Tiểu hồ ly đang ngủ say, dd’dd’ll’qq’dd’ nàng ngẩng đầu ngược nhìn những đám mây đen đang che lấp ánh trăng, lông mày khẽ nhíu nhẹ, như đang trầm nghĩ.

“Cơ Nhi, có phải con đã nhớ ra cái gì không?” Đột nhiên từ phía sau truyền đến giọng nói già nua của một người nam nhân.

Đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự vừa khẽ mở, nhả ra sương mù giống như nước lọc than nhẹ một tiếng, ánh mắt lẳng lặng nhìn ánh trăng, trong đầu xuất hiện những hình ảnh vụn vặt lộn xộn, nàng không muốn nhớ tới những chuyện cũ nữa, chỉ thấy kiếp trước của mình rất thê lương và bi thảm.

Về mọi chuyện trước đây, có rất nhiều chuyện nàng không nhớ rõ được, chỉ duy nhất, chỉ duy nhất người nam nhân kia từng ly từng tý, nàng chưa bao giờ quên.

“Gia Gia, con sợ.” Nàng xoay người nhìn về phía Gia Gia đang mang hình con người, chỉ thấy trên người Gia Gia mặc một trường bào màu trắng như tuyết, trên khuôn mặt già nua hiện đầy nếp nhăn của năm tháng, râu bạc trắng thật dài theo gió bay lên. “Con sợ nhớ tới chuyện cũ, sợ mình trở lại như trước kia.” Không khó nhận ra trong giọng nói của nàng mang theo khăn trương.

Sâu trong ánh mắt của Nam Cung Tự có chấn động nhỏ đều thu vào trong mắt của Bạch Hồ, ông hơi sững sờ.

Trong trí nhớ của ông cũng chưa bao giờ gặp qua ánh mắt lo lắng đau buồn của Cơ Nhi, ở trước mặt ông Cơ Nhi bị trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả, trong đôi mắt của Cơ Nhi từ trước đến giờ đều mang sự lạnh lùng nhìn thấu rõ tất cả.

Mà bây giờ nhìn bộ dạng ấy nói những lời bất an, ánh mắt đau buồn, làm cho ông thật bất ngờ.

Thời gian mười sáu năm, hình như Cơ Nhi bắt đầu dần dần hòa nhập vào thế giới của loài người, trở nên rất yếu đuối.

Đôi mắt già nua của Bạch Hồ xoay chuyển, “Ồ Hồ Tộc của chúng ta không có hai chữ ‘ Sợ hãi ’ này. Nhớ một khắc kia con được trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả dd’dd’ll’qq’dd’, con nhất định phải phục tùng mệnh lệnh, chỉ có như vậy, con mới có thể từ hồ yêu biến thành hồ tiên!”

Lời của Gia Gia lạnh lùng không có một tia tình cảm, thực tế là rất lạnh.

“Nhưng là.....” Nam Cung Tự đảo mắt nhìn về phía chân núi có nhiều ánh lửa nhỏ, nàng biết Hiên Viên Dật đang ở dưới chân núi.

Ánh mắt sâu của nàng nhìn Gia Gia, hai lọn tóc ở hai bên quai hàm theo gió bay lên, tiếp theo chậm rãi híp mắt, khóe miệng còn lưu lại vết máu, thế nhưng nụ cười lại ngầy thơ rục rở thật giống như hoa sen mọc lên từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

“Cơ Nhi chỉ muốn một cái ‘ nhà ’”

Nàng không muốn làm hồ tiên gì cả, nàng chỉ muốn cùng Dật nắm giữ một cái ‘ nhà ’.

Cái từ ‘ nhà ’ này cứ rấn rến vào tai của Bạch Hồ, nghe cực kỳ chói tai, thân thể ông dưới ánh trăng đang chiếu xuống khẽ run, đáy lòng thoáng qua áy náy, một khắc kia Cơ Nhi ra đời, phụ thân, phụ mẫu của nàng đều bị loài người đuổi giết, nàng là người thân duy nhất, ông mang theo nàng đi khắp nơi. Từ khi Cơ Nhi bị trường lão chọn trúng làm Câu Hồn Sứ Giả thì cái từ ‘ nhà ’ này đối với nàng càng thêm không tồn tại. Suy nghĩ một chút trước kia Cơ Nhi rất nhỏ bé, nên ông lúc nào cũng nhắc nhở ‘ sứ mạng ’ của nàng, chưa bao giờ cho nàng một cái ‘ nhà ’, đáy lòng áy náy của Bạch Hồ càng tăng thêm.

Nhưng từ trong miệng của nàng nói cái từ ‘ nhà ’ này là theo những loài người ích kỷ kia ở chung một chỗ, ông tuyệt đối sẽ không đồng ý.

“Cơ Nhi, Gia Gia biết trong mấy năm nay trong lòng con phải chịu nhiều uất ức, nhưng con người rất khác biệt với chúng ta, con đã bị loài người phản bội qua một lần dd’dd’ll’qq’dd’, chẳng lẽ con còn muốn bị những thứ bẩn thỉu kia, loại người ích kỷ kia lợi dụng sao?”

Nam Cung Tự nhú mày, trên mặt đều là vẻ nghi hoặc, nàng bị người nào phản bội qua?

Tại sao một chút ấn tượng nàng cũng không có?

“Hắn đến rồi!” Lỗ tai của Bạch Hồ giật giật, nghe đến có rất nhiều tiếng bước chân hướng bên này vọt tới, ông đảo mắt chăm chú nhìn Nam Cung Tự, “Mặc kệ như thế nào, Gia Gia chắc sẽ không đồng ý cho con cùng với loài người ở chung một chỗ.” Bỏ xuống lời nói không thương lượng, ông hóa thành hình thể Bạch Hồ to lớn chạy như bay hướng vách núi đối diện, biến mất ở trong tầm mắt của Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự than một tiếng, nhẹ gãi tay phải lên vuốt ve hồ ly trong ngực, “Tiểu Hồ, phải làm gì đây?”

Tiểu hồ ly ngoe đầu, hình như nghe không hiểu nàng đang nói cái gì, chỉ là dùng sức lực lấy đầu cọ cằm nàng.

Rất nhanh, những tiếng bước chân kia ngừng lại, nhiều ánh lửa nhỏ từ rừng rậm chiếu tới đây, chiếu sáng gò má của Nam Cung Tự, chỉ nghe Hồ Phách kêu lên: “Vương Gia, Vương phi ở nơi này, Vương phi ở nơi này!”

Nam Cung Tự nghiêng đầu nhìn về phía một nam nhân từ trong rừng rậm đang đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, “Dật, ngươi tới....” Lời còn chưa nói xong, liền bị một lồng ngực ôm chặt lấy đầu nàng.

“Tự, nàng có biết ta lo lắng nhiều hay không? Lo lắng nàng một đi sẽ không trở lại, lo lắng nàng có phải xảy ra chuyện gì hay không.” Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng như nước, cả người hắn đã sớm ướt đầm, giọt nước từ trán nhỏ rơi xuống trên cần cổ của nàng.

Mặt Nam Cung Tự chôn thật sâu vào lồng ngực ấm áp ướt đầm kia, tay vòng phía sau ôm chặt lấy, “Dật, là ta không tốt, để cho ngươi lo lắng.”

Sóng lưng của Hiên Viên Dật run lên, con mắt lóe lên tia nghi ngờ, không đúng, đây không phải là giọng nói nên có của Tự Nhi. Hai tay hắn nắm chặt hai vai của Nam Cung Tự, con mắt thâm thúy sâu sắc nhìn nàng, nhìn trong mắt trong suốt lóe lên một tia minh mẫn, tâm không khỏi chặt, tay không khỏi tăng lực độ thêm mấy phần, “Tự, Nàng..... Nàng không ngốc nghếch?”

Trong mắt của Nam Cung Tự mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu một cái, nhìn trên mặt hắn có tia sóng chấn động nhỏ, nàng đột nhiên nhú mày một cái nói: “Tự Nhi không ngốc rồi, nhưng có rất nhiều chuyện đều không nhớ.”

“Tự, lặp lại lần nữa.” Nụ cười vui mừng trên mặt của Hiên Viên Dật người khác cũng có thể nhìn thấy, Nam Cung Tự cảm giác tay kia ở hông nàng đang dùng lực, cả người liền bị hấn nhấc lên, lơ lửng giữa không trung, lần vấy bị gió nhẹ thổi lật phất bay lên, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng.

Nam Cung Tự nhìn khuôn mặt trước mắt đang mang nụ cười vui sướng, tim đập thình thịch, đúng như hấn mong muốn nói: “Tự Nhi không ngốc rồi.”

Mộ Thiên Vãn nhìn một màn ầm áp này, cảm động đến mức ở một bên len lén lau nước mắt, Vương Gia luôn luôn cao cao tại thượng vì bệnh của Vương phi không kiên nhẫn gì xuống nước cầu người, thậm chí bị người ngoài chỉ chỉ chớ chớ giễu cợt hấn cười kè ngốc nghếch. Mặc dù Vương gia luôn đối với Vương phi cười híp mắt, nhưng hấn đi theo Vương Gia nhiều năm như vậy, như thế nào lại không nhìn ra Vương Gia thật ra đang gượng cười. Hôm nay Vương phi như kỳ tích không ngốc rồi, nụ cười trên mặt của Vương Gia nhìn qua rất tự nhiên vui vẻ.

Đáy mắt của Hồ Phách lóe lên tia ước ao ghen tị! Nàng đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, liếc mắt, “Vương phi không ngốc là chuyện tốt, đáng về của người khác là cái gì.” Không chờ Mộ Thiên Vãn mở miệng, nàng liền phất tay áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Không chơi nổi cũng đừng chơi

Tiểu hồ ly đột nhiên từ trong ngực của Nam Cung Tự gãy dựa thoát ra ngoài, thờ hỏn hển chửi thề một câu! Thiếu chút nữa làm nó nghẹt thở chết rồi... Nhìn Hiên Viên Dật thân mật ôm Nam Cung Tự, ánh mắt của Tiểu Hồ tràn ngập địch ý trừng mắt về phía Hiên Viên Dật, thật giống như đang nói..., đừng đụng chủ nhân của nó! Móng vuốt sắc bén bất chấp tất cả hướng gương mặt tuấn mỹ hung hăng cào vào ba cái.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Dật để lại ba vết cào có thể thấy rõ, khóe miệng khẽ run rẩy, chậm rãi đặt Nam Cung Tự xuống dưới đất, ánh mắt hung thần ác sát giống như đao sắc bén nhọn bắn về phía Tiểu hồ ly, thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

Lông măng trên người của Tiểu hồ ly dựng thẳng, nhìn ánh mắt hung thần ác sát của Hiên Viên Dật, nó sợ hãi, nhảy trên đầu vai của Nam Cung Tự, cặp mắt trong suốt như nước lóe ra ánh sáng rực rỡ, uất ức nói thảm: “Ồ ——”

Nam Cung Tự đưa tay ôm Tiểu hồ ly vào trong ngực, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống Tiểu Hồ, lông mày đen nhăn nhé: “Dật không thể như vậy!”

Khóe miệng của Hiên Viên Dật không khỏi giựt giựt, rõ ràng là con hồ ly đáng chết này chọc giận hấn trước, làm sao lại thành hấn không phải rồi hả? Than nhẹ một tiếng, mí mắt nhướng lên nhìn về phía Nam Cung Tự tròn mắt màu hồ phách thâm thúi lóe lên một chút ánh sáng nhu hòa lộng lẫy. Hấn nhẹ giơ tay phải lên, nâng cằm xinh xắn của Nam Cung Tự, nâng khuôn mặt ngọc lên, môi mỏng nhếch lên nụ cười làm say lòng người, “Được, nghe Ái phi là đúng.”

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, cuốn mái tóc hai người lên, ánh mắt ngây ngô của Nam Cung Tự mê nhìn bộ dáng này của hấn.

Trông nhất Hiên Viên Dật ở dưới ánh trăng cực kỳ xinh đẹp, trông mắt màu hồ phách của hấn thật giống như một viên đá óng ánh trong suốt, mang theo sự sâu sắc làm người khác dịu dàng say mê.

“Tự....” Kèm theo một tiếng dịu dàng như nước, nghênh đón ấy là lồng ngực rắn chắc ầm áp.

Mộ Thiên Vãn lặng lẽ nhìn, nụ cười hưng phấn trên mặt phai nhạt đi, mặc dù trong mắt còn đang nhìn hai người trước mắt, nhưng mà trong nội tâm lại là một mảnh mờ mịt, hiển nhiên tâm hồn đã sớm không biết bay tới đâu rồi.

Thời gian như nước trôi qua, trong nháy mắt đã là đầu mùa xuân năm sau rồi.

Một đề tài mà nói nhiều lần làm cho bách tính cảm thấy bức bối, khô khan, thời gian dần trôi qua chủ đề có liên quan tới nhà Nam Cung bị diệt môn ở trong thành dần dần yên ắng xuống.

Ngày này là Nguyệt thực chi dạ, cũng là mỗi năm thành Lạc Dương mở hội trăm hoa một lần.

Mỗi năm mừng một tháng chạp hội trăm hoa sẽ được tổ chức, cách mùa xuân còn bảy tám ngày, đến nay đã tổ chức được năm trăm năm, ngoại trừ lễ mừng năm mới đây là ngày mà bách tính coi trọng nhất.

Ở nơi này một ngày, phố Đông Nam Tây Bắc bố trí lối đi đài tỷ thí.

Phố Đông là Đông Uyển điện, là một Tứ Hợp Viện, trong đại viện bố trí một cái lối đi đài tỷ võ, mọi người tới lối đi đài tỷ võ đều là nhất đẳng cao thủ.

Phố Tây là Tây hương uyển, là một lầu các ưu nhã rất khác biệt, chỗ cao nhất trên lầu các được bố trí một cái lối đi đài khiêu vũ, bình thường các tiểu thư khuê các sống ở trong khuê phòng nhất định sẽ có mặt, chen lẫn đoạt hạng Vũ cơ thứ nhất.

Phổ Nam là Sách di các, nơi này tụ tập rất nhiều văn nhân nhà sĩ (người có ăn có học), bọn họ chơi chữ, ngâm thơ đối câu, bày ra bản lĩnh xuất chúng. Dĩ nhiên nơi này cũng tụ tập không ít Tiểu thư khuê các nào đó, may ở chỗ này tìm được đối tượng.

Mà Phổ Bắc là Phụng Hoàng lâu là nơi quan lại quyền quý đến uống rượu mua vui.

Ngày này trong thành Lạc Dương các con phố lớn ngõ nhỏ đều đầy tiếng người huyên náo, tiếng đứa trẻ vui cười đùa giỡn, xung quanh hai bên đều nghe được tiếng la hét của thương nhân, nếu người nào không biết còn tưởng rằng đây là lễ mừng năm mới.

Trong đình đài Thúy Tâm (là nơi nghỉ chân), Nam Cung Tự đang nhàm chán nằm lên lan can đá, cầm đồ ăn trong tay rải vào trong hồ nước. Nhìn mấy trăm con cá vàng chen lấn cướp đồ ăn, nằng than nhẹ một tiếng, xoay người ngồi xuống.

Như Nguyệt đứng ở một bên thấy Vương phi thỉnh thoảng than thở, cau mày nói: “Vương phi, người bị làm sao thế?”

Nam Cung Tự đột nhiên đứng lên, hướng về phía Như Nguyệt nói: “Ta muốn ra ngoài đi dạo.”

Như Nguyệt nhíu mày một cái, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ do dự, “Nhưng Vương Gia trước khi đi liên tục dặn dò nô tỳ không thể để cho Vương phi đi ra ngoài.” Suy nghĩ một chút, nàng cười nói, “Nếu không người xem như vậy được không, nô tỳ đi tìm mấy người hát hí khúc, cho người giải buồn.”

“Hôm nay chính là hội trăm hoa một năm một lần, Sur tỳ nào có tâm tư nghe hí khúc, chắc là trong lòng của Sur tỳ đang ngứa ngáy muốn ra ngoài đi một chút.” Chỉ thấy trên người Mạc Sầu khoác một áo choàng đang đi tới.

Lời nói này thấm vào trong lòng của Nam Cung Tự, sáng sớm hôm nay Hiến Viên Dật bị hoàng thượng triệu kiến vào hoàng cung, nói là buổi tối mới có thể trở về, nằng bực bội đến luống cuống, nghe nha hoàn nói đến hôm nay ở thành Lạc Dương tổ chức hội trăm hoa mỗi năm một lần, nằng liền muốn ra ngoài đi dạo.

Nhưng mà sao lời nói này cứ lặp đi lặp lại, hẳn là ai?

Ánh mắt kỳ quái lộn xộn của Nam Cung Tự nhìn Mạc Sầu, cau mày nói: “Tại sao người gọi ta là Sur tỳ, chúng ta quen nhau sao?”

Mạc Sầu nghe vậy đầu tiên là bị lời nói bất tình lỉnh của nằng làm cho giật mình, sững sờ hết nửa ngày mới tỉnh hồn lại, ngay sau đó trên mặt hẩn lộ ra vẻ mặt uất ức, ánh mắt tràn ngập oán nhìn chằm chằm vào Nam Cung Tự, chu mỏ nói: “Sur tỳ thật quá đáng! Mạc Sầu mới trở về Võ Đang không bao lâu, tỳ liền quên đi luôn rồi.”

Trước đây không lâu nhận được thư của sư huynh, đi một chuyến trở về Võ Đang, trong nháy mắt, Sur tỳ quên hẳn luôn rồi, còn làm bộ dáng như muốn đã thương người nữa.

Nam Cung Tự sững sờ, trong lòng âm thầm nghĩ ngợi, nghe giọng điệu của hẳn có vẻ bọn họ có quan hệ sư tỳ đệ, sư phụ của nằng là ai?

Trong đầu đột nhiên lướt qua nụ cười hiền lành, con mắt của nằng được phóng lớn, môi đỏ mọng khẽ run run, tại sao dđ’đđ’l’qq’đđ? Tại sao trong lòng của nằng giống như là bị cái gì hung hăng nắm chặt, rất khó chịu, khó chịu đến không thở nổi.

“Vương phi, người làm sao thế? Nhức đầu sao?” Như Nguyệt thấy sắc mặt của Vương phi có chỗ không thích hợp, đột nhiên gọi Quý Y đưa thuốc viên cho nằng, thời điểm Nam Cung Tự đang nhức đầu nuốt được vào, vội vàng rót chén nước cho nằng nuốt vào.

Mạc Sầu nhíu mày một cái, tiến lên thô lỗ bắt được cánh tay của Như Nguyệt nói: “Nói! Sur tỳ bị làm sao thế? Hẳn đối với Sur tỳ làm cái gì?” Giọng nói đột nhiên rất lạnh, lạnh đến mức đánh thẳng vào trái tim của Như Nguyệt.

“Vương phi... Vương phi người liên tục sốt cao bảy ngày, nóng đến hồng đầu, liền ngốc ngếch. Nhưng hiện tại Vương phi không ngốc rồi, chỉ là....” Như Nguyệt bị ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Sầu làm cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nói đến đây, nằng không dám nói nữa.

“Chỉ là cái gì?” Nói xong, lực độ tay của Mạc Sầu không khỏi tăng thêm mấy phần.

Như Nguyệt liếc nhìn Nam Cung Tự, đảo mắt nhìn về phía Mạc Sầu, cau mày nói: “Nhưng Vương phi bị mất trí nhớ, người chỉ nhớ mình là thế nào gả vào Vương phủ, chỉ nhớ rõ Vương Gia cùng với chuyện của Vương phủ, những người khác, những chuyện khác, người đều quên hết thậm chí ngay cả tính tình cũng thay đổi.”

Bóng dáng của Mạc Sầu run lên, ánh mắt sững sờ nhìn về phía Nam Cung Tự, hẳn cũng không nghĩ tới mới trở về Võ Đang chưa được mấy ngày, Sur tỳ liền mất trí nhớ, ngay cả người tiểu sư đệ này cũng quên mất.

Nhưng tại sao sư tỳ mất trí nhớ, vẫn còn nhớ Hiến Viên Dật?

“Sư tỳ.....”

“Mạc Sầu!” Nam Cung Tự mở mắt ra nhìn về phía mặt đau buồn của Mạc Sầu, khóe môi cong lên, nụ cười thân nhiên, lời nói có thâm ý “Mặc dù có rất nhiều việc tỳ đều quên, nhưng chưa chắc đây không phải là chuyện tốt, đệ thấy đúng không?”

Nàng không muốn nghĩ tới chuyện cũ, không muốn trở lại mình như trước kia.

Nàng bây giờ, rất tốt!

Mạc Sầu dần dần thả lỏng tay ra khỏi người của Như Nguyệt, khôi phục cảm xúc, ha ha cười một tiếng: “Nói cũng phải, có một số việc không nhớ rõ chưa chắc đã không phải là chuyện tốt! Thật hâm mộ Sur tỷ, lúc nào thì đến phiên đệ mất trí nhớ đây?” Mất trí nhớ, mà có thể quên những thứ chuyện kia làm hẳn không vui, có lẽ mất trí nhớ hẳn có thể quên một người trong lòng mà hẳn không nên thích.

“Sur tỷ, hôm nay là hội trăm hoa, bên ngoài rất náo nhiệt. Một mình tỷ buồn bức ở chỗ này cũng không phải là biện pháp, đệ dẫn tỷ ra ngoài đi dạo như thế nào?”

Tròng mắt của Nam Cung Tự như có ánh sáng, đảo mắt nhìn về phía Như Nguyệt, bỗng nhiên tròng mắt ảm đạm xuống, “Nhưng Dật không cho tỷ đi ra ngoài.....” Giọng nói nghe rất là ủy khuất.

“Khi nào Sur tỷ trở nên nghe lời như vậy, cái này rất không giống với Sur tỷ!” Mạc Sầu tiến lên kéo cổ tay của nàng, chân thon dài hướng bên ngoài đình bước tới, “Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cùng lắm khi trở về nghe mắng một trận.”

Như Nguyệt biết rõ mình không ngăn được, liền theo sát ở phía sau.

Lúc đó, sắc trời từ từ mờ mờ, bóng đêm như nghiền mực dày đặc, nặng nề tan không được.....

Người trên đường phố rất nhiều có hai bóng dáng thấp thoáng lướt qua, trong miệng của Nam Cung Tự đang ngậm một chuỗi mức quả, một đường đi theo Mạc Sầu bước chân chen vào dòng người đang vội vàng, nàng thật giống như ech ngồi đáy giếng, tò mò nhìn tất cả chung quanh.

Bách tính trên đường dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, còn mang theo địch ý nồng đậm, cũng khó trách rồi, lần trước nàng thay mặt muội muội mình xuất giá, có không ít người đánh cuộc nàng sống không quá ba ngày sẽ ngỏm củ tỏi(chết yếu), kết quả Vương Gia người ta chẳng những không trách tội nàng, còn dành tất cả sủng ái cho nàng, làm hại những người đặt cược đến thua sạch gia sản. Còn có Đại công chúa so bản tên kia, đoàn người rồi rít đặt cược Đại công chúa, kết quả có người thua bạc, liền thế tử cùng với đứa con tất cả đều bán. Có thể không hận nàng sao?

Vừa mới bắt đầu Nam Cung Tự còn chưa có phát hiện trong lúc vô tình nàng nghe được bách tính châu đầu ghé tai mắng nàng, tròng mắt của Nam Cung Tự lạnh lùng trầm xuống, đáy mắt thâm thúy không người nào thấy. Thì ra trước kia nàng bị người khác chào đón như vậy!

“Tùng tùng tùng—”

Một nam tử trung niên người mập tai to mặc y phục cao quý, gỗ chiêng trống, chỉ vào năm trăm lượng bạc chính chính tề tề được đặt trên bàn, hắng giọng nói: “Đến đây! Cùng đến xem lộ cược ~ ai có thể ném vào trong ba chiếc bình, liền có thể đạt được năm lượng bạc, ném vào càng nhiều người đạt được ngân lượng càng nhiều! Một vòng một lượng bạc! Ai lên trước tới ném vào.”

Thật đúng là gian thương! Đặt cái bình xa chừng hai mươi mét, hơn nữa ném một vòng thì phải một lượng bạc, cái này không phải kẻ bịp bợm sao!

Chỉ là ánh mắt của Nam Cung Tự lóe lên ánh sao nhìn chằm chằm năm trăm lượng bạc, nàng xõng ra trước đám người nói: “Ta tới!”

Mạc Sầu nhỏ giọng kêu: “Sur tỷ cố gắng lên!”

Như Nguyệt nhú mày một cái, trên mặt lộ ra vẻ mặt chất vấn, Vương phi làm được hả?

Nam tử trung niên cười đùa hí hửng cầm một vòng đưa cho nàng, “Cô nương, một lần ném không vào không có gì đáng ngại, ném nhiều lần là có thể ném vào.” Lời nói của hắn xen lẫn sự khinh miệt.

Nam Cung Tự nhú mày, “Ta muốn hai mươi vòng!”

“Vâng! Ném nhiều sẽ vào nhiều.” Tâm tình của nam tử trung niên thật tốt, không ngờ mới vừa khai trương đã tới một con cừu nhỏ hẳn vội vã kêu người cầm hai mươi vòng, khoanh tay chờ thu bạc.

Nam Cung Tự cầm vòng sắt nặng trĩu lên, miệng nhếch lên một chút ý cười, tay tự nhiên cầm hai mươi chiếc vòng ném đi, sắc mặt nam tử trung niên kia đột nhiên xanh mét, khóe miệng đều thành chữ O, không dám tin dụi dụi con mắt, chỉ thấy hai mươi vòng không sót một cái nào ném trúng vào giữa bình hoa.

“Tốt!” Mọi người leo đèo theo sau vỗ tay báo hay.

Khóe miệng của nam tử trung niên khẽ kéo nhẹ, tốt? Tốt cái rắm, người chịu thua thiệt lớn là hắn đây.

“Cho ta thêm hai mươi vòng!” Nam Cung Tự liếc nhìn nam tử trung niên, trong lòng không khỏi cười lạnh một trận, không cho người nhìn một chút màu sắc, thật coi nàng vô năng sao? Đảo mắt nhìn về phía Như Nguyệt nói: “Như Nguyệt, ghi lại số bạc!”

“Vâng”

Tới tới lui lui ném trúng gần trăm cái vòng sắt, khi nàng ném trúng một cái vòng, sắc mặt của nam tử trung niên liền xanh mét một phần, toát ra mồ hôi lạnh, thấy nàng mở miệng đang muốn nói gì đó, hắn vội vã từ trong lòng ngực lấy ra một túi bạc, len lén kín đáo đưa cho nàng nói: “Cô nương, số bạc này coi như là ta đưa cho cô nương, cô nương đến nhà khác chơi đi! Ta là tiểu sinh, không chơi nổi.”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên một vòng nụ cười trào phúng. “Không chơi nổi cũng đừng chơi!” Lấy túi bạc từ trong tay hắn ném cho Như Nguyệt, “Như Nguyệt, những số bạc đó đều cho tên ăn mày!”

Như Nguyệt đếm bạc đến thoải mái! Nhưng khi nàng nghe Vương phi muốn lấy những số bạc này chia cho tên ăn mày, động tác đếm bạc dừng lại, số bạc này là một năm lương của nàng! Bối bối tâm không cam tình không nguyện nói: “Vâng.....”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Nhạc gia Nhị tiểu thư tới khiêu khích

Màn đêm buông xuống, bầu trời đầy sao mang vẻ âm u, ánh trăng mờ mờ uốn cong giống như cánh ve trong suốt từ trong mây chui ra, lóe lên ánh sáng màu bạc. Ánh trăng mờ mờ nhạt chiếu lên trên mái hiên của lầu các.

Trên chợ ồn ào sầm uất tấp nập.

“Phu nhân ——”

Như Nguyệt không nhìn thấy bóng hình xinh đẹp ở trong đám người, vội vàng sốt ruột đuổi theo sát phía sau Mạc Sầu nói: “Không xong, không thấy phu nhân đâu.”

Mạc Sầu nhíu mày một cái, hắn cũng không nghĩ tới trên đường sẽ náo nhiệt như vậy, chỉ trong chớp mắt liền không thấy bóng dáng của Nam Cung Tự.

“Tỷ ấy đi không xa, chia nhau tìm!”

Nam Cung Tự nhíu lông mày đen bước chân dừng lại, nhìn đám người đang chen lấn, lúc này mới ý thức được mình đã thất lạc với bọn Mạc Sầu, vừa định xoay người lại, liền nghe phía sau có người gọi: “Tà Vương phi, xin dừng bước!”

Nàng nhíu mày, chân dừng lại, tuy nói Nam Cung Tự ở thành Lạc Dương đã là nhân vật người người đều biết, nhưng chân chính gặp qua nàng không có mấy ai, hơn nữa còn gọi thẳng nàng là Tà Vương phi, chẳng lẽ là người quen?

Nam Cung Tự lạnh nhạt xoay người lại, vẻ mặt lạnh nhạt, xa xa nhìn đi, chỉ thấy đỉnh đầu cổ kiêu dừng ở trên đường phố, diễn ‘đàn’ ‘lê’ ‘quý’ ‘đôn’ một nha hoàn chải tóc song nha kế đang đứng ở phía bên phải cổ kiêu, khom lưng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư.”

Chỉ thấy màn của kiêu ngọc rơi rớt xuống, gió nhẹ từ từ thổi qua, bên trên màn có chuỗi ngọc phát ra một tiếng chuông dễ nghe, một cái tay mảnh khảnh trắng nõn chậm rãi đưa ra ngoài, đưa tay vịn vào tay của nha hoàn, trên đường phố mặc kệ đang làm gì, đều không hèn mà cùng thả chậm bước chân, ánh mắt rồi rít tụ tập nhìn mỹ nhân từ bên trong kiệu đi ra.

Dáng dấp của nàng ta không kém chút nào với Nam Cung Tự, mặt trái xoan mắt to, người mặc tơ trắng vẩy xòe, tóc đen nhánh lóe sáng bụi tóc theo kiểu Mẫu Đơn, tay cầm cây quạt che nửa mặt, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn Nam Cung Tự.

Ăn mặc cao quý như vậy, nhất định là tiểu thư của nhà quan lại, bằng trực giác nói cho nàng biết, ánh mắt kia tuyệt đối không có ý tốt. Mắt nhìn cũng nhanh giống như dùng bữa, hơn nữa nàng đã thất lạc với bọn Mạc Sầu, nàng không thể ở bên ngoài tri hoãn quá lâu, Dật trở về không gặp nàng, sẽ lo lắng.

Nam Cung Tự quay đầu muốn đi, Thiên Kiều không vui nhíu mày một cái, chẳng lẽ là nhận lầm người? Nàng đảo mắt trùng mắt về phía nha hoàn bên cạnh, không vui nói: “Chết chân(tiếng chửi thề thời xưa =.=), thế nào nhận lầm người?”

Nha hoàn Tương nhi có chút vô tội nói: “Tiểu thư, nô tỳ làm sao sẽ nhận lầm người? Nàng dù là hóa thành tro, nô tỳ cũng có thể nhận được, là nàng không sai!”

Thiên Kiều vui mừng biết Tương nhi từng theo phụ thân nàng vào cung, gặp qua Nam Cung Tự mấy lần, nàng cũng biết Tương nhi từng có con mắt không quên, cho nên nàng càng thêm xác định nữ nhân trước mắt này là Nam Cung Tự.

Nàng hừ lạnh một tiếng, bày cái tư thế thối đó làm gì? Cũng chỉ là nữ nhi của cái viên ngoại nho nhỏ, hơn nữa còn là phụ thân không thương, phụ mẫu không thương. Đối với tất cả về Nam Cung Tự, nàng đã sớm phai người đi điều tra rõ ràng, có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Thiên Kiều nghĩ tới đây hướng Tương nhi nháy mắt, Tương nhi hiểu ý, chạy chậm mấy bước đuổi theo Nam Cung Tự, chống nạnh đứng ở trước mặt nàng, dùng giọng nói bẽn lẽn chối tai nói: “Ngươi tai điếc phải không? Tiểu thư nhà ta bảo ngươi, ngươi không nghe thấy sao? Cho ngươi mấy phần mặt này, thật đúng là coi trọng chính mình rồi.”

Lông mày đen của Nam Cung Tự nhíu nhẹ, “Tiểu thư nhà ngươi là ai?”

Trên mặt của Trương Nhi là vẻ tự đắc hả hê nói: “Ngươi hãy nghe cho kỹ, tiểu thư nhà ta chính là hòn ngọc quý trên tay của Nhạc tướng quân, Nhạc Thiên Kiều!”

Chưa nghe nói qua nhân vật Nhạc Thiên Kiều như thế, nhưng là Phụ thân ở cung yến gặp qua mấy lần, cũng nghe Vương Gia nhắc qua mấy lần.

“Bổn cung cho là chó hoang nhà ai đây lớn lối như vậy, thì ra là Nhạc tiểu thư nuôi chó.” Nam Cung Tự nhếch miệng lên nụ cười khinh miệt.

Nàng ta nghe lời này chính là đang chửi nàng là chó, Trương Nhi tức giận xông vọt lên tới, không để ý ánh mắt của mọi người đang vây xem, tức giận nói: “Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Ngươi có thể lên vị trí làm Tà Vương phi, còn không phải là dựa vào Nam Cung nhị tiểu thư bỏ thí đưa cho ngươi sao? Hừ! Không bao lâu nữa cái danh hiệu Tà Vương phi này sẽ chính là của tiểu thư nhà ta. Nếu như ngươi thức thời, học được lấy lòng tiểu thư nhà ta, có lẽ Vương phủ còn chỗ dung thân cho ngươi.”

Không sai, Nhạc Thiên Kiều chính là kẻ tử xuất giá (giống như việc đính hôn đó mọi người) của Hiền Viên Dật, Nhạc tướng quân từng có ân cứu mạng đối với Hiền Viên Dật, Hiền Viên Dật luôn luôn không thích nợ nhân tình, Nhạc tướng quân lợi dụng nữ nhi làm điều kiện báo ân.

Chỉ là chuyện của năm năm trước, diễn “đàn” “lê” “quý” “đôn” Hiền Viên Dật tám phần đã sớm quên có cửa hôn sự này, chỉ là người khác đơn phương thôi.

Thái độ của Nam Cung Tự rất là bình tĩnh, bình tĩnh không có một tia gọn sóng, nhưng trong mắt của nàng cất giấu sự lạnh lẽo, giọng tay ngọc lên, “Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, mọi người vội rít dừng bước, đường phố tập nập ồn ào nhất thời quý dị yên tĩnh lại.

Chỉ thấy Trương Nhi nhất thời không đỡ được bàn tay của nàng, gót chân sau trượt đi chạt vật té xuống đất, máu theo miệng chảy ra.

Mọi người không khỏi thất kinh, một cái tát này thật đúng là không nhẹ!

“Cầu nô tài! Vểnh tai nghe rõ ràng lời của Bổn cung nói, vị trí Tà Vương phi này chỉ chứa được một người Bổn cung, những thứ tự cho là đúng người đứng sang một bên đi! Nói năng lỗ mãng, mạo phạm Bổn cung, mặc kệ cái người con chó này là ai nuôi, kết quả chỉ có một đường chết!” Ánh mắt của Nam Cung Tự từ trên cao nhìn xuống Trương Nhi, nói chuyện đồng thời liếc nhìn sắc mặt thật khó coi của Nhạc Thiên Kiều.

Tà Vương phi lợi hại, mọi người đều có nghe đồn, rồi rít dừng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Trương Nhi.

“Ai! Nha hoàn của Nhạc gia Nhị tiểu thư thật đúng là không biết sống chết, đắc tội Tà Vương phi, vậy thì đồng nghĩa đắc tội với Tà U Vương.”

“Đúng a! Nhạc gia Nhị tiểu thư ở ngoài đường phố xúi giục nha hoàn mạo phạm Vương phi, chuyện này đến tai của Tà U Vương, nhất định không có quả ngon để ăn.”

“Đúng vậy, Nhạc gia Nhị tiểu thư ai không chọc, lại chọc giận Tà Vương phi, thật là không biết sống chết!”

Bách tính xem náo nhiệt người đông chen chúc nhau, rồi rít châu đầu ghé tai.

Lời này cứng rắn nện vào tai của Nhạc Thiên Kiều, nghe những lời đó lại cực kỳ chói tai khó nghe, trước mặt mọi người Nam Cung Tự đánh người của nàng, làm cho nàng mất hết mặt mũi, con giận này! Nhạc Thiên Kiều nàng bất kể như thế nào cũng không nuốt nổi con giận này.

Nàng hai ba bước đi tới trước, ánh mắt cố ý khiêu khích nói: “Tà Vương phi đánh người để hả giận thì có bán lãnh gì? Chúng ta sao không đánh cuộc, nếu như ngươi thua liền nhường danh hiệu Tà Vương phi lại cho ta, nếu ta thua, liền trước mặt mọi người quỳ xuống đất phục tùng, như thế nào?”

Nam Cung Tự nghe vậy nhú nhú mày nói: “Không được!”

Nhạc Thiên Kiều khinh bỉ nhìn Nam Cung Tự, diễn “đàn” “lê” “quý” “đôn” nửa nhướng mày, trên mặt quái gở, hướng về phía mọi người nói: “Ồ, mọi người nghe một chút, Tà Vương phi luôn luôn không sợ trời không sợ đất thì ra là con cọp giấy, làm con rùa đen rút đầu.”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên một chút ý cười, trong lúc vui vẻ xen lẫn sự lạnh lẽo nồng đậm, “Khi nào Bổn cung nói qua không cá cược?”

“Vậy ý của ngươi là?” Nụ cười khinh miệt trên mặt của Nhạc Thiên Kiều dừng lại, nhú mày một cái, không hiểu nói.

“Muốn đánh cuộc thì đánh cuộc lớn một chút, phe thua trước mặt mọi người cõng y phục, liền uống tuyệt tử canh! Nhạc tiểu thư, ngươi dám đánh cuộc không?”

Mọi người kêu lên, Tà Vương phi đề ra điều kiện đều là muốn mạng của cô nương kia, mặc kệ là xuất giá hay không xuất giá, trình tiết của cô nương rất quan trọng, trước mặt mọi người cõng y phục không chỉ có làm mất mặt tổ tông mười tám đời, còn có thể chọc người nói xấu. Uống tuyệt tử canh càng thêm tự hủy cả đời, phải biết sinh con đối với một nữ nhân mà nói rất quan trọng.

Mặc kệ là ai thua, cũng sẽ bỏ ra hạnh phúc cả đời của mình!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Vương phi cố gắng lên đi

Giọng nói của nàng nói như gió nhẹ mây bay, nhưng ẩn dấu bên trong lại lộ ra ý lạnh và sắc bén, xuyên thẳng vào đáy lòng của mọi người trên đường.

Đôi môi mềm mại của Nhạc Thiên Kiều hơi hơi run rẩy, không ngờ nàng chơi lớn như vậy, mặc dù trong lòng bất an, nhưng lần đánh cược này chính nàng nói ra, vì lấy được danh hiệu Tà Vương phi, vì có được Hiên Viên Dật, nàng cũng không lo lắng được nhiều như vậy, rất sáng khoái nói: “Đánh cược thì đánh cược, ai sợ ai!”

Nam Cung Tự nhếch miệng lên cười người nào cũng nhìn ra được nụ cười chế giễu! Buồn bực ở Vương phủ vài ngày rồi, nàng đang muốn vui đùa một chút. Thế nhưng Nhạc gia nhị tiểu thư chủ động tìm nàng, ai đến cũng không cự tuyệt, người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc người, Nam Cung Tự nàng theo đến cùng!

“Cầm kỳ thư họa, người chọn cái nào!”

Thiên Kiều nghe vậy sóng mắt đảo quanh đang lúc âm thầm nghĩ ngợi, mọi người đều biết Nam Cung Tự võ công cao cường, nếu chọn tỷ võ thì thua không thể nghĩ ngờ, theo nàng biết Nam Cung Tự trừ võ công giỏi, cầm kỳ thư họa mọi thứ không thông, ý niệm trong đầu chợt lóe lên, nàng mở miệng nói: “Chúng ta đều xuất thân từ danh môn vọng tộc, nếu là so múa cầm đao thật không hay, liền so thêu thùa, như thế nào?”

Thêu thùa?

Nam Cung Tự nhú mày, như đang ngắm nghĩ cái gì, nghe tiếng mọi người chất vấn, khoe miệng nàng nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng, “Nhạc tiểu thư nói cực phải, liền so thêu thùa!”

Tiếng chất vấn bắt đầu ùn ùn vang lên, mọi người đều biết, mặc dù xuất thân của Nam Cung Tự từ danh môn vọng tộc, nhưng từ nhỏ bị phụ thê Nam Cung đưa đến nông thôn nàng nơi nào sẽ biết thêu? Nhạc gia nhị tiểu thư lại không giống như vậy, tuy nói phụ thân nàng là một kẻ vũ phu, nhưng nữ nhi của ông có tay số đỏ liền đến cung nữ thêu thùa trong hoàng cung đều than thở không thôi, Nhạc gia nhị tiểu thư rất rõ ràng chiếm ưu thế.

“Được, một lời đã định, địa điểm tranh tài ở Tây Hương Uyển!” Nhạc Thiên Kiều cũng không nghĩ tới Nam Cung Tự sẽ sáng khoái đồng ý như vậy, mặc dù trong lòng đoán đo khó biết được tâm tư của nàng, nhưng việc thêu thùa đối với nàng mà nói quả thực là dễ như trở bàn tay, dù sao Nam Cung Tự nhất định sẽ thua, Tà Vương phi không phải là Nhạc Thiên Kiều nàng không ai có thể hơn.

“Đây chính là người nói, nếu đến lúc đó tiểu thư nhà ta thắng, người nhất định phải nhường danh hiệu Tà Vương phi lại cho tiểu thư nhà ta, mà còn phải ở trước mặt mọi người cời y phục, uống tuyệt từ canh!” Tương nhi có hết sức đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, vênh vào tự đắc nói.

Nàng biết ở cái phương diện này tiểu thư là người trong nghề, ở thành Lạc Dương này tiểu thư nhà nàng dám xưng thêu thùa thứ hai, không ai dám xưng đứng thứ nhất. Trận tiền đặt cược này, tiểu thư nhà nàng thắng chắc.

Nghênh đón ánh mắt khiêu khích của hai chủ tớ kia, đáy lòng của Nam Cung Tự cười lạnh một trận, ai mới là người thắng còn chưa xác định!

“Đúng vậy!” Nàng cười một tiếng, trên gương mặt xinh xắn mang theo nụ cười nồng nặc, nhìn như vô hại, lại bao trùm lên làm người ta tự dung cảm thấy nguy hiểm.

Cảnh tượng náo nhiệt trên đường phố, chiêng trống rung trời, một người nam tử mặc áo vải hướng về phía bách tính phố lớn ngõ nhỏ cao giọng hét: “Nhạc gia nhị tiểu thư khiêu chiến thêu thùa với Tà Vương phi, phe thua trước mặt mọi người cời y phục, liền uống tuyệt từ canh, mọi người nhanh đến Tây Hương Uyển xem náo nhiệt...! Đến chậm không chiếm được vị trí tốt đâu.”

Mọi người nghe vậy, bắt đầu ríu rít thảo luận ý kiến.

Lão bản sòng bạc thấy thế, vội vã kêu hạ nhân đánh chiêng trống, hét: “Mau tới đặt cược...! Người thắng cược có thể thu được năm trăm lượng bạc.”

Một trận đánh cược ở thành Lạc Dương lần nữa nổi lên sóng gió.....

Lúc này các công tử tiểu thư ở các phố Đông Nam Bắc biết được, cũng không có tâm tị thí, ríu rít hướng phố Tây Hương Uyển đi đến.

Ban đầu Tây Hương Uyển rất rộng rãi lúc này có đám người không ngừng tràn vào, đông như trẩy hội, tiếng người huyền náo!

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ và rục rờ chậm rãi chạy trên đường phố trống trải, Hiên Viên Dật thấy trên đường phố yên tĩnh không tiếng động, nhẹ giong tay phải lên, vén màn kiệu lên quét mắt nhìn đường phố vắng vẻ hoang tàn.

Kỳ quái, hôm nay không phải là hội trăm hoa sao? Vì sao trên đường phố không có một bóng người.....

Hắn đang muốn hỏi Mộ Thiên Vấn, liền nghe được một tiếng gõ chiêng trống cùng với giọng nói của nam tử: “Tà Vương phi cùng với Nhạc tiểu thư tỷ thí thêu thùa rất nhanh bắt đầu, mọi người nhanh đến Tây Hương Uyển xem náo nhiệt...!” Bỏ xuống những lời này, chỉ thấy nam tử kia như một làn khói

hướng phố Tây chạy đi.

Đôi mắt mệt mỏi của Hiên Viên Dật nhất thời sáng lên vài phần, đây là tình huống gì?

Một lúc sau, từ bên trong kiệu truyền đến một tiếng: “Thiên Vãn, đi hỏi một chút đã xảy ra chuyện gì.”

Ngay sau đó Mộ Thiên Vãn nhảy xuống xe ngựa, lôi kéo người đi ngang qua hỏi “Vị công tử này, mạo muội hỏi một chút, Nhạc gia nhị tiểu thư là theo người nào tỷ thí thiêu thừa?”

Nam tử kia nói: “Ồ, người còn không biết sao? Nhạc gia nhị tiểu thư là theo Tà Vương Phi của Tà Vương gia tỷ thí thiêu thừa, nghe nói phe thua trước mặt mọi người cỡi y phục, còn phải uống tuyết tử canh, đang ở Tây Hương Uyển.” Nam tử nhìn sắc trời một chút, “Ồ, tỷ thí cũng sắp bắt đầu, ta không thêm nghe người nói nữa, đến chậm liền không xem được.” Dứt lời, hắn liền vội vã đi Tây Hương Uyển.

... Cạc cạc.....

Một đám quạ bay qua đỉnh đầu, Hiên Viên Dật có chút hóa đá, khước miệng hung hăng co rút mấy cái, hắn không ngờ tới hắn mới đi ra ngoài nửa ngày, ái phi của hắn lại ra ngoài gây sự.

Chỉ là..... Con mắt của Hiên Viên Dật từ từ đảo quanh, Nhạc gia nhị tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay của Nhạc tướng quân?

Mộ Thiên Vãn đi tới, len lén liếc mắt nhìn mặt không đôi sắc của Hiên Viên Dật đang ngồi ở bên trong buồng xe, nhỏ giọng nói: “Vương Gia, bây giờ là trở về phủ? Hay là đi Tây Hương Uyển?”

Ánh mắt u ám của Hiên Viên Dật quét mắt nhìn Mộ Thiên Vãn, “Nói nhảm, đương nhiên là đi Tây Hương Uyển cổ vũ cho Vương phi cố gắng lên đi!”

Gì? Mộ Thiên Vãn nhú mày một cái, Vương Gia phải nên tức giận vì Vương phi len lén chạy ra ngoài chứ? Làm sao còn dung túng cho Vương phi? Hắn âm thầm than một tiếng, có người ‘nam nhân’ nào, liền có người ‘nữ nhân’ đó chúa ơi!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hắc Mân Côi

Theo Hiên Viên Dật đến, hội trăm hoa cũng bắt đầu rồi, đám người rất nhanh sẽ bao vây Tây Hương Uyển tới nước chảy không lọt, trong lúc nhất thời, chỉ thấy đầu người đen nghệt nhìn chung quanh hết sức hỗn loạn.

Tây Hương Uyển là một Tứ Hợp Viện, giữa sân để hai cái bàn, trên bàn để khung thêu, chỉ thêu, kim thêu, xung quanh phía trước có ba cái bàn ngồi của ba vị lão giả nổi tiếng lưng lầy của thành Lạc Dương về việc thêu thừa.

Chung quanh đầy tuần nam tài nữ đang ngồi trên ghế, mà trên lầu là chỗ ngồi của các quan lại có mặt mũi ở thành Lạc Dương.

Chỗ ngồi ở trên lầu gác của Hiên Viên Dật không nổi bật gì, hắn không muốn bởi vì sự xuất hiện của mình khiến Nam Cung Tự có áp lực, hắn tin tưởng Nam Cung Tự có thể thắng, không phải dựa vào thân phận của hắn.....

Mạc Sầu cùng với Như Nguyệt biết được Nam Cung Tự và Nhạc gia nhị tiểu thư ở Tây Hương Uyển tỷ thí thiêu thừa, liền đều chạy đến.

Cùng với một tiếng chuông phát ra, vốn là không khí ồn ào rất nhanh dần dần yên tĩnh lại, Nhạc Thiên Kiêu đã sớm vào chỗ rồi, lại chậm trễ không thấy bóng dáng của Nam Cung Tự.

“Ồ, chẳng lẽ Tà Vương phi nửa đường bỏ cuộc chứ?”

“Đúng vậy, canh giờ nữa sẽ bắt đầu tỷ thí.”

“Theo ta thấy! Tà Vương phi chính xác là sợ, không dám đánh cược rồi.”

Mọi người chen chúc nhau, cả sảnh đường lưu rú tiếng nghị luận thao thao bất tuyệt vang lên.

Tương Nhi đứng ở một bên cúi người, nhỏ giọng hạ hê nói với Nhạc Thiên Kiêu: “Tiểu thư, ta xem nàng chính xác là sợ, nửa đường bỏ cuộc rồi.”

Tay của Nhạc Thiên Kiêu sờ ở bên ngoài khăn thêu, ngẩng đầu ngón tay xếp thành hình hoa lan, lau miệng, bên môi cong lên nụ cười không người nào phát hiện. Nàng thật đúng là đánh giá cao Nam Cung Tự, còn tưởng rằng nàng có bao nhiêu khả năng, chỉ là con cọp giấy thôi.

Mắt nhìn đã thấy tới giờ tỷ thí rồi, trên mặt của Nhạc Thiên Kiêu là nụ cười hạ hê không che giấu nữa, nàng lạnh nhạt đứng dậy, đang muốn lấy cái gì, liền

nghe có người sau lưng hô một tiếng: “Tà Vương phi đến rồi!”

Trong nháy mắt trong viện yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người cũng tập trung ở trên người của Nam Cung Tự, chỉ thấy nàng bên ngoài khoác một bộ áo lông màu trắng tuyết, không có điểm tâm thường nào để cho nàng có chỗ nào thua kém nửa phần. Đám người chen lấn tự giác mở rộng ra một con đường, nàng từng bước từng bước đi tới, cùng với bộ dáng không vội vã, thật giống như nữ vương chờ lên ngôi vị, quanh thân tràn ngập một cỗ ngạo khí từ trước đến nay để lại toàn bộ.

Mọi người rồi rít hít vào một hơi, không hổ là Tà Vương phi!

“Tà Vương phi người cuối cùng đã tới, ta còn tưởng rằng người giống như lời nói của mọi người nửa đường bỏ cuộc rồi chứ.” Nhạc Thiên Kiều âm dương quái khí hếch nửa lông mày đuôi lên, liếc nhìn vào vị trí ngôi của Nam Cung Tự, giọng điệu nói chuyện ai cũng có thể nghe được là sự khiêu khích.

Đối với giọng khiêu khích của Nhạc Thiên Kiều, mọi người nghi ngờ, Nam Cung Tự chỉ cười một chút, “Bỏ cung dám đánh cược, cũng sẽ không nửa đường bỏ cuộc.”

Nhạc Thiên Kiều khẽ nhủ lông mày, tốt! Nam Cung Tự, người lại dám tới tỷ thí, ta liền để cho người ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, danh hiệu Tà Vương phi, ta chắc chắn phải có được! Nàng cười nói: “Không hổ là Tà Vương phi, vậy hãy để cho chúng ta mỗi mắt mong chờ đi!”

Nên đặt cược tiền vào người nào đây, bởi vì lần trước Nam Cung Tự đã hai lần dạy dỗ, khi mọi người do dự muốn đặt cược người nào thắng thì liền nghe một người nam nhân trong đám người hô lớn nói: “Nhạc gia nhị tiểu thư cần phải thắng!”

Mọi người đều biết phụ thân của Nhạc gia Nhị tiểu thư tuy là một kẻ vũ phu, nhưng nàng từ nhỏ chịu sự quản giáo, cảm kỳ thư họa của nữ nhi đối với nàng mà nói không nói chơi. Vậy mà đối với Nam Cung Tự mà nói, mọi người cũng không dám khen tặng nàng, kể từ khi nhà Nam Cung bị diệt môn, mọi người cũng đều biết thân thể của Nam Cung Tự, từ nhỏ chỉ biết múa đao cầm kiếm, chưa bao giờ chạm qua việc thêu, nếu đánh cược nàng thắng, mọi người tình nguyện đưa tất cả bạc đều đánh cược ở trên người của Nhạc gia nhị tiểu, người thô kệch không làm được việc tinh tế(chỉ những việc cần kỹ thuật cao nhưng ít tốn sức lực)

Thân thể của Hiên Viên Dật lười biếng tựa trên lan can, kéo cằm, ánh mắt không vui trừng mắt về phía người nam nhân hô to Nhạc Thiên Kiều cần phải thắng, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn nói: “Đi! Lấy toàn bộ tài sản của Vương phủ đặt cược cho Vương phi.”

Có phải Vương Gia nóng đầu rồi hay không? Lại lấy toàn bộ gia sản đánh cược ở trên người của Vương phi, nếu là Vương phi đánh cược võ, hẳn giờ hai tay đồng ý, nhưng Vương phi so là thêu thùa! Từ khi Vương phi vào cửa chính của Vương phủ thì hẳn chưa bao giờ gặp qua nàng cầm lấy kim, đã thêu dẫu. Đánh cược ở trên người nàng, quả thực là trắng trợn đưa bạc cho người ta.

Mộ Thiên Vãn nghĩ tới đây mày cũng nhíu lại xiết chặt, do dự nói: “Vương Gia nghĩ lại a! Vương phi người.....” Lời nói ở bên miệng liền bị ánh mắt sắc bén của Hiên Viên Dật cứng rắn kết lại ở trong cổ họng.

“Thuộc hạ sẽ theo ý tứ của ngài mà xử lý.” Bỏ xuống những lời này, hẳn như một làn khói vô ảnh biến mất mất tích, chỉ sợ dừng lại lâu một cái sẽ bị ánh mắt của Vương gia giết chết.

Hiên Viên Dật hài lòng nhìn Mộ Thiên Vãn biến mất ở trong đám người, quét mắt nhìn lầu các đối diện, tầm mắt đột nhiên dừng lại, chỉ thấy người ngồi ở trên lầu các đối diện chính là Trần Từ Hiên.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ta đắm đuối nóng rực nhìn chăm chăm Nam Cung Tự, trong lòng Hiên Viên Dật ghen tức tuôn ra không ngừng, rất không biết mùi vị, hắn ta tới xem nào nhiệt gì chứ?

Trần Từ Hiên nhận thấy được ánh mắt nóng như lửa, đảo mắt vừa đúng nhìn thấy thủ phạm của ánh mắt ác sát là Hiên Viên Dật đang nhìn hắn ta chăm chăm, một cỗ nóng nực ghen tức từ đối diện không tiếng động đánh úp tới, khoe miệng hắn ta hiện lên nụ cười thật sâu, dăm này thật đúng là chua!

Hiên Viên Dật thấy Trần Từ Hiên giờ ly ngọc lên hướng về phía mình chào hỏi lấy lòng, lúc này sắc mặt Hiên Viên Dật trầm xuống, bọn họ quen lắm sao?

Hồng Trần nhận thấy được nét mặt cổ quái của chủ tử, theo ánh mắt của Trần Từ Hiên nhìn về phía người ngồi ở lầu các đối diện là Hiên Viên Dật, trầm giọng nói: “Chủ tử, cần đối vị trí không?”

Sống lưng của Trần Từ Hiên lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩng đầu lên phe phẩy ly ngọc, ánh mắt thật sâu liếc nhìn Nam Cung Tự, mấp máy môi: “Hồng Trần, cảm năm trăm lượng hoàng kim, Bỏ cung muốn đặt cược.”

“Chủ tử là đánh cược người nào thắng?” Hồng Trần nhíu mày, chủ tử từ trước đến giờ không thích tham gia nào nhiệt, hôm nay không chỉ có đến xem nào nhiệt, hơn nữa còn bỏ xuống năm trăm lượng hoàng kim để đánh cược.....

“Tà Vương phi!” Giọng nói của hắn ta vẫn không có một tia gợn sóng nhàn nhạt.

Hồng Trần nghe vậy nhìn đầy mắt thâm trầm của Trần Từ Hiên, không khỏi liếc nhìn Nam Cung Tự, nàng đáng giá để chủ tử bỏ ra năm trăm lượng hoàng kim sao? Một lát sau nàng mới nói: “Vâng”

Tiếng chuông vang lên lần nữa, trung niên quân sự đứng ở phía trước tuyên bố nội dung đánh cược, dưới đài là một mảnh xôn xao. Tiền đặt cược lần này làm không ít Công Tử nổi lên hăng hái, hai vị đều là đại mỹ nhân, mặc kệ là bên nào thua, bọn họ cũng có thể nhìn một lần cho thỏa! Nhìn từ bên ngoài,

trận đánh cược bạc này thì ở bên phía Nhạc Thiên Kiều đứng ở thế thượng phong!

“Ta tuyên bố nội dung tỷ thí, trên bàn của hai vị đều chuẩn bị tốt công cụ thêu thùa, tỷ thí đa dạng tự do phát huy.” Hân nói mà chỉ hướng ba vị lão giả ngồi ở phía trước, hướng về phía mọi người nói, “Do ba vị tú nữ nổi tiếng về việc thêu thùa lừng lẫy ở thành Lạc Dương thẩm định, một ván định thắng trong một nén nhang tác phẩm phải hoàn thành, phe thua phải thực hiện lời hứa! Tỷ thí chính thức bắt đầu ——”

Nhạc Thiên Kiều không nói hai lời xỏ một mũi kim thêu xuống tấm vải thêu, động tác được gọi là thực nhanh! Mà Nam Cung Tự ngồi ở một bên cũng đang kéo cầm, ánh mắt nhìn chòng chọc vào khung thêu như đang ngẫm nghĩ cái gì, vừa tựa như khổ não.

Đối diện đỉnh đầu là lư hương, theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, hương đốt được một nửa, Nhạc Thiên Kiều cũng làm một nửa, Hiên Viên Dật nhìn Nam Cung Tự chậm chạp không nhúc nhích tay, mày nhíu lại xiết chặt, trong lòng rất là buồn bực, một nén nhang cũng nhanh đốt xong rồi, nàng đang làm gì?

Con mắt của Nam Cung Tự đột nhiên sáng lên, hướng về phía trung niên quân sự hỏi “Nội dung tỷ thí tự do phát huy, sử dụng tài vật cũng không có hạn chế có phải hay không?” Thấy hân gật đầu một cái, trông mắt của nàng lại sáng mấy phần, “Vậy làm phiền người giúp ta lấy vài lọn tóc!”

Trung niên quân sự ngần ngừ, đảo mắt thấy ba vị lão giả châu đầu ghé tai nghị luận cái gì, một lúc sau lão giả ở chính giữa gật đầu một cái, hân liền cho người lấy vài lọn tóc.

Mọi người rồi rít dùng ánh mắt tò mò tập trung vào lọn tóc dài ở trên bàn, tiếng nghị luận từ từ phân tán ra.

Động tác thêu của Nhạc Thiên Kiều ngưng lại, nàng giương mắt lên, tò mò nhìn Nam Cung Tự từ trong mái tóc lấy ra ba sợi tóc cùng với dây thêu màu trắng tuyết, mày liễu nhăn lên, trong hồ lô của nàng bán thuốc gì?

Một nén nhang rất nhanh đốt xong, Nhạc Thiên Kiều đã sớm đưa tác phẩm trình lên, nàng thêu là một đoá hoa Mẫu Đơn, nhìn như vật sống kinh người, ba vị lão giả nhao nhao mà gật đầu, đáy mắt đều là vẻ tán thưởng.

“Mau nhìn! Ông mật, là ông mật!” Mọi người kinh hô chỉ vào một con ong mật từ bên trong tổ ong vô vàn ở trên cây bay tới, rơi vào đoá hoa Mẫu Đơn, phía dưới là một trận mảnh ồn ào.

Lúc này ai mới là người thắng ai là người thua, trong lòng của mọi người sớm đã có đáp án, Nam Cung Tự là thua. Không! Nàng là nhất định.

Trên mặt của Mộ Thiên Vấn lộ ra nét mặt may mắn, âm thầm vỗ lồng ngực, cũng may, cũng may hân gạt Vương Gia không lấy bạc đánh cược ở trên người Vương phi, nếu không thì hạ nhân từ trên xuống dưới ở Vương Phủ phải một năm này cùng nhau hứng gió Tây Bắc.

Khỏe miệng dương dương hã hê của Nhạc Thiên Kiều không che giấu nữa, nàng liền đứng dậy, nhìn về phía Nam Cung Tự, “Thắng bại đã định, người thua!”

Gương mặt xinh xắn của Nam Cung Tự mang theo nụ cười nồng nặc, giống như chưa từng nghe tới lời của nàng..., hướng về phía nha hoàn Trương Nhi ở bên cạnh Nhạc Thiên Kiều: “Người tới đây!”

Trương Nhi nhíu mày, nàng dương dương hã hê đi tới, đôi môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mấp máy, ống tay áo cuộn cuộn nổi lên lộ ra cánh tay trắng nõn mềm mại, chẳng biết lúc nào trong tay nàng có thêm một thanh chủy thủ, không chờ Trương Nhi kịp phản ứng, trên cổ tay liền truyền đến một trận đau đớn.

“A —— giết người.....” Trương Nhi nhìn trên cổ tay xẹt qua một vết thương hẹp dài, máu theo vết thương nhỏ xuống ở trong chén mà Nam Cung Tự đưa tới, nàng bị sợ đến kinh hô.

Mọi người bắt đầu hỗn loạn, sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều thay đổi, nàng thông suốt đứng lên nói: “Người đang làm gì? Giết người chính là từ tội, thái tử giết người cùng với thứ dân là tội như nhau, người tuy là Tà Vương phi cũng không có quyền giết người!”

Nam Cung Tự nhíu mày, không trả lời mà hỏi lại: “Thứ hỏi, một người Di Hạ Phạm Thượng, nói năng lỗ mãng mạo phạm hoàng gia quốc thích, tội ra sao?”

“Là từ tội!” Lão giả ngồi ở chính giữa mở miệng nói, sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều càng thêm khó chịu.

“Nàng ta ở ngoài đường phố nói năng lỗ mãng, mạo phạm Bồn cung, mạng của nàng cũng đã là của Bồn cung.” Giọng nói của Nam Cung Tự nhẹ nhàng, nàng đảo mắt sâu sắc nhìn về phía Nhạc Thiên Kiều tiểu thư, thử hỏi Bồn cung có tội gì?”

Nàng nói xong những câu có lý, trong nháy mắt Nhạc Thiên Kiều cứng họng, chỉ đành phải kim nén bực bội ngồi xuống.

Trương Nhi yếu đuối nằm sõng xoài trên mặt đất, trên cổ tay máu từ trên vết thương chảy không ngừng, ánh mắt của nàng cầu khẩn nhìn về phía Nhạc Thiên Kiều, “Tiểu thư, cứu ta, cứu cứu ta!”

Ấn đường của Nhạc Thiên Kiều nhíu chặt, Nam Cung Tự nói những câu có lý, nàng cũng vô năng vô lực, nhưng là! Sẽ rất nhanh thay Trương Nhi báo thù, nàng nghĩ như vậy.

Nam Cung Tự cầm lên một cọng lông bút chạm vào trong chén máu, lấy dây màu trắng tuyết nhuộm thành màu đỏ tươi.

Khi trung niên quần sự tới lấy khăn thêu, ánh mắt của hắn rung động nhìn đóa hoa dùng tóc đen cùng với dây thêu nhuộm máu tạo thành một đóa Hắc Mân Côi, sừng sốt một lúc lâu, hắn mới thận trọng trình khăn thêu đến trước mặt của ba vị lão giả.

Ba vị lão giả bắt đầu châu đầu ghé tai nghị luận lên, bất luận cái gì không hện mà cùng gật đầu một cái.

Lão giả ngồi chính giữa giả đứng lên nói: “Ta tuyên bố Tà Vương phi thắng!”

Kết quả này rất ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Hiến Viên Dật ngồi ở một bên uống trà thiếu chút nữa bị sặc, nói thật, dựa vào con ong mật kia nhận lầm khăn thêu của Nhạc Thiên Kiều là vật sống, hắn liền định vì Nam Cung Tự giải vây, kết quả này..... Quá không thể tưởng tượng nổi. Nàng rốt cuộc thêu cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Nhạc gia nhị tiểu thư đôi ý

“Ta không phục!” Nhạc Thiên Kiều tức giận dậm chân, hai mắt trợn lên nhìn ba vị tú nữ, từ nhỏ nàng đã cùng với tú nữ của cung đình học thêu thùa, đến bây giờ đã mười năm rồi, việc thêu thùa đứng số một số hai thành Lạc Dương, làm sao thua bởi một người chưa bao giờ cầm may vá? Nàng nghĩ tới đây thì càng không phục, hướng về phía mọi người nói: “Tất cả mọi người phân xử cho ta, ta thêu ngay cả ong mật cũng hấp dẫn tới đây, người thắng là ta mới đúng!”

Trận thắng thua này trực tiếp liên quan đến hạnh phúc cả đời của nàng!

Mọi người nghe vậy đều đồng ý cách nói của Nhạc gia Nhị tiểu thư, tiếng nghị luận từ từ khuếch tán ra. Liền nghe trong đám người có người giờ nắm đấm lên thật cao nói: “Không công bằng, không công bằng!” Đám người bắt đầu hét rồi loạn lên, hoàn toàn không nghe các vị lão giả giải thích.

Trong lúc tiếng kháng nghị thao thao bất tuyệt vang lên thì có người chỉ vào bầu trời thì thầm nói: “Mau nhìn bên kia, là bướm bướm” Chỉ thấy một đám bướm bướm đỏ sậm bay tới, nhẹ nhàng vỗ cánh màu máu, trong lúc mọi người không chú ý mấy trăm con bướm bướm đậu trên màn thêu đóa Hắc Mân Côi.

Tuy nói đã là mùa xuân, nhưng khí lạnh vẫn chưa tan đi, bướm bướm chỉ xuất hiện ở mùa ấm áp, mà bây giờ lại xuất hiện nhiều bướm bướm như vậy, còn là bướm bướm Huyết Hồ Điệp hiếm thấy nhất, thật là kỳ! Trên mặt mọi người đều là vẻ mặt rung động, than thở không dứt, tiếng kháng nghị cũng từ từ ngừng lại.

Lúc này sắc mặt của Nhạc Thiên Kiều so với đây nổi còn đen hơn, ánh mắt rung động nhìn bướm bướm chằng chịt đậu trên màn thêu máu của Nam Cung Tự, đôi môi trắng bệch đóng mở run run, “Cái này không thể nào.... Cái này không thể nào.....”

“Tốt!” Ngay sau đó mọi người vỗ tay báo hay, nghe được lời này mặt của Hiến Viên Dật cười đến mê hoặc lòng người, ái phi của hắn thật đúng là cho hắn không gì vui mừng! Mộ Thiên Vãn đứng ở một bên khoe miệng hung hăng co rút ba cái, cuộc tỷ thí này không nghi ngờ chút nào là Nam Cung Tự thắng, đầu hắn cúi xuống hung hăng đánh mình ba bạt tai, biết vậy hắn chẳng làm! Ba vị lão giả nhìn nhau một cái, cùng nhau gật đầu một cái, vị lão giả ngồi ở chính giữa bỗng nhiên đứng dậy, đưa ngón tay chỉ hướng Nam Cung Tự, hướng về phía mọi người nói: “Ta tuyên bố, Tà Vương phi thắng!”

Một câu Tà Vương phi thắng, những người đánh cược Nhạc gia nhị tiểu thư thắng thật giống như đánh đòn cảnh cáo, có người cúi đầu ủ rũ, có người than thở, có người hối hận không thôi, có người trong cơn tức giận xông ra từ trong đám người, cầm ly trà trên bàn dài lên trước mặt mọi người hướng trên mặt của Nhạc Thiên Kiều tạt tới, “Đều tại ngươi, đánh cược gì đánh cược? Hại ta thua một số bạc lớn, tài nghệ không bằng người khác cũng đừng có ra ngoài làm mất mặt xấu hổ, hại người hại mình!”

Mộ Thiên Vãn nghe vậy với ánh mắt hiếu chiến, thích đánh nhau, thích gây gổ trừng mắt về phía Nhạc gia nhị tiểu thư, thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy, đúng vậy, đánh cược gì đánh cược? Không biết tự lượng sức mình, hại mình cũng thôi đi, còn hại hắn lấy tất cả bạc để lấy thê từ đều thua sạch hết, chỗ chết người nhất chính là, hắn tự mình làm chủ không có nghe lời nói của Vương gia lấy tiền đặt cược ở trên người Vương phi, nếu Vương Gia biết, không phải sẽ bắt hắn đưa vào trong cung làm thái giám sao.

“Ta.....” Nhạc Thiên Kiều chặt vật không chịu nổi nhìn những người đang chỉ chỉ chỗ chỗ mắng nàng, nàng hung hăng cắn môi dưới, hai tay bịt chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhất thời giống như uống máu gà, mắt cũng sáng lên, cả một bộ dạng muốn ăn thịt người, hai ba bước đi tới gần trước mặt lão giả, phất tay áo đuổi bay bướm bướm đi, trong miệng thì thầm: “Ta không phục, tỷ thí thêu thùa dựa vào việc may vá, mà không phải dùng máu, ta không phục!” Bướm bướm rơi trên mặt đất bị nàng dùng chân đạp.

Nam Cung Tự cau mày nhìn bướm bướm bị Nhạc Thiên Kiều giẫm dưới chân, đáy mắt nổi lên một vòng tối tăm, đôi môi đỏ mọng nhấp nháy: “Thắng bại đã định, không phục cũng phải phục! Xin Nhạc tiểu thư tuân thủ quy tắc tỷ thí, cời y phục uống tuyệt tử canh.” Cuối cùng ba chữ nói xong vô cùng ác độc.

Mọi người nghe vậy bắt đầu ồn ào lên nói: “Cời y phục, cời y phục!”

Có thể thấy Nhạc gia nhị tiểu thư côi y phục, kích thích, thật kích thích! Không ít các vị Công Tử bắt đầu ồn ào lên.

Đối mặt với mọi người đang ồn ào lên, đôi tay gắt gao ôm trước ngực, nằng sợ, trong hốc mắt có dòng lệ nóng hổi trong suốt, uất ức giống như bị người khi dễ, lắc đầu nói: “Ta không muốn, ta không thể côi.....”

Nàng biết vậy chẳng làm! Chỉ biết đã trễ rồi, trước đây nàng tới khiêu khích, lúc sau lại đổi ý, cái này làm không ít người rất bất mãn.

“Thua chính là thua, há có lý gì đổi ý?”

“Chính là! Không đánh cược được, cũng đừng đánh cược, hại người hại mình.”

“Nhạc tiểu thư, mau côi, chúng ta vẫn chờ thấy thế nào.....”

Nhạc Thiên Kiều dưới sự bức bách của mọi người khóc rơi nước mắt, phải biết rằng cha nàng là sủng thần bên cạnh hoàng thượng, mẫu thân cùng với hoàng hậu có quan hệ cô cháu, nếu nàng trước mặt mọi người côi y phục, không chỉ ném vào mặt mười tám đời tổ tông, vì vậy có thể làm cho Hoàng thất hổ thẹn, mà lại còn phải uống tuyệt tử canh, cái này rõ ràng muốn phá hủy cả đời của nàng sao!

Thấy nàng nói gì cũng không chịu côi, Nam Cung Tự nhú mày, tiện tay lấy chủy thủ ra từ trong tay áo, từng bước tiến tới gần nàng, “Nhạc tiểu thư, là ngươi tới khiêu khích Bôn cung, đánh cược này cũng là bản thân mình nói ra, thế nào? Nghĩ đổi ý sao?” Hai chữ cuối cùng nàng chậm rãi không nói ra một tiếng, nhưng Nhạc Thiên Kiều thấy rõ ràng môi của nàng đang mấp máy.

Nàng từng bước từng bước ép sát, nhìn như mỗi bước đều nhẹ nhõm, lại giống như giẫm trên quả tim của Nhạc Thiên Kiều, đè ép nhịp tim, để cho trái tim của nàng đột nhiên giống như bị Nam Cung Tự giữ lại dường như không thở nổi.

“Tà Vương phi, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không dám nữa đâu, van cầu người bỏ qua cho ta đi?” Trong lúc mọi người đang ồn ào, Nam Cung Tự từng bước từng bước ép sát đến gần, Nhạc Thiên Kiều phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt nàng, rung rung nhẹ nhàng nói.

Nhạc Thiên Kiều đổi ý, khiến một ít thương hại cuối cùng cũng đã biến mất hết, khoe miệng nàng nâng lên nụ cười thật sâu, “Không có thuốc hối hận, chỉ có tuyệt tử canh!”

Lời này vừa rơi xuống, chỉ thấy nàng đưa chủy thủ trong tay lên, ‘ Xoẹt ’ mấy tiếng, chỉ thấy xiêm áo trên người của Nhạc Thiên Kiều thành nhiều mảnh vụn, lộ ra thịt dư mập phì, trên sân dưới sân đều phát ra một tiếng kêu lên.

Vóc dáng của Nhạc gia Nhị tiểu thư thật đúng là..... Trên mặt không ít Công Tử rớt lệ ra về mặt thất vọng, thì ra nàng dùng y phục che giấu thịt dư.

“A ——” Trong miệng của Nhạc Thiên Kiều phát ra một tiếng thét chói tai, ánh mắt của Trần Tử Hiên nhẹ liếc nhìn Nam Cung Tự, đáy mắt đều là một hồ sâu, làm cho người ta nhìn không thấu tâm tư của hắn, “Trở về thôi!” Hắn lười biếng đứng dậy đi, Hồng Trần theo sát ở phía sau.

Hiên Viên Dật nhìn một màn kia ở dưới lầu, vội vã xoay tầm mắt, sắc mặt trở nên hồng, không ngờ ái phi của hắn thật đúng là nói được là làm được!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ta không phải heo mẹ

Toàn thân Nhạc Thiên Kiều run rẩy co rút ở trong góc tường, nghe mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ về phía mình, trong con mắt lộ ra sợ hãi cùng với tuyệt vọng, nàng nhanh chóng bịt lỗ tai, kịch liệt lắc đầu, giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống, bờ môi trắng bệch mấp máy run run, “Không...không...đừng.....”

Ba vị lão giả ngồi ở trước mặt rồi rít đứng dậy, đều tiếc hận than một tiếng, từ trong đám người đứng dậy rồi đi ra ngoài.

Quần sự trung niên bụng tới một chén thuốc tới trước mặt của Nhạc Thiên Kiều, nhỏ giọng nói: “Nhạc tiểu thư, xin mời!”

Nhạc Thiên Kiều nhìn chén thuốc màu nâu sẫm, bỗng dừng lại, nàng chột trợn to đến mắt đỏ lên, ánh mắt hiện lên màu đỏ như máu giống như thù hận, ‘ phanh ’ một tiếng, bỗng nhiên đổ chén thuốc đi, “Không cần, ta không uống, ta không! Các ngươi đừng tới đây.....” Nếu uống chén thuốc này, nàng sẽ mất đi năng lực sinh đẻ, đời này của nàng coi như là hoàn toàn phá hủy rồi.

Mọi người rồi rít nhú chặt lông mày, bắt đầu thương hại Nhạc gia nhị tiểu thư, lần này đánh cược không khỏi đánh cược quá mức rồi, dù sao cả đời nữ nhân không có năng lực sinh đẻ, chính là tương đương với một người phế nhân, so với giết nàng còn thống khổ hơn. Trái tim đều làm bằng thịt, ai cũng không muốn cắt đứt hết đường như vậy, âm thanh ồn ào cũng từ từ dịu xuống.

“Tà Vương phi, côi y phục của nàng, coi như là cho nàng một chút giáo huấn(dạy dỗ), còn tuyệt tử canh hay là thôi đi?”

“Đúng vậy! Uống tuyệt tử canh chẳng khác gì là phá hủy cả đời của Nhạc gia nhị tiểu thư!”

“Đúng vậy! Tà Vương phi người nên tha cho Nhạc gia nhị tiểu thư đi!”

Nam Cung Tự nghe vậy đáy lòng thầm cười nhạo, nhân từ đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình, nếu như cuộc tỷ thí này người thua là nàng, Nhạc gia nhị tiểu thư sẽ khoan dung với nàng sao? Sẽ không!

Không giết nàng đã coi như là khoan dung với nàng ta rồi.

“Mặc kệ là ai, thua chính là thua, há có đạo lý nào mà đòi ý chứ? Là nàng ta khiêu khích Bôn cung trước, cuộc tỷ thí này cũng là nàng ta nói ra, nếu hôm nay Bôn cung khoan dung với Nhạc gia nhị tiểu thư, sau này chẳng phải là có người dám cõng lên trên đầu của Bôn cung sao? Mặt mũi Hoàng thất ở chỗ nào?”

Những câu nói của Nam Cung Tự rất có lý, không nhanh không chậm, liền không quên kéo Hoàng thất vào trong chuyện này, mấy vị quan viên ngồi ở trên lầu đều nghe được câu nói có lý của nàng, một người quan viên trong đó đứng lên nói: “Tà Vương phi nói thật có lý, người cuộc thua đều phải thực hiện theo qui định đặt cược, ai cũng không ngoại lệ.”

Nghe vị quan viên kia nói như thế, mọi người cũng đều cảm thấy có lý, đúng vậy! Đều là đánh cược, vậy làm gì có ngoại lệ đây?

Nam Cung Tự bùng tuyệt tử canh từ tay người kia, tốc độ nhẹ nhàng đi tới gần Nhạc Thiên Kiều đang co rút ở trong góc, khoe miệng tà tà cong lên, con mắt đen ngòm giống như đao bén nhọn, tựa như xuyên qua đáy lòng của Nhạc Thiên Kiều, bề ngoài bình tĩnh nhưng trong đó mang theo giễu cợt nồng nặc.

“Nhạc tiểu thư, xin mời!” Giọng nói của nàng lộ ra sâu kín ý lạnh, như muốn xông vào trong xương tủy.

Những lời này cứng rắn nện vào tai của Nhạc Thiên Kiều, mặt của nàng từ trắng đến tím, từ tím đến đen, rồi căng ra đến đỏ bừng, làm cho nàng hoàn toàn từ sợ hãi đến tuyệt vọng. Chống lại con mắt y hệt đao nhọn của Nam Cung Tự, đáy lòng nàng rung mình một cái, nàng, nàng tỉnh vào trong phòng mới cõng y phục, nhưng ở trước mặt mọi người nàng đã cõng y phục, nếu là uống tuyệt tử canh nữa, ngày sau chỉ sợ ngay cả tên ăn mày cũng không dám lấy nàng làm thê tử.....

“Tà Vương phi, ta van cầu người...người đại nhân đại lượng, tha cho ta đi? Ta không thể uống, ta thật sự là không thể uống tuyệt tử canh.....” Nàng nhắm mắt quỳ gối trước mặt Nam Cung Tự, nàng ta nắm lấy tay áo của Nam Cung Tự rồi khóc, hy vọng có thể lấy được một chút xui thương hại từ Nam Cung Tự, nhưng là nàng thất vọng rồi...

Nam Cung Tự không để lại dấu vết rút tay áo ra, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Nhạc Thiên Kiều chặt vật không chịu nổi, “Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người chọc ta thì ta cũng phải chọc người!”

Môi đỏ mọng nhẹ nhàng nói ra mười sáu chữ, giọng nói rất lạnh, lạnh đến đánh thẳng vào đáy lòng của Nhạc Thiên Kiều, ddddllqqddnnàng biết chuyện là nàng chọn trước, khiêu khích người cũng là nàng, phụ thân chắc là sẽ không tới cứu nàng. Nàng tuyệt vọng, tuyệt vọng cùng đường rồi!

Như Nguyệt từ trong đám người đi ra, mở miệng nói: “Nhạc tiểu thư, nếu như hôm nay cuộc tỷ thí này là Vương phi nhà ta thua, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ là Vương phi nhà ta, tiểu thư sẽ tha thứ cho người sao?”

Một câu nói làm cho Nhạc Thiên Kiều đang muốn cầu xin tha thứ liền cứng rắn cầm ở trong cổ họng.

Nhạc Thiên Kiều chân chò, làm một tia tính nhẫn nại cuối cùng của Nam Cung Tự cũng mòn hết, nàng xoay người đưa chén thuốc cho Như Nguyệt, lạnh nhạt nói: “Nếu nàng ta không chịu uống..., ép cũng được phải buộc nàng ta uống vào.”

Như Nguyệt hiểu ý, nhếch miệng lên nụ cười, “Vâng”

Nam Cung Tự ung dung không vội gạt ngang một đám người, bước chân ưu nhã đi ra khỏi không khí ngột ngạt của Tây Hương Uyển, khi nàng đi ra đường cái thì liền nghe được một tiếng thê thảm gãy dũa, “A —— ta..... Ta không uống.....”

Hiên Viên Dật thấy Nam Cung Tự biến mất ở trong đám người, hần lười biếng đứng dậy nghĩ rồi đi, đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn về phía Mộ Thiên Vãn đang đứng ở đó không nhúc nhích, cau mày nói: “Đứng ngây ngốc ở đó làm cái gì?”

Da đầu Mộ Thiên Vãn căng thẳng, ngẩng đầu chống lại đôi mắt thâm thúy của Hiên Viên Dật, đôi mắt ấy giống như nhìn thấu suy nghĩ của hần vậy, cái trán rí ra giọt mồ hôi trong suốt, liền vội vàng lắc đầu nói: “Không có..... Không có gì.” Liền tiến lên theo Hiên Viên Dật rồi khỏi Tây Hương Uyển.

Nam Cung Tự đứng ở trên đường cái, một con gió lạnh từ từ phát qua, làn váy ở trong gió nhẹ bập bèn gọn sóng, sương lạnh làm hai tay nàng đỏ lên, trong miệng thở ra một sương mỏng giống như nước lọc, lạnh quá, tuy nói đã đến mùa xuân, nhưng khí lạnh lưu lại chưa từng rút khỏi.

Nàng có cảm giác bụng mình bị xiết chặt lại, bị người phía sau ôm chặt lấy, bên tai còn truyền tới một cỗ khí lưu ấm áp, sống lưng của Nam Cung Tự không khỏi căng thẳng, khi nàng nghiêng đầu thấy rõ một gương mặt tuấn mỹ, tâm khê chặt, “Dật, sao huynh lại ở đây?” Hần không phải nên ở hoàng cung sao?

Đôi tay ấm áp của Hiên Viên Dật cầm bàn tay lạnh lẽo kia, môi mỏng khẽ gọi mềm mại áp vào bên tai nàng, “Tự, nàng biết ta là người rất đáng thương

mà, mắt ta cũng bị ô nhiễm rồi.” Giọng nói tràn ngập u oán theo khí lưu ấm áp từ trong miệng thở ra.

Nam Cung Tự ngạo đầu, hình như đang nghi ngờ, giờ phút này bộ dạng biệt khuất của hắn làm cho nàng không khỏi mê đắm.

Khi ánh trăng chiếu rọi xuống, cặp mắt màu hổ phách giống như trong đêm tối lóe sáng lên, lại giống như một viên bảo thạch sáng chói.

Đang lúc mọi người đang hâm mộ, nàng ngượng ngùng cúi mặt xuống, “Dật, đừng như vậy, sẽ chọc cho người ta nói xấu đó.”

Hiên Viên Dật nhủ mảy, không coi ai ra gì ôm Nam Cung Tự, ánh mắt hài hước nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ gân rồi lên gò má của Nam Cung Tự, nhếch miệng lên nụ cười đầy sức sống giống với loại nụ cười nhu tình, “Tự, nàng đi ra ngoài lần nữa, nhưng trong nhà nàng vẫn còn thiếu chưa trả đấy.”

Nam Cung Tự đột nhiên giống như là tỉnh ngộ, chỉ thấy đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng long lanh, “Vậy ta sẽ trả lại cho Dật một đứa bé.”

Về mặt của Hiên Viên Dật sững sờ, lời này..... Ở đây lòng hắn dâng lên từng lớp gợn sóng, nàng nói là sự thật? Hắn giờ tay khẽ vuốt qua gò má của nàng, con mắt thoải mái, “Tốt! Chờ nàng trả lại Bồn vương một đứa bé, không! Phải là một đám con nít.”

Lông mày đen sâu nhăn lên, lắc đầu nói: “Không được!”

Ánh mắt của Hiên Viên Dật lộ ra nghi ngờ, “Tại sao?” Chẳng lẽ nàng đổi ý?

“Ta không phải heo mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nguyệt thực chi dạ

“Phụt——” một tiếng, tiếng cười trong trẻo dễ nghe phát ra từ trong miệng của Hiên Viên Dật giống như tiếng vọng lại của núi rừng, vẻ mặt vui sướng hơn hờ ai cũng nhìn ra được, hắn rũ tầm mắt thấp xuống, “Được, không sinh một đám con nít, thì phải sinh một đứa, đứa bé đó chỉ thuộc về hai chúng ta.”

Con ngươi của Nam Cung Tự lấp lóe, rất kỳ quái, trong mắt của người ngoài hắn có bộ dạng cao cao tại thượng, ddddllqqđđthậm chí là dùng mọi cách để mọi người sợ hãi hắn. Vậy mà sự dịu dàng của hắn lại chỉ dành cho một mình nàng, trong lòng ấm áp một trận, còn xen lẫn cảm giác nói không nên lời.

.....

Trong phòng ngủ xa hoa, chiếc giường làm bằng gỗ trầm hương phía bên giường còn treo tấm màn được làm bằng lụa quý giá, trên màn được thêu hình hoa hải đường còn gắn ngọc trai quý giá, theo gió nhẹ nhàng đong đưa. Ngọn nến vụt sáng lấp lánh, người Hiên Viên Dật mặc một bộ y phục bó sát người màu vàng kim, trong ngực đang ôm lấy một người ngủ say, ddddllqqđđtrong không khí hình như có cái gì đang khởi động, để cho người ta cảm thấy được sự nguy hiểm.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy hắn mở miệng nói: “Thiên Ván, ngươi vừa mới nói gì? Lặp lại lần nữa, Bồn vương không có nghe rõ.” Giọng nói giống như hoa quỳnh nở rộ trong đêm tối, lại lạnh lẽo âm u giống như Điện Diêm Vương.

Mộ Thiên Ván lo sợ bất an nâng tròng mắt lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo, cả người hắn run lập cập, cứ có cảm giác một cỗ âm khí lạnh lẽo đang tỏa ra từ trên người của Vương gia, hắn run lấy bảy cùi đầu xuống không có can đảm nhìn thẳng vào mắt Vương gia.

“Vương Gia, thuộc hạ biết sai ở đâu rồi, cầu xin Vương Gia xem như thuộc hạ đã đi theo ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao ngài đại nhân đại lượng tạm thời tha cho thuộc hạ lần này đi!” Giọng nói nghe như rất bình tĩnh, nhưng lúc này xiêm áo sau lưng hắn đã sớm bị mồ hôi làm cho thấm ướt.

Sắc mặt Hiên Viên Dật trầm xuống, nhíu mày, “Lỗi ở đâu?”

“Thuộc hạ không nên tự mình làm chủ không có nghe lời nói của Vương gia không đặt tiền trên người của Vương phi.....” Mộ Thiên Ván kìm nén ngẩng đầu lên, từ trong túi tiền móc ra mấy khối tiền đồng, tội nghiệp nhìn xem Hiên Viên Dật, “Vương Gia, những năm này thuộc hạ nhọc nhằn khổ sở tích góp được còn lấy tiền mua quan tài cho cha mẹ nhưng tất cả đều thua sạch, bây giờ trên người chỉ còn lại chút tiền này thôi, nhiều thật không lấy ra được.”

Hiên Viên Dật dùng ngón trỏ trắng nõn mảnh khảnh cuốn lên mái tóc ở bên má của Nam Cung Tự, nhíu mày liếc nhìn tiền đồng trên tay của Mộ Thiên Ván, trên người nổi lên hơi thở âm lãnh bạo ngược, lông mi nhăn lại thật sâu, “Thiên Ván, ngươi đi theo Bồn vương đã bao lâu?”

Vốn cho là Mộ Thiên Ván không làm theo lời của hắn không đi đặt cược, nhưng là..... Hắn không ngờ tên tiểu tử Thiên Ván này lại đặt tiền cược ở trên người của Nhạc gia nhị tiểu thư, cái này rõ ràng đề cao chí khí của người khác diệt uy phong của mình.

“Sáu năm rồi.....” Mộ Thiên Vấn có chút chưa tỉnh hồn lại, Vương Gia đây tính toán vứt bỏ hấn sao?

Sắc mặt của Hiên Viên Dật vừa trầm xuống vài phần, ddddllqqddđđ đi theo hấn lâu như vậy, xem ra bình thường hấn quá dung túng cho thuộc hạ.

“Có hai con đường để cho người lựa chọn, một là đưa người đến Di Xuân Uyển bán mình trả nợ.....”

Lời của hấn vừa tạm ngừng, chỉ thấy sắc mặt của Mộ Thiên Vấn so với đáy nồi còn muốn đen hơn, khoe miệng hung hăng co quắp ba cái, mọi người đều biết Di Xuân Uyển chính là địa phương dành cho những thứ con nhà giàu đến tiêu dao khoái hoạt, tuy nói hấn là thân nam nhi, nhưng chỉ cần vào chỗ đó, ddddllqqddđđ chỉ sợ sẽ bị người nam không ra nam nữ không ra nữ không theo quy tắc nào mà ăn sạch đoạt đi thân đồng tử của hấn, hấn thiếu chút nữa đưa tay che một bộ phận quan trọng nào đó.

Trông mắt Hiên Viên Dật neho lại, không để ý đến giờ phút này hấn đang có nét mặt quái dị, tiếp tục nói: “Hai là ký khế ước cả đời, hơn nữa một tác cũng không rời khỏi Vương phi dù chỉ nửa bước, dĩ nhiên, hơn nữa ngoài hai cái trên người không có quyền để lựa chọn.” Dừng một chút, chỉ thấy trông mắt của Mộ Thiên Vấn sáng lên, “Nếu con đường sống này người không chọn, vậy chỉ có một con đường chết!”

Mặc dù bị Vương Gia từ bỏ, nhưng là đi theo bên cạnh Vương phi, dù sao cũng hơn ** hoặc là bị Vương Gia một đao mạnh mẽ rắc rắc.

Mộ Thiên Vấn không ngừng gật đầu như gà mổ thóc, chỉ sợ chậm một chút xiu sẽ được làm oan hồn dưới đao của Vương gia rồi.

Hiên Viên Dật suy nghĩ một chút, lại bỏ sung, “Nếu là Vương phi có việc gì không hay xảy ra.....”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn vội vàng nói: “Thuộc hạ liền tự vận!”

Hiên Viên Dật hài lòng gật đầu một cái, trẻ nhỏ dễ dạy! Khoát tay nói, “Lui ra đi!”

“Dạ, thuộc hạ xin được cáo lui trước.” Bỏ xuống những lời này, Mộ Thiên Vấn đứng dậy như một làn khói biến mất ở trong tầm mắt của Hiên Viên Dật, rất sợ dừng lại lâu một chút, chỉ sợ Vương Gia liền thay đổi tâm ý. Hấn đi ra ngoài phòng, thở dài một hơi, mạng nhỏ đã được bảo vệ, nhưng vừa nghĩ tới vẻ mặt âm trầm của Vương Gia, da đầu hấn bắt đầu tê dại một trận.

Ai..... Người người hâm mộ hấn đi theo Tà U Vương, lại không biết hấn đây là gần vua như gần cọp a!

Đêm càng ngày càng đen, đưa tay không thấy được năm ngón trên bầu trời đêm lưu lại một vòng tròn màu đỏ, người trên đường phố đã sớm tản đi, giờ phút này một mảnh yên tĩnh.

Trên vách núi cách đó không xa Thành Lạc Dương, hai viên dạ minh châu như ẩn như hiện trong bóng tối, ddddllqqddđđ sáng nhấp nháy, khi ngọn đèn lồng màu đỏ được đốt lên thì chỉ thấy trên người Trần Tử Hiên mặc trường bào màu đỏ, cười ở trên một con Bạch Hổ hết sức to lớn, trong tay cầm một chiếc đèn lồng màu đỏ, rất là quý dị.

Hấn ngừng đầu nhìn về phía khoảng không gian đen kịt, chỉ để lại một vòng màu đỏ, con mắt màu tím hẹp dài gian ác híp lại, “Quý Cơ.....” Nàng sẽ xuất hiện sao?

Đang lúc Trần Tử Hiên lâm mình vào trong thế giới ưu buồn, “Ngao ——” từ dưới chân núi thành Lạc Dương truyền đến một tiếng giống như tiếng sói đang kêu gào, về mặt hấn liền giật mình, ánh mắt theo nguồn thanh âm nhìn nhiều căn nhà dày đặt chằng chịt dưới chân núi, tầm mắt ổn định khóa ở đây..... Trên mái hiên phủ Tà Vương có hình bóng một người.

“Thiếu chủ, nàng xuất hiện, giống như.....” Hồng Trần đứng một bên nói, nàng dừng một chút, ánh mắt đi theo nhìn về phía hình bóng kia, ẩn đường nhãn sâu lại, “Hình như là từ phủ Tà Vương truyền tới.”

Trần Tử Hiên trầm mặc, chỉ là cứ ngây ngẩn như vậy nhìn hình bóng cách đó không xa, là nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Quý Cơ

Gã sai vật đang gác đêm từ bên trong nhà xí thối hum hùm đi ra, cúi đầu đang muốn thắt lại lưng quần, đột nhiên từ trên mái hiên truyền đến tiếng “Ngao ——” gọn cả tóc gáy, xung quanh toàn thân tràn ngập một cỗ không khí âm trầm, hấn sợ đến run cả người, lo lắng phập phồng ngừng đầu nhìn về phía mái hiên, động tác thắt lại dây lưng quần hơi chậm lại!.

Gã sai vật vội vàng vàng xách theo quần roi trên mặt đất, hoang mang sợ hãi chạy về phía trên hành lang, trong miệng thì thầm: “Yêu quái, yêu quái ——”

Quần gia đang định đi ngủ liền nghe thấy ‘phanh’ một tiếng, đảo mắt nhìn về phía gã sai vật ngã nhào trên đất, thấy sắc mặt tái xanh của hấn, khoe môi

run lập cập, đứt quãng nói: “Lý quản gia, có yêu quái, có yêu quái.....”

Lý quản gia nửa nhưn lên lông mày đuôi, đáy mắt lộ ra thật sâu chất vấn và không tin, ông sống hơn nửa đời người, còn chưa từng thấy qua yêu quái, chỉ là thấy gã sai vặt sợ hãi đến biến sắc, không giống như là đang nói dối.

Nghĩ tới đây, ông cầm cái mũ che màu xám ở trên kệ, ông cũng không tin thật có Yêu Ma Quỷ Quái, hừ lạnh nói: “Đi! Đi xem rốt cuộc là ai đang giả thân giả quỷ.”

Dưới sự hướng dẫn của gã sai vặt đã đi tới sân sau của Vương phủ, quản gia dừng lại bước chân, ánh mắt vẫn nhìn chung quanh, cũng không có thấy cái yêu quái gì, làm bộ mặt kêu rên nói: “Lai Phúc, ngươi là trong lúc rảnh rồi kêu ta tới cười châm biếm sao? Tự ngươi nhìn một chút, có yêu quái sao? Ngay cả một con ma quỷ cũng không có.”

Lai Phúc nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía mái hiên, một mảnh đen như mực, yêu quái đi đâu? Chẳng lẽ là núp vào? Hắn lôi kéo tay áo của quản gia nói: “Không phải vậy, ta mới vừa nhìn thấy thật.....”

“Nhìn thấy yêu quái đúng không?” Quản gia cứng rắn cắt đứt lời của gã sai vặt, thấy hắn dùng sức gật đầu một cái, càng thêm cảm thấy tiểu tử Lai Phúc này coi ông là Hầu Tử để đùa bỡn, mặt Lý quản gia lúc này thúi mùi dấm có thể nghe, chỉ vào lỗ mũi của Lai Phúc mắng: “Ta xem ngươi là ngứa da cần ăn đòn phải hay không? Theo ta thấy người giả thân giả quỷ chính là ngươi, đêm khuya ở đâu ra yêu quái.”

Lai Phúc trong lòng kêu oan một cái! So với Đậu Nga còn oan hơn, nhưng hắn là tận mắt nhìn thấy trên mái hiên có một bóng dáng giống như là cáo, nhìn bóng lưng Lý quản gia phát tay áo rời đi, hắn cúi đầu nhỏ giọng thì thầm: “Đêm khuya mới có yêu quái....”

Âm thanh giống như con muỗi rất nhỏ lại cứng rắn nện vào màng nhĩ của Lý quản gia, ông dừng lại bước chân, nghiêng đầu trừng mắt về phía Lai Phúc, nhú mày nói: “Ngươi nói cái gì?”

Lai Phúc vội vàng phe phẩy đôi tay nói: “Không có gì không có gì, Lý quản gia ngài đi thông thả.” Tốt nhất trên đường bị yêu quái ăn rồi, trong lòng hắn là nghĩ như vậy.

Lý quản gia rên lên một tiếng, phát tay áo đi trở về phòng ngủ, ngập thật sâu một cái, trong miệng không khỏi phàn nàn một cái: “Ta ăn muối so với hắn ăn cơm còn nhiều hơn, còn chưa từng thấy qua yêu quái gì, thế nào hắn liền gặp phải yêu quái rồi hả? Tiểu tử thúi, lại dám giả thân giả quỷ với ông, sáng mai nhìn xem ông trừng trị ngươi như thế nào.”

Lời này vừa dứt không đến mấy giây, “Ngao ~” Bước chân Lý quản gia thật sâu tạm ngừng lại, nhìn cái hành lang yên tĩnh vắng vẻ, ông không khỏi rùng mình một cái, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bước nhanh đi về phía trung viện, không thấy rõ người trên mái hiên, liền tức miệng mắng to: “Lai Phúc, cái tên tiểu tử thúi thử giả thân giả quỷ cho ta nhìn một chút? Nhìn xem ta có dám lột da của ngươi..... Da.....” Mấy chữ cuối cùng đó là nói đứt quãng.

Chỉ thấy trên mái hiên có bóng dáng thướt tha yếu điệu, chín cái đuôi trắng lông xù như tuyết phát phơ phía sau người, mái tóc bạc nhẹ nhàng tung bay trong gió.

“Ngao ——”

Ánh mắt kinh ngạc của quản gia nhìn bóng dáng trên mái hiên đến ngây người, ai da má ơi! Thật có yêu quái, đây chính là lần đầu tiên ông nhìn thấy yêu quái, nhưng là..... Sắc mặt Lý quản gia tái nhợt, ông tình nguyện mất mù cũng không muốn thấy yêu quái, đó là dọa ông đến cứng toàn thân run cầm cập, lão đảo nghiêng ngã chạy thẳng tới trong tầm cung của Tà U Vương.

Lý quản gia kinh hoàng luống cuống đi vào, không để ý Vương Gia lúc này đang ngủ, hai chân sòng xoài trên mặt đất, trong miệng thảng nói lảm bảm: “Vương Gia, có yêu quái, có yêu quái.....”

Hiên Viên Dật đang ngủ say bởi vì người làm quá rầy mà bất mãn cau chặt lông mày, từ từ mở mắt ra, lại phát hiện không thấy bóng dáng người nằm kế bên, hắn lười biếng đứng dậy, giơ nhẹ tay phải lên xoa mái tóc trước trán, đảo mắt nhìn về phía về mặt của Lý quản gia đang toát ra hoảng sợ lo lắng.

Một lúc lâu, hắn mở miệng hỏi: “Vương phi đi đâu?”

Lý quản gia vội vã nói: “Vương Gia trước đừng quản Vương phi đi đâu, ngoài phòng có yêu quái, ngài nhanh đi xem đi!”

Hiên Viên Dật nghe vậy lông mày nhú thật cao, gì? Kê yêu quái không biết chết sống nào lại dám động thổ trên đầu thái tử? Hắn đứng dậy, “Buồn cười, tiểu yêu ở đâu ra, dám giễu võ dương oai trên địa bàn của Bồn vương à!”

Vị Vương Gia nào đó đờ đẫn sát khí phù thêm áo choàng rồi đón gió đi ra ngoài.

Lý quản gia theo đuôi ở phía sau, run lấy bẫy chỉ vào người trên mái hiên, “Vương Gia, người xem, là yêu quái!”

Hiên Viên Dật liếc mắt nhìn theo hướng mà quản gia chỉ, chỉ thấy một người giống cáo đang đứng ở trên mái hiên, ngẩng đầu ‘ Ngao ngao ngao ’ về phía bầu trời tối như mực, khoe miệng hắn rút ba cái, yêu quái này hắn rất quen, quen thuộc đến hắn có thể vì nàng hy sinh bất kỳ tất cả, thậm chí là hy sinh chính hắn.

Ánh mắt của hắn trong nháy mắt dịu dàng xuống, hướng về phía người trên mái hiên dịu dàng nói: “Ái phi, đừng gào nữa, về phòng ngủ thôi.” Lại gào, chỉ sợ á phi hắn trong mắt mọi người thành động vật hiếm thấy.

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự chậm rãi khép lại, tầm mắt hạ thấp nhìn về phía Hiên Viên Dật đang đứng ở trong hành lang, đang muốn nói cái gì, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng kêu của hổ, nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn, dưới bầu trời, có một thiếu niên có mái tóc đen dài trong tay cầm lồng đèn màu đỏ, cười Bạch Hồ.

Nam Cung Tự lông mi nhẹ nhàng phát run, chỉ thấy thiếu niên mặc y phục màu đỏ từ trên người Bạch Hồ nhảy xuống, hai chân chậm rãi rơi vào trên mái hiên, ngay trong lúc đó ánh sáng lại hiện ra, ánh sáng sáng tỏ bao quanh người thiếu niên thành hình cầu, lại không thấy rõ gò má của người đó, chỉ thấy đôi môi khẽ gọi mập mạp: “Quý Cơ.....”

Chỉ thấy không biết nam nhân từ đâu xuất hiện từng bước đi về phía Nam Cung Tự, Hiên Viên Dật tâm không khỏi căng thẳng, đồng tử của hắn từ từ phóng đại, sắc mặt muốn khó coi thì có bao nhiêu khó coi, Lý quân gia bị một thân nồng nặc sát khí này của Vương gia làm cho đồ mồ hôi lạnh toàn thân.

Khi Nam Cung Tự thấy rõ người tới chính là Trần Từ Hiên, nàng đã bị hắn kéo vào trong ngực thật chặt.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt ngọc quen thuộc, đôi mắt hẹp dài của Trần Từ Hiên híp lại, giờ nhẹ tay phải lên, ngón tay thon dài trắng nõn êm ái phất qua bên môi mỹ nhân Nam Cung Tự, lời nói có thâm ý: “Quả nhiên là nàng!”

Sống lưng Nam Cung Tự cứng nhắc, “Pằng” một tiếng thanh thúy vang lên, cứng rắn hất tay hắn đang duỗi ra, “Đừng đụng ta!”

Chống lại cặp mắt lạnh như băng, Trần Từ Hiên lông mi nhún nhẹ, đưa tay bá đạo nắm ở eo thon nhỏ của Nam Cung Tự, môi mỏng hé mở: “Thật xin lỗi, ta tới chậm” Con mắt hắn từ từ chuyển thâm, “Quý Cơ.....”

Một cơn gió lạnh từ từ thổi qua, phất nâng mái tóc trên trán của Hiên Viên Dật, trong cơn mắt hiện lên sự khiếp sợ khi nhìn hình ảnh nam nữ hôn nhau dưới ánh trăng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Ta yêu nàng

Edit: Phong Nguyệt

Về mặt của Hiên Viên Dật càng u ám hơn so với đêm tối, lửa giận tràn ngập trong ngực, mười ba năm trước, hắn còn là tiểu hài tử ngây thơ, được phụ hoàng cưng chiều, mẫu hậu yêu thích, là Quân Vương tương lai của văn võ bá quan, một thân tập hợp được ba nghìn sủng ái, làm cho người trong thiên hạ ao ước.

Cho đến khi nam nhân này xuất hiện..... Tròng mắt Hiên Viên Dật đảo quanh, vận mệnh của hắn được sửa cho đến long trời lở đất.

Mười bốn năm sau, người nam nhân này lần nữa xuất hiện, hắn ta tới là cướp Tự Nhi khỏi hắn.....

Khi môi Trần Từ Hiên gần chạm vào môi của Nam Cung Tự, đột nhiên bụng truyền đến từng trận đau đớn, chỉ thấy trên phần bụng có một cây chùy thủ đâm vào xiêm y màu đỏ, máu đỏ làm cho xiêm y màu đỏ biến thành một màu đỏ sẫm, thân thể lắc lư, lập tức buông nàng ra.

Gió lạnh chậm chậm lướt nhẹ qua trên mái tóc dài màu bạc, cặp mắt giống như bị máu nhuộm đỏ trong lúc đó vô cùng lo lắng, chợt rút chùy thủ đâm vào bụng Trần Từ Hiên ra, máu tươi đỏ sẫm rơi trên gương mặt thanh tú.

Chỉ thấy Nam Cung Tự phát tay áo ném chùy thủ cầm trong tay xuống đất, nhẹ tay phải lên, ngón trỏ và ngón cái bóp lấy cổ Trần Từ Hiên, đôi môi đỏ mọng mập mạp: "Nam nhân đáng chết!" Tại sao có thể, tại sao có thể ngay trước mặt Dật cột nhà nàng? Không thể tha thứ, lực độ tay tăng thêm mười phần, móng tay đâm thật sâu vào trong làn da hắn, máu theo cổ chảy xuôi ra ngoài.

Nàng phải lấy tính mạng của hắn!

Mặc kệ nàng có phải là Quý Cơ trong miệng của hắn hay không, hoặc đã từng có cái gì với hắn, trong lòng Nam Cung Tự nàng chỉ nhận một người nam nhân chính là Hiên Viên Dật, dd''''lll''''qqqDD nàng chỉ thuộc về Vương Gia, nam nhân khác —— không xứng!

"Quý..... Cơ....." Lông mày Trần Từ Hiên nhíu lại, đôi mắt hẹp dài híp lại một nửa, lực độ tay nàng rất mạnh, rất mạnh, vốn định giết hắn, nhưng hắn vẫn không có phản kháng, có thể chết ở trong tay nữ nhân mà hắn yêu mến, cũng đủ rồi!

Trong rừng cây cách đó không xa truyền đến tiếng động sào sạt, sát khí ừn ừn kéo đến đánh về phía phủ Tà Vương, vô số bóng đen giống như con dơi trong đêm tối từ trên trời bay xuống.

Chỉ nghe một tiếng "Hộ giá!" Hơn mười đạo trường kiếm lóe lên ánh sáng lạnh đánh về phía Nam Cung Tự.

"Tự, cẩn thận!" Hiên Viên Dật nhủ mảy một cái, nhảy lên, trường bào màu đen ở dưới ánh trăng bao phủ xuống vạch ra một đường cong đẹp mắt, tay không đoạt lấy trường kiếm trong tay của một người quần áo đen, bảo hộ ở sau lưng Nam Cung Tự.

Dưới ánh trăng, bên trong cảnh tàn sát khốc liệt chỉ lưu lại một thân người hòa hoa phong nhã.

Mấy chục người áo đen giống như con kiến rơi xuống trên mặt đất, rên rĩ thống khổ, Lý quân gia bị dọa sợ đến sắc mặt tái nhợt, lao đảo nghiêng ngã chạy về phía hàng lang, trong miệng thì thầm "Người đầu tối đây mau! Có thích khách, có thích khách."

Khi ánh mắt Nam Cung Tự dừng lại trên cánh tay có vết thương hẹp dài của Hiên Viên Dật, dd'''lll'qqqDD nàng buông tay đang bóp trên cổ Trần Từ Hiên: "Dật, ngươi bị thương." Nói xong, nàng móc khăn lụa màu trắng ở bên hông ra, nhìn vết thương hẹp dài kia, trong lòng đau nhói một chút, thận trọng băng bó vết thương cho hắn.

"Quý Cô! Ta sẽ không từ bỏ nàng." Chỉ thấy Trần Từ Hiên chẳng biết lúc nào đã sớm cười ở trên Bạch Hồ, con ngươi sâu hẹp dài nhìn Nam Cung Tự, nhưng không cách nào coi nhẹ một thân sát khí hung ác của Hiên Viên Dật, để hắn có loại ảo giác, giống như đặt mình trong chiến trường Tu La vĩnh viễn không có mặt trời.

Hắn thu hồi tầm mắt, đưa tay vỗ nhẹ trán Bạch Hồ, Bạch Hồ gầm nhẹ một tiếng, bay vọt ở trong trời đêm, biến mất ở trong tầm mắt hai người. Hiên Viên Dật bình tĩnh đứng nhìn, trên người lộ ra hơi thở biểu hiện hắn không vui, dd'''lll'qqqDD rất tức giận, nhìn gương mặt thanh tú, tầm mắt thật sâu dừng lại ở trên môi đầy đặn, đầy mắt một màn thâm trầm.

Đang muốn cái gì, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn dẫn một đám thị vệ tràn vào viện từ (khoảng sân nhỏ), nhiều điểm ánh lửa gọi vào trong con ngươi thâm thúy của Hiên Viên Dật, Mộ Thiên Vấn không có quấy rầy hắn, nhìn về phía thị vệ chỉ mười mấy tên người áo đen đang nằm trên mặt đất, ra lệnh một tiếng: "Người đầu, giải những tên thích khách này tới địa lao cho ta!"

"Vâng!"

Sau khi mọi người giải tán, viện từ lần nữa rơi vào tối đen như mực.

"Dật, ngươi không cần nhìn ta đến như vậy, ta....." Nam Cung Tự bị cặp mắt thâm thúy nhìn chăm chú cả người không được tự nhiên, nhớ tới mới vừa rồi thiếu chút nữa mình bị cột nhả, mặc dù không phải là lỗi của nàng, nhưng nàng lại thế nào cũng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy kia, cứ có cảm giác tự mình vượt qua giới hạn của hắn.....

Hiên Viên Dật không lộ vẻ gì, không nói lời gì, có chỉ là sát khí ngất trời cùng với tự trách mình nông nặc, ở trong mắt mọi người Tà U Vương hắn là một người cao cao tại thượng, không thể mạo phạm, lúc nào thì uất ức như vậy, thế nhưng uất ức đến..... Mức kiên quyết bị bắt phải đội nón xanh.

Hắn cũng không trách nàng, đây không phải là lỗi của nàng.

"Tự Nhi!" Thật lâu, hắn đột nhiên mở miệng nói: "Nàng nghe cho rõ, ta yêu nàng, đời này, Hiên Viên Dật chỉ thích một nữ nhân Nam Cung Tự, đến chết cũng không đổi! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ chọn đứng ở phía bên nàng, tin tưởng nàng dd'''lll'qqqDD. Cho nên, nàng không cần phải tự trách mình, đây không phải là lỗi của nàng!"

Cái từ yêu này, từ trước tới nay luôn là người bá đạo như hắn buộc nàng nói, thế nhưng hắn lại chưa bao giờ nói qua yêu nàng. Mà bây giờ thế nhưng hắn lại nghiêm túc mà nói 'Ta yêu nàng' như vậy, ba chữ này cứ quanh quẩn trong màng nhĩ của nàng, xua đi không được, ở đáy lòng kích thích từng tầng cơn sóng.

"Tự, có phải ta nói sai cái gì hay không? Chọc giận làm nàng khóc...." Ánh mắt Hiên Viên Dật run rẩy, nhìn nước mắt trong mắt Nam Cung Tự dâng trào, trong lúc nhất thời, tim của hắn giống như bị nàng ghim chặt, rất khó chịu, không thờ nổi. Trên mặt đó là tự trách mình nông nặc, hắn đã thề, sẽ không để cho Nam Cung Tự rơi một giọt nước mắt, vậy mà để cho nàng khóc đầu sỏ gây chuyện vẫn luôn là hắn.

Nàng khổ sở khóc ở nơi này, rõ ràng chính là bị lời nói của hắn làm cho cảm động đến khóc chảy nước mũi.

Nam Cung Tự nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mắt, hai chân nhẹ nhàng nhón chân lên, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi lên vạt áo hai người, hai người môi gần môi, môi đỏ mọng của nàng di chuyển, không có lên tiếng, nhưng hai chữ 'Yêu người' này Hiên Viên Dật lại nghe thấy rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà U Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Thâm tàng bất lộ

Edit: Phong Nguyệt

Phủ Tà Vương, bên trong thư phòng.

Lúc đó đã là sáng sớm của ngày hôm sau trên hành lang im ắng yên tĩnh, bốn bề tuyết trắng mênh mông theo gió tung bay, tia nắng mai mờ mờ ảo ảo, hai gốc hoa quỳnh nở che trời khắp nơi.

Hiên Viên Dật ngồi xếp bằng ở trên giường êm, tay cầm bút lông, vẽ mặt tập trung, đang viết cái gì, đột nhiên hần dừng lại hạ bút xuống, đôi mắt nhìn xuống, người đang dựa vào trên đầu gối của hần, giọng nói nặng nề nhìn về phía người áo đen thẫm dò hỏi: "Tình hình bên kia như thế nào?"

Về mặt người áo đen âm thầm xuống, bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Ngón tay của Hiên Viên Dật nhẹ nhàng lướt qua mái tóc bên quai hàm của Nam Cung Tự, ánh mắt lạnh lẽo quét mắt nhìn bóng đen chiếu vào cửa sổ dán giấy, híp mắt nói: "Tuyệt."

Chỉ thấy Hiên Viên Tuyệt từ ngoài phòng đi vào, ngồi ở một bên trên ghế.

Người áo đen kiễng gót liếc nhìn Hiên Viên Tuyệt, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, thấy Hiên Viên Dật gật đầu ý bảo hần nói tiếp, nhân tiện nói: "Nhị hoàng tử bố trí tại phủ, giám thị từng cử động của Vương gia, về phần là ai, thuộc hạ cũng không biết. Chỉ là có một việc Vương Gia suy đoán chính xác." Hần dừng một chút, lại nói: "Nhị hoàng tử biết được Trần Tử Hiên và Vương Gia như nước với lửa, sau khi nhận được một phong thư ở trong cung, bí mật trở về Đường triều, hiện cùng Lục hoàng tử và Bát hoàng tử cùng nhau đi tới tẩm cung của Hoàng hậu."

Hiên Viên Tuyệt nghe vậy nhú mày nhìn về phía Hiên Viên Dật: "Chẳng lẽ Vương huynh nghi ngờ Hoàng hậu sao....."

"Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định!" Đáy mắt Hiên Viên Dật một màn thâm thúy: "Hoàng hậu đã sớm hận Bản vương thấu xương, đầu tiên là mối hận đoạt quyền, cuối cùng Bản vương và Vương phi giết hai con của bà ta, con giận bà ta làm sao có thể nuốt nổi? Làm thế nào có thể dàn xếp ôn hòa như vậy?" Hần đã sớm lường trước Hoàng hậu sẽ không vì vậy bỏ qua, nhưng là chuyện đã đến nước này d ;d’’lll’’qq’’dd, hần cũng không cần xuống tay lưu tình.

Ngay từ lúc ba năm trước Hoàng thượng cũng đã bỏ qua ngôi vị hoàng đế, nếu không phải Hiên Viên Dật liều chết che chở quốc gia, Đường triều đã sớm diệt quốc rồi, nếu không phải Hiên Viên Dật không muốn làm Hoàng thượng, nơi nào còn đến phiên Đường thị trong hoàng cung tiếp tục điều vô dương oai? Đường Nhân Tông tuy vẫn là thiên tử của Đường triều, nhưng là nô danh không có quyền, mọi việc cũng phải nhìn sắc mặt hần làm việc.

Hoàng thượng, Thái hậu, hoàng tử, công chúa cũng chẳng qua là con chó mà Hiên Viên Dật nuôi! Không, phải là sói mặt trắng.

Mày Hiên Viên Tuyệt nhú lại siết chặt: "Năm mươi vạn đại quân ở tiền tuyến vẫn còn đánh đánh Hung Nô, trạm dịch ở ngoài thành binh lực không đủ mười vạn, Phiên Vương chỉ huy ba vạn tinh binh tiến vào Đường Quốc, chắc là bị hoàng hậu lôi kéo, ngộ nhờ hoàng hậu thật kết minh cùng Trần Tử Hiên, thế cục cực kỳ bất lợi với Vương huynh."

Hồ Phách tâm không khỏi căng thẳng, tiến lên ôm quyền nói: "Xin Vương Gia trước hết rút lui ra khỏi Đường Quốc, rồi giải quyết tiếp."

Trên mặt Hiên Viên Dật không có một tia gợn sóng: "Bàn cờ này đã đi một nửa, có thể nào bỏ dở nửa chừng?" Mười ngón tay thon thon khề hất quân cờ màu đen, rơi vào ở giữa bàn cờ d ;d’’lll’’qq’’dd.

Ánh mắt Hiên Viên Tuyệt nhìn về phía bàn cờ, chỉ thấy quân đen trên bàn cờ bị quân trắng bao vây xung quanh. Hần bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhếch miệng lên cười một trận: "Bàn cờ này ngoài mặt là quân trắng thắng, nhưng kỳ thật chân chính bên thắng là quân đen."

Mặt Hồ Phách nghi ngờ, không khỏi nói: "Hai vị gia, cái này đến lúc nào rồi, lửa cháy đến lông mày rồi, làm sao hai vị còn rảnh rỗi nói quân cờ nữa?"

"Vương Gia anh minh!" Mộ Thiên Vấn là một người thông minh, tự nhiên biết Vương Gia nói có ý gì, nhìn về phía Hồ Phách nói: "Ý của Vương gia là, để cho bọn họ chó cắn chó, hai bên càng đấu càng tổn hại, đến lúc đó Vương Gia không xuất ra một người nào, có thể ngồi ngư ông đắc lợi."

Hồ Phách nghe vậy tâm không khỏi thất kinh, không ngờ Vương Gia thật đúng là thâm tàng bất lộ!

Hiên Viên Dật không thể nghe thấy ‘Ừ’ một tiếng, hài lòng nhìn về phía Mộ Thiên Vấn, không tệ không tệ, đã bắt đầu thông suốt một chút, trẻ con là dễ dạy!

Nhưng mà ánh mắt hần rất nhanh âm thầm xuống, ánh mắt rơi hết vào trong mắt Hiên Viên Tuyệt, hần không hiểu hỏi: "Vì sao Vương huynh rầu rĩ không vui? Là bởi vì Trần Tử Hiên sao?" Đêm qua Trần Tử Hiên đến phủ Tà Vương, hần cũng có nghe qua, hần đảo mắt nhìn về phía người đang nằm trên đầu gối của Hiên Viên Dật, nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào? d ;d’’lll’’qq’’dd Trần Tử Hiên ngàn dặm xa xôi tới Đường Quốc, chính là vì tìm nàng mà đến? Phải biết Trần Tử Hiên đắc tội không ít người, kết không ít thù, chỗ nào trên đường có sơ sót thì rất có thể sẽ bị ám sát.

Chẳng lẽ nàng là tai mắt Trần Tử Hiên phái tới? Cái này có câu nói rất hay, hồng nhan họa thủy, nếu không phải Vương huynh thích nữ nhân này như vậy, hần đã sớm ra tay phế nàng.

"Tuyệt." Ánh mắt Hiên Viên Dật lạnh lẽo nhìn chằm chằm Hiên Viên Tuyệt, tâm tư của hần giống như bị nhìn một cái là thấu hiểu."Dừng đánh chủ ý lên người nàng, nàng là Vương tẩu của đệ."

Có lẽ lời này người ở bên ngoài nghe tới, Hiên Viên Dật đang ghen, nhưng Hiên Viên Tuyệt nghe tới cũng là một phen ý tứ khác, không phải là đang nhắc nhở hần, Nam Cung Tự là Vương tẩu của hần, là nữ nhân của Vương huynh hần, không nên động đến một cọng tóc của nữ nhân này.

"Khụ khụ....." Tim Hiền Viên Dật co rút đau đớn một trận, che miệng chột ho khan hai tiếng, người nằm nghiêng ở trên đầu gối ả đường nhăn nhó.

Hiền Viên Tuyết sững sờ, nhìn máu trong lòng bàn tay của Vương huynh, chân mày hấn nhất thời nhíu chặt: "Vương huynh, độc của huynh không phải đã giải rồi sao?"

"Vương Gia...." Ánh mắt Mộ Thiên Vấn phức tạp, d ;d’’lll’’qq’’dd đang muốn nói gì đó, bị một ánh mắt sắc bén của Hiền Viên Dật, lời nói nhất thời bị kẹt ở trong cổ họng.

Hiền Viên Dật giờ tay lấy khăn lau máu trong lòng bàn tay, ngón trỏ êm ái lướt qua má Nam Cung Tự, giọng nói uyển chuyển giấu giếm nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là bị nhiễm phong hàn, uống chút thuốc là hết chuyện."

Bị phong hàn có thể học máu tới mức nghiêm trọng như thế sao? Hiền Viên Tuyết nửa tin nửa ngờ nhướn lông mày đuôi lên, nhìn về phía Mộ Thiên Vấn, ép hỏi: "Nói! Vương huynh rốt cuộc bị bệnh gì?"

Mộ Thiên Vấn len lén liếc nhìn Hiền Viên Dật, nhắm mắt nói: "Bẩm tiểu Vương gia, Vương Gia bị....."

Hiền Viên Dật sầm mặt, lần nữa cắt đứt lời nói của Mộ Thiên Vấn: "Thiên Vấn, người nói nhiều rồi, đi xuống lĩnh năm mươi quân côn." Giọng nói lạnh lẽo không có một chút tình cảm chảy vào.

"Nhưng....." Mộ Thiên Vấn ngược mắt nhìn về phía Hiền Viên Dật, bị cái trừng mắt lạnh thấu xương không dám nói nhiều một câu nói nữa, chỉ đành phải nói: "Vâng!" Xoay người bỏ đi.

Có cái gì không đúng, Vương huynh nhất định là có chuyện gạt hấn, Hiền Viên Tuyết có chút bất mãn nói: "Vương huynh, chẳng lẽ huynh để ta trong lúc này còn có cái bí mật gì không thể nói sao?"

"Cốc cốc cốc ——" d ;d’’lll’’qq’’dd Chỉ thấy quần gia bùng một chén thuốc đi vào, khề nhún người với Hiền Viên Tuyết, cung kính ở trước mặt Hiền Viên Dật nói: "Vương Gia, nên uống thuốc rồi."

"Được rồi, các người đều lui ra đi!" Hiền Viên Dật khoát tay nói, đảo mắt nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, "Tuyệt, để lưu lại."

Sau khi mọi người đều đi hết, hồi lâu, hấn mới mở miệng nói: "Tuyệt, đệ là người duy nhất huynh có thể tin nhiệm, nếu như....." Đột nhiên hấn dừng giọng nói lại, ánh mắt nhìn xuống, nhìn Nam Cung Tự ngủ say, đáy mắt nổi lên bi thương không dễ dàng phát hiện: "Nếu như có một ngày huynh không còn, hi vọng đệ có thể bảo vệ nàng được không."

—— Phiên bản hiện đại 【Thê Tử bên gối của Tà Vương】 Ngoại truyện nho nhỏ tặng sinh nhật cho Phong Linh Chi Thương ——

"Ông xã, sáng sớm anh đang làm gì thế?" Tự Tự mặc bộ đồ ngủ đi ra khỏi phòng khách, không ngờ phát hiện Dật đang bận rộn ở trong phòng bếp.

"Bà xã, anh đang làm bánh ngọt, em đoán thử coi hôm nay là sinh nhật người nào?"

"Là sinh nhật của anh sao?"

Mặt một tên con trai trầm xuống, thậm chí ngay cả sinh nhật của ông xã mình lúc nào cũng không biết?

"Không phải, đoán lại!"

Một nữ ngoạ đầu, như đang nghi ngờ, đột nhiên mắt sáng rực lên, giống như đã hiểu ra cái gì.

"Em biết rồi, là sinh nhật của hồ ly nhỏ, có đúng hay không?"

Người đàn ông nào đó về mặt mắt mắt trốn ở nhà vệ sinh, bà xã..... Bà xã vậy mà không so được với một con hồ ly, quá lừa bịp rồi.

"Sai! Đoán lại."

Một nữ cau mày, như đang ngẫm nghĩ cái gì, đột nhiên mắt lại sáng lên: "Em biết rồi! Là sinh nhật của em."

Một tên con trai im lặng triệt để, sinh nhật của anh ta quên thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả sinh nhật của mình cũng không nhớ, không phải trí nhớ kém bình thường!

Một bạn học rốt cuộc không thể nhịn được nữa ‘Phanh’ một tiếng, đẩy cửa đi ra, đôi tay đánh hình X: "Sai, sai, sai! Là tôi, là sinh nhật của Phong Linh Chi Thương tôi đây!" Thiệt là, đã làm bạn lâu như vậy (mặc dù là người tàng hình), cũng không biết sinh nhật mình.

Không mang theo bộ dạng đa thương người như vậy chứ, Tự Tự.

"Bạn học Phong Linh Chi Thương, tốt lắm, đừng nổi nóng, cậu còn không biết trí nhớ cô ấy sao? Lần trước còn quên mình."

"Có không? Mình thế nào không nhớ rõ?"

Hai người không hẹn mà cùng gật đầu một cái, trí nhớ này thật đúng là không phải kém bình thường.

"Chẳng qua cũng may tới kịp!" Một nữ bưng bánh ngọt vừa mới ra lò, nhìn về phía bạn học nói: "Bạn học Phong Linh Chi Thương, sinh nhật vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lấy ta có được hay không?

Edit: Phong Nguyệt

Đôi mắt Hiên Viên Tuyệt tròn to, vẻ mặt cứng nhắc khiếp sợ trong một khắc, đầu óc trống rỗng nhìn Hiên Viên Dật, độc trong người Vương huynh không phải đã giải rồi sao? Tại sao đột nhiên nói ra những lời nói này? Chẳng lẽ...

"Vương huynh, huynh định giao Vương tâu cho đệ?" Hắn đề ly trà trong tay xuống, ngược mắt lên nhìn gò má Nam Cung Tự đang ngủ say, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, mắt hơi híp lại: "Mặc dù không biết Vương huynh nói có ý gì, nhưng nếu huynh giao Vương tâu cho đệ, lâu ngày sinh tình, đệ không dám cam đoan sẽ không động tình với Vương tâu, không chừng ngày nào đó Vương tâu là đệ tức phụ(em dâu) của huynh."

Lời nói của Hiên Viên Tuyệt làm cho Hiên Viên Dật nổi giận, lông mày rậm rạp run lên, tiểu tử thúi, hắn còn chưa có chết đấy! Dám đánh chủ ý lên ái phi của hắn. Chỉ là trên mặt rất nhanh bình tĩnh lại, lời nói ác độc của đệ ấy, Hiên Viên Dật đã sớm đã lĩnh giáo rồi, cũng đã quen.

"Vương Gia! Mộc tướng quân cầu kiến." Quân gia đi vào, nhỏ giọng nói.

"Truyền!" Hiên Viên Dật khẽ nhếch môi, trên mặt rất là bình tĩnh.

"Vâng!" Quân gia đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Không phải Mộc Thương Li hắn nên ở tiền tuyến kháng địch sao, tại sao đột nhiên quay về, chẳng lẽ là tiền tuyến thất thủ? Điều này sao có thể? Hung Nô tuy là cường hãn, nhưng quân của bọn hắn chưa đủ hai mươi vạn, Đại Đường có năm mươi vạn đại quân làm sao có thể toàn quân bị diệt? Hiên Viên Tuyệt lo lắng đánh trống trong lòng, hắn vừa thấy Mộc Thương Li từ ngoài phòng đi tới, trong mắt lập tức nổi lên cơn tức giận nồng nặc, lạnh lùng nói: "Đánh một trận với nước Thục, ông dẫn một vạn binh lính khiến toàn quân bị diệt, chỉ còn người tướng quân còn sống, dd''ddaN''''LLL'''' quý;''''Doon Vương huynh không trị tội ông, bây giờ ông là Nguyên soái, không có ở chiến trường đánh địch, ngược lại chạy trở về làm gì? Chẳng lẽ ông quên lúc trước bảo đảm với Vương huynh như thế nào? Thua trận ông còn có mặt mũi trở về."

Chỉ thấy đầu Mộc Thương Li đội mũ sắt bằng bạc, thân mặc khôi giáp, bảo kiếm vững vàng giắt ở bên hông, dẫn một tên binh lính đi vào, chỉ thấy trong tay người binh lính kia mang theo một cái túi dính đầy máu, cung kính ở trước mặt Hiên Viên Dật, Mộc Thương Li trực tiếp làm như không thấy Hiên Viên Tuyệt, quý xuống nói: "Vi thần Mộc Thương Li bái kiến Vương Gia, Vương Gia Thiên tuế thiên thiên tuế."

Hiên Viên Dật nhấp khẽ một ngụm nước trà, thật lâu mới mở miệng hỏi: "Mộc tướng quân, tình hình bên kia như thế nào?"

"Quả thật Vương Gia đoán chính xác, Nhị hoàng tử phái Trần tướng quân dẫn hai mươi vạn đại quân từ cửa sau thành tiến vào, đã bị vi thần một lần hành động tiêu diệt." Mộc Thương Li ngẩng đầu lên kích động nói, nhìn về phía binh lính nháy mắt, binh lính hiểu ý đặt vật trong tay xuống trước mặt Hiên Viên Dật: "Trần tướng quân đã bị vi thần giết chết, đây là đầu của hắn ta, đặc biệt hiến tặng cho Vương Gia."

Hiên Viên Tuyệt bỗng nhiên bừng tỉnh hiểu ra, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật, nhếch miệng lên cười một chút, trong lúc vui vẻ mang theo khâm phục, thì ra là Mộc tướng quân suất lĩnh năm mươi vạn đại quân tấn công Hung Nô chỉ là nguy trang, thật ra mục tiêu thực sự là ôm cây đợi thỏ. dd''ddaN''''LLL'''' quý;''''Doon

Ánh mắt của Hiên Viên Dật rất lạnh lẽo, giờ đây được thay thế bằng ý cười trong mắt rõ ràng chính là mang theo vài phần hài lòng vì kế hoạch đã thành công, vẻ mặt có mấy phần mong đợi: "Mộc tướng quân, truyền khẩu dụ của Bản vương, Trần tướng quân lòng lang dạ thú, khởi binh tạo phản, đã bị chém chết. Treo đầu của hắn trên cửa thành bảy ngày bảy đêm!"

Mộc Thương Li nhủ mảy một cái, nhìn thấy nụ cười không rõ ràng trên mặt Hiên Viên Dật, ông chần chờ nói: "Vương Gia như vậy không ổn đâu? Nếu là treo đầu Trần tướng quân trên cửa thành, chắc chắn gây xôn xao cho cả thành Lạc Dương, chỉ sợ sẽ bức dây động rừng."

"Bản vương chính là muốn bức dây động rừng!"

"Vi thần ngu muội, xin Vương Gia nói rõ hơn."

Hiên Viên Tuyệt mở nắp ly trà nhẹ nhàng thổi lá trà trong đó, nhủ mảy nhìn về phía vẻ mặt vô cùng nghi hoặc của Mộc Thương Li, đảo mắt nhìn về phía Hiên Viên Dật đầy thâm ý: "Ý của Vương huynh là để cho Nhị hoàng tử biết khó mà lui."

Mộc Thương Li nghe vậy nghi ngờ trên mặt nhiều hơn mấy phần: "Vương Gia vạn lần không được, Nhị hoàng tử lòng lang dạ thú muốn soán vị cướp ngôi, nhưng nếu Vương Gia làm như vậy, chẳng phải là tiện nghi cho hắn? Nhân từ đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn đối với mình, xin Vương Gia nghĩ lại!" dd''ddaN''''LLL''''quý;''''Doon

"Kẻ địch của Vương huynh không phải Nhị hoàng tử, mà là người khác." Hiên Viên Tuyết nhàn nhạt mở miệng nói.

"Người khác? Tiểu vương Gia chỉ là người phương nào?"

"Trần Tử Hiên....." Hiên Viên Dật nâng cằm lên nhìn ra ngoài cửa sổ, môi mỏng nhợt nhạt, gió lạnh chậm chậm thổi qua rèm cửa, tay áo khẽ nhúc nhích.

Kẻ địch, trong lòng hắn không khỏi cười nhạo, nào chỉ là kẻ địch đơn giản như vậy?

Người trong ngực "ưm" một tiếng, từ từ mở ra đôi mắt sáng, sâu trong đôi mắt của Hiên Viên Dật có tia sáng nhỏ tất cả thu vào trong mắt Nam Cung Tự, trên mặt hắn không có cảm xúc dư thừa, nhưng nàng có thể thấy trong ánh mắt của hắn có vài phần tức giận.

"Dật, tức giận vì chuyện gì?" Nam Cung Tự ngồi dậy dựa trên lồng ngực của nam tử, nhẹ nhàng mà hỏi.

Ánh mắt Hiên Viên Dật hơi cúi xuống, bàn tay đã sớm giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn của Nam Cung Tự, mắt sáng thâm thúy nhìn nàng rất dịu dàng: "Ta đây là đang ghen, không phải tức giận."

"Vương đệ, vì thần xin được cáo lui trước!" dd''ddaN''''LLL''''quý;''''Doon Hiên Viên Tuyết và Mộc Thương Li đều rất biết điều rời đi.

Nam Cung Tự nhú mày một cái, ngừng đầu nhìn hắn: "Dật ăn dấm của người nào?"

Hiên Viên Dật hít sâu một hơi, dịu dàng lắm bả ở bên tai nàng: "Ăn dấm ở chỗ ái phi, nhớ tới tối hôm qua Bản vương không biết vì sao bị bắt đội nón xanh, rất muốn giết người." Bốn chữ cuối cùng hình như nghe rất nhẹ nhàng, nhưng là từ trong kẽ răng cứng nhắc nện ra.

"Mặc dù Dật là Vương Gia cao quý, nhưng quyền lực trong tay hoàng thượng quá lớn, muốn giết ta còn không dễ dàng?" Nam Cung Tự nhú mày nói, nụ cười trên mặt rất là ngọt ngào.

Đôi mắt dài hẹp của Hiên Viên Dật lập tức dâng lên một trận nhu hòa: "Tự, ta có thể phụ người trong thiên hạ, lại duy nhất không thể phụ nàng, càng không thể nào giết nàng."

Mắt Nam Cung Tự hơi ngược lên, trong mắt phát ra một tia ánh sáng: "Vậy người lấy ta có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Bị ăn sạch sành sanh (1)

Edit: Phong Nguyệt

Ánh mắt Hiên Viên Dật rung động, hắn..... Không nghe lầm chứ? Thế nhưng lời này quả thật từ trong miệng Nam Cung Tự nói ra.

Mặc dù chưa bao giờ thực hành nghĩa vụ phu thê, nhưng trên danh nghĩa bọn họ đã là phu thê.

"Tự, chúng ta đã là phu thê, nên không cần tái hôn?" Hiên Viên Dật nhú mày nói.

Ánh mắt Nam Cung Tự tràn ngập u oán nhìn chằm chằm Hiên Viên Dật, híp mắt nói: "Người có cưới ta hay không?"diễn!!đàn##Lê**Quý&&Đôn

Hiên Viên Dật ngăn ra, nhìn đôi mắt híp lại thành một đường thẳng kia, thật giống như đang nói không cưới ta, ta sẽ hưu phu.

Hắn nhú mày, cười nói: "Coi như đây là nàng đang bức hôn sao?"

"Có thể nói là như vậy!" Nam Cung Tự tiện tay bóc quả anh đào từ đĩa trái cây, nhét vào trong miệng Hiên Viên Dật.

Hiên Viên Dật ném được quả anh đào nàng đưa tới, rất chua, nhưng đầu lưỡi lại tràn ra vị ngọt ngào.

"Lý do tái hôn!"

"Lý do rất đơn giản, bởi vì người thành thân với Dật không phải là ta, mà là người khác, hơn nữa còn là một kẻ ngốc nghếch!" Nam Cung Tự không vui nói, mặc dù nàng có rất nhiều chuyện không nhớ rõ, nhưng nàng gả vào vương phủ như thế nào, bá đường với ai nàng đều nhớ, duy chỉ có một điều là lúc trước nàng quên chuyện nhiều lần ép Hiên Viên Dật xa nàng.

"A..... Như vậy!" Hiền Viên Dật nhất thời chợt hiểu, thì ra trong lòng nàng còn canh cánh chuyện này, nhưng sau khi nghe nàng nói như thế, chuyện bọn họ là phu thê trên danh nghĩa còn chưa nói tới, ngộ nhờ chuyện này bị Nhị hoàng tử mặt dày đó biết, hoặc bị lão hồ ly Trần Tử Hiền biết, không chừng ngày nào đó ái phi hần đang ở dưới mí mắt mình bị người đoạt đi mất.

Nam Cung Tự thấy hần nhất thời hiểu ra, giống như đồng ý, con ngươi bỗng nhiên phát sáng lên: "Vậy cuối cùng ngươi có muốn lấy ta không?"

Lập tức sắc mặt Hiền Viên Dật trầm xuống, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nếu Tự nhi đã bức hôn rồi, Bản vương không thể làm gì khác hơn là phụ xướng phụ tùy rồi." Thế nhưng nếu hần cưới ái phi, hần làm như mong muốn của nàng, dù sao hôn cũng hôn rồi, nên động vào chỗ nào cũng đều sờ soạng, cũng nên đến lúc.....

Nam Cung Tự nhận thấy được tầm mắt nóng như lửa rơi vào người nàng, mặt của nàng nhất thời như bị lò lửa nướng đến mặt đỏ bừng, trong lòng hơi ấm áp.

Nhưng nàng rất nhanh thu lại cảm xúc, khẽ ngược mắt, cường điệu nói: "Không phải bức hôn!"

Hiền Viên Dật cười khúc khích, cho dù ai cũng có thể nghe ra tiếng cười tràn đầy vui vẻ kia, mắt cũng híp lại thành một đường thẳng. Hần dùng gò má cạ vào mặt Nam Cung Tự, trên da thịt chạm nhau có loại mềm mại đến trong lòng vô cùng thân thiết, nhẹ giọng thăm thì ni non: "Được, không phải bức hôn." Đảo mắt nhìn về phía Thiên Vấn chờ ở ngoài phòng, trầm giọng nói: "Thiên Vấn!" diễn!!đàn##Lê**Quý&&Đôn

Mộ Thiên Vấn cổ nén đau nhức ở dưới mông, khắp khểnh đi vào: "Vương Gia!"

"Truyền lệnh xuống, chọn ngày tốt, Bản vương muốn tám người khiêng kiệu cưới đại tiểu thư Nam Cung vào cửa!"

Lời nói Hiền Viên Dật vừa nói ra, Mộ Thiên Vấn không khỏi không giải thích được "À?" một tiếng, ngược mắt nhìn về phía Vương Gia, có phải hần bị đánh đến hồ đồ rồi hay không? Nên nghe lắm? Hay người hồ đồ là Vương Gia? Đại tiểu thư Nam Cung trong miệng Vương Gia không phải là vương phi sao? Tuy nói ngày đó người báỉ đường cùng với Vương phi không phải là Vương Gia, nhưng theo những người bên ngoài, bọn họ đã là phu thê, hơn nữa mắt nhìn thấy Hoàng hậu cũng bức tới cửa, cũng còn may Vương Gia còn có ý định báỉ đường, nếu là hần sớm lo sợ tìm kế để đối phó với Hoàng hậu.

"Vương Gia, ngài nói đùa cũng hơi quá trớn." Vương Gia nhất định đang nói đùa, nhất định là như vậy, thế nhưng khi Mộ Thiên Vấn nhìn cặp mắt màu hổ phách kia, ánh mắt kia tuyệt đối không phải đang nói đùa, trên mặt hần lộ ra vẻ do dự, nói: "Nhưng Vương Gia, nhà mẹ đẻ của Vương phi không phải đã bị tịch thu gia sản rồi sao? Lấy chỗ nào cho tám người khiêng kiệu cưới Vương phi?"

Lời này không khỏi nhắc nhở Hiền Viên Dật, suy nghĩ một chút, ngược mắt nói: "Nhà Nam Cung còn mấy người sống?"

Mộ Thiên Vấn nói: "Bẩm vương gia, nhà Nam Cung hơn bảy mươi nhân khẩu hôm nay chỉ còn lại năm người sống, theo thứ tự là Nam Cung phu nhân, Nam Cung lão gia và hai nữ nhi còn nhỏ, La lão thái, về phần Nam Cung nhị tiểu thư cả ngày tê liệt nằm trên giường, cùng người chết không khác gì cả."

Hiền Viên Dật nghe vậy nhủ mảy nói: "Truyền khẩu dụ của Bản vương, phạm là người của Nam Cung gia đều phải đưa Nam Cung đại tiểu thư xuất giá, nếu có người nào chống lại, nhất định chém không tha!"

Khỏe miệng Mộ Thiên Vấn co quắp ba cái, nhà Nam Cung hơn sáu mươi nhân khẩu đều chết ở trên tay Vương Gia, người Nam Cung gia đều hận Vương gia và Vương phi đến tận xương tủy, chứ đừng nói sẽ đưa Vương phi xuất giá. Coi như chịu đưa Vương phi xuất giá, đó cũng là bị Vương Gia ép!

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thấy Mộ Thiên Vấn đi ra khỏi phòng, tầm mắt Hiền Viên Dật cuối thấp xuống, nâng cầm Nam Cung Tự: "Tự, nàng còn muốn cái gì?"

Nam Cung Tự nhủ mảy nhìn cặp mắt nhu tình kia, ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực của hần: "Muốn trái tim của ngươi."

Hiền Viên Dật bình tĩnh lại phát ra tiếng cười vui mừng nói: "Trái tim này vẫn luôn thuộc về nàng."

Như Nguyệt bùng bùng rửa mặt đang đi tới thư phòng, chỉ thấy Mộ Thiên Vấn từ thư phòng đi ra, nàng nhủ mảy một cái, mới vừa hần mạnh như rồng như hổ, hiện tại làm sao lại thành người què? Còn che cái mông.....

Mộ Thiên Vấn ngược mắt nhìn về phía Như Nguyệt, thấy ánh mắt nàng không hề chớp mắt nhìn hần chăm chăm, thấy vậy cả người hần không được tự nhiên, tức giận nói: "Bà cô, ngươi nhìn ta chăm chăm làm cái gì?"

Như Nguyệt tay cầm bồn rửa mặt để ở một bên trên ghế dài, nàng đi tới, nhìn về phía tay phải hần che cái mông: "Ngươi lại bị đánh?"

Cái gì gọi là 'lại' bị đánh, lời này làm sao lại nghe thật giống như hần thường ngày bị đánh? Mộ Thiên Vấn thẳm thờ dài một tiếng, quả thật từ sau khi Nam Cung Tự xuất hiện, hần thường bị ấn gậy, cũng không biết có phải hần và Vương phi có bất tự tương khắc hay không.

Thấy Mộ Thiên Vấn phải đi, Như Nguyệt vội vàng tiến lên kéo tay áo của hần: "Ngươi không thể đi!"

Mộ Thiên Vấn nghiêng đầu chán ghét nhìn về phía Như Nguyệt: "Đừng đụng ta, ghét nhất cái loại người dây dưa như ngươi!" Giọng điệu mang theo nồng nặc khinh bỉ, lần trước hần nói lời tuyệt tình như vậy, làm sao nàng thẳng thắn ý lại vào hần rồi hả?

Như Nguyệt cố nén lửa trong lòng lúc nào cũng có thể sẽ bộc phát ra lửa, lần lượt từ trong tay áo lấy ra một bình thuốc nước ở trước mặt hắn, tức giận nói: "Ai mà thềm đưng ngươi, nếu không phải xem ngươi hầu hạ Vương phi rất tốt, ta còn không để ý ngươi!"

Trông mắt Mộ Thiên Vãn nheo lại nói: "Đây là độc dược?"

"Mộ Thiên Vãn!" Như Nguyệt hoàn toàn bị chọc giận, đây là ngươi bức ta đấy! Lúc này nàng đưa tay bắt vai của hắn, hung hăng ném Mộ Thiên Vãn té ngã trên mặt đất, ngã ngay chỗ móng vừa mới bị đánh, đau đến mức nước mắt cũng nhanh chảy ra. Như Nguyệt "Hừ!" một tiếng, bước vào thư phòng.

"Đau quá ——" Mộ Thiên Vãn luôn miệng kêu đau, ánh mắt uất ức nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Như Nguyệt, xem ra hắn không phải có một bát tự không hợp với Vương phi, còn có bát tự không hợp với Như Nguyệt nữa.

Ánh trăng hình lưỡi liềm treo thật cao ở bầu trời màu xanh lam, ánh sáng trong veo như nước chiếu sáng khắp cả vùng đất.

Hiên Viên Dật đứng ở trong hành lang, chấp tay nhìn chăm chú ánh trăng nhu hòa, trong mắt nổi lên một chút phức tạp, chân mày đột nhiên nhíu lại, khăn lụa trong tay che miệng lại chột ho khan mấy tiếng.

Mộ Thiên Vãn từ trong nhà đi ra, tay cầm áo choàng tơ tằm màu vàng khoác lên trên bả vai Hiên Viên Dật, tầm mắt rơi vào khăn lụa dính máu trong tay của Hiên Viên Dật, tâm không khỏi căng thẳng, đáy mắt xẹt qua vẻ lo âu, hắn không có quấy rầy Hiên Viên Dật, chỉ yên lặng đứng ở một bên.

"Thiên Vãn." Hiên Viên Dật mấp máy môi, tấm lụa trong tay theo gió bay đi.

Mộ Thiên Vãn nhỏ giọng nói: "Thiên Vãn ở đây!"

"Có phải có cảm giác Bản vương rất ích kỷ phải không? Rõ ràng chính là rất nhanh nữa..... Nhưng vẫn nắm nàng không buông."

Mộ Thiên Vãn nghe vậy ngược mắt nhìn thấy trong mắt Vương gia có đau buồn mà trước nay chưa từng có, có chút kinh ngạc, là cảm giác sai lầm sao? Trong trí nhớ, Vương Gia mặc kệ từ lúc nào, trước tới nay luôn là người có dáng vẻ lạnh như băng, đi theo ở bên cạnh Vương gia lâu như vậy, hắn chưa từng thấy qua ánh mắt vắng vẻ lạnh lùng của Vương Gia.

"Vương Gia, Quý y không phải nói có thể trị hết bệnh của ngài sao?"

Hiên Viên Dật cũng hút một hơi khí lạnh mỏng manh: "Ai biết được?" Bệnh của hắn là gộp nhặt từng ngày, ngay cả diệu thủ hồi xuân Quý y cũng không có chữa khỏi bệnh của hắn.

Mộ Thiên Vãn cuối thấp xuống che ánh mắt ảm đạm của mình, không biết nên an ủi Vương gia ra sao, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu lên nói: "Đừng rồi! Vương Gia, Mộc tướng quân đưa tới mấy vị cơ thiếp, ngài xem....." Lời còn chưa nói hết, bị ánh mắt âm u lạnh lẽo của Hiên Viên Dật trừng mắt nhìn tới, rùng mình một cái: "Dạ, thuộc hạ biết nên làm sao rồi!"

Ngày hôm sau

Sáng sớm Nam Cung Tự bị Như Nguyệt từ trên giường đào lên, nói đám cưới đã định là ngày mai, phải theo tục lệ về nhà mẹ đẻ chờ đợi ngày đại hôn, kết quả Nam Cung Tự vừa ngủ gà ngủ gật vừa mặc cho nha hoàn tắm rửa thay y phục.

Bà mai uốn éo cái móng đi vào, thúc giục nói: "Đã xong chưa? Vương phi nhất định phải trước giờ Thìn trở về Nam Cung phủ, qua giờ Thìn sẽ gặp điềm xấu."

Chỉ nghe Như Nguyệt nói: "Xong rồi."

Nam Cung Tự lười biếng mở mắt ra, nhìn qua gương đồng, đầu tóc dài được Như Nguyệt khéo tay cuộn thành búi tóc hoa Mẫu Đơn, hai má có lưu hai sợi tóc như tơ, trâm cài tóc tinh xảo màu vàng còn khảm ngọc trai cắm vào tóc, ở chính giữa búi tóc đeo lên một cái vòng vàng Hoa Thắc, ở chính giữa khảm một Hồng Mã Nào trong suốt sáng long lanh, ở điểm giao nhau giữa hai đầu chân mày vẽ một đoá hoa Mẫu Đơn.

Hơi sững sờ, trong ngày thường nàng không có thói quen trang điểm, hôm nay trang điểm nhiều son phấn như vậy, thật là có chút không quen.

Bà mai đi vào, nhìn Nam Cung Tự mặc đồ này, không khỏi cảm thán nói: "Rất xinh đẹp!" Nói xong, bà vui sướng hài lòng mà đưa Nam Cung Tự tới cổ kiệu, nào biết Nam Cung Tự vừa lên cổ kiệu lập tức nằm ngủ ngay.

Thân thể của nàng lay động một cái theo trận rung động dữ dội, cổ kiệu chậm rãi lơ lửng giữa không trung, đi thẳng một đường về phía Tây.

"Tùng Tùng Tùng ——" Chiêng trống rung trời, Nam Cung Tự bỗng nhiên giật mình, vẻ mặt sợ hãi mở mắt ra, tay trắng nõn như ngọc nhấc lên một góc rèm cửa, chỉ thấy một người ngồi trên con ngựa cường tráng vọt qua trên đường lớn, vừa gõ chiêng vừa hô to: "Nam Cung đại tiểu thư trở về phủ, những người không có nhiệm vụ tự động tránh ra."

Nghe được tiếng chiêng trống, dân chúng chung quanh vội vàng lui sang một bên, bọn họ chen vai thích cánh (người đông chen chúc nhau), rồi rít ngang đầu quan sát, tiếng nghị luận thao thao bất tuyệt.

Nói đến Nam Cung đại tiểu thư, người không biết chắc chắn bị nói một câu "Đốt đặc cán mai". diẽn!!đàn###Lê**Quý&&Đôn

"Ô, Tà Vương phi tính diễn trò gì thế?"

"Ai biết được?"

"Chẳng lẽ Tà U Vương bỏ Tà Vương phi rồi? Nếu không người gõ chiêng gọi thẳng Tà Vương phi là ‘Nam Cung đại tiểu thư’?"

"Sai, đều sai hết! Nghe nói Tà Vương phi muốn tái hôn với Tà U Vương." Một người từ đám người chen đi lên trước nói.

Không ngoài dự đoán, nhiều tiếng hô kinh ngạc trong đám người, không phải đâu? Mọi người đều biết một năm trước Nam Cung Tự thay mặt muội muội gả cho Tà U Vương, bọn họ cũng đã là phu thê, Tà Vương phi tính diễn trò gì thế?

"Phi! Cả thành Lạc Dương người đều biết Nam Cung đại tiểu thư đã là người của Tà U Vương, còn làm ra chuyện này? Chỉ sợ người khác không biết nể dựa của nàng là Tà U Vương, sáu mươi nhân khẩu nhà Nam Cung đều bị nàng dùng thủ đoạn thâm độc giết chết hết, nàng còn có cái mặt mũi nào để trở về, thật là không biết xấu hổ." Tên còn lại nhỏ giọng nước bọt, phi nhỏ nói.

Thấy cổ kiệu chậm rãi đi qua, một người trong đó vội vàng nói: "Nói ít mấy câu, đừng làm cho Tà Vương phi nghe được, đầu này sẽ không giữ được."

Nghe dân chúng bên cạnh nói bóng nói gió, đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Tự trầm xuống, đáy mắt lóe lên một luồng khí lạnh lẽo sắc bén.

Thật lâu nàng mở miệng nói: "Dừng kiệu!"

Tiếng chiêng trống ngừng lại, cổ kiệu chậm rãi rơi trên mặt đất.

Nam Cung Tự được Như Nguyệt nâng đỡ đi ra, mọi người vội cúi đầu không dám nhìn thẳng nàng, ánh mắt bình thần của nàng lướt qua, tầm mắt rơi vào trên người nam tử đang run lẩy bẩy: "Mới vừa nói ta không biết xấu hổ là người sao?"

Trong giọng nói lạnh lẽo còn mang theo sát khí làm nam tử kia không khỏi rung mình một cái, ngẩng đầu lên đối mặt khuôn mặt trắng nõn tươi cười, má ối! Tà Vương phi đang bày ra vẻ mặt Tiểu Lý Tàng Dao (Nham Hiếm) nha, cái này không cười cũng may, cười một tiếng làm cho hần sợ đến chạy cũng không dám chạy.

"Vương phi tha mạng, thảo dân tiện miệng, thảo dân chỉ tiện miệng, cầu xin Vương phi tha mạng!" Nói xong, nam tử kia tự tát mình một cái.

"Người cũng biết mình tiện miệng nhỉ?" Nam Cung Tự nở nụ cười nồng nặc, nhún mày nói.

Như Nguyệt đi tới, liếc nhìn nam tử quỳ trên mặt đất, nhún mày nói: "Nói năng lỗ mồm mạo phạm Vương phi, tội đáng chém đầu!"

Nam tử bị Như Nguyệt hù dọa một cái như vậy, bị dọa sợ đến sắc mặt càng thêm tái nhợt, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng!"

"Như Nguyệt, hình như người bị mất trí nhớ thì phải, ta còn chưa có gả cho Vương gia! Làm sao có danh xưng là Vương phi?" Nam Cung Tự cường điệu nói.

Như Nguyệt hiểu ý, sửa lời nói: "Dạ, tiểu thư!"

Mắt phượng hẹp dài của Nam Cung Tự nhìn về phía nam tử kia, trong mắt toé ra một luồng khí lạnh âm u, khóe miệng tà ác cong lên, trầm giọng từng chữ nói ra: "Như Nguyệt, không phải hần cảm thấy ta không biết xấu hổ sao? Vậy hãy để cho hần nói đủ!"

"Vâng!"

"Tùng Tùng Tùng ——" Tiếng chiêng trống vang lên lần nữa, cổ kiệu chậm rãi rời đi, mọi người vội rít thở phào nhẹ nhõm.

Nam tử kia nói mỗi một câu "Nam Cung đại tiểu thư không biết xấu hổ!" Tự quát chính mình một bạt tai, một bên còn một nha hoàn trong coi, giám sát hần, nếu không người nào biết sự việc còn tưởng rằng hần là người ngu. Diễn!!Đàn&&Lê%%Quỷ##Đôn

Cổ kiệu ngừng lại ở trước cửa lớn Nam Cung phủ, bên ngoài kiệu truyền đến giọng nói của Như Nguyệt: "Tiểu thư, đến rồi!"

Khi Nam Cung Tự từ cổ kiệu đi ra, chỉ thấy vẻ mặt tiểu tụy của Mộ Dung Thị đứng ở trước cửa bức tóc, ở đó làm bầm lâu bầu, toàn bộ dáng vẻ bị điên, La lão thái khom người dất hai nữ hài tử ước chừng nhỏ hơn Nam Cung Tự mười một tuổi.

La lão thái vừa thấy Nam Cung Tự, nghiêm mặt, khom người nói: "Gặp qua Tà Vương phi!" Giọng nói lại cực kỳ xa cách lạnh nhạt.

"Ngọc Nhi, Ngọc Nhi của ta....." Tròng mắt đục ngầu của Mộ Dung Thị trong lúc bất chợt sáng lên, hai ba bước thẳng đứng ở trước mặt Nam Cung Tự, hai tay đầy nếp nhăn nâng khuôn mặt trắng nõn của nàng, nước mắt từ từ tuôn trào: "Ngọc Nhi, mẫu thân cho là con không bao giờ để ý tới ta nữa...."

Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mím chặt lên, Ngọc Nhi... Đáy lòng nàng không khỏi chế giễu một trận, ở trong suy nghĩ của Mộ Dung Thị, chỉ có người nữ nhi Nam Cung Ngọc này, Nam Cung Tự nàng chẳng là cái thá gì.

Như Nguyệt thấy người nữ nhân diện này ôm Nam Cung Tự thật chặt vào trong ngực, nhìn về phía đám nha hoàn trầm ngâm nói: "Người tới, kéo người nữ nhân diện này ra cho ta!"

"Các người không được qua đây, không được qua đây!" Mộ Dung Thị thấy mấy nha hoàn đi tới, hoang mang sợ hãi bảo vệ Nam Cung Tự ở sau lưng, nhìn về phía họ thì thầm.

Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tự trùng mắt nhìn nha hoàn của Mộ Dung Thị trước mắt, lạnh lùng nói: "Lui ra!"

Mấy nha hoàn đi theo buồng lỏng tay ra, Mộ Dung Thị xoay người ôm Nam Cung Tự vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ đầu của nàng, lẩm bẩm nói: "Ngọc Nhi ngoan ngoan, đừng sợ, đừng sợ, có mẫu thân ở đây, ai cũng đừng nghĩ mang con rồi khỏi ta."

Mẫu thân, ha ha, cái từ này đối với Nam Cung Tự mà nói rất xa lạ? Nhiều châm chọc.....

Tầm mắt của Mộ Dung Thị đột nhiên bình tĩnh nhìn vào nốt ruồi trên khóe môi của Nam Cung Tự, một tay đẩy nàng ra: "Người không phải là Ngọc Nhi của ta, người không phải là Ngọc Nhi, người là yêu quái, là tai tinh chuyển thế." Cảm xúc đột nhiên kích động tiến lên bắt được cổ áo của Nam Cung Tự: "Người giấu lão gia ở chỗ nào? Người trả lão gia lại cho ta, còn có Ngọc Nhi nữa, người trả bọn họ lại cho ta....." Lời còn chưa nói hết, lập tức bị Như Nguyệt từ phía sau đánh ngắt xiu, mềm nhũn ngã trên người của Nam Cung Tự. Diễm!!Đàn&&Lê%%Quý##Đôn

"Mang phu nhân trở về phòng, không có lệnh của ta không cho phép bà ta rời cửa phòng nửa bước!" Nam Cung Tự nhàn nhạt mở miệng nói.

"Vâng!" Nha hoàn tiến lên đỡ Mộ Dung Thị đi vào phòng.

Cuối cùng La lão thái không nhận được tức miệng mắng to: "Tốt! Tốt lắm, một nhà bị người chia rẽ, bây giờ người hài lòng rồi phải không?"

Nam Cung Tự dời bước chân nhìn lướt qua La lão thái, dừng lại bước chân, giọng hồ hững nói: "Là bọn họ thiếu nợ ta." Bỏ xuống những lời này, sải bước đi về phía cửa chính.

Lúc này ánh sáng chiều tà đã chuyển sang màu đen, hoàng hôn mang theo ngọn gió mát thổi nhẹ nhàng mà tới, xuyên thấu qua cánh ve lạnh buốt, gió nhẹ thổi làm cho cành lá của cây Bạch Dương đung đưa, ở ánh nắng chiều chiều rọi, càng thêm lộ ra vẻ cứng cáp, càng thêm cao lớn. Cành lá đung đưa qua lại theo ánh nắng xế chiều, xen lẫn bóng của cây chiếu rọi xuống, từng điểm một rơi xuống.

Căn thứ năm của nhà Nam Cung có mấy căn viện tử nhỏ, trước đây là nơi của tiểu thư, chính giữa viện có một núi giả, sau núi giả chính là một ao hoa sen, đến mỗi khi mùa hè, nước trong ao hiện đầy màu trắng, màu hồng của hoa sen, chung quanh còn lại trồng đầy cây hoa hồng, khắp sân lưu lại một mùi thơm ngát làm say lòng người.

Nam Cung Tự ngồi ở trên xích đu đung đưa, giương con mắt nhìn chân trời chiều.

Đột nhiên tay áo của nàng bị cái gì kéo lấy, nàng đảo mắt nhìn về phía trước mặt hai tiểu hài tử, tiểu hài tử mặc y phục màu hồng phấn cau mày nói: "Đại tỷ, đại nương nói tỷ giấu phụ thân đi, có phải thật vậy hay không?"

Hai người tiểu hài tử một người tên là Nam Cung Lan, một người tên là Nam Cung Lư, là muội muội cùng cha khác mẹ của nàng, nhưng vốn chém đầu cả nhà Nam Cung, nhưng hai muội muội còn là một đứa bé ngây thơ không biết gì, cho nên miễn xá cái chết của hai người họ.

Nam Cung Tự suy nghĩ một chút, nhíu mày hỏi: "Lan Lan, Lư Lư, các người hi vọng ông ta trở lại sao?"

Nam Cung Lan và Nam Cung Lư nghe vậy liếc nhìn nhau một cái, nhìn về phía Nam Cung Tự không hẹn mà cùng lắc đầu, cái này rất ngoài suy nghĩ và dự đoán của Nam Cung Tự.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lại xuất hiện khả năng mưu sát phu quân

Nam Cung Lư kéo tay áo Nam Cung Tự, nói: "Đại tỷ, đừng để phụ thân trở về được không, người rất hung dữ, trở lại sẽ bắt nạt mẫu thân, khiến cho mỗi buổi tối mẫu thân đau đến kêu lên!"

"Đúng vậy! Phụ thân lúc nào cũng bắt nạt mẫu thân, còn không cho Lan Lan, Lư Lư ngủ cùng mẫu thân."

"Cho nên đại tỷ, cầu người nhất định phải giấu kín phụ thân đi, không nên để đại nương tìm được nha."

Hai tỷ muội người một câu ta một câu, thái độ Nam Cung Tự liền cổ quái thêm một phần, sau khi nói chuyện xong, giống như bị đánh thẳng vào, sắc mặt đỏ dần khóe miệng co quắp, vốn đang lo lắng họ sẽ đuổi theo nàng mặc kệ mọi thứ đòi cha, kết quả tuyệt đối là ngoài dự liệu của nàng.

"Xích ——" một tiếng cười thật thấp giống như nước suối trong thung lũng dịu dàng dễ nghe phát ra từ trong miệng Nam Cung Tự, hai tý muội nghi hoặc nhìn về phía nụ cười vui vẻ trên mặt nàng, rất nhanh, nàng kiềm chế tiếng cười, gật đầu một cái nói: "Ta bảo đảm, đời này các ngươi sẽ không bao giờ gặp được hấn nữa."

"Dạ, đại tỷ tốt nhất." Hai tý muội kích động nói, Nam Cung Lan lấy ra một bọc mứt táo được gói bằng tơ lụa từ trong tay áo, lần lượt để trên đầu gối Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự nhú mày nói: "Đây là cái gì?"

"Mua chuộc!" Nam Cung Lư ngây thơ cười nói.

Mua chuộc?

Khóe miệng Nam Cung Tự khẽ rút vài cái, hai đứa trẻ này mới mấy tuổi, cũng biết mua chuộc người khác.

"Lư Lư, chúng ta trở về thôi, trời sắp tối rồi, ta sợ!" Nam Cung Lan hai tay ôm thật chặt tay Nam Cung Lư, đáng thương nói.

"Được!" Nam Cung Lư gật đầu một cái, nhìn về phía Nam Cung Tự nháy mắt, ngươi hiểu.

"." Nam Cung Tự im lặng hoàn toàn, hai đứa bé này trưởng thành thật sớm! Nhưng mà nhìn qua liền ưa thích, đặc biệt là khuôn mặt non nớt kia, có loại kích động muốn tới xoa bóp.

Ba ngày sau, ngày đại hôn.

Tà U vương tái hôn với Nam Cung Tự là chuyện gây huyền ảo xôn xao dư luận, hôn sự này làm long trọng chưa từng có, trong mắt người ngoài, đây chẳng qua là một hôn sự xa hoa long trọng, nhưng trong mắt Trần Tử Hiền và Nhị Hoàng tử, đây tuyệt đối là đang khiêu khích!

Sáng tinh mơ, Hiền Viên Dật liền đặc biệt phái người tới trang điểm cho nàng.

Sáng sớm, gió thổi nhẹ, lụa mỏng cuộn cuộn nổi lên một góc, ngoài cửa sổ hoa rơi vào bên trong, mùi thơm ngát xông vào mũi.

Bên trong phòng, màn trướng bằng voan mỏng, bình phong thêu hoa, hoa văn chạm trổ trên cánh tủ, trên giường lớn làm bằng gỗ đàn hương, Nam Cung Tự nằm nghiêng trên giường, đang cực kỳ buồn ngủ, chỉ nghe bên tai truyền tới tiếng Như Nguyệt kêu: "Vương phi. Vương phi."

Chân mày Nam Cung Tự nhíu nhẹ, um một tiếng, thật lâu sau, một khắc nàng mở mắt kia, nhìn trước mắt mười mấy cung nữ mặc quần áo màu đỏ đứng xếp hai hàng chỉnh tề, khóe môi Nam Cung Tự hơi rút một cái.

Thay hi phục tân nương, chải đầu, trang điểm một chút cũng không cần dùng nhiều người như vậy chứ?

Vương Gia cũng quá khoa trương rồi. . . .

Tiếng nhạc êm ái vui mừng vang lên, ba con ngựa trắng dẫn đường phía trước, phát ra tiếng vó ngựa 'tạch tạch tạch', đỉnh đầu kiệu hoa to lớn màu đỏ thẫm, ước chừng mười tên kiệu phu, một đường đi về phía Nam Cung phủ.

Bên ngoài Nam Cung phủ, một con ngựa trắng ngừng lại, chỉ thấy Hiền Viên Dật bất ngờ ngồi trên lưng ngựa, một đầu tóc dài đen nhánh được kim quan vén lên thật cao, bên dưới một đôi mày kiếm kia là tròng mắt màu hồ phách được ánh nắng chiếu xuống, nổi lên một chút ánh sao, khóe môi lộ ra một chút ý cười khiến ai cũng nhìn ra được sự vui mừng, màu da trắng nõn, làm nền cho hi phục đỏ thắm tuấn mỹ vô cùng, đáng người cao gầy.

Hiền Viên Dật rất ít khi xuất đầu lộ diện, không có mấy người gặp được hấn, cho nên hàng xóm láng giềng vừa nghe nói Tà U vương đích thân cưới Nam Cung Tự làm vợ, ríu rít tới tham gia náo nhiệt, hơn phân nửa là đến xem rốt cuộc dung mạo trong truyền thuyết của Tà U vương có phải rất xấu xí hay không, ríu rít dò đầu quan sát, một lão thái bà trong đó kinh hô: "A, đây làm sao lại gọi là dung mạo xấu xí, rõ ràng chính là mỹ nam anh tuấn."

"Nghe nói Tà U vương không chỉ có bề ngoài bình thường, hơn nữa còn là một người bảy tám mươi tuổi. Nhưng thấy người thật, hoàn toàn là hai người mà!"

Nghe đề tài nghị luận của những bách tính kia, sắc mặt Hiền Viên Dật trầm xuống, khóe miệng gật gật, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Ván, nói: "Tìm ra người tung tin cho Bốn vương, nam, giết, nữ, đưa đến trại lính."

Mộ Thiên Ván do dự nói: "Chỉ sợ Vương Gia biết nàng là ai, cũng sẽ không đưa nàng vào quân doanh."

Nghe giọng điệu hấn người này là nữ, một nửa đuôi lông mày Hiền Viên Dật dựng lên, hừ lạnh nói: "Bốn vương mặc kệ người đó có chỗ dựa vững chắc như thế nào, đã đắc tội với ta, Bốn vương muốn đi lại dám không đi!"

Mộ Thiên Ván nói chắc như đinh đóng cột: "Vương Gia sẽ không làm như thế với nàng, bởi vì nàng chính là đối tượng đón dâu hôm nay của Vương Gia!"

Nghe vậy, Hiền Viên Dật sững sờ, liếc nhìn Mộ Thiên Ván: "Là Tự nhi truyền ra lời đồn?"

Mộ Thiên Vấn dùng sức gạt đầu một cái, không sai, làm tổn hai Vương gia người chính là Vương phi!

"Tại sao Tự nhi muốn làm như vậy?" Trên mặt Hiên Viên Dật đầy vẻ nghi ngờ.

"Vương phi nói rồi, nam nhân bản tính phong lưu, không chống đỡ được mỹ nhân quần quít chặt lấy, dĩ nhiên! Vương Gia cũng không ngoại lệ, vì để tránh cho ngày sau trêu hoa ghẹo nguyệt, từ mấy ngày trước Vương phi liền bắt đầu rải lời đồn, làm tổn hại hình tượng Vương Gia!"

Hiên Viên Dật dùng một chút, không khỏi than một tiếng: "Sớm biết ái phi dụng tâm lương khổ, ta nên ngồi kiệu đến nghênh đón."

Khóe miệng Mộ Thiên Vấn khẽ co quắp, Vương Gia thật đúng là phụ xướng phụ tùy!

"Tân nương tử đến!" Nam Cung phủ truyền đến tiếng cười vui mừng, chỉ thấy đầu Nam Cung Tự đội khăn voan đỏ, không thấy rõ vẻ mặt nàng giờ phút này, người mặc một bộ váy toàn thân đỏ tươi, hai bên trái phải được bà mối cùng Như Nguyệt nâng đỡ đi ra.

Tươi cười sung sướng trên mặt Hiên Viên Dật ai cũng có thể nhìn thấy, nhìn Nam Cung Tự ngồi vào trong kiệu hoa, tảng đá lớn trong lòng hấn cuối cùng cũng rơi xuống đất, Tự nhi, ta muốn khiến người trong cả thiên hạ biết, ta mới là nam nhân duy nhất của ngươi.

Tiếng pháo bùm bùm vang lên, đội ngũ rước dâu chậm chậm đi về hướng Tà Vương phủ.

Rất nhanh đội ngũ rước dâu dừng trước cửa Tà Vương phủ.

"Tà U vương, Tà Vương phi giá lâm, mọi người cúi người hành lễ ——"

Theo giọng nói của người chủ trì, tân khách dự tiệc phía trước rồi rít cung kính cúi người hành lễ nam tử trên ngựa.

"Mời tân lang xuống ngựa, đá cổ kiệu ba cái, cổng tân nương qua bên ——"

Hiên Viên Dật ngay lập tức xuống ngựa, bước chân thon dài đứng nhìn kiệu hoa đỏ thắm trước mặt, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, nhắc chân ‘cốc cốc’ đá cổ kiệu ba cái.

Mảnh ngọc cạnh kiệu tuôn rơi ru xuống, gió nhẹ từ từ phát qua, chuỗi ngọc trai trên mảnh phát ra âm thanh của chuông bạc linh động vui tai.

Một lúc sau, một bàn tay ngọc thon thon trắng nõn như ngó sen đưa ra, vịn trên tay Hiên Viên Dật.

Mây rậm Hiên Viên Dật khẽ nhú, chột lỏi kéo, đem Nam Cung Tự từ bên trong kiệu kéo vào trong ngực của mình, bẻ ngang lấy nàng, làn váy thật dài theo bước chân hấn di chuyển kéo trên mặt đất, lúc qua bên nha hoàn liền tranh thủ kéo làn váy trên đất lên, thuận lợi qua chạu than.

Rất nhanh tới trước cửa đại sảnh, nha hoàn đã sớm chuẩn bị xong cuốn lụa đỏ thắm một bên đưa cho Hiên Viên Dật, một bên đưa cho Nam Cung Tự, trong miệng giống như là ăn mật táo thật ngọt: "Cung chúc Vương Gia, Vương phi đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử, bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm."

Lời nói này khảm trong tâm Hiên Viên Dật, hải lòng gạt đầu., sau đó quần gia móc ra một bọc túi tiền đưa cho nha hoàn.

"Tạ Vương gia ban thưởng!"

Trong hành lang ngồi hai bên trái phải đều là quan cao bổng lộc quan viên Nhất Phẩm, mọi người đứng dậy hành lễ với Hiên Viên Dật: "Tham kiến Tà Vương gia, Vương Gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Ánh mắt Hiên Viên Dật thân nhiên lướt qua mọi người, nâng tay nói: "Chúng khanh gia không cần đa lễ!"

"Tạ vương gia!" Quan khách rồi rít ngồi xuống.

"Nhất bái Thiên Địa ——" giọng nói người chủ trì kéo dài, âm thanh trang trọng lại không mất đi vui mừng.

Nam Cung Tự nhớ không rõ mình làm bao nhiêu lễ, dập đầu bao nhiêu đầu, chỉ nhớ rõ bên ngoài hi khăn trần đầy tiếng cười vui sướng.

"Đưa vào động phòng ——" bên tai lần nữa truyền đến giọng nói chói tai của người chủ trì, tay Nam Cung Tự gắt gao lỏi kéo một bên cuốn lụa đỏ thắm, theo sát bước chân của Hiên Viên Dật, rất nhanh đi tới tân phòng.

Sắc trời từ từ âm đạm xuống, trên hành lang treo đèn lồng chấp chòn theo gió, ngoài cửa sổ mưa phùn nghiêng ngang, giọt nước theo mái hiên lạng lẽ nhỏ xuống, tạo nên một vòng gợn sóng trên mặt đất, giống như thờ dài giống như giữ lại.

Nha hoàn im lặng hầu ở hai bên phòng ngủ, bưng mâm đựng trái cây, đậu phộng, hi bánh vật phẩm đại hôn đứng lễ nghi tiến vào tân phòng.

Tân phòng được bố trí ở Yêu Nguyệt Các, trong phòng ngủ là giường lớn làm bằng gỗ đàn Hương Mộc trên, ở giữa giường đỏ để một miếng tơ lụa màu trắng.

Bọn nha hoàn mang đậu phộng, hạch đào rắc lên trên chăn, ngụ ý sớm sinh quý tử.

"Chúng nô tỳ chúc mừng Vương gia, chúc Vương Gia, Vương phi sớm sinh quý tử, ân ái trọn đời." Như Nguyệt cùng bọn nha hoàn liền vội vàng tiến lên hành lễ nói.

"Ha ha. Nói thật hay! Thường mỗi người hai mươi lượng." Mặt Hiến Viên Dật giãn ra cười ra tiếng, cho dù là ai cũng có thể nghe ra tiếng cười kia tràn đầy vui mừng, mắt cũng híp lại thành một đường thẳng.

Bà mai cầm lấy chuỗi Ngọc Như Ý nha hoàn đưa tới, cung kính hướng Hiến Viên Dật nói: "Giờ lành đến, xin Vương Gia vén hi khăn lên cho tân nương tử."

Bà mai cùng nha hoàn đều lui ra, bên trong phòng lâm vào một hồi yên tĩnh xinh đẹp say lòng người, Nam Cung Tự dường như có thể nghe được tiếng hít thở phập phồng không ngừng của mình, mặc kệ tính tình của nàng ổn định vững vàng cỡ nào, nàng vẫn là tân nương thẹn thùng của Hiến Viên Dật.

"Tự nhi." Tiếng gọi dịu dàng như nước, nhu tình nhộn nhạo vô biên, từng tia một rót vào trong lòng của Nam Cung Tự.

Ánh mắt Hiến Viên Dật khẽ xao động, nhìn Nam Cung Tự ngồi im trên giường, hần cầm chuỗi Ngọc Như Ý lên đi tới phía nàng. Hi khăn bị hần chậm rãi kéo đi, Nam Cung Tự cũng cảm giác nhịp tim của mình giống như bị hần níu lấy, khiến cho nàng có chút không thở nổi.

Đồ trang trí bên trong phòng đỏ rực rơi hết vào tầm mắt, mặt của Nam Cung Tự ẩn dưới tua chuỗi ngọc của mũ phượng, cũng ẩn giấu vẻ mặt của nàng trong tròng mắt.

Hiên Viên Dật khoe miệng gọi lên một chút ý cười say lòng người, như hoa đào tràn ra trong đêm tối, yêu mị mê người. Bàn tay hần bắt lấy chiếc cảm thon của Nam Cung Tự, đem mặt ngọc nàng đến chính diện, hần lần nữa nhẹ giọng nói: "Tự nhi."

Nam Cung Tự vừa nhấc mắt, chỉ thấy ngón trở tay trái hần cời nút áo, từng nút áo một, lồng ngực trắng nõn cường tráng từng điểm từng điểm lộ ra, Nam Cung Tự không khỏi nuốt nước miếng một cái, say đắm nhìn chằm chằm hần cời ra từng nút áo, có chút mong đợi, có chút hoảng hốt, lòng của nàng như mưa bụi ngoài phòng quấy rầy, dây dưa.

Nam tử khẽ cúi người, ấn lên một nụ hôn hậu trên trán trơn bóng của nàng, lại chậm rãi dời đi.

"Háo sắc!" Môi mọng của hần hơi khẽ mở, gọi lên một chút ý cười say lòng người.

Nam Cung Tự chợt cảm thấy gương mặt nóng bỏng tựa như lửa đốt, lửa toát ra từ trong tròng mắt trong suốt của nàng, thật giống như muốn bốc cháy lên, giọng điệu đùa giỡn như vậy, vẻ mặt yêu nghiệt như vậy, thật là khôn kiếp!

Hần xoay người đi đến trước bàn, cầm bình ngọc lên, rót hai ly rượu, nhìn thẳng về phía Nam Cung Tự nói: "Nương tử lại đây uống ly rượu giao bôi!"

Nam Cung Tự nghe lời đi đến, cầm ly ngọc hần đưa lên, cánh tay hai người quấn quít thật chặt ở chung một chỗ, ngẩng đầu khẽ nhấp một ngụm rượu, nàng chợt che miệng ho khan: "Khụ khụ ——" rượu này thật mạnh!

Hiên Viên Dật giơ tay phải lên, ngón trở êm ái lau rượu tràn ra trên khoe miệng nàng, trong mắt xẹt qua một chút u ám: "Nàng không ăn cơm một ngày rồi, chắc là đói bụng lắm, ta đi nấu cơm cho nàng ăn." Hần biết bây giờ Nam Cung Tự còn chưa thực sự khôi phục ý thức, hần đột nhiên muốn trốn tránh, tay áo lại bị Nam Cung Tự túm.

Tại sao? Bọn họ cũng bái đường rồi, vì sao hần vẫn không chịu. Là bởi vì nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trí nhớ sao?

Ánh mắt Nam Cung Tự lấp lánh, nghiêm túc nói: "Ta không sao, thật sự!"

Hiên Viên Dật xoay người nhìn về phía nàng, cau mày nói: "Tự nhi, nàng không cần để ý ta...ta." Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Nam Cung Tự kiểm chân, hai tay vòng qua cổ của hần, môi đỏ mọng cứng rắn ngăn chặn miệng của hần, ra vẻ không đếm xỉa.

Bị hôn như vậy, Hiến Viên Dật tròn to hai mắt, một trận co rút tràn ra từ tim, cộng thêm nồng đậm rung động.

Bất cứ nam tử nào đều không thể kháng cự sức hấp dẫn của nàng, hần cũng là nam nhân.

Đối mặt với chủ động của Nam Cung Tự, Hiến Viên Dật không do dự nữa.

Phịch một tiếng, chớ Nam Cung Tự nằm trên sàn nhà cứng rắn thì liền bị hần nghiêng người đè ép, con ngươi hẹp dài màu hồ phách nổi lên một chút ánh sáng nhu hòa long lanh, Tự nhi. Hần đưa ra một quyết định vĩ đại, ăn nàng!

"Tự nhi. Tự nhi." Mỗi một lần hôn, đều vô cùng thân thiết gọi tên của nàng, âm thanh trầm thấp khàn khàn giống như mưa chú, từng tia một thấm vào đáy lòng Nam Cung Tự, kích thích tầng tầng gợn sóng.

Hai mắt nhắm chặt của Nam Cung Tự từ từ mở ra, trong mắt đầy nước: "Ừm." Nàng thẹn thùng ưm một tiếng.

Cánh môi hai người chạm nhau, môi của hần thật mềm, còn mang theo mùi rượu giống như say lòng người.

Từng trận mùi rượu nồng nặc không ngừng từ trong miệng hắt bay ra, giống như có thể hôn khiến nàng say, hắt cạy hàm răng nàng ra, hấp thu vị ngọt trong miệng nàng.

Vừa rời môi Hiên Viên Dật, hai người đều kịch liệt thở hổn hển, mặt Nam Cung Tự nóng bỏng giống như bị đốt sạch, hòa lẫn mồ hôi trên mặt Hiên Viên Dật, nhìn gương mặt tuấn mỹ trước mắt này, ánh mắt mập mờ khác thường.

Hai tay Hiên Viên Dật nâng mặt ngọc nóng bỏng của Nam Cung Tự, xuân thủy sâu trong mắt di chuyển làm người ta chìm đắm vào trong ấm áp: "Nếu như hiện tại nàng hối hận, ta cũng sẽ không buông tha nàng." Giọng nói của hắn trầm thấp dịu dàng, như rượu ngon khiến cho nàng say đắm.

Dứt lời, hắn ôm nàng càng chặt hơn, gần sát lồng ngực, như muốn hòa tan thân thể của nàng vào trong người hắn, lại như sợ nàng đổi ý, ở trong ngực hắn dần dần đánh mất chính mình.

"Dật."

Hiên Viên Dật bế ngang người trong ngực đặt trên giường, giờ cánh tay lên đem màn trướng được làm từ tơ sống quý giá trước giường kéo xuống, ngọc trai màu bạc cùng hoa hải đường thêu trên trướng, nhẹ nhàng đóng đưa theo gió.

.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70-2: Lại xuất hiện khả năng mưu sát phu quân 2

Gió thổi một góc rèm cửa sổ bung lên, ánh mặt trời màu vàng xuyên qua song cửa sổ rộng mở chiếu vào, chiếu lên hoa văn chạm chỗ trên giường lớn làm bằng gỗ tử đàn bên trong phòng.

Nam Cung Tự cả người đau nhức tỉnh lại, khẽ giật giật thân thể, liền có thể cảm giác toàn thân giống như nhanh chóng rời ra, đau quá.

Nàng ngồi dậy, chân gấm tơ lụa theo cử động của nàng rơi xuống lộ ra da thịt sáng bóng, thân mình lạnh lẽo, tầm mắt Nam Cung Tự sững sờ nhìn xuống, khoe miệng lúc này hung hăng co quắp, cái đó. . . Ai có thể nói cho nàng biết đã xảy ra tình huống gì?

Nam tử nằm ở một bên ưm một tiếng, lật người đưa tay ôm nàng, một khắc chân gấm rút xuống trên mặt đất kia, sắc mặt Nam Cung Tự đen xuống, mí mắt vừa kéo, lúc này mắt choáng váng, không chỉ mỗi mình không giải thích được tại sao lại không mảnh vải che thân, ngay cả y phục trên người Hiên Viên Dật cũng không cánh mà bay rồi.

"Hiên Viên Dật ——" một tiếng rống rung trời vang dội cả vương phủ, nha hoàn đang bận rộn, gãi sai vật rồi rít dừng công việc trong tay lại, tập thể rùng mình một cái.

"Vương gia. . . ." Mộ Thiên Vấn nghe bên trong nhà truyền đến tiếng Vương gia kêu thảm thiết, hắt vội vã xông vào, bị sát khí nồng đậm trên người Nam Cung Tự đánh tới làm cho toàn thân tuôn mồ hôi lạnh, dùng sức bày ra gương mặt 'cái gì ta cũng không nhìn thấy', 'phanh' một tiếng thanh thúy vang lên, cửa bị đóng lại.

"Đau quá ——" Hiên Viên Dật luôn miệng kêu đau ngã trên mặt đất, quần áo trên giường nhỏ rơi xuống trên người hắn, che đầy thân thể cường tráng trắng nõn, hắt giờ tay nhẹ nhàng sờ cái trán bị đập vào đầu giường, con ngươi hẹp dài trần ngập u oán nhìn chằm chằm thiên hạ đàng đàng sát khí trên giường, một bộ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

Nam Cung Tự nổi đóa, nàng cũng chỉ ngủ một giấc, liền bị. . . hắn ăn sạch sành sanh, nhưng mà tên đầu sỏ gây nên mọi chuyện lúc này lại lộ ra vẻ mặt hết sức uất ức.

Hình như là đang tố cáo nàng thô lỗ, cả một bộ tiểu tức phụ chịu ủy khuất.

Ủy khuất? Nàng không ủy khuất, hắn ủy khuất cái rắm à?

Nam Cung Tự mặc quần áo vào đứng lên, cắn răng một cái đậm chân một cái, lạnh lùng nói: "Nói! Rốt cuộc chàng làm cái gì với ta?"

Con ngươi Hiên Viên Dật rung rẩy, trông mắt thâm thúy lộn xộn đứng trước mặt người, có cái gì không đúng! Tự nhi sẽ không hung dữ với hắn như vậy, cả một dạng mẫu dạ xoa, đôi mắt thâm thúy lạnh như vậy, giọng nói như vậy, cử chỉ như vậy.

"Nương tử, ngày hôm qua chúng ta bái đường, thành thân, dĩ nhiên là làm chuyện vợ chồng."

Nghe vậy, Nam Cung Tự ngẩn ra, giống như bị đá kích thật lớn, sắc mặt đỏ ửng khoe miệng co quắp. Nhất định là nói vậy! Nàng nhớ rõ ràng ngày hôm qua nàng thoa hết mặt nạ của Ngự Thần y sau đó liền hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể bái đường thành thân cùng hắn? Lấy cớ này cũng quá nát đi?

"Hiên Viên Dật, chàng nói bậy!" Nam Cung Tự nheo lại trông mắt, hai quả đấm nhỏ nhẹ nhàng nắm thành quyền, chọt đấm lên ngực Hiên Viên Dật.

Sắc mặt Hiên Viên Dật trầm xuống, ôm ngực ho khan: "Khụ khụ. . . ." Máu theo khóe miệng tràn ra ngoài.

Nam Cung Tự liền giật mình, nhú mày, quyền này cũng không dùng sức lớn đâu, vậy mà có thể đánh hấn học máu? Nếu nàng dùng lực hơn nắm thành, chẳng phải là hấn một quyền sẽ mất mạng sao? Không đúng, thân thể Hiên Viên Dật luôn luôn rất cường tráng, hơn nữa còn có nội đan của nàng hộ thể, làm sao có thể không chịu nổi một kích như vậy?

"Nương tử, nàng. nàng muốn mưu sát chồng à? Ta mà chết, thì nàng phải thủ tiết." Hiên Viên Dật giơ tay lên lau tơ máu trên khóe miệng, nhường mảy, trần ngập u oán nói, âm thanh tràn đầy uất ức, một bộ biểu tình đáng thương, như đang lên án tội lỗi vừa rồi của Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, rõ ràng là một bộ dáng vẻ không chết được, hừ một tiếng, hí mắt nói: "Trước khi chàng chết, ta bỏ chàng trước."

Rõ ràng là đầu sói xám phúc hắc, lại mở mắt to như nai con thuần khiết, vô tội giống như là bị nàng khi dễ: "Nương tử, nàng thật sự muốn bỏ vi phu? Chẳng lẽ nàng quên tối hôm qua nàng nói sẽ chịu trách nhiệm với ta, vậy mà trong nháy mắt nàng liền trở mặt không nhận người rồi hả?"

Chịu trách nhiệm.

Mặt Nam Cung Tự lúc này so với đáy nồi còn đen hơn, chuyện như vậy, không phải nên là nữ nhân uất ức, nam nhân chịu trách nhiệm sao? Nhưng đầu sỏ gây nên lại dùng ánh mắt vô tội như vậy nhìn nàng, khiến nàng tức giận không có nơi chứa.

Nàng hoàn toàn phục hấn, nhức đầu vuốt vuốt trán, đè nén trái tim đang hùng hực lửa giận, cố gắng hết sức khiến cho mình bình tĩnh lại: "Hiên Viên Dật, chàng giải thích rõ ràng cho ta, rốt cuộc là người nào ăn trước?"

Ở chỗ sâu trong đáy mắt Hiên Viên Dật lưu động ý cười giống như trêu tức: "Là nàng bức hôn trước, sau đó ăn ta sạch sành sanh, nếu nương tử không tin lời ta nói, ta có nhân chứng!" Nói xong, hấn hướng về phía ngoài phòng kêu một tiếng: "Thiên Vãn!"

Thật lâu sau, chỉ thấy Mộ Thiên Vãn đi vào, Nam Cung Tự hí mắt hỏi: "Vương gia nói Bồn cung bức hôn, thật sự có chuyện này?"

"Thật sự có chuyện này!" Mộ Thiên Vãn hơi ngần ra, theo bản năng trả lời, nâng mí mắt nhìn Nam Cung Tự, Vương phi không phải là lại mất trí nhớ chứ?

Nghe vậy, đầu óc Nam Cung Tự trống rỗng, điều này sao có thể? Nhìn hấn không giống như đang nói dối, nhưng tại sao nàng không có một chút ăn tuợng? Trí nhớ dừng lại ở lúc đi Tây Vực quốc, nàng giương con mắt ngây ngẩn nhìn mưa bụi mịt mù ngoài cửa sổ, trong không khí không có mùa đông rét lạnh thấu xương kia, ngửi thấy mùi vị mùa xuân.

Sự thật chứng minh, dường như nàng quên mất một chuyện.

"Nương tử, bây giờ nàng có thể tin tưởng ta không nói bậy chứ?" Hiên Viên Dật đột nhiên mở miệng nói, dòng nước sâu trong mắt lưu động nhu tình gọn sồng.

Nam Cung Tự không thể tin được chính mình sẽ buộc hấn bái đường, hơn nữa còn đem hấn. Nghĩ tới đây, nàng cũng không dám nghĩ thêm nữa, có chút ảo não, có chút hận không thể cạy đầu óc của mình ra xem một chút đến cùng có phải bị gi sét hay không.

Thấy Nam Cung Tự giống như là bị đá kích thật lớn, giống như linh hồn đi ra khỏi phòng, Hiên Viên Dật rầu rĩ che ngực, làm bộ đáng thương nhìn bóng lưng nàng, nói: "Nương tử, nàng đi đâu vậy?"

"Đi tắm, rửa sạch sẽ nước miếng của chàng còn ở trên người ta." Nam Cung Tự cắn răng nghiêng lợi nói, trên người không chỗ nào không có dấu vết hấn lưu lại, hạ thân càng thêm cực kỳ khó chịu, chuyện đã đến mức này, nàng cũng không thể không thừa nhận sự thật này.

Hiên Viên Dật cười dịu dàng: "Nương tử, đúng lúc vi phu cũng muốn tắm, không bằng chúng ta tắm uyên ương được không?"

Vốn là đè nén lửa giận trong lòng bị một kích của Hiên Viên Dật, Nam Cung Tự hoàn toàn cảm tức, bước chân nàng dừng lại thật lâu, trong mắt tất cả đều là lửa giận, thật giống như lửa giận hùng hực thiêu đốt, "Hiên Viên Dật. . . ." Lúc nàng xoay người, nghênh đón là lồng ngực ấm áp rắn chắc của hấn, còn có mùi thơm cơ thể đặc thù của nam nhân.

"Nam Cung Tự, mặc kệ nàng có thừa nhận hay không, nàng đã là nữ nhân của Bồn vương, đời này nàng chỉ có thể là của ta, phải là của ta." Giọng điệu bá đạo lại mang theo nhu tình vô biên, tiếng nói giống như ma chú, gắn từng chữ bay vào trong tai nàng.

Ánh mắt Nam Cung Tự khê run, tại sao, tại sao lời nói này của hấn lại như rót mật vào trong lòng nàng, ở đáy lòng khuếch tán ra, kích thích tầng tầng gọn sồng, cảm giác rất kỳ quái, lúc trước đối với hấn chỉ là thích, nhưng mà hiện tại lại dần dần yêu nam nhân này.

Tại sao lại có loại cảm giác này.

Mộ Thiên Vãn đứng một bên hoàn toàn thành không khí, tuy rằng thấy nhưng không thể trách, nhưng mà dù sao hấn cũng chưa lấy vợ, nhìn thấy Vương gia cùng Vương phi mập mờ, có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

"Vương Gia, không xong, xảy ra chuyện lớn." Đột nhiên Hồ Phách sắc mặt vội vã xông vào, bước chân nặng dần dần chậm lại, chỉ thấy Hiên Viên Dật ôm thật chặt Nam Cung Tự, Hồ Phách không khỏi nuốt nước miếng một cái, trong lòng cả kinh, không phải nàng làm hỏng chuyện tốt của Vương gia rồi chứ? Đối mặt với cặp con người sắc bén tựa như đao của Vương gia, sự thật chứng minh, nàng tới không đúng lúc.

Nam Cung Tự từ trong ngực hần ngo ngoáy đi ra, liếc nhìn Hồ Phách, nhú mồm nói: "Các người từ từ nói chuyện." Dứt lời, nàng liền đi ra khỏi phòng.

Lúc này hơi thở hung ác của Hiên Viên Dật mang theo mong muốn ăn thịt người, thật vất vả phá hư ý xấu của mẫu dạ xoa này, thế nhưng nửa đường lại giết ra một Trình Giảo Kim, hần tức giận đến cực kỳ căm tức, đảo mắt trừng về phía Hồ Phách, từ trong kẽ răng nện ra một chữ: "Nói!" Tốt nhất là có đại sự, nếu không phải vậy. . .

Hồ Phách lo lắng đề phòng thận trọng nói: "Vương gia, Tản, Lưu Ly, Lạc tam quốc liên thủ đột kích, 30 vạn đại quân uy hiếp biên cảnh Đại Đường, Mộc tướng quân suất lĩnh 50 vạn đại quân đang cùng ba Phiên Vương đối kháng, Mộc tướng quân truyền quân báo về, khẩn cấp cầu viện."

Nghe vậy, Mộ Thiên Vấn tiến lên ôm quyền nói: "Vương gia, thuộc hạ nguyện ý suất lĩnh đại quân đi trước cứu viện."

Hiên Viên Dật chấp tay ngưng mắt nhìn mưa phùn mịn mù ngoài cửa sổ, ánh mắt liếc nhìn Mộ Thiên Vấn xung phong đảm nhận, trầm giọng nói: "Mộ Thiên Vấn!"

Trong bụng Mộ Thiên Vấn lúc này vui mừng, đây chính là cơ hội thật tốt để hần ra mặt, liền vội vàng tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Có Thiên Vấn!"

"Truyền khẩu dụ Bôn vương, đề chiến Thống lĩnh có thể điều động 10 vạn đại quân, tiến về phía biên cảnh án binh bất động!" Hiên Viên Dật nhìn mưa phùn mịn mù, đáy mắt thoáng qua một chút tia sáng.

"Án binh bất động?" Trên mặt Mộ Thiên Vấn tràn ngập nghi ngờ cùng mất mát, Hung Nô 30 vạn đại quân đang dồn ép tới cửa, Vương gia lại chỉ điều động mười vạn binh mã, hơn nữa còn án binh bất động, rốt cuộc dụng ý của Vương gia ở chỗ nào?" Thuộc hạ ngu muội, kính xin Vương Gia nói."

"Nhị Hoàng tử khởi binh tạo phản không phải là muốn mưu triều soạn vị, nhưng nếu Đường triều rơi vào tay hần, đừng nói Nhị Hoàng tử muốn lên ngôi ngôi Hoàng đế, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả tước vị cũng không thể bảo đảm." Khóe miệng Hiên Viên Dật khẽ nhếch, hần đã sớm dự liệu được nước láng giềng sẽ liên thủ đột kích, Nhị Hoàng tử khởi binh tạo phản, tất cả ba Đường Phiên vương dẫn năm vạn tinh binh vào thành Lạc Dương, đều lý do muốn cần vương (xả thân vì triều đình). Cần vương cũng không phải là Đường Kim Thánh Thượng, mà là Tà U vương hần.

Phải biết rằng nước láng giềng xung quanh chưa từng liên thủ khởi binh tấn công Đường Quốc đều bởi vì Hiên Viên Dật, trong truyền thuyết có nhắc qua một câu như vậy, Tà U vương người, được thiên hạ. Hôm nay nước láng giềng biết được Nhị Hoàng tử cùng ba Đường Phiên vương muốn liên thủ hủy diệt Tà U vương, đây là một cơ hội tốt, liền liên thủ tấn công Đường Quốc.

Đối mặt với việc nước láng giềng liên thủ tấn công Đường Quốc, hần lại lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, Nhị Hoàng tử sẽ không ngu đến mức đem Đại Đường chấp tay nhường người ta, nhất định sẽ lấy đại cục làm trọng, trước bỏ xuống nội chiến cùng Tản, Lạc, Lưu Ly tam quốc đối kháng.

"Ta hiểu! Vương Gia dùng binh lính của Nhị Hoàng tử để chống đỡ ngoại địch, nhất định sẽ có thương vong, đến lúc đó Nhị Hoàng tử nếu muốn tái khởi binh tạo phản, người thắng kia nhất định là Vương gia." Mộ Thiên Vấn bừng tỉnh hiểu ra, thì ra việc nước láng giềng liên thủ tấn công Đại Đường đều nằm trong tính toán của Vương gia, Vương gia quả thật là thâm tàng bất lộ!

"Vương gia anh minh!" Mộ Thiên Vấn cùng Hồ Phách ôm quyền trăm miệng một lời nói.

Chung quanh Lưu Ly Các tràn đầy sương mù màu trắng, sương khói lác đác, từng đợt sương trắng chung quanh nhộn nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70-3: Lại xuất hiện khả năng mưu sát phu quân 3

Bọn nha hoàn xách theo nước đi đi lại lại về phía ôn tuyền thêm nước, trong suối nước cánh hoa tươi đẹp đủ loại màu sắc hình dạng đang lay động.

"Vương phi!" Bọn nha hoàn thấy Nam Cung Tự đi vào, cung kính gọi một tiếng.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi xổm người xuống, tay ngọc thon thon lướt nhẹ qua ôn tuyền, nhiệt độ vừa vặn, ngược mắt liếc nhìn nha hoàn canh giữ ở một bên: "Được rồi, đừng lui ra đi!"

"Dạ!"

Đội sau khi nha hoàn rút khỏi, Nam Cung Tự bỏ xiêm y đỏ thắm trên người đi, chỉ còn một bộ quần áo ngủ màu trắng mỏng manh như sa đi vào hồ tắm, ngâm mình trong nước ấm áp, cả người khó chịu, hạ thân giống như bị lửa thiêu làm đau, nàng nằm bên cạnh ao bạch ngọc tựa vào bên thềm thạch, tầm

mắt rơi xuống vết hôn có thể thấy rõ trên ngực, đó là dấu vết hằn lưu lại, tại sao vừa nghĩ tới hân, ở đây lòng liền kích thích tăng tăng gợn sóng

Thân thể Nam Cung Tự bắt đầu dần dần mệt mỏi, lười biếng khép lại cặp mắt thanh tịnh đẹp đẽ kia.

Từ trên hành lang truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng quần áo va chạm xột xoạt, Như Nguyệt đứng ngoài phòng, đang giơ tay muốn gõ cửa thì liền nghe giọng nói dịu dàng lười biếng từ trong nhà truyền đến: "Như Nguyệt!"

Như Nguyệt rút tay trở về, đáp một tiếng: "Dạ, Vương phi!" Đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy trong suối nước nóng khói mù lượn lờ, Nam Cung Tự nửa thân trần vai, giống như con cá mạnh mẽ vẫy vùng trong nước, một đầu tóc đen nhánh ẩm ướt khoác lên trên lưng trắng nõn như ngọc của nàng, trái tim Như Nguyệt mất hồn nhìn một màn trước mắt, thế nhưng không muốn phá vỡ hình ảnh lúc này, lẳng lặng đứng đó. (diennn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

"Tình huống bên kia như thế nào?"

Nam Cung Tự thấy Như Nguyệt chậm chạp chưa lên tiếng, từ từ mở cặp mắt tối đen như mực kia ra, nhân nháy liếc mắt nhìn cô gái nhỏ đang sững sờ đứng ở trước mặt.

Như Nguyệt sững sờ, kể từ sau khi Vương phi mất trí nhớ, thì chưa bao giờ quá quan tâm tình huống bên kia, hôm nay tại sao lại đột nhiên hỏi? Nàng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì, liền mở miệng nói: "Vương phi, Tô quân sự phái người đưa lời nhắn đến, nói là quan phủ muốn niêm phong sông bạc cùng xuân lâu."

Nghe vậy: "Rầm rầm ——" Nam Cung Tự đứng dậy đi từ trong hồ nước ra, nàng cời quần áo ngủ ướt nhẹp ra, đổi lại một kiện áo Thủy Yên xanh biếc, hơi nước tỏa ra màu xanh hoa cỏ trên váy dài, bên ngoài khoác chiếc yếm sa mỏng màu xanh biếc: "Há? Người nào to gan như vậy lại dám đối nghịch với bản cung."

Như Nguyệt theo sát phía sau nàng, nói: "Nghe nói là đương nhiệm Tổng tri phủ nguyên là quan phụ mẫu Ký Châu, bởi vì biểu hiện xuất sắc thăng lên 3 cấp, Tổng tri phủ cương trực ghét đua nịnh, thiết diện vô tư, ngay cả Vương Gia cũng kính hân ba phần, bởi vì hân cảm ghét bài bạc, ba tháng nhậm chức ngăn ngừa liền niêm phong tất cả sông bạc cùng kỹ viện lớn nhỏ của thành Lạc Dương."

"Há?" Nam Cung Tự dừng bước chân, đảo mắt nhìn về phía Như Nguyệt, cười nói: "Ngươi thật sự tra được tất cả lai lịch của vị Tổng đại nhân kia."

Nghe vậy, Như Nguyệt đỏ mặt, bĩu môi nói: "Vương phi ngươi cũng đừng giấu cọt ta, ta không phải là vì sông bạc cùng xuân lâu mới đi tra lai lịch vị Tri phủ kia." Nói thật, nàng quả thật có chút hảo cảm với vị Tổng tri phủ kia, mới đầu hai mươi đã làm Tri phủ thành Lạc Dương, tuổi trẻ tài cao, hơn nữa dung mạo còn rất thanh tú, chỉ là trái tim nàng đã thuộc về người khác, thế không phải Mộ Thiên Văn thì không lấy.

"Nghe ngươi nói như vậy, bản cung thật muốn gặp qua vị Tổng tri phủ này." Nam Cung Tự nhú mày, khóe miệng cười sâu hơn mấy phần. Tục ngữ nói đúng, quan mới nhậm chức đốt ba tầng lửa, đáng tiếc năm lửa này của Tổng đại nhân lại đốt nhầm nơi rồi.

Gần tối, mây mù thật dày nặng nề chiếm cứ trên trời, mặt trời chiều chỉ có thể chừa một chút xú khe hở, bắn tán loạn từng ráng sắc màu đỏ thẫm, giống như cá lội ở sâu trong đại dương, tình cờ lẫn lộn qua ánh sáng màu vàng.

Một xe kiệu màu vàng kim khảm ngọc do bốn người khiêng, hơi thở vững vàng đi đến hướng đường phố náo nhiệt.

Một nữ tử ngồi trên xe kiệu, tóc đen thui xoắn thành một búi tóc, trăm cài ngậm châu tinh xảo bằng vàng ròng cắm nghiêng trên búi tóc, trên trán rơi xuống tua chuỗi ngọc, sa mỏng màu trắng che mặt ngọc thanh tú, một con hồ ly trắng như tuyết nằm lười biếng trên đầu gối.

Ban đêm thành Lạc Dương khu vực phồn hoa nhất, dĩ nhiên không phải là sông bạc cùng thanh lâu.

"Phu nhân, tới rồi." Bên ngoài kiệu truyền tới giọng nói dịu dàng của Như Nguyệt, cỗ kiệu nhẹ nhàng lung lay một chút, chậm rãi ngừng lại, dừng trước cửa một sông bạc.

Nam Cung Tự từ cỗ kiệu đi ra, ngẩng đầu nhìn về hướng bảng hiệu phía trên: "Sông bạc Tuyệt Sắc", nơi này chính là sông bạc lớn nhất thành Lạc Dương, không phải là người nào cũng có thể đi vào đánh cuộc, phải là đệ tử nhà giàu hoặc là vọng môn quý tộc, mang theo năm trăm ngàn lượng trở lên, là nơi vui đùa ăn chơi trác táng.

Không ai biết trang chủ sông bạc này là người ra sao. Ngay cả mọi người làm việc trong sông bạc cùng thanh lâu cũng không biết thân phận của nàng, chỉ biết là vị trang chủ này lai lịch không nhỏ, người thôi! Còn sống chính là vì cái chữ 'tiền' này, dĩ nhiên! Nam Cung tự nàng cũng không ngoại lệ, nàng gả vào vương phủ không bao lâu liền mở sông bạc cùng thanh lâu này, muốn mở sông bạc phải có tiền vốn, đây cũng là lý do tại sao nàng cầu kết thổ phỉ cướp bóc quân ngân của Hiến Viên Dật.

Nhưng tiền nàng kiếm được không chỉ dựa vào sông bạc cùng thanh lâu, còn có thể thu tiền làm việc của một ít quan lại quyền quý.

Tuy nói Tà U vương có núi vàng núi bạc, nhưng bên ngoài hân đặc tội không ít người, ở triều đình càng kết thêm không ít thù, không chừng ngày nào đó liền bị ám sát, vì đề ngừa ngộ nhớ, vẫn là giữ lại khoản tiền cho chắc chắn.

Một gã sai vặt canh giữ ngoài cửa vừa thấy là Trang chủ tới, vội vàng dẫn nàng đi vào từ sau viện, đi vào sương phòng trong lầu các.

"A, Trang chủ ngài đã tới, nếu ngài không đến, Tuyệt Sắc phường chúng ta cũng sắp bị quan phủ phá hủy." Người tới chính là quan sự sông bạc, chỉ thấy hần gầy trơ xương mặc một bộ gấm hoa lệ, giữ lại hai chòm râu, ước chừng bốn mươi mấy tuổi.

Nam Cung Tự cầm nước trà gĩa sai vật đưa tới lên, khẽ nhấp một ngụm, nhuận cổ họng, nhú mày cười nói: "Không phải ta đã tới sao? Ta đã nghe Nguyệt Ngân nói đến sự việc kia, người đi mời Tổng tri phủ tới đây ngồi một chút, đến nói chuyện niềm phong." Nguyệt Ngân trong miệng nàng chính là Như Nguyệt, bởi vì không thể tiết lộ thân phận, cho nên tên cũng sửa lại.

Vương quan sự đầu tiên là ngăn người, không phải là Trang chủ muốn mua chuộc Tổng tri phủ chứ? Nhưng mọi người đều biết Tổng tri phủ là người công minh liêm khiết, nổi danh thiết diện vô tư, làm sao có thể bị mua chuộc dễ dàng? Nhưng thấy đáng về Trang chủ một bộ tình thế bất buộc, hần liền đáp một tiếng, "Dạ!" Xoay người liền rời đi.

Như Nguyệt kêu gĩa sai vật bên trong phòng đi ra, di chuyển đến gần người Nam Cung Tự, lúc này mới nói: "Vương phi, không phải là người muốn bại lộ thân phận chứ?"

"Có gì không thể?" Nam Cung Tự xem thường nói, nàng chính là muốn cho Tổng tri phủ đó biết khó mà lui.

Như Nguyệt nhú mày một cái: "Nhưng như vậy sẽ bại lộ thân phận của người, nếu truyền ra bên ngoài, dân chúng nói xấu sau lưng người, dẫn đến lời ong tiếng ve."

Phải biết nữ nhân cả đời chú trọng nhất danh tiết, sông bạc, thanh lâu đều là nơi nữ nhân kiêng kỵ nhất.

Trên mặt Nam Cung Tự cười như không cười, nói xấu? Người nói xấu nàng còn ít sao? Nàng không chút để ý phun ra ba chữ: "Tập quen."

Khỏe miệng Như Nguyệt khẽ co quắp, đúng vậy! Nếu là Vương phi khác chắc chắn có thể thu liễm, nhưng vị Vương phi trước mặt này lại trước sau khác biệt, tiếng xấu lan xa, vẫn còn có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy, từ bần mà chẳng hồi tanh mùi bần, không chút nào để ý vụn vặt người ngoài thấy nàng thể nào, bội phục!

Mười ngón tay nhỏ dài của Nam Cung Tự hợp lại cùng một chỗ chồng lên nhau, chống chiếc cằm thon, lông mi nàng hơi khép, liền che lại cảm xúc phức tạp trong con ngươi kia, như đang ngẫm nghĩ cái gì, đột nhiên mở miệng hỏi: "Như Nguyệt, người cảm thấy Vương gia đối với ta như thế nào?"

Nghe vậy, trên mặt Như Nguyệt lộ ra nụ cười ngay sau đó, chỉ nói một chữ: "Tốt!" Cũng đã chứng tỏ cái nhìn của nàng.

Nam Cung Tự nhú mày, liếc nhìn Như Nguyệt, đảo mắt nhìn về phía vài vệt bóng đen chiếu trên song cửa sổ.

"Trang chủ, Tổng tri phủ đến."

"Mời hần vào!"

"Vâng" bóng đen kia biến mất trong tầm mắt nàng, thật lâu sau, lại lộn trở về, lần này chiếu lên song cửa sổ là hai cái bóng đen.

"Kéo kẹt" một tiếng thanh thúy vang lên, cửa bị Vương quan sự đẩy vào, theo sau lưng là một thiếu niên mặc quan bào màu đỏ, chỉ thấy đầu hần mang mũ cánh chuồn, người mặc quan bào đỏ thẫm, dáng người thon dài, trên đường nét tuấn mỹ là ngũ quan y hệt đạo khắc, tao nhã lịch sự, chân thành đi vào.

"Tổng đại nhân, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ!" Nam Cung Tự lạnh nhạt đứng dậy, nhìn về phía hần chỉ vào cái ghế ở một bên, ý bảo hần ngồi xuống.

Tổng Quan Ngọc nhú mày quan sát nữ nhân che mặt trước mặt, khi hần chống lại cặp mắt thâm thúy trầm tĩnh trong suốt kia, trong lòng khẽ run lên, một đôi mắt sắc bén, giống như có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của đối phương, ở trong quan trường hần gặp qua rất nhiều loại người, hiểu được cách nhìn ra tính cách người khác qua tướng mạo, trực giác nói cho hần biết, nữ nhân này không dễ chọc, cũng không phải kẻ tầm thường.

Người còn sót lại bên trong phòng cũng tự giác thối lui, chỉ để lại Như Nguyệt canh giữ ở một bên.

Hần ngồi ở một bên ghế, nhìn về phía Nam Cung Tự nói: "Không biết vị cô nương này xưng hô như thế nào?"

Khỏe miệng Nam Cung Tự lạnh nhạt, vết cười lúc này sâu thêm mấy phần, từng chữ một báo danh: "Tiểu nữ tử họ Nam Cung, tên một chữ Tự!"

Nghe vậy, động tác dùng quạt của Tổng Quan Ngọc tạm ngừng, nhú mày nói: "Nam Cung Tự?" Thấy nàng gật đầu một cái, không khỏi nhú mày, kỳ quái, tại sao nghe cái tên này quen tai như vậy, giống như thường nghe dân chúng nghị luận cái tên này trên đường phố. Nhưng mà hần rất nhanh thu liễm lại suy nghĩ, chẳng cần biết nàng là ai, sông bạc này hần định là niềm phong rồi!

"Nam Cung trang chủ, hôm nay người gặp bốn quan, nếu là muốn dùng bạc để mua chuộc bốn quan, chi sợ là người uống phí ý định rồi, sông bạc này bốn quan định là niềm phong rồi!" Giọng nói kiên định không có một tí thương lượng, đây cũng luôn luôn là tác phong của Tổng Quan Ngọc.

Trông mặt Nam Cung Tự bỗng neho lại, môi đỏ mọng hé mở: "Nhưng nếu bốn cung dùng quyền để uy hiếp Tổng đại nhân, người vẫn không thay đổi ý định niềm phong sông bạc?"

Bốn cung? Tổng Quan Ngọc đưa tay vỗ bàn, chỉ vào Nam Cung Tự lạnh lùng nói: "Điều phụ lớn mật, lại dám giả mạo hoàng thân quốc thích, chính là từ

tội, uy hiếp mệnh quan triều đình tội càng thêm một bậc!"

Như Nguyệt đứng dậy, không yếu thế chút nào nói: "Người to gan là người Tổng đại nhân, lại dám vô lễ với Tà Vương phi như thế, tội đáng cắt đi chức quan, biếm làm thứ dân."

Tà Vương phi?

Ngón trỏ Tổng Quan Ngọc ở giữa không trung rủ xuống, nhìn Nam Cung Tự, trong mắt toát ra nửa tin nửa ngờ: "Có bằng chứng gì chứng minh người là Tà Vương phi?"

"Như Nguyệt!" Nam Cung Tự liếc nhìn Như Nguyệt, kêu một tiếng.

Như Nguyệt hiểu ý, từ thắt lưng áo lấy kim bài vương phủ ra, đặt trước mặt Tổng Quan Ngọc: "Lệnh bài Tà Vương phủ, thấy Vương phi còn không mau quý xuống?"

Tổng Quan Ngọc vội vàng quỳ trên mặt đất, hướng về phía Nam Cung Tự ôm quyền nói: "Vi thần không biết là Tà Vương phi, vừa rồi nếu có chỗ nào đắc tội, kính xin Tà Vương phi tha lỗi."

"Tổng đại nhân trực tiếp mạo phạm bổn cung, tội danh không nhỏ, nhẹ thì cắt đi chức quan, biếm làm thứ dân, nặng thì cả đời giam cầm trong địa lao, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt trời." Nam Cung Tự nhẹ nhàng nói, nhưng từng chữ đều mang theo gai.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70-4: Lại xuất hiện khả năng mưu sát phu quân 4

"Vương phi bớt giận!" Tổng Quan Ngọc cúi đầu cực kỳ thấp, không thấy rõ sắc mặt hẳn lúc này.

Nam Cung Tự chậm rãi nheo lại đôi mắt, dứt khoát đi thẳng vào nội dung chính: "Một câu thôi, sông bạc Tuyệt Sắc cùng Xuân lâu người niêm phong, hay không niêm phong?"

Tổng Quan Ngọc là một người thông minh, dĩ nhiên biết ý tứ của Vương Phi, nhưng hắn tiếp nhận hoàng mệnh, sông bạc cùng kỹ viện cả thành Lạc Dương cơ bản đã bị hắn niêm phong, chỉ còn lại sông bạc Tuyệt Sắc cùng Xuân lâu chưa niêm phong, nếu không niêm phong, chắc chắn rước lấy bất bình từ người của những sông bạc, thanh lâu đã bị niêm phong, nhưng nếu niêm phong, thì sẽ đắc tội Tà Vương phi, đồng nghĩa với việc đối nghịch với Tà U vương, hắn nhận chức chưa được mấy tháng, liền đụng phải Tà Vương phi, trong lòng bị ép vô cùng khổ!

"Vi thần chính là tiếp nhận hoàng mệnh, đem tất cả sông bạc cùng kỹ viện thành Lạc Dương niêm phong, sông bạc Tuyệt Sắc cùng Xuân lâu đều không ngoại lệ!" Đắc tội thì đắc tội, hắn không thêm đếm xỉa đến.

"Hả?" Nam Cung Tự khêu đuôi mày, rất có hứng thú nhìn về phía Tổng Quan Ngọc, đáy mắt đều là vẻ tán thưởng, không tệ không tệ, rất có can đảm, đáng tiếc là hữu dũng vô mưu. "Nếu bổn cung tước đi chức quan của người, Tổng đại nhân người cho rằng người còn có quyền lực niêm phong hay không?"

Nghe vậy, sắc mặt thư thái của Tổng Quan Ngọc tái nhợt, ý tứ của Vương phi cho thấy rõ bất kỳ thế nào hắn đều không niêm phong được, hắn nhủ nhủ mày: "Nhưng niêm phong sông bạc cùng kỹ viện là hoàng mệnh, là ý tứ của Tà Vương gia."

Nam Cung Tự nâng chung nước trà lên, cầm nắp trà, hoa lan ngẩng lên, nhẹ nhàng lướt qua lá trà, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới nói: "Vậy để thôi, đi nói cho Vương Gia, nếu hắn niêm phong, bổn cung liền hưu phu, để cho hắn xem rồi tự xử lý đi!"

Chỉ thấy khóe mặt Tổng Quan Ngọc giật một cái, hưu phu cái từ này lại từ trong miệng một nữ tử nói ra đoán chừng chỉ có một người là Nam Cung Tự, về vị Vương phi này, hắn cũng có nghe qua, Tà U vương là đại nhân vật như thế nào, trong mắt người ngoài là thánh thần không thể mạo phạm, lại đối với Tà Vương phi muốn gì được đó, nhu tình như nước.

(dienmn++++danmn^leeee^&&quy~~donnn)

"Cốc cốc cốc ——" chỉ nghe ngoài cửa truyền đến ba tiếng giòn vang, truyền đến giọng nói của Vương quân sự: "Trang chủ, có vị cô nương cầu kiến!"

"Mời nàng vào đi!"

"Dạ!"

"Bổn cung có khách, không thể khoản đãi Tổng đại nhân." Trên mặt Nam Cung Tự thu lại nụ cười, hướng về phía Như Nguyệt lạnh nhạt nói: "Như Nguyệt, tiễn khách!"

Như Nguyệt đáp một tiếng: "Dạ!" Nhìn về phía Tổng Quan Ngọc chỉ ra ngoài phòng nói: "Tổng đại nhân, mời!"

"Vi thần cáo lui!" Tổng Quan Ngọc đứng dậy, không nói gì thêm nữa, , đẩy cửa cùng hồng y nữ tử sát vai mà đi.

Bước chân Như Nguyệt dừng lại, xoay người nhìn về phía nữ tử áo đỏ, ánh mắt thư thái trùng lớn, nàng không phải là Trần Từ Hiên tâm phúc bên cạnh Hồng Trần sao? Kỳ quái, tại sao nàng lại ở đây? Sợ bị Hồng Trần nhận ra, nàng tiêu sái bước ba bước ra ngoài.

Vương quân sự dẫn Hồng Trần đi vào, nhỏ giọng nói với Nam Cung Tự: "Trang chủ, đã đưa người tới!"

Ánh mắt Nam Cung Tự nhìn về phía Vương quân sự khoát tay nói: "Ừ, người lui ra trước đi!"

"Dạ!" Vương quân sự đáp một tiếng, đi ra khép cửa lại.

"Người chính là Trang chủ sông bạc Tuyệt Sắc Quỷ La Sát?" Ánh mắt Hồng Trần quan sát trên dưới nữ tử che mặt trước mắt, nhìn như yếu đuối, nhưng người này ở trên giang hồ thanh danh cực kỳ vang dội , không có chuyện nàng không làm được, cho nên rất nhiều quan lại quyền quý khắp nơi tìm nàng làm việc, chỉ là một thời gian ngắn trước nàng đột nhiên mất tích, Hồng Trần tới tìm mấy lần, đều bị từ chối không gặp, lần cuối cùng này mới có thể nhìn thấy nàng.

Nam Cung Tự từ từ đặt ly trà xuống, ánh mắt lúc này mới nhìn thẳng hướng Hồng Trần, lông mày kẻ đen đột nhiên nhăn lại, giống như đã gặp ở đâu. . . .

"Đúng vậy, chính là bản Trang chủ! Vị cô nương này chắc hẳn cũng biết quy củ của sông bạc, người cầu ta làm việc phải trả tiền đặt cọc một vạn lượng." Nàng cũng không quanh co lòng vòng, một chữ tiền, rất thực tế.

Hồng Trần đã sớm nghe nói vị Quỷ La Sát này có tiền mua tiên cũng được, nàng móc từ trong lòng ngực ra một xấp ngân phiếu thật dày đặt trên bàn: "Đây là năm vạn lượng tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công, chủ tử nhà ta chắc chắn dung số tiền lớn tạ ơn Trang chủ."

Vừa ra tay chính là năm vạn lượng, chủ tử của cô nương này chắc là một đại nhân vật.

Nam Cung Tự nâng chung nước trà lên lần nữa, dường như chưa từng đặt chút tiền này vào trong mắt, chỉ quan tâm nàng cầu chuyện gì, muốn mạng của người phương nào: "Chủ tử cô nương muốn giết người phương nào?"

Hồng Trần sững sờ, nàng còn chưa kịp mở miệng nói là chuyện gì, làm sao nàng biết là muốn nàng giết người?

"Tà U vương!" Ba chữ lạnh lẽo từ trong miệng Hồng Trần truyền ra, trong mắt hiện lên sát khí âm hàn.

"Phun ——" một tiếng, Nam Cung Tự chọt phun nước trà ngấm trong miệng ra ngoài, muốn nàng mưu sát chồng? Rất nhanh nàng bình tĩnh xuống, đặt ly trà trong tay xuống, khóe miệng gợi lên một chút ý cười: "Không biết chủ tử cô nương là vị đại thần nào trong triều, hay là vị hoàng tử nào?"

"Đây không phải là chuyện người nên hỏi, người chỉ cần làm xong chuyện chủ tử giao phó, sau khi chuyện thành công, sẽ có trọng kim tạ ơn!"

Nàng vốn đang lo lắng ngày nào đó Hiên Viên Dật bị ám sát, cho nên mới mở sông bạc cùng Xuân lâu này để chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, ai biết thậm chí có người tìm tới cửa, thuê nàng mưu sát chồng, tiền tất nhiên quan trọng, nhưng mà. Con người Nam Cung Tự thâm sâu: "Mời cô nương trở về truyền lại cho chủ tử nhà người, yên tâm! Giết người là chuyện Quỷ La Sát ta thành thạo nhất, mặc kệ hẳn là thần thánh phương nào." Trong lời nói mang theo ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời).

"Hừ! Người thật sự có lòng tin." Hồng Trần nhún mày nói.

(diennnn++++dnnn^leeee^&&quy~~donnn)

Ánh mắt Nam Cung Tự thật sâu nhìn về phía Hồng Trần, lựa mông trên mặt che kín tươi cười nồng đậm: "Đúng vậy."

"Ba ngày!" Hồng Trần đảo mắt nhìn trời chiều phía ngoài cửa sổ: "Ba ngày sau, một tay giao tiền một tay giao đầu Tà U vương." Nói xong, xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy Như Nguyệt đi vào, nhìn về phía Nam Cung Tự kích động nói: "Vương phi, nàng là tâm phúc của Thái Phó Trần quốc Trần Từ Hiên, là kẻ thù của Vương gia, cũng đã từng cọt nhả người trước mặt Vương gia, người ngàn vạn lần không thể đồng ý cuộc mua bán này!"

Trần Từ Hiên.

Con người Nam Cung Tự dần dần phóng đại, là hẳn. Ly trà bung trong tay run lên, ‘phanh’ một tiếng rơi trên mặt đất vỡ thành mảnh nhỏ.

Như Nguyệt nhận ra sắc mặt Nam Cung Tự có chút gì đó không đúng, nào chỉ là có cái gì không đúng, quả thật giống như là bị kích thích cực lớn, về mặt thù ra, giống như linh hồn vượt ra ngoài, tìm nàng cả kinh, đẩy bả vai Nam Cung Tự một cái: "Vương phi. Người làm sao vậy?"

"Như Nguyệt!" Lông mi Nam Cung Tự hơi khép, liền che lại cảm xúc phức tạp trong con người kia, trên người mang theo một cỗ sát khí bức người: "Cầm mười vạn lượng tiền đặt cọc đi tìm Vương gia, đầu Trần Từ Hiên bản cung lấy xuống giúp Vương gia!"

Tà Vương phủ

Bị Nam Cung Tự uy hiếp Tổng Quan Ngọc rất nhanh tìm Tà U vương tố cáo: "Tà Vương gia, Tà Vương phi lạm dụng tư quyền, thúc ép vi thần bỏ qua cho sòng bạc Tuyệt Sắc cùng Xuân lâu, xin Vương gia làm chủ cho vi thần!"

Hiên Viên Dật lười biếng nằm trên giường, bụng chén ngọc lên, cau mày uống thuốc màu nâu sẫm vào, khổ, nước thuốc từ khoang miệng lướt qua cổ họng, lan tràn đến dạ dày, thật khổ!

Thật lâu sau, hần không chút để ý nâng mí mắt, mắt nhìn Tổng Quan Ngọc đứng lý hợp tình tới đòi một lời giải thích: "Vương phi thúc ép người như thế nào?" Hần tò mò, ái phi hần làm thế nào ép cái người luôn luôn thiết diện vô tư Tổng tri phủ lui bước.

"Vương phi nàng." Chính xác mà nói, người Vương phi uy hiếp không phải là hần, mà là Vương gia! Tổng Quan Ngọc lấp bắp nửa ngày, lúc này mới nhắm mắt nói: "Vương phi nói nếu Vương gia niệm phong sòng bạc Tuyệt Sắc cùng Dục Xuân Lâu, nàng. nàng sẽ bỏ Vương gia." Nói xong mấy chữ cuối cùng đó hần có chút lo lắng đề phòng, bởi vì trong không khí lúc này bắt đầu khởi động một cỗ hơi thở khiến hần tự dung cảm thấy nguy hiểm.

"Xích ——" một tiếng cười thanh thúy dễ nghe ở bên trong phòng từ từ vang vọng, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Tổng Quan Ngọc sợ run cả người, sững sờ nhìn nụ cười trên mặt Hiên Viên Dật, Vương gia cười? Hần nghe không ít tin đồn về Hiên Viên Dật, Tà U cười một tiếng vương khuyển thành, tai họa sắp xảy ra.

Hiên Viên Dật thu liễm lại nụ cười trên mặt: "Khụ khụ." Hắng giọng một cái, nghiêm nghị nói: "Tổng tri phủ, chuyện này quan hệ đến danh dự Bôn vương, quan hệ đến mặt mũi hoàng gia, chuyện niệm phong tạm thời chấm dứt đi. Bôn vương nề tình người cúc cung tận tụy đối với triều đình, ngoại lệ thăng liền ba cấp, tăng thêm bổng lộc."

Tổng Quan Ngọc nhìn hần có làm ra vẻ, giựt giựt khóe miệng, rõ ràng chính là lấy công làm tư, bị thua thiệt mà hần có thể nói hiện ngang lăm liệt, không hổ là Tà U vương! Chỉ là cũng nhờ phúc của Nam Cung Tự, hần thăng liền ba cấp chính là chức quan nhỏ ở trong cung, cách bọn họ rất xa, tránh cho ngày nào đó chết thế nào cũng không biết.

"Tạ Vương gia!" Hần vội vã dập đầu tạ ơn.

"Lui ra đi!"

Tổng Quan Ngọc đáp một tiếng: "Vi thần cáo lui!" Xoay người liền nhanh chóng rời đi.

Hiên Viên Dật nhìn bóng lưng Tổng Quan Ngọc rời đi, trong lòng một hồi cười lạnh, rốt cuộc vẫn là một người tham sống sợ chết.

Về mặt Mộ Thiên Vãn nghiêm túc đi vào, quỳ trên mặt đất nói: "Bẩm Vương gia, dọc đường thuộc hạ vừa trở về, thấy Vương phi mang theo tỷ nữ Như Nguyệt vào Dục Xuân Lâu."

Nghe vậy, vốn là Hiên Viên Dật như không có chuyện gì xảy ra "Ồ!" một tiếng, một giây kế tiếp, hần chợt ngồi dậy, cái gì? Cái loại địa phương đó là nơi một nữ nhân như nàng có thể đi sao? Đi tới đó phần lớn đều là quý háo sắc, ngộ nhờ nàng bị. Hần liền không dám nghĩ tiếp, mở miệng nói: "Hiện tại người đi tìm Vương phi, nói Bôn vương đã chết!"

Trán Mộ Thiên Vãn xuất hiện ba đường vạch đen, tuy nói sắc mặt Vương gia chợt tái nhợt, nhưng đáng vẻ có chỗ nào giống như sắp chết?

"Dạ!"

Hiên Viên Dật đột nhiên nghĩ tới cái gì, từ trên giường ngọc nhỏ ngồi dậy: "Từ đã!"

Mộ Thiên Vãn dừng bước chân lại, xoay người nhìn về phía Hiên Viên Dật: "Vương gia còn có lời gì muốn thuộc hạ chuyển lại cho Vương phi sao?"

"Nếu như đột nhiên nói Bôn vương chết rồi, Vương phi nhất định sẽ không tin tưởng." Hiên Viên Dật vừa nghĩ tới cái nơi trắng hoa tị tập không ít sắc lang, liền nghĩ tới chuyện xấu, nghĩ đi nghĩ lại, hần đứng lên nói: "Chuẩn bị kiệu! Bôn vương muốn đích thân đi đón Vương phi."

Bạn đang đọc truyện *Thê Từ Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chúc mừng Vương gia Vương phi có tin vui

Bóng đêm đen như mực, nặng nề lan ra không lối thoát, hai bên ngã tư đường phố đông đúc, hai bên trái phải treo một hàng dài trường long nhỏ trên dây thừng không thấy đuôi, phía trên treo đầy đèn lồng màu đỏ chớp chồn theo gió, ánh nền nhấp nháy chợt sáng, phố xá phồn hoa, dòng người không ngừng

ý sủng mà kiêu: độc chiếm phòng phu quân.

Không ít thanh lâu đều đã đứng mười mấy cô gái trước cửa, các nàng người người trang điểm son phấn thật dày, chuẩn bị tư thế lắng lơ mặt cười vung khăn lụa với công tử đi ngang qua, có người lớn mặt tiến lên kéo nam tử đi ngang qua vào trong nhà.

Vậy mà Dục Xuân Lâu lại hoàn toàn khác biệt, cô nương nơi này cũng không tùy ý ra ngoài tiếp khách, họ đều là mỹ nhân cực kỳ xuất sắc, cảm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, cũng không phải là gái lầu xanh nông cạn thấp kém. Họ còn có một thân phận không muốn người biết, là thám tử của Nam Cung Tự, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Bình thường quan lại quyền quý tới nơi này ăn chơi đàn điểm, ngày hôm sau liền phơi thây đầu đường, buôn bán lại mang theo náo nhiệt.

Không phải có một câu tục ngữ như này sao, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Phía trong Dục Xuân Lâu đình Nhược Thị cực kỳ náo nhiệt, màn cửa bốn phía cuộn cuộn nổi lên thật cao, không có tiếng nàng kia khẽ rên mềm mại, nam nhân gầy nhẹ, chỉ có tiếng đàn tuyệt vời sâu kín vang vọng trong điện, tăng thêm mấy phần tao nhã.

Hành lang lầu các tĩnh mịch đèn lồng chấp chờn, tiếng sáo thanh thúy dễ nghe truyền đến từ trong sương phòng tương đối vắng vẻ.

Trong sương phòng

Một cô gái mặc la quần màu tím ngồi một bên trên băng ghế, nhắm mắt thổi sáo ngọc.

Chỉ thấy Nam Cung Tự lười biếng tựa tại dựa lên gối gần cửa sổ, hoa mai từ ngoài cửa sổ lan ra chấp chờn theo gió, cánh hoa mai trắng nõn theo gió bay xuống rơi trên áo ngủ bằng gấm, nàng nhắm hai mắt nghiêng tai lắng nghe tiếng sáo, đột nhiên tiếng sáo ngừng lại, giọng nói cung kính của Tần Mụ Mụ truyền tới bên tai: "Trang chủ, đây là sổ sách thu nhập tháng này, mời người xem qua."

(diennnn++++danmn^leece^&&quy~~donnn)

Nam Cung Tự từ từ mở mắt, quét mắt dừng lại chỗ sổ sách trước mặt, ngược mắt nhìn về phía tú bà Dục Xuân Lâu Tần Mụ Mụ, cười như không cười nói: "Tần Mụ Mụ làm việc ta yên tâm"

Trên mặt Tần Mụ Mụ ngay sau đó lộ ra tươi cười đắc ý, vội vàng chấp tay nói: "Tạ Trang chủ tin tưởng lão nô!" Nói xong thu hồi sổ sách.

"Tần Mụ Mụ, gần đây có động tĩnh gì không?" Đột nhiên Nam Cung Tự nghiêm mặt nói.

Tần Mụ Mụ thu lại nụ cười trên mặt, cúi đầu nói: "Lão nô đang có một chuyện muốn nói với Trang chủ, đương nhiệm Tri Phủ Tổng Quan Ngọc phái rất nhiều quan binh đến, nói là cho chúng ta ba ngày chuyển khỏi Dục Xuân Lâu, ba ngày sau sẽ niêm phong Dục Xuân Lâu, vì vậy mệnh quan triều đình trong danh sách của Trang chủ kia không thấy xuất hiện."

Có người dùng số tiền lớn tới sông bạc Tuyết Sắc thuê Nam Cung Tự giết mệnh quan triều đình, mà trong danh sách của Nam Cung Tự đại đa số mệnh quan triều đình bị phán tử hình đều sẽ tới thăm Dục Xuân Lâu, cho nên hẳn mua Dục Xuân Lâu, cùng sông bạc Tuyết Sắc trong ứng ngoài hợp.

Nghe vậy, Nam Cung Tự cười nói: "Tần Mụ Mụ thật sự là người hay quên, những người đó ăn thuốc của ta, không đến một ngày nhất định sẽ chủ động đưa tới cửa."

** Thuốc cũng không phải là thuốc làm người ta mê hoặc choáng váng, mà là một loại thuốc ăn một lần liền muốn ăn lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư, là dùng hoa anh túc chế thành, một khi ăn loại thuốc này nhiều, cả người sẽ co quắp, dẫn vật đến chết.

Mệnh quan triều đình chết oan chết uổng nhất định sẽ kinh động Hoàng Thượng, đến lúc đó chắc chắn sẽ điều tra Dục Xuân Lâu, vì không để người khác nghi ngờ, người trong danh sách của nàng đều ăn loại thuốc so với độc dược còn độc hơn này, người ăn loại thuốc đến lúc chết cũng không rõ mình chết như thế nào!

Nhìn nụ cười âm trầm trên mặt Nam Cung Tự, Tần Mụ Mụ không khỏi nâng tay áo lên lau mồ hôi trên trán, may mà mục tiêu của Trang chủ không phải nàng, không thì đến lúc đó nàng cũng không biết chết như thế nào.

Một cỗ kiệu tám người khiêng dừng sát ở cửa Dục Xuân Lâu, Mộ Thiên Vấn đến gần bên kiệu, cách cửa sổ kiệu nhỏ giọng kêu: "Vương Gia, tới rồi."

Hiên Viên Dật từ từ mở con người màu hổ phách ra, di chuyển thân thể từ bên trong kiệu đi ra.

Một bộ trường bào màu vàng óng dưới ánh đèn chiếu rọi càng thêm nổi bật, trên đường phố người đi ngang qua rồi rít dừng bước lại, hơn mười đạo ánh mắt kinh ngạc nhìn Hiên Viên Dật đi về hướng Dục Xuân Lâu.

"Trời ạ! Ta không nhìn nhầm chứ, Tà U vương luôn luôn không gần nữ sắc vậy mà lại đến thanh lâu?" Một người trong đó không khỏi kêu lên nói.

Bên cạnh lại có một người nói: "Không phải là Tà Vương phi thất sủng rồi chứ?"

"Hôm qua Tà U vương mới cưới Tà Vương phi, hôm nay lại tới thanh lâu, chắc là chán ghét Tà Vương phi, tới thanh lâu ném thử một chút."

Trong lúc nhất thời, nghị luận nổi lên đủ loại suy đoán trong miệng dân chúng thao thao bất tuyệt.

Các cô nương vừa nhìn thấy mặt đúng là Tà U vương tiếng tăm lừng lẫy, quả thực là trăm năm khó gặp! Tuy nói người nào cũng sợ hãi, nhưng mỹ nam tuấn tú như vậy cô gái nào cũng sẽ động lòng. Các cô nương tràn ngập ánh mắt địch ý nhìn đối phương, ai cũng không rõ muốn bỏ qua nam nhân tốt như vậy, rồi rít bỏ lại khách bên cạnh, chuẩn bị tư thế lăng ló vây quanh Hiến Viên Dật,

"Vương gia." Vài tiếng nũng nịu, âm đuôi quần chân hần mà đến.

"Vương gia, Tiểu Cúc nguyện ý làm ấm giường cho ngài miễn phí, người đến sương phòng ta thôi~"

"Vương gia người đừng nghe nàng, tới phòng của Mân Nhi."

Sắc mặt Hiến Viên Dật trầm xuống, trong mắt ngăm toát ra âm u lạnh lẽo, môi mỏng mím thành một đường, một răng nanh màu bạc trắng trên miệng ở dưới ánh sáng có vẻ càng âm u tĩnh mịch, mang theo thị huyết phần nộ: "Cút ngay!" Không chút nào thương hương tiếc ngọc đem nữ nhân xoay quanh bên cạnh đẩy ra, hướng về phía trong điện gầm nhẹ nói: "Nam Cung Tự, nàng đi ra cho ta!"

Trong điện nháy mắt yên tĩnh lại, ánh mắt Hiến Viên Dật quét qua mọi người trong đại điện, chỉ riêng Nam Cung Tự không thấy bóng người, hần nóng nảy: "Nếu nàng không ra, Bôn vương dùng một cây đuốc đốt Dục Xuân Lâu!"

"Tà Vương gia, nếu như người tới tầm hoa vẫn liễu, ta có cô nương cho người chọn lựa, nếu như người tới tìm người, Dục Xuân Lâu không có người người muốn tìm, mời trở về đi!" Đột nhiên từ trên lầu truyền đến một giọng nói dịu dàng dễ nghe.

Mọi người đồng thời đưa ánh mắt lên phía hành lang lầu hai, ngay lập tức đập vào tầm mắt là một nữ tử che mặt đáng vẻ thướt tha mềm mại.

Một thân quần áo màu xanh lá khiến làn da bị bại lộ bên ngoài nổi bật lên càng thêm trắng nõn, cách nói chuyện không khỏi lộ ra khí chất tao nhã.

Hiến Viên Dật ngược mắt nhìn lại, xuyên qua cặp mắt thanh tịnh đẹp đẽ kia, mày rậm khẽ nhíu, liếc mắt liền nhận ra là Vương phi của hần, Nam Cung Tự! Dù nàng hóa thành tro, hần cũng có thể liếc mắt một cái là nhận ra nàng.

"Người Bôn vương tìm chính là nàng, Nam Cung Tự!"

Vừa nói lời này ra, một tràng tiếng hô kinh ngạc, không phải chứ! Chủ nhân của Dục Xuân Lâu lại là Tà Vương phi, bọn họ không dám tin nhìn về phía nữ tử che mặt trên lầu các, hần không được gỡ khăn che mặt của nàng xuống để nhìn kết quả.

Đối mặt ánh mắt chất vấn của mọi người, sắc mặt Nam Cung Tự tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, ngược mắt lên nhìn Hiến Viên Dật, ánh mắt kia thật giống như đang nói..., người giả bộ, giả bộ? Nàng dõng bước đi xuống, đứng trước mặt hần, cười nói: "Vương gia quả nhiên không khiến thần thiếp thất vọng!" Lời này rõ ràng đã thừa nhận nàng chính là Nam Cung Tự.

Lông mày Hiến Viên Dật nhăn lại thật chặt, nhìn qua từng đạo ánh mắt không có ý tốt nhìn chằm chằm Nam Cung Tự, trong lòng cũng rất không thoải mái, trợn mắt một cái: "Theo ta trở về, về sau không cho nàng tới chỗ như thế này nữa."

Nam Cung Tự không phản kháng cũng không phản bác hần, mặc cho tay của hần dắt nàng đi ra ngoài phòng.

Cổ kiệu chậm rãi đi tới hướng đường cái, Hiến Viên Dật nâng cằm lên, môi mỏng mím chặt thành một đường thẳng, trên mặt viết đầy không vui.

Thật lâu sau, hần đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, hí mắt nói: "Nàng thiếu tiền sao? Muốn bao nhiêu tiền Bôn vương đều có thể cho nàng, về sau không cho nàng đến sông bạc cùng thanh lâu nữa, hiểu chưa?"

Lời vừa nói ra này, Nam Cung Tự không vui, lông mày mảnh kẻ đen: "Không hiểu! Dựa vào nam nhân đòi tiền không đáng tin cậy."

"Nàng đang lo lắng Bôn vương sẽ ghét bỏ nàng?"

"Dĩ nhiên không phải!" Nam Cung Tự ngoe đầu tựa vào vai hần, lông mi hơi khép, kia liền che lại về mặt trong con ngươi, không nhìn ra về mặt nàng lúc này, ngón tay ngọc thon dài vẽ một vòng tròn trên ngực nam nhân, đốt lên từng ngọn lửa: "Thần thiếp tin tưởng Vương gia thật lòng không dối, chỉ là. . . ."

Nam nhân nhíu mày, rù thấp tầm mắt xuống nhìn về phía người trong ngực: "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là ngày nào đó Vương gia không may gặp chuyện bỏ mình, thần thiếp tính toán giữ lại khoản tiền cho sau này." Nam Cung Tự ngẩng đầu nhìn về phía gương mặt tuấn mỹ trước mắt, mỉm cười yếu ớt nói.

Hiến Viên Dật hơi ngẩn ra: "Khụ khụ——" hần che miệng ho nhẹ mấy tiếng, không tức giận, không phản bác, trên mặt chỉ có nụ cười chua xót, chậm rãi nhắm mắt lại, lời của nàng tựa hồ đang nhắc nhở hần không còn bao nhiêu thời gian có thể ở bên nàng rồi.

Trở lại vương phủ, lúc đó đêm đã khuya, trăng tròn ở chân trời bị mây đen che đi nửa dưới.

Chương 71-2: Chúc mừng Vương gia Vương phi có tin vui 2

Hiên Viên Dật nhận được một phong mật hàm, liền vội vàng đi chuẩn bị ngựa, đến lúc trở về đã là nửa đêm.

Bọn nha hoàn trông coi phòng vừa nhìn thấy nam tử anh tuấn đột nhiên xuất hiện, tất cả đều cung kính nghiêng đón, hơi hơi quỳ gối nói: "Vương Gia cát tường."

Con người Hiên Viên Dật lạnh nhạt quét mắt qua gian phòng trống rỗng, nhíu mày hỏi: "Vương phi đi đâu?"

Một nha hoàn mặc y phục xanh biếc nhỏ giọng nói: "Bẩm Vương gia, Vương phi đang tắm."

Nghe vậy, mày rậm Hiên Viên Dật nhảy lên, nửa đêm canh ba vẫn còn tắm rửa? Chẳng lẽ là muốn tắm xong chờ hán trở về? Đầu óc nóng lên ư, trong lòng lập tức vọt lên một cỗ lửa nóng, hồi tưởng lại tối hôm qua cả đêm ** một lần lại một lần đốt hán.

Thấy Vương gia bước nhanh đi về hướng Lưu Ly Cư, trên mặt bọn nha hoàn đều nổi lên một mảng hồng, vừa nghe nói Vương phi đang tắm, Vương gia liền đi qua Lưu Ly Cư, thật là mắc cỡ.

Rất nhanh đi tới Lưu Ly Cư, Như Nguyệt vừa thấy Hiên Viên Dật muốn đi vào trong phòng, liền vội vàng tiến lên nói: "Vương gia người không thể đi vào, Vương phi đang tắm, cần dặn không cho bất luận kẻ nào quấy rầy nàng."

Mới vừa rồi con người Hiên Viên Dật còn dịu dàng, ngay lập tức đã trở nên khó chịu, mồ hôi lạnh thấu xương, trông mắt hẹp dài mang theo thâm thúy u ám vô cùng đe dọa nhìn Như Nguyệt, khóe miệng hán cười mỉm, niêm đầy ý cười, khiến cho người ta nhìn không thấu vui mừng hay phần nộ của hán, còn có tình mang theo nụ cười như thế làm Như Nguyệt không khỏi rung mình sợ hãi.

"Chẳng lẽ ngay cả Bôn vương cũng không thể đi vào sao? Đúng không? Như Nguyệt."

"Cái này." Trong chốc lát Như Nguyệt nghẹn lời, Vương gia này không cười còn không sao, cười một tiếng khiến nàng bị dọa sợ lo lắng đề phòng, phúc hắc! ** không che giấu nham hiểm, nàng lui sang một bên.

Khóe miệng Hiên Viên Dật nâng lên một chút tà tà cười xấu xa, chân thon dài bước đi đi vào phòng tắm mồ hôi lượn lờ.

Chỉ thấy Nam Cung Tự ngồi trên chiếc ghế đầu lau mái tóc ướt át, quần áo ngủ màu trắng đã sớm ướt đẫm khiến đường cong xinh đẹp kia càng thêm nổi bật lên, không khỏi khiến cho người khác động lòng.

Bụng dưới nam nhân căng thẳng, toàn bộ trong lòng ** bị khơi lên lần nữa, đáy lòng như đang bị lửa thiêu đốt, có loại kích động muốn ăn nàng.

Nghĩ tới đây, đáy mắt Hiên Viên Dật thoáng qua vẻ giảo hoạt, khóe miệng cũng tà tà nâng lên.

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

Nam Cung Tự nhìn trên vách tường chiếu ra bóng dáng cao lớn, lòng của nàng khẽ run lên, động tác lau tóc trong tay dừng lại, cảm giác sau lưng có một đạo ánh mắt nóng bỏng đang nhìn nàng chằm chằm, vừa nghiêng đầu miệng liền bị môi mềm mại kia ngậm: "Ừm ——" trong lòng cả kinh, nàng nắm chặt quả đấm nhỏ giãy dụa đánh lên lồng ngực rắn chắc.

Sức lực nữ nhân sao có thể hơn được nam nhân? Hai tay nện trên ngực của hán chậm rãi rơi xuống, mặc cho nam nhân ở trong miệng nàng mút vào.

Thật lâu sau, môi nam nhân rời đi, hai tay xương cốt rõ ràng nâng cầm Nam Cung Tự, đối mặt cặp con người mê ly khác thường kia, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lúc này nàng nhìn rất đẹp. Hán cúi đầu xuống, ngậm vành tai mềm mại của Nam Cung Tự, một dòng khí ấm áp lưu ở bên tai nàng ào ào rung động: "Tiểu yêu tinh."

Trong mắt Nam Cung Tự thoáng qua một chút hoảng hốt, khi hán trêu đùa, nàng có chút trở nên không nhận ra chính bản thân mình, thậm chí nhiều thêm vài phần nữ tính, bộ dáng cố gắng bình thân, đôi môi đỏ thắm như ngọc: "Vương gia, ta. Ta muốn thay y phục."

Mày rậm Hiên Viên Dật nhảy lên, buông lỏng tay ra, nhàn nhả tự tại ngồi một bên trên ghế, khoanh tay, ánh mắt hải hươc nhìn chằm chằm nàng: "Ta ngồi ở đây, xem nàng coi." Nói xong, khóe miệng gợi lên một chút ý cười tà ác, trên mặt nhiều thêm vài phần mong đợi, không kịp chờ đợi muốn nhìn nàng thay y phục.

Nam Cung Tự nghe xong lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đột nhiên nổi lên một chút đỏ ửng, tức giận nhìn hán: "Hiên Viên Dật!"

"Nương tử rất quá đáng, cần phải đổi cách xưng hô thành tướng công, tướng công! Hiểu không?" Trong mắt Hiên Viên Dật tràn ngập u oán nhìn chằm chằm nàng, giọng điệu nhấn mạnh mang theo oán trách.

Khóe miệng Nam Cung Tự giật giật, lại là bộ dạng này? Đôi tay nàng ôm áo quần, che thân thể, nhìn về phía hắc chi hướng ngoài phòng nói: "Người đi ra ngoài!"

Hiên Viên Dật bỗng nheo lại trông mắt, hài hước quan sát một phen trên người nàng: "Nurong tử, chúng ta đã là phu thê, chỗ nào nên thấy điều đã thấy, chỗ nào nên sờ cũng đã sờ, nàng không cần phải ngượng ngùng đâu?"

Lời này rõ ràng đang nhắc nhở nàng, nàng đã là người của Hiên Viên Dật hắc.

Nghe xong lời của hắc, Nam Cung Tự siết chặt quả đấm, rất muốn một quyền đánh tới gương mặt tuấn tú kia, hồi tưởng lại một quyền buổi sáng đánh khiến hắc thổ huyết, nàng cắn răng nhẫn nhịn xuống, tức giận nhìn chăm chăm môi đỏ mọng xinh đẹp của nam tử: "Hiên Viên Dật. Người bại hoại."

Trên người nàng còn lưu lại dấu răng hắc, cho đến bây giờ hạ thân mơ hồ không thoải mái, có thể biết trận chiến giường tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt, không chịu nổi!

Khóe miệng nam tử gợi lên một chút cười tà, tà ác nhìn về phía nữ tử, bình tĩnh nói: "Ta còn có điểm xấu hơn, nàng có muốn xem một chút hay không?" Nói xong, ánh mắt càng thêm không có ý tốt dạo chơi một lần trên người nàng.

Nam Cung Tự biết là hắc quyết tâm ăn nàng lần nữa, đầu óc nóng lên, như đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên nói ra một câu nói như vậy: "Ta. Ta mang thai, Vương gia không thể mạnh tay bẻ hoa!"

Vừa nói lời này ra, nụ cười trên mặt nam nhân biến mất, khuôn mặt tuấn mỹ của hắc dần dần cứng ngắc, giống như hắc chưa từng có bộ dáng thâm tình khẩn thiết vừa rồi.

"Nàng nói vậy!" Làm sao có thể? Hôm qua mới cùng hắc viên phòng, hôm nay liền mang thai, trừ phi. Con người Hiên Viên Dật chuyển đậm

Ánh mắt sâu thẳm đe dọa nhìn Nam Cung Tự, thật giống như một lưỡi đao sắc bén, giữa sắc bén mang theo lạnh lẽo đông lòng người.

Trái tim Nam Cung Tự không khỏi luống cuống, khiến cho nàng không dám nhìn thẳng trông mắt của hắc, chột dạ quay mặt, lẩm bẩm nói: "Ta đang mang thai."

Dường như Hiên Viên Dật nhìn ra chột dạ trên mặt nàng, rất nhanh con người khôi phục bình tĩnh, khóe miệng cười nói: "Thật sao?"

Yêu Nguyệt Các

Hiên Viên Dật ngồi trên nệm êm, không chút để ý uống nước trà, ánh mắt nhàn nhạt quét qua nhìn Ngự y ngồi bên giường bắt mạch cho Nam Cung Tự, trái tim hắc bình tĩnh không có một tia gợn sóng, bởi vì hắc biết rõ Nam Cung Tự không thể nào mang thai nhanh như vậy, tuyệt đối là không thể nào!

Chỉ thấy Ngự y chậm rãi đứng dậy, dọn dẹp hòm thuốc, xoay người về mặt tươi cười hướng về phía Hiên Viên Dật chấp tay chúc mừng nói: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia, Vương phi có tin vui!"

"Phun ——" một tiếng, trà Hiên Viên Dật ngâm trong miệng còn chưa nuốt xuống, liền kích động phun ra ngoài, thiếu chút nữa khiến hắc bị sặc chết: "Khụ khụ ——" hắc hắng giọng một cái, ngược mắt hí mắt nhìn về phía Ngự y: "Người nói cái gì?" Âm thanh vang rõ mồn một, từ từ vang vọng trong điện lớn như vậy.

Về mặt này, ánh mắt này, cử chỉ này, tuyệt đối không phải là bởi vì vui mừng mà kích động, mà là mang theo tức giận.

Đừng nói là Hiên Viên Dật kinh ngạc, ngay cả Nam Cung Tự mình cũng bị giật mình, đầu óc trống rỗng, trong tai quanh quẩn bốn chữ 'Vương phi có tin mừng', thế nhưng. thật sự bị cái miệng quạ đen của nàng nói trúng rồi.

Ánh mắt Ngự y kỳ quái nhìn nét mặt cổ quái của Vương gia, Vương phi mang thai, người vui vẻ nhất kích động nhất không phải chính là Vương gia sao? Vì sao không tìm được một tia vui vẻ trên mặt hắc, ngược lại mang theo một cỗ sát khí khiến cho người ta không khỏi rung mình?

"Vương phi người. người có tin vui." Ngự y nhấp nhô lo lắng lắp bắp nói.

"Nam Cung Tự!" Một tiếng rống rung trời vang dội cả vương phủ, toàn bộ mọi người trong vương phủ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Vương gia! Vương phi muốn ngài anh hùng cứu mỹ nhân

Nam Cung Tự bị tiếng thét sùng sốt làm cho hồi thần, chỉ thấy sát khí trên người Hiền Viên Dật hướng đại sảnh đi vào.

Lúc đó mặt của hắn dữ tợn giống như bão táp đánh tới, trong mắt lửa cháy rừng rực bùng bùng thiêu đốt, hắn. tức giận?

Nam Cung Tự nhú mày, nàng không không hiểu tại sao mang thai, người tức giận kia phải là nàng mới đúng chứ?

"Vương gia, thần thiếp không muốn động thai khí, mời người ra ngoài." Âm thanh lạnh tanh cùng tiếng gào thét tạo nên sự chênh lệch rõ rệt.

Thấy nàng chui vào chăn đệm, hỏa khí của Hiền Viên Dật vọt tới, ít nhất nàng nên khăn trương giải thích, chứ không phải bình tĩnh giống như bây giờ, giận đến ánh mắt kia cũng nhuộm máu giống như thị huyết, không nói hai lời tiến lên vùng chăn gấm lên, khuôn mặt tà mị hiện lên lạnh lẽo.

"Nam Cung Tự! Nói, rốt cuộc nàng ăn chơi trác táng với ai?"

Mộ Thiên Vãn cẩn thận lui về phía sau một bước, rất sợ bị lửa giận của Vương gia liên lụy.

Nam Cung Tự không muốn để ý tới hắn, bởi vì nàng biết hiện tại nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, rửa thấp tâm mất xuống, ngón trở nhẹ nhàng lướt qua bụng, chẳng lẽ nàng thật sự mang thai? Cái này không thể nào, trừ phi trong lúc nàng hôn mê, hắn cũng đã đem nàng.

Nghĩ tới đây, đôi tay nàng chống đỡ thân thể, nghiêng đầu trừng mắt về phía hung thần ác sát Hiền Viên Dật, hắn sững sờ: "Nàng. . . nàng nhìn ta chăm chăm làm gì?"

Sắc mặt Nam Cung Tự trầm xuống, chất vấn: "Vương gia! Người hãy thành thật nói rõ, trong lúc ta hôn mê có phải người đã xảy ra quan hệ với ta hay không?"

Nhìn tình huống, dường như Ngự y biết vì sao Vương gia tức giận lớn như vậy, liền vội vàng tiến lên nói: "Vương gia, vi thần có chuyện bẩm báo!"

Hiền Viên Dật sững sờ hoàn hồn, hung hăng trừng mắt Ngự y: "Nói!"

"Thứ cho vi thần lớn mật nói thẳng, đêm qua là đêm tân hôn của Vương gia và Vương phi, nhưng nếu Vương phi chính xác còn xử nữ, khan trắng trên gấm nhất định sẽ lưu lại máu xử nữ."

Lời của Ngự y thật giống như hoàn toàn đem Hiền Viên Dật kéo từ lửa giận trở về, hắn bỗng tỉnh táo lại, âm thầm nghĩ ngợi, cố gắng nghĩ lại trận giường chiến kịch liệt đêm qua.

Đứng ở một bên Mộ Thiên Vãn đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Vương gia, có muốn thuộc hạ đi điều tra kết quả hay không?"

Mắt Hiền Viên Dật bỗng sáng ba phần, trên mặt nhiều thêm mấy phần chột hiểu cùng vui sướng, hắn khoát tay nói: "Không cần, bào thai trong bụng Vương phi là máu mủ của Bốn vương." Âm thanh rất là kiên định, nhưng rất nhanh ánh mắt của hắn âm thầm xuống, đảo mắt trừng mắt về phía Ngự y: "Trịnh ngự y, căn bản đêm qua Vương phi mới viên phòng, hôm nay tại sao lại có thai? Chẳng lẽ là người đem xem mạch sai?"

Lời này vừa nói ra, Ngự y sầm mặt, không vui, tuy nói Tà U vương quyền lực to lớn như đương kim Thánh Thượng, người người kính sợ hắn, Ngự y chết dưới đao của hắn đếm không hết, nhưng dù sao lão cũng là nguyên lão ba đời, y thuật tinh xảo, ngay cả Hoàng Đế đều phải nhường lão ba phần, bị Vương gia trừng mắt một cái như vậy, hoài nghi, hắn hạ quyết tâm, trên mặt nhiều hơn mấy phần bất mãn nghiêm nghị: "Lời này của Tà Vương gia là có ý gì? Nhớ vi thần ở trong cung hỗn tạp hơn nửa đời người, còn chưa bao giờ có người nghi ngờ chẩn đoán bệnh của vi thần, nếu Tà Vương gia không tin lão phu, có thể mời Thái y tới chẩn đoán bệnh, nếu Vương phi không mang thai, vi thần nguyện nghe Vương gia xử lý."

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

Sắc mặt Hiền Viên Dật bỗng trầm xuống, Trịnh ngự y y thuật tinh xảo tuyệt đối không phải là hư danh nói chơi, chẳng lẽ. Hắn nhướng mày, nhìn về phía Nam Cung Tự, ghen nửa ngày, lại bật thốt lên một câu nói như vậy: "Ái phi, nàng. . . Chẳng lẽ trong bụng nàng mang thai quái thai sao?"

Mí mắt Nam Cung Tự vừa kéo, vẻ mặt cứng đờ, phủ tay trên bụng không ngừng run rẩy: "Không chừng thật là quái thai."

. . . Cạc cạc.

Đình đầu một đám quạ bay qua, khóe miệng Trịnh ngự y cùng Mộ Thiên Vãn co rút, hóa đá ngốc lảng ở đó.

Mặc kệ thai nhi trong bụng nàng có phải quái thai hay không, sự thực hắn muốn thành cha là không thể phai mờ.

Ngay sau đó trên mặt Hiền Viên Dật lập tức bày ra nụ cười, mọi người đều nhìn thấy được vui sướng trong tròng mắt, đem cô sát khí ép xuống, tất cả mọi người bên trong nhà nương theo giọng điệu của hắn, hắn vui sướng nhìn Mộ Thiên Vãn nói: "Thiên Vãn, thưởng Trịnh ngự y hoàng kim một vạn lượng, chuẩn bị kiệu đưa hắn hồi cung."

Trên mặt Trịnh ngự y đều là thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), phải biết được Tà U vương ban thưởng so với bổng lộc là chuyện đáng để cao hứng hơn, dù sao trong số Ngự y hắn là người đầu tiên sống trở về, hơn nữa còn được ban thưởng. Hắn vội vã chấp tay tạ ơn nói: "Tạ Vương gia ban thưởng."

Đợi sau khi Mộ Thiên Vãn đưa Trịnh ngự y đi, bên trong nhà chỉ còn lại hai người Hiền Viên Dật cùng Nam Cung Tự.

Bốn mắt nhìn nhau, cứ như vậy ngơ ngác nhìn ta...ta nhìn ngơ ngác.

Thật lâu sau, Nam Cung Tự liếc mắt nhìn hấn, chui vào trong chăn, xoay lưng với hấn nói: "Đêm đã khuya, thần thiếp muốn nghỉ ngơi."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật ngồi ở bên giường, cời giày, ôm lấy chân gấm, chui vào trong đệm chăn ấm áp, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, môi mọng phủ bên tai nàng dịu dàng nói: "Ta giúp nàng sưởi ấm." Nói xong, đôi tay không an phận kia chạy loạn trên người nàng.

Nam Cung Tự biết hấn đang làm cái gì, cũng biết hấn đang nghĩ cái gì, ngón tay lạnh lẽo xẹt qua bụng thì nàng chợt ngồi dậy từ trên giường, hí mắt nói: "Hôm nay thần thiếp đang mang thai, chịu không được giày vò của Vương gia, cho nên, từ hôm nay trở đi ta quyết định chia phòng ngủ với người!"

Chia phòng ngủ ba chữ này trầm bổng xuyên qua màng nhĩ hấn, trong lòng một chuỗi hỏa trong nháy mắt giống như bị nước tạt tắt, trong mắt hấn, xẹt qua một tia tiu ngưu về mặt như mặt mát, thở dài một cái, nâng mái tóc trên trán nàng, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước rơi xuống, dịu dàng nói: "Được, đừng nóng giận, sẽ động thai khí, Bỏ vương nghe lời nàng, nghỉ ngơi thật tốt!" Tranh thủ sinh cho hấn đứa bé mập mạp, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Như Nguyệt canh giữ ở ngoài phòng thấy Vương gia đi ra thì vội vã đem khăn lụa nhét vào eo áo trong bước đi, mặc dù chỉ trong nháy mắt, thế nhưng nàng lại thấy rất rõ ràng khăn lụa dính đầy máu, trái tim căng thẳng, không phải là Vương gia mắc phải bệnh nan y gì chứ? Liền vội vàng xoay người đi vào trong nhà, nhìn Nam Cung Tự một cái, nhỏ giọng nói: "Vương phi, vừa rồi ta nhìn thấy Vương gia vội vã nhét vào trong túi một cái khăn lụa đầy máu, hình như là Vương gia phát bệnh."

Nam Cung Tự hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt khắc ra ba chữ: "Không chết được!" Dáng vẻ hấn có chỗ nào giống như là bị bệnh, mới vừa rồi còn giường nanh múa vuốt chất vấn nàng, huống chi có nội đan nàng hộ thể, nào có yếu ớt như vậy?

Nguy nghĩ nói là Hiên Viên Dật giả bộ, nhưng mà Như Nguyệt thì thấy, nếu như Vương gia giả bộ, cần gì phải che che giấu giấu đem khăn lụa đầy máu kia thu hồi? Thấy Vương phi lạnh lùng với Vương gia như vậy, nàng không khỏi cau mày nói: "Vương phi, người quan tâm Vương Gia nhiều hơn đi! Dù sao khoảng thời gian Vương phi ngọc cùng mất trí nhớ, Vương Gia đối với người tốt đến không thể tốt hơn."

Lần ngốc?

Nam Cung Tự nhếch đuôi mày thật cao, hí mắt nói: "Người nói trước đây ta không chỉ mất trí nhớ, còn ngu ngốc?"

Như Nguyệt ngẩn người, thấy vẻ mặt Vương phi vô cùng nghi hoặc, chẳng lẽ nàng quên hết chuyện lúc trước? Vương gia truy thê làm sao lại nhấp nhô như vậy, than một tiếng, đành phải đem chuyện lúc trước nói hết từng cái: ". Chuyện chính là như vậy."

Đột nhiên trái tim Nam Cung Tự như là bị cái gì ghim chặt, rất khó chịu, có chút không thờ nổi, nàng cho là nàng chỉ hôn mê một ngày, lại không biết mình và Vương gia đã trải qua nhiều chuyện như vậy, không trách được, không trách được nàng vừa tỉnh lại đã viên phòng cùng Vương gia, không trách được nàng phát hiện bản thân không giải thích được tại sao mình yêu hấn.

Thấy sắc mặt Nam Cung Tự có cái gì đó không đúng, Như Nguyệt cau mày nói: "Vương phi, người làm sao vậy?"

Nam Cung Tự khò sờ lắc đầu một cái, nhìn về phía Như Nguyệt nói: "Ta muốn nghỉ ngơi, người lui ra đi!"

"Vâng" Như Nguyệt đáp một tiếng, tiến lên khép lại đệm chăn cho Nam Cung Tự, xoay người dập tắt cây nến, trong nháy mắt bên trong phòng ảm đạm xuống, xoay người khép cửa lại liền đi.

Lúc Như Nguyệt một đường trở về phòng, một đạo bóng đen nhanh chóng thoáng qua trên hành lang, nàng nhanh chóng dừng lại bước chân, đảo mắt nhìn về phía bóng dáng thon dài đứng thẳng trên mái hiên, nàng nhảy lên trên mái hiên.

Người áo đen chấp tay đưa lưng về phía Như Nguyệt, từ trong hông áo lấy ra một bọc thuốc ném vào không trung, Như Nguyệt nhanh chóng tiếp được, mi tâm nàng nhăn thật sâu, nhíu mày nói: "Đây là ý gì?"

"Chủ tử có lệnh, lệnh người trong vòng ba ngày mang Nam Cung Tự tới trước mặt hấn, nếu không thể đưa đến, liền giết nàng." Giọng nói của hắc y nhân rất lạnh, rét lạnh đánh thẳng vào đáy lòng Như Nguyệt.

Ánh mắt Như Nguyệt khẽ run, gói thuốc trên tay sớm bị vo thành một cục, chủ tử hấn. Hấn muốn giết Vương phi? Điều này sao có thể? Không phải hấn vẫn rất muốn lấy được Vương phi ư, tại sao lại đột nhiên.

"Điều này không thể nào, chủ tử hấn làm sao có thể hạ lệnh giết Vương phi?"

"Vương phi?" Nửa đuôi lông mày của hắc y nhân dựng lên, hí mắt nhìn về phía Như Nguyệt, lạnh lùng nói: "Đừng quên nhiệm vụ của người là gì, người chỉ cần nghe theo lệnh chủ tử, không cần hỏi nhiều, đối với người không có chỗ tốt." Trong lời nói mang theo ý ở ngoài lời.

Như Nguyệt rũ thấp tầm mắt xuống: "Dạ!" Ôm quyền đáp một tiếng, khi nàng ngược mắt thì hắc y nhân liền biến mất trên mái hiên, nhìn gói thuốc trên tay bị nắm thành một cục, nàng hung hăng cắn môi dưới, lông mi thon dài dày đặt che đi vẻ mặt trong tròng mắt.

Trên một chỗ đình nghỉ mát trong hậu viện Vương phủ, Nam Cung Tự lười biếng nằm nghiêng trên giường ngọc nhỏ, khoác trên người một cái áo lông tuyết, tiểu hồ ly nằm thẳng trong ngực, trên bàn đá bày đầy cái mâm trống rỗng, một canh giờ trước những cái mâm kia còn hiện lên đầy thức ăn.

Nha hoàn tới thu thập mâm sừng sò, nhìn Nam Cung Tự thoải mái nắc cục, khoe miệng hung hăng rút ba cái, kể từ sau khi Vương phi mang thai, lượng cơm ăn được quả thực kinh người, ước chừng bằng lượng cơm ăn của năm người, có chỗ nào giống như người đang mang thai, rõ ràng chính là quý đối quán thân.

Bất quá nói cũng lạ, theo lý thuyết lượng cơm ăn nhiều, thân hình cũng phải thay đổi thể mà tại sao cả người không béo lên, nha hoàn thu thập xong mâm, đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, trừ bụng thoáng to lên, thật đúng là không nhìn ra chỗ nào mập, lại nhìn lại chính mình thịt dư đầy người, không khỏi than một tiếng, kêu lên một tiếng ước ao ghen tị!

Trong mơ hồ Nam Cung Tự cảm giác có một ánh mắt dò xét rơi xuống trên người mình, mặc dù không có sát khí, nhưng cũng không tính là hữu hảo, đây là trực giác nhạy bén của cừu vĩ hồ.

Nàng từ từ mở mắt ra, híp mắt nhìn về phía bóng đen chiếu trên mặt đất đằng sau núi giả, không cần nghĩ cũng biết là người Hiền Viên Dật phải tới theo dõi nàng.

Như Nguyệt nhận thấy được dao động rất nhỏ trên mặt Nam Cung Tự, không khỏi hỏi: "Vương phi, người khó chịu chỗ nào sao?"

Vương gia quan tâm nàng như vậy, làm sao nàng có thể nhẫn tâm làm phật ý tốt của hần đây?

Nam Cung Tự nhìn về phía Như Nguyệt nói: "Như Nguyệt, ta khát nước, muốn ăn dưa hấu."

Dưa hấu? Trên mặt Như Nguyệt lộ ra vẻ khó xử: "Nhưng hiện tại vẫn chưa tới mùa hè, sợ là không mua được dưa hấu."

"A, vậy sao." Ngay sau đó trên mặt Nam Cung Tự lộ ra vẻ thất vọng, khoe miệng lại hiện lên ý cười không dễ phát giác.

Bên trong thư phòng

Hiền Viên Dật ngồi xếp bằng trên giường êm, cánh tay thon dài đang cầm bút viết nhanh, vẻ mặt chăm chú, dường như căn bản cũng không ý thức được bên cạnh còn có một người.

Thật lâu sau, ánh mắt hần lạnh nhạt quét mắt qua Mộ Thiên Ván đang đứng một bên, lúc này mới hỏi: "Gần đây Vương phi có tốt không?"

"Vương phi tất cả mạnh khỏe, chỉ là. . . ." Âm thanh của Mộ Thiên Ván tạm ngừng, đang do dự có nên nói cho Vương gia biết hay không, chuyện Vương phi muốn ăn dưa hấu.

Hiền Viên Dật tạm dừng hạ đầu bút lông, ngược mắt nhìn về phía Mộ Thiên Ván, hí mắt nói: "Nói!"

Mộ Thiên Ván nhìn thấy ánh mắt khản trương của Vương gia, vội vàng nói: "Vương gia không cần lo lắng, Vương phi tất cả mạnh khỏe, chỉ là kể từ khi Vương phi mang thai, chẳng những không nôn, hơn nữa sức ăn kinh người, thỉnh thoảng thêm ăn dưa hấu."

Nghe vậy, đầu bút lông trong tay Hiền Viên Dật run lên, rơi xuống một giọt mực, trên giấy Tuyên Thành.

"Xích" một tiếng, tiếng cười thanh thúy dễ nghe từ trong miệng hần phát ra, Mộ Thiên Ván không hiểu nhìn nụ cười trên mặt Vương gia, cau mày nói: "Vì sao Vương gia cười?"

"Vương phi làm sao lại thêm ăn, nàng là đang cố ý gây khó khăn cho Bôn vương." Hiền Viên Dật gác lại bút, ý vị sâu xa cười nói.

Nghe vậy, Mộ Thiên Ván nhất thời bùng tình hiểu ra, không hổ là Vương gia, vừa nghe đã biết Vương phi có dụng ý khác.

"Thiên Ván!" Hiền Viên Dật lười biếng khép lại con người, nhàn nhạt lên tiếng.

"Dạ, Vương gia." Mộ Thiên Ván ôm quyền nghiêm nghị lên tiếng.

Nếu như ái phi hần muốn ăn dưa hấu, hần liền thuận theo tâm ý của nàng: "Đi xem một chút nơi nào có dưa hấu thì mua."

Ngay sau đó trên mặt Mộ Thiên Ván lộ ra vẻ khó xử, dưa hấu chỉ có thời điểm mùa hè mới có, hần đi đâu mua dưa hấu, cái này không phải làm khó hần sao?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72-2: Vương gia! Vương phi muốn ngài anh hùng cứu mỹ

nhân 2

Thấy hần chậm chạp không đáp lại, Hiên Viên Dật nhú mày, chậm rãi mở mắt, nhìn về phía vẻ mặt khó xử của Mộ Thiên Ván: "Còn đứng lý ở đây làm cái gì?"

"Dạ, thuộc hạ đi tìm ngay."

Nhìn bóng lưng Mộ Thiên Ván rời đi, Hiên Viên Dật nâng cằm lên, đảo mắt nhìn trời nắng phía ngoài cửa sổ, hít một hơi thật dài, gọi: "Hồ phách!"

"Hồ Phách ở đây." Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng trả lời.

Thấy Hồ Phách đi vào, cầm lên một xấp tấu chương hần mới vừa phê chuẩn: "Đưa đến các quân doanh." Nói xong, hần lười biếng đứng dậy đi ra ngoài phòng.

Đến đình nghi mát lại không có một bóng người, nghe nha hoàn nói Nam Cung Tự cùng một nam tử ở trong sương phòng trò chuyện gì đó, hỏa khí của Hiên Viên Dật ngay lập tức vọt lên, hần bị chọc tức! Đây là người mang thai, vậy mà còn không an phận như vậy? Thật là một nữ nhân không khiến người ta bớt lo.

Hiên Viên Dật bước nhanh đi về hướng Yêu Nguyệt Các, bước chân thật dài dừng lại ở ngoài phòng, chỉ nghe bên trong phòng truyền đến tiếng cười vui, hoàn toàn chọc giận hần, coi người đứng đầu một nhà như hần không tồn tại phải không?

Hiên Viên Dật dùng sức đẩy cửa trước mặt ra, giọng nói không tốt chút nào: "Nam Cung Tự, nàng." Đột nhiên lời nói dừng lại, mặt thối nhìn về phía nam tử nghiêm nghị ngồi ở một bên nhìn chăm chăm Nam Cung Tự, hần liếc mắt một cái liền nhận ra là nam nhân một năm trước len lén hẹn hò với Nam Cung Tự ở bên hồ, Mộc Tuyết Trần! Vốn dĩ đang tức giận, hiện tại càng thêm lửa giận ngập trời: "Tại sao hần lại ở đây?"

Tiếng cười bên trong phòng nhất thời ngưng lại, thấy mặt Hiên Viên Dật đầy dấm chua, Nam Cung Tự nhú mày, giọng nói bình thản nói: "Hần là sư huynh của ta, tại sao không thể tới nhìn ta?"

Hiên Viên Dật hừ lạnh một tiếng: "Ta biết rõ hần là sư huynh nàng." Cũng bởi vì là Mộc Tuyết Trần hần mới càng để ý, hần vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện một năm trước.

Mộc Tuyết Trần nhận thấy ánh mắt không thân thiện của Hiên Viên Dật, không chút để ý buông bình trà trong tay xuống, đứng dậy chấp tay đang muốn chào hỏi, chỉ thấy con mắt hần đều không nhìn hần, trầm giọng nói, "Như Nguyệt, tiền khách! Vương phủ Bốn vương không hoan nghênh hần."

"Đại thúc, tại sao ngươi lại giống nữ nhân bụng dạ hẹp hòi vậy?" Đột nhiên từ ngoài phòng truyền đến một giọng nói non nớt, Mạc Sầu cười híp mắt đi từ ngoài phòng vào.

"Ngươi. . . ." Hiên Viên Dật nổi cáu, bụng dạ hần hẹp hòi như thế nào? Còn không phải là bị sư tỷ hần bức ép, lại không nói nàng treu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài, ở vương phủ cũng không an phận như vậy, hần chính là Đại Đường Tà U vương được người người kính ngưỡng, khi nào thì phải ghen đến uất ức, mùi vị này thật đúng là không phải người bình thường có thể chịu được, có thể bức hần đến trình độ này, Nam Cung Tự nàng vẫn là đầu tiên. "Bốn vương chính là không ưa hần, nếu hần không đi, liền thông báo Võ Đang tới lấy thi thể chôn cất môn nhân."

"Sư huynh, ta không có nói bậy nha! Phu quân sư tỷ chính là một bình dấm chua, không thể gặp sư tỷ." Mạc Sầu ở một bên đổ dầu vô lửa.

Mộc Tuyết Trần ngược mắt ngắm nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, giống như không nghe được lời nói của Hiên Viên Dật, hướng về phía Nam Cung Tự nói: "Sư muội, thấy ngươi tất cả mạnh khỏe, ta cũng yên tâm, thời gian cũng không còn sớm, ta cũng nên trở về Võ Đang rồi."

"Ta tiền ngươi!" Nam Cung Tự thấy hần muốn rời đi, vội vàng nói.

Đôi tay Mộc Tuyết Trần rơi xuống trên vai nàng, đảo mắt, liếc nhìn Hiên Viên Dật, trên mặt đều là nụ cười khổ sở: "Sư muội, hôm nay ngươi là người mang thai, không nên ra ngoài đi lại, ngộ nhỡ có cái gì nguy hiểm, chỉ sợ sư huynh ta sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống." Nói xong, hần liền liếc qua Hiên Viên Dật, nhìn về phía Mạc Sầu nói: "Mạc Sầu, ngươi cũng mấy ngày không trở về Võ Đang rồi, các Trưởng lão trong miếu đều nhớ mong ngươi."

"Thật sao?" Mạc Sầu khoe miệng gọi lên một chút ý cười trào phúng, các Trưởng lão sẽ nhớ một đệ tử không được sủng ái? Trừ khi ngày mai mặt trời mọc lên từ phía tây, thấy sư huynh muốn rời đi, hần vội vã đi theo ra ngoài: "Sư huynh, ta tiền ngươi."

Nam Cung Tự oán hận trừng mắt Hiên Viên Dật, hần ăn dấm chua cái gì? Sư huynh thật vất vả xuống núi xem nàng, ngồi còn chưa nóng chỗ liền bị hần hạ lệnh đuổi khách, giận đến mức nàng nghiêng đầu không định quan tâm sự hiện hữu của hần.

Ngự y ngàn cân vạn dặm không thể để cho Vương phi tức giận, nếu không sẽ động thai khí, kết quả hần đầu óc nóng lên, đem tất cả lời của Ngự y đều ném ra sau đầu, nghĩ tới đây, Hiên Viên Dật xoa xoa đầu thái dương, thở dài một cái, kể từ khi Nam Cung Tự khôi phục trí nhớ, ít khi giận hần, hôm nay hần quá thất thường, chỉ là đó cũng là bị nàng bức ép.

"Thật xin lỗi. Ta chỉ là không ưa cái nguy quân tử kia, cho nên mới phải. . . ." Hiên Viên Dật rũ thấp tầm mắt xuống, không nhìn nàng, âm thanh dừng một chút, khàn giọng nói: "Nàng đi đi! Hiện tại đuổi theo hần còn kịp, ta sẽ không làm khó nàng."

Nghe ý tứ của lời này hình như tính toán bỏ qua, vốn là Nam Cung Tự đè nén lửa giận ở trong lòng liền bộc phát, thế nào đuổi theo? Chẳng lẽ muốn

nàng nâng cao bụng bự đuổi theo xe ngựa ở trên đường cái sao? Hơn nữa, sư huynh vĩnh viễn chỉ có thể là sư huynh của nàng, quan hệ bọn họ so nước còn trong sạch hơn.

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

"Hiên Viên Dật, chàng cố ý."

Thấy nàng tức giận, Hiên Viên Dật liền vội vàng tiến lên dịu dàng ngồi xuống: "Nương tử, đừng nóng giận, ta sai lầm rồi được không?"

Nam Cung Tự lần nữa cắn răng nhìn xuống, thấy hán một bộ dạng nhận sai, bụng nước trà nha hoàn cẩn thận đưa tới lên, khẽ nhấp một miếng: "Nếu muốn ta hết giận, thì phải nhìn biểu hiện của Vương gia."

"Biểu hiện?" Hiên Viên Dật nhủ mảy may nghi hoặc nhìn Nam Cung Tự, thấy nàng chỉ chỉ bả vai, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn nha hoàn đang canh giữ một bên, ý bảo họ lui ra, đứng sau lưng nàng, khẽ xoa bóp bả vai giúp nàng. "Nương tử, về sau ở trước mặt hạ nhân có thể cho ta chút mặt mũi hay không? Dù sao ta cũng là Vương gia."

Nam Cung Tự chậm rãi để ly trà trong tay xuống, đảo mắt nhìn về phía hán, nhủ mảy may nói: "Tướng công lúc ở trước mặt người ngoài làm sao nề mặt của ta?"

Lời này vừa nói ra, Hiên Viên Dật không vui: "Bổn vương không cho Vương phi mặt mũi khi nào?"

Đích thực, ở bên ngoài hán quá nề mặt nàng.

"Vừa rồi!"

Sắc mặt Hiên Viên Dật lại chìm vài phần, hán còn không phải là bị nàng bức ép?

Hai bên đường phố cửa hàng san sát, sắp tối ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu vào mái ngói đỏ xanh hoặc là mái cong phía trên lầu các, khiến cho cái khoảng không gian phồn thịnh của cảnh đêm thành Lạc Dương trước mắt tăng thêm mấy phần mông lung.

Tiếng người ồn ào, chợ phồn hoa huyền ảo, Nam Cung Tự nâng cao bụng nhô lên qua lại không dứt trên đường phố, Như Nguyệt cùng người áo đen bí mật ở trong bóng tối một tác cũng không rời hết sức theo sau lưng nàng.

"Vương phi, thời gian cũng không còn sớm, nên trở về vương phủ rồi."

Như Nguyệt vừa mới nói xong, Nam Cung Tự liền chen vào trong đám người.

Chỉ thấy một nam đồng người mặc y phục rách rưới, quỳ trên mặt đất, sau lưng còn nổi lên một thi thể dùng chiếu cuộn, thi thể đã rửa nát, phát ra từng trận mùi hôi thối, mọi người mắt thấy cũng liền rời đi, thế nhưng hán lại đập đầu trên đất: "Đại gia, tiểu thư xin thương xót, chỉ cần cho ta tiền chôn gia gia, Tiểu Cầu Nhi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp."

Cả người Như Nguyệt liền sững sờ, nhìn tên nam đồng quỳ trên mặt đất đau khổ cầu khẩn kia, giống như nhìn thấy bóng dáng bản thân khi còn bé, trong lòng xẹt qua một chút thương hại, từ trong tay áo lấy ra một lượng bạc, đang định tiến lên cho hán, chỉ thấy Nam Cung Tự nhanh hơn một bước đi đến trước mặt Tiểu Cầu Nhi: "Người gọi là gì vậy?"

"Tiểu Cầu Nhi!" Tiểu Cầu Nhi chớp chớp đôi mắt ngập nước, nhìn về phía đại tỷ tỷ xinh đẹp trước mắt.

.

. Bên trong thư phòng

Hiên Viên Dật nhàn nhã tự tại đang cùng Hiên Viên Tuyết chơi cờ vây, ngón tay ngọc thon dài đang kẹp nốt ruồi đen dùng trên bàn cờ, khóe miệng gợi lên một chút ý cười: "Người thua."

Hiên Viên Tuyết nâng cằm lên, có chút ảo não, oán hận nói: "Tại sao người thua mỗi lần đều là đệ? Chẳng lẽ Vương huynh cũng không biết nhường đệ một chút sao?"

Vừa mới nói xong không bao lâu, người áo đen đẩy cửa đi vào, nhỏ giọng nói: "Vương Gia!"

"Nói!" Hiên Viên Dật không chút để ý nâng chung nước trà lên, khẽ nhấp một miếng, lạnh nhạt nói.

"Vương phi mới vừa ra khỏi vương phủ một chuyến, trên đường lượm được sủng vật."

Hiên Viên Dật nhủ mảy may, nữ nhân kia thật đúng là một khắc cũng không rảnh rỗi! Gác lại cái ly trong tay, hỏi: "Là giống đực?"

Khóe miệng người áo đen khẽ rút, nhỏ giọng nói: "Là đực." Hơn nữa còn là một người sống sờ sờ.

Nghe vậy, Hiên Viên Dật sững sờ một chút, sống lưng chậm rãi tựa vào ghế ngồi, nhắm mắt nói: "A, vậy trước tiên đem nó thiên đi."

Hiên Viên Tuyết ngồi ở một bên không nhận được bật cười, Vương huynh thật đúng là một bình dấm chua! Ngay cả động vật nhỏ đều không bỏ qua cho.

Người áo đen nhủ nhủ mầy, do dự nói: "Thiên không được, kia còn là một đứa nhỏ." Đứa bé kia còn nhỏ, nếu như thiên, nhẹ thì tàn phế, nặng thì rất có thể sẽ bỏ mạng.

Hiên Viên Dật chợt ngồi dậy, tiếng nghiêng rằng: "Nam Cung Tự, nàng lại vẫn dám nuôi nam nhân." Trước kia đồng ý chứa chấp Mạc Sầu hẳn đã cực kỳ khó chịu rồi, cảm tình mới tốt một chút, hẳn không đồng ý liền không để ý đến người khác mà quyết định, xem ra hẳn phải khiến cho nàng biết, rốt cuộc trong vương phủ ai nói mới tính.

Khỏe miệng người áo đen vừa kéo, không ngờ Vương gia phản ứng lớn như vậy, đây chẳng qua chỉ là đứa bé! Giương mắt thấy Hiên Viên Dật đứng dậy muốn rời đi, hỏi: "Vương Gia, người đi đâu?"

"Đi tìm vương phi lý luận!"

Người áo đen đột nhiên nghĩ tới chuyện quan trọng gì, nhắm mắt nhấp nhô lo lắng nói: "Vương gia, vương phi sáng sớm liền đi ra ngoài, nói là đi lấy dầu Trần Từ Hiên."

Nghe vậy, bước chân Hiên Viên Dật dừng lại, đảo mắt trừng mắt về phía người áo đen: "Chuyện gì xảy ra?"

"Vương phi để thuộc hạ đem tờ giấy nợ này giao cho Vương Gia ngài, để Vương gia ấn dấu phía trên. Vương phi còn nói, nếu như đến buổi tối còn chưa trở lại, thì Vương gia đến Thương Ly điện anh hùng cứu mỹ nhân." Từ trong lòng ngực người áo đen móc ra một trang giấy, một khắc ngược mắt kia, nhìn thấy vạn trượng tia sáng lộ khí trong mắt Hiên Viên Dật, thật giống như muốn nuốt sống hắn.

Mặt Hiên Viên Dật bởi vì nghe báo cáo của thủ hạ, thoáng qua vẻ nổi giận lôi đình, mái tóc đen nhánh hỗn độn phấp phới theo gió, ánh mắt rõ ràng hơi hốt nhìn sắc trời đã sớm đen kịt ngoài cửa sổ, trong mắt ngăm toát ra mũi nhọn âm u, môi mỏng mím thành một đường, một ít hàm răng màu bạc trắng ở miệng dưới ánh sáng càng có vẻ trắng hếu, mang theo sự phẫn nộ khát máu.

"Khốn kiếp! Từ lúc nào, hiện tại mới nói."

Ánh mắt nhìn gần y hết khi hắn ở trong nhà lao, mắt người áo đen giống như mắt nai con lo sợ, toát ra hoảng sợ cùng sợ hãi: "Chủ tử. Tha mạng. . ."

Hiên Viên Tuyết đứng dậy vỗ bả vai Hiên Viên Dật nói: "Vương huynh, bây giờ không phải là lúc tức giận, vẫn là tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp anh hùng cứu mỹ nhân thế nào đi!"

Hiên Viên Dật rên lên một tiếng, phát tay áo nghiêng ngang rồi đi, Hiên Viên Tuyết đi theo.

Người áo đen thở một hơi thật dài nhẹ nhõm, chính lúc trên mặt hắn đang lộ ra vẻ mặt may mắn thì vừa nhấc mắt, con ngươi từ từ phóng đại, chỉ thấy trước mắt một con măng xà đang đánh tới phía hắn.

"A ——"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Vụng trộm giết người

Thương Ly điện đặt ở phía đông, sát bên vương phủ Nhị hoàng tử, là nơi đặt chân khi đến Đại Đường của Trần Từ Hiên, lúc Nam Cung Tự cùng Như Nguyệt tới Thương Ly điện đứng vào giờ sùu

"Vương phi, chúng ta vẫn là trở về đi?" Như Nguyệt dừng bước chân lại, hai người đã tới Thương Ly điện của Trần Từ Hiên, lo lắng nói: "Trần thái phó là người lòng dạ độc ác, chuyện gì cũng có thể làm được. Nếu như người đi vào như thế này, chỉ sợ là không ra được, nếu xảy ra chuyện gì, Như Nguyệt làm sao nói rõ với Vương gia?"

Mọi người đều biết, võ công Trần Từ Hiên cũng không phải tầm thường, hơn nữa thị vệ bên cạnh hắn đều võ công cao cường, cho dù là cao thủ võ lâm, chỉ sợ cũng không dả thương được một sợi tóc gáy của hắn, Nam Cung Tự tay không tác sát cứ như vậy đi vào, trong lòng Như Nguyệt lo lắng đến mức đánh trống.

Ánh mắt Nam Cung Tự lạnh lẽo, nhìn qua tòa dinh thự sang trọng trước mắt, quả đấm trong tay áo phát ra tiếng 'kéo kẹt' giòn vang.

Trần Từ Hiên. Nàng ắt phải giết hắn rồi.

"Trần Tử Hiên." Hai mắt Nam Cung Tự rét lạnh, trong nháy mắt, sát khí toàn thân tản ra, trong đầu nhanh chóng thoáng qua chuyện trước khi chết mười sáu năm trước, một màn nam nhân thờ ơ lạnh nhạt.

"Nhưng."

"Nếu như ngươi sợ, có thể trở về trước." Nam Cung Tự liếc Như Nguyệt một cái, cứng rắn cắt đứt lời của nàng: "Số nợ này ta đã chờ mong quá lâu, cũng nên kết thúc rồi."

"Mạng Như Nguyệt là Vương phi ban cho, dù để cho ta lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng tuyệt không làm con rùa đen rút đầu." Như Nguyệt vội vàng nói, đi theo sau lưng Nam Cung Tự nửa bước

Khoảng cách, lúc phát tay áo một bọc thuốc rơi xuống đất, không sai! Nàng lựa chọn phản bội chủ nhân, thần phục Nam Cung Tự.

Ở trên pháp trường Nam Cung Tự cứu người bị phán tử hình là nàng, mạng của nàng cũng là do nàng ban cho, chỉ là. Nhị hoàng tử uy hiếp đệ đệ của nàng, để cho nàng giám thị từng cử động của Nam Cung Tự, vì cứu đệ đệ nàng không có lựa chọn nào khác, nhưng muốn nàng xuống tay giết ân nhân cứu mạng, nàng không làm được!

Mặc dù Như Nguyệt không biết chữ gì, là nữ tử Hung Nô, nhưng nàng biết hàm nghĩa của hai chữ báo ân này.

Ánh mắt Nam Cung Tự liếc nhìn vẻ phức tạp trên mặt Như Nguyệt, đáy lòng thở dài một tiếng, không phải nàng buộc Như Nguyệt cùng đi, chỉ là thù này nàng không thể không báo, nàng đã đợi mười sáu năm rồi, kể từ khi nàng nhớ ra trí nhớ của kiếp trước, trong đầu cũng không ngừng xuất hiện hình ảnh nam nhân kia phản bội, ích kỷ cùng vô tình, nàng Quý Cơ đã sớm khám phá ra Hồng Trần, lại bởi vì hấn mà động tâm.

Vì hấn, nàng không tiếc hy sinh năm trăm năm đạo hạnh cứu hấn một mạng, vì hấn, làm liên lụy tới đồng liêu, cứu vì hồ nhất tộc chính là bị hấn giết chết, dùng máu của bọn họ để kéo dài tính mạng cùng tuổi trẻ của hấn. Cũng bởi vì người nam nhân kia, nàng mới có thể bị chôn sống bị lửa thiêu chết.

Cũng may mệnh nàng không đến đường cùng, hiện tại còn sống, sau khi nàng sống lại, đối với hấn chỉ có hận, không có một tia tình cảm.

Thị vệ canh giữ ở ngoài cửa ngăn cản đường đi của các nàng, ánh mắt trên dưới quan sát nàng, lạnh lùng nói: "Điều phụ lớn mật, Thương Ly điện là địa phương các người có thể tới, nếu không muốn chết, còn không mau cút đi!"

Như Nguyệt nhíu mày, một tay chống eo thon nhỏ, một ngón tay chỉ hai người thị vệ cả giận nói: "Cần rõ, lại dám dùng cái loại giọng điệu đó nói chuyện với Tà Vương phi, ta xem các người sống không kiên nhẫn có phải không?"

Nghe vậy, thị vệ hai người nhìn đối phương một cái, đảo mắt rồi rút tay khỏi ánh mắt chất vấn cùng không tin quan sát nữ tử che mặt trước mắt, một tên thị vệ trong đó đưa tay yêu cầu nói: "Lệnh bài Tà Vương phủ!"

Nam Cung Tự nhìn Như Nguyệt nháy mắt, lúc này Như Nguyệt lấy lệnh bài giấu ở eo áo lên đưa cho thị vệ.

Thị vệ xác nhận là lệnh bài Tà Vương phủ, vội vàng quỳ xuống nói: "Tà Vương phi tha tội, nô tài không biết là Tà Vương phi đại giá quang lâm, xin Tà Vương phi thứ lỗi."

Nam Cung Tự rũ thấp tầm mắt xuống, nhìn về mặt thị vệ hai người hốt hoảng hèn mọn, khóe miệng nổi lên nụ cười khinh thường: "Bỏn cung muốn gặp Trần thái phó, mau đi thông báo."

"Dạ!" Một tên thị vệ trong đó đứng dậy vội vã đi vào viện.

Trong đại điện, ở giữa là một cái bàn sơn đỏ hình vuông cao hai mét, phía trên đặt ghế khắc rồng sơn vàng, sau lưng là bình phong chạm chỗ rồng, đài vuông hai bên có bàn long kim trụ lục căn cao lớn, trên mỗi cái trụ lớn một con Kim Long mạnh mẽ quay quanh; nhìn lên đỉnh điện, ở giữa khung trang trí bên trên có một bàn Long khổng lồ khắc rồng, trong miệng rồng rủ xuống một viên châu lớn khỏa màu bạc trắng, bao quanh sáu viên châu nhỏ, đầu rồng, đối diện phía dưới ghế Kim Loan, xà nhà bằng gỗ vẽ bức tranh rực rỡ, vui mắt, hoa văn Kim Long hai màu hồng vàng. Trên người Trần Tử Hiên mặc một bộ đồ ngủ màu vàng kim bó sát người, lưng biếng tựa trên bảo tọa sơn vàng khắc rồng, một chân đặt trên bàn, một chân tự nhiên rủ xuống mặt đất, mười ngón tay nhỏ dài gầy nhẹ bình ngọc, ngẩng đầu, môi mỏng khẽ gọi khẽ nhếch, dịu dàng lạnh nhạt chậm rãi rót nước vào trong miệng.

(diennn++++dannn^leee^&&quy~~donnn)

Còn lại là Hồng Trần lẳng lặng chờ đợi ở một bên, nhìn về mặt chủ tử bình tĩnh như vậy, đáy mắt ưu thương lại chạy không khỏi ánh mắt của nàng, kể từ khi chủ tử biết Nam Cung Tự chính là Quý Cơ, cả ngày chỉ biết uống rượu tiêu sầu, nàng không khỏi than một tiếng.

Chỉ thấy thị vệ vội vã đi vào, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói: "Khởi bẩm Thái Phó đại nhân, Tà Vương phi cầu kiến!"

Động tác rót rượu trong tay Trần Tử Hiên ngưng lại thật sâu, khép hờ hai mắt, trong thần thái lười biếng toát ra khiếp sợ, tại sao nàng lại đột nhiên tới gặp hấn? Chẳng lẽ nàng khôi phục trí nhớ, nhớ lại hấn? Nghĩ tới đây, hấn đặt bình ngọc trong tay xuống, trầm giọng nói: "Mau truyền!"

Hấn vô cùng khẩn trương về mặt còn mang theo hưng phấn thu vào hết trong mắt Hồng Trần, trên mặt nàng xẹt qua một tia vẻ mặt phức tạp, Nam Cung Tự đáng giá để cho hấn kích động như thế sao?

Thật lâu sau, ánh trăng ngoài điện kéo xuống bao phủ bóng hình xinh đẹp, không thấy được tướng mạo của nàng, chỉ là hơi thở lạnh lùng đánh tới, con

ngươi Trần Từ Hiên bỗng trầm xuống,

Hơi thở bức tới này còn mang theo một cổ sát khí nồng nặc.

Lúc Nam Cung Tự cùng Như Nguyệt đi vào trong đại điện, đôi mắt Hồng Trần trong nháy mắt sáng lên, liếc mắt một cái liền nhận ra là Trang chủ sông bạc Tuyệt Sắc, Quý La Sát! Nàng nhũ nhũ mảy, nàng làm sao có thể giả danh Tà Vương phi? Chẳng lẽ nàng chính là Nam Cung Tự?

Trần Từ Hiên nhìn thấy đáy mắt thoáng qua vẻ khiếp sợ của Hồng Trần, nhũ mảy nói: "Hồng Trần, làm sao vậy?"

Hồng Trần hướng về phía hắc ôm quyền nói: "Chủ tử, nàng chính là Trang chủ sông bạc Tuyệt Sắc, Quý La Sát!"

"Há?" Mây rậm của Trần Từ Hiên chau lên, âm cuối ý vị sâu xa ngân dài, đảo mắt tầm mắt rơi xuống người Nam Cung Tự, trầm mặc không nói.

Nam Cung Tự dừng chân bước, nhìn nam nhân ngồi trên Long Ý, hắc vẫn là thiếu niên trẻ tuổi tuần nỷ năm đó, trên mặt không có nếp nhăn không lưu vết năm tháng, lại không biết dùng bao nhiêu con cừu vĩ hồ đổi lấy việc hắc trưởng sinh bắt lão cùng địa vị cao cao tại thượng.

Môi đỏ mọng của nàng mím chặt thành một đường thẳng, lộ ra khối răng mèo âm trầm, quả đấm giấu trong tay áo phát ra tiếng ‘kêu kẹt’ giòn vang, người nam nhân này. . . . Cho dù chết trên tay nàng một trăm lần một vạn lần, cũng không thể khiến cho nàng tiêu hết con giận này, trong đầu không ngừng thoáng qua một màn chết thảm của bộ tộc cừu vĩ hồ, thật lâu không thể tỏa đi.

"Quý La Sát, ngươi thật to gan, lại dám giả mạo Tà Vương phi?" Hồng Trần tiến lên một bước, oán hận trừng mắt Nam Cung Tự, thấy trong mắt nàng ním cười, càng thêm thẹn quá thành giận chất vấn: "Nói! Làm sao ngươi biết chủ tử nhà ta là Trần thái phó, có phải hay không ngươi phái người theo dõi ta?"

"Hồng Trần, lui ra!" Trần Từ Hiên lười biếng đứng dậy, trừng mắt Hồng Trần, Hồng Trần hung hăng cắn môi dưới lui xuống, hắc từng bước đi tới phía Nam Cung Tự, nhìn như mỗi bước đều rất nhẹ nhõm, nhưng tim của hắc cũng đang trầm xuống theo mỗi một bước chân, bước chân dừng lại trước mặt nàng, gió tay lên muốn gỡ khăn che trên mặt Nam Cung Tự đi, nàng lại không để lại dấu vết lui về sau một bước, trông mắt của hắc, xẹt qua một chút buồn bã về mặt như mất mát, nhũ nhũ mảy: "Quý Cơ."

"Câm mồm! Ngay từ lúc mười sáu năm trước Quý Cơ cũng đã chết rồi." Đáy mắt Nam Cung Tự nhất thời nhuộm máu giống như thị huyết, nàng ngẩng đầu chống lại cặp màu tím u ám kia, trên mặt lộ ra vẻ mặt chán ghét, đưa tay cầm một xấp ngân phiếu Như Nguyệt đưa tới lên, nhếch miệng hiện lên nụ cười khinh miệt: "Tà U vương so với Trần thái phó nhiều hơn năm vạn lượng tiền đặt cọc, để bản trang chủ tới lấy đầu ngươi, cho nên giao dịch trước trở của chúng ta xóa bỏ! Đây là tiền đặt cọc của ngươi." Nói xong, nàng vung tay lên không trung, mấy trăm tấm ngân phiếu phiêu đảng đầy trời.

Mấy trăm tấm ngân phiếu từ từ rơi vào người Trần Từ Hiên, ánh mắt hắc khẽ run, nhũ mảy nói: "Ngươi là sợ thiếu tiền? Bản cung ra mười vạn lượng hoàng kim, như thế nào?"

"Thế nhưng bản trang chủ quyết định thu tiền của Tà U vương, sao có thể nói không giữ lời? Mạng của ngươi, ta chắc chắn phải có được!" Nam Cung Tự khịt mũi cười lạnh, hắc là khờ thật, hay là giả bộ ngu? Mục đích nàng tới cũng không phải là bởi vì tiền, mà là tới lấy tính mạng hắc, báo thù rửa hận cho cả tộc cừu vĩ hồ, cũng báo thù cho chính bản thân mình.

"Cần rồi!" Hồng Trần giận dữ mắng mồm một tiếng, đưa tay tức giận chỉ Nam Cung Tự: "Ngươi thật to gan, lại dám khoác lác vô si yêu cầu mạng của chủ tử, ta thấy ngươi chán sống rồi." Nàng nhìn thấy Trần Từ Hiên quăng tới ánh mắt cảnh cáo, nhưng nàng thật sự là cực kỳ tức giận, từ trước đến nay không có người nào dám nói chuyện như vậy với chủ tử, nàng Nam Cung Tự là người đầu tiên, mặc kệ trước kia nàng là người nào, xúc phạm Trần Từ Hiên, đều đáng chết!

"Người chán sống là ngươi, đừng quên nơi này không phải là Trần quốc các ngươi!" Như Nguyệt thấy Hồng Trần chỉ vào lỗ mũi Vương phi uy hiếp, nàng không vui, tức giận nói.

"Ngươi. . . ." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồng Trần nhất thời tái đi, đảo mắt trừng mắt về phía Như Nguyệt: "Cái tên cầu nô tài này, nơi này chưa đến lượt ngươi nói?"

"Cầu nô tài?" Môi đỏ mọng của Nam Cung Tự hé mở: "Ha ha ——" phát ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe, còn trộn lẫn khinh miệt khiến Hồng Trần xấu hổ vô cùng, ánh mắt lạnh tanh quét mắt đúng lý hợp tình nhìn Hồng Trần, cười nói: "Nếu Như Nguyệt ta là cầu nô tài, vậy còn ngươi? Một con chó chỉ biết cụp đuôi đi theo sau lưng chủ nhân!"

Thấy Hồng Trần sát khí đằng đằng muốn nói gì, ánh mắt Trần Từ Hiên lăm lăm, trừng mắt Hồng Trần, trầm giọng nói: "Hồng Trần, không được vô lễ!"

"Nhưng. . . ." Hồng Trần đang muốn nói gì, nhìn thấy ánh mắt Trần Từ Hiên quăng tới, nàng cứng rắn ngậm miệng lại.

Về mặt đẹp đẽ của Trần Từ Hiên nhất thời trầm xuống, mắt phượng thích thú nhìn Nam Cung Tự, nhũ mảy nói: "Ngươi thật sự muốn giết ta?"

"Lấy tiền tài của người trừ tai họa cho người!" Nàng nhẹ nhàng khạc ra một câu nói, đã biểu lộ quyết tâm nàng nhất định sẽ giết hắc, vẫn còn tựa như ngàn vạn lợi kiếm, trong nháy mắt khí lạnh quanh thân có thể đóng băng dày ba thước, thật giống như một con báo đang vận sức chờ phát động, muốn tùy thời cho kẻ địch một kích trí mạng!

Trần Từ Hiên nhìn con ngươi Nam Cung Tự lạnh nhạt xa cách, đáy mắt bén nhọn rút đi, khóa miệng kéo ra một chút độ cong thật mỏng: "Nhưng ngươi không giết được ta."

Ánh mắt Nam Cung Tự khẽ run, nụ cười khinh miệt trên mặt hắn vào hết trong mắt, lại dám xem nhẹ nàng? Nàng hoàn toàn tức giận, chợt đưa tay bóp cổ hắn, mắt lạnh nhìn cặp con ngươi bình tĩnh không có một tia gợn sóng kia, nàng nhủ mày một cái, tại sao hắn không đánh trả?

"Cái mạng này vốn là thuộc về ngươi. . . Khụ khụ. . . ." Hình như Trần Tử Hiên đã sớm dự liệu được nàng sẽ ra tay giết hắn, tìm nàng đơn giản là muốn chết trong tay nàng, để đền bù áy náy trong quá khứ cho nàng.

Tay Nam Cung Tự hơi dừng lại, lực trong tay yếu đi mấy phần, trong đầu lần nữa thoáng qua một màn chết thảm của bộ tộc cửu vĩ hồ trước mặt nàng, lực độ trong tay liền tăng lên lại: "Đừng tưởng rằng làm như vậy, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!"

"Chủ tử!" Con ngươi Hồng Trần từ từ phóng đại, nhìn con ngươi Trần Tử Hiên chậm rãi nhắm lại, giống như có lẽ đã chuẩn bị chết trong tay Nam Cung Tự, chuôi kiếm cầm trong tay đang run rẩy, nàng biết chuyện chủ tử quyết định, không có ai có thể thay đổi, nhưng. Nàng bỗng mở mắt ra: "Không cần ——"

‘Leng keng’ một tiếng, bảo kiếm lột xác, bước chân Hồng Trần giống như tia chớp nhanh chóng, mũi kiếm dưới ánh nến nổi lên một chút hàn quang, mang theo sát khí lạnh thấu xương dồn ép về hướng Nam Cung Tự.

"Vương phi cẩn thận ——"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nam nhân quyết đấu (một)

Vào lúc chỉ minh treo chuông Như Nguyệt không chút do dự tiến lên dùng thân thể chắn trước mặt Nam Cung Tự, nàng an toàn, kiếm phong sắc bén lại đâm xuyên qua ba vai Như Nguyệt.

Màu máu nhanh chóng nhiễm ra, từng giọt từng giọt theo thân kiếm sáng loáng chảy xuống, tung tóe lên cái trán trắng nõn của Nam Cung Tự, lăn xuống dưới mắt nàng.

Lúc đó, mắt Nam Cung Tự đầy màu máu, mơ hồ trong nháy mắt khiến con ngươi nàng từ từ phóng đại, tay bóp trên cổ Trần Tử Hiên chậm rãi buông ra, đôi tay nhanh chóng ôm lấy thân thể yếu đuối muốn trượt xuống của Như Nguyệt. Nàng buông tầm mắt xuống, trong đôi mắt đen trong suốt, từ từ chiếu ra nụ cười may mắn.

"Vương phi. Khụ khụ, cũng may, người không bị thương. Như Nguyệt không thể." Trên gương mặt trắng bệch của Như Nguyệt kia nhiều hơn mấy phần ý cười may mắn, môi đỏ mọng phấn nộn không ngừng trào ra máu tươi, khiến cho y phục xanh biếc của Nam Cung Tự bị máu nhuộm một mảnh.

"Đừng nói chuyện, ta sẽ không để cho ngươi có chuyện." Nam Cung Tự rút tay phải ra, lòng bàn tay dính đầy máu tanh, một cổ khí màu trắng ở trên lòng bàn tay khuếch tán ra, một đường đánh xuống vết thương của Như Nguyệt, cầm máu rồi, chỉ là đây chẳng qua chỉ là tạm thời.

"Vương phi, người để Như Nguyệt nói hết lời, khụ khụ. Nếu không ta sợ ta không còn cơ hội nói." Thanh âm Như Nguyệt run rẩy, trong mắt tích đầy nước mắt, đó là thật sâu áy náy cùng tự trách đối với Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự nhìn sắc mặt Như Nguyệt càng ngày càng tái nhợt, đáy mắt nổi lên một chút vẻ nứt, Hồng Trần sẽ ra tay đã nằm trong dự liệu của nàng, nhưng nàng lại không nghĩ rằng Như Nguyệt sẽ dùng thân thể của mình chặn lại một kiếm cho nàng, mạng Như Nguyệt tuy là nàng cứu, nhưng cũng không cần liều mạng của mình để bảo vệ nàng chứ? Điều này làm cho nàng thật bất ngờ.

Môi đỏ mọng của nàng nhấp máy, nhỏ giọng nói: "Ngươi nói."

"Thật ra thì. Ngày hôm sau khi Như Nguyệt được Vương phi cứu trên pháp trường, cũng đã phản bội người, Nhị hoàng tử lấy đệ đệ của ta, con trai duy nhất của Như Gia uy hiếp ta, muốn ta giám thị từng cử động của Vương phi, vì cứu đệ đệ, Như Nguyệt không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Nhưng là. Dù thế nào ta cũng không thể ngờ." Cùng với tiếng ho khan kịch liệt, Như Nguyệt tạm dừng nói, thật lâu sau, nàng mới nói: "Đêm qua, Nhị hoàng tử phái người đưa tới một bọc độc dược, nói nếu không thể mạng Vương phi tới trước mặt hắn, liền giết người. Mặc dù Như Nguyệt là nữ tử Hung Nô, không được đọc qua sách gì, nhưng người Hung Nô coi trọng nhất là nghĩa khí, Vương phi là ân nhân cứu mạng của Như Nguyệt, cho dù làm gì ta cũng sẽ không xuống tay với người. Ta biết làm trái lời Nhị hoàng tử, chỉ có một con đường chết, chỉ bằng. chỉ bằng trả hết cho Vương phi cái mạng này."

Đầu lông mi dày thon dài của Nam Cung Tự hạ xuống bóng mờ, che đi vẻ mặt trong tròng mắt, nàng ôm thật chặt thân thể dần dần lạnh lẽo của Như Nguyệt, chợt giương mắt, cả giận nói: "Nói bậy cái gì? Không cho ngươi nói loại lời hỗn trướng này, nếu như ngươi còn có một ít mắc nợ đối với ta, ngươi nhất định phải cần rằng sống sót cho ta, nếu không ta sẽ không tha thứ ngươi, nghe rõ chưa?"

Như Nguyệt bị lời nói hung ác của nàng dọa cho sắc mặt càng thêm tái nhợt, nàng là người sắp chết, chẳng lẽ Vương phi không thể vắt hai giọt nước

mắt, dịu dàng một chút sao? Cho dù giả bộ cũng được! Khóe miệng nàng kéo ra một chút ý cười, chỉ là nàng cũng không mong đợi vào việc Nam Cung Tự sẽ nói lời cảm động lòng người, không chửi mắng nàng là tên phản bội đã coi như là không tệ.

"Sợ rằng . . . Sợ rằng Như Nguyệt không thể." Lời còn chưa nói hết, trước mắt tối đen như mực, nhắm mắt lại, ngoe đầu, thân thể mềm ờ trên người của Nam Cung Tự. "Như Nguyệt ——" Con người Nam Cung Tự từ từ phóng đại, sắc mặt cứng đờ, âm thanh không ngừng run rẩy hô Như Nguyệt.

Hồng Trần nhìn thấy Như Nguyệt ngã vào trong ngực Nam Cung Tự, nhú mày chế cười nói: "Hừ! Tự tìm đường chết."

"Hong Trần!" Ánh mắt Trần Tử Hiên trong nháy mắt rét lạnh, bắn về phía Hồng Trần hoàn toàn không biết sống chết, hẳn biết, nếu Nam Cung Tự thật sự tức giận, hậu quả khó mà lường được.

Nam Cung Tự chậm rãi đem thân thể lạnh lẽo của Như Nguyệt đặt trên mặt đất, đầu ngón tay nâng lên vết máu còn lại bên khóe miệng nàng, đầu lưỡi liếm liếm, đường cong khóe miệng từ từ phóng đại, trong máu Như Nguyệt mang theo mùi vị đặc biệt, rất thơm!

(diennnn++++dannn^leece^&&quy~~donnn)

Đáng tiếc, đáng tiếc bằng đó máu để nhét kẽ răng cũng không đủ.

Cái này không cười không sao, cười một tiếng khiến Hồng Trần bị dọa sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, kẻ điên, nàng là kẻ điên! Người cũng đã chết rồi, bị thua thiệt nàng còn cười được, nhưng tại sao loại nụ cười đó khiến nàng tự dung cảm thấy nguy hiểm? Hình như là nhìn nàng cười.

Nam Cung Tự chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất, cả người giống như rời rạc, mỗi cái xương cũng phát ra tiếng ‘kèo kẹt, kèo kẹt’ giòn vang làm người khác nổi da gà, giống như khi người trở mình, nàng nâng mí mắt, ông Trần mất thấy cặp tròng mắt đen kìa từ từ biến thành mắt đỏ, nàng giơ tay lên lấy trâm ngọc cố định trên búi tóc xuống, đầu tóc dài màu bạc kia phân tán xuống, còn có chín cái cái đuôi từ làn váy treo lên trên không trung lắc lắc.

Trong đại điện nhà hoàn, gã sai vặt mặc kệ đang làm gì, đều tới tấp bỏ việc trong tay xuống, kinh sợ chạy ra ngoài phòng.

Nàng ắt phải máu nhuộm Thương Ly điện!

Ánh mắt Hồng Trần khẽ run, mặc dù không phải là lần đầu tiên thấy Nam Cung Tự giả dạng cừu vĩ hồ, nhưng nàng biết nàng hoàn toàn bị chọc giận, đi theo bên cạnh chủ tử đã lâu, ít nhiều cũng biết về một ít sự tích của Quý Cơ, mặc kệ đối phương là Thiên Hoàng lão tử hay là người nào, chỉ cần chọc giận nàng, kết quả đều vô cùng thảm, thủ đoạn càng thêm tàn nhẫn vô cùng, kêu một cái muốn sống không được muốn chết không xong.

Hiện tại, mục tiêu của Nam Cung Tự là nàng, Hồng Trần sợ, nàng không khỏi lùi về phía sau mấy bước.

Trần Tử Hiên sầm mặt, hẳn tiến lên chặn đường đi của Nam Cung Tự lại, cau mày nói: "Quý Cơ, nàng." Lời còn chưa nói hết, liền bị Nam Cung Tự giơ tay một chưởng đánh lên trên ngực, bước chân hẳn vội vàng lùi lại mười mấy bước, té xuống đất: "Khụ khụ" trong miệng chọt học máu.

Chương này thật đúng là không nhẹ, may mà hẳn có nội đan hộ thể của cừu vĩ hồ, nếu là người phàm, sợ rằng lục phủ ngũ tạng sớm đã bị đánh nát.

Nam Cung Tự từng bước đi tới phía Hồng Trần, nhìn mỗi bước đều rất nhẹ nhàng, nhưng lại giống như giẫm lên đầu quả tim của Hồng Trần, bỗng ghì chặt lấy lồng ngực của nàng tựa như không thở nổi, cho đến khi Hồng Trần bị buộc đến góc tường không còn đường lui thì kiểm trong tay đã sớm rơi trên mặt đất lúc kinh sợ vừa nãy, nàng luống cuống, lại cố ra vẻ bình tĩnh nói: "Người muốn giết ta, là vì báo thù cho nàng?"

"Người không xứng! Như Nguyệt ta là người, mà người là chó, mệnh chó thì làm sao có thể so sánh với mạng người?" Mối đồ mạng của nàng hé mở, lạnh nhạt nói.

Ngụ ý không phải giết nàng?

Hồng Trần thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh nhận thấy khói mù trong mắt nàng, cảnh giác, nhú mày nói: "Vậy người muốn làm gì?"

Trên mặt Nam Cung Tự lộ ra nụ cười ngọt chết không có người đền mạng, tay phải nhẹ giơ lên, ngón tay ngọc thon dài nhẹ nhàng xẹt qua gương mặt căng thẳng, chỉ thấy ánh mắt nàng trong nháy mắt lạnh xuống: "Giết chó!" Bỏ lại hai chữ lạnh lẽo, tay rơi xuống cổ của Hồng Trần, lực độ trong tay từ từ mạnh hơn.

"Khụ khụ. Chủ nhân, cứu ta." Hai chân Hồng Trần cách mặt đất, một tay nắm tay Nam Cung Tự, một tay đưa về phía Trần Tử Hiên, đáy mắt toát ra vẻ xin cứu giúp.

Mối mong của Trần Tử Hiên mím chặt thành một đường thẳng, thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, Hồng Trần ba lần bốn lượt làm trái với ý tứ của hắn, vốn là đáng chết, tại sao hắn phải ra tay cứu nàng?

"Giết người thì đền mạng!"

Hồng Trần nhìn hắn vô tình khắc ra bốn chữ, nàng hoàn toàn tuyệt vọng, hai tay giãy giụa vô lực rũ xuống, khóe mắt chảy ra nước mắt trong suốt, hung hăng cắn môi dưới, có lẽ khi hắn không nói ra bốn chữ này, nàng còn muốn sống nữa, nhưng hiện tại ngay cả tư cách sống tiếp cũng không có. Vì người nam nhân này, nàng bỏ ra thanh xuân, bỏ ra cả đời hạnh phúc của nữ nhân, nhưng hắn thì sao? Chưa bao giờ coi trọng nàng, nàng cũng chỉ là một con cờ nhỏ không đáng kể của hắn.

Ánh mắt Nam Cung Tự giương lên, giờ tay ném Hồng Trần rơi xuống vách tường, nàng giống như là lông ngỗng nhẹ bay rơi xuống mặt đất, trong miệng chọt học máu, sóng mắt nàng lưu chuyển, đáy mắt trào ra kiếm phong sắc bén bắn về phía Trần Tử Hiên: "Bỏ cung thay đổi chủ ý, không giết chó, chỉ giết chủ nhân chó!"

Trần Tử Hiên nhìn thấy sát ý nàng phóng tới, khoe miệng lên gọi lên một chút độ cong, đó là nụ cười tự giễu, hẳn biết, coi như hẳn chết trong tay nàng, nàng cũng sẽ không đau lòng, càng không rơi một giọt nước mắt cho hắn. Thế nhưng hẳn không chiếm được lòng của nàng, người khác cũng mơ tưởng có được nàng: "Bất luận ta dùng cách nào đền bù thương tổn trong quá khứ cho nàng, nàng đều sẽ chọn hắn, phải không?"

"Người không có tư cách so sánh với hắn!" Nam Cung Tự lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Trần Tử Hiên sầm mặt, cặp kia mắt tím hẹp dài như đầm nước nổi lên một chút độc ác, bước chân thon dài, hướng Nam Cung Tự, chống lại cặp con ngươi lạnh không có một tia tình cảm kia, nhúu mày nói: "Như vậy thì bề gãy cánh của nàng đi, như vậy thì nàng cũng không bay đi được nữa!"

Nam Cung Tự nâng tay phải lên, năm ngón tay như chim ưng sắc bén nắm được gương mặt tuấn mỹ của hắn, khoe miệng cười sâu thêm mấy phần: "Đáng tiếc người không có cơ hội này!"

"Ta nói rồi, người không giết được ta." Khoe miệng Trần Tử Hiên gọi lên một chút độ cong, bóng dáng nhanh chóng chọt lóe, giống như tia chớp, tay nàng bắt hụt vào khoảng không, theo sát sau bên tai đánh tới một cổ hơi thở lạnh lẽo, con ngươi nàng phóng đại, dừng ở bàn tay khế chặt trên bụng, cả người nàng liền dính vào phía sau hắn, chân mày nam nhân cau lại: "Nàng đang mang thai?"

Nam Cung Tự cảm giác lực độ tay trên phần bụng sâu hơn mấy phần, hơi thở phun lên mặt này làm nàng cực kỳ chán ghét, đáy mắt lúc này hiện lên một chút chán ghét thật sâu.

Đột nhiên ngoài phòng truyền đến một tiếng gào thét rung trời: "Khốn kiếp! Buông nữ nhân của Bôn vương ra."

Chỉ thấy Hiên Viên Dật tay cầm một thanh trường kiếm còn nhỏ máu, gương mặt tuấn tú dính vết máu loang lổ tái nhợt khác thường, Hiên Viên Tuyệt theo sát phía sau, mà ở trong sân phía sau bọn họ nằm một khối thi thể mặc y phục dạ hành.

"Tướng công. . . ." Con ngươi khát máu của Nam Cung Tự từ từ biến thành mắt đen trong suốt, nàng bĩu môi nói: "Như Nguyệt chết rồi, hắn đã giết Như Nguyệt."

Giọt lệ lóe ra từ đôi mắt nhìn như cực kỳ ủy khuất, ánh mắt lại giống như xuyên qua đáy lòng Hồng Trần, khoe miệng hung hăng rút ba cái, mới vừa rồi vẫn còn khí thế bức người, trong nháy mắt trở nên điềm đạm đáng yêu, thật giống như bọn họ bắt nạt nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức của nàng thật khiến cho lòng người chua xót, không hồ là Tà Vương phi, kỹ thuật diễn tương đối giống như thật.

Nhìn bộ dạng nàng điềm đạm đáng yêu, tim Hiên Viên Dật đột nhiên nhéo lên, không ngờ lần đầu tiên nàng gọi hắn là tướng công, không phải vui vẻ cũng không phải vui mừng, mà chỉ có vô cùng chua xót.

Gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Dật so với đêm tối còn muốn âm u hơn, cặp mắt hẹp dài thâm thúy kia thật giống như bốc cháy lên lửa mạnh hùng hực, lửa giận ngập đầy ở ngực, nhìn chòng chọc vào Trần Tử Hiên, kiếm phong chỉ hướng hắn, hung thần ác sát nói: "Trần Tử Hiên! Là nam nhân thì buông nàng ra, cùng Bôn vương quyết đấu một trận."

Lời này giống như khơi mào hứng thú của Trần Tử Hiên, hẳn lười biếng cười khế, con ngươi khép hờ mườì phần lảng lơ, khí chất một thân lười nhác lại khiến cho người ta cảm nhận được giống như sẵn bất nguy hiểm. Buông lỏng Nam Cung Tự ra, giờ tay rút ra bảo kiếm từ eo áo, kiếm phong ngay tức khắc chỉ hướng Hiên Viên Dật, người có thể buộc hắn lộ vỏ bảo kiếm lộ, Hiên Viên Dật vẫn là người đầu tiên.

"Một ván định sống chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Diệt Trần Tử Hiên Vương gia bệnh nặng 1

"Một ván định sống chết!" Bỏ xuống bốn chữ này lạnh lẽo, Trần Tử Hiên điểm một cái nhảy xuống, chưa rơi xuống đất liền đánh thẳng hướng Hiên Viên Dật, kiếm phong lạnh lẽo mang theo sát khí kinh người đánh tới, phải biết rằng đây không chỉ đơn thuần là nam nhân chiến đấu, đây liên quan đến mối quan hệ của hai quốc gia cường thế, hai kẻ thù, hai nam nhân vì một nữ nhân chiến đấu.

"Hừ!" Hiên Viên Dật khinh miệt hừ lạnh một tiếng, thoáng nhúu mày, nhảy lên, trường bào màu đen vẽ ra trên không trung một đường cong ưu nhã, hai phía đao kiếm đụng nhau 'răng rắc' mạnh mẽ phát ra tia lửa, hai người không phân cao thấp, thực lực tương đương.

Hai người hai chân rơi trên mặt đất, hai thanh kiếm cọ sát ra tia lửa lại khiến cho Trần Tử Hiên từng bước nhanh chóng lui về phía sau, hẳn bị buộc đến góc tường, ánh mắt lạnh lẽo âm u dày đặc, quanh thân đều bị âm u bao phủ, tản ra sát khí rét lạnh thấu xương, môi mòng hé mở: "Xem ra là Bôn cung đã

đánh giả thấp người."

Trong ấn tượng của hắn, mười bốn năm trước Hiên Viên Dật còn là một người mềm yếu vô năng, Tiểu hoàng tử mặc người chém giết, vậy mà chính hắn bốn năm sau, lại khiến cho hắn thật bất ngờ.

Chỉ là. . . Khóe miệng Trần Tử Hiên khẽ cười độ cong từ từ âm trầm, trong mắt hắn tựa bóp chết Hiên Viên Dật đơn giản như bóp chết một con kiến, hắn đoạt đi Quý Cơ của hắn, người nam nhân này đáng chết! Cho dù chết dưới kiếm hắn một trăm lần một vạn lần cũng không đủ hả giận. Ánh mắt quét mắt Nam Cung Tự, ánh mắt của nàng rất lạnh, càng làm hận ý của hắn đối với Hiên Viên Dật càng sâu hơn.

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

Thân thể hắn nhanh chóng như tia chớp, nhanh đến mức chỉ để lại mấy đạo tàn ảnh, trên trán Hiên Viên Dật rỉ ra mồ hôi trong suốt, vào lúc sau lưng hắn không phòng bị, một thanh kiếm lạnh hiện ra đâm vào sau lưng của Hiên Viên Dật, đồng tử của hắn từ từ phóng đại, tiếng gầm cọt khinh miệt truyền tới bên tai: "Mặc kệ người thay đổi như thế nào, võ công dù mạnh thế nào, cuối cùng vẫn chỉ là đồ bỏ đi, cuối cùng kết quả vẫn giống phụ hoàng, mẫu hậu người, chết dưới kiếm của Bồn cung!"

"Vương huynh ——"

Nam Cung Tự nhìn Hiên Viên Dật chậm rãi té trên mặt đất lạnh như băng, tim giống như bị cái gì đó ghim chặt, rất khó chịu, thậm chí hô hấp cũng bị dừng lại, môi đỏ mọng khẽ run run: "Tướng công."

Trần Tử Hiên đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, con người hẹp dài khẽ neoh lại, trên gương mặt tuần mỹ kia dính vết máu loang lổ, trong nụ cười lạnh lùng trộn lẫn khinh miệt: "Quý Cơ, tốt nhất nàng mở to hai mắt xem một chút, đây chính là oắt con vô dụng nàng thích, hắn ngay cả một cọng tóc gáy của Bồn cung cũng không thể đụng tới, lấy cái gì để bảo vệ nàng? Mà ta thì khác, ta có thể bảo vệ nàng, có thể cùng nàng đời đời kiếp kiếp." Nói xong, hắn đưa tay phải về phía Nam Cung Tự, sát khí ở đây mất hết, nổi lên một chút ánh sáng long lanh nhu hòa: "Quý Cơ, đến bên cạnh ta, chỉ có Trần Tử Hiên ta mới xứng làm nam nhân của nàng."

Môi mọng Hiên Viên Dật mím chặt thành một đường thẳng, mái tóc trên trán che đi mất vẻ mặt trong tròng, một cơn gió lạnh từ cửa và cửa sổ ở bốn phương tám hướng, lật phất thổi đến, chỉ thấy con người giống y hệt chim ưng bắn ra rét lạnh khát máu lạnh thấu xương, sát khí nội liễm ẩn nhẫn quanh thân.

Hắn nổi giận, hoàn toàn khiến hắn kích động.

"Người!" Tay trái hắn chống đỡ thân thể lay động từ trên mặt đất, tay phải nâng kiếm lên ngay lập tức chỉ vào Trần Tử Hiên: "Khiến Bồn vương cực kỳ nóng nảy!"

Nghe vậy, Nam Cung Tự liền vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn, nhủ thầm nói: "Tướng công đừng cậy mạnh, hắn có mười viên nội đan cứu vĩ hồ, chàng đấu không lại hắn, ta."

"Muốn ta trở mặt nhìn nàng bị hắn mang đi, ta không làm được! Ta còn xứng làm nam nhân của Nam Cung Tự nàng sao?" Hiên Viên Dật nhướn mày cắn răng nghiêng lợi nói, hắn cùng Trần Tử Hiên đầu tiên là có huyết hải thâm cừu, sau là trước mặt nữ nhân của hắn nhục nhã hắn một trận, cơn tức này, Hiên Viên Dật hắn nuốt không nổi cũng nuốt không trôi. Thấy Nam Cung Tự rũ thấp đôi mắt âm thầm xuống, hắn giờ nhẹ tay trái, nâng gương mặt thanh tú lên, đáy mắt dịu dàng chỉ vì một mình nàng mà không cất giữ chút nào bộc lộ ra ngoài: "Tin tưởng ta!"

Hắn không phải là một nam nhân mềm yếu đến mức ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, dù là liều cái mạng này, cũng sẽ không để cho người ta mang Tự nhi của hắn đi!

Dao động rất nhỏ chỗ sâu trong đáy mắt Hiên Viên Dật vào hết trong mắt Nam Cung Tự, ánh mắt nàng khẽ run, tiếp theo chậm rãi hí mắt, một chút ý cười kia giống như bao hàm tín nhiệm đối với hắn, không cần dùng ngôn ngữ tỏ rõ, chỉ một ánh mắt, một nụ cười, Hiên Viên Dật liền có được đáp án của nàng, vậy là đủ rồi!

Hiên Viên Tuyệt bắt đầu đi lắt léo, lúc này là lúc nào, còn có thể ân ái như vậy, Vương huynh, Vương tẩu thật đúng là không biết phân rõ trường hợp. Chỉ là ngược lại khiến hắn thật hâm mộ, đảo mắt nhìn Như Nguyệt tho thóp một hơi trên mặt đất, liếc nhìn Hiên Viên Dật nói: "Vương huynh, đánh nhanh thắng nhanh, không cần khách khí, ngay cả một đao kia cũng giúp ta trả cả vốn lẫn lời cho hắn." Bỏ xuống những lời này, liền ôm Như Nguyệt đi ra ngoài phòng.

"Khẩu khí thật lớn, hôm nay Bồn cung sẽ khiến cho Quý Cơ từ từ nhìn một chút, nam nhân nàng lựa chọn có bao nhiêu hèn nhát! Chịu chết đi!" Trần Tử Hiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bén nhọn, bước chân nhanh chóng chột lóe, chuôi kiếm phản quang đánh tới hướng Hiên Viên Dật.

"Hừ!" một tiếng, chỉ thấy thân hình Hiên Viên Dật lóe lên, ngay lập tức tung người, bóng dáng giống như là một đạo tia chớp màu trắng cực kỳ kích động, nhanh chóng ghé sát Trần Tử Hiên, trường bào phấp phới nhẹ trong gió, hai chân ưu nhã chậm rãi rơi trên mặt đất.

Ngay sau đó Trần Tử Hiên đứng trên mặt đất, môi mọng gọi lên một chút độ cong thật sâu.

Bên ngoài đại điện hạ nhân vậy xem đều thu lại tiếng nín thở, hoàn toàn yên tĩnh, thật giống như vào giờ khắc này thời gian đã ngừng lại.

"Khụ khụ. " Hai chân Hiên Viên Dật cong lại quỳ trên mặt đất, ôm ngực ho kịch liệt, một cổ mùi tanh từ trong miệng chọt xông ra, máu phun xuống đất.

Tim Nam Cung Tự chợt nhéo lên, theo bản năng nàng chạy tới, lúc sượt qua Trần Tử Hiên hình như nàng nghĩ được hơi thở tử vong, nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều, liền chạy thẳng tới chỗ Hiên Viên Dật, dịu lấy thân thể yếu đuối của hắn, nhìn bãi máu đỏ tươi trên đất kia, nước mắt theo hai má chảy xuống, giọng nói nghẹn ngào ở giữa mang theo tức giận: "Chàng ngốc sao, không phải bảo chàng đừng cậ mạnh sao? Chàng đã làm ra chuyện gì, ta nên làm như thế nào? Trong bụng ta đang mang thai con của chàng, chẳng lẽ chàng không sợ ta sẽ vui vẻ với người mới sao? Cái người đại ngu ngốc này!"

Môi mông Trần Tử Hiên mấp máy, hai hàng nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuôi ra ngoài, kết quả là, hắn vẫn thua.

Khóe miệng Hiên Viên Dật khe rút, hắn còn chưa chết liền muốn vui vẻ với người mới? Coi hắn như sắp chết, chẳng lẽ nàng không thể khuyên nhủ vài câu hay sao?

"Chủ tử ——" theo tiếng la tê tâm liệt phế của Hồng Trần, Nam Cung Tự cũng sờ nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ thấy trên trán Trần Tử Hiên rách ra một vết thương hẹp dài, máu giống như thác nước bắn tung tóe ra ngoài, hắn chậm rãi xoay người, trên mặt không sợ hãi, không tức giận, chỉ có nụ cười tang thương, ngã xuống vùng máu trước mặt của Nam Cung Tự.

Ánh mắt Nam Cung Tự run lên, chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Hiên Viên Dật, nhủ mảy, không thể tin được nói: "Vậy mà người chết kia lại không phải chàng?"

Hiên Viên Dật tức giận, phần nộ nói: "Nương tử, nàng đang nguyên rửa tướng công của mình sao? Thiệt thòi ta. Khụ khụ." Hắn kích động, liền ho kịch liệt, khóe miệng chảy ra tơ máu, đây tuyệt đối là bị nàng chọc tức đến nội thương.

Con người Hồng Trần từ từ phóng đại, một tay che ngực bị Nam Cung Tự đánh vỡ, một tay chống đỡ thân thể yếu đuối, từng chút từng chút đi đến bên cạnh Trần Tử Hiên, nàng khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, nước mắt nhỏ xuống khuôn mặt dính đầy máu 'tạch tạch tạch': "Chủ tử, người không cần rời xa Hồng Trần, Hồng Trần không thể không có người ——"

Nước mắt trong suốt nhỏ xuống cặp đồng tử trống rỗng của Trần Tử Hiên, nhìn gương mặt đầy nước mắt hắn từng không thêm chú ý đến trước mắt, ánh mắt khẽ run. Có lẽ là nghĩ được hơi thở tử vong, hắn mới giật mình tỉnh giấc, mới biết mình ngu ngốc bao nhiêu, đau lòng khổ sở vì hắn, rơi nước mắt vì hắn, không tiếc hy sinh tính mạng vì hắn, nữ nhân một mực ở bên cạnh hắn, không phải Quý Cơ, mà là Hồng Trần!

"Hồng Trần." Ngón trỏ hắn run lấy bảy muốn lau nước mắt cho Hồng Trần, lại rút trở về, hắn cười khổ sở, ngay cả tư cách lau nước mắt cho Hồng Trần hắn cũng không có, thì dựa vào đâu khiến cho nàng rơi nước mắt vì hắn?

Hồng Trần thấy Trần Tử Hiên vẫn một bộ mặt lạnh lùng như cũ cự tuyệt nàng cách xa ngàn dặm, nàng ngưng khóc, nước mắt cũng đã ngừng lại, chỉ vì gương mặt tuấn mỹ trước mắt này từ từ xuất hiện nếp nhăn, cuối cùng tóc cũng biến thành trắng, cả một bộ lão nhân.

Mặc kệ hắn biến thành như thế nào, vĩnh viễn hắn đều là người nam nhân nàng yêu sâu đậm kia.

Sóng mắt Hồng Trần lưu chuyển nhìn về phía chuôi kiếm dính đầy máu tanh trên đất, tâm vừa chết, nhanh chóng cầm kiếm lên, đảo mắt nhìn về phía Trần Tử Hiên: "Chủ tử, mặc kệ người xuống địa ngục, hay là lên cõi cực lạc, khi còn sống Hồng Trần bảo vệ người, sau khi chết cũng muốn ở cùng với người." Nàng biết chủ tử sợ cô đơn, không thói quen không có nàng.

"Hồng Trần, không cần ——" theo một tiếng gầm nhẹ rung trời của Trần Tử Hiên, một thanh kiếm sắc bén đâm xuyên qua bụng của Hồng Trần, máu văng lên khắp nơi.

Từng giọt máu chảy xuôi trong con người Trần Tử Hiên, khóe miệng Hồng Trần gọi lên một chút ý cười, nhìn về đau lòng trong mắt chủ tử, vậy là đủ rồi! Nàng thận trọng đem đầu hắn ôm đặt trên đầu gối mình, rú thấp tâm mất xuống, đáy mắt dâng lên một tia thỏa mãn rực rỡ: "Chủ tử an tâm đi đi, Hồng Trần sẽ vẫn. vẫn bảo vệ bên cạnh người. bên cạnh."

Nam Cung Tự cố hết sức mới chống đỡ nổi thân thể Hiên Viên Dật, nhìn một màn khiến lòng người chua xót lại bắn khoanh trước mắt, trong lòng hai người cũng thoáng qua một chút thương hại. Tuy nói hai người bọn họ đều hận Trần Tử Hiên, nhưng dù sao trái tim đều làm bằng thịt, tục ngữ nói đúng, người đáng hận cũng phải có chỗ đáng thương.

Hồng Trần.

Nhìn Hồng Trần chậm rãi cúi đầu, cánh môi Trần Tử Hiên khẽ run run, cuối cùng kéo ra nụ cười: "Nữ nhân ngu xuẩn. . . ." Liếc nhìn Nam Cung Tự, tầm mắt rơi xuống người Hiên Viên Dật thật sâu, không lên tiếng, chỉ sử dụng ánh mắt để diễn tả, chậm rãi nhắm cặp mắt già nua kia lại.

"Nương tử, nàng nói có muốn ném hai người bọn họ vào trong hồ làm nồi cho cá hay không?" Hiên Viên Dật đột nhiên mở miệng nói.

Khóe miệng Nam Cung Tự co quắp ba cái, mọi người đều chết rồi, còn đến mức tranh hơn thua với người chết sao? Chỉ là, khi nàng nhìn thấy vết nứt nơi đáy mắt của hắn thì lòng mày kẻ đen đột nhiên cau lại, đột nhiên cảm giác cánh tay trên đầu vai trầm xuống, chỉ thấy cả người Hiên Viên Dật giống như quả cầu da bị xì hơi yếu đuối dựa vào người của nàng, mặc cho nàng kêu gọi thế nào, hắn vẫn mãi chưa tỉnh lại, thân thể giống như thi thể bình thường lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75-2: Diệt Trần Tử Hiên Vương gia bệnh nặng 2

Tà Vương phủ

Yêu Nguyệt Các, rèm che theo gió phát ra tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe.

Cung nữ trong bình phong, Hiên Viên Dật khổ sở chống đỡ thân thể, học máu từng ngụm từng ngụm, hắt ho nhẹ mấy tiếng, lấy ra một viên Lân Hương hoàn từ dưới gối ngậm trong miệng, ngón trỏ điểm lên huyệt đạo để giảm bớt đau đớn.

Dòng nước ngấm trong cơ thể lại đang quấy phá, trong chốc lát, mạch máu trên ngực trở nên bành trướng, máu đen trông giống như dây leo vòng quanh lồng ngực hắt, nếu không phải là có viên nội đan của Nam Cung Tự kia tạm thời làm chậm bệnh tình, hắt sợ rằng sẽ chịu không nổi hôm nay. Lục phủ ngũ tạng đau đớn giống như bị lửa thiêu, đau đến mức thiếu chút nữa hắt đã xé nát ga giường, cắn răng không để cho mình kêu thành tiếng, chỉ sợ kinh động Nam Cung Tự.

Chỉ là, cái loại đau tê tâm liệt phế đó nhiều lần khiến cho hắt không nhận được muốn cắn lưỡi tự sát, mặc dù trong cơ thể hắt có nội đan hộ thể của Nam Cung Tự, nhưng trước kia Lục Nhã hạ độc đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, đối với hắt mà nói nội đan chỉ để kéo dài sinh mạng, loại đau đớn này giống như ác ma quấn vòng quanh hắt, khiến cho hắt có ý định coi thường mạng sống của mình.

Nam Cung Tự đang hỏi Ngự y Vương gia rốt cuộc là bị bệnh gì thì "leng keng" một tiếng, đột nhiên từ trong phòng truyền ra tiếng bình rơi xuống đất. Trong lòng nàng căng thẳng, vội vàng nâng váy, vội vã chạy vào, bên trong phòng lại không có một bóng người.

Một trận gió rét lạnh quét từ cửa sổ mở rộng kia vào, màn trướng bên giường treo tơ lụa từ trong bảo khối, trên trướng thêu sợi hoa hải đường bằng ngọc trai màu bạc, nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Tầm mắt Nam Cung Tự theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy vết máu loang lổ lưu lại trên bệ cửa sổ, nàng nhíu mày một cái, càng xác định Hiên Viên Dật đi từ nơi này ra.

(diennn++++dann^leee^&&quy~~donnn)

Hiên Viên Tuyết xông vào theo sau, liền vội vàng hỏi: "Vương huynh đâu?"

Bóng dáng Nam Cung Tự được ánh nến chiếu rọi xuống khẽ run lên, xoay người ngược mắt nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, lạnh lùng nói: "Có phải ngươi biết tướng công bị bệnh gì hay không?"

"Ta không hiểu lời này của ngươi là có ý gì. . . ." Ánh mắt Hiên Viên Tuyết tránh né ánh mắt Nam Cung Tự quắc tới, giả ngu không biết.

"Ngươi đang giả bộ! Ngươi là đệ đệ ruột của tướng công, ngươi lại không biết tướng công hắt bị bệnh gì?" Nam Cung Tự nói xong, hí mắt nhìn chăm chăm Hiên Viên Tuyết, cố gắng muốn nhìn ra chút đầu mối từ trên mặt hắt.

Hiên Viên Tuyết không đáp ngược lại cười nói: "Tuy ta là đệ đệ ruột của Vương huynh, nhưng ngươi còn là thê tử của Vương huynh, người khác không biết hắt bị bệnh gì, thân là thê tử tại sao ngươi lại không biết?"

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn hắt, không vui nói: "Nói nhảm! Không biết thì mới hỏi ngươi."

Hiên Viên Tuyết đảo mắt nhìn ngoài cửa sổ, mấp máy môi: "Thật ra thì ta cũng chỉ biết một mà không biết hai, tại sao Vương tẩu người không đến từ đường tự mình hỏi Vương huynh?"

Vương tẩu, xưng hô này khiến Nam Cung Tự hơi bất ngờ, mặc dù Hiên Viên Tuyết cũng từng gọi nàng như vậy, nhưng đều là ở trước mặt người ngoài, hoặc là bị Vương gia bức bách, hôm nay hắt vậy mà lại cam tâm tình nguyện gọi nàng một tiếng Vương tẩu.

Ha ha, Nam Cung Tự gờ tay lên vỗ nhẹ gương mặt cứng ngắc, cười nói: "Tiểu thúc tử ngoan, đừng lo lắng, tẩu tử ta sẽ trị hết bệnh cho ca ngươi!" Bất thình lình ném lại mấy lời này, chỉ thấy nàng ôm bụng nhảy ra ngoài cửa sổ, làm cho nha hoàn đi trên hành lang sợ hãi.

Nhìn bóng lưng Nam Cung Tự rời đi, Hiên Viên Tuyết hung ác thở dài một cái, quả nhiên, rốt cuộc trong lòng hắt vẫn không muốn thừa nhận nàng là đại tẩu.

Lúc này mưa bụi nổi lên, đèn lồng treo trên hành lang chấp chôn theo gió, ngoài cửa sổ mưa phùn nghiêng ngang, giọt nước theo mái hiên lạng lẽ nhỏ xuống, tạo nên một vòng vờn sóng trên mặt đất, giống như thờ dài giống như giữ lại.

Nam Cung Tự đuổi theo vết máu Hiên Viên Dật lưu lại, quả nhiên, vết máu biến mất ở bên ngoài từ đường.

"Tướng công!" Đúng lúc Hiên Viên Dật đau đến mức muốn hô ra tiếng, một âm thanh quen thuộc truyền từ ngoài từ đường vào, theo bản năng hắt cúi đầu hung hăng cắn cánh tay, không để cho Nam Cung Tự biết hắt đang ở bên trong, chân mày cau lại, máu theo khóe miệng chảy ra.

"Kéo kẹt" một tiếng thanh thúy vang lên, cửa chậm rãi bị đẩy vào, ánh nến trên hành lang khiến từ đường âm u được chiếu sáng mấy phần, lông mày kẻ đen của Nam Cung Tự khẽ nhăn, quét mắt nhìn từ đường trống rỗng, chẳng lẽ hắt không có ở đây? Lúc nàng xoay người muốn rời đi, đột nhiên nàng

ngủi được một mũi máu tươi, tầm mắt dừng ở chỗ áo bào lộ ra cạnh cửa.

Tìm nàng cả kinh, chợt đóng cửa lại, lộ ra ánh sáng yếu ớt, Nam Cung Tự nhìn về phía Hiên Viên Dật đang một mực căn cánh tay, cổ áo khê rộng mở, mơ hồ lộ ra một đường mạch máu cong cong màu đen: "Tướng công."

Hiên Viên Dật buông lỏng miệng ra, trên cánh tay khắc lên dấu răng rõ ràng sừng đỏ, thấy nàng đưa tay đến gần hần, liền bị hần quát lớn: "Dừng tay! Không được chạm vào ta."

Tay Nam Cung Tự dừng lại giữa không trung, cuối cùng rút trở về, từ về mặt hần nàng nhìn thấy được đau đớn mà người thường không thể chịu đựng, hít một hơi lạnh khí, nàng cau mày nói: "Chàng ở đây đợi ta...ta đi mời Quý y."

Đúng lúc nàng xoay người vội vã muốn đi tìm Quý y thì bị hần kéo vấy, nàng sững sờ xoay người nhìn hần khó hiểu: "Tướng công?"

"Không cần đi, ở lại giúp ta."

Từ trong âm thanh cầu khẩn của Hiên Viên Dật, Nam Cung Tự nghe được loại đau khổ dày vò, mà cầu khẩn thật giống như sợi tơ tầm run rẩy chỗ chân của nàng, khiến cho nàng, rốt cuộc không bước ra một bước.

Nàng chậm rãi ngồi xổm người xuống, đưa tay muốn sờ sờ tóc của hần trấn an, nhưng lại sợ hãi hần cự tuyệt, ở giữa không trung rút lại, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn hần.

Trong bóng tối truyền đến một tiếng gọi: "Nương tử!"

"Ta ở đây, làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?" Lúc đó nàng hồn nhiên không có nỗi căm như những ngày qua, có sự dịu dàng mà nữ nhân, thê tử nên có.

Hiên Viên Dật cuộn thành một đoàn, ngược mắt nhìn Nam Cung Tự: "Cho ta mượn bả vai nàng, được không?"

Nam Cung Tự sững sờ gật đầu một cái, dịch hông, ngồi bên cạnh hần, trên đầu vai trầm xuống, chỉ thấy sắc mặt Hiên Viên Dật chợt tái nhợt tựa vào vai nàng, trong miệng thỉnh thoảng thở hổn hển.

Mặt của hần chạm vào cổ nàng, một cổ lạnh lẽo truyền từ trên mặt hần vào đáy lòng nàng.

Hiên Viên Dật, ngàn vạn lần chàng không được xảy ra chuyện!

Thật lâu sau, nàng không nhịn được hỏi: "Rốt cuộc chàng bị bệnh gì?"

Hiên Viên Dật từ từ mở mắt ra, nhìn chằm chằm tất cả linh bài lớn nhỏ đặt trên bàn, đáy mắt dâng lên một chút ưu thương, cố nén đau đớn trong cơ thể, vẫn cứ đứng lên từ trên mặt đất, một bộ dạng không có việc gì, nhìn về phía Nam Cung Tự nói: "Thời gian đã không còn sớm, trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

Cho dù hần có thể giả bộ, nhưng không thể giấu giếm được ánh mắt của Nam Cung Tự: "Chàng đang trốn tránh vấn đề của ta, trả lời ta! Không được để một người chịu đựng chuyện này."

Trên mặt Hiên Viên Dật lộ ra nụ cười dịu dàng, khom lưng, ngón trỏ gầy nhẹ lên cái trắng sáng bóng của Nam Cung Tự, cười nói: "Ngu ngốc, chẳng lẽ nàng không nhìn ra ta đang hù dọa nàng sao"

Ánh mắt Nam Cung Tự nửa tin nửa ngờ nhìn hần, nhíu mày: "Hù dọa ta?"

"Đúng vậy, vốn là muốn hù dọa nàng một chút, xem sau này nàng còn muốn mưu sát phu quân không?" Trên trán Hiên Viên Dật rì ra một chút mồ hôi, mặc dù nụ cười rất gượng ép, nhưng lại vẫn duy trì nụ cười như cũ, rất sợ bị nàng nhìn ra manh mối gì.

Chỉ sợ luống cuống thật đúng là lạnh!

Nam Cung Tự đưa ngón trỏ nhanh chóng đè xuống huyết mạch, nàng và sư phụ trừ học võ công, còn học cả bắt mạch, bắt quá cũng chỉ là xem mạch mà thôi, về phần cứu người thế nào, thật ra nàng vô cùng oán hận mình ban đầu tại sao lại không cố gắng học y với sư phụ thật tốt.

Mạch này, sắc mặt của Nam Cung Tự biến sắc ngay lập tức.

Độc tố đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, dần dần thôi rửa, dựa vào viên nội đan trong cơ thể kia chống đỡ xuống, nhưng. Một khi nội đan rời thân thể, lúc nào Hiên Viên Dật cũng có thể mất mạng, cho dù có nội đan ở đây, lục phủ ngũ tạng cũng sẽ dần dần thôi rửa, đến cuối cùng, hần cũng chỉ có một con đường chết.

Hiên Viên Dật biến thành bộ dạng như vậy, đều bởi vì nàng, nếu như ban đầu nàng có thể đúng lúc mang thuốc giải cho hần ăn vào, hần cũng không phải chịu khổ sở như vậy.

"Nói rồi, đừng đứng vào Bồn vương!" Hiên Viên Dật sầm mặt, tay giơ lên cao nhưng bị nàng đè lại, giống như đang lo lắng nàng đã biết chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Ta không đồng ý

Dưới ánh đèn mờ, Nam Cung Tự nhìn cặp mắt màu hổ phách dữ tợn đang khò sở kia, môi đỏ mọng mấp máy, tức giận nói: "Hiên Viên Dật, chàng không nên tùy hứng có được không? Tại sao muốn một người chịu đựng khổ sở?"

Nàng vừa nóng vừa giận, rõ ràng bệnh nghiêm trọng như vậy, lại đứng trước mặt nàng làm bộ một dạng không sao, tâm tình lo lắng của nàng lúc này, bây giờ ngược lại thành tức giận. Nếu như không phải bởi vì hôm nay đột nhiên phát bệnh, rốt cuộc hắn còn muốn lừa gạt nàng bao lâu?

Tại sao, tại sao lại bị nàng nhìn thấy một mặt yếu ớt nhất của mình, Hiên Viên Dật không thể tiếp tục ngấm ngầm chịu đựng cổ đau đón tê tâm liệt phế, khổ sở quỳ trên mặt đất, khiến thân thể cong lên, sớm biết như vậy, hắn không nên ích kỷ giữ nàng lại như thế, không nên cười nàng, bản thân không nên chiếm lấy nàng.

"Tự" Hiên Viên Dật khò sở ngẩng đầu lên, ánh mắt chột lóe nhìn Nam Cung Tự: "Có phải cảm thấy ta rất ích kỷ hay không?" Thấy nàng im lặng không lên tiếng, hắn vui đầu xuống, hoàn toàn tuyệt vọng.

Nam Cung Tự đi tới, chậm rãi ngồi xổm xuống, thân nhiên rũ mắt xuống, trong lòng chua xót dần dần lan tràn, nhẹ nhàng giơ tay phải lên dừng trên đỉnh đầu của nam nhân, dịu dàng vỗ về, đáy mắt dâng lên một chút ánh sáng long lanh nhu hòa: "Rất ích kỷ, rất ích kỷ chứ!" Ích kỷ đến mức khiến lòng nàng chua xót.

Người nam nhân này, đột nhiên nàng có suy nghĩ bảo vệ hắn, muốn bảo vệ hắn.

Về tuyệt vọng từ bên trong lòng của Hiên Viên Dật dâng lên, khoe miệng hắn khẽ nhếch, nhếch lên nụ cười tự giễu, quả nhiên khiến cho nàng cảm thấy mình rất ích kỷ, đau đớn trong cơ thể làm sao có thể so sánh với đau đớn và khổ sở trong lòng.

Đúng! Hắn quá ích kỷ, biết rõ mình không sống được bao lâu, lại ích kỷ nhốt nàng ở lại bên người chính mình, còn khiến cho nàng mang thai.

Vào lúc Hiên Viên Dật khò sở dữ tợn thì một đôi tay ngọc trắng nõn như ngó sen ôm lấy gương mặt lạnh lẽo kia, ôm mặt hắn chôn thật sâu vào trong ngực ấm áp, trên đỉnh đầu vang lên giọng nói dịu dàng nhu hòa: "Cảm thấy sao?"

Cách bụng nhô lên, hắn nghe tiếng tim đập 'bùm bùm' hơi yếu, về mặt từng chút từng chút ngưng lại, ánh mắt khẽ run, hô hấp của hắn cũng theo dừng lại ở đó.

Thật lâu sau, hắn sững sờ mở miệng nói: "Quả nhiên. . . Là quái thai."

Hôm trước mới cùng hắn viên phòng, hôm sau mang thai, hôm nay thai nhi đã có tiếng tim đập.

Trên mặt Nam Cung Tự lộ ra vẻ không vui, ai cũng có thể nói trong bụng nàng là quái thai, duy chỉ có hắn không được!

"Cho nên!" Đôi tay Nam Cung Tự ôm lấy gương mặt của hắn, con mắt đen ngòm nhìn Hiên Viên Dật đe dọa, thật giống như vực sâu đen thui, nhìn không thấy đáy: "Cho dù có nhiều khổ sở, phải cần rằng sống cho ta, ta không muốn đứa bé vừa ra đời liền không có cha, hiểu không?"

Ý thức của Hiên Viên Dật càng ngày càng kém, hô hấp phát ra cũng càng khó chịu, cả người hắn liền mềm nhũn dựa vào trong ngực của nàng, không trả lời nàng, lựa chọn im lặng, bởi vì hiện tại hắn không thể cho nàng bất kỳ hứa hẹn gì.

(diennn++++dann^leee^&&quy~~donnn)

Nhìn nam nhân mềm nhũn dựa vào trong ngực, môi đỏ mọng của Nam Cung Tự mấp máy, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mép mái tóc dừng ở miệng hắn, lộ ra đôi môi trắng bệch, nàng vén mái tóc bên quai hàm lên, cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt tái nhợt gần trong gang tấc, đáy mắt dâng lên một chút ánh sáng long lanh nhu hòa, Hiên Viên Dật, ta sẽ không để cho chàng có chuyện.

"Cơ Nhi có phải người điên rồi không?" Giọng nói già nua vang lên từ trên đỉnh đầu, một bàn tay to rơi xuống vai nàng.

Theo bản năng Nam Cung Tự nghiêng đầu sang chỗ khác, ngược mắt nhìn về phía Hồ gia gia hóa thành hình người, đảo mắt nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt, nàng không điên, vì cứu nam nhân của nàng, dù muốn mạng của nàng, cũng không tiếc!

"Gia gia, còn nhớ rõ người đã từng hỏi con, nam nhân này có đáng giá để con hy sinh nội đan hay không? Hiện tại con liền trả lời người, hắn đáng giá!"

Người nam nhân này, mặc dù sẽ bốc đồng nổi máu ghen, thỉnh thoảng lại còn phát giận, nhưng mọi người đều nhìn ra được hắn đối xử với nàng rất tốt, mặc kệ nàng thế nào, đối với hắn kháng cự ngăn chặn, hắn vẫn luôn dịu dàng săn sóc nàng, nâng nàng trong lòng bàn tay, để cho nàng ba nghìn sủng ái.

Những thứ này, nàng đều nhìn ở trong mắt, chỉ là nàng không quen biểu đạt, đem phần này thích bỏ ở trong lòng.

Dao động rất nhỏ ở chỗ sâu trong đáy mắt Nam Cung Tự đều vào hết trong mắt Bạch Hồ, vốn sứ mạng của Nam Cung Tự so với mạng hân còn quan trọng hơn, nhưng, con người Bạch Hồ chuyển động, kể từ sau khi biết điều nàng thực sự muốn là gì, hân không hề cố chấp sứ mạng nữa, dù sao thân là gia gia hân lại chưa bao giờ vì nàng làm gì.

"Độc đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng của hân, hiện tại dựa vào viên nội đan kia kéo dài sinh mạng, coi như con đã tiêu hao hết chân khí, tối đa hân chỉ có thể sống một tháng, kết quả hân vẫn phải chết."

Thực tế chính là tàn khốc như vậy, đầu Nam Cung Tự trống rỗng, tám chữ cuối cùng này quanh quẩn trong tai nàng, không xua đi được. Nàng hung hăng cắn môi dưới, xoay người cứng rắn quỳ gối trước mặt Bạch Hồ, kéo áo bào hân nói: "Gia gia, xin người cứu hân, Cơ Nhi không thể không có hân, hân không thể chết được!"

Nàng biết gia gia đã trải qua mấy ngàn năm, so với nàng ăn muối còn nhiều hơn, nhất định sẽ có biện pháp cứu Hiên Viên Dật.

Bạch Hồ thấy Nam Cung Tự vì người nam nhân kia hành đại lễ như vậy, ánh mắt khẽ run, mặc dù bọn họ là quan hệ tổ tôn, nhưng trong ký ức của hân, có lẽ Cơ Nhi không mở miệng cầu xin hân cái gì, chứ đừng nói quỳ xuống, điều này làm cho hân thật bất ngờ.

Bạch Hồ than một tiếng, tiến lên nâng Nam Cung Tự lên, đưa tay an ủi giống như vỗ vỗ bả vai của nàng, nam nhân trên mặt đất thoi thóp một hơi, người nam nhân này trừ diện mạo bên ngoài tuần tú, thật không nhìn ra rốt cuộc hân có chỗ nào đáng giá để Nam Cung Tự tình nguyện bỏ qua cơ hội làm Hồ tiên, chỉ là, hân tin tưởng ánh mắt cháu gái hân.

Nam Cung Tự nhìn gia gia cạy miệng Hiên Viên Dật ra, một hạt châu mang được bọc bởi ánh sáng màu trắng từ trong miệng Bạch Hồ phun ra, con người nàng dần dần phóng đại, vội vã nói: "Gia gia mau dừng tay, người sẽ chết."

Lời này vừa dứt, nội đan cũng đã đưa vào trong miệng Hiên Viên Dật, xẹt qua cổ họng của hân cùng viên nội đan đang không ngừng tiêu hao kia dung hợp một chỗ.

"Cơ Nhi, gia gia chưa từng vì con làm điều gì, hiện tại chuyện duy nhất có thể làm cho con là bảo vệ tính mạng của hân." Bạch Hồ theo hình người từ từ biến trở về nguyên hình, yếu đuối té trên mặt đất lạnh như băng thờ hân hân, thân thể biến mất từng chút từng chút.

Nam Cung Tự tiến lên ôm lấy Bạch Hồ, khóc nói: "Gia gia, Cơ Nhi biết người làm những điều này là vì có thể để cho con lên làm Hồ tiên, làm rạng rỡ tổ tông, tránh khỏi thiên kiếp. Nhưng con một lần lại một lần khiến cho người thất vọng, hiện tại còn hại người." Mất mạng, chữ cuối cùng này nàng không nói tiếp, chỉ là một người tự trách.

"Đứa nhỏ ngốc, gia gia sống mấy ngàn năm, cho dù hiện tại không chết, sớm muộn gì cũng sẽ gặp thiên kiếp, con không cần khổ sở vì gia gia, càng không cần tự trách." Bạch Hồ đau lòng muốn dùng móng vuốt lau nước mắt cho nàng, nhưng dù sao móng vuốt cũng sắc bén, rất sợ móng làm bị thương gương mặt của tôn nữ bảo bối hân, liền rút trở về.

Nam Cung Tự rũ thấp tầm mắt xuống, trong hốc mắt nổi lên nước mắt trong suốt, lông mi dày thon dài bị nước mắt thấm ướt, hồi tưởng lại khi còn bé thường nằm trên bụng gia gia quấy nhiễu gãi ngứa, trong lòng liền dâng lên chua xót vô cùng, môi đỏ mọng mím lại, thật chặt không lên tiếng, chỉ có khổ sở, đau lòng cùng tự trách.

Trừ Hiên Viên Dật, gia gia cùng sư phụ là người thân duy nhất của nàng, bọn họ cũng lần lượt rời nàng đi.

Khi một giọt nước mắt từ bên má nàng chảy xuống bộ lông tuyết trắng của Bạch Hồ, thân thể Bạch Hồ biến mất trong tầm mắt Nam Cung Tự, biến thành một đoàn khói mù theo gió bay ra ngoài phòng.

"Gia gia ——" ngoài phòng gã sai vặt Lai Phúc đi ngang qua nghe một tiếng âm trầm tê tâm liệt phế trong từ đường truyền đến, hân bị dọa sợ đến mức ném đèn lồng cầm trong tay rơi trên mặt đất, ai da má ơi, lần trước hân gặp yêu quái, lúc này chẳng lẽ gặp phải quỷ rồi? Nghĩ tới đây, Lai Phúc rung mình một cái, co cẳng chạy mất.

(diennnn++++danmn^leece^&&quy~~donnn)

Mộ Thiên Vẫn đang cầm hai trái dưa hấu cao hứng phấn chấn trở về vương phủ, hân đang định đi tìm Vương Gia báo cáo, liền nghe bọn nha hoàn trên hành lang đang ồn ào lộn xộn nghị luận chuyện Như Nguyệt bị giết hại, hai trái dưa hấu trong tay 'leng keng' một tiếng rơi trên mặt đất vỡ thành vài khối.

Hân tiến lên kéo cổ tay một nha hoàn trong đó, sắc mặt khảm trương trước nay chưa từng có: "Nói! Như Nguyệt nàng thế nào?"

Ánh mắt hân nhìn gần y hệt nhà lao, ánh mắt của tiểu nha hoàn giống như ánh mắt nai con kinh hoàng, toát ra hoảng sợ cùng sợ hãi, thu lại âm thanh nín thở nói: "Mộ gia, Như Nguyệt tỷ vì bảo vệ Vương phi, bị trọng thương, sợ rằng. . . . không qua được đêm nay."

Sau khi từ trong miệng nha hoàn biết được chân tướng, mi tâm Mộ Thiên Vẫn nhăn lại thật chặt, thật lâu mới buông lỏng tay nha hoàn ra, xoay người bước nhanh về phía phòng của Như Nguyệt.

Nam Cung Tự đem Như Nguyệt an trí ở trong Đường Tâm Các, cách ba canh giờ Thái y đều sẽ tới châm cứu cho nàng, sau lưng Như Nguyệt trướng kiềng, tuy nói không trướng chỗ hiểm, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến hôn mê bất tỉnh, sinh mạng lúc nào cũng có thể gặp phải nguy hiểm.

Ngược lại nha đầu này khiến cho Hiên Viên Tuyết rất dễ bụng, thỉnh thoảng sẽ đến nhìn một chút tình trạng của nàng, có lẽ là kính nể lòng trung thành của

Như Nguyệt, hoặc có thể là có mưu đồ khác.

Cái này không, Hiên Viên Tuyệt đang ngồi bên giường, trong miệng ngâm thuốc, cúi đầu xuống muốn mớm thuốc cho Như Nguyệt, cố tình một màn này lại không khéo bị Mộ Thiên Vãn chạy tới đụng phải, hấn biết trong phòng có người, nhưng không dừng động tác lại, không e ngại hôn môi Như Nguyệt, đem nước thuốc khổ sở đưa vào trong miệng nàng.

Chân Mộ Thiên Vãn như bị dây tơ tầm cuốn lấy, khiến cho hấn không bước ra bước thứ hai được, chỉ lẳng lẳng nhìn Tiểu vương gia hôn môi Như Nguyệt, sau đó rũ mắt xuống, không nói bất cứ điều gì, chỉ là một cổ ghen tức từ trong lòng mạnh mẽ dâng lên, khiến cho hấn không khỏi muốn tiến lên cho Tiểu vương gia một quyền, nhưng hấn vẫn cắn răng nhịn xuống.

Dĩ nhiên, một màn này cũng bị Nam Cung Tự từ ngoài phòng đi tới thấy được, chỉ thấy trên mặt nàng không có vẻ mặt đau khổ lạnh lẽo như vừa rồi, thật bình tĩnh, bình tĩnh khiến cho người ta không nhìn thấu tâm tư của nàng.

Hiên Viên Tuyệt dời môi Như Nguyệt, liếc nhìn bộ mặt Mộ Thiên Vãn, đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, đứng dậy vội vã dò hỏi: "Vương tẩu sao người lại tới đây? Vương huynh đâu? Tình huống hiện tại của hấn như thế nào?"

"Hấn rất tốt, bệnh tình đã chuyển tốt, hiện tại Quý y đang giúp hấn bắt mạch, ta đi tới xem Như Nguyệt một chút." Nam Cung Tự đi tới, ngồi bên giường nhìn trên mặt Như Nguyệt không ngừng toát mồ hôi lạnh, xem bộ dáng là bị thương cực kỳ nghiêm trọng, nàng đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn, lạnh nhạt nói: "Thiên Vãn, ta đã đáp ứng Như Nguyệt ban nàng cho người, nếu như Như Nguyệt khôi phục, người nhất định phải cưới nàng qua cửa, dĩ nhiên! Nếu nàng không tình lại được, người phải chôn theo!"

"Ta không đồng ý!" Bốn chữ này không phải từ trong miệng Mộ Thiên Vãn phát ra, mà là từ trong miệng Hiên Viên Tuyệt cùng Hồ Phách cứng rắn gát bó.

Chỉ thấy mặt Hồ Phách từ ngoài phòng đi vào, trừng mắt nhìn về mặt kính ngọc của Mộ Thiên Vãn, nhìn về phía Nam Cung Tự nói: "Vương phi, mặc dù Vương gia ban Mộ Thiên Vãn cho Vương phi, nhưng lúc hấn mới vào vương phủ cũng không ký khế ước cả đời, người không có quyền bắt hấn cưới Như Nguyệt, càng không có quyền tùy ý tước đoạt tính mạng của hấn!"

Vốn trông mặt Mộ Thiên Vãn đang âm thầm trong nháy mắt bởi vì lời nói của Hồ Phách mà trở nên rục rịch, ánh mắt kính ngọc nhìn Hồ Phách, hấn không nghe lầm? Không phải Hồ Phách vẫn luôn ghét hấn sao? Mặc kệ hấn làm cái gì cho nàng, nàng vẫn luôn cự tuyệt ngàn dặm với hấn, cả một bộ dạng ước gì hấn chết đi, hôm nay lời nói tràn đầy ghen tức thế mà lại từ trong miệng Hồ Phách nói ra, điều này khiến cho hấn thật bất ngờ, có chút thụ sủng nhục kinh.

Nhưng, khi ánh mắt của hấn dừng lại chỗ người trên giường đang thoi thóp một hơi, trái tim liền xẹt qua một chút cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, rất kỳ quái, rất kỳ quái, hấn không phải rất ghét nàng sao? Không phải ước gì nàng biến mất khỏi cuộc đời hấn sao? Không phải rất ghét cái nữ nhân luôn dây dưa hấn không buông này sao? Tại sao khi biết được nàng vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng liền đột nhiên trống rỗng, mất mát, thậm chí mơ hồ có chút đau lòng.

Hiên Viên Tuyệt cực kỳ đồng ý cách nhìn của Hồ Phách: "Vương tẩu, ta cũng cảm thấy chuyện này không thỏa đáng."

"Bốn cung cũng không cảm thấy chỗ nào thiếu sót!" Nam Cung Tự nhú nhú mày, liếc nhìn Hiên Viên Tuyệt cùng Hồ Phách, hình như nhìn ra chút đầu mối, đánh hơi được một cổ ghen tuông nàng không thể quen thuộc hơn được, ha ha, xem ra Như Nguyệt của nàng còn rất được hoan nghênh. Đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Vãn trầm mặc không nói: "Thiên Vãn, ta muốn nghe một chút cái nhìn của người."

Thấy Vương phi hỏi, lúc này Mộ Thiên Vãn mới thu lại tầm mắt đang ở trên người Như Nguyệt, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, hiện tại chỉ cảm thấy trong lòng rất loạn, cực kỳ loạn. Nếu hấn đồng ý với Vương phi, chính là bỏ qua Hồ Phách, nếu hấn không đồng ý với Vương phi, Tiểu vương gia với Như Nguyệt.

"Vương phi. Ta."

Thấy Mộ Thiên Vãn ấp úng nửa ngày không nói ra lời nàng mong đợi, Nam Cung Tự cau mày nói: "Người chỉ cần trả lời đồng ý hay là không đồng ý!"

Đấu tranh nội tâm hồi lâu, Mộ Thiên Vãn đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Tự, không trả lời mà hỏi lại: "Vương phi, thích một người là cảm giác gì?" Hấn biết đối với phương diện này Vương phi rất thành thạo, hấn không hiểu rõ tâm tư của mình, muốn đem vấn đề vớt cho Nam Cung Tự.

Nhưng thật ra lời này lại hỏi đúng người, Nam Cung Tự nheo lại con ngươi như nghĩ tới cái gì, như đang ngẫm nghĩ cái gì, về mặt hỏi tương lại từng chút từng chút lúc ở cùng Hiên Viên Dật, về mặt nàng bắt đầu thay đổi, một chút giận, một chút nờ nụ cười, lúc này lại trở nên có chút thương cảm, khiến người nhìn một bên không khỏi nhíu mày.

"Vương phi?" Mộ Thiên Vãn cau mày kêu một tiếng.

Chỉ thấy trên mặt Nam Cung Tự khôi phục về mặt bình tĩnh, liếc nhìn về mặt chờ mong của ba người kia, làm chủ tử của Mộ Thiên Vãn, Hồ Phách cùng đại tẩu của Hiên Viên Tuyệt, nàng tất sẽ khiến cho bọn họ biết ưa thích là cái gì, nghĩ tới đây, nàng liền nói: "Thích một người. Người sẽ có ấn tượng tốt với nàng / hấn, cảm thấy nàng / hấn cho dù thế nào cũng đều cảm thấy thuận mắt; người sẽ nhanh chóng tìm kiếm nàng / hấn; khi nàng / hấn ở cùng người khác tốt hơn thì người sẽ cảm thấy ăn không biết vị; khi người thấy nàng / hấn cười vui vẻ thì người sẽ bị cuốn hút mà động lòng."

Ánh mắt Mộ Thiên Vãn không nhịn được len lén liếc nhìn Hồ Phách, Vương phi nói những thứ này, giống như là đang nói cảm giác hấn đối với Hồ Phách, vốn là trái tim chưa quyết định dân bình tĩnh lại, càng thêm xác định, người hấn thích là Hồ Phách, vẫn luôn là nàng.

Nam Cung Tự đột nhiên mở miệng nói: "Đương nhiên rồi! Ngoài ví dụ chính là ưa thích cùng ái mộ."

Lời vừa nói ra này, khẳng định trong lòng Mộ Thiên Vãn lay động lần nữa, đáng vẻ hân nóng nảy nói: "Vương phi, có thể nói hết một lần hay không?"
Nóng lòng muốn biết rốt cuộc người hân thích là ai.

"Chân chính thích sao! Thứ nhất, khi nàng / hân dây dưa người không buông, người sẽ cảm thấy rất chán ghét, nhưng có một ngày nàng / hân không có ở đây dây dưa người, người sẽ không hiểu cảm thấy rất mất mát, trong lòng trống rỗng, hình như là mất đi cái gì. Thứ hai, khi người thấy nàng / hân mập mờ với người khác thì người sẽ nổi giận mà không giải thích được, giống như là đồ đặc của mình bị người đoạt đi. Thứ ba, khi nàng / hân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì người so với bất luận kẻ nào còn nóng lòng hơn, thậm chí sẽ vì đối phương mà ăn ngủ không yên."

Mỗi khi nàng nói một cái, vẻ mặt Mộ Thiên Vãn liền cứng ngắc một phần, nói xong, hân giống như bị đá kích thật lớn, sắc mặt đang thù người sừng sờ nhìn về phía người trên giường đang thổi một hơi, khoe miệng khe khẽ, không thể nào, đây tuyệt đối là không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Thay phu quân xuất chiến

Ánh mắt Hồ Phách khẽ run, trong lòng nàng mơ hồ có đáp án, thì ra nàng đối với Vương Gia chỉ là sùng bái, còn đối với Mộ Thiên Vãn lại là một loại cảm giác khác, là yêu thích, quay đầu lại liếc nhìn Mộ Thiên Vãn, ánh mắt hai người vừa đúng nhìn nhau, lòng nàng hoảng hốt, vội vã di chuyển tầm mắt, đôi tay dùng sức vịn khăn lụa! Lần này nàng không tiếp tục nhận định sai, nàng thích Mộ Thiên Vãn.

Riêng chỉ có Hiên Viên Tuyệt mặt mê mang, thích? Đó là vật gì?

Không khí trong nháy mắt nặng nề, ba người rơi vào trong trầm tư, như đang ngẫm nghĩ cái gì.

Nam Cung Tự nhìn vẻ mặt Hồ Phách và Mộ Thiên Vãn đột nhiên tỉnh ngộ, đáy mắt nổi lên một chút hài lòng, không tệ không tệ, xem ra đã thông suốt.

"Khụ khụ ——" Đột nhiên truyền đến tiếng ho kịch liệt từ trên giường, phá vỡ không khí ngột ngạt.

Chỉ thấy mi tâm Như Nguyệt nhăn thật chặt, một trận đau nhức ở trước ngực, cảm giác buồn nôn từ trong dạ dày sôi trào ra, cuối cùng đột nhiên hướng về phía cổ họng vọt tới, trong miệng tràn đầy vị chua trộn lẫn vị nước thuốc.

Nam Cung Tự nhìn cặp mắt Như Nguyệt từ từ mở ra, cảm khăn lụa trong tay, động tác lau miệng cho nàng hơi chậm lại, không thể che giấu vui sướng trong lòng, kích động nói: "Như Nguyệt, nàng đã tỉnh?"

Ánh nền chiếu vào con người, Như Nguyệt nhức mắt đau đớn, nàng nhanh chóng lấy mu bàn tay chặn lại ánh sáng, ánh mắt phát run xuyên qua khe hở năm ngón tay nhìn về phía Nam Cung Tự, Vương phi? Nàng đang nằm mơ sao? Còn tưởng rằng đời này cũng không thể thấy Vương phi nữa rồi, nghĩ tới đây, mũi Như Nguyệt cay xè, trong hốc mắt tích đầy nước mắt, nghẹn ngào mở miệng nói: "Vương phi. . . Như Nguyệt cho là đời này sẽ không thể gặp lại người, không ngờ ở trong mộng còn có thể gặp được người, ô ô." Nói xong, nàng nhịn không được khóc đến nước mắt nước mũi chảy dài.

"Như Nguyệt, người không nằm mơ, không tin người sờ một cái xem, có phải có nhiệt độ hay không." Nói xong, Nam Cung Tự cầm hai tay của Như Nguyệt, chạm vào gương mặt ấm áp của mình, đáy mắt nổi lên một chút ánh sáng nhu hòa lỏng lẻo, Như Nguyệt dĩ nhiên không nằm mơ, còn sống, nếu không đã phụ lòng nàng không tiếc tốn một ngàn lượng bạc mua Linh Chi ngàn năm về đây?

Như Nguyệt liền giật mình, đôi tay lạnh lẽo chạm vào gương mặt ấm áp, nhiệt độ nóng rực từ trong lòng bàn tay lan tràn truyền thẳng tới đáy lòng, cuối cùng ở trong lòng bốc cháy lên, thật giống như vì nàng nhóm lên sinh mệnh lần nữa. Nàng lập tức ngồi dậy, vết thương sau lưng truyền đến đau đớn, càng thêm xác định nàng không chết, nàng còn sống.

"Vương phi. Ô ô, thật tốt quá, ta còn sống, ta còn sống." Nàng nhịn không được, ôm lấy Nam Cung Tự khóc to như một đứa trẻ.

Mộ Thiên Vãn ngăn người đứng tại chỗ, nhìn Như Nguyệt khóc không thành tiếng, trái tim giống như bị tiếng khóc của nàng ghim chặt, hô hấp ngưng trệ theo, tay áo che chặt chẽ hai tay phía trong, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, môi mím chặt thành một đường thẳng.

Một khắc khi nàng tỉnh lại kia, hân kích động đến mức thiếu chút nữa đi lên cho nàng một cái ôm thâm tình, thì ra là, bất tri bất giác hân lại thích bà cô hay dây dưa này.

Hồ Phách quét mắt nhìn Như Nguyệt, quay đầu lại nhìn về phía Mộ Thiên Vãn đang im lặng không lên tiếng, cau mày nói: "Người làm sao vậy?"

Nói vừa dứt, chỉ thấy Mộ Thiên Vãn mở ra bước chân thon dài lướt qua nàng, nhìn về phía khuôn mặt đầy nước mắt của Như Nguyệt, kêu một tiếng:

"Bà cô giết chủ nhà trọ xinh đẹp!"

Như Nguyệt hít hít nước mũi, ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu không vui nhìn Mộ Thiên Ván, bà cô? Nàng mới từ Quỷ Môn quan chạy hết một vòng, chẳng lẽ thái độ của hần không thể tốt hơn chút sao? Nàng thật sự khiến hần chán ghét như vậy sao?

Nam Cung Tự thận trọng để Như Nguyệt tựa vào đầu giường, nâng mái tóc rũ xuống ở bên tai lên, duỗi thẳng eo, xoay người mắt nhìn Mộ Thiên Ván đầy thâm ý, nhìn Hiên Viên Tuyết nói: "Tuyệt, chúng ta đi ra ngoài trước đi, để Như Nguyệt nghỉ ngơi thật tốt."

Hiên Viên Tuyết biết dụng ý của Nam Cung Tự, nhưng hần mặc kệ: "Ta còn có. . . ." Lời còn chưa nói hết, liền bị Nam Cung Tự vừa lôi vừa kéo đẩy ra ngoài phòng.

Còn lại Hồ Phách đứng lẳng lẳng ở một bên, nàng muốn xem một chút Mộ Thiên Ván sẽ nói gì với Như Nguyệt, hần rốt cuộc là lựa chọn Như Nguyệt, hay là lựa chọn nàng!

Mộ Thiên Ván ngồi ở bên giường, nhìn Như Nguyệt thật sâu, hồi lâu, hần hít vào một hơi, rốt cuộc mở miệng nói: "Trước đây ngươi hỏi ta thích ngươi phải không? Ngươi muốn biết đáp án chứ?"

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

Trong lòng Như Nguyệt giật mình, cuối cùng hung hăng níu lại, vẫn thót lên tới cổ họng, nàng nhìn Hồ Phách đang đứng sau lưng Mộ Thiên Ván, ánh sáng trong nháy mắt âm trầm xuống, khô sở cười nói: "Ta biết!"

Mộ Thiên Ván liền giật mình, ánh mắt khẽ run, nhúu mày nói: "Ngươi biết?" Hần cũng chỉ vừa mới biết tâm ý của mình, tại sao nàng lại biết?

"Không phải là ngươi muốn nói cho ta biết, ngươi không thích ta, ngươi thích Hồ Phách tỷ. Coi như là ta đơn phương, nhưng ngươi có nhất thiết phải dùng cách như vậy tổn thương người khác không? Không thích ta, ngươi có thể tránh ta, có thể không để ý tới ta, cần gì phải dẫn theo nàng nói cho ta biết, Mộ Thiên Ván ngươi không thích ta?" Như Nguyệt cũng không nhẫn nại ghen tuông trong lòng được nữa, xấu hổ thì thầm nói, con ngươi tràn ngập nước u oán nhìn chằm chằm Mộ Thiên Ván, trước ngực phập phồng không ngừng.

Nghe vậy, khoe miệng Hồ Phách gọi lên một tia cười đắc ý, coi như nàng còn tự biết rõ, Mộ Thiên Ván thích nàng, người cả vương phủ đều biết rõ, nàng không cần tranh với Như Nguyệt, trái tim người nam nhân này cũng đã ở trên người nàng rồi.

"Ai nói người ta thích là Hồ Phách?" Mộ Thiên Ván nhất thời nóng lòng ảo não phản bác, nói vừa dứt, lúc này mới phát hiện ra lời nói của mình sẽ tổn thương Hồ Phách.

Mí mắt Như Nguyệt chớp chớp, không dám tin nhìn khuôn mặt nghiêm túc trước giờ chưa từng có của Mộ Thiên Ván, hồ hạp giống như dừng lại theo lời nói hần vừa phát ra.

Hồ Phách hung hăng cắn môi, hai tay che miệng thật chặt, cổ nén lửa giận trong lòng, nhìn về phía Mộ Thiên Ván: "Mộ Thiên Ván, ngươi vừa mới nói gì, ta không nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa hay không?." Nàng cố hết sức khiến cho giọng nói mình nghe qua bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Sống lưng Mộ Thiên Ván cứng đờ rõ ràng, hồi lâu mới quay đầu lại nhìn về phía Hồ Phách, trong mắt xét qua vẻ mặt phức tạp, hần không phải là một nam tử mềm yếu trốn tránh, dứt khoát hạ quyết tâm, gằn từng chữ một: "Người ta yêu không phải ngươi, mà là Như Nguyệt."

Câu nói này vô hình khiến bọn họ sinh ra khoảng cách ở giữa.

Hồ Phách sững sờ, mặc dù nàng cố hết sức che giấu, nhưng vết nứt trong đáy mắt làm thế nào cũng không thể che dấu, đôi môi sắp bị cắn chảy máu, oán hận trừng mắt nhìn Như Nguyệt, đảo mắt nhìn về phía Mộ Thiên Ván, hừ lạnh: "Mộ Thiên Ván, ai mà thêm được ngươi thích? Ngươi cũng không nhìn lại một chút mình có bao nhiêu cân lượng, muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, cho dù muốn ở rể Hồ gia ta cũng không đủ tư cách, bớt tự cho là đúng đi." Nói xong những lời này, nàng một cước đá vỡ cửa, chạy ra ngoài phòng.

Như Nguyệt nhúu mày một cái, cố hết sức đẩy Mộ Thiên Ván thúc giục: "Ngươi còn đứng lý ở đây làm cái gì? Ta biết rõ ngươi lo lắng bệnh tình ta chuyển biến xấu, mới có thể cố ý nói như vậy, ta không sao, ngươi mau đuổi theo Hồ Phách tỷ, hiện tại đuổi theo nàng còn kịp."

"Như Nguyệt! Ngươi bị ngu à? Có ai như ngươi đẩy nam nhân của mình đến bên người khác không?" Sắc mặt Mộ Thiên Ván trầm xuống, đưa tay bắt được hai tay của Như Nguyệt, không nhịn được nhìn nàng quát.

Như Nguyệt nghe vậy sững sờ, bọn họ bắt tự còn chưa xem, khi nào thì hần trở thành nam nhân của nàng vậy?

Không đứng, không đứng! Nhất định là hần sợ kích thích đến nàng, mới có thể nói ra lời nói như vậy.

"Ta nói, ta thật sự không sao, không thích là không thích, ngươi không cần phải nói dối để dỗ ta vui vẻ."

Thiếu chút nữa Mộ Thiên Ván ngừng thở, hần nói rõ ràng như vậy, nàng còn không tin? Chẳng lẽ muốn hần móc tìm ra ngoài cho nàng thật sao?

"Ngươi nghe rõ ràng cho ta, ta chỉ nói một lần cuối cùng, ta không thích Hồ Phách, ta thích ngươi."

"Thật?"

Thấy Như Nguyệt giật mình tỉnh ngộ, Mộ Thiên Vấn dùng sức gật đầu một cái: "Thật còn hơn cả đậu hũ!"

"Vậy người moi tìm ra, ta mới tin tưởng người thích ta thật."

Mặt Mộ Thiên Vấn tối sầm, tức giận nói: "Bà cô, người có chừng mực cho ta!"

Trên hành lang:

"Vương tâu, dù sao đệ cũng là thân đệ của tướng công tâu, tại sao tâu lại rẽ cánh tay ra ngoài?" Hiền Viên Tuyết theo sát sau lưng Nam Cung Tự, hần không nhận được oán trách.

Nam Cung Tự quay đầu lại nhìn về phía Hiền Viên Tuyết, nhú mày, xem ra hần vẫn không rõ thích là gì, làm đại tâu nàng có quyền cho hần biết, Như Nguyệt không phải món ăn của hần! Nàng thờ dài giọng nói bắt đầu dĩ, an ủi vỗ vỗ bả vai Hiền Viên Tuyết nói: "Tuyệt, đệ còn nhỏ, cưới thể sinh từ quá sớm chỉ sợ đệ sẽ trở thành nam nhân bạc tình, đại tâu khuyên đệ một câu, nữ nhân đều không dễ chọc, kết quả của nam nhân bạc tình đệ không chịu nổi. Chờ đệ trưởng thành hơn, đại tâu sẽ giúp đệ dặt tơ hồng."

(diennn++++dann^leeee^&&quy~~donnn)

Mí mắt Hiền Viên Tuyết run lên, khoe miệng rụt rụt, nam nhân bạc tình? Hần còn chưa cưới thể sinh từ, làm sao nàng lại một mực chắc chắn hần sẽ thành nam nhân bạc tình?

Rất nhanh hai người đi tới Yêu Nguyệt Các, chỉ thấy Quý Y công hòm thuốc từ trong bình phong đi ra, Nam Cung Tự tháo áo choàng trên người xuống đưa cho nha hoàn, liếc nhìn Hiền Viên Dật từ đầu đến cuối vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, viên nội đan của gia gia kia ổn định bệnh tình Vương gia, theo lý thuyết Vương gia nên tỉnh từ sớm.

Nghĩ vậy, Nam Cung Tự nhìn về phía Quý Y đang cầm bút viết đơn thuốc, dò hỏi: "Bệnh tình Vương Gia như thế nào? Có chuyển biến tốt không?"

Quý Y im lặng không lên tiếng cầm bút viết đơn thuốc, hồi lâu, hần rút cuộc hạ bút, cầm giấy Tuyên Thành lên thổi thổi nét mực, đưa cho gã sai vặt phân phó đi lấy thuốc, lúc này mới nâng mí mắt nhìn về phía khuôn mặt lo lắng của Nam Cung Tự: "Bệnh tình Vương gia đã có chuyển biến tốt, chỉ cần một ngày ba bữa uống thuốc đúng giờ, chưa đến một tháng sẽ khỏi hần, chỉ là." Giọng nói hần dừng lại, ánh mắt nhìn Nam Cung Tự cũng từ từ sâu hơn mấy phần: "Vừa rồi tại hạ bắt mạch cho Vương gia thì phát hiện trong cơ thể Vương Gia có một dòng khí lưu làm đá thông huyết đạo toàn thân cho hần, mới có thể khiến cho độc tố còn lưu lại ở lục phủ ngũ tạng bị tổng ra. Tại hạ tò mò, là người phương nào y thuật cao như vậy, không biết Vương phi có thể giúp đỡ ta gặp mặt người này?"

Nam Cung Tự biết được Vương Gia cũng không còn gì lo ngại, khối đá lớn đè ở trong lòng kia cuối cùng cũng rơi xuống, nhưng nàng ngược mắt thấy ánh mắt Quý Y thâm ý nhìn mình thì chân mày không khỏi nhú lại, nàng từng nghe sư phụ nhắc đến người này, Quý Y chính là bởi vì có thể cứu sống người sắp chết, là dựa vào Cửu vĩ hồ cùng máu yêu quái để luyện Hoàn Hồn đan, ngộ nhớ hần biết được thân phận của nàng, hậu quả khó mà lường được.

Nếu như cứng đối cứng, lấy tính tình âm hiểm xảo trá của Quý Y nhất định sẽ sử dụng ám chiêu, như vậy nàng liền nguy hiểm.

"Thật ra thì Bồn cung cũng không biết người này họ tên là gì, chỉ biết là hần cũng không phải là người Trung Nguyên, hình như là thần y tới từ nước Tây Vực." Nam Cung Tự bịa đặt linh tinh.

Quý Y sầm mặt, nhú mày nói: "Ngự Thần y?" Không thể nào, hần và Ngự Thần y từng so tài, đối với y thuật tên Ngự Thần y kia nắm rõ như lòng bàn tay, lấy y thuật của hần căn bản cũng không có bản lĩnh cứu được Vương Gia, híp mắt nhìn chằm chằm Nam Cung Tự, nàng đang nói dối!

Nam Cung tự bị Quý Y nhìn chăm chú cả người rất không thoải mái: "Khụ khụ ——" nàng hắng giọng một cái, nghĩ nói sang chuyện khác thì thấy tờ hồng trong tay Quý Y giương lên, ba cái tờ hồng quấn lấy cổ tay của nàng, nàng cau mày nói: "Quý y, người đang làm gì?"

Quý Y cười híp mắt nói: "Vừa rồi Vương phi ho khan vài tiếng, tại hạ muốn bắt mạch cho người, xem một chút rốt cuộc là chỗ nào có bệnh." Dứt lời, lông mi hần nhú lại, nhú mày nhìn về phía Nam Cung Tự, neho lại trông mắt hẹp dài: "Vương phi quả nhiên."

"Vương phi!" Quân gia từ ngoài phòng đi vào, cắt đứt lời quý y nói, khẽ cúi người về phía Hiền Viên Triệt và Quý y, đảo mắt nhìn về phía Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Khởi bẩm Vương phi, Thái hậu truyền người vào cung, Liễu công công đã chuẩn bị cỗ kiệu, đang đợi ở bên ngoài phủ."

Nghe vậy, Quý Y nhú mày nhìn về phía Nam Cung Tự, liếc nhìn quân gia, ý vị sâu xa cười nói: "Tối thật là đúng lúc?"

Nam Cung Tự tháo tờ hồng quấn trên cổ tay ra, quay lại nhìn Quý Y lễ phép cười, đúng vậy! Tối thật là đúng lúc. nhìn về phía quân gia nói: "Ta biết rồi, người lui ra trước đi! Bồn cung sẽ theo sau."

Hiền Viên Tuyết cau mày, lúc này Thái hậu truyền gặp Nam Cung Tự, chắc là ý tứ của Hoàng hậu, Hoàng hậu muốn lấy Nam Cung Tự để uy hiếp Vương huynh hần, nghĩ tới đây, hần liền nói: "Vương tâu nghĩ lại, chỉ sợ người đi chuyến này, sẽ không dễ dàng ra ngoài như vậy."

Nam Cung Tự dĩ nhiên biết Hiền Viên Tuyết đang lo lắng điều gì, chỉ là Thái hậu cũng đã cho người truyền nàng vào cung, sao nàng có thể phụ lại một

phần tâm ý của Thái hậu lão nhân gia được: "Bình đến tướng đỡ, nước đến đất cần!" Nhân nhạ nói ra tám chữ, liền phủ thêm áo choàng đi ra khỏi phòng.

Trước cửa vương phủ gắm vóc trên đỉnh đầu làm thành nhuyễn kiệu, bốn gã tiểu thái giám chia ra hai bên trước sau, một tên thái giám trung trang màu vàng sẫm khoan thai đi tới chỗ Nam Cung Tự, tiến lên một bước, phúc thân, cung kính dò hỏi: "Bái kiến Tà Vương phi!"

Nam Cung Tự mặc một bộ váy ngắn màu trắng sữa, bên ngoài khoác áo choàng lông cáo, tóc đen nhánh búi thành một búi tóc Vân La, trên búi tóc điểm mấy nhánh trâm nụ mai hồng đơn giản nhưng không che mất khí chất đại gia khuê tú, trên trán rủ xuống chuỗi ngọc Lưu Tô, eo thon quấn vài vòng tơ lụa Dương Liễu bên trên là trên chuông nhỏ Như Ý, mỗi bước đi đều phát ra một hồi tiếng chuông bạc dễ nghe.

Ánh mắt nàng nhìn sâu về phía Liễu công công đưa đón phía trước, cười nói: "Liễu công công mấy ngày gần đây khỏe không?" Liễu công công ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Tự, nhỏ giọng nói: "Nhờ phúc Tà Vương phi, nô tài từng bước thăng chức, hiện lên chức tổng quản."

"Thật sao? Vậy phải chúc mừng Liễu công công thêm bỗng lộc rồi." Nam Cung Tự cười như không cười nói, nàng biết Liễu công công là tâm phúc của Thái hậu, là người rất cẩn thận, làm việc cũng không dài dòng dây dưa, là niềm vui của Thái hậu, chỉ là. Có thể làm được vị trí tổng quản, chắc hẳn đã làm nhiều chuyện lòng dạ hiểm độc vì Thái hậu." Thái hậu nói muốn gặp người, Tà Vương phi xin mời!" Liễu công công thu liễm lại nụ cười trên mặt, nói xong lui về phía sau một bước, ý bảo Nam Cung Tự lên liền kiệu, xung quanh ném tới không ít ánh mắt hâm mộ, dĩ nhiên cũng không thiếu lời đồn đại.

"Làm phiền Liễu công công!" Nam Cung Tự lên liền kiệu, giọng nói bình tĩnh bên trong lộ ra cảm giác xa cách nhân nhạ.

Liễu công công đưa phát trần trong tay lên, dùng giọng nói lạnh lạnh dễ nghe này trầm ngâm nói: "Khởi kiệu —"

Cổ kiệu xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ ước chừng nửa canh giờ, lúc đi tới cửa chính Hoàng Thành thì dừng lại, Nam Cung Tự nhắc một góc màn kiệu lên, một tia sáng như mắt từ góc phòng xuyên qua, ánh mặt trời sáng chói chiếu rọi lưu ly trên nóc nhà, tường bao quanh, mái ngói tung bay, ở trong hoàng cung to như vậy giống như từng đạo gông xiềng, ngăn cách với bên ngoài, có vẻ hết sức vắng lặng, yên tĩnh trang nghiêm.

Rất nhanh cổ kiệu đi tới trước cửa lớn Vĩnh Thạc cung, trên bảng hiệu ngọc thạch cao lớn hoa lệ viết ba chữ to cường tráng mạnh mẽ: "Vĩnh Thạc cung."

Một cơn gió mát khẽ thổi lên mấy đoá hoa hồng bên ngoài Vĩnh Thạc cung, cánh hoa theo gió nhẹ nhàng rơi xuống, cuộn cuộn nổi lên một cỗ mùi thơm nhân nhạ.

Liễu công công tiến tới vén màn kiệu lên, nhẹ giọng kêu: "Tà Vương phi, đã đến Vĩnh Thạc cung, mời người đi xuống."

Nói xong thái giám nhắc màn kiệu lên, vờn tay đỡ Nam Cung Tự xuống kiệu.

Trong Vĩnh Thạc cung xanh vàng rực rỡ, yên tĩnh không tiếng động, màn cửa bốn phía cuộn lên thật cao, phảng phất mùi xạ hương.

Chỉ thấy Thái hậu tựa lên gối nhỏ mềm trên giường ngọc, nhắm mắt dưỡng thần, một thân trang phục Phượng hoàng màu tím đẹp đẽ quý giá, lại khó có thể che giấu dấu vết của năm tháng.

(diennn++++dann^leee^&&quy~~donnn)

Còn lại là Hoàng hậu ngồi ở một bên ghế Phượng, bụng chén nhân nhạ thưởng thức nước trà.

Nhìn không khí như bình tĩnh hài hòa, trong không khí lại bắt đầu khởi động một cỗ hơi thở nguy hiểm.

"Thái hậu an khang, Hoàng hậu cát tường!" Nam Cung Tự bình tĩnh đi tới giữa đại điện, cung kính hành đại lễ với Thái hậu cùng Hoàng hậu.

Hoàng hậu có địch ý với mình, Nam Cung Tự có thể cảm thấy, dù sao trước đây nàng từng giết hai người con của bà. Cho nên lễ này, nàng không thể để cho Hoàng hậu có cơ hội, kiếm cơ nhốt nàng vào đại lao.

Thái hậu nhướng mày, từ từ mở mắt, nhìn về phía Nam Cung Tự, kể từ khi bà biết được Nam Cung Tự không phải là Nam Cung Ngọc, hơn nữa còn đuổi tận giết tuyệt Nam Cung gia, liền nổi lên địch ý đối với Nam Cung Tự. Hôm nay truyền Nam Cung Tự, thứ nhất là nghĩ bắt nàng để uy hiếp Hiên Viên Dật giao ra Hồ Phù, thứ hai là muốn báo thù cho Nam Cung Ngọc. Nhưng Nam Cung Tự lễ nghi cực kỳ thích hợp, cách nói chuyện hào phóng lại không mất cao quý, không để cho bà bắt bẻ điều gì.

Hồi lâu, bà mới giờ tay lên nói: "Miễn lễ, ban thưởng ghế ngồi!"

"Tạ Thái hậu!"

Mặc dù tìm không ra khuyết điểm, nhưng cũng không có nghĩa là Thái hậu sẽ bỏ qua cho Nam Cung Tự, dù sao Thái hậu đối với Nam Cung Ngọc là yêu thích từ tận đáy lòng, sủng ái không ít hơn so với Tiểu công chúa, Nam Cung Tự nói giết liền giết, hồn nhiên không để bà trong mắt, giọng điệu này bà nuốt xuống như thế nào được?

Còn lại Hoàng hậu đang ngấm ngầm chịu đựng lửa giận trong lòng, nếu không phải Nam Cung Tự có nui dựa mạnh mẽ là Tà U vương, nàng sớm đã chém nàng làm trăm mảnh rồi, nửa năm qua, Hoàng hậu thường xuyên mơ thấy Thái tử và Đại công chúa, mơ thấy bọn họ máu tươi đầm đìa đứng trước

mặt bà, nói từng chữ: "Mẫu hậu, nhất định phải báo thù cho chúng con, giết con tiện nhân kia, trả thù cho chúng con!"

Mỗi lần nghĩ đến nhi tử và nữ nhi bị chết thảm dưới kiếm của Tà U vương và Nam Cung Tự, trong lòng Hoàng hậu hiện lên luồng sát ý thật dày.

"Tà Vương phi, Bồn cung nghe nói ngươi đang mang thai." Ánh mắt xấu xa của Hoàng hậu nhìn cái bụng đang nhô lên của Nam Cung Tự, nhìn về phía cung nữ bên cạnh nháy mắt, cung nữ hiểu ý, bưng một chén thuốc đặt trước mặt Nam Cung Tự: "Đây vốn là Bồn cung đặc biệt phái người đến Tây Vực mua thuốc quý dưỡng thai, ngươi uống một chút xem hiệu quả như thế nào?"

Nam Cung Tự quét mắt nhìn chén thuốc màu nâu sẫm kia, giữa mùi thuốc ngửi được một cỗ xạ hương nhân nhạ, đầu phải là thuốc dưỡng thai, rõ ràng chính là thuốc phá thai, nhưng nếu nàng không uống, Hoàng hậu sẽ nói nàng không coi ai ra gì, còn có thể lấy cớ đẩy nàng vào Lãnh cung. Nếu nàng uống, bào thai trong bụng nhất định sẽ không giữ nổi.

"Đa tạ ý tốt của Hoàng hậu, nhưng trước khi nô tì vào cung đã uống thuốc dưỡng thai rồi, nếu uống nữa sợ rằng sẽ hoàn toàn ngược lại, là thuốc có ba phần độc! Không bằng Hoàng hậu phái người đưa mấy bao thuốc dưỡng thai, sau khi trở về ta sẽ uống." Nam Cung Tự mỉm cười yếu ớt từ chối dụng tâm của Hoàng hậu.

Trong lòng Hoàng hậu rung mình, Nam Cung Tự lợi hại, nàng biết, chỉ là đối chọi gay gắt như vậy vẫn là lần đầu tiên, nàng tìm không ra một tí khuyết điểm nào trong lời nói của Nam Cung Tự, nhất thời không có biện pháp.

"Bỏ đi bỏ đi, Bồn cung không truy cứu chuyện này nữa, lần sau không được làm như vậy nữa." Cuối cùng Hoàng hậu cứng rắn nói ra bốn chữ từ trong kẽ răng.

"Tạ Hoàng hậu không giết!"

Khi Nam Cung Tự đi ra khỏi Vĩnh Thạc cung, từ sau lưng truyền đến giọng nói đầy từ tính của Nhị Hoàng tử: "Tà Vương phi, xin dừng bước!"

Nam Cung Tự dừng bước, nghiêng đầu nhìn về phía Nhị Hoàng tử đang chậm chậm từ trong điện đi tới, nhú mày nói: "Hoàng hậu đòi ý?"

"Dĩ nhiên không phải, chỉ là ta có chuyện muốn bàn bạc với Tà U vương, nếu Tà Vương phi không chê, chúng ta cùng nhau khởi hành?" Không khó để nhìn ra thái độ Nhị hoàng tử cố ý thu liễm đối với Nam Cung Tự, trước đây hẳn tìm mọi cách trêu tức nàng, nàng lại tìm mọi cách trêu đùa hắn, tâm tư trước kia của hắn với nàng đã hết hy vọng.

Nam Cung Tự nhú mày nói: "Là việc công hay việc riêng?"

"Việc công, việc riêng đều có."

"Ồ! Vương Gia bị bệnh liệt giường nhiều ngày, sợ rằng Nhị Hoàng tử phải tốn công vô ích." Nam Cung Tự thấy trên mặt Nhị hoàng tử lộ ra vẻ lo lắng, rõ ràng nhìn ra hắn lo lắng chiến sự tiền tuyến, binh lực trong tay hắn chưa đủ hai mươi vạn, nếu như Hiên Viên Dật không ra tay cứu viện, sợ rằng Đại Đường thật sự bị tiêu diệt: "Chỉ là người nói cho ta cũng giống như nói cho Vương Gia vậy."

"Ngươi?" Ánh mắt Nhị Hoàng tử chất vấn nhìn Nam Cung Tự, thờ dài một tiếng: "Sợ rằng chuyện này Tà Vương phi không giúp được."

"Ngươi tìm Vương Gia không phải là muốn xin hắn xuất lĩnh cùng ngươi đối chiến giết địch, ta nói không sai chứ?" Thấy Nhị Hoàng tử theo bản năng gật đầu một cái, Nam Cung Tự cười nói: "Vương Gia bị bệnh liệt giường, không thể mang binh xuất chiến, nhưng Bồn cung có thể!"

Nam Cung Tự lựa chọn ra mặt, không phải vì giữ được Đại Đường, mà là vì ban đầu Trần quốc đuổi tận giết tuyệt bộ tộc cứu vĩ hồ bọn họ, thù này, nàng ắt phải huyết tẩy Trần quốc.

Nhị Hoàng tử không khỏi hí mắt nhìn nàng thật sâu, hẳn biết Nam Cung Tự lợi hại, nhưng ra trận giết địch cũng không phải là chuyện đùa, ngộ nhờ xảy ra chuyện rắc rối gì, hậu quả khó mà lường được, huống chi thiên hạ xưa nay nào có chuyện nữ tử dẫn binh xuất chiến? Đoán chừng đến lúc nàng lên chiến trường, binh lính cũng đã nhụt chí hơn phân nửa.

"Ra trận giết địch ngươi có từng thấy nữ tử nào làm qua? Huống chi hiện giờ ngươi đang mang thai, ngộ nhờ bị thương ở đâu, bản Hoàng tử cũng không gánh vác nổi."

"Thời xưa không phải có một Hoa Mộc Lan sao?" Nam Cung tự nheo lại tròn mắt, nàng đã từng thấy qua, ăn muối còn nhiều hơn so với hắn.

Nhị Hoàng tử liếc mắt nói: "Đây chẳng qua chỉ là truyền thuyết!"

"Vậy Bản cung liền biến truyền thuyết thành thật!"

"Tà Vương phi, mặc kệ như thế nào, ta sẽ không đồng ý." Thái độ Nhị Hoàng tử cứng rắn không có chỗ thương lượng.

"Được, tốt lắm! Như vậy một tháng sau, Bồn cung phái người đến nhậ xác Nhị Hoàng tử."

Nam Cung Tự vừa nói vừa đến gần kiệu, đưa tay nhắc rèm che lên, người sau lưng liền nói: "Chỉ cần ngươi có thể thắng được bản Hoàng tử, ta liền để ngươi làm Nguyên soái, thế nào?"

Ha ha, thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tà vương phi thắng

Lôi đài tỷ võ bố trí ở bên trong quần doanh bên ngoài thành Lạc Dương, bầu trời lúc này mưa bụi mù mịt nổi lên, bao phủ lều trại cùng đất đai mênh mông, bùn đất ẩm ướt, trong không khí lộ ra luồng khí rét lạnh thấu xương.

Rất nhanh mưa đã tạnh.

Bên trong trại lính dành ra một khoảng đất trống, hai bên trái phải đặt hai hộp dài, cắm kiếm, trường thương, đại đao các loại binh khí, ở giữa còn chất đầy củi, một binh lính mặc khôi giáp màu xám tro, giờ cây đuốc trong tay, chạy chậm lại đây: "Tê tê ——" trong nháy mắt cây đuốc trong tay đã đốt đồng củi, lửa mạnh hừng hực chiếu sáng chỗ đất trống tối đen.

Phía mặt đất trống trong lều vải, Hoàng Thượng ngồi trên long ý, thờ ơ vuốt vuốt nhẫn ngọc trên ngón cái, hình như không để cuộc tỷ thí này ở trong lòng, bởi vì theo hần, chỉ cần có Nhị hoàng tử ở đây, cho dù thế nào Nam Cung Tự cũng không thể có được vị trí Nguyên soái. Đôi tay Hoàng hậu ôm lò sưởi, ngồi trên phượng ý ở phía dưới bên phải, đối với cuộc tỷ thí này nàng cực kỳ hứng thú, nàng hận không thể để Nhị hoàng tử thất thủ giết chết Nam Cung Tự, coi như không giết chết Nam Cung Tự, thai nhi trong bụng nàng cũng đừng mong giữ được! Đối với Nam Cung Tự, nàng hận tới tận xương.

Ghế bằng gỗ lim hai bên trái phải ngồi đầy văn võ bá quan, phần lớn là võ quan, bởi vì cuộc tỷ thí này không phải chuyện đùa, quan hệ đến sống còn của quốc gia, nhưng nếu hôm nay Tà Vương phi đoạt được Nguyên soái, chẳng những sẽ khiến binh lính nhụt chí, còn có thể khiến quân địch cười đến rụng răng, một nữ nhân làm sao hiểu được đạo làm binh? Cho dù Nam Cung Tự nàng thật sự có bản lĩnh đánh thắng cuộc chiến tranh này, vậy cũng ảm muội. Cho dù nàng nữ giả nam trang, cũng không đấu được bụng tròn trịa kia, chỉ biết nói nam tử Đại Đường không có năng lực, không sánh bằng một nữ nhân mang thai.

Văn võ bá quan rói rít lắng đầu thở dài, nhất trí cho rằng, nếu Tà U vương không xuất chiến, không chút nghi ngờ trận chiến này đã định là thua rồi.

"Nhị hoàng tử cũng thiệt là, sao lại hồ đồ đồng ý loại điều kiện này của Tà Vương phi, ngộ nhờ Tà Vương phi thật sự đoạt được danh hiệu Nguyên soái, hậu quả khó mà lường được!" Nhạc tướng quân ngồi một bên bất mãn nói.

"Đúng vậy, thiên hạ xưa nay người gặp qua nữ tử nào mang binh xuất chiến chưa? Còn chưa khai chiến, sợ rằng binh lính cũng đã nhụt chí!" Mở miệng nói chuyện là Hoắc tướng quân, chỉ thấy cả người hần mặc một bộ khôi giáp màu bạc, tướng mạo thô cuồng, cằm còn có râu ria, tay phải giữ kiếm, tay trái ôm khối giáp. Hần càng nghĩ càng ảo não, đứng phắt dậy đập lên bàn, ly trà trên bàn run lên, khiến cho quan văn một bên bị sợ đến đổ mồ hôi hột, tức giận nói: "Đây không phải là khiến quân địch chế giễu sao? Hoang đường, thật sự là hoang đường!"

"Ta nói Hoắc tướng quân, lời người nói này có phần không thỏa đáng, thời xưa không phải còn có Hoa Mộc Lan sao? Hơn nữa, Tà Vương phi thay thế Tà U vương xuất chiến, còn không phải là vì giữ được Đại Đường?" Một bên Tần tướng quân phản bác.

Hoắc tướng quân nổi danh tính khí dễ nổi giận, người khác không thể làm trái lại hần, đặc biệt người đối nghịch với hần hơn nửa đời người Lý tướng quân, hần dùng kiếm chỉ Lý tướng quân, nếu không phải bị người ngăn, có lẽ hần thật đúng là dám chém xuống một đao kia: "Lão Tần, tại sao người luôn tranh cãi với ta? Hoa Mộc Lan gì? Đó chỉ là truyền thuyết, đều là những thứ người nhàn rỗi kia không có chuyện làm nói bừa bịa đặt bậy bạ!" Nói xong, sức lực hần giống như trâu bò cứng rắn đẩy cánh tay ba quan viên đang lôi kéo hần ra, đem kiếm cầm trong tay ném lên trên bàn, lúc ngồi trên ghế còn hung hăng trợn mắt nhìn Tần tướng quân.

Ngón trỏ Tần tướng quân chỉ thẳng Hoắc tướng quân lắc lắc, than thở: "Người nói người, cũng là người bảy tám mươi tuổi rồi, sao vẫn còn bộ dạng buống binh này?"

"Chắc, chắc, chắc, trái lại lão phu rất coi trọng nha đầu kia, có can đảm!" Trầm mặc đã lâu rốt cuộc Hạo tướng quân mở miệng cười nói, không khó để nghe ra hần ôm kỳ vọng rất lớn đối với Nam Cung Tự.

"Đại ca, tại sao người cũng bị hồ đồ?" Hoắc tướng quân không vui nói, rên lên một tiếng: "Ta đây cũng không tin Tà Vương phi nàng có thể có bao nhiêu năng lực, nếu hiện tại nàng có thể đánh bại Nhị hoàng tử, ta đây sẽ gọi nàng một tiếng mẹ nuôi."

"Hả? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!" Một tiếng dễ nghe thanh tuyến giống như trong sơn cốc, truyền đến từ bên ngoài lều, chỉ thấy Nam Cung Tự đổi lại một bộ khôi giáp màu bạc nặng trĩu, lại khó có thể che giấu bụng nhô ra, áo choàng màu đỏ xoay tròn theo gió, nàng bình tĩnh tiêu sái tiến vào, cổ ý kiêu khích nhìn về phía Hoắc tướng quân.

Văn võ bá quan rói rít đứng dậy, cung kính hướng nàng nói: "Tà Vương phi!"

Hoắc tướng quân ngồi trên ghế, không nhúc nhích chút nào, bên cạnh có người tốt bụng kéo ống tay áo của hắn một cái, lại bị hắn dùng một tay đánh rơi: "Kéo cái gì mà kéo?" Đào mất tròng mắt về phía Nam Cung Tự, khó chịu nói: "Chuyện cười, ta đây dám nói ra, thì sẽ không có hai từ hối hận."

"Ha ha, xem ra hôm nay Bồn cung buồn bán lời rồi." Nam Cung Tự nở nụ cười, cuộc tỷ thí này nàng thắng chắc, Nguyên soái cùng nhị tử miễn phí này, nàng chắc chắn phải có được!

Nhị hoàng tử theo sát đi vào, mắt hắn nhìn Nam Cung Tự, ôm quyền hướng về phía Hoàng thượng nói: "Nhị thần tham kiến phụ vương!"

Hoàng thượng nhìn trang phục Nhị hoàng tử khí thế trên người tăng cao, hài lòng gật đầu một cái, có lẽ ở trong nhóm Hoàng tử, hắn không mong gặp Nhị hoàng tử, nhưng kể từ lúc Nhị hoàng tử một lần hành động đoạt lấy Ngõ quốc, rồi sau đó lại chiến thắng Tần, Bắc, Lưu Ly tam quốc, hắn liền bắt đầu thương thức Nhị hoàng tử, nếu không phải Đại Đường này là của Tà U vương, hắn thật đúng là muốn đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Nhị hoàng tử.

"Thùng thùng thùng thùng ——" tiếng trống trận bên ngoài lều ù ù vang lên.

Thái giám đứng ở chính giữa, phát qua phát trần trong tay, giọng nói lời kéo: "Tỷ thí chính thức bắt đầu, mời Nhị hoàng tử cùng Tà Vương phi tự lựa chọn một vũ khí cho mình, ba trận định thắng bại, quy tắc tỷ thí là, chỉ cần kiếm đâm trúng cơ thể của đối phương, liền tính thắng!"

Lời vừa dứt, Nam Cung Tự cùng Nhị hoàng tử đi ra khỏi lều, nàng không cần suy nghĩ, từ trong hộp dài lấy ra một thanh bảo kiếm, mà Nhị hoàng tử còn lại là lựa chọn trường thương chiếm ưu thế.

Rất nhanh, một tên binh lính dắt một con ngựa đi tới hướng Nam Cung Tự, bởi vì khỏi giáp trên người vô cùng nặng nề, có chút vướng về nhờ sự giúp đỡ của binh lính leo lên lưng ngựa, rúc lấy dây tiếng cười khinh bỉ.

Nhị hoàng tử đưa tay kéo chặt cương ngựa, đôi lông mày nhíu lại, điểm chân tung người giạng chân ở trên lưng ngựa, động tác rất là lưu loát, tay phải hắn nâng trường thương lên, phần đuôi trường thương gác ở sau lưng, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Tự nằm sấp ngồi trên lưng ngựa, không chút kiêng kỵ cười to nói: "Thì ra là người không biết cưỡi ngựa, đao kiếm không có mất, ta khuyên ngươi nên nhận thua đi!"

Nam Cung Tự sầm mặt, không phải nàng không biết cưỡi ngựa, mà là ngựa không phối hợp, nhắc tới cũng kỳ quái, mỗi lần nàng cưỡi ngựa một mình, ngựa cũng không nghe sai bảo, nhiều lần đá nàng ngã trên mặt đất.

Chỉ là con ngựa này giống như rất không tốt, không cần suy nghĩ, chắc là Hoàng hậu giờ trò quý.

Về mặt khí thế Nhị hoàng tử vốn chiếm ưu thế, nhưng, Nam Cung Tự nàng cũng không phải là ngồi không!

Con ngựa không nghe lời đúng không! Nàng liền dạy bảo ngựa.

Nam Cung Tự chậm rãi ngồi thẳng người, hai tay gắt gao lôi kéo cương ngựa, con ngựa mạnh mẽ đột nhiên nóng vội, gót chân sau nhếch lên, vòng quanh qua lại ở tại nguyên chỗ, cuối cùng vó trước nâng lên thật cao, ánh mắt nàng lăm lệt, nhanh chóng kéo chặt cương ngựa: "Hu!" một tiếng, chỉ thấy Liệt Mã màu rậm rậm chậm rãi đem vó trước rơi trên mặt đất, lỗ mũi to căng ra phun ra một dòng khí, không có xao động vừa rồi, cũng không có bất kỳ phản kháng quá khích.

Nàng rù thấp tầm mắt xuống, đưa tay dịu dàng vuốt ve lông tóc con ngựa, ánh mắt thuận theo ôn hòa xuống: "Đứa bé ngoan!"

Nước trà trong tay Hoàng hậu run lấy bấy, ly trà phát ra một tiếng rung động thanh thúy, bà cố ý tìm người dắt tới con Liệt Mã này, phải biết con Liệt Mã này còn chưa từng có người thuần phục được, ngay cả Tà U vương đều khó mà thuần phục, thế mà nàng hai ba lần đã có thể thuần phục con ngựa kia thành dễ bảo, giận đến mức cắn răng nghiêng lợi.

Nam Cung Tự cầm bảo kiếm trong tay lên, kiếm phong chỉ hướng Nhị hoàng tử, tròng mắt khinh thường hắn: "thua" trong từ điển của Bồn cung không có chữ này!"

Trống trận ‘thùng thùng’ vang lên lần nữa ——

"Giá!"

Trong nháy mắt hai con Liệt Mã nhanh chóng gặp thoáng qua, một ngọn lửa sắc bén hiện ra trường thương đánh tới phía mặt Nam Cung Tự, môi đỏ mọng khẽ cười, thân thể nhanh chóng khom xuống sau lưng ngựa, lúc trường thương quanh quẩn quét tới gần nàng trong gang tấc lúc, xinh đẹp tránh thoát công kích của Nhị hoàng tử.

Vấn vô bá quan mắt không chớp nhìn chăm chú vào hai người đang giao phong ngoài lều, đều kinh ngạc không dứt, không ngờ thân thủ của Tà Vương phi lại nhanh nhẹn như vậy, làm gì có ai nghĩ tới đây là lần đầu tiên nàng cưỡi ngựa?

Tròng mắt đen của Nam Cung Tự hẹp dài cất giấu lạnh lùng, trường thương của Nhị hoàng tử lần nữa đánh úp lại phía nàng, lần này, nàng không tránh, mà thân thủ nhanh chóng kéo trường thương, dùng sức lôi kéo, thân thể Nhị hoàng tử ngã về phía trước.

"Ha ha ——"

Cho dù Nam Cung Tự nhảy người lên, hai chân vẫn hời hợt đạp trên lưng ngựa, đúng lúc mọi người kêu lên, chỉ thấy tay trái nàng lôi kéo trường thương,

tay phải nâng bảo kiếm lên, kiếm phong nhanh chóng đánh tới hướng Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử sầm mặt, khi hắn còn chưa phản ứng lại, kiếm phong đã đâm xuyên qua khôi giáp trước ngực hắn.

Sắc mặt Hoắc tướng quân so với Nhị hoàng tử còn khó coi hơn, phải biết nếu Nam Cung Tự thắng cuộc tỷ thí này, hắn nhất định phải thực hiện lời hứa gọi nàng một tiếng mẹ nuôi, truyền đi, mặt già của hắn này ba bốn đời cũng không giữ được. Ai da má ơi, suy nghĩ một chút hắn liền sợ.

"Nhị hoàng tử, tại sao ngươi luôn nhường nàng? Tỷ thí không cho phép có tình cảm." Hắn đứng dậy, hướng về phía Nhị hoàng tử thét.

Nhị hoàng tử liếc hắn, trên mặt đều là nụ cười khổ sở, nói thật, hắn vốn không nhường Nam Cung Tự, che máu tràn ra khỏi ngực, nàng đúng là quyết tâm!

Nam Cung Tự nhìn thấu tâm tư Nhị hoàng tử, trong lòng cười lạnh một trận, đây chẳng qua là cho hắn biết một chút thế nào là lễ độ, ngươi xem ngươi đi! Mưu triều soán vị liền mưu triều soán vị, cần gì phải đui tận giết tuyệt Vương gia, cái này gọi là tự tìm đường chết.

Hiệp thứ nhất, Tà Vương phi thắng!

Trống trận 'thùng thùng' vang lên lần nữa ——

Lần này Nam Cung Tự thông thả chọn binh khí, là ba thanh chủy thủ!

Sắc mặt Nhị hoàng tử lạnh xuống, nàng rõ ràng đang xem nhẹ hắn phải không? Điều này khiến cho hắn khó chịu từ đáy lòng, dù nói thế nào hắn cũng đường đường là Nhị hoàng tử, trước mặt bao nhiêu văn võ bá quan cũng nên chừa cho hắn chút mặt mũi chứ?

Nam Cung Tự vẫn không nhúc nhích ngồi trên lưng ngựa, lông mày đen khê nhíu, ý tứ kia tuyệt đối là đang gây hấn với Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử nổi đóa, cũng chỉ thắng hắn một hiệp, đã kiêu ngạo như vậy sao? Điều bị Tà U vương nuông chiều hư, bất luận như thế nào, hiệp 2 hắn phải đòi lại mặt mũi.

Hắn kêu lên một tiếng: "Giá!"

Trường thương lần nữa đánh tới hướng Nam Cung Tự, lần này nàng không ngồi yên, ngón tay ngọc thon dài kẹp một cây chủy thủ, khoe miệng gọi lên một chút độ cong.

"Vút Vút Vút" ba tiếng.

Mọi người rối rít thu lại âm thanh nín thở, bên trong quân doanh yên tĩnh xuống một cách kỳ lạ, thời gian giống như dừng lại.

Trường thương bén nhọn cách trán Nam Cung Tự chỉ kém một thước liền dừng lại, sắc mặt Nhị hoàng tử xanh mét, tay cầm kiếm phong run lẩy bẩy, tầm mắt cứng ngắc chậm rãi dời xuống, chỉ thấy một cây chủy thủ nhắm tâm đâm vào hạ thân hắn, chỉ kém 1. 00 cm là hắn thành thái giám.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78-2: Tà vương phi thắng 2

Chủy thủ theo túi quần hắn đâm vào sau lưng con ngựa, con ngựa hí lên tê tâm liệt phế, vó trước giơ lên thật cao, lúc này sắc mặt Nhị hoàng tử được bao phủ bởi màu đen, sau khi con ngựa giãy dụa, khi lười kiếm sắc bén ma sát hạ thân hắn, thiếu chút nữa hắn kêu ra tiếng, bởi vì bận tâm mặt mũi, hắn chỉ cắn răng nhắm nhin xuống, nhanh chóng rút chủy thủ lên.

"Ngươi. . . ." Hắn hoàn toàn bị chọc giận, đây là sỉ nhục lớn nhất đời hắn.

Nam Cung Tự nhíu mày, trên mặt lộ ra nụ cười vô hại: "Vẫn chưa xong ! Tiếp chiêu."

Tiếng nói vừa dứt, hai thanh chủy thủ dưới sự không hề phòng bị của Nhị hoàng tử, cứng rắn đâm vào hai cánh tay của hắn, đau đến mức hắn rớt cuộc cũng không thể nhận được nữa rống lên một tiếng.

Trong lều vải, không khí trầm mặc đã lâu trong nháy mắt vang lên tiếng kêu kinh ngạc khắp nơi.

Sắc mặt Hoắc tướng quân từng chút từng chút cứng ngắc, không nghĩ tới nha đầu này thật sự có bản lĩnh, đao này thật sự là nhanh chuẩn tàn nhẫn, nếu đao kia đâm trúng hạ thân Nhị hoàng tử, Ế. Sợ rằng Nhị hoàng tử không có người nối dõi rồi.

"Phốc ——" một tiếng, Hoàng thượng một ngụm phun trà ngâm trong miệng ra ngoài, đối với đao vừa rồi kia thật là rung động lòng người.

Kết quả công bố; hiệp 2, Tà Vương phi lại thắng!

Nam Cung Tự nhìn nét mặt Nhị hoàng tử khổ không thể tả, nàng trừng mắt nhìn nói: "Nhị hoàng tử, ngươi nên nhận thua đi? Dao kiếm không có mắt, ngộ nhờ thương tổn chỗ nào của Nhị hoàng tử, Bồn cung cũng không chịu trách nhiệm được." Nàng xinh đẹp hồi báo lại lời này cho Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử cứng rắn nặn ra một chữ từ trong kẽ răng: "So ——"

Người thắng tỷ thí không nghi ngờ chút nào là Nam Cung Tự, nhưng dù gì hắn cũng muốn tìm lại chút mặt mũi, muốn hắn lâm trận bỏ chạy, cái mặt này hắn vứt vào đâu!

"Được, có can đảm." Đáng tiếc không tự lượng sức, Nam Cung Tự cười nói, "Hay là thế này, chỉ cần hiệp 3 người thắng Bồn cung, Bồn cung liền nhận thua, tuyệt không nhắc lại chuyện mang binh xuất chinh, thế nào?"

Nhị hoàng tử suy nghĩ một chút, liếc nhìn Nam Cung Tự, nàng có ý này nhất định là đang xem nhẹ hắn! Kêu lên một tiếng: "Được, một lời đã định!"

Lúc này, bầu trời âm trầm giống như muốn sụp xuống, mấy đạo tia chớp vút qua không trung: "Rầm rầm rầm ——" kèm theo ba tiếng sấm điếc tai, mưa phùn lâm râm, lặng lẽ không tiếng động rơi xuống, giống như là vô số tấm mẹ phun ra tơ bạc.

(diennnn++++dannn^leeee^&&qy~~donnn)

Mưa chi chít bao phủ quân doanh, đồng lúa mạnh mẽ hùng hực kia bị dập tắt rất nhanh.

Nước mưa lạnh như băng rơi xuống trên người hai người, một cổ lạnh lẽo thấu xương đột nhiên thấm vào cốt tủy: "Cạch cạch cạch" Nước mưa theo khòil gặp nhỏ xuống mu bàn tay nàng.

Rất nhanh, Nhị hoàng tử đổi ngựa, lần này Nam Cung Tự lựa chọn binh khí là trường thương.

Nhị hoàng tử vùng trường thương lên, đối chọi gay gắt với Nam Cung Tự, hai thanh trường thương xuất ra lửa, mũi dao Nam Cung Tự chọt chuyển một cái, chém ngang, dựng thẳng đâm vào trong, càng lúc càng nhanh, trường thương phát ra âm thanh vù vù, chọt nàng bắt được một sơ hở, đem dao dựng lên, cánh tay mở ra, cây đao kia thẳng tắp đâm tới đây! Nhị hoàng tử nhanh chóng quay đầu ngựa, tránh được một kiếm kia.

"Đáng chết!" Nhị hoàng tử mắng một tiếng thật thấp, hắn không thể thua, cái này không chỉ là vấn đề liên quan hệ đến cá nhân mà còn có mặt mũi hắn. Trường kiếm lan tràn một chút hàn quang lạnh lẽo, tiến tới gần cổ Nam Cung Tự, mũi kiếm sắc bén cách cổ nàng có mấy cm, Nam Cung Tự lướt trên thân, cả người cũng di động về phía sau, gót chân lưu loát giẫm lên móng ngựa, hai tay mở rộng.

Trong mắt Nam Cung Tự nổi lên một chút âm tàn, trường thương đánh vào thanh kiếm trên tay hắn kia, lạnh lùng nhếch môi cười, ở chỗ sâu trong linh hồn nàng cổ sát khí khát máu dần dần tràn ra.

Cả người Nhị hoàng tử run lên, trong nháy mắt một thanh trường kiếm sắc bén bay qua mặt hắn, còn chưa kịp tránh, trên gương mặt liền xẹt qua vết thương, máu trên mặt chảy xuống rơi vào khoe miệng: "Rầm" một tiếng mũ giáp bị chém thành hai nửa rơi trên mặt đất, cả người liền sững sờ ở đó, giống như bị kích thích cực lớn, ánh mắt cực kỳ dữ tợn.

Công công đội mưa đứng ở bên ngoài lều đem phát trần chỉ về phía Nam Cung Tự, kéo dài giọng nói nói: "Ta tuyên bố, Tà Vương phi thắng!"

Nam Cung Tự ôm quyền hướng về phía Nhị hoàng tử, khiêm tốn cười nói: "Đa tạ đa tạ!"

Tần tướng quân sững sờ hồi lâu, hồi thần nhìn về phía sắc mặt xanh mét của Hoắc tướng quân, không chút kiêng kỵ đứng lên giễu cợt: "Hoắc tướng quân, ta xem tiếng mẹ nuôi này ngươi nhất định phải gọi rồi."

Lời này vừa nói ra, cả sảnh đường cười ầm.

"Pằng" một tiếng, chỉ thấy Hoắc tướng quân đứng dậy, trừng mắt oán hận vắn vớ bá quan, đã sớm không biết nên nói gì nhìn Hoàng thượng cùng Hoàng hậu một cái, hắn vỗ ngực, kêu rên nói: "Ta nói ra miệng được, sẽ kêu cho được!"

Nam Cung Tự ôm mũ giáp, chân trước mới vừa bước vào, chỉ thấy Hoắc tướng quân đỏ mặt, hướng về phía nàng hô: "Mẹ nuôi!"

Nam Cung Tự sững sờ, âm thanh mẹ nuôi này thật đúng là bất thành linh, vốn còn tưởng rằng Hoắc tướng quân sẽ ăn vạ, không ngờ hắn dứt khoát như vậy, đứa con trai này nàng nhận! Đưa tay hải lòng vỗ vỗ bá vai Hoắc tướng quân: "Ồi chào, ai, ôi, ngoan!"

"Ha ha ——" mọi người cũng nhin không được nữa, ôm bụng phá lên cười lần nữa.

Hoắc tướng quân cũng không tức, chỉ là thấy mọi người không nể mặt hắn như vậy, hỏa khí liền vọt lên, ngón trỏ quét qua chỗ các vị đang ngồi, tức giận nói: "Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười sao? Nhận thức mẹ nuôi có gì sai?"

Hoàng thượng nhất thời vui mừng, đem chuyện Nhị hoàng tử bị thua ném ra sau đầu, cười nói với Nam Cung Tự: "Tà Vương phi, trầm phong ngươi là Nguyên soái, ngày mai cùng Nhị hoàng tử suất lĩnh đại quân đến biên cảnh trợ giúp Mộc tướng quân chống địch!"

"Thần tuân chỉ!"

Tà Vương phủ

Lúc Nam Cung Tự trở lại vương phủ đã là rạng sáng, mưa đã sớm ngừng, bên trong viện khói mù lượn lờ, yên tĩnh không tiếng động, vài cọng liễu rủ mới vừa nảy ra mầm mới, cành liễu rũ xuống ỉu xù, thỉnh thoảng gió thổi, liềm nhẹ nhàng lay động giữa ánh nắng.

Trong hành lang, chỉ thấy đôi mắt trên mặt Hiên Viên Tuyết đầy quầng thâm, ngồi ở chủ vị uống nước trà, rất rõ ràng là đang đợi nàng.

Nam Cung Tự tháo áo choàng trên người xuống, ném cho quản gia đang nghênh đón.

Hiên Viên Tuyết thấy người tới là Nam Cung Tự, vội vàng đặt ly trà trong tay xuống, hỏi: "Vương tâu, Thái hậu có làm khó dễ người không?"

Nam Cung Tự lười biếng ngồi trên nệm êm, đôi tay lạnh lẽo ôm lò sưởi, nhắm mắt dưỡng thần, nhàn nhạt lên tiếng nói: "Không có!"

"Chuyện này sao có thể?" Làm sao Thái hậu có thể dễ dàng thả Nam Cung Tự như vậy, Hiên Viên Tuyết âm thầm nghĩ ngợi, chỉ là từ lâu hần đã nghe nói Nam Cung Tự lợi hại, chắc là dùng thủ đoạn phi thường, mới ép Thái hậu thả nàng về.

Không sai, nhất định là như vậy!

"Vương gia hần tỉnh chưa?" Nam Cung Tự từ từ mở con ngươi ra, nhìn về phía Hiên Viên Tuyết, hỏi.

Hiên Viên Tuyết lại bung ly trà trong tay lên, cảm nắp trà lên nhẹ nhàng phát qua lá trà, khẽ nhấp một miếng, lúc này mới nói: "Ừ, vừa mới tỉnh lại một lần, chỉ là rất nhanh đã lại hôn mê."

Nam Cung Tự nhíu mày một cái, vốn là muốn đi nói cho Vương gia biết chuyện nàng muốn dẫn binh xuất chiến, nhưng hiện tại nàng phải bỏ ý định này đi, híp mắt nhìn Hiên Viên Tuyết, nói: "Tuyết, ngày mai Bồn cung muốn dẫn binh xuất chinh cùng Nhị hoàng tử."

"Phốc ——" một tiếng, trà Hiên Viên Tuyết ngậm trong miệng bởi vì nghe được câu nói này, mạnh mẽ phun ra ngoài, thiếu chút khiến cho hần bị sặc: "Khụ khụ ——" hắng giọng một cái, nụ cười trên mặt có chút cứng rắn: "Vương tâu, người đang giỡn với ta sao?"

"Ta giống như đang nói đùa sao?" Nam Cung Tự híp mắt nhìn hướng Hiên Viên Tuyết, thấy hần lắc đầu một cái, ngay sau đó trên mặt nàng bày ra nụ cười: "Cho nên, trong khoảng thời gian ta xuất chinh này, làm phiền người hết lòng chăm sóc tướng công."

Khóe miệng Hiên Viên Tuyết hung hăng rút ba cái, thấy nàng không phải đang nói đùa, chợt đem ly trà cầm trong tay đặt lên bàn, đứng lên nói: "Không được, ta không đồng ý! Vương tâu hiện tại người đang mang thai, sao có thể mang binh xuất chinh? Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, người muốn ta giao phó với Vương huynh như thế nào?" Thái độ cứng rắn không có chỗ thương lượng, vừa nghĩ tới chuyện Vương huynh biết Vương tâu xuất chinh, suy nghĩ hậu quả một chút hần liền sợ.

Nam Cung Tự liếc mắt nhìn hần, nàng có đi hay không hần căn bản không làm chủ được, hơn nữa, ở trước mặt văn võ bá quan nàng đã nhận thánh chỉ của Hoàng thượng, sao có thể đổi ý? "Tuyết, người không ngăn được ta đâu."

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết ngồi xuống, hoàn toàn nhụt chí.

"Nhưng. nếu Vương huynh tỉnh lại tìm ta đòi người, ta nên làm như thế nào?" Trên mặt Hiên Viên Tuyết lộ ra vẻ làm khó, hần biết rõ tính khí Vương huynh hần, thật đúng là làm khó hần.

Nam Cung Tự nhíu mày, nâng chung nước trà lên khẽ nhấp một miếng, không chút để ý nói: "Nói thật!" Giấy không gói được lửa, sớm muộn gì Hiên Viên Dật cũng sẽ biết rõ chuyện nàng xuất chinh.

Nghe vậy, Hiên Viên Tuyết âm thầm nghĩ ngợi, vừa nghĩ tới bộ dạng Vương huynh bị chọc giận, hần liền không nhịn được rung mình một cái, liền vội vàng lắc đầu nói: "Không ổn không ổn, người cũng biết tính tình của Vương huynh hần, nóng nảy ngay cả ta cũng không bỏ qua đâu."

"Vì sao?" Nam Cung Tự đặt ly trà trong tay xuống, nhíu mày nói.

"Có thể giấu diếm lúc nào hay lúc đó, tóm lại người phải mau chóng trở lại." Hiên Viên Tuyết trầm mặt nghiêm túc nói, hần biết là hần không khuyên được Nam Cung Tự, chỉ là ít nhất phải nghĩ biện pháp gạt Hiên Viên Dật, hần hận không thể làm cho Hiên Viên Dật hôn mê đến khi Nam Cung Tự trở lại.

Nam Cung Tự uốn éo thắt lưng đau nhức, xoa bụng nhô lên, cười nói: "Người yên tâm, trước lễ mừng năm mới ta sẽ trở lại."

Lễ mừng năm mới? Hiên Viên Tuyết kỳ quái nhếch đuôi lông mày, cách lễ mừng năm mới còn nửa tháng, nàng có thể trở về mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tức đến học máu

Yêu Nguyệt Các

Trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe cùng tiếng bước chân ngao mạn, ‘kèo kẹt’ một tiếng giòn vang, cửa chậm rãi đẩy vào từ bên ngoài, một luồng ánh nắng ban mai chiếu rọi vào trong phòng tối, trên mặt đất hiện lên một bóng dáng thon dài.

Trong bình phong, là giường hẹp khắc hoa, bốn phía rủ xuống màn che màu đỏ thẫm, màn che theo gió phấp phới lên, trên giường như ẩn như hiện một nam tử tuấn mỹ, một đầu tóc đen nhánh như mực cuộn trên giường, tóc đen uốn lượn, yêu mị giống như rắn rắn chiếm lấy tim.

Nha hoàn canh giữ ở một bên thấy người tới là Vương phi, vội vàng cung kính khẽ nhún người với nàng: "Vương phi!"

Nam Cung Tự gật đầu một cái, khoát tay ý bảo họ lui ra.

Sau khi xua nha hoàn đi, nàng đến gần bên giường ngồi xuống, tiểu hồ ly nằm trên đầu vai nghiêng đầu, mắt to ngập nước liếc nhìn nam tử trên giường nhỏ, ngay lập tức tung người, chạy như bay trên người của Hiên Viên Dật, dùng móng vuốt cào hai cái, không phản ứng? Nó đưa đầu lưỡi béo mập ra liếm liếm gương mặt tuấn mỹ, nam tử cau mày, Nam Cung Tự nhanh chóng ôm lấy tiểu hồ ly.

"Tiểu Hồ, đừng làm rộn!"

Hình như tiểu hồ ly nghe hiểu lời của nàng..., "Ồ ——" một tiếng, làm bộ đáng thương nằm trên đầu gối Nam Cung Tự.

Nam Cung Tự than một tiếng, rủ thấp hàng mi dài thon mảnh xuống, ngón trỏ êm ái lướt qua gò má đầy mê hoặc của nam nhân, tiếp xúc nhiệt độ tản ra từ trên mặt hắn, cho thấy rõ ràng là có chuyển biến tốt, nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Cốc cốc ——" ngoài phòng truyền đến ba tiếng gõ cửa thanh thúy, theo đó truyền đến âm thanh của quản gia: "Vương phi, Nhị hoàng tử tới."

Nghe vậy, Nam Cung Tự nằm lên lồng ngực rắn chắc ấm áp này của nam nhân, tay ngọc thon thon đưa vào phía trong y phục, sờ thấy vật cứng rắn lạnh như băng, khỏe môi nàng khẽ mấp máy, nhắc bàn tay ra ngoài, là Hồ Phù! Liếc nhìn Hiên Viên Dật còn chưa khôi phục ý thức, nàng nâng mái tóc rủ xuống bên tai lên, cúi đầu xuống, hôn lên môi mỏng kêu gọi của nam nhân, chậm rãi dòi đi: "Chờ ta!"

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

Cửa chậm rãi đóng, tia sáng cũng dần dần biến mất, trong nháy mắt bên trong phòng mờ mịt tối xuống.

Trên cung điện máu nhuộm truyền đến tiếng bước chân cuồng quít cùng tiếng thét chói tai thảm thương, khắp nơi trên mặt đất nằm đầy cung nữ chết thảm, thái giám, thị vệ, trên hành lang gấp khúc một nữ tử toàn thân hoa lệ đặt một bé trai, liều mạng chạy, ở phía sau trường thương binh lính cổ chấp đuổi theo không buông .

Âm thanh xung quanh trong một khắc kia ngừng lại: "Hắc —— hắc —— HAAA" chỉ truyền đến tiếng tiếu nam hài thờ hỏn hỏn cùng âm thanh chạy trốn trên hành lang.

"Phanh" một tiếng thanh thúy vang lên, nữ nhân nhanh chóng đóng cửa lại, dất tay bé trai chạy vào bên trong tấm cung: "Rầm rầm rầm" ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa làm cho người kinh hãi run sợ, nữ nhân đem nam hài an trí ở dưới gầm giường.

Nam hài thấy nữ nhân muốn rời đi, hoảng sợ lo lắng kéo váy nữ nhân: "Mẫu hậu, đừng đi, Dật nhi không muốn xa người."

Mắt nhìn thấy cửa rất nhanh sẽ bị binh lính xô vào, nữ nhân nhú mày một cái, ngồi xổm người xuống, hai tay nâng mặt con trai: "Chờ ta ——"

Bóng lưng nữ nhân từng chút từng chút biến mất trong tầm mắt nam hài: "A ——" thét lên một tiếng, một tia máu đỏ tươi bắn lên giấy dán trên song cửa sổ, đáy mắt nam hài trống rỗng vô hồn, không khóc, chỉ là ngơ ngác sững sờ ở đó.

"Đi vào lục soát!" Một nam tử mặc chiến bào màu vàng óng đi vào, từng bước từng bước tới gần phía hắn.

"Thái Phó, bệ hạ có lệnh, hạn người trong vòng một nén nhang tìm được đồ hắn muốn bên trong, sau đó sẽ thiêu nơi này."

Nam tử nhú mày một cái, liếc nhìn vết máu dưới sàn, xoay người giờ bảo kiếm trong tay lên: "Đi!"

"Mẫu hậu ——"Yêu Nguyệt Các vắng vẻ truyền đến một tiếng gọi thảm thương, nam tử trên giường nhỏ chột mồm đôi mắt ứ máu ra, đôi môi đỏ thẫm khẽ nhếch, thờ gáp một trận giống như nước sôi phát ra hơi nước.

Hiên Viên Dật yếu đuối ngồi dậy, tóc dài đen mượt trùm lên lưng, sau lưng y phục ngủ màu trắng đã sớm ướt một mảnh, hắn nhẹ nhàng tựa vào đầu giường, cầm khẽ nâng lên, giờ tay lên sờ tóc trên trán, che cặp con ngươi khát máu kia, môi mỏng mím chặt thành một đường.

Thì ra là đang nằm mơ!

Không, đó không phải là mơ, mà là trí nhớ năm mười tuổi ấy, giống như một loại ác ma quấn lấy toàn bộ 14 năm của hắn.

"Vương gia!" Mộ Thiên Vãn một cước đạp cửa đi vào, nhanh chóng vòng vào trong bình phong, thấy Hiên Viên Dật tỉnh lại, nhưng hắn nhận thấy sắc mặt Vương gia có chút gì đó không đúng, thậm chí có chút sợ hãi, hắn hít vào một ngụm khí lạnh, lo lắng nói: "Vương gia, người không sao chứ?"

Hiên Viên Dật im lặng không lên tiếng, thật lâu sau, hắn mở miệng hỏi: "Vương phi đâu?"

Chuyện này vừa hỏi, sắc mặt Mộ Thiên Vãn cứng đờ, nhớ lại Tiểu vương gia ngàn cân vạn dặm không thể nói cho Vương gia, chuyện Vương phi xuất chinh, hắn bắt đầu lắp bắp nói: "Vương phi. . . Vương phi nàng. . . ." Lắp bắp thật lâu, mới nhắm mắt nói: "Vương phi đi một chuyến tới Vô Đang, nói là hôm nay là ngày giỗ Thái Ất chân nhân, sợ rằng phải đi mấy tháng."

Nghe vậy, Hiên Viên Dật rũ tay xuống, mắt phượng nhỏ dài khe khẽ nhắm lại, sầm mặt, hỏa khí vừa hạ xuống liền vọt lên, hắn mới đi hết một vòng trở lại từ Quý Môn quan, thân là thể tử nàng không ở bên giường coi chừng hắn thì cũng thôi đi, thế nhưng không được hắn cho phép liền một mình đi Vô Đang, nữ nhân này thật đúng là không an phận, xem ra phải nhìn chăm chăm nàng hai mươi bốn canh giờ mới được.

(diennnn++++danmn^leece^&&quy~~donnn)

"Vương gia, người đi đâu?" Mộ Thiên Vãn thấy Hiên Viên Dật đi giày vào muốn đứng lên, tâm hoảng hốt, chẳng lẽ Vương gia muốn đi Vô Đang sao? Hắn kiên trì tiến lên giữ Hiên Viên Dật lại: "Thân thể người còn chưa phục hồi như cũ, không thể đi ra ngoài, phải hảo hảo điều dưỡng thân thể mới được!"

"Cút ngay!" Hiên Viên Dật rống lên một tiếng, Vương phi cũng đi rồi, hắn làm gì còn có ý định dưỡng thương?

Mất nhìn thấy Hiên Viên Dật rất nhanh đi ra ngoài, khiến cho Mộ Thiên Vãn lo lắng, ngộ nhờ Vương gia đến Vô Đang, không tìm được Vương phi, hậu quả khó mà lường được! Trong nháy mắt cửa bị đẩy ra đó, Mộ Thiên Vãn thấy người tới là Hiên Viên Tuyệt cùng Quý Y, vội vàng nói: "Tiểu vương gia, Vương gia muốn lên Vô Đang tìm Vương phi, mau, mau ngăn hắn lại!"

Hiên Viên Tuyệt nhíu mày, Vô Đang? Liếc nhìn Mộ Thiên Vãn, nhất thời trong tim sáng tỏ, bàn tay đặt trên ngực Hiên Viên Dật, hí mắt nói: "Vương huynh, chờ sau khi bệnh người khỏi hẳn, người đi Vô Đang, Vương đệ tuyệt không cản người!"

Hiên Viên Dật sầm mặt, bốn mắt nhìn nhau, ma sát sinh ra một tia mùi thuốc súng, vừa nghĩ tới Nam Cung Tự đang mang thai đi Vô Đang, ngộ nhờ trên đường đi gặp phải cường đạo thì làm thế nào? Ngộ nhờ trên đường có gì ngoài ý thì làm thế nào? Nghĩ tới đây, trong lòng hắn lo lắng bồn chồn, cắn răng nói: "Cút ngay! Đừng ép ta ra tay."

"Vương huynh, bệnh của người lúc nào cũng có thể tái phát, sợ rằng không đến được Vô Đang người sẽ phát bệnh mà chết, vậy người dứt khoát giết chết ta được rồi, tránh cho Vương tâu trở lại tìm ta khởi binh vãn tội." Hiên Viên Tuyệt nhắm mắt, hoàn toàn chuẩn bị nhận lấy cái chết, hắn đương nhiên biết Hiên Viên Dật sẽ không xuống tay với hắn, nhưng mà hắn không dám đảm bảo sau khi Vương huynh đi Vô Đang không tìm được Vương tâu, có thể trong cơn tức giận ngay cả hắn cũng không bỏ qua cho hay không.

"Người. . . ." Hiên Viên Dật cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Hiên Viên Tuyệt, quả dám giấu trong tay áo phát ra tiếng kéo kẹt giòn vang, rất muốn một quyền giết hắn, nhưng hắn không làm như vậy, dù sao Hiên Viên Tuyệt là người thân duy nhất của hắn: "Mau tránh ra!" Tự tay hắn cứng rắn đẩy Hiên Viên Tuyệt ra, đang muốn đi ra ngoài phòng, đột nhiên dừng bước chân, nhìn về phía mặt Quý y đang hí mắt cười, hí mắt nói: "Người cũng muốn ngăn cản ta?"

"Không phải! Chỉ là đến giờ Vương gia uống thuốc rồi." Nụ cười Quý y nồng hậu, ống tay áo hướng về phía mặt Hiên Viên Dật vung lên, bột màu trắng rắc lên trên mặt của hắn.

Cả người Hiên Viên Dật giống như rời ra yếu đuối ngã vào người của Quý y, toàn thân cao thấp gần như không thể động đậy, giống như là quả cầu da bị xì hơi, một cổ nồng nặc tùy ý xâm nhập vào ý thức của hắn: "Người. . . . Người đã làm cái gì đối với ta. . . ." Vừa nói xong, trước mắt một vùng tăm tối, ngất đi.

Hiên Viên Tuyệt cau mày liếc nhìn Hiên Viên Dật cả người mềm nhũn hôn mê bất tỉnh trên người Quý y, đảo mắt nhìn về phía Quý y mặt cười hí mắt, lòng sinh ra vài phần địch ý: "Người đã làm gì với Vương huynh?"

Ngón tay ngọc thon dài của Quý y nâng Hiên Viên Dật lên sau lưng một luồng mực phát, ngửi mùi thơm thoang thoang, môi mòng khẽ mở: "Ồ thời điểm đặc biệt, chọn lựa thủ đoạn đặc biệt." Nói xong, chỉ thấy hắn bế ngang Hiên Viên Dật, mở chân thon dài ra đi vào trong phòng.

Nhìn thấy Quý y đem Vương gia an trí ở trên giường, về mặt mê mẩn nhìn chăm chăm Vương gia, khóe miệng Mộ Thiên Vãn lúc này hung ác rút ba cái, trầm mặt nói: "Vương gia không thích nam nhân, khuyên người vẫn nên bỏ cái ý nghĩ đó đi!"

Nghe vậy, ngón tay Quý y đang cuốn mái tóc trước ngực Hiên Viên Dật dừng một chút, liếc nhìn hai người Mộ Thiên Vãn cùng Hiên Viên Tuyệt một bộ dạng khinh bỉ, nhìn lại Hiên Viên Dật một chút: "Xích" một tiếng cười thanh thúy dễ nghe phát ra thật thấp từ trong miệng hắn.

Hiên Viên Tuyệt đi vào, nhíu mày không hiểu nhìn Quý y: "Người cười cái gì?"

"Khụ khụ!" Quý y hắng giọng một cái, đứng dậy về mặt nghiêm túc trước nay chưa từng có nhìn về phía Hiên Viên Tuyệt cùng Mộ Thiên Vãn: "Ta chỉ thích nữ nhân, đối với nam nhân không có hứng thú, nếu như các người dám nói lung tung ra ngoài hủy danh dự của ta. . . ." Nói xong, tròn mắt hẹp dài từ từ hí lại: "Ta sẽ đem các người ném vào trong lò luyện đan được."

Sắc mặt Mộ Thiên Vấn tối sầm lại, người nào không biết viên Hoàn Hồn đan kia là Quý y dùng người luyện thành, hần cũng không muốn thành đan được, gặt đầu như gà mổ thóc, bày tỏ hần sẽ không nói ra.

Trái lại Hiên Viên Tuyết rất tỉnh táo, trước mắt hần lo lắng nhất chính là Nam Cung Tự, ngộ nhờ nàng xảy ra sự cố gì, hậu quả rất nghiêm trọng, than một tiếng, ngồi một bên trên ghế, nhìn về phía Quý y nói: "Trước khi Vương tâu trở lại, người phải ở lại vương phủ." Chuyện tới nước này, cũng chỉ có Quý y mới có thể trị được Hiên Viên Dật.

"Cũng tốt!" Ngược lại Quý y đồng ý rất sáng khoái, sờ dĩ hần đồng ý lưu lại, là bởi vì nàng, Nam Cung Tự!

Mẫu đơn Hàm Dương, vốn nên dòn dập thành mùa, lại đột nhiên rơi rụng xuống đất trong tiếng vó ngựa.

Một đội quân khổng lồ chậm rãi chạy tới thành Hàm Dương gần biên cương, một chiếc xe ngựa to lớn dưới sự hộ tống của đội quân chậm rãi đi ra ngoài thành, bốn phía ngọc châu rủ xuống, cả người Nam Cung Tự mặc một bộ khôi giáp màu vàng kim, ngồi ngay ngắn trên nệm êm bên trong buồng xe, tính toán nàng ra ngoài đã sắp ba ngày rồi, chắc hẳn Vương gia đã sớm tỉnh lại.

Nàng một tay nâng cằm lên, một tay dùng rom rạ đặt vào trong lòng chim bồ câu, trong lúc lơ đãng ánh mắt xuyên qua cửa sổ xe quét mắt nhìn đường phố, khắp nơi đều là khói đặc cùng hỗn loạn, thê lương. Trên đường phố còn lưu lại xe lương thực bị hủy bởi chiến tranh, pháo xa, còn có một ít phòng ốc bị hủy thay đổi hoàn toàn, nghĩ đến cuộc chiến tranh này gây họa tới không ít dân chúng.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Nam Cung Tự tự giễu nâng lên một chút độ cong, khi nào mình lại trở nên cảm tính như vậy?

Mở lồng chim ra, ôm lấy ‘thầm thì’ gọi bồ câu, móc ra tờ giấy đã sớm viết xong từ trong lòng ngực, cố định dưới chân chim bồ câu, vén rèm cửa sổ lên, đôi tay giương lên, chim bồ câu vỗ cánh bay về hướng thành Lạc Dương.

Tà Vương phủ

Lúc Hiên Viên Dật tỉnh lại, sắc trời ngoài phòng đã sớm âm u xuống, sầm mặt: "Khốn kiếp!" Cúi đầu mắng, làm sao hần có thể trúng thuốc của Quý y, thấy trong phòng không có ai, hần nhanh chóng vung áo choàng trên đầu giường lên, đứng dậy đi ra ngoài phòng.

"Phịch phịch" truyền đến âm thanh, một con chim bồ câu từ trên bầu trời đáp xuống bả vai Hiên Viên Dật, hần nhủ mảy: "Dùng bồ câu đưa tin?" Liếc mắt nhận ra là bồ câu Nam Cung Tự nuôi.

Hiên Viên Dật nhanh chóng mở tờ giấy ra, thái độ từng chút từng chút dừng lại, khóe miệng hung hăng mãnh liệt rút vài cái, trên tờ giấy viết: ‘Vương gia, lúc chàng thấy được tờ giấy này thân thiếp đã rời khỏi thành Lạc Dương rồi, cũng không phải là trộm Hồ Phủ của chàng, ta cùng Nhị hoàng tử suất lĩnh bốn mươi vạn đại quân tiến về phía biên cương trợ giúp, đừng lo lắng cho ta, thay thân thiếp hảo hảo chăm sóc Tuyết Sắc phường cùng Dục Xuân Lâu. Viết: Nam Cung Tự!’ hần mấp máy môi, khóe miệng hé ra một chút âm trầm, đem tờ giấy trong tay về thành một cục.

Khốn kiếp! Hiện tại nàng đang mang thai, lại nâng cái thai ra trần gết địch, hơn nữa còn đi cùng nguy quân tử Nhị hoàng tử, càng quá đáng hơn là, cuối cùng còn nhấn lại muốn hần giúp một tay chăm sóc sông bạc cùng thanh lâu: "Khụ khụ ——" ngực một trận buồn bực, máu theo khóe miệng chảy ra, đây tuyệt đối là bị nàng chọc giận đến hộc máu!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quỷ gối khuất phục

Trời dần dần tờ mờ sáng, bầu trời màu xanh nhạt được khảm mấy ngôi sao nhỏ, cả vùng đất lờ mờ, giống như bị tấm lụa mỏng màu xám bạc bao phủ.

Tờ mờ sáng bình minh nhẹ nhàng lên cao che đi màn đêm, một luồng ánh nắng nhu hòa chiếu vào cửa sổ xe, chạm vào bông hoa nhỏ trên bức rèm che mỏng loang lổ màu vàng nhạt cùng tro đen hòa vào nhau, hạ xuống trán Nam Cung Tự, giống như là một vài chữ viết thần bí.

Theo rung động của xe ngựa, trán Nam Cung Tự đập thật mạnh vào góc trên cửa sổ, mi tâm nhủ chặt, con buồn ngủ dần dần tiêu tán, theo bản năng đưa tay xoa nhẹ cái trán sưng vù, một luồng gió biển mát mẻ thổi tới mặt, nàng vén bức rèm che lên, nhìn đại dương mênh mông bát ngát cách đó không xa, ánh mắt khê run, trong lòng giống như nước biển bất bình gợn sóng, đây là lần đầu tiên nàng thấy biển, thì ra biển rộng lớn như vậy!

Nhị Hoàng tử nghe thấy tiếng rên từ bên trong buồng xe truyền tới, hần vội vã kéo chặt cương ngựa, đi chậm lại, nhìn về phía cửa sổ xe Nam Cung Tự, tầm mắt dừng lại chỗ máu ứ đọng trên trán nàng, cau mày nói: "Tà Vương phi, người không sao chứ?" Giọng điệu khách sáo bên trong lại hàm chứa quan tâm.

Nam Cung Tự ngược mắt liếc nhìn Nhị Hoàng tử, rút tay trở về, bức rèm che tuôn rơi rủ xuống, gió nhẹ chậm chậm phe phẩy, chuỗi ngọc châu trên rèm phát ra tiếng chuông linh động vui tai.

Thật lâu sau, nàng mới mở miệng nói: "Không có việc gì, sắp đến Ký Châu chưa?"

Ký Châu cách biên cương chỉ có năm trăm thước, dân chúng đã sớm rời khỏi Ký Châu, nơi đó trừ binh lính canh giữ, không tìm thấy một người có thân phận thứ hai.

Nghe vậy, Nhị Hoàng tử ngược mắt nhìn cửa thành cách đó không xa, hít vào một hơi: "Ừ, cũng sắp đến rồi." Đã chạy chặng đường bốn ngày ba đêm, cả người hẳn cũng đã mệt mỏi, mắt nhìn thấy sắp tới Ký Châu, hẳn hẳn không thể bỏ lại quân đội chạy thẳng tới cửa thành, sau đó sẽ thông thả tắm, từ nơi không xa truyền đến một trận tiếng trống 'ù ù' cùng tiếng kèn vang dội, hẳn rất nhanh bỏ đi suy nghĩ này, xem ra lại phải khai chiến. Nhưng mà hẳn lo lắng không phải điều này, mà là Nam Cung Tự, thấy bụng nàng càng ngày càng lớn, chiến trường tàn khốc vô tình, làm sao có thể nghĩ đến việc nàng có bầu hay không?

Nam Cung Tự đảo mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt lo lắng của Nhị Hoàng tử, nhìn thấu tâm tư của hắn, thật ra thì chính nàng cũng rất lo lắng, dù sao nàng đang mạo hiểm nguy cơ sinh non! Chỉ là vừa nghĩ tới năm đó bộ tộc cửu vĩ hồ bị Trần quốc tiêu diệt, ánh mắt của nàng liền thị huyết nhuộm đầy máu, thù này, mạng của một mình Trần Tử Hiền làm sao có thể đổi lấy tính mạng của mấy trăm cửu vĩ hồ? Nàng ắt phải khiến Trần quốc máu nhuộm thành sông, trả thù cho đồng tộc cùng các trưởng lão đã chết!

Theo tiếng vó ngựa từ từ tiến tới gần cửa thành, xe ngựa lay động kịch liệt mấy cái, chỉ nghe ngoài xe truyền đến tiếng chém giết, Nam Cung Tự nhướn mày, chẳng lẽ là trúng mai phục của quân địch?

Không để nàng suy đoán nhiều hơn, pháo đạn gào thét ánh sáng kéo thật dài phá vỡ bầu trời, rơi xuống chỗ cách xe ngựa không xa, nổ tung thành một cái hố sâu, "Tiểu tiểu" mấy vạn mũi tên giống như mưa chỉ chít đánh úp tới hướng quân đội, ngựa chiến bị trúng tên, binh lính căn bản cũng không tránh kịp, mấy trăm tên lính đều bị vạn tiễn xuyên tim.

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn

Nhị Hoàng tử vung đao trong tay, chặn lại mấy trăm mũi tên, nhìn quân đội khổng lồ cách đó không xa, sắc mặt đột nhiên xanh mét: "Không được, trúng mai phục! Mau vào thành."

Theo mệnh lệnh của Nhị Hoàng tử, bọn lính rối rít chạy tới hướng cửa thành, xe ngựa đang chạy nửa đường lọt vào trong hố bùn, Nam Cung Tự cảm thấy lay động kịch liệt, 'đỉnh' một tiếng, hai mũi tên bắn thẳng xuống xe, nhanh chóng đánh nát mũ ngọc nàng cố định ở trên búi tóc, cả đầu tóc dài đen nhánh tỏa sáng chảy xuống, bao quanh thân thể, mũi tên cứng rắn dính trên cửa xe,

Nhị Hoàng tử thấy thế, vội vàng từ lưng ngựa nhảy lên xe ngựa, trong nháy mắt vén bức rèm che lên, hẳn ngốc tại chỗ, một mũi tên cách con người 1 li thì dừng lại.

Nam Cung Tự bỏ tên trong tay xuống, liếc mắt nhìn hắn: "Người nợ ta một con mắt, sớm muộn gì cũng phải trả lại." Bỏ lại những lời này, nàng đẩy Nhị Hoàng tử ra, nhảy xuống xe ngựa, nhìn trận thế quân đội cường đại phía trước, sinh lòng giễu cợt, hèn hạ luôn luôn là tác phong của người nước Trần.

"Tà Vương phi?" Mộc Thương Li đứng trên cửa thành nhìn cô gái từ ngoài thành đi tới, khi nàng đứng ngoài cửa thành thì hắn liếc mắt nhận ra là Vương phi của Tà U vương, Nam Cung Tự! Nhíu mày một cái, nàng không ở trong thành yên ổn dưỡng thai, chạy tới nơi này làm gì?

Nam Cung Tự ngược mắt nhìn về phía nam từ đứng trên cửa thành, nhướn mày nói: "Mở cửa thành cho bọn cung!"

Mộc Thương Li đầu tiên là ngần ngại, nhìn mũi tên cách đó không xa đang bắn về phía sau lưng Nam Cung Tự, con người từ từ phóng đại, vội vàng quát: "Phía sau có tên!"

Nam Cung Tự môi đỏ mọng mấp máy, bóng dáng nhanh chóng lóe lên, tránh thoát một mũi tên trí mạng kia, quay đầu lại nhìn về phía binh lính bắn tên cách đó không xa, hướng về phía Mộc Thương Li quát: "Đem pháo xa tới đây cho Bồn cung!" Lúc này thật sự chọc cho nàng xù lông lên rồi! Không kết thúc có phải không?

Cửa thành chậm rãi mở rộng ra, Mộc Thương Li làm sao nghe lời nàng nói, vội vã thúc giục: "Cửa thành đã mở, ngại mau vào đi!"

Nam Cung Tự ngẩng đầu híp mắt nhìn về phía Mộc Thương Li: "Bồn cung nói, đem pháo xa tới đây cho Bồn cung!" Không nổ chết vài người, con giận trong lòng nàng khó tiêu.

Mắt nhìn thấy mũi tên đến càng ngày càng nhiều, Mộc Thương Li cũng không nói gì, vội vàng sai người đặt một chiếc pháo xa lên, Nam Cung Tự cúi người xuống, hí mắt đem đầu pháo thẳng hướng quân đội Nha Nha màu đen cách đó không xa, hướng về phía binh lính cầm đuốc bên cạnh mệnh lệnh một tiếng: "Đốt lửa!"

Binh lính theo lời, đốt cháy đầu sợi, 'rầm rầm rầm' ba tiếng nổ, ba viên đạn pháo bắn về hướng quân đội Nha Nha, 'oanh' mấy tiếng, Mộc Thương Li sững sờ nhìn quân đội cách đó không xa ngã xuống một mảng lớn, không khỏi giờ ngón tay cái lên, tán dương: "Bắn đẹp quá!"

Trần Thái tử nhìn binh lính bị đánh bay, sắc mặt đại biến, không ngờ ba viên đạn pháo liền nổ chết mấy trăm thước binh lính của hắn, rốt cuộc là người phương nào có phương pháp bắn tinh sảo như vậy, thấy nhóm lớn binh lính đã tràn vào cửa thành, hắn mấp máy môi mồm, giờ tay vung lên: "Rút lui!"

Nam Cung Tự thấy quân địch dần dần rút lui, nhìn về phía Mộc Thương Li chỉ về phía mũi tên đầy đất: "Đi nhặt hết những mũi tên kia lên, có ích!" Dứt lời, nàng nâng bụng bầu tròn trịa, đi vào trong cửa thành.

Mộc Thương Li vội vàng bay vọt xuống từ trên cửa thành, cau mày nhìn Nam Cung Tự, thật lâu sau, hắn ôm quyền nói: "Vi thần tham kiến Tà Vương

phi."

Nam Cung Tự mím mím môi, giọng lên nói: "Không cần đa lễ."

"Tà Vương phi, ngài tới nơi này làm gì? Tà Vương gia đâu?" Mộc Thương Li một bụng đầy nghi hoặc, hiện tại Tà Vương phi đang mang thai, Tà U vương làm sao có thể để cho nàng tới chỗ như thế này?

"Mộc Tướng quân tiếp chi!" Nam Cung Tự đưa tay cầm lên thánh chỉ binh lính dâng lên, đem thánh chỉ cầm trong tay 'ba' lập tức mở rộng, nhàn nhạt mở miệng nói.

Mộc Thương Li vội vàng quỳ trên mặt đất, ôm quyền: "Vi thần cung nghênh thánh chỉ Ngô Hoàng!" Bọn lính theo sát sau cũng rồi rít cung kính quỳ xuống.

Khỏe miệng Nam Cung Tự cười sâu thêm mấy phần, từ trên cao nhìn xuống quét mắt nhìn Nhị Hoàng tử quỳ dưới đất, Mộc Thương Li cùng binh lính, đáy mắt đều là vẻ hài lòng, thật lâu sau, mặt không chút thay đổi tuyên đọc thánh chỉ: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Nam Cung Tự nữ nhân không thua đáng mây râu, chính là nhân trung chi phượng, dũng mãnh thiện chiến, trầm đặc biệt phong Nam Cung Tự làm Đại Nguyên soái, Nhị Hoàng tử là Phó soái, Mộc Tướng quân nghe theo tất cả chỉ thị của Nguyên soái, người trái lệnh giết không tha! Khâm thủ ——"

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn

Đừng nói Mộc Thương Li choáng váng, ngay cả binh sĩ bên trong quân doanh đều ngỡ ngàng, gì? Đầu óc Hoàng Thượng có phải gì sét hay không, hay là già nên hồ đồ rồi? Vậy mà lại để một nữ nhân nắm giữ binh quyền, hơn nữa còn là người mang thai, đây không phải là khiến cho quân địch chế giễu sao!

"Mộc Tướng Quân tiếp chi!" Nam Cung Tự giống như không nhìn thấy vẻ mặt khó coi của bọn họ lúc này, mặt không chút thay đổi mở miệng.

"Vi thần tiếp chi!" Mộc Thương Li sững sốt thật lâu, mới chậm chạp hoàn hồn lại, mặt xanh mét nhận lấy thánh chỉ, mặc dù ngàn lần vạn lần không muốn nàng làm Nguyên soái, nhưng vẫn nhắm mắt đập đầu tạ ơn: "Tạ chủ long ân ——"

Nhị Hoàng Tử đứng dậy liếc nhìn sắc mặt thật là khó coi của Mộc Thương Li, mấp máy môi mòng: "Mộc Tướng Quân, chỗ này có phòng tắm không?"

Mộc Thương Li hoàn toàn choáng váng, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ nhanh chóng đưa tin tức kinh người này bẩm báo Tà U vương, nhưng nhìn lại một chút quân đội theo tới, phần lớn đều là binh lính của Tà U vương, nếu như không được hấn phê chuẩn, những binh lính này làm sao có thể cam nguyện xuất chinh đi theo Tà Vương phi? Liếc nhìn Nam Cung Tự, đảo mắt nhìn về phía Nhị Hoàng Tử, nhỏ giọng nói: "Bẩm báo Nhị Hoàng tử, chỗ này vốn dĩ có phòng tắm, nhưng bị quân địch đánh nổ, chỉ là có một chỗ cách nơi này không xa có hồ, ngài có thể tới đó tắm rửa."

Trong lòng Nhị Hoàng tử không vui, cái nơi chim không thèm ía gà không muốn đẻ trứng trong quân doanh ngay cả một phòng tắm cũng không có, ngửi mùi mồ hôi trên người, hấn nhủ mày một cái, thờ dài một tiếng: "Cũng được, dẫn đường!"

"Vâng, dẫn đường cho Nhị Hoàng tử." Mộc Thương Li nhìn về phía binh lính bên cạnh trầm giọng nói, thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Nam Cung Tự, ánh mắt không hề chớp rơi xuống bụng đang nhô lên của nàng, muốn nói gì đó, nhưng thấy nàng xoay người đi về phía quân doanh, liền không nói cái gì nữa.

Quân doanh

Hoàng hôn cuộn thêm đầy ưu thương, mở con ngươi màu đen nhìn chăm chú vào cả vùng đất. Khắp nơi bao phủ màu vàng yên tĩnh, dãy núi phía xa phủ thêm màu ánh nắng chiều, bên kia trời vũ trầu giống như áng mây trắng noãn, cũng biến thành màu đỏ tươi bình thường. Cây cỏ ngừng gọn sóng, bày dề trầu từ thảo nguyên phương xa đi trở về; chỉ có những bầy lạc đà kia ban đêm cũng không trở về, vẫn còn ở rừng liễu lán cận bên hồ đăng kia đi lại. . . .

Mấy vạn tên lính dưới sự hướng dẫn của Mộc Thương Li, hô khẩu hiệu đứng xếp từng dãy chỉnh tề, đối với nữ Nguyên soái này, nói bọn họ nguyện ý phục tùng, đây tuyệt đối là giả, trong lòng ít nhiều sẽ không phục Nam Cung Tự, dù sao ra trận giết địch không phải đùa giỡn, đi theo sai Nguyên soái, lúc nào cũng có thể khiến cho bọn họ bỏ mạng.

Nam Cung Tự từ trong trường bỗng đi ra, liếc nhìn Mộc Thương Li hướng dẫn binh lính ở đằng trước, bình tĩnh đi về phía trước, đáy mắt lạnh nhạt quét qua trận thế quân đội khổng lồ, cũng hít một hơi lạnh, mặc dù trên mặt bọn họ không chút thay đổi, nhưng nàng biết từ đáy lòng bọn họ không phục Nguyên soái là nàng.

"Khụ khụ!" Nàng hắng giọng một cái, nhìn về phía binh lính nói: "Có ai không phục Bồn cung, cứ việc nói ra, chuộc các ngươi vô tội!"

Nghe vậy, bọn lính liếc mắt nhìn nhau một cái, nhìn lại một chút nữ tử đứng ở phía trước, tiếng nghị luận bắt đầu vang lên không ngừng.

Thật lâu sau, người đầu tiên là binh lính đứng ở hàng thứ hai đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói: "Ta không phục, từ xưa tới nay, nào có chuyện nữ tử mang binh đánh giặc, hơn nữa còn là người mang thai, để quân địch biết, không phải là để cho bọn họ chế giễu sao?"

"Xin Tà Vương phi suy nghĩ vì đại cục, để cho Tà U vương mang binh xuất chiến!" Một người binh lính trong đó liều lĩnh nói.

"Xin Tà Vương phi suy nghĩ vì đại cục, để cho Tà U vương mang binh xuất chiến!" Bọn binh lính bắt đầu cực kỳ ăn ý quỳ trên mặt đất, trăm miệng một lời nói.

Nam Cung Tự nhíu mày, cộp mẹ không phát uy, người lại cho rằng lão nương là mèo bệnh có phải không? Cầm trường thương trong tay lên, nhắm chuẩn bọn lính: "Chỉ cần có người có thể đánh ngã Bồn cung, Bồn cung liền rút khỏi vị trí Nguyên soái, trở về phủ!"

Đầu mày Mộc Thương Li nhíu chặt, trên mặt lộ vẻ lo lắng: "Tà Vương phi, như vậy không tốt đâu? Ngộ nhờ tổn thương đến ngài, vì thần không gánh vác nổi."

Lời này Nhị Hoàng tử đã từng nói, nhưng kết quả. Khiến cho hấn mất hết mặt mũi trước mặt văn võ bá quan, thất bại mơ mơ hồ hồ, kêu một tiếng cực kỳ thê thảm!

"Ha ha, vậy thì phải xem các người có bản lĩnh thương tổn được Bồn cung không?" Nam Cung Tự mỉm cười yếu ớt, nhìn nụ cười như vô hại, nhưng đáy mắt lại nổi lên một chút rét lạnh.

"Ta đến!" Vương giáo úy tạm ngừng trường thương trong tay, cho dù tung người, trường thương kiếm phong nhắm thẳng Nam Cung Tự, hí mắt nói: "Xem chiêu!"

Trường thương nhanh chóng xoay tròn, càng lúc càng nhanh, bóng dáng Nam Cung Tự nhanh chóng chột lóe, hai chân đạp một cái, cả bóng dáng giống như là một đạo tia chớp màu trắng kinh hãi, không để lại dấu vết cọ xát Vương hiệu úy, nàng tung người, giang hai cánh tay ra, lúc Vương hiệu úy còn chưa kịp phản ứng, một cước hung hăng đá tới sau lưng hấn.

Mày Vương hiệu úy nhíu lại thật chặt, sau lưng giống như là bị một luồng lực mạnh mẽ đẩy, ngã trên đất cách xa mười mét, khoe miệng tràn ra tia máu, nếu như lúc này tàn nhẫn đá thêm một cước, không phải là sẽ đá vỡ lục phủ ngũ tạng của hấn.

Gió chạng vạng tối, nhẹ nhàng hiu hiu, áo khoác ngoài màu đỏ theo gió xoay tròn, nhẹ nhàng im hơi lặng tiếng.

Trong bụng mọi người không khỏi cả kinh, vậy mà nàng chưa cần dùng đến trường thương, đã có thể đánh ngã Vương hiệu úy.

Một tay Nam Cung Tự đỡ bụng đang nhô lên, một tay cầm thương chỉ về phía bọn lính, nhíu mày: "Còn ai nữa!"

Bọn binh lính không khỏi lần lượt lui từng bước, một mảnh yên tĩnh.

"Vi thần bái kiến Nguyên soái!" Vương hiệu úy ôm quyền quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

"Bọn thần bái kiến Nguyên soái!"

Nam Cung Tự nhìn bọn họ người người quỳ xuống đất thần phục, trong lòng cười lạnh một hồi, còn chưa có đánh thử đã nhận thua, thật không có ý nghĩa! Nàng đảo mắt nhìn về phía Mộc Thương Li đang sững sờ đứng im tại chỗ, lông mày đen khểnh, đỉnh trường thương chỉ về phía chớp mũi hấn: "Người không phục Bồn cung?"

Lúc này Mộc Thương Li mới hồi hồn, liếc nhìn Nam Cung Tự có ý khiêu khích, trong lòng âm thầm than một tiếng, chậm rãi nửa quỳ xuống nói: "Vi thần không dám."

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nàng bơi lên cho ta

Bầu trời đêm tựa như màn che màu xanh đen, điểm xuyết ánh sao lấp lánh, trăng non hình lưỡi liềm xẹt qua vọng lâu tinh xảo, chiếu vào bên trong tường cao lộ ra một mảnh ánh hoàng hôn mờ mờ lung.

Đêm yên tĩnh, người đã ngủ.

Trên đường phố truyền đến hai tiếng chó sủa: "Tạch tạch tạch" một con ngựa màu rậm nắng mạnh mẽ hướng cửa thành Lạc Dương chạy như bay, bên ngoài nam tử khoác một chiếc áo choàng mỏng như cánh chim màu vàng óng, bên trong là áo dài mềm mại hoa lệ bằng tơ vàng, gió nhẹ từ từ thổi hiu hiu, đai ngọc của nam tử tung bay dưới gió, chuyển động nhẹ nhàng tùy ý theo gió, một đôi tay thon thon như ngọc xanh miết mười ngón tay lỏi kéo cương ngựa, mặt không chút thay đổi, bình tĩnh giống như hồ nước không một tia gợn sóng, nhưng đáy mắt lại khó có thể che giấu vẻ lo lắng.

"Hu ——"

Một con ngựa nhỏ ở sau người giờ cao vó trước, nếu không phải chủ nhân của nó ra sức kéo lấy dây cương, cứng rắn xoay thân ngựa, khó khăn lắm mới có thể tránh khỏi binh sĩ ngăn chặn trước cửa thành, sợ là hấn đã sớm biến thành thịt nát.

Binh lính không khỏi giờ tay lên lau mồ hôi, nhìn về phía nam tử ngồi trên lưng ngựa, nhíu mày nói: "Xuống ngựa!"

Đuôi lông mày nam tử nhảy lên, con ngươi thâm thúy màu hổ phách nổi lên một tia lạnh lẽo, khẽ nhếch đôi môi đỏ thắm: "Cần rồi! Bỏn vương phải ra khỏi thành, còn không mau nhường đường." Âm thanh tà mị xa cách lộ ra một cỗ uy nghiêm khiến cho người khác không dám kháng cự.

Nghe vậy, ánh trăng trên mây đen từ từ xuất hiện, ánh sáng mờ mờ lung lay bao phủ trên mặt tà mị yêu trị của nam tử, binh lính liếc mắt liền nhận ra người tới chính là Tà U vương, hẳn không nhận được rằng mình một cái, cung kính nói: "Tham kiến Tà Vương gia, thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" Nói xong liền khúm núm lui sang một bên.

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

"Giá!"

Hai chân Hiên Viên Dật kẹp ngựa, chân cọ bụng ngựa, kéo một bên dây cương, dùng roi lắc lư, áo choàng màu vàng óng ngược gió xoay tròn lên, thật nhanh tiến về phía trước.

Quân doanh

Lúc đó bọn lính đều tự trở về bên trong trường bông nghỉ ngơi, bên ngoài lều chỉ chừa mấy tên lính tuần tra coi chừng.

Trong trường bông Nguyên soái đèn dầu sáng rõ, chỉ thấy Nam Cung Tự thay một cái áo tơ trắng, lười biếng nằm nghiêng trên ghế bành, tay ngọc trắng nõn như ngò sen cầm một quyển sách, bên cạnh còn có một con tiểu hồ ly nằm thành một viên thịt tròn, nàng ngửi thấy hơi thở khó ngửi phát ra từ trên thân, nhúu mày một cái, lại nói vài ngày rồi nàng cũng tắm rửa, làn da bị gió biển thổi thành hồ dính.

Đột nhiên nhớ tới Mộc Thương Li nói đi về phía tây có hồ nước, liếc nhìn binh lính qua lại tuần tra ngoài phòng, nghĩ thầm bên hồ lúc này sẽ không có người!

Nàng lười biếng đứng dậy, khoác áo choàng tơ lụa dệt bằng lông chim màu xanh, mặt ngọc linh lung tinh xảo giấu ở dưới túi, tay cầm đèn lồng màu đỏ, chỉ một thân một mình đi tới hồ nước phía tây, váy điệp điệp như tuyết ánh trắng lộng lẫy khẽ đi động, quanh co ba thước có thừa, khiến cho đáng đi càng thêm ung dung dịu dàng.

Ở chỗ sâu trong rừng cây có một hồ nước trong veo cô đơn mà lại quý dị, gió nhẹ nhàng thổi qua, bóng trên mặt hồ xao động lẫn lẫn từng đợt sóng ngắn.

Đi tới bên hồ, nàng cỡi áo choàng trên người ra, lộ ra đường cong đẹp đẽ rõ ràng có thể thấy được xương quai xanh, lụa trắng trên người như ẩn như hiện, vẽ ra thân hình hoàn mỹ uyển chuyển của nàng. Một đầu tóc đen nhánh rải rác trước ngực, che đi ngực trắng như tuyết của nàng, một đôi đùi thon dài thẳng tắp trắng nõn như ngọc, lộ ra nồng nặc hấp dẫn cùng quyến rũ. Nhắc tới làn váy từng bước dọc theo hồ nước lạnh như băng đi tới, cả người chui xuống dưới sâu đáy hồ.

Nam Cung Tự khép chặt hai mắt, buông lỏng cảm thụ không khí tự nhiên mát mẻ.

Từ bụi cỏ truyền đến: "Sa sa sa ——", nàng cũng không nhận ra, ung dung tự tại lặn ngâm mình trong hồ nước, hoàn toàn bỏ xuống lòng phòng bị.

Một con ngựa mạnh mẽ chạy như bay về phía quân doanh, bọn lính đề cao lòng phòng bị.

Hiên Viên Dật nhanh chóng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, binh lính thấy người tới là Tà U vương, liền vội vàng tiến lên mở rào chắn ra, cung kính quỳ một chân trên đất: "Tham kiến Tà Vương gia, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Hiên Viên Dật đi vào, liếc nhìn binh lính, trầm mặt chạy thẳng tới hướng lều trại của Nguyên soái, giờ tay vung rèm lên, một hồi gió nhẹ từ từ phát qua, đai ngọc của nam tử tung bay, trong trường bông trống rỗng, trên ghế thái sư chỉ nằm một con tiểu hồ ly đang co lại thành một viên thịt tròn, mày hẳn nhúu lại thật chặt, trừng mắt nhìn binh lính, trầm giọng hỏi: "Vương phi đâu?"

"Thuộc hạ mới vừa gặp Vương phi một thân một mình đi đến tây hồ, chắc là đi tắm."

Hiên Viên Dật sững sờ một chút, trán nhảy lên, cắn răng nói: "Nữ nhân này thật đúng là khiến tim Bỏn vương tan nát." Chẳng lẽ nàng không biết địa phương kia là chỗ binh lính tắm sao? Nàng một nữ nhân trong nhà, sao có thể đi tới đó, ngộ nhờ bị thấy hết thân thể. Hẳn liền bước nhanh đi về hướng tây hồ.

"Oa, không ngờ Tà Vương phi tháo khôi giáp xuống, thân thể lại đẹp như vậy, hắc hắc, nấy ca thật đúng là có phúc mới được thấy!" Binh lính núp trong bụi cỏ nghiêm nghị mê mẩn nhìn chăm chăm bóng người trong hồ nước, nước miếng cũng mau chóng chảy ra.

"Đúng vậy đúng vậy! Không trách được Tà Vương gia đối với Tà Vương phi khăng khăng một mực như vậy." Một người binh lính trong đó không nhận được nói.

Một người lính khác neho trông mắt đắm đuối lại, cười đến rất là bỉ ổi nói: "Nhưng đáng tiếc đáng tiếc! Thấy nhưng không cảm giác được, nếu có thể ăn luôn nàng, cho dù chết trên tay Tà vương gia, cũng thấy đủ rồi."

(diennnn++++dannn^leeee^&&quy~~donnn)

"Là thế này phải không? Cho dù chết dưới đao Bỏn vương, cũng không còn quan hệ sao?" Một giọng nói âm trầm nhất thời vang lên từ trên đỉnh đầu ba

gã binh lính.

Ba gã binh lính này rất là ăn ý gật đầu một cái, không hện mà cùng nói: "Đúng vậy đúng vậy."

Lời này vừa rơi xuống, trong không khí hình như có cái gì bắt đầu khởi động, khiến cho không người nào cảm thấy nguy hiểm.

Thật lâu sau, ba gã binh lính này nuốt nước miếng, sát khí đánh tới sau lưng làm sống lưng bọn hán run rẩy bầy, cứng ngắc nghiêng đầu sang chỗ khác, sắc mặt lập tức cứng đờ, ba người kia liền hoàn toàn mềm ở trên bãi cỏ: "Tà vương gia."

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn dật của Hiên Viên Dật thoáng qua hung dữ, quét nhìn hướng ba gã binh sĩ sắc mặt xanh mét, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lẽo, chợt cười, cười đến không có ý tốt, cười đến âm lãnh, thật giống như hồn ma dưới địa ngục, âm trầm khiến cho người ta sợ run.

"Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng. . . ." Ba gã binh lính vội vàng quỳ trên mặt đất, đập đầu liên tục.

Trên ngón tay Hiên Viên Dật đang kẹp ba đóa hoa hồng nhỏ nhắn xanh miết, ngửi mùi hoa, ánh mắt thoáng qua khát máu lạnh thấu xương: "Vút Vút" chỉ thấy ba đóa hoa hồng mang gai đâm vào trái tim của ba gã binh lính, máu nhanh chóng nhiễm ra, dính vào cây hoa hồng màu đỏ tươi.

Nam Cung Tự cảm giác đột nhiên sau lưng có người, nằng chợt mở hai mắt ra, trong nháy mắt thân thể căng thẳng, giống như sư tử cái đang vận sức chờ phát động ngay lập tức, xoay người nhìn bóng dáng từ chỗ sâu trong rừng rậm đi tới kia, cùng ánh sáng mờ lung bao phủ trên mặt nam tử, ánh mắt khẽ run: "Vương gia, sao chàng lại tới đây?"

Vì sao hán lại tới?

Trán Hiên Viên Dật nhảy lên, thiên hạ trong nước nhìn ánh mắt của hán, thật giống như hán không nên xuất hiện tại nơi này, đè nén trái tim đầy lửa giận, cắn răng nói: "Nam Cung Tự, chẳng lẽ nàng không nhìn ra ta là tới khỏi binh vẫn tội sao?"

Nam Cung Tự bĩu môi: "Đã nhìn ra, chỉ là, giữa phu thê nào có kẻ thù chứ? Hơn nữa, chàng cam lòng trị tội ta sao?" Nói xong, chớp đôi mắt to trong veo như nai con, vô tội giống như đứa bé hồn nhiên nhất.

Hiên Viên Dật hừ lạnh một tiếng, giọng nói có chút nguy hiểm: "Nàng bơi lên cho ta!" Nói xong, neho lại tròn mắt, thật giống như đang nói chờ nàng đi lên, hừ hừ, xem ta thu thập nàng như thế nào, uy hiếp trắng trợn!

Nam Cung Tự vui mặt vào trong hồ nước lạnh như băng: ‘ ừng ực ừng ực ’ bọt nước tỏa ra, nghẹn nửa ngày, khạc ra một câu: "Vương gia, chẳng lẽ chàng không biết bơi sao?"

"Không biết bơi có gì kỳ lạ?" Hiên Viên Dật hừ lạnh một tiếng, nhíu mày nhìn nàng chằm chằm nói.

"Không biết bơi không có gì kỳ quái, chỉ là tại sao ta phải bơi lên? Trừ phi chàng nhảy xuống." Nam Cung Tự nhàn nhạt liếc mắt một cái, ung dung nói.

Hồ hấp của Hiên Viên Dật hơi chậm lại, gân xanh trên trán nhảy lên, cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm cổ nàng đang bị bại lộ bên ngoài, nắm đấm chặt rồi lại lỏng, lỏng lại chặt, có loại kích động muốn tóm lấy nàng.

Đột nhiên, lỗ tai hán giật giật, nghe được từ chỗ không xa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện của binh lính với nhau, từng chút từng chút đi đến gần nơi này, Hiên Viên Dật sầm mặt, có chút nóng nảy cắn răng nói: "Nàng không chịu bơi lên?" Thấy nàng không có ý định bơi lên, quả thực là bị nàng chọc cho tức chết rồi.

"Chàng. Chàng muốn làm gì?" Ánh mắt Nam Cung Tự khẽ run, nhìn ngón tay thon dài của Hiên Viên Dật đang cời từng nút cài một ra, cời trường bào màu vàng óng ra, trên người chỉ mặc một bộ y phục ngũ màu mực, cuối cùng lộ ra lồng ngực rắn chắc trắng nõn, trắng đen tạo nên sự chênh lệch rõ ràng, một đầu tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, hán mím môi, từng bước một lặn xuống hồ nước.

Theo hành động của hán, cơ bụng hoàn mỹ như ẩn như hiện, trên người lộ ra một cổ hơi thô mê người.

Hiên Viên Dật đứng trước mặt Nam Cung Tự, nước hồ che mắt nửa người dưới của hán, rũ mắt nhìn nàng, đưa tay nắm phần eo của nàng, ngón trỏ chạm vào đôi môi đỏ mọng mềm mại đầy đặn này, cau mày nhỏ giọng: "Hừ! Đừng động, cũng đừng lên tiếng." Nói xong nhanh chóng xoay người, dùng này phía sau lưng cao lớn chặn nàng lại.

Nam Cung Tự không phản kháng, bởi vì nàng nghe được tiếng bước chân đi tới từ chỗ không xa, đôi tay đặt trên lưng hán, dáng người nhỏ nhắn núp phía sau hán.

Chỉ thấy từ trong rừng rậm năm binh lính đi tới, trong tay bọn họ cầm chậu nước cùng khăn lông, rõ ràng là tới tắm.

Mày Hiên Viên Dật nhíu lại thật chặt, không đúng! Hán nhận ra khôi giáp mặc trên người những binh lính này cùng binh lính trong quân doanh có chỗ không giống nhau, đang nhìn xem khăn quàng đỏ trên cổ bọn hán kia, là binh lính Trần quốc.

Hồngбет, hiện tại trên người hán không mang theo bất kỳ vũ khí nào, hơn nữa hiện tại thân thể Nam Cung Tự đang trần truồng, hán nhanh chóng xoay người, mười ngón tay giữ hai tay của nàng thật chặt, hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu hôn lên đôi môi mê người này, lặn vào trong hồ nước lạnh như băng.

"Ừng ực ừng ực" bong bóng nước trong hồ nước từ trong miệng Hiên Viên Dật xông ra không ngừng, cả người hán từng chút từng chút đi xuống chỗ sâu

trong hồ nước.

Da đầu Nam Cung Tự căng thẳng, một dạng giống như người cá nhanh chóng bơi tới, đưa tay nắm phần eo của hắn, bơi tới một phía bờ hồ khác, cách một khối đá lớn, bọn lính không nhìn thấy được bóng dáng của bọn họ.

Nàng chợt phun ra mấy ngụm nước, nheo mắt lại nhìn lên nam tử trước mặt hai mắt khép chặt đã bất tỉnh, ngu ngốc! Rõ ràng không biết bơi, lại lo lắng danh dự của nàng. "Đại ngu ngốc!" Nàng không nhìn được mắng một tiếng.

Thấy Hiên Viên Dật hôn mê bất tỉnh, chắc là sắc nước vào bên trong phổi, thiếu đường khí dẫn đến sốc, Nam Cung Tự nóng nảy, đôi môi đặt lên cánh môi xinh đẹp của nam tử, từng ngụm vận chuyển không khí vào trong miệng hắn, đôi tay không ngừng đè ép ngực của hắn.

Hiên Viên Dật, ngàn vạn lần chàng không được xảy ra chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Bên Gối Của Tà Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.